

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skandinavisk Kirketidende

for

katholske Christne.

Et Tidsskrift til christelig Oplysnings og Opbyggelses fremme

Med den geistlige Øvrigheds Tilladelse

udgivet

af

Augustinus-Foreningens Forstanderskab.

9de Aargang.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Hr. Konsthandler C. A. Blakenstein.

E. Friers Bogtrykkeri.

1861.

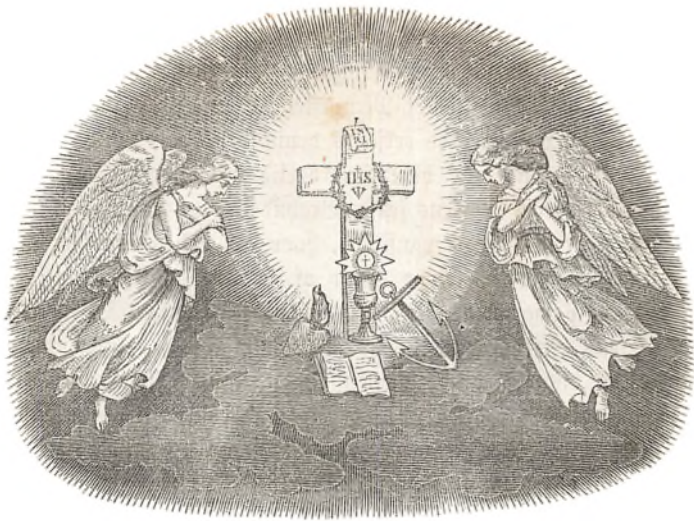
Indholdsfortegnelse til 9de Aargang.

I. Afhandlinger, Actstykker o. dsl.

	Side
Gammel og ny Hedendom	1
Pius IX.	6
Den katolske Kirkes Skjønhed	18
Pius IX.	20
do.	34
Biskoppeligt Hæderbrev	50
Redacturen Buchhefter og Landsbypræsten (om Skriftesteglet)	58
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	70
Pius IX.	76
Den h. Faders Brev til Hs. Majestæt Kongen	86
Et Speilbillede af den banlyste „Konge Hædersmand“	88
Den moderne „Pontius Pilatus“	91
Cardinal=Statssecretair Antonelli's Note	101
Pius IX. (fortsat)	109
Vor hellige Faders Allocution af 18. Marts	117
Cardinal=Statssecretair Antonelli's Note (sluttet)	124
Den katolske Menighed i Kjøbenhavn	137
Paster Schürhoffs Aftledsprædiken	140
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	153
Romerke Tilstande	169
Pius IX. (fortsat)	175
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	185
Belgjørenhed	189
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	201
Pius IX. (fortsat)	208
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	217
Pius IX. (sluttet)	224
Rogle Ord om Starsilden og Sjælmesse af en norsk Protestant	233
Mærkværdigt Eygdomstilfælde	241
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	249
Et amerikansk Hæderbrev om det romerske Spørgsmaal	256
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	265
Misceller	271
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	281
Den hemmelige Sjælmesse	288
Ende Mindetavler for troende Christne	297
Misceller	304
Den bitterste Krig	313
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	320
Napoleon I. om Jesu Christi Guddom	329
Bønkrift til Napoleon III.	336
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	345
Vor h. Faders Allocution af 30. September d. A.	348
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	361
En Protestants Dom om protestantiske Missionairer	365
Til Katholikerne	377
Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat)	381
—	394
Betragtning paa Aarets sidste Søndag	410

II. Kirkelige Gfterretninger.

- Rom: Side 12. 26. 42. 64. 82. 94. 114. 129. 161. 180. 191. 214. 228.
244. 259. 273. 293. 305. 324. 352. 369. 385. 418.
- Kjøbenhavn: 13. 214. 229. 403.
- Holsteen: 325.
- Øverrig 338.
- Lydsland:
- Dsnabrück: 277.
  - Röln: 64. 193. 231.
  - Westfalen: 260.
  - Berlin: 65. 115. 164. 192. 216. 276. 372. Charlottenburg: 277.
  - Breslau: 28. 115. 339.
  - Tra Rhinen: 14.
  - Baiern: 64. 372.
  - Augsburg: 277.
  - Württemberg: 130.
  - Østerrig: 164. 306. 420. Wien: 97. 278. Venedig: 197.
  - Ung: 278.
- Rusland: 95.
- Polen: 306. 409.
- Hannover: 306.
- Holland: 97.
- England: 28. 44. 193. 231. 260. 306. 327. 357. London: 16. 65.
- Irland: 16. 194. 308. 420.
- Frankrig: 15. 29. 83. 97. 130. 165. 181. 195. 216. 262. 294. 309. 328.
339. 358. 373. 389. 402. 404. 422. Paris: 309.
- Spanien: 115.
- Portugal: 99.
- Schweiz: 340. 406.
- Italien: 196. 263. 278. 340. 375.
- Kirkestaten: 14. 82.
  - Neapel: 30. 44. 166. 197. 309. 342. 357. 376.
  - Sardinien: 29. 197. 216. 247. 263. 309. 327. 341. 390. 407. 424.
  - Turin: 198.
- Athen: 295.
- Tyrkiet: 216. 342. Constantinopel: 30. 45. 131. 198. 231. 390.
- Østen: 231. 264. 359. 391.
- Palæstina: 151.
  - Syrien: 31. 199. 247.
  - Cochinchina: 66. China 46. 99. 232.
- Afrika: 46. 343.
- Amerika:
- Cuba: 47.
  - Nordamerika: 264. 312. 391.
  - Brasilien: 278.
  - Mexico: 132. 183.
  - Saiti: 67.
  - Sydamerika: 68. 131. 200. 360.
- Australien: 248.
-

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 1.   Søndagen den 13de Januar.   1861.

Indhold: Gammel og ny Hedendom. — Pius IX. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Kirkestaten. Fra Rhinen. Frankrig. London. Irland.

Gammel og ny Hedendom.

Ikke fuldt halvandet Aarhundrede vil endnu hengaae, da tælle vi to Aartusinder af den christelige Tidsalder. Med retfærdig Stolthed beregne vi Katholiker vor Kirkes Historie efter Aarhundreder og Aartusinder. Thi, ligesom de Overbeviisninger, som ere naturlige for den menneskelige Fornuft og paatrængte sig den, saasnart den begynder at tænke, ligesom de Love, som Samvittigheden udtaler, uden at de udenfra ere blevne nedlagte

i samme, med Rette blive betragtede som en guddommelig Medgift, der bliver skjænket Mennesket tilligemed Skabelsen, og ligesom vi med Sikkerhed erkjende denne deres guddommelige Oprindelse derpaa, at hine Overbeviisninger og Love findes overalt, lige fra Historiens første Begyndelse, om end paa mange Maader fordunklede og vanskabte, hvor der endog kun har udviklet sig en nok saa ringe Grad af selfabeligt Liv: saaledes erkjende vi ogsaa med Rette den guddommelige Oprindelse af Kirkens Lærdomme, Love, Indretninger og Anordninger derpaa, at disse igjennem næsten to Aartusinder have holdt sig uforandrede og ukrænkede, vi sige ikke i nogen affluttet, ubekjendt og skjult Krog paa Jorden, men at de have udbredt sig i et stadigt, ydre Fremmskridt, kæmpet mod alle fjendtlige Overbeviisninger, forsvaret sig imod al Vold og holdt sig ved Magt under alle Lidelser og Ulykkestilfælde, trods mange Skrøbeligheder og under det største Tryk. Den katholske Kirke kan ikke sammenlignes med hine afgudiske, halvphilosophiske Gudsdyrkelser i Asien, som ligeledes have bestaaet i Aartusinder i stiv Ubevægelighed og endnu ere herskende paa unaadelige Landstrækninger. Disse have endnu ikke udholdt Verdenshistoriens Prøve. Kun ved den ydre Magt blive de foreløbig endnu støttede, og naar den Time slaer, hvor de støde sammen med den europæiske Cultur, har ogsaa Timen slaet for deres Undergang. Men den katholske Kirke er optraadt midt paa Livets Marked og har indtil vore Dage fortsat sin Bei ganske paa de samme Stier, som den dannede Menneskeheds hele Historie har gaaet. Den er ikke bleven sparet for nogen Strid med den jordiske Statsmagt; den har stridt ethvert Slags Kamp med modsatte Overbeviisninger; Magt, Rigdom, og Verdens Herlighed have berebet den slemme Prøver i dens Indre ved den Forførelse, for hvilken mange af dens Tjenere og Lemmer have bukket under. Den har oplevet Tider, hvor Millioner Stemmer have kaldet dens helligste Lærdomme Vildfarelse, Løgn og Selvflogskab, Tider, da den Behreidelse ikke var ugrundet, at moralsk Fordærvelse havde grebet Hoved og Lemmer, kort, enhver Fare, som et Samfund med sine Lærdomme og Indretninger kan bestaae, har

rystet Kirken, og saa nær syntes ofte Faren for dens Undergang, at kun de troeste og mest oplyste af dens Medlemmer, som stuede Kirkens guddommelige Fundamenter og kjendte dens Livs uforstyrrelige Nødder, ikke fortvivlede om den.

Den Kjendsgjerning eller Sandhed, paa hvilken vi ved disse Henviisninger ville gjøre opmærksom, er følgende: Alt i Verden maa staae sin Prøve. Denne Prøve er desto vanskeligere, jo forskjelligere og heftigere de Angreb og Fristelser ere, som trænge ind paa et Værk.

Men Kirken har staaet alle de Prøver, som hidindtil have nærmet sig den, hiin lettere, som den gamle Hedendom beredede den, alle dem, som i Tidens Løb overhovedet udgik fra Synden og Verden og ligeledes dem, som den moderne Hedendom fører med sig, og den befinder sig for Siebliffet paa et nyt og forhaabentlig foreløbig sidste Stadium, som fremgaaer af den nye Tids Aand.

Historien har siden det romerske Riges og den hedenske Dannelses Fald hidført store Forandringer i Menneskenes Indretninger, Bestræbelser og Overbeviisninger. De Angreb, som Hedendommens Magt, dens Dannelse og dens Religion rettede imod Christendommen, udgik fra en Magt, som stod aldeles udenfor Christendommen, var heel fremmed for den og slet ikke engang begreb den. Det var mere en ydre Fjende, som førte Strid imod Kirken. Dette var en stor Fordeel, og den, om end trehundredaarige, men forholdsmæssig alligevel korte Kamp viste, at Kirkens aandelige og moralske Kraft, om ogsaa den ydre Magt var uberegnelig større paa den ene Side, end paa den anden, dog aabenbarede en saadan Overlegenhed og overvældende Indflydelse, at Hedendommen idelig mistede Tilhængere og Magt medens den kæmpede. Det europæiske Samfund, de dannede Staters Rækker, som ere traadte i Stedet for den romerske Keisermagt, staaer derimod for Tiden i et ganske andet Forhold til Kirken. Staterne have dannet og udviklet sig paa Christendommens Jordbund, Dannelsen berøer paa christelige Ideer, og for Culturens Opsving i alle dens Grene har man at takke den Kraft, med hvilken Kirken har udrustet Menneskenes tænkende

og forskende Aand. Og naar nu en Kamp har reist sig imod Kirken, saa kunne vi ikke mere betragte den som en udbortes, som en saadan, i hvilken Modstanderne neppe have noget mere for sig end den blot materielle Magt, men vi maae betragte den fra et ganske nyt Synspunkt. Den Aandens og Culturens Magt, som er fremvoxen af en christelig Forbund og naeret med christelige Elementer, reiser sig imod Kirken med den Paa-stand at ville bringe høiere Viisdom, større Lykke og høiere Goder. Det er en indre Kamp, lig den, som fordmum blev ført i Himmelen. Lucifer, skabt af Gud og udrustet med de høieste Gaver, reiste sig imod sin Skaber, af hvis Haand han havde modtaget Tilværelse, Liv og alle Livets aandige Rigdomme. Han forlod den Stilling, som tilkom ham, fordi han hovmodede sig af det han havde og ved sit Hovmodis Indstydelser formørkede den sande Erkjendelses rene Lys og nu hylkede en anden Viisdom, eftertragtede en større Lykke og vilde opnaae endnu høiere Goder. Hvad hans Lod blev og hvorledes Sanct Michael, Troens Engel, er bleven større og stærkere, end han, fordi han ved Troen øste sin Kraft af Almagts udtømmelige Væld, vedrører os ikke her. Vi drage her kun en Parallel imellem Aandekampen i Skabelsens første Begyndelse, og den Strid, som for Tiden har begyndt paa Christendommens Forbund. Christelig Viisdom i falsk Fortolkning, christelige Indretninger i forfeilet Anvendelse, christelige Diemed uden christelige Midler blive eftertragtede paa christelig Forbund og anvendte imod Sandheden, som kun er i Kirken og udgaaer fra Kirken. Christelig Handlefrihed bliver fordreiet til Anarchie, til Lovløshed og Ulydighed af enhver Art. Den Andeel i og Nydelse af denne Verden, som Kirken rigelig nok tilsteder ethvert Barn af denne Jord, bliver udvidet til Materialisme og Epicuræisme. Den fuldkomne, aldeles mangelfrie Lykke, som Kirken forjætter for det fuldendte Liv i den anden Verden, skal allerede findes herneden. Den skabte og derfor indskrænkede Fornuft, som Christendommen tilkjender dens Værdighed og dens Nødtigheder, skal være den udelukkende Herskerinde paa Erkjendelsens Gebeet. Kort, efter deres Troesbekjendelse, som, om

end fødte indenfor Kirken h. Mure, dog søge og opbygge deres Verden uden den, er „den Helligaand“ ikke Andet end en hvilken-somhelst Tidsalvers overveiende offentlige Mening og herskende Tendents eller Bestræbelse — Tidsaanden; Friheden er da Individets lovløse Vilkaarlighed, Lykken bestaaer i Besiddelsen og Nydelsen af de jordiske Gøder, Sandheden er det enkelte Subjects Mening og Tænkning. Det egentlige Indhold af Christendommen er ifølge deres Grundsætninger, som foregive, først nu, i det 19. Aarhundrede at have forstaaet den, saa temmelig det stik Modsatte af det, som Kirken angiver og altid har angivet som Grundlag for sin Tro og som Maal for sit Værk.

Denne den nye Vantroes Stræben gaaer rigtignok i Grundten ud paa det Samme, som ogsaa den gamle Hedendom vilde og efterstræbte, og den bliver derfor ikke med Uret kaldet moderne Hedendom. Ikke desto mindre er den i en meget høi Grad forskjellig fra den gamle Hedendom. Den sidste havde vel tilstrækkeligt Lys til Sandhedens Erkjendelse, saa vidt som den dengang allerede var bleven aabenbaret. Men til dens Undskyldning kunne vi anføre to Slags Grunde. Først og fremmest vise det Ondes Kræfter, som paa Grund af Arvesyndens ligge i Mennesket, sig desto virksommere og indflydelsesrigere, jo mindre det Gode har aabenbaret sig, og hvad hine Hedninger forsyndede sig med, var ofte mere deres Fædres end deres egen Skyld. Dernæst maae vi ogsaa anerkjende, at der i Hedendommen viste sig megen god Villie, saasnart kun Budskabet om den nye Frelse kom til dens Erkjendelse.

Begge disse Undskyldningsgrunde maae vi for største Delen frakjende den moderne Hedendom. For „Tidsaandens“ Troende lyser ikke alene Aabenbaringens og den christelige Bliidsoms fulde Sol, saa at de ere langt mere uden Undskyldning end de gamle Hedninger; men denne deres større Skyld bliver ogsaa aabenbar derved, at der hos dem findes kun liden eller endog slet ingen god Villie. Hine, de gamle Hedninger, ere fra Mørket trængte frem til Lyset, uagtet de i Martusinder havde levet i Mørket; disse, de nye Hedninger, vendte sig fra Lyset til Mørket, uagtet Lyset har oplyst Verden i næsten to Aar-

tufinder, uagtet de ere fødte i Skjæret af dets Straaler og paa aandelig Maade nærere og styrkede af det. Derfor er deres Skyld og Synd langt større og der venter dem en Hjemfølgelse, der maa ramme dem desto dybere, jo mere og jo længere de med deres Erkjendelses og Villies inderste Bevægelser have vendt sig bort fra Gud og Hans evige Sandhed.

Det synes som om denne Kirkes Prøvelse ved dens Børns Trafald, som ere bleve vantroende, foreløbig vil være den sidste; thi der gives vel neppe en høiere Grad af Ondskab, Slethed og Synd, end den der for Tiden viser sig i dens Sjenders djævelske Forblindelse og diaboliske Hovmod. Men allerede i dens Begyndelse viser sig ogsaa Troens Magt, som har sin Sikkerhed og Begeistring fra Gud, Michael. 3: Hvo er som Gud? hvo kan overvinde Kirken? saaledes lyder vort Løsen, og saaledes vil Kraften fra det Høie ogsaa denne Gang overvinde Verdens Magt, og Kirken vedblive at være Folkenes og den christelige Dannelses Moder, vedblive at være den Jordbund, af hvilken den sande Fred og tilfredsstillende Lykke i dette timelige Liv og den fuldendte Salighed i det andet Liv fremblomstre for alle Nutidens og Fremtidens Slægter og for alle de Individier, som have en god Villie.

Pius IX.

I vore ugudelige, revolutionaire Tider, i hvilke man kun sjelden træffer paa nogen stor, christelig Character, hvor man neppe mere kjender til at forfølge en i Sandhed storartet Idee og overalt møder Ondskab, Forræderi og Forhæanelse af al guddommelig og menneskelig Ret, søger man med Længsel efter en Personlighed, som man kan lide paa, ikke alene, fordi den uroffelig kæmper for den guddommelige Sandheds og Retfærdigheds Grundsætninger, men ogsaa, fordi den vedbliver

at være en sand aandelig Størrølse, om man end træder den saa nær som mulig. Ulykkelige ere vi Katholiker, at vi kunne styrke vor Land og vor Sjæl i disse ulykkelige Tider ved at see hen til hiin ophøiede Personlighed, som staaer os nærmest, ja, som er vor hellige Fader — Pave Pius IX. selv. I det vi fremstille hans Billede for alle Kirkenes Fjender, kunne vi uden Frygt spørge: Hvor er der iblandt Eder een Mand, som kan sammenlignes med ham? Bevidstheden om, at Pius IX. fører Kirkenes Roer, er allerede en halvvounden Seier; thi Kirkenes aandelige Krigshær besidder i ham en mægtig Feltherre. Pius IX.'s hele Livshistorie — han er nu snart 69 Aar gammel — de 14 Aar af hans Pontificat, fulde af vigtige Begivenheder, som ere stiftede til at belyse hans Storhed fra alle Sider, utalige Rejsendes Beretninger, selv ikke de Protestanter undtagne, som vare saa lykkelige, som de udtrykke sig, at see Pius IX., alle stadfæste den berømte Kirkesyrste Msgr. Giraud, Erkebiskoppen af Cambrai's begejstrede Ord, i hvilke han udbrod, da han første Gang efter sin Tilbagekomst fra Rom rettede sine biskoppelige Ord til de ham betroede Diöcesanere, som talrigt vare strømmede sammen i Diöcesets Kathedralkirke for med Glæde at modtage den nysankomne Overhyrde: „Vi have seet, dyrebare Brødre! Pius IX., den høitelskede Pius IX., den Store, ophøiet over enhver Lovtale, den ædlest iblandt alle Syrster, den elskeligste iblandt alle Paver, den værdigste Gjenstand for Betragtningen iblandt alle Roms Monumenter! Ved Synet af hans rolige Blidhed, der lyser af hans Pande, uagtet de store Betyrninger, hvoraf han bliver hjemsogt, ved Synet af den Tillid, hvorom hans Blik aflægger Vidnesbyrd, naar han sætter det paa den Korsfæstedes Billede, som stedse staaer for hans Dine, ved Synet af denne Godhed, denne Velwillie, af hvilken hans Mund strømmer over, — nei, der gives ikke nogen Mand, der kunde være saa modstræbenbe, at den ikke skulde være beredt til at hylde ham, der gives ikke noget Hoved, som ikke vilde bøie sig, ingen Tunge, der ikke vilde udraabe: Hellige Fader, sandelig du er Guds Søns Stedfortræder!“

Men vi ile forud for vor Fortælling. Betegnende ere

nogle Træk af Pius IX.'s Barndom. Hans Moder, Grevinde Mastai Ferretti af Sinigaglia, en lille By i Kirkestaten, hvor Pius IX. den 13. Mai 1792 blev født og fik Døbenavnet Johannes Maria, havde vænnet sin Søn til, at bede med sig hver Aften og Morgen for den h. Fader. I Aaret 1799, hvorom der her er Tale, sad den hæderkronede Pave Pius VI. paa Petri Stol og var udsat for de bittreste Angreb af hine ugun- delige Mennesker, som havde revet den høieste Magt i Frankrig til sig. Den unge Johannes Mastai Ferretti var dengang om- trent 7 eller 8 Aar gammel. „Kjære Barn!“ sagde Moderen, da hun første Gang opfordrede ham til at bede for den h. Fader, „en stor Ulykke truer Kirkens ophøiede Overhoved, han har store Sorger; bed med mig til Gud, at Han maa lindre den h. Faders Lidelser.“ „O ja,“ svarede den lille, „jeg vil bede med dig for den h. Fader, og jeg lover dig, at min Bøn skal være ret inderlig.“ Og fra nu af erindrede den unge Mastai Ferretti hver Aften og Morgen sin Moder om Bønnen for den betrængte hellige Fader. En Aften, da de havde læst deres Bøn, sagde Moderen: „Mit Barn, vi maae iaf- ten bede med særdeles Inderlighed for den h. Fader. Sol- dater have taget ham til Fange og ført ham langt bort fra Rom.“ Ved disse Ord traadte Taarerne i Dinene paa Dren- gen, og foldende sine smaa Hænder, bad han med en Engels Uskyldighed. Da han havde endt Bønnen, spurgte han sin Moder, idet Taarerne endnu stode i hans Dine: „Men hvor- ledes kan Gud tillade, at man bortflæber Christi Stedfortræder i Fangenskab ligesom en Misdæder, og han er dog saa god?“ „Mit Barn,“ vedblev Moderen, „netop fordi den h. Fader er Christi Stedfortræder, derfor lader Gud det skee. Husker du ikke mere, hvad jeg har fortalt dig om Frelserens Historie, hvorledes den guddommelige Frelser, som var Kjærligheden Selv, dog havde Fjender, der ved Korsfæstelsen forvoldte Ham de stræffeligste Smertes? Og det er Guds Villie, at Paverne skulle være den lidende Frelseres Efterfølgere.“ „Men da ere jo hine Mennesker Forbrydere,“ svarede Barnet, „og man maa bede Gud om at straffe dem!“ „Kjære Barn,“ gjentog Moderen,

„man tør aldrig bede Gud om, at straffe Nogen! Tænk paa, hvad Jesus Christus endog gjorde, da Han hang paa Korset! Han bad for Sine Fjender; det gjør ogsaa uden Tvivl Pave Pius VI. i dette Dieblik, og vi maae forene vor Bøn med hans og bede til Gud, at Han maa omvende alle hine Nyggesløse, som lagde Haand paa den h. Fader.“ Og den unge Mastai Ferretti kastede sig atter paa Knæ, og bad for Pius VI.'s Fjender. — Saaledes har Pius IX., da han endnu var et Barn, fuldkommen fortjent, at Alle hver Morgen og hver Aften nu bede for ham i hans nærværende Befyring.

I en Alder af 12 Aar blev han optagen i Collegiet i Volterra, hvor han opholdt sig i 6 Aar. Scribenter fra den Tid omtale eenstemmigen Vyst til Arbejde, en bestemt og klar Willie, en skarp Forstand og en Alle tiltrækkende Fromhed som de særegne characteristiske Træk, der udmærkede ham. Da den daværende Dronning af Etrurien, Elisa Bacciocchi, besøgte Institutet, maatte Johannes Ferretti indtage Forsædet ved et „poetisk Academie“, og da et Medlem af det franske Academie visiterede Underviisningsanstalterne, udmærkede han sig saaledes ved sine Svar og overhovedet ved sin hele Holdning, at dette forbanjet derover henvendte sig til Anstaltens Forstander med de Ord: „Denne unge Mand vil engang endnu opnaae høie Værdigheder, dersom Forholdene kun nogenlunde ville begunstige ham.“

I Aaret 1809 blev han ved Consuren optagen i den geistlige Stand og begav sig til Rom, for der at fuldende sine Studier. Sin Fritid opoffrede han for de forældreløse Børn i Hospitalet Santa Giovanni, som han fra den Tid af fik saa kjære, at de endnu vare ham uforglemmelige, da han allerede var bleven Pave; men heller ikke disse havde glemt ham. „Da Cardinal Mastai Ferretti havde indtaget Petri Stol“, fortæller en tidligere Elev af hiint Vaisenshuus selv, „da udraabte de gamle Elever og jeg: Det er vor Pave, han er de Fattiges og Bedrøvedes Pave!“ Men snart derpaa blev Pave Pius VII. ved Napoleon I. ført bort som Fange, og Mastai Ferretti flygtede til sin Fødeby, hvor han skulde indtræde i den keiserlige

Nobelgarde, som Napoleon I. lod oprette der. Men enkelte Anfald af Epilepsi, der allerede tidligere havde viist sig, befriede ham. Da Pius VII. i Maret 1814 vendte tilbage til Rom, fulgte ogsaa Mastai Ferretti ham og fortsatte sine Studier. Om den berømte Theolog Graziosi, som var hans Professor, fortælles, at han engang, forbauset over Mastai Ferretti's Gæmildhed og Fromhed, udbryd i de prophetiske Ord: „Han har en Paves Hjerte!“ Men Epilepsien, som havde tjent til at gjøre ham fri for at blive Soldat, hindrede ham ogsaa i at blive Præst, hvilket dog havde været det eneste Maaal for alle hans Bestræbelser. Han tog derfor sin Tilflugt til Gudsmoderen og gjorde en Andagtsreise til det berømte Naadebillede i Loretto. Hans Tillid til Maria blev ikke stuet. Den velsignede Komfru aabnede sin Myndling Porten til Præstedømmets Helligdom, for at han engang som Pius IX. maatte indsflette den ubesmittede Undfangelses pragtfulde Blomst i hendes Dyrkelses Krands.

I en Privataudients hos Pius VII., i hvilken han ansøgte om den pavelige Dispens til at modtage den h. Præstevieelse, tog den h. Fader venligen hans Haand og sagde med en prophetisk Aand de Ord: „Ja, jeg vil tilstaae dig denne Gænst, fordi jeg troer, at du i Fremtiden vil blive forfæaaet for alle Anfald af din Sygdom.“ Man skulde næsten troe, at Pius VII. havde forudsæet den unge Levits fremtidige Bestemmelse, som dengang knælede for ham med inderlig Bøn: lige til denne Dag idag har heller aldrig et Anfald af hiin Sygdom viist sig igjen. Ved Paaskefesten 1819 feirede Mastai Ferretti for første Gang den hellige Messje i Tata Giovanni, omgiden af sine kjære Vaisenhussbørn. Denne Dag og dette Sted vare ham ogsaa endnu uforglemmelige, da han allerede sad paa Petri Stol. For omtrent 6 eller 7 Aar siden blev en fransk Præst nogle Dage efter sin Ordination modtagen af Pius IX. i en særegen Audients. „Min kjære Søn,“ spurgte Pius IX. efter at have velsignet ham, „hvor har De læst Deres første hellige Messje?“ „I St. Peter, i Vaticanets Kryptkirke,“ svarede Præsten. „Meget godt!“ gjentog Pius IX., „det maa vist have

været Dem en stor Glæde. Hvad mig angaaer, jeg læste min første hellige Messe i Tata Giovanni, midt iblandt de fattige Vaisenhuusbørn." Ved disse Ord samlede han sig nogle Dieblit, ligesom om han vilde fordybe sig i kjære Grindringer. Derpaa, idet han fortsatte Samtalen, spurgte han: „Dg hvor, min Søn, har De læst Deres anden hellige Messe?" „Hellige Fader, i St. Maria Maggiore!" svarede Præsten. „D en herlig og from Tanke," gjennælede Pius IX., „jeg lykønsker Dem endnu engang. Hvad mig angaaer, saa læste jeg min anden hellige Messe i Tata Giovanni! . . . Staffels Børn!" Dg den h. Fader svæiede ved de sidste Ord sit Hoved, og taug længe. Til sidst henvendte han sig for tredje Gang til den unge Præst og spurgte: „Dg hvor har De læst Deres tredje hellige Messe?" „I Laterankirken," svarede Præsten. „Meget godt, meget godt, min Søn!" gjentog Pius IX. „Jeg beundrer Deres Fromhed og det lykkelige Valg, Deres Hjerte har truffet. St. Johannes af Lateran hører med St. Peter og St. Maria Maggiore til de ærværdigste Kirker i den katolske Verden. Hvad mig angaaer, saa har jeg læst min tredje h. Messe i Tata Giovanni, og der," tilsvæiede han med en bevæget Stemme, „der var det, at jeg ogsaa læste min fjerde, min femte og alle følgende. Mit Hjerte længtes vel ogsaa efter den Lykke, som De har modtaget, men kunde jeg vel fjerne mig fra mine staffels Børn? Var jeg ikke deres Fader? Hvilken Glæde havde de ikke ved at see mig ved Alteret i deres Midte!"

Da Mastai Ferretti var bleven Præst, overtog han Styrelsen af Vaisenhuset Tata Giovanni. Saaledes svæiede Forsynet det, at den, som var bestemt til det mest ophøiede Embede i hele Kirken, skulde begynde sin Løbebane iblandt Børn og fattige Folk. Sin Formue, sine Kræfter og sin Tid indviede han „sine Børn." „Det er ikke nok," pleiede han at sige, „at føde de staffels Børn, som ere berøvede den moderlige Kjærlighed og alle Livets Glæder; det er ogsaa en godt anlagt „Capital," hvis Nenter bestaae i, at de ullykkelige smaa Bøssner, som fra deres Fødsel af have været Elendighedens Bytte,

nu kunne lee og glæde sig." Saadan en Godhed, Kjærlighed og Hengivelse vandt ham alle Hjertes i Tata Giovanni. Derfor var ogsaa Skilsmisfen meget haard paa begge Sider, da han efter syv Aar fik Befaling til at følge Monsignor Muzi til Amerika. En tidligere Elev af Institutet, Angelo Vocacelli, fortalte derom en Dag til Felix Clavè, som har forfattet en Levnetsbeskrivelse om Pius IX., Følgende: „Der har jeg,“ sagde han, idet han pegede paa Hospitalet, „bivaanet eet af de sørgeligste Optrin i hele mit Liv. Efter at Præsten Mastai Ferretti i syv Aar havde været vor Beskytter i denne Anstalt, skulde han forlade os. Vi havde lagt Mærke til, at han var usædvanlig taus, medens vi spiste til Aften. I det Dieblit, hvor vi, efter at have læst vor Bøn, vilde forlade Bordet, gav han os et Tegni, at vi igjen skulde sætte os ned, og saa meddelte han os den sørgelige Efterretning. Det var eet Smertenssfrig fra den ene Ende af Spisefalen til den anden. Vi vare dengang henved 122, Store og Smaa, men der var ikke en Eneste iblandt os, som ikke græb.“ Taarerne randt ved disse Ord ned af Angelo's Kinder.

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader staaer, Gud skee Tak, endnu altid ubevægelig paa den af Gud ham anviste Post og vakler hverken til Høire eller Venstre — et trostende Stueespil for Engle og Mennesker. Alt hvad Lyvebladene have sukket ud i Verden om den pavelige Stols Underhandlinger med den excommunicerede sardiniske Konge, om Pavens Eftergivenhed ligeoverfor den verdensmægtige Napoleon, er ikke andet end netop lutter Løgn og Hykleri. Nei, den katholske Christenheds Overhoved underhandler ikke med Helvedes Magter, de maae hedde hvad de vil. En katholsk Pave vil i fornødent Fald forstaae at døe paa sin Post, men forraade Kirken og sit h. Embede vil han aldrig. Derfor

flaaer ogsaa ethvert katholsk Hjerter gladere og høiere, naar det ved al den nuværende Nederbrægtighed og Slethed i Verden tænker paa Christenhedens fælles Fader. Eller skulde alt dette maaskee skee faaledes, netop for at den hele katholske Verden lige til sine dybeste Dybder maatte blive rystet og vaagne af sin Dvale? Guds Veie ere vidunderlige, men altid priisværdige. —

— Folkets Stemning. Den af Cardinal-Vicaren anordnede Andagt til Gæde for den ubesmittede Undfangelse, fra 29. Novbr. — 8. Decbr., har været meget besøgt i alle Roms Sognekirker. Ved denne Veilighed viste det sig, hvorledes de ægte Romeres Kjærlighed til den h. Fader stiger med den evige Stads vovende Nød og Trængsel. Da Pius IX. d. 7. Decbr. om Aftenen begav sig til de tolv Apostles Kirke, blev han paa hele sin Bei hilset med uafbrudte Jubelraab af en umaadelig Mængde. Hele Roms Befolkning var i Bevægelse og Alle kappedes om at modtage hans Velsignelse og tilraabe ham et „Evviva“. Den h. Faders vanlige Munterhed, der selv ikke forlader ham midt under saa mange Lidelser, hvorved Gud styrker hans Tro, var vegen for en synlig Rørelse. Det var baade et rørende og et storartet Skuespil. Det kan være, at Pius IX. i sit Pontificats tidligere lykkeligere Tider er bleven hilst med større Glæde; men aldrig har man viist ham større Gædefrygt og Hengivenhed, end netop nu for Tiden.

Kjøbenhavn. Den h. Faders Stilling er sørgelig; ligesom imellem Herodes og Pilatus staaer han midt imellem sine Fjender. Og disse kalde sig „Katholiker“ og søge at besmykke deres himmelsfriggende Vold ved Hytleri; men, som en ærværdig Kirkeskriver, af den Betrængtes og Forfulgtes Mund høre vi de rystende Ord: „Græder ikke over mig, men over eder selv og eders Vørn!“ Med Dette — thi hvilken frygtelig Revolutionsslod, hvilken Ugudelighed, hvilket rasende Religionshad truer ikke med at udgylde sig over Europa! I Frankrig og Italien sidder Revolutionen paa Thronen, og England tilraaber den sit Bifald. Neppe gaves der nogensinde en Tid, hvor Løgn, Hytleri og lumst Uretfærdighed i Forbund med Vantroens Uforskammethed og en chnisk Fjendtlighed imod Guds Kirke turde saa aabenbart og ustraffet hverve Tilhængere og forgifte Menneskeheden, som netop nu. Der er organiseret en vild, forovoven Sagt af Helvede, for især med Hensyn til Christi Kirke at prøve, om hiint Forjættelsesord: „Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den“ er sandt. For de giftige Pile fra denne om Antichristens Fane flokkede Sværm er Katholiken næsten ingensteds mere sikker; thi overalt i det selskabelige Liv drøner den djævelske Haanlatte og Bespottelse ham i Dre, og i Aviserne

maa han daglig læse Forargelser og Uergreiser og oven i Kjøbet betale dem med sine Penge! I saadanne Tider, har Nogen meget træffende sagt, „triumphere Vanditerne“. Vi have villet gjøre opmærksom paa disse Tilstande, for at tilraabe Enhver, at han skal begribe Tiden, i hvilken det hedder: „Med Christus eller imod Christus!“ begribe sin egen Stilling og Pligt, som aldrig er uden Virkefreds, uden Ansvar, begribe Kirkens Naab, som oppraaber den største Magt og Daad i Verden, Bønnen, der alene og tilsidst vil afgjøre, om Ordet: „Græder over eder og eders Børn“ atter skal stadfæste sig paa forstyrrede Temples Ruiner og en af Gud forkastet Slægt.

Kirkestaten. Fornyelig offentliggjorde Bladene en Skrivelse af Biskoppen af Voretto, som underretter Geistligheden ved den under Navn af Santa Casa (s: „det hellige Huus“) befjendte Valfarts-Kirke om den over den udtalte Excommunication. Grundene til denne Forholdsregel bleve af Biskoppen betegnede som „befjendte“, og man formodebe, at dermed var meent den Modtagelse, som Dom-Capitlet havde beredet den sardinske Konge ved hans Gjennemreise i Voretto. Nu melder et Brev i Bladet le Monde, at Biskoppen af Voretto's Skrivelse kun er rettet til sex Præster, medens Voretto's Geistlighed i det Hele tæller c. 120 Medlemmer. Capitlet af Santa Casa bestaaer alene af 48 Medlemmer og af disse er kun en Æneste, Præst Vanetti, truffen af den kirkelige Censur; de øvrige 5 Præster, til hvem Biskoppens Brev var rettet, høre ikke til Capitlet. Grunden til Excommunicationen er de sex Præsters Deeltagelse i den d. 4. Nov. stedfundne „Folkeafstemning“ over Markernes Indlemmelse i Piemont. Victor Emmanuel's Besøg i Santa Casa fandt Sted flere Uger tidligere, og Kongen er ved denne Leilighed ikke bleven modtagen af Capitlet, ei heller er der bleven affunget et Te Deum.

Fra Rhinen. I Erkebiskopet Koln finder St. Michaels-Broderskabet en meget talrig Deeltagelse, som vi her skulle vise ved nogle Exempler. I en lille Landsby ved Nederrhinen, som tæller noget over 200 Sjæle, lode i faa Tim er 130 Indvaanere strax efter Oplæsningen af Erkebiskoppens Hyrdebrev sig optage som Medlemmer i Broderskabet, og Deeltagelsen var saa almindelig, at der paa Spørgsmaalet: „Hvor mange af eder ville indtræde?“ flere Gange fulgte det Svar: „Alle i vort Huus træde ind!“ I et større Landsbysogn i Sieg-Kredsen talte Broderskabet et Par Dage efter sin Opretelse allerede over 1500 Medlemmer — den aarlige Peterspenge fra denne ene Menighed vil saaledes beløbe sig til mere end 400 Rdlr. — En lignende Beredvillighed vise ogsaa de naboliggende

Diøcefer Trier, Münstcr og Paderborn. I en Menighed af dette sidste, paa omtrent 2000 Sjæle, lode allerede 1145 strax i de første Dage efter Broderskabets Dprettelse sig optage i det. Maatte et saadant offervilligt Sindelag finde Efterligning overalt! Peterspengen er vistnok en Trøst for den h. Fader og en meget kjærkommen Understøttelse; men den Idee, hvoraf den bliver baaren og som den selv vækker i den fattigste Hytte, har en uendelig større Betydning og Virkning. Peterspengen er bleven et storartet Beviiis paa Hengivenhed og Offervillighed for den katholske Tro, et Genhedens Baand, som forbinder alle Jordklodens Katholiker fastere med hverandre, et Dpraab, som samler mere end 150 Millioner Katholiker om den h. Fader, en høitidelig Protest mod Krænkelsen af den menneskelige og guddommelige Ret, og et Beviiis for, at ogsaa Korsfets Træ i alle Verdensdele graver sine Rødder desto dybere, jo mere Helvedes Storm ryster dets Gren. Og om end Peterspengens hele Sum skulde blive et Køv for Røverne, saa vil hiin Idee ikke blive røvet, den vil gjøre store Erobringcr i al Verden.

— I den store Fabrikstad Erfeld er den katholske Befolkning siden Trediverne stegen fra 15,000 til næsten 40,000 Sjæle. Høihjertede Mænd fattede derfor i 1852 den dristige Beslutning, paa cengang at bygge to nye Kirker for den stedse vøgende Menighed, som kun havde een Kirke. Efterat St. Stephanskirken var bleven fuldendt og tagen i Brug, blev nylig, d. 8. Decbr., paa den ubesmittede Undfangelses Fæst, ogsaa den i Korsform byggede Fruekirke kirkeligt indviet. Kun begge Kirkers Taarne ere endnu ikke færdige. Begge Kirkerne ville, naar de ere færdige, tilsaamen koste over 200,000 Rdlr., som med Undtagelse af 13,000, der ere skjente af Kongen, udelukkende ere sammenstødte af Borgerne ved regelmæssige Collecter. Vere en saadan Menighed og dens værdige Hyrde, Domcapitular, Dechant Reinarz! Foreløbig fungere to Sogne-Capellaner ved disse Kirker, indtil der kan oprettes et eget Sognesystem.

Frankrig. Episcopatet og Ministrene. Cardinal de Bonald, Erkebiskop af Lyon og Primas af Frankrig, har rettet en Skrivelse til Cultusministeren, hvori han protesterer imod Indenrigsministerens Circulaire angaaende Stempelingen og Censuren af de biskoppelige Hyrdebrev. Cardinalen slutter sin Skrivelse med de Ord: „Det forundrer mig, at Indenrigsministeren ikke har begrebet, at hans Rundskrivelse om Publicationen af de biskoppelige Hyrdebrev berører et af den katholske Religions Fundamentalpuncter, en væsentlig Piet for vort Apo-

stolat, en Net, som vi med en uovervindelig Fasthed og om fornødent gjøres, maae forsvare, som Bøssuet siger, med Dødsfrelsen af Livet. Tjænd man reiste dette brændende Spørgsmaal, burde man have prøvet, hvad man kan indenfor Nettens Stranker og hvad man ikke kan, for ikke at fremfalde Storme, som man vil have ondt ved at stille, og for ikke at gjøre uretfærdige Fordringer til Kirkens Autoritet, som man aldrig krænker ustraffet. Man burde ikke have givet Statsoverhovedets Ord: „Reiserdømmet er Freden“ noget Dementi.“

Londen. Den d. 24. Novbr. f. A. afdøde Hertug af Norfolk har iblandt andre betydelige Donationer til Gavnst for katolske Anstalter ogsaa testamenteret 10,000 £. Stl. til den h. Fader.

Irland. Den anglicanske Biskop af Kilkenny i Irland foranstaltede for nogen Tid siden en mild Indsamling til et nyt Orgel i sin Kirke, ved hvilken der efter sex Maaneders Forløb neppe indkom 150 £. Sterk. Da Indsamlerne bragte ham de modtagne Summer, førte han dem til Vinduet og viste dem den ligeoverfor liggende katolske Domkirke med de Ord: „Der er et Folk, som endnu har Tro; et Folk, som trods al sin Armod opfører en saadan Bygning, medens jeg med al vor Rigdom i tre Dioceses, som høre til mit Sogn, ikke er i Stand til at tilveiebringe et Orgel!“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 13. Januar. — 1. Søndag efter Epiphantie. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 20. Januar. — 2. Søndag efter Epiphantie. — Jesu Navnefest. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

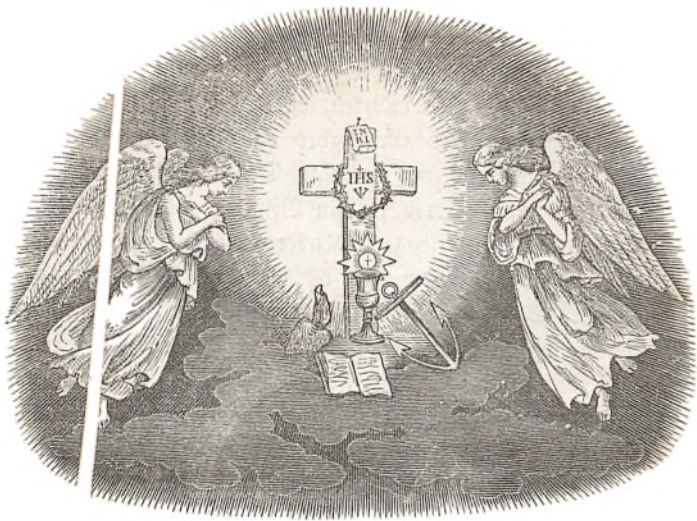

„Skandinaviske Kirkevidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Marcis Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Kjøbhandler **C. H. Blaufenstein**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Kjøbenhavn.

S. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 2.   Søndagen den 27de Januar.   1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Pius IX. (fortsat).
— Kirkelige Eiterretninger: Breslau. England. Frankrig. Sardinien. Neapel. Constantinopel. Syrien.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

Kirkeindvielsen.

(Fortsat, see forrige Aarg. Nr. 27.)

Efter en kort Standsning vedblev Præsten:

Om Morgenen tidlig kommer Biskoppen til selve Kirken, som skal indvies; han anordner i den Alt, som er nødvendigt til Indvielsen, og forlader den derpaa, efterat han ogsaa har

befalet alt Folket at forlade den. Kun en Diakon, iført sine Alterklæder, bliver tilbage i Kirken, og Kirkedørene blive lukkede. Biskoppen gaaer nu med Geistlighed og Folket til det Sted, hvor Reliquierne ere blevene nedlagte Dagen i Forveien, læser der Vodspsalmerne, isører sig sin Bispedragt og vender, ledsaget af Altertjenerne, tilbage til Kirkedørene, hvor han begynder med følgende Ord: „Vær hos os, Du ene, Du almægtige Gud, Fader, Søn og Helligaand!“ Han indvier Vand og Salt, bestænker sig og de Omstaaende dermed, og gaaer nu i Procession med Geistligheden og alt Folket tre Gange uden omkring Kirken, idet han hele Tiden bestænker Kirkens Vægge med Vicwand, og hvergang siger de Ord: „I Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn!“ Hver Gang han paa denne Omgang kommer til Kirkens lukkede Hoveddør, læser han en Bøn, støder med Hyrdestaven imod Døren og siger hine Ord af Psalmisten: „Løfter eders Porte, I Tyrster! hæver eder, I evige Porte, for at Herlighedens Konge kan drage ind!“ Diakonen, som befinder sig inde i Kirken, udraaber derpaa med høi Stemme: „Hvo er denne Herlighedens Konge?“ Biskoppen svarer: „Herren, den Stærke og Mægtige, Herren, den Vældige i Kamp!“ Først naar han for tredje Gang er kommen til Døren, svarer Biskoppen og hele Geistligheden paa Diakonens Spørgsmaal: „Hærskarernes Herre, Han er Herlighedens Konge“, og de raabe gjentagende: „Hæver eder, hæver eder, hæver eder!“ Biskoppen tegner derpaa med den nederste Deel af Hyrdestaven et Kors paa Dørtrinnet, og siger: „See Korsets Tegn, de onde Mander skulle vige!“ Og nu bliver Døren aabnet og Biskoppen gaaer ind i Kirken tilligemed dem, som skulle være behjælpelige ved Indvielsen. Ved sin Indtrædelse siger han de Ord: „Fred være med dette Huus!“ og Diakonen i Kirken besvarer denne Hilsen med de Ord: „Ved eders Indtrædelse!“ og Alle sige: „Amen.“

Simon. Nu har jeg ventet længe nok, for ikke at afbryde Dem; men nu tillader De vel, at vi ogsaa bede Dem om at forklare os alle disse Stikke.

Fr. Jeg var selv lige i Begreb med at standse i min Fortælling, for at give eder nogle Oplysninger om Betydningen

af det I have hørt. Hele Verden var engang et stort smukt Gudsstempel, som paa en skammelig Maade blev vanhelliget ved Arveshynden og forvandlet til et Djevlels Rige. Kun Guds Søn udred atter Verden af Satans Magt og indviede den ved Sin Død paany til et Guds Tempel, saa at Alle, som nu troe paa Ham og ikke støde Hans Forløsning fra sig, kunne vinde det evige Liv. Ethvert christeligt Tempel er nu et Billede paa hiint store Verdenstempel. Derfor træder Biskoppen ikke strax ind, men gaaer uden omkring det, for derved billedligt at fremsætte, at Verdens Døre engang vare lukkede for Christus og Hans Rige. At Biskoppen, Geistligheden og Folket tre Gange gaaer omkring Kirken, og den tre Gange gjentagne Banken paa Kirkedøren kan maaskee ogsaa være bleven indført som en Efterligning af Leviternes Omgang med Arken omkring Jericho, eftersom denne nye Kirke jo skal være en Bolig for den levende Gud, ligesom hiint hedenske Jericho er blevet et Seiersminde for den gamle Fagts Ark. At Indgangen til Kirken ikke bliver aabnet for Biskoppen paa den første eller den anden, men først paa den tredje Bank paa Døren, kan erindre os om, hvorledes de gamle Forfædre engang længe forgjæves havde søgt efter Aabningen af den lukkede Himmel og efter Frelserens Indtrædelse i Verden; — samt hvorledes endelig denne Ypperstepræst har holdt Sit Indtog i Verden og forstyret Satans, denne stærkt Bevæbnedes Rige, hvorledes Han har tilintetgjort den jødiske Overtro og den hedenske Afgudstjeneste, for af begge, Tøder og Hedninger, at samle Sig eet helligt Folk og een rettroende sand Kirke. Endelig kan denne Biskoppens tre Gange gjentagne Banken paa Kirkedøren ogsaa føre os paa en nyttig, omendtskjøndt meget ydmygende Tanke og tjene os til en heldbringende Bebreidelse, nemlig at Gud banker paa vort Hjertes Dør med Sin Naade, ifølge den hemmelige Aabenbarings Ord (3, 20.): „See, Jeg staaer ved Døren og banker paa; hvo som hører Min Røst og aabner Døren for Mig, til ham vil Jeg gaae ind og holde Madver med ham og han med Mig;“ men at vi desværre ikke sjelden lade Ham gaae forbi, uden at lukke op for Ham. — De Ord: „I Navnet Faderens osv.“ som

Biskoppen saa ofte gjentager, antyde, at han nu i den allerhel-
ligste Treenigheds Navn tager denne Bygning i Besiddelse til
Guds særegne Tjeneste og Forherligelse. Men han gjør det
dog først, efterat han har bedet Bødspsalmerne, fordi vi først
maa være rensede ved sand Bødsfærdighed, dersom Guds Rige skal
drage ind i enhver Enkelts Sjæl. De mange Bønner og hyppige
Bestænkninger af den nye Kirke med Bievand tilkjendegive
os, at denne nye Bygning fra nu af ikke mere skal tjene til
nogen almindelig og jordist Brug, men indvies til Religionens
hellige Øvelser og bereedes til en værdig Bolig for den Aller-
høieste, Som jo er Helligheden selv. Vandet, hvormed han be-
stænker Væggene, erindrer os desforuden om Frelserens Blod,
ved hvilket Verden blev renset og Indgangen aabnet for Gud
og Hans Naade. Dørene lukkes op, medens Biskoppen tegner
Korsets Tegns paa Dørtrinnet og derved ligesom bortmaner de
onde Aander; det var jo ogsaa Frelserens Korsdød, som engang
aabnede Verdens Døre for Guds Rige og knuste Helvedes Magt.
Idet nu Biskoppen, som Christi Stedfortræder, drager ind i
Templet med Fredens Hilsen, antyder han derved tilstrækkeligt,
at ogsaa Verden engang ved Frelserens Indtog har gjenopnaaet
den tabte Fred med Gud.

Simon. Hvor det Alt er findrigt og smukt!

Pr. Jeg kan give eder det Haab, at I om Ceremonierne
ved Kirkeindvielsen endnu ville faae meget andet at høre,
som ikke er mindre smukt. Da vi imidlertid ikke kunne
bringe Samtalen om disse Skikke til Ende idag, selv om vi
vilde blive endnu længere sammen, saa lader os standse her,
for næste Gang at skjenke Høsten desto større Opmærksomhed og
Oeeltagelse.

(Fortsættes.)

Pinx IX.

(Fortsat.)

Mastai Ferretti's overordentlige Kjærlighed og Omsorg for
Institutet Tata Giovanni fortjener en særdeles Opmærksomhed.

Thi det omtalte Institut var ikke indrettet efter de Begreber, vi sædvanligen pleie at have om et saadant. Man optog nemlig i samme kun forældreløse og forsvundne Dreng. De første Elever, som Tata (o: Fader) Giovanni, Institutets Stifter, samlede, vare for største Delen unge Vagabonder, der slakkede omkring paa Roms Gader. Disse forbleve i Anstalten indtil deres 20de Aar, bleve i denne Tid holdte til et kristeligt Liv og Spar=sommelighed og tillige uddannede i det Haandværk, hvortil Enhver af dem viste mest Duellighed og Kygt; i dette Tiemed bleve de ogsaa om Dagen sendte til dygtige Mestere i Staden. Dette Institut kunde derfor med Rette kaldes et Svende=Hospitium, og Pius IX. var saaledes det ophøiede Mønster for alle senere Svende=Fædre, som nu, Gud skee Lov, overalt i saa mange Svendeforeninger som lige saa mange „Tata Giovanniis“ see „deres Børn“ omkring sig og modtage den apostoliske Velsignelse af deres ophøiede Mønster.

Da i Aaret 1823 den apostoliske Vicar Muzi blev sendt til Sydamerika, for i Fristaterne Chili, Peru og Mexico at bringe de kirkelige Forhold i Orden, blev Mastai Ferretti af Pius VII. befalet til at ledsage denne som Auditor. Den fjærlige Moder forstrækkedes ved denne Efterretning, men ei den modige Søn. Han fremstillede sig for den hellige Fader, der sagde til ham: „Grevinden, Deres Moder, har skrevet til Statssecretairen, for at forhindre Deres Afreise. Jeg har svaret hende, at De i god Behold vilde vende tilbage fra denne Mission.“ — Den 5. October affeilede de fra Genua. To Gange bleve de paa den dengang endnu meget langvarige og besværlige Reise overfaldne af Storme, og eengang maatte de endog stryge Flag for en Sørover. Mastai Ferretti blev beundret af alle Reisesfæller formedelsft sit Mod og sin Kandsnærværelse. Da den apostoliske Delegat med sine Reisesfæller befandt sig paa Veien til Hovedstaden Santjago, maatte de paa Landeveien tage ind i et forfaldent Vertshuus. Paa dette trøstesløse Opholdssted laae en engelsk Officeer, som mange tusinde Mile borte fra sin Hjemstavn og sin Familie vred sig paa sit Sygeleie. De italienske Geistlige erfarede den ulykkelige Mands sørgelige Tilstand. Een

af dem blev tilbage efter sine Reisefæller, for fuld af Medlidenhed at vaage ved den Syges Leie og pleie ham med en Moders Omhu. Han veg ikke fra hans Side, førend han havde den Glæde at see, at den Syge fuldstændig havde gjenvundet sin Helbred. Denne barmhjertige Samaritan var atter Mastai Ferretti. Den engelske Officeer var en Protestant og hed Milner. — Under de vanskelige Arbeider, som det pavelige Gesandtskab havde at udføre, godtgjorde Mastai Ferretti ved sin Skarpsindighed og Forretningsdygtighed, at Pius VII. ikke havde taget feil i Valget for dette vanskelige Embede. Sin Fritid anvendte han til at prædike, undervise og høre Skriftemaal. „Alt reddes en Sjæl er mere, end at gjøre Vertegn“, var hans Grundsætning og Valgsprog. Sine Penge fordelte han blandt de Fattige. Paa en Reise fra Valparaiso til Lima blev han overrasket af en Storm. Skibet trueedes med at sønderlaaes paa Klipper og Skjær. I denne yderste Nød vovede en fattig Fisker, Baco, med kjækt Mod at arbejde sig frem igjennem de skummende Bølger, og da alle Grunde og Skjær vare ham nye bekjendte, lykkedes det ham at føre Skibet ind i sikker Havn. Den følgende Dag kom Mastai Ferretti til den fattige Fiskers Hytte og skjenkede sin Redningsmand 400 Piastre (ca. 800 Rdlr.). Men ædle Hjerter glemme aldrig deres Velgjørere. Da han havde indtaget Petri Stol som Pius IX., oversendte han den fattige Baco endnu engang 400 Piastre tillige med sit Portrait. Men Guds Velsignelse havde hvilet paa den første Gave! Baco var bleven riig, og, vort over den hellige Faders Godhed, lod han bygge et Capel ved Kysten og oprettede der en herlig Statue af Pius IX. Saaledes lærte Amerika at hoiagte og elske den tilkommende hellige Fader. — Formedelst de usikre politiske Forhold vendte det pavelige Gesandtskab efter to Aars Forløb atter tilbage til Europa, og Mastai Ferretti landede i Juni 1825 i god Behold i Genua, saaledes som Pius VII. havde forudsagt det.

Smidlertid var Pius VII. død. Men Mastai Ferretti's Ny naaede ogsaa til hans Eftersølger, Pave Leo XII. Denne gjorde ham til Prælat og udnævnte ham til Kannik ved Kirken

Santa Maria i Via lata. Den unge Kannik var utrættelig i at prædike og høre Skriftemaal; tillige besøgte han nu atter „sine Børn“ i Tata Giovanni, som havde været trøstesløse over hans Afreise, og medens Statsmændene allerede henregnede ham til hine Mænd, som ere i Stand til at føre og begribe Statsforretninger, saae Almuen i ham en Præst, riig paa Dyder og christelig Kjærlighed, som aldeles opoffrede sig for sit hellige Embede. Paa samme Tid tilvendte han Hospitalet Santo Spirito, i hvilket 2000 Syge kunde optages, sin omhyggelige Omfarg. 3 December 1825 blev han udnævnt til Præsident for det storartede Hospitium til den hellige Michael i Rom. Dette er en af de største Velgjørenheds-Anstalter i Verden. Bygningen har 1336 Fod i Længden og 320 Fod i Bredden og indeholder et Huus for Oldinge, et Asyl for gamle, fattige Qvinder, en rummelig Arbeidsskole for unge fattige Piger, og meget store Arbeidsværelser for forsømte Børn. Her var Mastai Ferretti, de Fattiges Fader, saa ret i Midten af sine Kjære! 3 tyve Maaneder havde han arbeidet i denne Virkefreds, da Leo XII. den 21. Mai 1827 udnævnte ham til Erkebiskop af Spoleto. „Aldrig vil Spoleto,“ siger een af dens Historieforvære, „glemme hans Indtog i Staden, over hvilken hans Nærværelse i hine stormfulde Aar, som han tilbragte der, synlig neddrog Himmelens Beskyttelse og Velsignelse.“ Omendstjondt han kun i 5 Aar virkede der som Erkebiskop, saa er hans Navn dog endnu i hele Folkets Munde, som gjerne fortæller de Reisende rørende Træk af hans Fromhed og Gavnildhed, af hans Sagtmodighed og Kjærlighed. — En Dag trænger en gammel fattig Kone ind i Prælatens Cabinet, kaster sig der ned for hans Fødder og bønfulder ham om Hjelp. Men Msgr. Mastai Ferretti havde just allerede bortffjenket alle sine rede Penge, og i hans Kasse var der ikke mere en eneste lille Mønt at finde. Hvad var der nu at gjøre? Han gaaer til sit Sølvskab, og idet han tager et Bestik ud af samme, giver han den fattige Kone det med de Ord: „Tag det, og bring det hurtigt paa Assistentshuset; naar jeg kan, skal jeg indfri det igjen.“ Om Aftenen kom Huushovmesteren til ham med den Meldning, at der maatte have

været „Thye“ i Huset, efterdi et Bestik var bortkommen. „Vær kun rolig,“ svarede Prælaten, „Gud selv har gjemt det!“ Huushovmesteren forstod ham. Men en gammel Tjener, som allerede ofte havde ivret imod sin Herres ødselende Velbæghed, som han pleiede at udtrykke sig, paatog sig at gjøre Biskoppen Forestillinger. Imidlertid opnaaede alle hans Bestræbelser og Taler ingenlunde noget gunstigt Resultat, thi et Par Dage senere savnedes der ogsaa de Ufsestager af Sølv, som hidindtil havde prydet Erkebiskoppens Kamin.

Mastai Ferretti lærte ogsaa allerede i denne Tid at kjende de borgerlige Uroligheder, som senere gjorde hans Pontificat saa kummerfuldt. I Aarene 1831 og 32 udbrød der flere Opstande i Kirkestaten, som dog snart bleve undertrykkede ved østerrigiske Tropper. Ved denne Leilighed kastede en Bande af 4000 Oprørere, som ved Østerrigernes Nærmelse havde opgivet Beleiringen af Civita Castellana, sig ind i Spoleto. Men Erkebiskoppen tabte ikke Modet. Han begav sig selv ud i Oprørernes Midte og formanede dem med apostolisk Frimodighed til at vende tilbage til deres Pligt som Undersaatter og at udlevere deres Vaaben. Og hvad skete? Alle uden Undtagelse adløde hans Opfordring. Flere tusinde Geværer og fem Kanoner bleve udleverede og sendte til Rom som Tegn paa denne ublodige Seiervinding. Politiet søgte imidlertid at faae fat i de mest Compromitterede, og en Politiaagent foreviste Erkebiskoppen en Fortegnelse, som skulde sendes til Rom. Denne blev meget forfærdet ved at læse denne ulykkelige Fortegnelse, og hans første Tanke var, at finde et Middel for at redde „sine Børn“. Det var om Vinteren, i Kaminen knyttrede Alden. Idet han smilende saae paa Agenten, sagde han: „Stakkels Barn, De forstaaer Dem endnu ikke godt paa Deres Sag. Naar Ulven vil sønderrive Faarene, saa kommer han jo ikke først til Hyrden, for at underrette ham derom!“ Ved disse Ord kastede han til største Forbauselse for Agenten Fortegnelsen i — Alden! Nødtignof fik Mgr. Mastai Ferretti en Bretteføttelse. Han havde jo begaaet en Feil, men en Feil, hvorom der er bleven sagt, at den gjør den Feilende til en Helgen.

I Consistoriet i December Maaned 1832 udnævnte Pave Gre-

gor XVI. Erkebiskoppen af Spoleto til Biskop af Imola, og i Aaret 1840 ophjædede han ham til Cardinalsværldigheden. Og saa paa dette Sted var han et Mønster paa en nidkær og modig Overhyrde. Han forbedrede den sædelige Orden baade iblandt Geistligheden og Folket, og stiftede talrige almecnyttige Anstalter, f. Ex. et Collegium for fattige Theologer, et Vaisenhuus og en Anstalt for bodsærdige Qvinder, til hvilke Diemed han beredvilligen opoffrede hele sin Formue. Ifølge hans egne udtryksfulde Ord, stod Synet „af de faldne Døttre af Verden, som begjærede at optages i Faarestien“, ham altid levende for Dine.

Han havde ansøgt Moderhuset i Ungers om at sende ham nogle Konner af Ordenen „af den gode Hyrde“. Det var en Glædesdag for Mastai Ferretti, da fire Søstre ankom i hans Palads, som han strax stillede til deres Raadighed, saalænge det nye Huus endnu ikke var indrettet. Kjærlighed og Barmhertighed vare og vedbleve at være Sjælen i den tilkommende Kirkes Overhyrde, „som betegnede alle sine Skridt med Bøddighedens Øvelser.“ Nu har Verden „Krav paa hans Forbøn“, som han selv en Dag sagde, da Revolutionen ombrusede ham som en Klippe i Havet. Mon det ikke er en Haabets Straale for de troende Sjæle, som bønfulde Herren om Barmhertighed for den vanartede Verden, at Han har sat den barmhertige Hyrdes troe Villedde paa Petri Stol, for at give urbi et orbi (Staden og Verden) sin Velsignelse?

Ved Opfyldelsen af sine Pligter som Overhyrde ændsede han selv ikke nogen Dødsfare. Nene og ædle Hjerter ere jo ogsaa de stærke Hjerter, deres Ord giver Gud en nimodstaelig Kraft. En Aften i Carnevalstiden gjorde han i Skumringen sit vanlige Besøg til det allerhelligste Sacramente i Kathedralkirken i Imola, da Kirkebetjenten ilede til ham og udraabte heel ferskrækket: „For Guds Skyld, hjælp! der bliver Een dræbt i Sacristiet!“ Cardinalen befalede sig Gud i Bødd, reiste sig og ilede til Stedet. Her fandt han en ung Mand liggende paa en Bænk, som farlig saaret havde søgt et Tilflugtssted i Gudshuset. Neppe var Cardinalen ankommen hos den Saa-

rede, førend tre bevæbnede Mænd styrkede ind i Sacristiet for at fuldende deres blodige Gjerning. Ikke i mindste Maade forskrækket ved deres blanke Vaaben og funkende Dine traadte han dristigt de tre Mordere imøde, foreholdt dem Korset, som hang paa hans Bryst, mindede dem med hellig Alvor om deres Forbrydelses Afstykelighed og befalede dem at bortfjerne sig. Hans Ord, udtalte med et saa freidigt Mod og med den overtydende Magt af et Sendebud fra Himmelen, bragte Morderne til at stubse. De stode en Stund som manede fast, og tause forløbe de derpaa Helligdommen.

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader har i det himmelige Consistorium af 17. Decbr. sidstl. holdt en Tale, som vel nærmest er rettet til Cardinalernes forsamlede Collegium, men ogsaa gjelder den hele christelige Verden. De i Italien udøvede Mædels- og Volds-gjerninger, det eventyrlige, men vistnok fra en høi Haand udgaaende Forslag til at gjøre Napoleon til en „Keiser = Pave,“ til den franske Kirkes Overhoved, Kirkens Stilling i Orienten, Kirkens blodige Forfølgelse i China og de tilgrændsende Lande — alt dette bliver nærmere omtalt og belyst i Allocutionen. Hensat som Een, der har at vaage over Alle, baade Høie og Lave, og betroet med det Hverv, at jige Alle uden Undtagelse Sandheden, taler den h. Fader usminket, ligefrem, ret og sandt; — Tidens Stikord og tomme Phrazer, hvormed det verdslige Diplomati og Avisfriverne føre Publicum bag Lyset, den umaa-delige Løgnagtighed, saaledes som den ellers overalt — endog ofte i de keiserlige og kongelige Nytaars- og Throntaler! — er bleven et almindeligt Tidsonde, alt dette kan og tør ikke naae den ephøiede Taler paa Apostelfyrstens Stol. Saaledes har Verdensforløseren draget Omhu for, at der ikke blot i Troesfager er givet det christelige Folk en useilbar Vorgen for Sandheden, som er ophøiet over al menneskelig Vilkaarlighed, men at ogsaa selv i Vedsmøllsen af jordiske Forhold, naar de kun paa nogen Maade berøre den offentlige Morals og den almindelige Rets Gebeet, een Stemme aldeles ikke kan bringes til Tausked, som forsvaree Sandhed og Ret og paatrykker enhver Uretfærdighed

imod Kirken og det christelige Folk Forkastelsens fordømmende Kjendemerke. — I Rom lever man i længselsfuld Forventning om bedre Dage. Det piemontesiske Høververvskab skalter og valter efter Hjertenslyst i Rom's nærmeste Nærhed: man ophæver Klosterne, frængler de pligttrøe Geistlige, belønner og roser de fralsaldne. Franskmændene, som roligt og uvirksomt see til og lade alt det stee, blive naturligtviis derved ogsaa Medskyldige. Søvrigt troer man, at Napoleon's hemmelige Planer med Rom neppe ville lade vente paa sig til Marts Maaned.

— Pius IX. staaer med usvækket Mod: han vil ikke give efter, han har erklæret ikke at ville modtage nogen Pengeunderstøttelse af Regjeringerne. Han har derfor i den sørgelige Stilling, hvori det piemontesiske Høveri, navnlig ogsaa Toldspærringen omkring Rom, har bragt ham, intet andet Middel til at mildne Folkets og jine tro blevne Embedsmænds Nød, end at anraabe Christenhedens Godgjørenhed. Men den h. Fader vil ogsaa selv give et Exempel paa den ædste apostoliske Selvfornægtelse. Han har ladet samle alle de værdifulde Gjenstande, som tilhøre ham personlig, Foræringer, som i lykkeligere Tider ere blevne ham gjorte af Konger og Fyrster, sjældne Bøger, Juveler &c. og vil nu bestemme dem for et Lotteri. Til at lede dette Foretagende er der bleven udsat en Commission af ti romerske Damer, hvis Præsidentinde er Enke-Fyrstinde Borghese. Loddet koster en Frc. (2 Mk). Lotteriet bestaaer af 300,000 Lodder, og Trækningen skal finde Sted paa Christi Himmelfartsdag d. 9. Mai i Mar.—

— Dagen før Juul meddeelte den h. Fader i det Sixtinske Capel den h. Communion til 200 Frivilige af det franco-belgiske Corps. — Det er Brug, at den ældste af Cardinalerne paa Juledagen henvender nogle lykønskende Ord til Hs. Hellighed, naar denne har feiret det h. Messesoffer; denne Gang var det kun beklagende og deeltagende Ord, hvorpaa den h. Fader svarede med en Fasthed og Hørelse, som meddeelte sig til hans hele Omgivelse. Da nemlig den betræffende Cardinal havde bemærket, at hele Verden beundrede Hs. Helligheds Standhaftighed i den nærværende Nød, svarede Pius IX. Følgende:

Jeg læste nys i det h. Evangelium, at et lille Barn, som blev født i en Stald i Bethlehém, strax, uagtet Det endnu var svagt, vakte Angest rundt omkring, saa at Kong Herodes skjævede paa sin Throne. Der stod skrevet om Det, at Intet vilde kunne modstaae Det; og saaledes stee det ogsaa med mig, Dets Tjener, en fattig, svag og for Alt blottet Olding, som staaer alene, uden Bistand, uden Støtte; jeg vækker ikke desto mindre Frygt hos mine Tjender og sætter dem

i hem Forlegenhed; jeg er glad og min Glæde bedrøver deres Hjerte; thi trods alle mine Lidelser føler jeg i mit Indre en stor Fortrosthedning, som Intet kan røkke, om, at der vil blive mig en usorudseet Hjælp tildeel, som skal befrie mig; jeg veed ikke, hvorfra og hvorledes den vil komme, men det gjør ikke noget. Komme vil denne Hjælp, derom er jeg overbevist. Saaledes maa jeg sige Dem, og jeg ønsker, at man skal vide det, at jeg vil forblive fast indtil Enden. Med menneskelige Kræfter formaaer jeg Intet; saa hjælper mig da med Deres Bønner!"

Man begriber, at disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Alle, som havde den Lykke at høre dem. — Paa Nytaarsdagen modtog den h. Fader General Goyon med Officererne af det der garnisonerende franske Corps. Paven udtalte sin Villigelse saavel over den syriske, som over den chinefiske Expedition og tilspøiede: idet den franske Flaade forsvarede Gaëta, segter den for den retfærdige og hellige Sag. Om Keiser Napoleon afholdt Paven sig fra enhver Yttring. —

Breslau. Et af Fyrstbiskoppen af Breslau udstedt Hyrbrev indfører St. Michaels=Broderskabet i hans Diöces paa samme Maade, som det er anordnet i Erkebiöceset Köln.

England. I London have de anglicanske Geistlige, da Kirkerne forblive tomme, i den senere Tid begyndt at prædike i Theatrene. Morning Post bekjendtgjør følgende: „Comiteen for Anglicanerne og de forenede Disjidenter, hvem man har at takke for den Idee, at prædike i Theatrene, vil begynde sin Virksomhed næste Søndag. Følgende fire Sale ville være aabne til Gudstjeneste: Theateret i Sadlers Well, Victoria=, Pavillon= og Standart=Theatrene. Næste Søndag vil der to Gange blive holdt Gudstjeneste i St. James=Theatret.“ Og disse Folk, som ikke have nogen Idee om det Usømmelige i en saadan Profanation, vove at nedsette den katholske Kirke og kalde den katholske Gudstjeneste en Komedie!! — Men selv Theateret er endnu ikke nok for Englænderne, man er kommen paa en endnu latterligere Idee, for at blive af med „Prædikenerne“. Morning-Herald skriver desangaaende saaledes: „Nyt System til Londons Omvendelse. Fornylig er der under Lord Congleton's, den høierov. Baptist Noel's og andre Gentlemens Ledelse gjort en ny Indretning for at forkynde Evangeliets Lærdomme i vor Hovedstad. Til Udførelsen af dette Project er der bygget to store Bogue, som, fyldte med Bibles, skulle fjøre omkring i London. Manden, som skal føre Bognen, skal tillige uddele Biberne, hvormod en anden Mand har det Hverv, med høi Stemme at oplæse visse grændende Steeder af den h. Skrift, for saaledes umiddelbart at ind=

virke paa Tilhørerne. Man har i Sinde at bygge endnu flere saadanne Vogne, for at ethvert af Londons Qvarterer regelmæssig kan blive forsynet." — Ere disse ambulante Prædikanter vel mere og andet end Marsfrigere?

Frankrig. Peterspengen. Fra Paris skriver man: „Bidragene for Paven ere meget rigelige, især de, som directe blive tilsendte Biskopperne. Man troer, at Bidragene i Paris' Diocæs ville beløbe sig til en Million." En anden Beretning siger: Jeg har nylig gjort opmærksom paa det gode Resultat af den første i alle Paris' Kirker foranstaltede Indsamling af Peterspengen. I begge Hovedfogne i de af Adelen beboede Forstæder St. Germain, St. Clotilde og St. Thomas, har det indkomne Beløb været betydeligt. Der bleve Guldstykker og Banknoter i Masse kastede i Indsamlerens Punge. I Kirken St. Sulpice har man, hvad der blev mig forsikret, indsamlet 25,000 Fres.; i en lille Kirke i Arbejderforstaden St. Martin ere 4000 Fres. blevne indsamlede i lutter Sous. Folk fortælle, at Keiserinden har solgt endeel af sine Diamanter til dette Niemed; i ethvert Tilfælde kan jeg idag stadfæste, at Cardinal Morlot virkelig har modtaget en Sum af 100,000 Fres. af Keiserinden til Peterspengen.

Sardinien. Kirkeran og Forfølgelse. Et Ministerdecree er udkommet, som undertrykker de religiøse Corporationer (Klostere, Capitler &c.) i Umbrien (Provinds i Kirkestaten), med Undtagelse af nogle mindre, som, efter Decretets Ord, „have gjort sig fortjente af Fædrelandet." Marquis Pepoli, Napoleon's Fætter, fuldbyrder Decreetet. Klosterenes Formue bliver for Fremtiden forvaltet af kongelige Embedsmænd, Klosterne blive forvandlede til Hospitaller og Skoler, og de ophævede Klosters Medlemmer pensionerede af Staten; men især har Pepoli betænkt mange af deres Biskopper excommunicerede Præster med rigelige Pensioner. Imod denne Sardinien's nye Voldsgerning have sexten Biskopper i nævnte Provinds, hvoriblandt fem Cardinaler, forgjæves nedslagt Protest. — Iøvrigt raaser Forfølgelsen imod de troe Katholiker i de „indlemmede" Dele af Kirkestaten med største Strengthed. Erkebiskopperne af Fermo og Urbino ere nylig blevne fængslede; de fængslede Præsters Tal vozer daglig. De sardiniske radicale Blade juble. „Alt kaste Præsterne i Fængsel — siger et conservativt Blad — tilfredsstiller ikke mere de liberale Blade; de ønske alle deres Undergang, som ikke ville bekvemme sig til Protestantismen. Protestantismen for Folket og Guillotinen for Præsterne og de Rericale — det er Midlerne til at skabe et enigt Italien."

Neapel. Cardinal = Erkebiskop Riario Sforza. Som bekendt have de liberale Blade udspreedt den Løgn, at Cardinal Sforza havde viist sig ved Tumulten i Neapel den 20. Nov. sidstl. med den tresfarvede revolutionaire Fane paa Balconen af sit Palads og velsignet den revolutionaire Pöbel. Fra sikker Kilde giver nu Journalen le Monde følgende Meddelelser derom: „Cardinalen ankom til Neapel uden at have anmeldt Tiden for sin Ankomst, da han vilde undgaae enhver Opjagt og Demonstration; men da han gik til sit Palads, blev han kjendt af en fattig Kone. Paa hendes lydelige Glædesraab blev Cardinalen snart omringet af en stor Mængde Menneſker, som uafbrudt hilſede den elſtede Overhyrde med Vivtraab — han blev ført ſom i Triumph til ſin Bolig. Denne Folkets uvilkaarlige Manifestation forbittede Garibaldianerne; de beſluttede at hevne ſig og ſamlede ſig om Aftenen talrigt udenfor det erkebiskoppelige Palads. Den frygteligſte Larm varede hele Natten. Den følgende Morgen forlangte de, at Erkebiskoppen ſkulde viſe ſig og velsigne de med Victor Emanuels Portrait ſmykkede Faner. Da Cardinalen vægrede ſig, truede diſſe Canailler at ſætte Ild paa Paladſet. Cardinalen lod ſig hverken ſkræmme ved Skrig eller Trudſler — han kom ikke til Syn. Tjuſende af Hevn bringe de nu Iisbrænde hid, ſtable det op imod Paladſet, true med at antænde det og raabe: Velsignelse! Velsignelse! Erkebiskoppen viſte ſig nu med et Crucifix i Haanden og ſagde med høi og ſagt Stemme: „Jeg velsigner det mod Kirken troe Folk; men aldrig vil jeg velsigne noget af det, ſom tilhører dem, der ſtaaе udenfor Kirken, dem, ſom ere dømt af Kirken, dem, ſom den h. Fader har excommuniceret, dem, ſom den h. Fader ikke velsigner.“ — Efter diſſe Ord traf Cardinalen ſig tilbage, og nu kom Politiet og adſplittede Garibaldianerne. — Det lyder anderledes, end de fleſte Lyvebladets Beretninger om Cardinalen med „Tricoloren“! Men hvo ſtøler i vore Dage ogſaa endnu paa hvad Uviſerne ſkrive og lyve!

Conſtantinopel. Bulgarenne. Ruſland opbyder Alt, for at forhindre Bulgarennes Forening med den katholiſke Kirke. Den 20. Novbr. ſidſt. havde den ruſiſke Gefandt, Tyrſt Labanow, en Conferens med den græſke Patriark, hvor han gav denne det Raad at gjøre Bulgarenne Indrømmelſer, men tillige fordrøede, at den bulgariſke Biſkop Hilarion, ſom ikke vil hylde den græſke Patriark, ſkulde ſtraffes. Biſkop Hilarion, terroriſeret ved Ruſernes og Grækerne Trudſler, erklærede ſ. D. at, naar ikke Porten inden 8 Dage bevilgede hans Troesbrødre et ſæreeget Patriarkat, Bulgarennes Underkaſtelse under Rom da ufortøvet vilde blive proclameret.

og den h. Joseph's Søstre i Saïda; de ville blive opbrugne der. Oldinge, Enker og Syge blive heller ikke glemte af For= eningen for Orientens Skoler. Man samler de forældreløse Dreng, for at betro dem til PP. Jesuiterne, og man har der= for i Sinde at oprette flere saadanne Anstalter. Desforuden ere franske Soldater fordeelte paa talrige Punkter af Libanon, for at hjælpe Landboerne ved Opbygningen af deres ødelagte Boliger. Hjælpen er nok stor, men Nøden endnu langt større.

Til Ansgarinsforeningens Medlemmer.

Søndagen d. 27. Januar Efterm. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ afholdes Foreningens aarlige Generalforsamling i Skolelocalet Nr. 2, paa hvilken Regnskabet over Foreningens Indtægter og Udgifter vil blive forelagt. — Da der ved samme Leilighed ogsaa bliver meddeelt en kort Beretning om Vincents= og Marieforeningens nærværende Status, saa kunne ogsaa Medlemmerne af disse tvende Foreninger erholde Udgang til Forsamlingen.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 27. Januar. — Søndag Septuagesima. — Den h. Ansgarius' festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Levimesse med tybst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Fests= og Vesperandagt.
- Søndagen d. 3. Februar. — Søndag Sexagesima. — Mariæ Henselse (Kyndelmisse). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 9 $\frac{3}{4}$ Lyseindvielse og derefter Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning. — (NB. Efter Eftermiddagsandagten bliver Blasius= Velsignelsen meddeelt. See Skand. Kirketid. 1859 Nr. 3 Side 33 og 36.)

„Standsnavist Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscriberterne desuden i Marts Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Fr. Konsthandler C. N. Blankesteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de fyl. Postkontorer. Prisen er 4 Mk. 8 St. Kvartalet.

Kjøbenhavn.

S. Triers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 3.

Søndagen den 10de Februar.

1861.

Indhold: Pius IX. (fortsat). — Hvo som rører ved Beg, besmittes. — Kirkelige Efterretninger: Rom. England. Neapel. Constantinopel. China. Afrika. Cuba.

Pius IX.

(Fortsat.)

I Begyndelsen af Juni 1846, medens Mastai Ferretti i Forening med mange Præster af sit Dioces holdt de saak. geistlige Exercitier, fik han Efterretning om Pave Gregor XVI.'s Død. Han begav sig strax til sin Residens, og efter der at have holdt en høitidelig Sjælemesse for den afdøde Pave,

reiste han til Rom til den nye Paves Valg, uden den mindste Anelse om, hvad der her ventede ham. Af et Brev fra Rom, som er meddeelt af Abbé R. Dumas, Secretair hos den bekendte Mstr. de Ségur i Rom, og indeholder mange interessante Enkeltheder om Pius IX.'s Valg, hidsette vi her Følgende:

„... Det Første, jeg vil berette Dem, kunde man maaskee kalde et lykkelig Forvarjel. Det har tildraget sig paa Erkebiskoppens (Mastai Ferretti's) Reise til Rom. Sandheden af denne Kjendsgjerning bliver stadfæstet af flere paalidelige Scribenters Udsagn. I en lille By i Marken havde Postillonerne gjort et kort Ophold, for at skifte Heste. Det var just i Midtagstiden, og Cardinalen saae sig snart omringet af en stor Mængde Folk, som han hilsede med det ham eiendommelige velvillige Smil. Medens Alles Blik vare fæstede paa Cardinalen, viste der sig høit oppe i Luften en Due, som tilsidst satte sig paa Cardinalens Vogn. Ved dette Syn klappede Alle glade i Hænderne og fra alle Sider gjenlød Raabet: Evviva! Evviva! Han bliver Pave! Man vilde bortskræmme den frygtfomme Fugl, men Duen forlød ikke den valgte Plads. En Dreng bibragte Duen et Slag med et Siv; Duen fløi op, men indtog snart igjen sin forrige Plads paa Vognen. Folkets Begeistring steg derved endmere. Vognen rullede afsted; men hverken Mængdens Skrig, eller Hjulenes Støi og Postillonpidskens Smæld var istand til at skræmme Duen bort fra Cardinalens Vogn. Den blev roligt siddende, som om den vilde ledsage den tilkommende Pave til Rom. Først ved Roms Port satte den sig paa Fængslets Porte, som kort derefter bleve aabnede ved Pius IX.'s Amnestie.“

I Valget af Pius IX., hvis Pontificat skulde blive eet af de uroligste og følgerigste, viste sig unis kjendelig Guds styrende Haand. Ingen syntes dengang efter menneskelig Beregning at have større Sandshyldighed for at blive valgt, end den fremragende Cardinal Lambruschini, der allerede under Pave Gregor XVI. havde havt den største Indflydelse. Selv de fleste Cardinaler havde slet ikke anet, at Mastai Ferretti var den af Gud bestemte. Og dog var dette Conclave (Pavevalg) eet af

de korteste i de firdte Aarhundreder. Et kortvarende Conclave var hiint, som gif forud for Leo XII.'s Valg; men det varede dog 26 Dage, medens Pius IX.'s Valg neppe varede 48 Timer.

Da Mastai Ferretti saae sig valgt til Kirkens synlige Oberhoved, som altid af Verden er blevet rigelig kronet med Torne, begyndte han at skjælve over hele Legemet, og en Strøm af Taarer brød frem af hans Dine. Han kastede sig ned foran Altterrinene*), og hensesunken i Smerte og Tilbedelse, blev han længe liggende i denne Stilling; et Offer i Guds Dine — thi hans Pavedømme skulde blive et Martyrdømme! Derpaa reiste han sig igjen og erklærede sig beredt til at modtage det paa ham faldne Valg. Man gav ham nu den pavelige Fiskerring paa Fingeren, og alle Cardinalerne bragte ham deres første Hylдинг. Det var sildig om Aftenen; ved Midnat skrev han endnu følgende Brev til sine tre Brødre i Sinigaglia:

Rom, den 16. Juni, Kl. 11³/₄ Aften.

Den almægtige Gud, Som ophøier og fornædret, har behaget at høre min ubetydelige Personlighed til den mest ophøiede Bærdighed paa Jorden. Hans Villie ske evig og altid! Jeg kjender nogenlunde dette ophøiede Embedes umaadelige Byrde og føler ogsaa min egen store Uduelighed, for ikke at sige min fuldkomne Kraftløshed. Lader Bønner frembæres for mig, og beder ogsaa I for mig. Conclavet varede kun i 48 Timer. Skulde Byen (Sinigaglia) i denne Anledning saae i Sinde at foranstalte nogen offentlig Festlighed, saa beder jeg Eder om, ja jeg lægger Eder det indstændigst paa Hjertet at tage Forholdsregler, for at de dertil bestemte Penge maae blive anvendte af Gouverneuren og Menighedsraadet til andre almecnyttige Diemed. Hvad Eder angaar, kjære Brødre! saa omfavner jeg Eder af mit ganske Hjerte i Jesus Christus. Triumpherer ikke med Glæde, men haver hellere Medlidenshed med Eders Broder, som herved meddeler Eder den hele Fylde af den apostoliske Velsignelse. —

---

*) Stemmesamlingen ved et Pavevalg foretages altid i det Paulinske Capel i Dvirinal=Paladset, hvor da ogsaa Cardinalernes første Hylдинг for den nyvalgte Pave finder Sted.

Pius IX. havde nu indtaget den h. Petri Stol. Alle Begivenheder af hans følgerige Pontificat lade sig sammenfatte i to Ord: Tabor og Calvaria. Saaledes har Frelseren jo selv sagt: „Disciplen staaer ikke over Mesteren.“ — Pius IX. havde ingen anden Tanke, end at fuldføre det ophøiede Hverv, Gud havde betroet ham. Hvor lidet han i sin høie Stilling tænkte paa at begunstige sine egne Slægtninge, beviser blandt Andet den Omstændighed, at han bad sine to Niece, som for deres Studiers Skyld opholdt sig i Rom, om at forlade Wien. Ogsaa hans Søster, Ende efter Marquis Venigni, turde kun endnu i tre Dage opholde sig i Rom. Sine Brødre gav han ligefrem den Erklæring, at de ikke maatte gjøre sig det mindste Haab om, at høste nogen timelig Fordeel af hans Ophøielse paa den pavelige Stol. Hvilken Modsatning til andre verdslige Fyrstehuse!

Mange Handlinger af overordentlig Vigtighed, hvilke vi dog ikke nærmere kunne drøfte her, godtgjorde for hele Verden hans statskloge Aand og hans allerede tidligere beviste store Administrationsdygtighed, medens tillige hver Dag blev Vidne til nye Kjærligheds- og Barmhertighedsøvelser. Den 17. Juli 1846 udstedte han en almindelig Amnestie for alle Landsforviste og Dømte, en Naadesact, der, som man kunde vente, faldt ligesom en Glædesstraale fra Himmelen ind i mange sorgende Hjerter og fortvivlede Familier. Ved Kjærlighed og ubegrændset Tilid haabede han at kunne føre Kirkens og den lovlige Ordens Tjender tilbage til den christelige og borgerlige Pligt. Aldrig har en Fyrste saa høihjertet stølet paa sit Folk, som Pius IX. Der gaves dengang rigtignok ikke saa Statsmænd, som bade Paven om at sætte Skranker for sit ædelmodige Sindelag og nøie at overveie, om han ogsaa vilde udstrække Amnestien til alle dem, hvis tidligere Fortid ikke bød nogen tilstrækkelig Sikkerhed for deres fremtidige undersaatlige Troskab. Men de talte til en Mand, hvis Hjerte strømmede over af Kjærlighed og Barmhertighed, hvis eneste Luste var, at gjøre alle sine Undersaatter lykkelige, at være en Fader for Alle.

„Vi ønske gjerne, siger han i sit Amnesti-Decret, at faste et

medlidende Blik paa hine uerfarne Ynglinge, som midt under de politiske Uroligheder ere blevne forførte ved falske og skuffende Forhaabninger og derfor snarere maae betragtes som Forførte end som Forførere. Af denne Grund ville Vi række disse vildlebede Børn Forsoningens Haand, naar de kun vise oprigtig Anger. Vi haabe, at deres Hjerter, formilbede ved Vor Naadesact, ville aflægge alt Borgerhad, som altid har været Marsag til og en Virkning af politisk Ophidselse, og at de derimod desto fastere ville slutte Fredens Baand, som efter Guds Villie skal omslutte alle Sønner af den samme Fader. Men skulde Vort Haab alligevel blive skuffet, saa vilde Vi med den bittreste Smerte være tvungne til at minde om, at, om end Naaden er Herklemyndighedens sødeste Attribut, saa er dog Retfærdigheden dens første Pligt."

Dette ædelmødige Beviis paa Pavenes Høihjertethed blev, som bekjendt, optaget med ubestrikelig Jubel. Det romerske Folk, som er let tilbøieligt til Demonstrationer, foranstaltede store Festtog, og drog med Faner og Musik igjennem Gaderne, for at give Paven sin umaadelige Glæde tilkjende. Saare mange af de politiske Fanger og Flygtlinge, som nu i hele Skarer strømmede sammen i Rom, nøiedes ikke med blot at give deres Trosord paa Trostak — den eneste Betingelse, som Amnestiens Ordlyd paalagde dem — men tilføiede frivillig de høitideligste Forsikkringer med følgende eller lignende Ord: „Jeg sværger ved mit Hoved og mine Børns Hoveder, at jeg indtil Døden vil blive Pius IX. tro“, eller: „Jeg sværger, at jeg vil udgøde alt mit Blod for Pius IX.“ og desl.

Mod Slutningen af samme Aar aabnede nogle Folk i Rom en Subscription, for derved at understøtte de Amnesterede, som efter gjenopnaaet Frihed befandt sig blottede for alle Hjælpe-midler og i en trykkende Stilling. Den hellige Fader hørte dette, samt, at den Forening, som gav sig af dermed, samtidigt forfulgte hemmelige politiske Planer. Han forlangte Subscriptionslisten, og, uden at læse de derpaa tegnede Navne, tegnede han sig selv for 100 Scudi (ca. 200 Rdlr.). Iblandt de Amnesterede var der ogsaa en Mand af en høitstaaende Familie,

som uagtet alle Raadesbeviisninger vedblev at lægge sin fjendtlige Stemning for Dagen. Pius IX. lod ham kalde til sig, og talte til ham med al mulig Mildhed. „Min Søn,“ sagde han, „vil De da for steds blive et Bytte for denne Revolutionens Aand, vil De ikke betræde en anden Vej?“ Manden blev nok lidt forvirret, men svarede dog, at han ikke kunde forpligte sig til at forandre sine Grundsætninger og sin Afsærd. „Maatte Gud da ophjse Dem!“ svarede Paven befyndret. „Seg vil bøn-falbe Ham om, at Han en Dag vil føre Dem tilbage til mig. Deres Fyrstes Arme ere steds aabne for Dem; det maa De aldrig glemme!“ — Pius IX.'s Kjærlighed til sine Fjender var overhovedet stor, som en Helgens Kjærlighed kun kan være. En Dag arresterede Politiet en Mand, som hemmelig udbredte Exemplarer af et Skandskrift. Dette Makværk førte Titelen: „Pius IX.'s, den indtrængte Paves, Religionens Fjendes Historie.“ Efterretningen om denne Fængsling kom ogsaa for den h. Faders Øren. Han forlangte at see den Skyldige, lod ham føre for sig og henvendte nogle ubetydelige Spørgsmaal til ham. Af de Svar, han fik, saae han, at den Skyldige frygtede en streng Straf. „Min Ven!“ sagde Paven med sin vanlige Velwillie, „eftersom Deres Forbrydelse kun angaaer mig personlig, saa tilgiver jeg Dem.“ Rørt ved en saadan faderlig Mildhed, kastede den Anklagede sig under Taarer ned for den h. Faders Fødder og tilbød sig, at opgive Navnene paa Skandskriftets Forfattere. „Nei, nei!“ faldt den h. Fader ham i Tale; „lad deres Forbrydelse blive skjult med Gravens Taushed! Maatte de kun angre den!“ — Tidt hostede Pius IX. en herlig Fyldestgjørelse for sin helttemodige Kjærlighed til sine Fjender. En Dag f. Ex. besøgte han Helligaands-Hospitalet i Sezza. Efterat han var gaaet fra Seng til Seng og havde indgdyt de Lidende Trøst og Mod, vilde han trække sig tilbage. Pludselig udstrækker en Sng Hænderne efter ham, og besværges ham om at forunde sig den Naade at høre hans Skriftemaal. Strax opfylder den h. Fader hans Bøn, og giver sin Omgivelse et Vink om at bortfjerne sig. Og denne Bødfærdige, som opnaaede denne Gunst, var en tidligere meget berhygtet Revolutionair. Pius IX. nød

her en Faders Glæde, som paany sluttede sin tabte Søn i sine Arme.

(Fortfætted.)

Hvo som rører ved Beg, besmittes.

Der gives i vore Dage af flette Skrifter saa mange og saa mange Arter, og man søger paa de forskjelligste Veie at udbrede dem blandt Folk, at det ikke vil være af Veien, at henvende et belærende Ord derom til vore Læsere. Alle flette Skrifter — de maae nu føre Navn af Bøger, Aviser eller hvadsomhelst andet — kunne deles i to Classer: thi enten søge de at undergrave Troen eller de gode Sæder. Begge ere lige farlige; Ingen kan læse dem uden stor Skade, uden Fare for sin Sælighed. Men netop dette bestrider man; Mange af dem, som læse Skrifter, der angribe Troen, hører man at sige: „Jeg læser dem kun, for at lære at kjende Gør og Imod“ — som om Vissheden af den christelige Sandhed afgang af Menneftenes Indvendinger og Fornuftslutninger! Iøvrigt er denne foregivne Altraa efter at lære Gør og Imod at kjende, en tom Undskyldning; thi efterat de i de flette Bøger have læst Indvendingerne imod Religionen, gjøre de sig siden ikke mere den Uleilighed, ogfaa at opføre Svaret derpaa hos Troens Forsvarere. Den egentlige Grund dertil er følgende: Naar Lidenskaberne henimod det tyvende Aar vilde til at frigjøre sig for alle Baand og begynde at blive stærke, saa bliver Hjertet fordærvet; alligevel vil man gjerne befries fra de pinende Samvittighedsnag, som altid følge paa de første Feiltrin; men i Stedet for at søge Samvittighedens Dio i at vende tilbage til Dyden, tager man sin Tilflugt til Indvendingerne imod hine Religionsfandheder, som fordømme Lidenskaberne. Alle Indvendinger, de være sande eller falske, synes da ngjendrivelige; et tvetydigt Ord, en spøgende eller spottende Tale — aabenbar falsk Mynt — som man gjen-tager for Alvor, gjelder da for klart Beviss, saasnart den kun stemmer overeens med det ikke mere uskyldige Hjertes Tilbøieligheder. Og saaledes bliver man vantro, ikke af Overbeviisning, men formedelst Hjertets Fordærvelse.

Andre sige, naar de læse Skrifter, som fordærve de gode Sæder: „Jeg tør nok læse noget saadant; jeg kan nok skjelne det Sande fra det Falske; jeg læser det kun, fordi det er et Westerværk i Stilen, for at danne mig derved og fordrive Tiden

i ledige Timer; jeg øser heller ikke noget Dndt deraf; disse og hine have ogsaa læst det, hvad Dndt kan der altsaa være deri? man roser det jo som en mesterlig Fremstilling." — Jeg troer bedst at kunne gjendrive alle disse tomme Uudstyldninger og Udflugter ved at meddele her en Historie, som en i sine Arbejder graaet Præst har oplevet. En Dag kom en Dame til ham, paa hvis Miner og Udtryk han strax saae, at han havde en Romanlæserinde for sig. Han sagde derfor til hende: De læser nok Romaner? — „Ja, Deres Hoiærværdighed; men jeg øser slet ikke noget Dndt deraf." — De veed nok, at vi skulle give alle vore Handlinger en Retning paa Gud, ikke sandt? „Ja, Deres Hoiærværdighed!" — De veed ogsaa, at selv vore ligegyldigste Handlinger, saasom Maaltider, Søvn, Spadseretoure o. desl., ere Ham behagelige, dersom vi opoffre dem til Ham og ved dem have den Hensigt, at behage Ham? — „Jeg veed det." — Nu godt; saa opoffre De Ham da ogsaa Deres Romanlæsning, og dette kan De gjøre omtrent paa følgende Maade: Først De lukker Bogen op, maa De knæle ned foran Deres Crucifix og fremsige følgende Bøn til den guddommelige Frelser: „O min Gud! jeg vil nu læse en Roman, d. v. s. jeg vil nu opfylde min Aand, min Indbildningskraft og mit Hjerte med opdigtede Historier, med forførfiske Forestillinger og Billeder og kjødelige, slibrige Elskovstanker, og alt dette vil jeg gjøre, for at opfylde — mit Daabsløfte og forsøge Din større Ære og fremme min egen evige Frelse." Derpaa maa De beghude at læse. — „Ja, Deres Hoiærværdighed! men . . . denne Bøn kan jeg ikke udtale, jeg vilde jo dermed spotte den kjære Frelser." — Hvorledes? kalder De det at spotte Gud, naar man opoffrer Ham en i sig selv ligegyldig Handling? — „Nei — men . . ." — Saa indseer De altsaa, min Datter! at en saadan Læsning just ikke er saa ligegyldig og uskyldig, som De paastod; og dog har jeg hidtil først betragtet den fra den mindre farlige Side. Siig mig engang, vedblev den af hellige Følelser bejælede Olding, var De tidligere ikke frommere end nu? „Jo, Deres Hoiærværdighed! især efter min første h. Communion." — Læste De allerede dengang Romaner? — „Nei." — Var De ikke dengang lydligere, sagnmodigere, og mindre hengiven til Fornøielser og Pynt? — „Jo." — Læste De dengang allerede Romaner? — „Nei." — Annammede De ikke tidligere de h. Sacramenter med større Altraa, Andagt og Punktighed; og var De ikke lykkeligere? — „Jo." — Læste De allerede dengang Romaner? — „Al nei!" svarede hun med et dybt Suk. Nok hermed, sagde Præsten, og gav hende en kortfattet Levnetsbefrivelse af den h. Theresia, idet han sagde: Læs denne Bog; De vil deri finde Deres Livs Historie! Den h. Theresia bekjender deri Følgende om sig selv: „Romanlæsning var Be-

gyndelsen til mine første Feil. Jeg hengav mig ganske til denne farlige Læsning, og denne Feil, hvortil min Moders Exempel bragte mig, bevirkede en saadan Slappelse i alle mine gode Tilbøieligheder og Følelser, at jeg derved ogsaa blev forledet til mange andre Feil. Først fandt jeg Fornøielse i ret at pynte mig; derved vaagnede i mit Hjerte Lusten til at behage; jeg bar da kun Omfarg for mine Hænder, mit Ansigt og Haar og vellugtende Sager; kort, alle øvrige Forfængeligheder fik jeg derved kjær. Jeg tænkte ikke engang paa, at der kunde være det mindste Ondt i alt dette; men nu indseer jeg, til hvor meget det har forledet mig." — Altsaa, vedblev Præsten, kan selv det bedste Sindelag ikke modstaae Giften af denne Læsning. Erfaringen lærer, at der ikke gives noget mere forfængeligt, end et med Romanlæsning opfyldt Hoved. Ved disse usalige Skrifter bliver Alting rystet i Mennesket og bragt til at valle — Frugterne af en god Opdragelse, den barnlige Ustydighed og al Kjærlighed til Gens Pligter. Denne tidligere saa stille, sædelige og med en saa yndig Blufærdighed smykkede Pige tabte ved Romanlæsningen alle Tegne paa hiin Tugtighed og Erbarhed, som er saa indtagende især hos unge Mennesker. I Stedet for den ærbare rene og anstændige Klædebragt maa der anskaffes en glimrende og pragtfuld; man vil jo ogsaa vise sig og behage ligesom Andre! Hele Dagen beskæftiger man sig dermed, om Natten drømmer man derom, og ved idelig Higen efter Romanheltens „ædle Charakterer" vænner man sig til, ikke at elske andet, end hvad Verden elsker, og at forfømme og tilfidsætte Alt, hvad Religionen foreskriver. Det er de bittere Frugter af Læsningen i saadanne Bøger.

Efter nogle Dages Forløb kom Damen atter til Præsten og sagde til ham: „De havde Ret, min Fader! da De sagde mig, at jeg vilde læse min egen Historie i denne Bog; jeg maa kun bemærke, at den ikke ganske indeholder min; thi Romanlæsningen har frembragt noget endnu langt værre hos mig. Før var jeg medlidende med de Fattige; men siden jeg har udgydt Taarer over indbildte Ulykkestilfælde, har jeg nu ingen mere for den virkelige Ulykke. Før følte jeg mig lykkelig, fordi jeg var uskyldig, og der herskede fuldkommen Ro i mit Hjerte; men siden jeg har hengivet mig til denne usalige Romanlæsning, forfølger mig overalt en vis Uro og Utilfredshed, som jeg ikke kan forklare; ingensteds er jeg tilfreds, fordi jeg ingensteds finder hiin indbildte ideale Skjønhed, som min Læsning har sat mig i Hovedet. Og dette er endnu ikke Alt; mine Lidenstaber, som ved den tilsyneladende uskyldige Læsning bleve stærkt nærvede, udviklede sig snart; der opstege Tanker, Drifter og Begjeringer i mig, og . . . at! min Formastelighed blev haardt straffet! — Min Moder sagde ofte til mig, at

man ikke længe kunde indaande forpestet Luft, uden at svække sin Natur, og i mine Bøger indaandede jeg kun Verdens, Forsængelighedens og forførfiske Glæders forpestede Luft; Fristelsen kom til . . . Af! havde jeg ikke mistet min Moder saa tidlig, saa vilde jeg endnu være ustyldig!”

Præsten kunde nu let fuldenbe denne Sjæls Omvendelse, da dens Aabenhjertighed saa godt havde banet ham Veien. Belært ved egen sørgelig Erfaring, frasagde hun sig al Romanlæsning, og lidt efter lidt gjenvandt hun sin forrige Fromhed og Sjælefred ved Læsning i alvorligere og følgende nyttigere Bøger.

Kjære Læser! gjør ligesaa; frasiig dig for stedse den lidenskabelige Romanlæsning og overhovedet Læsningen af alle Bøger Skrifter, som ikke i enhver Henseende ere gode og rene! Skuf dig ikke selv med den Undskyldning: at du ikke øser noget Dind deraf! at du kun vilde danne dig derved! — Du vilde da gaafe vist ogsaa komme til at gjøre hiin sørgelige Erfaring hos dig, som den ovenfor omtalte Person beklagede saa meget. Thi kan man vel længe plukke Blomster imellem Torne, uden at man saarer Hænderne? Nei! Paa lignende Maade forholder det sig med Læsningen af slette Skrifter.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 16. Decbr. f. A. blev i Tyrst Orsini's Palais afholdt en Forsamling af Forstaaerskabet for Peterspenge-Foreningen, ved hvilken ogsaa Erkebiskoppen af Armagh (i Irland), det engelske Parlamentsmedlem Hennessy og en engelsk Embedsmand fra Australien vare nærværende. Foruden Erkebiskoppen og Msgr. Nardi vare de Tilstedeværende alle Lægfolk. — I Staden Rom selv ere siden 1. Septbr. f. A. indsamlede følgende Summer: i September 3132, i October 4301, i November 4024 og i den første Halvdeel af December 3866 Scudi — det bedste Svar paa Lyvebladenes Paastand, at Romerne selv vare fjendtligt sindede imod Paven.

— Den 31. Decbr. f. A. blev den h. Fader, da han, som sædvanlig, begav sig til Kirken del Gesu, paant Gjenstand for det romerske Folks Begejstring. Paa sin Wei, da han vendte tilbage til Vaticanet, blev han hilset med uhyre Jubel. En Correspondent anslaaer de samlede Folkemasser til

80,000 Mennesker, som uophørlig lode gjenlyde deres Euviva. Dertil vaiede fra alle Sider hvide Tørklæder; ingen Revolutionair rørte sig. — Nytaarsdag modtog den h. Fader den franske General Goyon med hans Generalstab og 300 franske Officerer. Man havde troet, at Pius IX. vilde have indskrænket sig til simpeltzen at takke den franske Armee for dens Lykninger og derpaa velsigne den. Men den h. Fader udtalte sig ved denne Leilighed omtrent paa følgende Maade: „I et Dieblig, da Europa bliver rystet ved tusinde Storme, ville Vi ikke tale som Konge. Men som Yppersteprest glæder det Os at see her en Armees Officerer for Os, som ved Dpreholselsen af den apostoliske Stols Rettigheder giver Os Grund til Trøst. Derfor velsigne Vi Dem af Vort ganske Hjerte og nedkalde Himmelsens Velsignelser over den franske Nation, som ikke ophører med at trøste Os under Vore Sorger og Vor bitter Bedrøvelse. Vi nedkalde en særdeles Velsignelse over den og bede Gud om at vilde lade denne Vor Velsignelse hvile over Hytterne til Trøst for de Fattige og over Paladserne til Oplysning for de Rige. Vi vilde ogsaa paa særegen Maade velsigne den Deel af den franske Flaade, som i Nærheden af Rom (ved Gaëta) bestjerner Retfærdigheden, og den Deel af Hæren, som i Syrien bestytter de Christne mod det muselmanne Maseri, saavel som hiin anden Deel af den franske Armee, som for faa Dage siden er trængt ind i Uhyrlighedernes Stad, kaldet Peking, og der har opplantet Jerssens Træ. Ja, i Betragtning af denne Begivenhed høie Vi Os og bede som Dens Stedfortræder, Som er død paa dette Træ til Menneskeslægten's Gjenløsning, i Vort Hjertes Ydmyghed, om at Han vil fuldende den gudsdommelige Velgjerning i disse fjerne Egne, for at disse Folkestammer ligeledes maae betræde Jerssens Bei!“ — General Goyon, som ikke havde hørt sin Keiser, sin Keiserinde og sin keiserlige Prinds at nævnes og velsignes, undsaac sig ikke, ligefrem imod al Hofetiquette, at svare: „at han takkede den h. Fader i den franske Armees Navn, men maatte dog bemærke, at Hæren ved at udføre hine hæderlige Foretagender kun havde opfyldt Hans allerechristeligste Majestæt Keiserens Dufte og Villie, der i Rom ligesaa godt som i Syrien „forsvarede Katholicismen.“ Man saae, hvorledes den h. Faders Nafnu let omsthyedes, medens Goyon talte saaledes. En pinlig Beklemmelse herskede i hele Forsamlingen. Nabenbart forlangte Goyon her en Erklæring af den h. Fader, som kunde blive høist ubehagelig. Men den h. Fader lod falde to latinske Ord, kun to, men Ord, som paa det mest Træffende betegnede Alt; han svarede: Faxit Deus! (∴ Gud give det!) — Enhver forstod det, og Enhver trak sig alt efter sin Sindstemning enten bekymret eller ærbødig eller fortørnet tilbage.

England. Efter Weekly-Register tæller den katholske Kirke i England og Skotland for Tiden 1342 Præster, 993 Kirker og Capeller, 47 Munkeløstere, 158 Nonneklostere og 12 høiere Opdragelsesanstalter. I Mar 1860 er de katholske Præsters Tal tiltaget med 111, Kirkerne og Capellernes med 43, Munkeløsternes med 10 og Nonneklosternes med 32.

Neapel. Revolutionens Moral og Frihed. „Konge-Hædersmanden“ (Re-galantuomo) er virkelig gaaet fra Neapel som en Røver i Mulk og Mørke. Fra det kongelige Palads har han borttaget Alt, hvad han fandt af Kostbarheder; saaledes borttog han 7 Vogne, 12 Heste, en pragtfuld Kyskrone, betydelige Konstværker, som han ikke i ringeste Maade forstaaer at vurdere og som Andre have udføgt for ham, og endelig det hele Kjøkkeninventarium, som Completering til Storhertugen af Florenz's „annecterede“ Solt = Taffelservice. Er det maaskee noget andet end gemene Thyvier? Dog Victor Emanuel er jo en — „Hædersmand“ d. v. s. efter Revolutionens Moralprinciper! — Difcitet for A. 1860 beløber sig alene til 15 Millioner. Men Taalmodighed, det bliver Alt endnu bedre! I Neapel blomstrede Finanterne under Bourbonerne. Den ædle og tappre Kong Franz II. efterlod, da han flygtede til Gaëta, en stor Skat og fyldte Kasser i Neapel; nu, efter saa Maaneder, ere alle Kasser tomme. Pønningen af 25,000 Garibaldianere kostede 16 Mill. Francs. Derpaa brugte man til de egne Kreaturer, til Opretholdelse af Revolutionen 32 Mill., og ved Garibaldi's Borttog viste det sig, at der endnu vare udgivne andre 30 Millioner, om hvilke Ingen kunde sige, hvor de vare blevne af. Man vil tillade os at troe, at der under de feterede „Frihedshelte“ befunde sig raisonable Thyve. — Henrettelserne ved Krudt og Bly vedvare; Hundreder ere allerede blevne skudte. Det er græseligt at tænke paa Tallet af disse Offere, som det piemontesiske Tyranni slagter. Europa lader disse Martyrer for Ret og Retfærdighed uden Hørelse dræbe for sine Dine. Det vakre Blad Armonia i Turin, som trods de brutale Forfølgelser standhaftig river den hykleriske Mæsse af Revolutionen og hensynsløst opdækker dens Pøgne, skriver: Den piemontesiske Frihed har nu neppe huseret i sex Maaneder i Kongeriget Vegge Sicilierne og har dog i denne korte Tid allerede fuldført langt flere politiske Henrettelser og sendt langt flere Mennesker ind i Ewigheden, end det hele bourbonske Dynastie under sin hundred-aarige Regjering, saaledes som det ved Actstykker authentisk lader sig paavise.“ Armonia optæller derpaa alle de Dødsdomme, hvis Offere allerede beløbe sig til Tusinder, og raader de piemontesiske Magthavere til at undskylde sig paa følgende Maade:

„Vi fusilere (skyde ihjel) i Neapel, ligesom Napoleon I's. Broder gjorde for os, og som Englænderne nylig have fusileret i Indien.“ Napoleon I. tilskrev sin Broder Joseph, som han dengang havde bestemt til Konge af Neapel, saaledes: „Lad Folket fusilere uden Skaansel. Den italienske Pøbel kan kun bibringes Respekt ved et gavnligt Rædselsherredømme. Lad Førerne dømmes til Døden. Væls Dig streng, og statuer et Exempel. Affend Expeditioner og lad de gjenstridige Landsbyer stikke i Brand.“ — Med dette infame Rædselsregister, som Armonia foreholder de bloddryppende „Frihedsbringere“ og Røverhelte, maa det her være nok. Imidlertid værger det neapolitanste Folk sig energisk imod de piemontesiske Voldsmand. Røverkongens Indlemmeri er stødt paa en Modstand, som det ikke havde drømt om, og hvo veed, hvad der endnu forestaaer Piemonteserne der-nede!

Constantinopel. Bulgarene. Søndagen den 30. Decbr. f. A. er den af den bulgariske Menighed i Constantinopel (20,000 Sjæle stærk) forberedede Adresse til Pius IX., hvori den erklærer sin Gjenforening med den romerske Kirke, i høitidelig Procession bleven overbragt den apostoliske Vicar. Journalen „le Monde“ tilskrives fra Constantinopel følgende om denne gladelige Begivenhed: „En lykkelig Begyndelse af Aaret for den katholske Verden, en Nyhed, som vil glæde Pius IX.'s bekymrede Hjerte og alle gode Katholiker! Søndagen den 30. Decbr. f. A. har den bulgariske Nation, repræsenteret ved sin Geistlighed og Forstanderne for de forskjellige Corporationer, høitideligt affvoret Schismaet og forenet sig med Rom. I Følge denne Høitidelighed, som fandt Sted i den apostoliske Vicar Brunoni's Palais og i den armeniske Patriark's, Misgr. Hassoun's Nærværelse, gav Misgr. Brunoni enhver af den bulgariske Nations Notabler Fredens Kys som Tegn paa deres Gjenforening med Moderkirken. Samme Dag, saasnart Unionsacten med Rom var undertegnet, have Bulgarene udstedt et Manifest til hele Nationen, hvori det hedder, at deres største Nationalfest skulde være den 30. Decbr. (18. Decbr. gammel Stil). I Bulgariet selv ventede man kun endnu paa denne Acts Undertegning, for at den katholske Bevægelse kunde blive almindelig, og De kan derefter bedømme, hvilken Glæde der hersker. Porten har hidindtil ikke lagt nogen Hindring i Veien; det vil vise sig, om Storveziren var oprigtig, da han den følgende Dag sagde til Bulgarenes Deputation, at den i Tyrkiet proclamerede Samvittighedsfrihed for Fremtiden var en fuldendt Kjendsgjerning. Forøvrigt intrigue de engelske og russiske Gesandter (Sir H. Bulwer og Tyrst Labanoff) paa alle Maader og anvende alle Midler, for at Bevægelsen ikke

skal blive almindelig! Det græste Patriarkat ødsler med rund Haand Guld ud i samme Diemed. Bulgarerne ville antage Navnet „Unerede“ og have allerede kjøbt sig en Bygning, som skal tjene som Skole og Bolig for Patriarken. Den 6. Jan. vil den første h. Messes blive feiret der. Alle derværende Missionairer, siger man, ville bivaane den.“ — I en Tid, hvor en stor Deel af Vesterlandenes Katholiker bedrøver Christi Statholders Hjerte saa dybt, vil Kirkens guddommelige Stifter trøste Sin ubesmittede Brud ved at aabne hende Chinas Porte og nedrive Schismacts Bolværk i Tyrkiet — et tydelig Beviis for, at Den, Som har lovet Sin Kirke, at blive hos den indtil Tibernes Fuldbendelse, endnu ikke har glemt Sine Forjættelser!

China. Udsigter for Kirken. Efter at Englænderne og Franskmændene havde erobret Forterne ved Peiho, trængte de Allerede altid videre frem til Peking. Keiseren flygtede, den tatariske Armee blev slagen tilbage og selve Hovedstaden Peking erobret d. 6. Octbr. f. A. Efter de nyeste Efterretninger er Freden bleven undertegnet d. 16. f. M. De Allierede have rømt Peking og Keiseren er vendt tilbage. Alle Kirker og Kirkegaarde med deres Appertinentier, som tidligere tilhørte Katholikerne, blive dem tilbagegivne i hele Riget. Korset, som tidligere ragede over Peking's Kathedralkirke, er til Chinesernes store Forundring atter opplantet paa Spidsen af denne Bygning og d. 29. October blev et Te Deum og Domine salvum fac affjungen i nævnte Kathedralkirke. Saaledes faaer da Katholicismen atter en lovlig Existent i China, Forfølgelsen ophører og den i Vesten betrængte Kirke, finder i Orienten en Frihed, som lover den nye Triumph. Det er jo ogsaa dens Bestemmelse paa Jorden: altid angreben og altid seierriig, følger den roligt sin Vej ogsaa midt i Stormen; dens Sjender troe hvert Dieblis dens Undergang nær; men medens de juble, viser den sig atter over Stormfloden, berømmeligere og mægtigere end nogenfinde. Medens Europa uvirksomt seer til Pavedømmets Trængsler, aabner China, et Rige paa 300 Mill. Indbyggere, sig for Christendommen; hele Orienten er i Bevægelse, Bulgarerne vende allerede deres Dine til Rom, mange fra Kirken Adskilte erkjende, at Paven er Sandhedens og Retfærdighedens høieste Forsvarer, og alle conservative Aander nærme sig denne Kirke, hvis Existent er det eneste Skjtsværn mod den truede Civilisation.

Afrika. Det i Lyon bestaaende, af Biskop Marion Bresillac grundlagte Seminar for de afrikanske Missioner har af den apostoliske Stol faaet det Hverv at forkynde Evangeliet i Kongeriget Dahomey paa Vestkysten af Af-

rika. De tre første for dette Land bestemte Missionairer have den 15. f. M. indskibet sig i Toulon. — Kongen af Dahomey, hvis Beboere hengive sig til Dyretilbedelsen, er i den sidste Tid ofte bleven omtalt, fordi han til Vinde om sin afdøde Fader bringer Menneskeoffere i Masse. Ifølge Efterretninger af 10. Novbr. f. A. beløb Tallet af de allerede ombragte Ulykkelige sig til 1700, og der forestod endnu et stort Antal den samme Skjebne. Kongen troer, at hans Faders Vinde først vil være tilstrækkeligt æret, naar han har offret 2500 menneskelige Væsener. Han havde tilbageholdt ti europæiske Kjøbmænd i sin Hovedstad, for at de skulde overvære dette forfærdelige Skuespil.

Cuba. Jesuiternes Virksomhed. Fra London skriver man: „Seg havde i de sidste Dage Leilighed til fra bedste Kilde at erfare noget Nærmere om den katholske Kirkes Forholde paa Cuba. Cuba er som bekendt en Ø, som ligger ved den mexicanske Bugt, med omtrent 1½ Mill. Indbyggere, hvoriblandt mange Slaver, og staaer under spansk Herredømme. Indbyggerne ere, affect fra nogle engelske Kjøbmænd, alle katholske. For 5 Aar siden aabnede Jesuiterne der et nyt Collegium, hvis Opblomstring tiltager fra Aar til Aar. Som min Referent, en spansk, i 40 Aar der bosiddende Kjøbmand, siger, var den katholske Religion paa Den før Jesuiternes Ankomst kommen temmelig i Forsald; men dette har nu ganske forandret sig siden deres Nedsettelse. Digtignot have Jesuiterne, som overalt, deres Fjender ogsaa der og især i Havanna, Dens Hovedstad; især har man søgt at gjøre dem mistænkte som Regjeringens Redskaber; men de ere i den Grad gaaede af med Seieren, at de, som vare bekendte som deres værste Fjender, allerede betroe dem deres Børn til Opdragelse, og at Sacramenternes Modtagelse, som tidligere var bleven noget sjældent hos Mændene, nu allerede er hyppigere. Min Referent kan ikke noksom rose Jesuiternes nidkjære og derhos forstandige Optræden, som han alene tilskriver det religiøse Livs Opsving paa denne Ø. Saadanne Efterretninger ere velgjørende for det katholske Hjerter, især i en Tid som vor, hvor Menneskeslægtenes Fjender alle synes at være aflænkede for en Stund, for at drive deres onde Spil.

Til vore ærede Abonnenter.

Paa Grund af den meget vanskelige Communication med Ulandet i denne strenge Vinter har Følgeskriftet til forrige Aargang endnu ikke kunnet hidsendes fra det udenlandske Tryksted (Ber-

gen i Norge), saa at vi endnu maae bede om lidt længere Taalmodighed indtil Skibsfarten atter gjør større Gødsforsendelser mulig.

Vi ere i den senere Tid blevene gjorte opmærksomme paa, at ikke saa, især af den ubemidlede Stand, have afsagt Abonnementet paa Skand. Kirketidende fordi Prisen forekom dem for høi. Da det nu især er Følgekriftet, som fordyrer Kirketidenden, saa have vi besluttet, for Fremtiden at lade Kirketidenden udgaae alene, uden Følgekrift, og som Følge deraf bliver Abonnementprisen for den herved nedsat fra 4½ Mk. til 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere sælges à 4 f. — Vi haabe da, at denne betydelige Forringelse i Prisen ogsaa vil have en betydelig Forstørrelse i vore Læseres Antal til Følge. Især i vor Tid, hvor Lyvebladenes Antal er saa stort og endnu bestandig vøjer, er det en saa meget desto strengere Pligt for alle Sandhedens Venner, at understøtte et Foretagende, som kun har Sandhedens Udbredelse til Formaal. Maatte det derfor dog snart komme saa vidt, at alle Familier af den her-værende katholske Menighed helde Skand. Kirketidende og ved dens opmærksomme Læsning berede sig en Modgift mod al den Løgnagtighed og Ondskab, som for Tiden behersker næsten hele Dagspressen.

Kjøbenhavn, d. 7. Febr. 1861.

Skand. Kirketid. Red.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 10. Februar. — Sondag Quinquagesima. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Hoimeesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Onsdagen d. 13. Februar. — Afskønsdag. — Form. 6½ og 8 stille Messie. — Kl. 10 Afskønsdag og Hoimeesse.
- NB. Alle de 40 Ugedage fra Afskønsdag indtil Paaafesøndag ere beslede Fastedage.
- Søndagen d. 17. Februar. — 1. Fastesøndag (Invocavit). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Hoimeesse, efter hvilken det bispepædagogiske Fasteandagt og Hvedebrev oplæses paa Dansk. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med dansk Prædiken.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Nådets Hovedkommissionair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blaufenster**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Beglæder; i de danske Stater paa de fgl. Postkontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet.

Kjøbenhavn.

S. Træns Foræret

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 4.

Søndagen den 24de Febrnar.

1861.

Indhold: Biskoppeligt Fastebyrdebrev. — Redacteur Buchheister og Landsbykræften. — Kirkelige Citerretninger: Rom. Köln. Baiern. Berlin. London. Cechinchina. Haiti. Sydamerika.

Paulus,

ved Guds Barmhertighed og den h. Apostoliske Stols Naade
Biskop af Ösnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Housprelat og Chron-Assistent hos Hs. Høve-
lige Hellighed Pius IX., Doctor i Theologien,

byder den høierverdige Geistlighed og alle Troende i Bispe-
dømmet og Missionerne Hilsen og Velsignelse fra Gud
Faderen ved vor Herre Jesus Kristus
i den Helligaand!

(Her følger først selve Faste=Mandatet, der er det samme som i forrige Aar; see Skand. Kirketid. 1860 Nr. 6, Side 85—88.)

Elskede i Herren! Den h. Fastetid skal være en Bodens Tid, indviet til alvorlig Betragtning og heldbringende Overveielse af de evige Sandheder. Derom minder os allerede Aste Korsjet, hvormed vi af Præstens Haand blive betegnede paa den første Dag af samme, paa Asteonsdagen, med de Ord: „I huk om, o Menneske, at du er Støv, og at du atter skal forvandles til Støv.“ Vi skulle betænke vort sidste Maal og Endeligt, for at vorde vise og vandre i Guds h. Frygt. Altfor let taber det sandfælige Menneske under Livets vanlige

Forretninger og Udspreddelser det ene Nødvendige af Sigte, lever kun for sine jordiske Goder og Glæder og kommer, forblindet og forledet af sin til det Onde tilbøielige Naturs blinde Tilbøieligheder og Lidenskaber, paa Syndens Afveje, som føre til Fordærvelsen. Saaledes har det været til alle Tider; men aldrig har der maaskee været en Tid, om hvilken dette maa siges i en saadan Grad, som den Tid, i hvilken vi leve. I vide, Elskede, hvor vidt nutildags Mange af dem, som, kun ledede af jordiske Interesser og Planer, drevne af Grefsyge og Vinde- syge, formaste sig til at bære Nationernes Skjæbne i deres Haand, hvor vidt de ere skredne frem i Vøgnens Kunst, i Opfindelsen og Udbredelsen af falske Grundsætninger og Lærdomme. I vide og see det daglig, hvorledes Mange, vildelede derved, vandre med dem paa en Vei, paa hvilken alle guddommelige og menneskelige Love og Rettigheder blive traadte under Fødder. Vor Tid er fuld af Ugudelighed, af Branglærdomme og Fæer og fordrer derfor af os, at vi mere end nogenstunde efterkomme vor h. Moders Indbydelse til at vende Blikket indad og til at beslitte os paa alvorlig Estertanke.

Mange af de Troende i Vort Bispedømme have i de hendirundne Aar allerede havt Velighed til at deeltage i den saakaldte Folke-Mission og under denne alvorligt og grundigt at overveie de evige Sandheder. De have erfaret, hvor meget en saadan Betragtning egner sig til at befrie Menneskets Hjerte fra Verdens falske Meninger og Fordomme saavel som fra de onde Tilbøieligheder og Vaner, til at føre det til Ved, til Sandhed og Dyd og gjengive det den sande Fred, som det har tabt ved Synden. Seer, Elskede, hvad den hellige Folke-Mission i nogle faa Dage er for en enkelt Menighed, det skal efter vor h. Kirkes Hensigt de 40 Dages Fastetid hvert Aar være for den hele Christenhed, en Tid for Omvendelse til Gud, en Tid for alvorlige og hellige Tanker, en Frelsens og Naadens Tid. Det er mit inderligste Ønske, at den i Sandhed maa blive det for Eder Alle uden Undtagelse, at I Alle ved den maae blive forberedede til en værdig Annæmmelse af de hh. Sacramenter, hvortil enhver katholsk Christen er forpligtet i Paafæstiden under Straf af Udelukkelse fra Kirkens Samfund; og netop derfor har jeg besluttet, ved Gjenstanden for mit nærværende Hyrdebrev paa vis Maade at føre Eder paa denne Vei, idet jeg indbyder Eder til i denne Time i Forening med mig med Alvor at betragte og overveie vort sidste Maal og Endeligt, vor endelige Bestemmelse for Tid og Ewighed.

„Ihukom, o Menneske, dine sidste Ting, og du vil i Ewighed ikke synde“*), saaledes formaner den Helligaand

*) Eccl. 7, 40.

os; og naar vi spørge Propheten, hvoraf det kommer, at der er saa megen Uretfærdighed og Forkeertthed paa Jorden, saa veed han kun at svare derpaa: „Hele Verden er nedsunken i Sammerlighed, fordi der Ingen er, som eftertænker i sit Hjerte“*). Vel tænker man over jordiske Ting og Planer, over verdslige Videnskaber, over Konsten og Vidlerne til, ved Rigdom, Luxus og tusinde Forlystelser at skabe sig et Paradiis paa Jorden. Ja, der gaves maaskee aldrig nogen Tid, i hvilken nye Opdagelser og Opfindelser have gjort saa rivende Fremstridt, i hvilken Naturvidenskaber og Industri have vundet saa glimrende Seire over Naturens blinde Kræfter, som i den nærværende Tid, der i alle disse Ting, ilende frem med uhørt Hurtighed, har ladet alle tidligere Tidsaldere langt bag efter sig. Men i den sande Viisdom, i Frelsens Videnskab, ere de Fleste af vor Tids Helte, som paa deres bedre og udødelige Deels Beføstning udelukkende have tilvendt det Jordiske alle deres Tanker og Bestræbelser, langt, langt tilbage for Fortiden. Lyset er blevet dem til Mørke, fordi de have vendt sig bort fra det sande Lyses Kilde og elsket Mørket mere end Lyset. Ja, det er en forfærdelig Kjendsgjerning, Elskede i Herren! Vi befinde os iblandt en Mængde Samtidige, der, omendstjøndt opdragne og dannede midt i den christelige Sandheds Lys og under Christendommens Velsignelser, dog atter ere blevne til Hedninger, som i deres fra Gud og den sande Tro bortvendte Aands Blindhed og Mørke have tabt sig i Rationalismens, Materialismens og Indifferentismens elendigste Bildefarelser og ugudeligste Lærdomme, eller endog forvildet sig til at hade al positiv Religion. Sandelig, her maa man sige med Propheten: „Verden er nedsunken i Sammerlighed, fordi der Ingen er, som eftertænker i sit Hjerte,“ fordi der gives saa Mange, som ikke lægge sig Evigheden og deres udødelige Sjæls Frelse paa Hjerte. Naar vi betragte de fleste Menneskers Liv i Verden, hvorledes de kun tænke paa jordiske og forgængelige Ting og glemme deres høie evige Bestemmelse, da skulde man neppe troe, at de have en udødelig Sjæl og ere skabte for Evigheden. De ligne Børnene i mangen Skole, saa længe Læreren endnu er udenfor. De tænke ikke paa, at de ere i Skolen, de lege, støie og springe, indtil Læreren pludselig træder ind. Alt forstummer, Alle ere alvorlige, stille, artige og tænke kun paa det, som angaaer Skolen, paa deres Bøger og Læreren's Ord. Ligesaa forholder det sig med de fleste Børne i det jordiske Liv, der ikke er andet, end en Skole for Evigheden. De tænke ikke paa deres ende-

*) Jerem. 12, 11.

lige Bestemmelse, de leve kun for denne Verden, indtil Læreren træder ind. Det er den store Tanke paa Evigheden, paa det evige Liv, for hvis Skyld vi ene og alene ere her i denne Verden. Den er det, som bringer det vankelmødige, adspredte, urolige, af enhver Vind af sine Indbildninger og Tilbøieligheder hid og did bevægede Menneskehjerte til Bevidsthed om sin Bestemmelse, den beroliger og samler det og giver alle dets Bestræbelser en bestemt Retning paa Evighedens ene store Maal, løsriver det fra tusinde og atter tusinde Bildfarelser, Fordomme og Skuffelser af Verden, fra alle de Børnelege og Daarskaber af forføngelige Planer og Forretninger, forføngelige fordi de kun ere beregnede paa det Jordiske, og gjør den eneste vigtige og Mennesket værdige Stræben — at virke for sin evige Frelse, at redde sin Sjæl — til hele Livets Opgave.

Ja, Elskede, vi have kun eet Maal her paa Jorden og det er Evigheden, det u dødelige, evige, salige Liv. Det lader alle rede den naturlige Fornuft os ane, at vor Bestemmelse ikke er endt med dette korte, overalt af Glendighed og Videlse omgivne Liv. Det siger os denne længsel efter et uendeligt Gode, efter et bedre Fædreland, som boer i enhver Menneskesjæl og selv i Hedendommens dybeste Fordærvelse aldrig lod Troen og Haabet paa et andet Liv hiinsides Graven gaae under i Menneskeslægten. Det siger Samvittighedens Stemme os, som giver Vidnesbyrd om en Retfærdighed, som her paa Jorden aldrig kommer til sin fulde Ret. Og denne Sjælens naturlige Aense, den er hævet til fuld Klarhed og utvivlsom Visshed ved den guddommelige Aabenbaring i den gamle og nye Pagt, ved vor guddommelige Frelasers Lære, Som kom fra Himmelen for at give os Kundskab og Vidnesbyrd om det sande Hjem, om det himmelske Fædreland, for ved Sit store Forsoningsoffer at aabne os Veien derhen, som var lukket ved vor Skyld, men ved Sit Ord og Exempel at vise os den. „Han er Veien, Sandheden og Livet“*). Af Hans Aabenbaring veed enhver Christen med Troens Visshed, at han ikke har sin endelige Bestemmelse her paa Jorden, at han er skabt for Evigheden og bestemt til en evig lykkelig Forening med Gud, sit høieste Gode; at han her paa Jorden er i Landflygtighedens Land, for at forberede sig for det himmelske Fædreland.

Seer, Elskede, det er den store Sandhed, der skal lyse for os ligesom en Stjerne i dette Jordelivs Nat og føre vore Skridt til det rette Maal. Lader os overveie den med vor Lands hele Kraft.

Du er skabt, min Christen, du er en Skabning af din

*) Joh. 14, 6.

Gud, et Værk af din Skaber. Han har givet dig din Tilværelse. Du tilhører saaledes ikke dig selv, men din Skaber, ligesom Værket Meisteren, som har gjort det. Du er heel og holden din Guds Eiendom, du er Hans med Alt hvad du er og har. „Det er Menneskets hele sande Videnskab,“ siger den h. Augustinus, „at vide, at han ikke er noget ved sig selv, men Alt hvad han er, er han kun ved Gud og for Guds Skyld“ *). Gud har skabt dig efter Sit Billede, med en ubødelig Sjæl, begavet med Erkjendelse og Villiesfrihed, uendelig høit ophøiet over den hele synlige Skabning. Han har skabt dig for Sig, til Sin Ære og Forherligelse. Du skal erkjende Ham, elske Ham og tjene Ham i Kjærlighed her paa Jorden, for engang for evigt at blive forenet med Ham, skue og besidde Ham og have Deel i Hans evige Salighed og Herlighed. Det er din store Bestemmelse, og dit Livs eneste Opgave.

Men alle andre Skabninger i denne Verden ere skabte for at tjene Mennesket som Midler til at opnaae dets Maal; de skulle være ham underdanige og behjælpelige til i dem at erkjende Gud og Hans Fuldkommenhed, at elske Gud og tjene Ham. Kun som Midler til dette sidste Maal skal han bruge dem, bevare sig fri for al uordentlig Vedhængenhed, ikke søge og finde sit Gode, sin Lykke og sin Salighed i dem, men i Gud alene.

Hvo som ret er gjennemtrængt af disse Sandheder og derefter indretter sit Liv, han er viis; han stræber altid efter at blive mere fri for Hjertets uordentlige Tilbøieligheder og bliver i lige Maal altid friere for Aandens Bilsfarelser og Forblindelser, hvormed Zinenes Lyst, Kjødets Lyst og Livets Hoffærdighed opfylder ham. Han vandrer i Nidmyghed; thi han erkjender og føler dybt, at han af sig selv ikke er og formaæer Noget, at han kun har Gud at takke for Alt, efter Apostlens Ord: „Hvad har du, o Menneske, som du ikke har modtaget? Men naar du har modtaget det, hvorfor roser du dig, som om du ikke havde modtaget det?“ **) Han veed, at al Ære tilkommer Gud alene, og at det Menneske, som søger den for sig selv og tilegner sig den, bliver til Nøder og Forbryder mod den guddommelige Majestæt.

Hvo som ret er gjennemtrængt af disse Sandheder, han vandrer fremdeles i Guds h. Frygt; thi han kjender Gud som sin uindskrænkede Drot og Herre, Hvem han skylder ubetinget Lydighed, for Hvem han engang skal aflægge Regnskab for Brugen af de ham forundte Goder, Talenter og Naadegaver.

*) S. Ang. ad. ps. 72.

**) 1. Kor. 4, 7.

Guds Villie er hans Livs Lov, de guddommelige Guds Opfyldelse hans eneste Bestræbelse.

Hvo som er gennemtrængt af disse Sandheder, hans Hjerte vil endelig være opfyldt af Taknemmelighed og Kjærlighed imod Gud, hans Fader og største Velgjører, Hvem han har at takke for alt Godt, Som af uendelig Kjærlighed og Varmhjertighed har skabt, forløst og helliget ham til en evig Salighed, og Som ikke ophører et eneste Dieblik af Livet at overøse ham med naturlige og overnaturlige Velgjerninger. Han elsker Gud, det uendelige Gode, over alle Ting, han skatter og søger Hans Naade og Velbehag fremfor Alt og frygter ikke noget andet, end kun Synden, det eneste Onde.

Seer, Elskede, det er det Sindelag og de Dyder, som fremgaae af en grundig Erkjendelse og Betragtning af vor evige Bestemmelse. De gjælde for enhver Stand og ethvert Kald, for ethvert Kjøn og enhver Alder, for ethvert Livsforhold, for den Rige saavel som for den fattige, for Tyrsten saavel som for Underfaatten, for den Sunde saavel som for den Syge, for den Geistlige saavel som for Lægmanden. Thi vi Alle have een og samme evige Bestemmelse, vi Alle maae herneben forberede os dertil, rette vore Bestræbelser derhen, benytte de os af Gud forundte Kræfter, Goder og Talenter dertil, for at naae det os af Gud satte sidste Maal. Gjøre vi ikke det, opnaae vi ikke dette vor Skabnings endelige Maal, da ere vi unyttige Skabninger, uværdige til Livet og fortjene at gives til Priis for Tilintetgjørelsen.

Kansag dig nu selv, min Christen, om du hidtil i dit Liv af alle Kræfter har efterstræbt dit evige Maal, om du dertil har anvendt dit Legemes Sandser, din Lands Evner, om du dertil har anvendt din Formue, dit Kald, din Indflydelse paa Andre? Er Gud i Sandhed dit høieste Gode, Hans hellige Villie dit Livs Lov? Git din daglige høieste Stræben ud paa at ære Gud, at behage Ham og opfylde Hans h. Villie? Eller har du forvendt den af Gud satte Orden, har du søgt din Lykke, ikke i Skaberens, men i en Skabning? Har du foretrukket din egen Ære og Lyst eller et jordisk Gode for det uendelige Gode og overtraadt Hans h. Bud. Er du en Slave af Vinens Lyst, Kjødets Lyst og Livets Hoffærdighed? Ere Penge, Fornøielser og Ære blevne din Afgud?

Velan, da vend tilbage fra disse onde Veie, som føre i Fordærvelsen! „Aun Gct er fornødent“*): at frygte Gud og tjene Ham alene. „Hvad gavner det Mennesket, om han end vinder den ganske Verden, men tager Skade

*) Luc. 10, 42.

paa sin Sjæl?") Hvad skader det dig, om du her paa Jorden fører et fattigt, ubemærket, lidende Liv, men en Ewig-
hed af uudsigelig Glæde og Herlighed venter dig hiinsides? For hvor Mange ere Rigdom, Ære og sandselig Lyst ikke blevne til en Snare, hvorved de have tabt deres Sjæl? For hvor Mange er ikke Armod, Sygdom eller anden Modgang bleven til Frelse, idet de derved bleve oplyste og kom til Sandhedens Erkjendelse, løsreve deres Hjerter fra den uordentlige Kjærlighed til Verden og skjenkede Gud det alene, for Hvem det er skabt. Derfor priser jo Frelseren, Som bedømmer Alting efter den evige Sandhed, de Fattige, de Sorgende og de Forfulgte salige; derfor raaber Han „Vee“ over de Rige og Lykkelige af denne Verden. Derfor formaner Apostlen os saa indtrængende, at besidde og benytte denne Verdens Goder, som om vi ikke besadde dem, paa det vi ikke maae lade vort Hjerte indtage og forblinde af falsk Vedhængenhed ved samme, for at det ikke skal glemme og miste sit højeste Maal og Gode.

Disse den himmelske Wiisdoms Grundsætninger, som skulle tjene alle Christne til Nettesnor for deres Liv, hvor fremmede eller glemte ere de ikke for denne Verdens Vørn! Vistnok have vi Alle i Ungdommens Tid, da Hjertet endnu var reent og ufordærvet, optaget dem med Kjærlighed; vi Alle vare maastee dybt gjennemtrængte af dem, da vi for første Gang havde den Lykke, under Brødet's Skikkelse at anuamme al Sandheds og Wiisdoms Kæremester, Jesus Kristus Selv. Men hvor længe har det været, at vi med Alvor stræbte at elske Ham og foretrække Hans Kjærlighed fremfor alle andre Ting? Hvor ofte og hvor snart steer det, at Menneskets Hjerte atter bortvender sig fra dette Sandhedens Lys, at det, forblindet af Glandsen af denne Verdens Ære og Skingoder eller af den sandselige Lysts Tillokkelser hengiver sig til forføngelige Tings Afguds-tjeneste! Hvor Mange afstæie allerede som Ungling, som Som-fru, bedaarede af Forføngelighedens Tryllemagt eller drukne af Bøllystens Rums, fra Wiisdommens og Dydens Veie og komme paa Lystens Afveie! Hvor Mange indtræde senere i en Stand, som binder dem for hele Livet, uden at spørge Gud til Raads, uden at tage Hensyn til deres evige Frelse! Hvor ofte steer det, at man, kun henreven af sandselig Tilboielighed, ledet af jordiste Hensyn, eller endog i Dødslyndens Tilstand indtræder i Ægteskab og paadrager sig en Byrde af svære Pligter, som man dog ikke er i Stand til at bære uden Guds Raade! — Mange undlade rigtignok ikke, for Indtrædelsen i en anden Stand, grebne af Tieblikkets Alvor, at forberede sig dertil paa en chri-

*) Marc. 8, 36.

stelig Naade, at rense deres Samvittighed og sikke sig den guddommelige Naade. Men hvor Mange falde ikke alligevel senere atter tilbage i Ugudelighed, flye maaskee de tidligere Laster og Udsvævelser, men lade i Hjertet de onde Tilbøieligheder og Lidenstaber fremdeles leve eller lade andre endnu værre vinde Rum i samme! Og hvor ofte skeer det ikke, at al Digten og Tragten da først ret vender sig til det Forbiste! Man stræber at forsøge sin Fermue, sin Anseelse, sin Indflydelse, uden at spørge, om de Midler, man dertil bruger, behage Gud eller ei. Det hele Menneske med alle sine Tanker, Druiser og Bestræbelser bliver altid mere jordist og, afvendt fra sin høie Bestemmelse, glemmer han over Tiden Evigheden, over de mange Ting det ene Fornødne. Saaledes kommer han i Verdens og sine onde Tilbøieligheders Tjeneste til Evighedens Port og erkjender med Forfærdelse for seent, at han har vandret paa Afveje, at han har forseilet sit Maal, mistet sit Liv. Det er, Elskede, en Hverdags-Erfaring i vor til Hoffærdighed, sandseelig Lyst og Bindeshye saa hengivne Tidsalder, i hvilken saa Mange forlade den sande Guds Tjeneste og bygge Altre for Mammons, Overdaadighedens og den kjødelige Lysts Afguder og bringe deres Sjæle til Offer.

Og mon det da virkelig lykkes Mennesket, som glemmer Evigheden og kun lever for denne Verden, i det Mindste her paa Jorden at føre et lykkeligt Liv og i Stedet for den evige at nyde en timelig Lyksalighed? Aldrig! Overalt seer Mennesket, selv det lykkeligste, sig omgivet af Svaghed, Elendighed og Lidelse, og om det end lykkes ham, at udfylde sit hele Liv med de Nydelser, som Natur og Kunst kunne berede, hvad vil Enden blive? Døden, den ubønhørlige Død, som, jo mindre man har tænkt paa den i Livet, kun desto bitterere, stræffeliger og trøstesløsere viser sig for den Døende. Men ogsaa midt i Livets Nydelse er det Menneske ulykkeligt, som mener, at kunne være lykkelig uden Gud; thi hans Hjerte er stabt for Gud, og det bliver uden sand Glæde, Hvile og Fred, indtil det glæder sig og hviler i Gud.

Hvad have vi nu at gjøre, mine Christne, for ikke at tabe det ene Fornødne af Sigte og sikke os imod de Forvildelser, hvoraf, som vi have seet, saa Mange blive grebne? „I alle dine Ting ihukom, o Menneske, dine sidste Ting, og du vil i Evighed ikke slynde.“ I denne den Helligaands Formaning, med hvilken vi idag have begyndt vor Betragtning, ligger ogsaa angivet det Middel, ved hvis troe Anvendelse vi blive sikrede mod hine ligesaa fordærlige som almindelige Forvildelser. I Forglemmelsen af de sidste Ting og vor evige Bestemmelse ligger Faren, men i den stadige Ihukommelse deraf Trøstebudet. Lev saaledes, som du engang i

Dødens Dieblif vil ønske at have levet, lev for Evigheden, for Gud og din udsødelige Sjæls Frelse! I alle Ting spørg dig selv: hvad gavner det for Evigheden? Naar der skal gøres et selvigt Skridt, en Beslutning tages i en tvivlsom Stilling, et Naad gives, da indhent først Naad hos den store Tanke paa Evigheden! Henvend med Troens Die dit Blif paa dit Livs Maal og spørg dig: hvad gavner det for Evigheden? Den være din første Tanke, naar du vaagner om Morgenens, din sidste om Aftenen, naar du lægger dig til Hvile! — Denne Vane, at hense alle, det Store og Smaa paa Evigheden, den gjør os i Sandhed vise, Udsødeligheden værdige, og sikker os imod de utallige Farer og Afveie, hvoraf det jordiske Liv overalt er omgivet. Dertil, kristelige Forældre og Opdragere, vænner de til Eders Omfarg betrodde Børn! Lærer dem ved Ord og Exempel at veie denne Verdens Goder paa Evighedens Vægtstaa, at skatte Guds Naade og Sjælens Frelse fremfor Alt, og fremfor Alt at frygte og flye Synden, Sjælens Død! Lærer dem, ikke at frygte de timelige Under og Lidelser mere end de for-tjene, og i dem at erkjende den guddommelige Viisdoms og Kjærligheds Haand, som opdrager Mennesket ved timelig Lidelse og fører dem til evig Salighed! Lærer dem at leve, virke og lide for Evigheden!

Den guddommelige Frelser har lagt os alt Dette ret nær paa Hjerte i hiint Mønster for alle Bønner, som Han Selv har lært Sine Disciple at bede. Vel os, dersom vi altid bede den med Andagt og overveie dens Ords dybe Betydning! — Strax de tre første Bønner lære os himmelsk Viisdom og vise, hvilte Goder vi skulle foretrække for alle andre. Vi skulle bede til Faderen, Som boer i Himmelen, for at vi ikke maae glemme, at vort Fædreland er hiit oppe, at vi her leve i Forviisningens Land, hvor vort sande Gode og vor sande Lykke ikke er at finde. — „Helliget worde Dit Navn,“ det er vort Livs Dpgave; at ære og forherlige Gud, at erkjende, elske og tjene Ham, det skal være vor første og høieste Stræben og Attraa. „Lid os komme Dit Rige,“ Sandhedens og Naadens Rige herneiden, den himmelske Saligheds Rige hiit oppe, som vi ved trofast Medvirkning med Naaden i Tro, Haab og Kjærlighed skulle fortjene her og engang evig besidde. „Skee Din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden.“ At opfylde Guds hellige Villie, det er de himmelske Aanders Glæde og Fryd. Efter deres Forbillede skulle vi heller ikke forlange og efterstræbe Andet eller længselsfuldere, end at Guds altid vise, gode og hellige Villie maa skee af os, paa os og ved os. Thi det er vor Bestemmelse for Tid og Evighed, og jo mere vi veri paa Jorden ligne Englene, desto mere ville vi ogsaa ligne dem engang i den evige Salighed.

Gid vi da Alle, Elskede i Christo, maae indtræde i den h. Fæstetid med saadanne Tanker og Betragtninger og ret benytte den efter vor h. Kirkes Hensigt, for ved Vedferdighed, Bøn, Spørgelse og gode Gjæringer at virke for vor Frelse!

Sluttelig benytte Vi ogsaa denne Veilighed, med Hensyn paa den h. Faders endnu altid vedvarende, ja tiltagne Trængsel, saavel om paa Tidens truende Tegn, der fra alle Sider varsle svære Trængsler, til paany og indstændig at indbyde Eder til vedholdende andægtig Bøn. Undlader ikke i den h. Fæstetid, saa ofte som kun Forholdene tillade Eder det, især at deeltage i det h. Messioffer, for i Forening med Jesus Christus at anraabe den himmelske Fader om Barmhjertighed! Forener Eder daglig i fælles Huusandagt, for at anbefale Gud Kirkens Anliggende og alle Christenhedens Trængsler! Den vedholdende og tillidsfulde Bøn er forjættet sikker Bønhovelse. Indtræder Alle i St. Michaels-Brøderskabets Forening, for ved forenede Bønner og Kjærlighedsgaver at deeltage i den svære, men hæderlige Kamp, som den h. Kirke og dens Overhoved nu have at bestaae imod Mørkets Magter og en vantro Verden!

Den Helligaands Raade være og forblive med Eder Alle!

Dösnabrüd, den 24. Jan. 1861.

† **Paulus.**

Altmeppen,
Secr.

Redacteur Buchheister og Landsbypæresten.

Om Skrifteeglet.

Den 21. Jan. sidstl. meddeelte „Berlingske Tidendes“ Redacteur, Hr. Buchheister, Formularen af den Homagial-Eed, som de katolske Geistlige i Østerrig maae aflægge, og knyttede dertil den Bemærkning, at den havde vakt „en Deel Misstanke“ om den katolske Skriftehemmeligheds ubetingede Ufrænklighed, fordi det i bemeldte Hyldings-Eed blandt andet hedder, at Præsten skal „meddele Riegjeringen Alt, hvad han maatte erfare i sit Sogn, hvis Saadant maatte forekomme ham farligt for Staten.“ For at forebygge Misforstaaelser skrev og offentliggjorde jeg i „Berl. Tidende“ en kort Berigtigelse, i hvilken jeg viste, hvor aldeles ugrundet og uhjemlet en

saadan Mistanke var; thi 1) var denne samme Ged allerede i længere Tid bleven aflagt i flere andre baade katolske og ikkekatolske Lande, uden at den havde givet Anledning til ringeste Mistanke i denne Henseende; og 2) gjorde jeg opmærksom paa, at ifølge den katolske Kirkes Lovgivning Skriftesteglets Hellighed og Ukrænkelighed er saa aldeles ubetinget og ophøiet over enhver Undtagelse, at der slet ikke gives et eneste tænkeligt Tilfælde, i hvilket det nogeninde kunde blive en Præst tilladt at bryde det, og at slet Ingen, ikke engang Paven selv, kan dispensere fra dets absolute Ukrænkelighed, at en katolsk Præst derfor heller aldrig kan indgaae nogenformelt Forpligtelse eller give noget Løfte om at vilse aabenbare Noget om Skriftemaalet, at en saadan Forpligtelse eller et saadant Løfte ikke blot vilde være syndigt og sacrilegisk, men i sig selv ugjældigt, aldeles dødt og magtesløst. Jeg oplyste fremdeles, at det som Følge deraf ogsaa er en i alle christelige Stater anerkendt Grundsatning, at en Præst aldrig, hverken privat eller offentlig, kan blive afæstet nogenformelt Meddelelse om det, som er bleven ham betroet i Skriftemaalet eller ogsaa kun i Anledning af Skriftemaalet; at selvsagt ogsaa den bemeldte Homagial=Ged i Overeensstemmelse dermed selvsforstaaelig kun kan have Hensyn til Meddelelser om Alt, hvad Præsten ellers erfarer i sit Sogn **udenfor** Skriftestolen og som paa ingen Maade staaer i nogen directe Forbindelse med selve Skriftemaalet. — Denne min „Berigtigelse“, som var skreven i en ganske rolig Tone og kun holdt sig ganske objectivt til selve Sagen, foranledigede en anonym saakaldet „Landsbypræst“ til at publicere i „Berlingske Tidende“ af 8. Febr. et i en bitter og haanende Tone affattet Svar, hvori denne saakaldte „Landsbypræst“ efter en temmelig spydig Indledning skriver ordret saaledes:

„Denne (s: den katolske Kirkes Lovgivning) kjende nu Udskillige i Danmark saa taaleligt til; men vi kjende Mere: vi kjende Kirkens Historie og den Skikkelse, hvori hiin Lovgivning med sine Institutioner er fremtraadt i Livet. Hvad, om nu her var baade Grund og Hjemmel for den paaapegede stygge Mistanke? Uheldigviis have vi et Par Kirkehistorikere, saa paa-lidelige som Hase og Guericke, der berette os, at da Elementens XIV. i A. 1773 ophævede Jesuiterordenen, satte Maria Theresia Ophævelsesbullen først i Kraft i Østerrig, efterat hun fra Paven selv havde modtaget Afskrifter af alle sine Skriftemaaalshemmeligheder (see Hase's Kirchengesch. 2. Ausg. 544. Guericke's Handb. der Kirchengesch., 6. Ausg. III. 302). Vi spørge nu Hr. Grüder, om han kan modbevise dette dobbelte Vidnesbyrd, og indtil dette steer tillade vi os at mene, at hvad der eengang er gaaet for sig i selve

Østerrig, det kan stee oftere, saavel i dette Land som andetsteds, samt at det katholske Skriftemaal i Virkeligheden ikke er saa ufrænkligt, som dets Lovgivning synes at medføre, ihvem der saa forresten dispenserer vedkommende Præst (det kan jo s. Ex. stee i Henhold til Jesuiterordenens fuldstændige Afslad).“

Saa vidt „Landsbypæresten“. Paa denne directe Udforbring svarede jeg ufortøvet Løverb. d. 9. Febr. og overgav dette mit Svar Mandag Form. d. 11. ds. til Hr. Redacteur Buchheister. Denne modtog det med den Bemærkning, at da han siebliffelig var „meget beskæftiget“, vilde han samme Dags Eftermiddag „ved et Par Linier“ underrette mig om han kunde optage mit Svar eller ei. Disse „Par Linier“ fra Hr. Redacteu ren fik jeg imidlertid først Fredagen d. 15. ds. tilige med den Besked, at Hr. Redacteu ren ikke saae sig istand til at optage mit Svar i dets nærværende Form fordi „Tonen deri var mere provocerende og uartig end fornødent.“ Da Hr. Redacteur Buchheister jo har sendt mit Manuscript temmelig seent tilbage og da i en Tilstand, som lader formode, at det har været i visse „sagkyndige“ Censurers Hænder, førend det blev afviist, saa fristes jeg uvilkaarlig til at antage, at disse „sagkyndige“ Censurer nok have fundet mit Svar altfor „generende og ubeleiligt“, hvilket Hr. Redacteur Buchheister da udtrykker med de Ord: „provocerende og uartig“. Thi at Hr. Redacteu ren just ikke er saa overordentlig scrupuløs med at optage virkelig „provocerende og uartige“ Artikler, derom har han jo netop paany givet det utvetydigste Beviis ved at optage hiin „Landsbypærestens“ directe Dpfordring, der dog uden al Provocation fra min Side sandelig var skreven i en langt „mere provocerende og uartig Tone, end fornødent“. Hvad man saaledes maa tænke om Hr. Redacteur Buchheister's Upartiskhed og Sandhedskjærlighed, derom maae nu Kirketidendens ærede Læsere selv domme! — Mit uartige Svar er nu rigtignok allerede bleven offentliggjort d. 19. d. M. i Nr. 49 af Flyveposten; men da maastee ikke alle Kirketidendens Læsere ville finde Veilighed til at læse det i Flyveposten, har jeg troet at det kunde være dem kjært at finde det ogsaa særlig aftrykt her i selve Kirketidenden. Jeg giver derfor i Nedenstaaende et ordret Aftryk af mit „uartige“, d. v. s. for Hr. Redacteur Buchheister og Consorter høist ubeleilige og ubegvem me

Svar til den trættekjære Landsbypærest

Høistærede Hr. „Landsbypærest“!

I den Berl. Tid. for igaar Aftes afæster De mig et „Modbeviis af det dobbelte Vidnesbyrd“, som De citerer for en

vis Krønike om „Affskrifter af alle Keiserinde Maria Theresia's Skriftemaalshemmeligheder“. Førend jeg efterkommer denne Deres Opfordring, maa jeg her forudskikke den Bemærkning, at De har forrykket Stridspunktet; thi i min „Berigtigelse“ af 23de Januar har jeg kun paastaet, at den katolske Kirkes Lovgivning aldrig tilstedes nogen Krænkelse af Skrifteseglet, og at følgelig den af de katolske Geistlige i Østerrig aflagte Homagial-Ed ogsaa maa forståes i Overeensstemmelse med Kirkens almindelige Love angaaende Skrifteseglet. Om der nogenstinde har været enkelte Individuer, som have traadt alle de kirkelige og guddommelige Love, der forpligte til den strengeste Tausshed, under Fødder, der om var der ikke Tale i min „Berigtigelse“, og følgelig var Deres Angreb aldeles ubereitiget. Thi sæt ogsaa (dato, sed non concessio), at en eller anden Skriftefader i Aarthundredernes Lov nogenstinde havde gjort sig skyldig i en saadan svær Forbrydelse, mon da deraf vilde følge, at den katolske Skriftehemmelighed ikke er absolut ukrænkelig ifølge Kirkens Lovgivning? Men vor guddommelige Frelser har erklæret Tyveri og Forræderi for tilsladeligt, fordi en af Hans Apostle var en Tyv og Forræder? Derksom Hr. „Landsbypræsten“ som god Logiker vilde have gjendrevet den i min „Berigtigelse“ gjorte Paastand, saa burde De have citeret nogen kirkelig Lov eller noget bisføpelig eller paveligt Rescript eller desl., som i noget som helst Tilfælde tillader en Krænkelse af Skrifteseglet. Men dette kunde De ikke, og da De nu ikke desto mindre gjerne vilde drage til Fjelds imod mig, saa forrykkede De Stridspunktet ved at springe over fra Spørgsmaalet om Principierne til Spørgsmaalet om enkelte Facta. Men selv her løber De med Liimstangen, Hr. „Landsbypræst“!

Thi hvad den af Dem paaberaabte Anekdote angaaer, saa kan jeg nøiagtigt sige Dem, fra hvilken uren Kilde den stammer. Den er nemlig bleven opdigtet af den ondskabsfulde Gorani, som første Gang opvartede med den i sit Bærk: *Mémoires secrètes et critiques des gouvernements etc.*, Paris 1793 tom. II p. 59. Afseet fra flere andre Kriterier paa Gorani's Løgnagtighed, vil jeg her kun gjøre Hr. „Landsbypræsten“ opmærksom paa, at denne Deres Hjemmelsmænds (Hase's og Guevrick's) Hjemmelsmand ikke engang kjendte Maria Theresia's Skriftefaders rette Navn, idet han kalder ham Kaupenhutter, medens han i Virkeligheden hed Parhammer. Desuden bliver den af Gorani opfundne og af Dem saa trofskyldig troede Anekdotens Usandhed endnu mere indlysende derved, at der i den fortælles, at Keiserinden havde overgivet sin Skriftefader en skriftlig Fortegnelse over sine Synder; thi det er jo almindelig bekjendt, at de Skriftende i den katolske Kirke aldrig tør aflægge deres Skriftemaal ved en skriftlig Syndsbekjendelse, undtagen naar de ere stumme, hvilket imid-

lertid ikke var Tilfældet med Maria Theresia*). Naar altsaa Parhammer (ikke Kaupenhutter!) mod al kirkelig Lov og Skik havde forlangt en skriftlig Syndsfortegnelse af Keiserinden, vilde hun vistnok strax have fattet Mistanke til sin Skriftefader og sølgelig været sig ved at afgive en saadan Fortegnelse. Denne hele Fortælling af Gorani viser sig derfor som en colossal Løgn og bliver nutildags ogsaa betragtet som saadan af alle ærlige og upartiske Historiegrandskere. Men alligevel er den langtfra ikke den værste af alle de utallige og haandgribelige Usandheder og Fordreielser, hvoraf saa mange af Deres protestantiske Historie- og Lærebøger vrinkle, naar de berøre den katholske Kirkes Historie eller Lære, og dersom De, Hr. „Landsbypræst“! i Deres Landsby uheldigvis ikke har Kildeskrifter til Deres Disposition, men kun kan hente Deres Kundskaber af Hase og Guericke, da gjorde De i Deres egen Wres Interesse klogeest i at afholde Dem fra lignende uheldige Forsøg paa ogsaa at ville belære og berige Andre med Deres Smule historiske Værdom. — For nu imidlertid at oplyse Dem noget mere, vil jeg her ogsaa gjøre Dem den Tjeneste at give Dem et nøiagtigt Rezerat om den historiske Kjendsgjerning, som muligen har givet Gorani Anledning til at fabrikere hiin ondskabfulde Løgn. Da det nemlig i Aaret 1772 gjaldt om Polens første Deling, spurgte den fromme Keiserinde Maria Theresia sin Skriftefader, Jesuiten Parhammer (ikke Kaupenhutter!), **udenfor** Skriftemaalet: om og hvorvidt denne Handling, som hun skulde tage Deel i, var retfærdig eller ei. Da Parhammer selv var tvivlraadig om, hvad Svar han maatte give paa dette forviklede moralsk-juridiske Spørgsmaal, spurgte han i et Brev desangaaende sine Ordensforefattere i Rom til Raads. Den østerrigske Gesandt ved det pavelige Hof, Hr. v. Wilseck, vidste nu at forskaffe sig en Afskrift af dette Parhammer's Brev til Jesuiternes Generalforstander i Rom, og at benytte sig af dette Brev til at stemme Keiserinden ugunstig imod Jesuiten. (Sfr. Gregoire, Geschichte der Reichräter, Leipzig 1825. 1. Th. S. 168. — Neue Cion 1846. 1. Hft. S. 10. — Weyer u. Welte, 6. B. S. 860. — og endelig ogsaa: „Jesuiten-Katechismus“, Leipzig 1820 — et af de allerfjendtligste og giftigste Skrifter imod Jesuiten!) Her kan altsaa maaskee være Tale om Krænkelse af en betroet Hemmelighed, idetmindste fra den østerrigske Gesandts Side, men ingenlunde om en Krænkelse af en Skriftemaalshemmelighed fra en Skriftefaders Side; men om en saadan er der jo kun Tale i min „Berigtigelse“.

Nu har jeg kun endnu at tilføie et Par Ord om Deres aandrige

---

*) Jesuiten Busenbaum siger i sin Moralttheologie Lib. VI. tract. IV. cap. I. art. III.: Qui extra necessitatem totam confessionem facit nutu vel scripto, mortaliter peccat ac consequenter non absolvitur.

Slutningsbemærkning, Hr. „Landsbypræst“! at nemlig: en „Dispensation“ fra Skriftehemmeligheden jo kunde gives „i Henhold til Jesuiterordenens fuldstændige Afskad.“ Ved denne aandrige Slutning har De virkelig sat Kronen paa Deres Angreb; thi ved denne ene complet meningsløse Phrasé viser De, at De er ligesaa ukyndig i den katholske Kirkes Dogmatik som i dens Historie. Ja, naar De kun kjendte til „Afskad“ saa meget som ethvert katholisk Skolebarn lærer derom i sin Katechismus, da kunde De umuligen snakke saa opad Vægge og nedad Stolper om „Jesuiternes fuldstændige Afskad,“ der jo kun kan eksistere i Deres Hoved. O si lacuisses...!*)

Skulde De nu, Hr. „Landsbypræst“! finde, at jeg i Ovenstaaende har udtalt mig vel skarpt imod Dem, saa maa De erindre, at De selv har udfordret mig dertil. Jeg er langtfra trættekjær og havde derfor ogsaa affattet min „Berigtigelse“ i en fuldkommen rolig Tone uden at krænke eller fornærme Nogensomhelst; men De, Hr. „Landsbypræst“! har taget til Gjenmæle i en haanlig og irriterende Tone, og for at vi da ikke skulde kæmpe med altfor ulige Vaaben, maatte jeg ogsaa betjene mig af en tilsvarende skarpeere Form i denne mig afnødte Replik. Iøvrigt kan jeg forsikre Dem om, at mit Sind ingenlunde er lidenskabelig oprørt eller uforsonlig stemt imod Dem, og efterat have opfyldt min strenge Pligt for Sandhedens Forsvar, ihukommende den store Augustin's Ord: in omnibus charitas**), byder jeg Dem nu herved atter Haanden til oprigtig Forsoning. Men skulde Hr. „Landsbypræsten“ desuagtet endnu føle Lykt til at opfaste endnu flere Spørgsmaal til mig, da lover jeg Dem ogsaa, at jeg ikke skal blive Dem et eneste Svar skyldig — saafremt den Berlingste Tidendes upartiske og sandhedskjærlige Redacteur vil have den Godhed at aabne sit ærede Blads Spalter som for Deres Spørgsmaal saaledes ogsaa for mine Svar***). Kun maatte jeg da ønske, at De, Hr. „Landsbypræst“! vilde træde frem af Anonymitetens Skjul og møde paa den litteraire Arena ligesom jeg — med aabent Visir. Thi jeg kalder og skriver mig ogsaa denne Gang ved mit rette og fulde Navn:

Kjøbenhavn, d. 9. Februar 1861.

Deres ærbødige
Hermann Grüder.

*) o: Havde De dog bare tiel!

**) o: I alle Ting (herste) Kjærligheden.

***) Denne min fordeclagtige Mening om Hr. Buchheister har hans egen uventede Dpforsjel imod mig givet et uhæderligt Dementi, og han har derved ogsaa løst mig fra det her givne Lofte.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Fra Rom tilskrives Journalen le Monde under 26. Jan.: „Til den pavelige Armees strømme endnu daglig Frivillige af Frankrigs ædlestes Slægter. — Det omtalte pavelige Lotterie har en god Fremgang. Fra forskjellige Lande ere endog indsendte værdifulde Gaver, som skulle benyttes til Gevinster. For Peterspengen ere i de sidste Dage indkomne betydelige Summer og især viser Frankrig, ihukommende sin Pligt som Kirkens „ældste Datter“, sig offervillig imod sin Moder. Et Træk, som jeg her vil fortælle af mange tusinde, har især rørt den h. Faders Hjerter. Medens den h. Fader kun med megen Møje kunde bane sig Vej igjennem de franske Soldater, som daglig indfinde sig i Vaticanets store Sal, for at bede om den pavelige Betsignelse, nærmede sig ham en Infanterist og lagde ham dybt bevæget en Franc (2 Mk.) i Haanden. „Tag det, min Fader,“ sagde han, „som Peterspenge, jeg har ikke mere, men jeg giver det af et godt Hjerter.“ Den h. Fader tog med Taarer i Øinene imod Soldatens Skjærb. — Den officielle Giornale di Roma af 20. Jan. skriver: „Peterspengene, som allerede have naaet en Sum af 2,300,000 Scudi, strømme endnu altid rigelig ind fra de forskjellige Lande i Europa og Amerika og lette den pavelige Regerings finansielle Nød. Særlig mærkeligt er det, at der selv fra de Dele af Kirkestaten, som ere besatte af Kongens Tropper, indkomme betydelige Summer. Saaledes ere 3500 Scudi, som ere indkomne ved mange smaa Gaver, indsendte fra Imola, den h. Faders fordoms Bispeføde. Lignende kan ogsaa meldes fra det øvrige Italien, selv fra Sardinien.“

Köln. Et af de første Bidrag, som indkom til den hervedværende Centralbestyrelse for St. Michaelsbroderstabet, beløb sig efter „Köln. Bl.“ til 100 Napoleonsd'ors.

Bairn. Den 29. Jan. sidstl. afreiste den høitærværdige Abbed for Benedictinerklosteret St. Bonifacius i München, Dr. Haneberg, tillige med tre Præster og to Lægbrødre, til Marseille, for dervfra at begive sig til Tunis og der oprette et Missionskloster, hvorom Biskoppen i Algier alt i længere Tid har ført Underhandlinger. I de sidste Dage før sin Afreise havde Abbed Haneberg Audients hos Kongen og andre Medlemmer af det kongelige Huus. Hans Tilbagereise vil, som han haaber, finde Sted i Marts Maaned.

Tillæg til „Skand. Kirketidende“ Nr. 4.

Berlin. St. Michaelskirken — fra nu af den tredje katolske Sognekirke i Preussens Hovedstad — vil maaſkee være fuldendt efter Pintsen til kirkeligt Brug for det katolske Militair og en Civilmenighed. Den h. Fader har allerede ſjenket denne Kirke en smuk Meſſefklædning, hvorpaa alene Broderiets Guldværdis overſtiger 400 Rdlr. — Den katolske Svendeforening i Berlin talte i f. A. 315 Medlemmer (deriblandt 50 Gæſtmedlemmer). Af de Medlemmer, ſom i Auguſt 1852 ſtiftede denne Forening, ere endnu 6 i Foreningen ſom Svende, de øvrige høre til de 50 af Foreningen frengaaede unge Meſtere, ſom ere Gæſtmedlemmer af ſamme. — Tilbygningen til den „gode Hyrdes“ Kloſteri Charlottenburg i Nærheden af Hovedſtaden er ſaa vidt fremmet, at den til Foraaret kan overgives til ſin Beſtemmelse. Ved Udvidelſen af Pladsen er det blevet muligt, ogſaa at udvide ſelve Anſtalten og til de „bodfærdige Qvindes Claſſe“ at ſøje en Forbaringsanſtalt eller den ſaakaldede „Skytſenglenes Claſſe“, ſaaledes ſom dette er Tilfældet i de fleſte af diſſe „den gode Hyrdes“ Ordens-Huſe. „I denne „Skytſengelſclaſſe“ optages ſaadanne fattige Piger, ſom formedelſt ugunſtige Forhold ſæve i ſtor Fare for at voxe op uden ſædelig Opdragelſe og religiøs Underviſning.

London. For den katolske Sag ere i London iſær de ſaakaldte „Oblater“ virkſomme. Diſſe Fædre ere ikke egentlige Kloſtergeiſtliche, men Verdenspræſter, ſom leve ſammen under en fælles Regel. De blive af Biſkopperne anſatte ſom Sognepræſter eller Capellaner, ſom Forſtandere for Præſte-Seminarier, eller ogſaa ſom Miſſionairer. Den h. Carl Borromæus, Erkebiſkop af Mailand, var deres Stifter, og de virke endnu meget velſignelſerigt i mange af Italiens ſtørre Stæder. Siden Aaret 1857 bleve de ogſaa indførte i England og virke her i London med Held. Omendſkjøndt de neppe tælle ti Medlemmer, have de dog allerede bygget to ganſke nye Kirker og fuldendt een, ſom kun var halv færdig, nemlig Kirken St. Martin af Englene i Baywater i det veſtlige London. Deres Superior, ſom lærte Congregationen i Italien at kjende og agte og indførte den her, er den høiærv. Dr. Manning, ſom af den h. Fader ſelv blev udnævnt til Provſt for det nye Capitel i Weſtmiſter, og er een af de anſeſte og indflydelſerigſte anglicaſke Convertiter. Hans Minde bliver æret ſelv af hans

forhenværende protestantiske Troesbrødre, og de kunne endnu ikke glemme Tabet af ham. Dr. Manning traadte i A. 1851 over til den katolske Kirke, som en Følge af den af et Læg-Tribunal givne Afgjørelse for den anglicanske Kirke: at det Spørgsmaal, „om Daaben var et til Saligheden nødvendigt Sacramente eller en blot Ceremonie“, i denne Kirke endnu maa betragtes som aabent, — som man altsaa kunde benegte eller indrømme, uden at man derfor ophørte at være et Medlem af den anglicanske Kirke! En velsignelsesrig Følge af denne mærkværdige Afgjørelse var mange Anglicaneres Tilbagetrædelse til den katolske Kirke — og iblandt disse var ogsaa Dr. Manning, der strax nedlagde sit indbringende Embede i den anglicanske Kirke (han var Erstediacon) og derefter blev optagen af Jesuiten P. Brownbill i den katolske Kirkes Skød. Sex Maanedes efter blev han af den daværende Biskop Wiseman indviet til Præst og gik derpaa til Rom, hvor han endnu i flere Aar studerede Theologie. Vendt tilbage til England, virkede han i Stillehed, men med overordentligt Held, for Anglicanernes Omvendelse, hvoraf han alene i A. 1856 optog ikke færre end 581 i Kirken. Han synes i denne Henseende at have modtaget en særegen Naade af Gud. De, som kjende ham nærmere, sige, at han hvert Aar omvender ligesaa mange Anglicanere, som der gives Dage i Aaret; thi denne hans Virksomhed skeer offentlig, saaledes som hans ærlige, ligefremme Væsen forlanger det. Siden han bestyrer Sognet St. Martin af Englene i Baywater, er dette Sogn blevet aldeles forvandlet. Hvor der tidligere kun var een af 30 Børn besøgt Skole, gives der nu 3 Skoler med 300 Børn under de kristelige Skolebrødres og den h. Franciscus' Søstres Ledelse. Ligesaa velsignelsesrigt er hans Ord paa Prædikestolen og i Skriftestolen.

Cochinchina. Forsølgelsens Vedvaren. Efterat en Deel af de franske Tropper var kaldet tilbage fra Cochinchina for at deeltage i Krigen imod China, har de Christnes Forsølgelse begyndt med ny Hestighed. Den blodtørstige Kong Tu-Duc styndte sig med at betegne de Franskes Vortog som en vanærende Flugt og befalede sine Mandariner, usfortøvet at fuldende de Christnes Udryddelse, for at Europæerne ved deres sandsynlige Tilbagekomst ikke skulde finde en eneste Troesfælle mere i Landet. I en af de vanvittige Blodbefalinger, hvori Franskmændene blive betegne som „Høvere og Barbarer“, der som „feige Hunde ere løbne deres Bei,“ hedder det: „Det er fremfor Alt nødvendigt at udrydde denne taabelige Religion (Christendommen) med Roden. Gjøres derfor, saa hurtigt som muligt, en Ende paa denne Religions Tjenere; fængsler alle

fornemme Christne, tvinger de øvrige til at bygge hedenske Templer giver dem Lærere, som paa deres Beføstning lære dem vore Bønformularer og vore Offeres Ritus, tvinger Alle, Unge og Gamle, Mænd og Qvinder, til at træde paa Korset og sender Enhver, som vægrer sig, i evig Landflygtighed etc." Disse Blodbefalinger have, som det lod sig vente, baaret deres Frugter. Biskop Barrio=Deho melder i et Brev af August f. A., at atter fire Missionairer af hans Vicariat og een fra det østlige Tongking lige havde udgydt deres Blod for Jesus Kristus. Fem og tyve Præster af samme Mission havde kort i Forveien lidt Martyr døden. Antallet paa de Troende, som deelte Skjebne med deres Hyrder, er saa stort, siger en Missionair, at man ikke mere tæller dem. Saa meget er bekendt, at i en eneste Landsby, Mi=Doung kaldet, bleve 23 Christne martrede og 43 landsforviste. Landsbyen blev ødelagt ved Ild og Sværd og 84 af dens anseteste Indvaanere førte kænkebundne til Hovedstaden. I helttemodig Trofask mod deres Tro vægrede de sig ved at træde paa Korset, og 23 af dem bleve henrettede. Da de bleve førte til Retterstedet, nærmede en Qvinde sig dem og sagde: „En Præst er i Nærheden; forbeder eder til at modtage den h. Absolution af ham!“ Alle opvakte da Anger og Fortrydelse over de begangne Synder og anraabte med høi Stemme den guddommelige Barmhertighed, og den katholske Præst, som stod forklædt og ukjendt iblandt Mængden, meddeelte dem med dæmpet Stemme den sacramentale Absolution, hvorefter de freidigt frembød deres Hoved for Bøddelen. „Det var“ — skriver man — „et beundringsværdigt Skuespil, Gud, Englene og Helgenerne værdigt, og som gjorde et dybt Indtryk paa den tallose Mængde Hødnings, der omgave Retterstedet.“ — Efterat nu Krigen er endt med China, vil Frankrig forhaabentlig ile med at gjøre en Ende paa Tyrannen Tu=Duc's Herredømme. —

Haiti. (St. Domingo.) For nogle Maanedes siden berettede vi, at der i Rom var bleven affluttet et Concordat imellem Cardinal=Statssecretair Antonelli og Republiken Haiti. Den 1. August f. A. blev Concordatet forelagt Dens Senat til Approbation. Efter flere Taler, hvori man betegnede den imellem Kirke og Stat trufne Overenskønst som en meget stor Velgjerning for Landet, meddeelte Senatet Tractaten eenstemmig sit Bifald. Den 25. Septbr. næstefter fandt Udvekslingen af Ratificationerne Sted og samme Dag approberede den h. Fader Concordatet. En pavelig Legat, Misgr. Manetti, er den 3. Decbr. ankommen til Haiti; han har det Hverv at reformere Dens Geistlighed som hidindtil ikke har staaet i nogenfømhelst

Forbindelse med Rom, og han vil i sine Bestræbelser forhaabentlig blive understøttet af Regjeringen, som sjenker Kirkens Interesser saa stor Deeltagelse.

Sydamerika. Forandring til det Vedre. Medens Revolutionen i Italien bestræber sig for at opløse alle kirkelige Baand, synes alle de sydamerikanske Republiker, som siden deres Afskillelse fra det spanske Herredømme (1820) have været en stadig Skueplads for demokratiske Oprørsforsøg, altid mere at føle Trang til atter at knytte den løsnede Forbindelse med Rom fastere. Saaledes staaer det for Tiden i Lima under Bistoppen af Arequipa's Forsæde forsamlede Parlament for Republiken Peru i Begreb med at forandre Landets Constitution, for at hemme det af den falske „Liberalisme“ fremgaaende og hidtil herskende Anarchie og fremme en lykkelig Udvikling af Landet. Regjeringen er derfor bleven bemyndiget af Parlamentet til at afslutte et Concordat med den h. Stol. — Fra Chili berettes det Samme, og de nødvendige Summer til Oprettelsen af et residerende Gesandtskab i Rom ere bevilgede Præsidenten.

Marieforeningens

ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde Søndagen d. 24. Febr. Efterm. Kl. 5.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 24. Februar. — 2. Fastesøndag (Reminiscere). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Poimeesse med tydsk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med dansk Prædiken.

Søndagen d. 3. Martz. — 3. Fastesøndag (Oculi). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Poimeesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med dansk Prædiken.

Drykkeil.

I forr. Nr. Side 48 Linie 10 fra oven læs: 8 p istedetfor: 4 p .

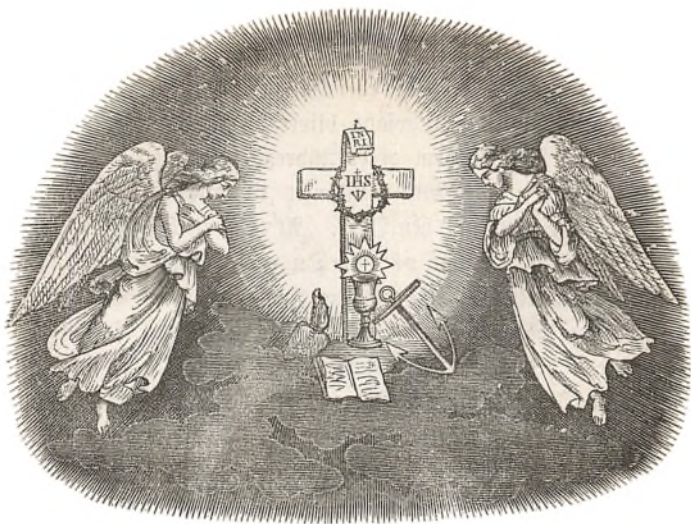

„Scandinaviske Kirkehidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. A. Blaufenstein**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 p .

Kjøbenhavn.

Z. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 5.

Søndagen den 10de Marts.

1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønbed (fortsat). — Pius IX. (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kirkestaten. Frankrig.

Den katholske Kirkes Stjønbed.

(Fortsat.)

Fjortende Capitel.

Kirkeindvielsen.

Præsten vedblev paa følgende Maade:

Efterat Biskoppen er traadt ind i Kirken, gaaer han indtil Midten af samme, knæler der ned med Ansigtet vendt mod Høi-

alteret og istemmer Psalmen „Veni creator“, som vi ogsaa ellers ofte syng, for at anraabe den Helligaand om Hans Bistand.

Medens nu denne Lovsang bliver affungen, strøer een af Altertjenerne Afte i Form af et Andreas-Kors paa Gulvet hele Kirkens Længde igjennem. Litaniet til alle Helgener bliver sunget og deri indstødt den Bøn: „At Du vil besøge dette Sted — vi bede Dig, hør os; at Du vil overgive det til Dine Engles Bestyttelse — vi bede Dig, hør os; at Du vil velsigne, hellige og indvie denne Kirke og dette Alter, Dig til Tre og paa den hellige N. N.'s Navn — vi bede Dig, hør os.“ Ved disse Ord opløfter Biskoppen da den høire Haand, udstrækker den over Kirken og Alteret og gjør tre Gange Korsets Tegn over dem. Een af de andre Bønner, som han endvidere læser, lyder saaledes: „Herre, vor Gud, maatte Du blive stor og forherliget i Dine Helgener, og kom i dette Tempel, som er bygget for Dig! Du virker Alt i dem, som Du har antaget til Børn, forund os da ogsaa, at Du selv altid bliver priset i Din Arvedeel; ved Christum, vor Herre. Amen.“ — Zachariæ Lovsang, som af sit latinske Begyndelsesord hedder Benedictus, bliver sunget og imellem dens enkelte Vers oftere gjentaget de Ord: „Forfærdeligt er dette Sted, her er sandelig intet andet end Guds Huus, og Himmelens Port!“ Under denne Psalme tager nu Biskoppen sin Hjrdestav og begynder med den at skrive det græske Alphabet fra den ene Ende af Kirken til den anden i den strøede Afte, saa stort og tydeligt, at Bogstavernes Række optager hele Kirkens Længde. Derpaa skriver han paa samme Maade det latinske Alphabet i den Blade af Afte, som er strøet i den modsatte Retning, saa at begge Alphabeterne krydse hinanden over hele Kirken i Form af et Andreas-Kors.

Simon. Men hvad skal nu alt det betyde?

Pr. At det ved en saa vigtig geistlig Forretning, som Indvielsen af en ny Kirke er, sømmer sig at anraabe den Helligaand, behøver jeg vel ikke først at bemærke. Ligeledes har jeg allerede ved en anden Leilighed sagt, at den katholske Kirke næsten aldrig foretager Noget af Vigtighed, uden ved Litaniet til alle Helgener først at have bedet alle Himmelens forklarede

Beboere om deres Forbøn og Bistand; af samme Grund bliver ogsaa dette Vitanie bedet her. Lovpsalmen Benedictus indeholder mangt et Ord, som ved en Kirkeindvielse finder en smuk Anvendelse. Det hedder t. Ex. deri: „Lovet være Herren, thi Han har hjemført Sit Folk og skjenket det Forløsning. Hans Frelses Fylde har Han udøst over Davids, Sin Tjeners Huus. Han forunder os, at vi blive forløste af vore Fjenders Haand, uden Frygt tjene Ham i Hellighed og Retfærdighed alle vort Livs Dage. Han vil føre Sit Folk til Frelsens Erkjendelse og dets Synders Tilgivelse, og vil opløse dem, som sidde i Mørket og Dødens Skygge, vil lede vore Fjed paa Fredens Vej.“ Hvad endelig angaaer det dobbelte Alphabet, som Biskoppen tegner paa Gulvet, saa er dette en meget sjænderig og betydningsfuld Ceremoni og byder Stof til mange fromme Betragtninger. Fordum var det Skik i forskjellige Lande, foruden de to nævnte Alphabeter ogsaa at skrive det hebraiske. Denne Skik skal for det Første minde os om, at alle Nationer og Folkelag, af hvilke Jøderne, Grækerne og Romerne vare de betydeligste paa Apostlernes Tid, ved Evangeliet ere blevene kaldede til Erkjendelsen af den sande Gud. — Ved Pintsfesten oprettede for det Andet Apostlene, Christendommens første Biskopper, Jesu Christi sande Kirkes aandelige Bygning af Nationer af mange Tungemaal, og den blev høitideligt indviet ved den Helligaands Naade. Dengang skrevo de ligesom de hellige Grundfætninger, og saa at sige Christendommens Alphabet i lige saa mange Sprog, som de paa vidunderlig Naade talede ved den Helligaands Oplysning, ind i deres Tilhøreres Hjærter. Og til samme Tid skrev Herren alle deres Navne, som troede paa Hans Søn, ind i Livsens Bog. Om denne Omvendelse af saa mange forskellige Folkelag til den h. katholske Kirke skal nu hiin Optegnelse af saa mange Slags Bogstaver ved Biskoppen erindre os. — For det Tredie minder denne Skik os om, at den nye Kirke bliver indviet til offentlig og fælles Gudstjeneste, hvor Afgangen til den guddommelige Naadethrone staaer aaben for alle Mennesker, uden Forskjel paa Rang, Stand eller Nation, uden Hensyn til Alder,

Riøn, Rigdom eller Fattigdom; thi i Kirken ere vi Alle lige; vi ere Alle Brødre i Christo, som den h. Paulus siger i Brevet til Romerne (10, 12): „I Christus er ingen Forffjel imellem Jøder og Grækere; thi Alle have samme Herre, Som har Rigdom til Alle, som paakalde Ham.“ De forskjellige Sprogs Bogstaver, som Biskoppen skriver i Støvet i Kirken, betyde derfor Menneskene af alle Tungemaal, Folkeslag og Stænder, som komme sammen i Guds Huus, kaste sig ned for Hans Throne, ydmyge sig i Støvet for den høieste Majestæts Herre og med alle øvrige Tilstedeværende lovpriise Gud i Troens og Hjertets Enighed og bede for Kirkens fælles Anliggender.

Simon. Det er en Lære, som sandelig ingen Christen burde glemme, saa ofte han besøger Herrens Huus!

Pr. Ligesom Bogstaverne ingen Bærb have, saalænge de staae enkelte for sig, men man af alle Bogstaverne tilsammen derimod kan danne alle mulige Ord og udtale eller nedskrive alle sine Tanker, saaledes er ogsaa den enkelte Christen alene svag i sin Andagt; men vender han sig i Bønnen til Gud i Forening med sine Brødre, da vil alle Øvriges Andagt ogsaa blive hans egen og alle Øvriges Bøn-hørelse hans egen Bøn-hørelse. — Lad os nu gaae over til noget Andet.

Biskoppen foretager Indvielsen af Hovedalteret, og, naar der er flere Altare, indvier han ogsaa dem paa samme Maade. Til dette Tiemed indvier han først det saakaldede „Gregorianske Vand“, som er blandet med Salt, Afte og Viin.

Simon. Hvad skal da denne Blanding og dette Vands Navn betyde?

Pr. Den h. Pave Gregor den Store (i det 6. Aarh.) anordnede allerede Brugen af det saaledes blandede Vand, hvoraf det har faaet sit Navn. Vinen og Vandet ere Sindbilleder paa den forenede Guddom og Menneskehed i Jesus Christus. Men Afte er et Billede paa Dødeligheden, og Saltet, som bevarer Legemerne fra Forraadnelse, et Sindbillede paa Udødeligheden. Afte og Salt findbilledliggjøre derfor Mennesket, som bestaaer af et dødeligt Legeme og en udødelig Sjæl; Viin og Vand forestille den menneskeblevne Guds-Søn, med Hvem vi Christne

blive forenede ved Troen, Kjærligheden og Naaden i de hh. Sacramenter, som vi skulle modtage i den nyindviiede Kirke. Navnlig skulle vi ved Alterets allerhelligste Dffer, som vi i den nybyggede Kirke skulle feire i, med og ved Christus, saa at sigte blive eet Hjerte og een Sjæl, eet Legeme og een Aand, een Præst og eet Dffer indbyrdes med hverandre og med Jesus Christus, næsten saaledes som Vand, Viin, Salt og Afte her ere forenede med hverandre. Derfor blive ogsaa Kirkens Mure, som skulle betyde det christelige Folk, og Alteret, som forestiller Christus, bestænkede med denne Blanding.

Simon. Bestaaer nu Alterets Indvielse deri?

Pr. Strax skal du høre det Nærmere derom. Efter det nævnte Bands Indvielse træder Biskoppen endnu engang hen til Tempelets Hovedport og gjør med den nederste Ende af sin Hjrdestav oppe og nede paa Døren et Kors, bliver derpaa staaende ved Døren og læser følgende smukke Bøn: „Det uovervindelige Kors være og forblive optegnet her paa denne Tærstel; begge Dørstolper være smykkede med Din Naades Paaskrift, og over Alle, som besøge dette Huus, nedstige Fred og Overflod, Hedruelighed og Sædelighed, riig Velsignelse og Barmhjertighed. Al Uro og Sorg vige langt bort herfra. Mangel, Pest, Sygdom, Svagelighed og onde Manders Angreb flye herfra ved Din bestandige Hjemføgelse, og Din Nærværelses Naade opfylde dette Huses Rum, og Glæde, Ro og Gendrægtighed, Velsignelse, Gudsfrøgt og al Frelse boe deri. Saa ofte Dit hellige Navn her bliver anraabt, strømine Dine Goders Fylde ned over os; Fristelsen til det Onde flygte bort herfra, og Fredens, Rydsighedens, Kjærlighedens og Sandhedens Engel, som maa bevare, beskytte og forsvare os imod alt Ondt, dvæle hos os, ved Jesus Christum, vor Herre.“

Simon. Lykkelig den Menighed, som Gud skjenker alle disse Goder!

Pr. Endnu lykkeligere den Menighed, som i Guds Dine viser sig værdig til at modtage saadanne Goder og som da trolig ogsaa bevarer de modtagne! — Nu skrider Biskoppen da til Alterets Indvielse; han dypper Tommelfingeren ned i det forub

indviiede Vand og tegner derpaa et Kors i Midten af Alterbordet saavel som paa ethvert af dets fire Hjørner. Derpaa gaaer han syv Gange omkring Alteret og bestænker det under Bøn hele Tiden med Vievand. Umiddelbart derefter gaaer han tre Gange igjennem hele Kirken langs Væggene, idet han ligeledes bestænker dem med det nævnte Vand, og endelig gaaer han endnu forsviis igjennem hele Kirken, for paa denne Wei at bestænke ogsaa Gulvet i Form af et Kors i Retning mod de fire Himmelegne. Efterat Biskoppen endnu engang har benyttet Vandet, for dermed at tilberede Kalk til Brug sidenester, bliver det tiloversblevne udgydt paa Gulvet ved Foden af Alteret, og Reliquierne blive nu i høitidelig Procession afhentede, først baarne omkring Kirken og derpaa ind i den. Kirkebørene saavel som den allerede omtalte Hjulning i Alteret blive salvede med Chrisam, Reliquierne nedlagte i denne Hjulning og indmurede med den i Forveien af Biskoppen tilberedede Kalk. Nu følge gjentagne Salvelser af Alteret i Midten og paa Hjørnerne med hellig Olie og Chrisam; ligeledes bliver selve Alteret, indtil denne Ceremoni er forbi, deels ved Biskoppen, deels ved en dertil bestemt Præst hele Tiden berøget rundt omkring med Virak.

Simon. Hvad betyde da disse Røgninger?

Pr. De skulle hentyde paa det Offer og de Bønner, som fra nu af skulle opstige til Gud fra Alteret. Præsten, som under Indvielsen hele Tiden gaaer omkring Alteret med det brændende Røgelsekar og berøger det, skal minde om hiiu Engel i Johannes' hemmelige Aabenbaring (8, 3. 4.), som „stod ved Alteret med et Røgelsekar af Guld og lagde en Mængde Røgelse, d. e. de Helliges Bønner, paa Guldalteret foran Guds Throne.“ Det er jo ogsaa virkelig Præstens Hverv ved Alteret, at samle hele den tilstebeværrende Menigheds Bønner og frembære dem for Guds Afsyn liig et kostbart Røgoffer. „Og Dampen af Røgelsen steg af de Helliges Bønner og gik fra Engelenes Haand frem for Gud“, hedder det paa det ansørte Sted i Aabenbaringen. Denne Ceremoni er derfor ogsaa en Opfordring og Formaning til alle Christne, at de skulle bære Omfarg for, nu fra Indvielsens Dag af at lade deres andægtige Bønner opstige ret rigeligt fra Al-

teret til Herrens Throne. Men Enhver kan ogsaa sige til sig selv: hvilken Vederstyggelighed maa det ikke være i den rene og helligste Guds Dine, dersom min Bøn, som jeg forretter i Kirken, kom fra et lastefuldt Hjerte som fra en raadden Grav og udaandede en Dødens Lugt! Vee mig, dersom hiin skrækelige Forbandelse i den 108de Psalme skulde ramme mig: „Endog hans (flette) Bøn skal regnes ham til Synd!“

Simon. Hvad betyde da alle de Salvinger, som foretages ved Alteret?

Fr. Salvingerne af Alterstenen med den hellige Olie hentyde paa Frelserens h. Person, Som jo er Herrens sande Kristus: Salvede, det nye Testaments Højesteprest, alle Kongernes Konge og alle Propheternes Mester. Thi det var netop Kongerne, Præsterne og Propheterne, som efter gammeltestamentarisk Skik modtog en Salving og kaldtes derfor „Herrens Kristusser“ d. v. s. „Herrens Salvede“, thi selve Ordet „Christus“ betyder jo saa meget som „den Salvede“. Kristus er det sande Alter, den sande Klippe, den levende Grund- og Hjørnesteen, hvorpaa den christelige Kirke er bygget (Ephes. 2, 20.), og hvorpaa Alterne i vore Templer kun ere Sindbilleder. Ogsaa Patriarken Jacob gød Olie paa den Steen, som han paa sin Rejse til Mesopotamien oprejste for Gud som en Mindesteen og et Alter (1. Moseb. 28, 18.), og denne Jacob's Steen var ligeledes et Forbillede paa Jesus Kristus, Som skulde fremgaae af denne Patriark's Efterkommere. Fremdeles bliver ved disse Salvinger med Olie ogsaa al den rige Betsignelse sindbilledliggjort, som fra Alteret udstrømmer over den hele christelige Menighed. De fem Kors, hvormed Biskoppen betegner den nye Alterplade i Midten og paa de fire Hjørner, maae erindre om Frelserens fem Vunder. Indmuringen af de Helliges Reliquier i det nyindviede Alter kan ogsaa minde os om, at de Hellige og de Udvalgte ere fuldkommen forenede med Kristus, og at alt det, som vi begjere ved deres Forbønner, ikke kan blive os til Deel paa anden Maade, end ved Jesus Kristus og formedelst Hans uendelige Fortjenester. Det er imidlertid ikke Alteret alene, som bliver salvet, men ogsaa

paa Kirkenes Vægge foretages Salvinger med den h. Chrisam. I have vel allerede lagt Mærke til de Kors, som ere malede rundt omkring paa Væggene i vor Kirke, og paa hvilke der tillige ere anbragte Lampetter, i hvilke der brænde Lys paa Festdagene?

Flere svarede med Ja; Nogle sagde, at de havde anseet disse Kors for blotte Prydelser.

(Fortsattes.)

Pius IX.

(Fortsat.)

Den almindelige Amnestie var bleven optagen med ubestribelig Jubel. Men Mange af dem, som kjenbte Folkets Bankelmobighed, betragtede denne Hylдинг ikke uden Frygt. Deres forstrækkede Inbildningskraft saae allerede de Revolutionaires Dolk under disse Festlighedernes Blomsterkrands. Og denne deres Frygt var ikke uden al Grund. Thi iblandt hine Folkemæsser, som for største Delen bestode af velsindede Borgere, havde ogsaa hine Førere for Omvæltnings-Partiet indfneget sig, som dengang allerede med diabolisk Trædsfthed smedede deres mørke Planer og søgte at benytte sig af den herskende Begjæstring til sammes Fremme. Nogle Uddrag af Mazzini's og hans Tilhængeres Breve ville sige os Alt.

Iblandt hine Mænd, som høit og dyrt forjikkrede Paven om deres uforbeholdne Hengivenhed, var ogsaa Joseph Galletti, hvis Dødsdom paa Grund af Deeltagelsen i Sammenførgelsen i Maret 1845 var bleven forandret til Fængsel paa Livstid, men som nu ogsaa ved den almindelige Amnestie fik sin Frihed. Følgende Document havde man ved den almindelige Amnestie forebragt imod ham:

„Dere Fjender ere meget talrige. Først og fremmest maae Geistligheden, Adelen, mange Godseiere og Statsembedsmænd

regnes til dem. Ved det første Frihedsraab maa der i enhver By oprettes en Revolutions-Comitee, som har det Hverv at forsikre sig alle de Personer, der ere mistænkelige. Comiteen maa have et vaagent Sie med følgende to Classer: 1.) med dem, som ere ligegyldige ved vor Sag. Man maa bestræbe sig for at drage disse over til vort Parti. 2.) med dem, som have lagt os alle mulige Hindringer i Veien. Det vil være bedst, at man griber disse ved Nattetid uden at gjøre Opsigt, for derefter at dræbe dem i Fængslet."

Ricciardi skrev iblandt Andet Følgende: „Naar vi ville opnaae vor Uafhængighed, da er det kun muligt ved Revolution og Krig. . . . Den giftige Plante (nemlig Christendommen), som er fremgaaet af Judæa, har kun derved opnaaet en saadan Styrke og Fremvæxt, at man har overøst den med Strømme af Blod. Vil I udrydde en Vranglære, da gjører den til Skive for Eders Haan. Vi trænge til en Ræve af Fern, som alene er istand til at tæmme et Folk, som indtil nu var deelt i sine Anskuelser. . . . Snart vil en ny Epoche oprinde for Menneskeslægten, en Forløsning, som er himmelvidt forskjellig fra den, som Christus forkynder."

Uf dette Slags vare og ere endnu hine mørke Aander, som stode og endnu den Dag idag staae i Baggrunden af den italienske Revolution. Mazzini gav i sit Sendebrev, som han i October 1846 fra Paris rettede til „Italiens Venner“, Veiledning til, hvorledes Værket kunde fuldføres, „at Omvæltningen i Italien maatte skee ved Fyrsternes Hjælp, at Sardinien maatte benyttes som et Redskab ved at give det Haab om at vinde den italienske Krone, at man maatte betjene sig af den ringeste Veilighed til at forsamle Folket og bringe det til Bevidsthed om sin Kraft, at man maatte tale meget om dets Fornødenheder og Rettigheder, fremme de hemmelige Selskaber, og saa meget som muligt nære og styrke Hadet mod Jesuiterne, kort sagt, opdrage Folket til Revolutionen."*)

---

*) Jfr. Rome and its Ruler. Af Maguire; hvor disse Documenter ere fuldstændigt meddeelte.

Cantaluppo af Neapel angiver Midlerne i følgende Vink:
 „De Medlemmer, som ikke ville adlyde det himmelige Selskabs Befalinger, maae myrdes uden Raade. . . . Ethvert Tribunal skal være berettiget til at stille alle de Personer ved Livet, over hvilke Dødsdommen er affaagt, hvad enten den Skyldige skjuler sig ved Moderens Bryst eller ved Christi Alter.“

Saadanne vare Pius IX.'s og Kirkens Fjender, der be-
 tragtede Christendommen som „en giftig Plante fra Judæa“! Slige Fjender ere rigtignok ikke noget Nyt og Paafaldende i Kirkens og Pavedømmets Historie. Thi paa Petri Klippe skal jo Helvedes Magt sønderknuses. Begge disse staae fjendtligt ligeoverfor hinanden i Verden, ligesom engang Michael stod mod Lucifer i Himmelen. Men derved mindes vi atter den store Sandhed, at Kirken er „Verdens Die og Hjerte“, med hvilke ogsaa vi maae see og føle; Verdens Die og Hjerte, fordi den giver Menneſtehedens hiint Troens Lys og hiin Kjærlighedens Kraft, hvorved Menneſkene i Virkeligheden blive frie og førte paa Fremstridtets Bane. Men naar „dette Die og Hjerte“ bliver forladt, da reise Menneſkene sig liig de faldne Engle imod Kirken — imod Kristus, de kalde Træfaldet Befrielse, Troens Lys forvandles for dem snart til det dybeste Mørke, og Christendommen er for dem kun „den giftige Plante fra Judæa“, Kjærlighedens Kraft udslukkes, Dolk og Mord ere Veiene til Befrielsen, — og saa begynder Syndens Tjeneste, Dødelæggelse og Nedbrydelse — Revolutionen.

Medens hine Kirkens og Statens Fjender i al Stilhed vare virksomme for at fuldbyrde deres forbryderiske Planer, tog Pius IX. med den største Energie Regjeringens Tøiler i sin Haand og viste i alle Retninger en beundringsværdig Virksomhed. Han knyttede atter Underhandlinger med Rusland, kæmpede imod fremmed underfundig Indblanding i Kirkestaten, førte de spanske Kirkeanliggender til en lykkelig Løsning, traadte i sin Allocution af 17de December 1847 op imod Revolutionen, advarede Fyrsterne og Folkene og reiste sig kraftfuld imod Gallicanismens Fordringer. Med stor Forkjærlighed drog han til-
 lige Omſorg for det katolske Missionsvæsen; navnlig søgte

han i Østerlandene atter at føre de Lemmer, som vare adskilte fra Kirken, saasom Grækerne, Armenierne m. fl., tilbage til den katolske Eenhed. Nye Bispedømmer bleve stiftede paa mange Steder; Patriarchatet i Jerusalem og Constantinopel gjenoprettedes. Det fattige Irland, som var blevet hjemløst af en skrækkelig Hungersnød, fik ligesaa godt Beviser paa hans hjælpende Kjærlighed, som det ved voldsomme Oversømmelser haardt prøvede Italien. Han opfordrede hele Christenheden til Hjælp for Irland og sendte selv 12,000 romerske Scudi (24,000 Rdlr.) til de under Hungersnøden sultende Irændere. — I den politiske Styrelse af Kirkestaten fulgte snart flere Reformer. Pius forøgede Antallet af de verdslige Embedsmænd i Statsforvaltningen. Censuren's Strengthed blev betydelig formildet. „Lad dem skrive og tale saa meget som de ville,“ sagde han, „naar de kun respektere Religion og Sædelighed.“ Imidlertid indsatte han et Raad for Censuren, som bestod af flere Lærde, og et Censuredict blev bekendtgjort den 15. Marts. Midt under disse Arbejder besøgte Pius IX. i al Stilhed snart en Kirke, snart et Kloster eller en Underviisnings-Anstalt. Navnlig var det Ungdommens Opdragelse, som laae ham mest paa Hjerte, og han vilde see med egne Øine, hvorledes hans Ønsker og Instruxer bleve udførte. Der forløb næsten ikke en Uge, hvor han ikke uanmeldt viste sig i denne eller hiin Skole. En Dag i Marts 1847 bade to Præster, som vare komne tilkjørende i en almindelig Droschke, om Tilladelse til at besøge Skolerne i en vis Gade i Rom. Lærerne bleve noget fortrydelige over denne uventede Afbrydelse og een af dem gjorde den Bemærkning: „Paven vil vist ikke synes om, at vi uden særegen Befaling gibe ubekjendte Fremmede Tilladelse til at bivaane Skoleøvelserne.“ „Det tager De feil i,“ svarede Pius IX. smilende, idet han kastede Raaben tilside og saaledes gav sig tilkjende. Han satte sig derpaa ned, spurgte efter Alt, examinerede Eleverne og uddeelte Præmier. —

Men omendstjøndt Pius IX. var blid og kjærlig imod Alle, saa var han dog ikke desto mindre ubøielig streng imod dem, som viste Utroskab i Forvaltningen af deres Embede. En Aften

kom en Mand i civil Paaklædning til et Hospital, og da han hørte en Syggs gjennemtrængende Vaandelyd, nærmede han sig deeltagende Sengen, hvorfra denne Lyd kom. Den Syge var en fattig fransk Haandværker, som søgte sit Endeligt nær. Hospitalets Præst var ikke hjemme. Paven — thi han var denne Fremmede — meddeelte da selv den Syge de hh. Sacramenter, hvorpaa denne rolig hensov i hans Arme. Den følgende Dag blev Hospitalspræsten affat fra sit Embede. — Kort efterat han havde bestøget Thronen begav han sig en Dag til Quirinalsets Have og mødte der en Soldat, som holdt et Stykke Commisbrød i Haanden; Paven besaae dette og fandt, at Brødet var slet og daarlig bagt. „Faaer I altid saadant Brød?“ spurgte han. „Altid, Deres Hellighed!“ svarede Soldaten. „Det er godt, jeg skal nøiere undersøge Sagen.“ Den følgende Dag lod han sig bringe et Commisbrød, og fandt det af den samme Beskaffenhed. Han sendte nu Bud efter Leverandeuren og lod denne strax arrestere, hvorpaa der blev indledet en streng Undersøgelse imod ham for Underflæb. — Ved et Besøg, han aflagde paa Politikammeret, lagde han Mærke til, da han saae ud af Vinduet, at en Mængde Landsfolk stod udenfor og ventede paa deres Pas, fordi den vedkommende Embedsmand endnu havde travlt med at spise sin Frokost. Paven lod ham kalde, gav ham en skarp Trettesættelse og tilføiede: „Nu fordeler De iblandt disse Folk endnu 50 Paoli (10 Rdlr.) som en Erstatning for den Tidspilbe, De har forvoldd dem.“ „Saa mange Penge har jeg ikke hos mig,“ svarede Embedsmanden. „Her ere de,“ sagde Paven, „men de skulle trækkes af Deres Gage.“

Pius IX. havde udstedt den almindelige Amnestie og dermed betraadt Reformens Vej, aldeles i Overensstemmelse saavel med sit Hjertes Godhed, som ogsaa med sine Grundsætninger. Mange af de Ultra-Conservative have derfor villet gjøre ham ansvarlig for den derpaa følgende Revolution. Men Revolutionens Udvikling indtil vore Dage, som stedse tydeligere har demaskeret dens Fjere og sande Maal, har klart nok beviist, at hiin Paastand eller Beskyldning er aldeles overfladisk.

Revolutionens hemmelige og vidt udbredte Traade bestode allerede længe førend Pius var bleven valgt til Pave, og om end dette ikke var skeet, vilde Stormen af 1848 alligevel være kommen til Udbrud. Det, som Pius IX. frivilligt indrømmede, vilde det radicale Parti dog snart have tiltoungnet sig i en Kamp paa Liv og Død. Han ønskede at rette og forbedre, hvad der kunde rettes og forbedres, — der maatte nu true ham, hvad der vilde. Det var hans Hensigt at henvende sig til sit Folk, som en Fader til sine Børn, om han end skulde faae Utaf til Lyn. Desuden vil den, som tænker og dømmes fornuftigt, ikke bedømme en Fyrstes Handlinger udelukkende kun efter Udfaldet; ogsaa den Hensigt, han havde, det Standpunkt, han indtog, de Forhold, som omgave ham, maae tages i Betragtning. Pius IX. erkjendte meget vel, at Revolutionen nærmede sig og allerede stod i Baggrunden af den i oprigtig Glæde jublende Mængde, som overalt hilsede ham paa Kroningsdagen og i de første Aar af hans Pontifikat. Han forstod nok at bedømme hele sin Stilling. Allerede paa sin Kroningsdag sagde han til de to Cardinaler, som tillige med ham sadde i den samme Bogn: „Oggi comincia la persecuzione“ (∴ idag begynder Forfølgelsen)! Hans skarptseende Øie erkjendte tydeligt, at det var Revolutionens hemmelige Tjenere, som forlebede det skuffede Folk til hine dengang næsten tallose Demonstrationer for den elskede Pius IX., for derved efter Mazzini's Anviisning at opdrage det til store revolutionaire Bevægelser, „at bringe det til Bevidstheden om sin Kraft“, at blande en politisk Character i alle ellers reent kirkelige Fester, og endelig at erklære Pius IX. for en „Frihedens og Fremskridtets Mand“, kort sagt, for en Heros af deres Art. „Dengang de jublende Romere“ — saaledes skriver et Dienvidne — „da Paven vendte tilbage fra et Besøg hos Lazaristerne, fraspændte Hestene, for selv at trække hans Bogn som i Triumph, — dengang affpeilede sig paa hans Anslyn et saa smerteligt Udtryk, at man kunde see, hvor stor Anstregelse det kostede ham, igjen at vise sit vanlige smilende Ansigt. Han var ikke den Mand, der ærgjerrig stræbte efter en falsk Popularitet. Med den inderligste Deeltagelse lagde

jeg Mærke til, hvorledes allerede i de to første Aar Pontifikatets Byrde havde gjort hans Haar blege, og det midt under Folkets Jubel, ved hvilken mangen Anden maastee vilde anseet sig for den lykkeligste Fyrste."

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Revolutionen concentrerer nu efter Gaëtas Fald sine Kræfter imod Rom; Kæmpekongens Stormløb imod den evige Stad vil ikke mere lade ventepaa sig længe. Hvorhen vi end vende vort Blik, see vi ingen menneskelig Hjælp for Kirkens haardt betrængte Overhoved; men vi have den Almægtige tilbage! Naar Dindstaben har naaet den høieste Grad og det bliver aabenbart, at Mennesket af sig selv er for asfmægtigt til at beseire den — da træder Gud imellem, for at udøve Sit miskjendte Hersterembede. Denne Overbeviisning er os nok, til aldrig at tabe Haabet selv under de frygteligste Katastrofer: Petri Skib har i Aarhundredernes Løb allerede overstaaet andre, endnu farligere Storme!

Kirkestaten. Medens Rom endnu altid er rolig, trænger dog Krigstummelen fra Kongeriget Neapel stedse nærmere til de Staden nærmest liggende Provinser. Den 25. Januar overstred en Afdeling piemontesiske Tropper, omtrent 1000 Mand, Grændsen, under det Paaskud, at gribe de af Frants II.'s Tilhængere, som havde trukket sig tilbage til Kirkestaten. Tropperne marcherede imod Cistercienser-Abbediet Casa-Mari og indsluttede det. De fleste af Munkene havde forladt Klosteret; kun een Præst og ti Vægbrødre vare blevne tilbage. Præsten gif Piemonteserne imøde og erklærede, at de, som de søgte, ikke befandt sig i Klosteret. Vilde Skrig og den Trudsel, at de vilde skyde alle de Munkene, som ikke strax forlode Klosteret, var Svaret. Præsten sendte hurtigt Brødrene til Kirken, for ledsagede af dem at bære det h. Sacramente bort derfra og da at forlade Klosteret. Allerede vare Vexlysene tændte, da Soldaterne med Raabet: „Med med Munkene!“ trængte ind i Kirken. Brødrene flygtede; Præsten vendte tilbage til Klosteret. Han fandt det allerede udplyndret og maatte ligesom de andre bortfjerne sig, for at redde Livet. Piemonteserne lagde derefter Haand

paa Alt hvad de fandt i Kirken, vanhelligede de hh. Kær og vare ryggeløse nok til ikke engang at skaane det h. Ciborium, hvori Herrens tilbedelsesværdige Legeme var. Langt ud paa Matten forlode Barbarerne Klostret, efterat de først havde sat Ild paa Klosterets Kæder og Apothek, hvorfra Tmegnens fattige Beboere pleiede at faae fri Medicin. Kun med Wiie lykkedes det at slukke Ilden, ellers vare Kirke og Kloster blevne et Røv for Flammerne. Faa Dage efter — den 28. Januar — lede Piemonteserne et Nederlag ved Baucò; de havde 200 Døde og 500 Saarede, hvoriblandt en høi og 4 subalterne Officerer. De saarede Officerer bleve bragte til det tre Dage i Forveien plyndrede Kloster Casa = Mari, for at faae Forpleining der. Alt Nødvendigt manglede. Da vare det nu Munkene, de forhaanede og mishandlede Munk, som hengave det Eneste, som de endnu eiede, deres egne Klæder, for deraf at berede et beqvemt Leie for de Saarede. Men de havde ogsaa endnu noget andet foruden deres Klæder — Velsignelse og Tilgivelse for deres Forsølgere, thi som saadanne gjenkjendte de netop hine selvsamme Officerer.

Frankrig. Der kan neppe længere være nogen Tvivl om, at Louis Napoleon og England i Henseende til Rom allerede ere komne overeens med hinanden, saa at „Konge = Hædersmandens“ Nøvertog mod den katholske Verdens Middelpunkt nu kan ventes med det Første, siden Gaëta har capituleret. Den store engelske Statsprophet Lord John Russell har den 6. Februar udtalt den Plan for Parlamentet, at Paven skal aftræde sit verdslige Herredømme til den famøse „Hædersmand“ og til Løn derfor beholde — den geistlige Autoritet. Hvilken Høimodighed! Man vil allernaadigst lade ham beholde, hvad ingen Magt i Verden kan fratage ham! Sardinien skal nylig, efter Napoleons Tilskyndelse, have forelagt Paven denne skammelige Plan paa følgende Maade: „Den h. Fader skal finde sig i at have Nøverfongen til sin Vicar, d. v. s. Forvalter i de ham frarøvede Provindsjer, men Rom skal være Italiens Hovedstad og den piemontesiske Hædersmands Resident!“ Naturligviis maatte den h. Fader svare med et bestemt Nei. Hvorledes vilde det ogsaa gaae med Pavens geistlige Autoritet, naar han stod under den med Kirkens Ban belagte „Hædersmands“ Bestjermelse! Men ikke desto mindre — om ikke just derfor — forestaaer denne Plans Udførelse. Louis Napoleon har i dette Øieblik ved sin Secretair Lagueronniere udsendt et nyt Brandskrift, som kalder sig „Frankrig, Rom og Italien.“ Indholdet af Skriftet er: Hos Piemont er der slet ingen Skyld, hos Frankrig lutter Dyd og al Uret hos Rom, eller med andre Ord: Ikke Rø =

verden er Fredsforstyrren, men Den, som ikke godvillig vil lade sig berøve og udplyndre! Uabenbart er Skriftet et Forbud paa nye Skridt, som med det Første kunne give Rom i Piemontefernes Hænder. Hvad Louis Napoleon ikke vover at gjøre med egen Haand, det skal nu „Fædresmanden“ udføre. Roms Fald er afgjort imellem de værdige Kammerater; den katholske Verden maa være fattet derpaa, men alle Monarker maae ogsaa være fattede derpaa! Den ældste Throne i Verden skal nu omstyrtes; til hvem Røden dernæst vil komme, ville vi nok faae at see. Skee imidlertid hvad der vil — derpaa kunne vi trygt stole, at den pavelige Throne atter vil reise sig af Ruinerne, hvad der saa end vil blive af deres Throner, som uirksomme have seet til ved alle Dvergreb eller aabent have begunstiget dem. Men for dem, som nu selv udføre Ondskabens Gjerning i Italien, vil den retfærdige Dom og Gjengjeldelse ikke udeblive, hvilke Omvæltninger vor Verdensdeel end skal opleve. Og hvo der skal vinde den ende lige Seier, derom kunne vi heller ikke have nogen Tvivl: thi usforanderligt er, hvad Herren har forjættet Sin Kirke: „Helvedes Porte skulle ikke faae Dverhaand over den.“ Derved ville og maae vi holde fast under alle de Storme, som maatte komme efter Forsynets urandsagelige Raadslutning.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 10. Marts. — 4. Fastesøndag (Lætare). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydst Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Søndagen d. 17. Marts. — Passions søndag (Judica). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Lørdagen d. 23. Marts. — Mariæ Bebudelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festeandagt.

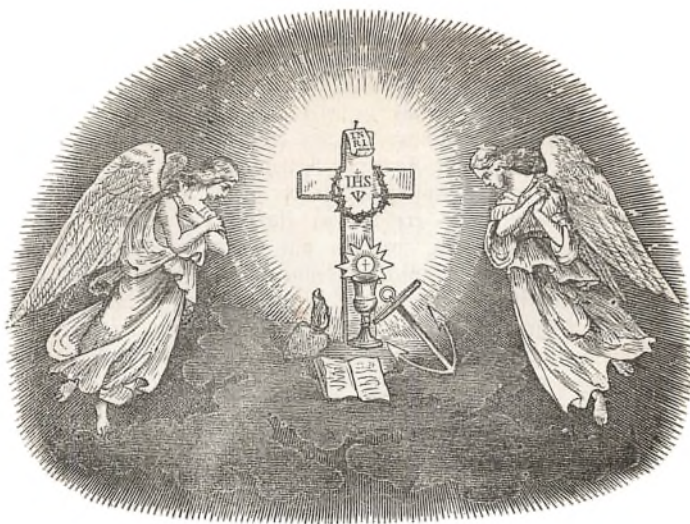

„Scandinaviske Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsnair, Sr. Kjøbmander **C. H. Blaufenster**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 6.

Søndagen den 24de Marts.

1861.

Indhold: Den h. Faders Brev til Hs. Maj. Kongen. — Et Speilbillede af den bantyste „Konge-Fadermand“. — Den moderne Pontius Pilatus. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Rusland. Wien. Nederlandene. Frankrig. Portugal. China.

Vor h. Fader Pave Pius IX.'s Brev til Hs. Majestæt vor allernaadigste Konge og Herre Frederik VII.

„Pius IX. hilser den høie og mægtige Konge!

Bed den ærverdige Broder Paulus, Biskop af Sænabrück, hvem Vi tillige have betroet Forrettingerne som apostolisk Provicarius for de danske Missioner, ere Vi, til Vor store Tilfredsstillelse, blevene underrettede om de Beviser paa den ganske særegne Belvillie, hvor-

med han er bleven modtagen af Deres Majestæt paa hans Visitats hos bemeldte Missioner. Vi have saamtidigt dermed med levende Glæde erjaret, at De, stedse bejælet af samme Kjærlighed til alle Deres Undersaatter, ogsaa har tilstaaet dem blandt samme, som be-
kjende sig til den katholske Kirke, fri Religionsøvelse, som allerede i lang Tid havde været Gjenstanden for deres stadige Uttraa.

Disse Gfsterretninger ere Os en kjær Trost under de Bekymringer og Gjenwordigheder, som fra alle Sider trænge ind paa Os og nedtrykke den katholske Kirke i denne smertelige Prøvelsens Tid. Vi kunne derfor ikke afholde Os fra herved at frembære Deres Majestæt Vor Tak for dette Beviis paa Omsorg, som De har givet Deres katholske Undersaatter, og Vi udtale den her i dette Brev, som vil blive Dem tilstillet ved samme ærværdige Broder.

I Tillid til Deres Høimodighed, Deres Billighedsfølelse og de andre fremragende Dyder, som udmærke Dem, vove Vi at haabe, at De af Deres høieste Magtfuldkommenhed ogsaa vil tilstaae Deres andre katholske Undersaatter samme frie Religionsøvelse, navnlig Indbyggerne i Slesvig saavel som i Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg samt dem, der boe i Deres Besiddelser i Bestindien, og at De i Billighedens Navn vil laane et naadigt Øre til de Bønner, som bemeldte ærværdige Broder har forelagt Dem angaaende denne Sag.

Høie og mægtige Fyrste! I Tillid til, at De, saavidt Deres Magt naaer, vil skjenke enhver Katholik, der hører til Deres Undersaatter, Deres Beskyttelse, bede Vi Dem at holde Dem overbeviist om, at Vi nære det inderligste Ønske om at finde en passende Leilighed til at yde Dem Gjengjeld ikke blot ved Ord, men ogsaa ved Gjærning.

Imidlertid skulle Vi ikke glemme, at bønnsalde Gud om at ville skjenke Deres Majestæt al Held og Lykke, og Vi slutte Os til Dem med den oprigtigste Kjærligheds Følelser."

Der gives vistnok ikke en eneste troende dansk Katholik, som ikke af ganske Hjerter deler de af vor h. Fader her udtalte Taknemmelighedens Følelser mod vor allernaadigste Konge, fordi Allerhøist samme har brudt de vanærende Xenker, som i Aarhundreder have tynget saa haardt paa alle Katholiker i Danmark, og vi alle slutte os ogsaa saandragtelig til den indstændige Bøn, som vor h. Fader henvender til Hs. Majestæt, om allernaadigst ogsaa at ville ophæve hine intolerante og inhumane Lovbestemmelser af 29. Marts 1661, af 6. April og 5. Juli 1726, af 4. Decbr. 1739, af 8. Juli 1757, af 10. Novbr. 1779, af 22. Sept. 1785, 18. Mai 1840, 19. Juni 1841 *cc. cc.*, som endnu den Dag idag staae ved Magt i Kronlandet Slesvig, i Holsteen, Lauenborg og for en Deel ogsaa i de

danst-vestindiske Besiddelser, og efter hvilke Katholikerne i disse Lande endnu betragtes og behandles som et Slags Heloter eller for Staten høist ikke ubekjendt, at Hs. Majestæt Kongen vistnok gerne vilde laane velvilligt Øre til vor h. Faders saavel som til vore saa billige Ønsker og Bønner i dette Anliggende, som det saa tydeligt fremgaaer af de den nærvær. holfsteenske Stænderforsamling forelagte „Motiver til Forfatningsudkastet“, hvor det udtrykkeligen heder, at Hs. Majestæts Regjering finder det „ønskværdigt, at Principet om en uindskrænket Frihed i Religionsøvelsen ogsaa i Hertugdømmet Holsteen blev bragt til fuld Gylldighed“, men at Regjeringen, paa Grund af „den Modstand, hvorpaa dette Skridt kunde støde“ hos de holfsteenske Stænder, har anseet det for hensigtsmæssigt „at afvente om og hvorvidt der i Landsrepræsentationen maatte yttre sig en Stemning for en videre Udvikling af den religiøse Frihed.“ — Ja, hine selvsamme Mænd i Holsteen, som idelig raisonnere over „danst Tyrannie“ og „danst Despotisme“, ere netop de værste Tyranner og Despoter imod deres egne katholske Medborgere og under dem ikke engang den mindste Smule Frihed i deres Religions Udøvelse; vi kunde her anføre opværende Exempler selv af allernyeste Datum paa, hvorledes de holfsteenske Frihedshelte kve og drille de arme Katholiker i Holsteen og gjøre dem Livet saa suurt som muligt. Men saaledes gaaer det næsten overalt i vore Dage: alle de, som idelig skrige „Frihed, Frihed!“ mene dermed kun Ubundenhed og Lovløshed for dem selv, men Trældom og Undertrykkelse for alle Andre. Ogsaa den nærværende holfsteenske Stænderforsamling tæller atter ikke saa af hine sneverhjertebe Fanatikere, saasom en Versmann, en Valemann m. fl., i sin Midte, af hvem man vel neppe kan vente, at de ville vise Hs. Majestæts ædelmodige og liberale Hensigter nogen velvillig Imødekommen. Den hidindtil iagttagne Holdning i Stænderforsamlingen frister os næsten til at frygte, at visse Deputerede ikke ville gaae ind paa hiin mere liberale Retning, netop og kun fordi Regjeringen har betegnet den som „ønskværdig“; thi Opposition imod Regjeringen er deres Livsprincip.

Angaaende den h. Faders Brev vilde vistnok alle Danmarks Katholiker desuden ogsaa med den varmeste Taknemmelighed paa-
 skjønne den overordentlige Begaavne og Velvillie, som den h. Fader derved har viist os, idet han selv midt under de store Trængsler og Gjenordigheder, som trænge ham fra alle Sider, dog ei har villet glemme den lille Flok af sine hengivne Børn her i Danmark; men det er jo netop Særtjendtet paa de i Sandhed store Sjæle, at de, glemmende sig selv og deres egne Farer, kun tænke paa at gavne og frelse Andre. Vi tvivle

ikke om, at dette nye Beviis paa den h. Faders kjærlige Omhu for os og vore katholske Landsmænd ikke lidet vil bidrage til at forhøie vor Alles urokkelige og barnlige Hengivenhed og dybeste Erfrygt for vor h. Kirkes ophøiede Overhoved, hvem Herren maa forunde Kraft og Mod til standhaftigen at stride den hellige og hede Kamp mod Mørkets skumle Magter ud indtil Enden.

Et Speilbillede af den banlyste „Konge-Hædersmand“.

Et af de mest glimrende Affnit i det Sendebrev, hvormed den høiarv. Biskop af Orleans, Msgr. Dupanloup, affærdiger den napoleonste Geheimskriver Lagueronière's berømte Brochure, er den udførlige Optælling af alle de politiske, diplomatiske og militaire Skurkestreger, ved hvis Hjælp Piemonteserne have sat sig i Besiddelse af Kirkestaten og Kongeriget Neapel, Skurkestreger, imod hvilke Herr Lagueronière ikke har udtalt et eneste Ord af Indignation. Biskop Dupanloup skriver:

Jeg vil optælle Piemontesernes Affskyeligheder for Dem. Opfordringer udgaae fra Piemont til den h. Fader om at afvæbne sine Forsvarere, i samme Dieblis, hvor man bryder ind paa Nørvæis og kalder alle sine Underfaatter til Vaaben; — et feigt Angreb følger uden Krigserklæring, et Ultimatum bliver tilfattet efter Indbrudet paa det pavelige Gebeet; — den simpleste Met for en Tyrste til at forsvare sig, bliver stemplet som en Forhaanelse af Nationalfølelsen. De „fremmede“ Tropper maae tjene som Paaskud, medens man selv har baade ungarske og engelske og polske Legioner under sin Fane; man gjør Vebredelser for Oprør, som man selv har stiftet, for strenge Forholdsregler, som man selv har provoceret; — piemontesiske Proclamationer udstede Mordbefalinger ledsagede af de groveste Bagvæstelser; — de franske Frivillige i den pavelige Armee giver man Grestitlerne: „Uslinge, Snigmordere, Graadige efter Guld og Bytte“; — den piemontesiske Konge og hans første Minister tale om „pavelige Horder, som anføres af denne Lamoricière“; — en lille Armee bliver overrumplet af en ti Gange stærkere; — Cialdini vover at skrive i sine Sciers-Bulletins: „man stødte mine Soldater ned bagfra med Dolkestik, selv de Saarede stak efter dem, som stode dem bi“; — hiin Helt praler af at have slaaet Lamoricière paa Flugten; — franske Krigsfanger

flæbes igjennem de italienske Stæder, overdhngede med Snavs; — en Plads (Ancona), som capitulerer og som selv Parlatmentairflaget ikke beskytter, bliver bestudt i tolv Timer tværtimod alle Krigens og Hrens Love; — midt i Freden bliver et venstabeligt Rige (Neapel) overfalden; ved høiths Dag indskibe Expeditioner sig i piemontesiske Havne, i alle Stæder hverres offentlig; — en diplomatisk Komodie bliver opført af en Minister (Cavour), som, saalænge Udfaldet er tvivlsomt, frækt negter sin Medskyldighed; — engelske Skibe beskytte Garibaldi's Landgang (paa Sicilien); — Krigsfangerne fra Milazzo blive skudte, „for at statuere et heldbringende Exempel“; — man proclamerer en Agrar-Lov og fordeles Menighedernes Godser „iblandt Stridsmandene og det forhenværende Tyrannies (!) Offere“; i Castellamare blive 1500 Forbrydere satte i Frihed paa deres Hresord; et endnu ikke ophævet Decret erklærer Suigmorderen Angesilo Milano's Vinde for helligt: — allevegne det modbydeligste Skuepil af Anarchie og Udelæggelser, selv i det engelske Parlament taler man om Piemontesernes „Uffsheligheder“; — i de neapolitaniske Stater rækker en ung Konge forgjæves Piemont trehjertig Haanden; — han forlanger af Europas Konger, hvis Hre han og kun han repræsenterer, Bistand, han modtager kun intetsigende Raad og, jeg veed ikke, hvor mange Ordener; han proclamerer en Amnestie, tilstaaer de høimodigste Concessioner, opplanter den italienske Fane og seer sig ikke desto mindre allevegne omgiven af piemontesiskt Forræderi: — paa Flaaden, i Armeen, i Ministeriet, som man paanoder ham, selv i sin egen Families Skjød; — hans egen Dufel anklager ham for Italien; — hans General Nunciante gaaer over til Fjenden og opmuntret sine Soldater til at bryde deres Trofsabsed; — en Liborio Romano, dette mageløse Exemplar af en Forræder, modtager Indenrigsministeriet af Frants II., for at kunne organisere Forræderiet; han kalder Frants II. høit „sin ophiede Herre“, men skriver kort derefter Adresser til den „uovervindelige Garibaldi, Italiens Befrier“; han modtager af Garibaldi's Haand den Hresjabel, som han fortjener, den samme Portefeuille, som han har modtaget af Frants II.; — derpaa hjælper det piemontesiske Artilleri den ved Volkturno slagne uovervindelige Garibaldi; — i det Dieblif, da den unge Konge af Neapel, gjort opmærksom paa sine falske Venner, atter fatter Mod og kjækt vil drage imod Revolutionens Tropper, kommer den piemontesiske Konge selv, uden Krigserklæring og medens de gjensidige Gesandter endnu vare accrediterede ved begge Hoffer, Garibaldi til Hjælp; den i Løgnens Klædebon indhyllede hemmelige Medskyldighed gjør endelig Plads for Vaabenbroderkabets aabne

Rjækhed; den offentlige Ret eksisterer ikke mere; — derpaa kommer Revolutionshelten (Garibaldi) sammen med den piemontesiske Konge, som rækker ham sin Haand og siger til ham: „Tak!“ han, som i Farens Dage fornægtede ham for Europa, han, Sønnen af Karl Albert, der tilbageviste den sicilianske Krone, som man ufortjent tilbød ham; — ved Kongens Side, i den samme Bogn drager den forovne Fribytter (Garibaldi) ind i Neapel; — foran de tre Urner, under Bajeretternes og Volkens Terrorisme, bliver der afstemt; — man erklærer Provindserne i „Beleiringstilstand“, kun for at constatere de Stemmenes Gendrægtighed; enhver Bevægelse, som krydser den piemontesiske, bliver straffet med Døden; Raadet „Leve Frants II.“ bliver straffet med Døden; med Døden blive de Soldater straffede, som ville blive deres Konge troe; — piemontesiske Colonner drage i alle Retninger igjennem Landet, for overalt at udbrede Rædsel og Død; — forfærdelige Dagsbefalinger udkomme: Cialdini befaler „uden Raade at nedskyde Bønderne“, som ville blive deres retmæssige Fyrste og Paven, deres Religion og deres Land troe; Pinelli, endnu vildere, erklærer: „Man maa nedtræde den præstelige Vampyr (Paven) . . . værer ubønhørlige som Stjebnen . . . ligeoverfor saadanne Fjender er Medlidenhed en Forbrydelse“ . . . i Overeensstemmelse dermed begynde gruelige Ijesskydninger; Præster og Embedsmænd blive fængslede og skudte; — efter Anconas Bombardement følger Bombardementet paa Capua, efter Capuas Beskydning Gaëtas Beskydning, en af de grusomste og mest barbariske, som Beleiringernes Historie har at opvise; Bomberne bleve fortrinsviis rettede imod Huse, Kirker og Hospitaller; — den forhenværende neapolitanske Marines Officerer møde for de piemontesiske Krigsretter, fordi en sidste Rest af Vresfølelse afholder dem fra at bombardere deres Konge og deres unge Dronning; — endelig gjør Forræderi, som sprænger Krudtaarnene i Luften, en Ende paa disse Rædsler og et helt modigt Forsvar.

„Der har De, Hr. Vagueronièr! Noget af det, som har tildraget sig for vore Dine; jeg har ikke sagt Alt, jeg tør ikke sige Alt. Og De, min Herre, som dømmes Paven og hans Forsvarere saa strengt, De har ikke et eneste Ord for alt dette!?”

Den moderne „Pontius Pilatus“.

Den høierov. Biskop af Poitiers, Mgr. Louis Eduard Pie, har ogsaa i et mesterligt Hjrdebrev brændemærket Vagueronièrè's berygtede Skrift. Mgr. Pie følger i sit Skrift ikke som hans Collega Dupanloup, Biskoppen af Orleans, den keiserlige Brochurefriver Stridt for Stridt, han dvæler ikke ved de historiske Kjendsgjerningers Enkeltheder, han optræder slet ikke som Politiker, men kun som Biskop, hvis Pligt det er at forsvare den katholske Kirkes Overhoved imod Bestyldningerne for „Egensindighed“ og „Utaknemmighed“.

„Hvad vilde — siger han bl. A. i Indledningen — I, kjære Brødre, sige om et Barn, som offentlig sagde til sin Fader: „Min Fader, din ældste Søn*“ erklærer dig for hele Verden, at du er en Forstokket, en Utaknemmelig og at kun den Agtelse, som han nærer for dig, forhindrer ham i at give dig til Briis for den sørgelige Sjæbne, som din egen Haardnakkethed og Forblindelse ellers fortjener“ —? Men det er i det Væsentlige den Tale, som en Skribent (Vagueronièrè), der fremstiller sig som det officielle Organ for Kirkens „ældste Søn“, henvender til den store kristelige Families Fader.“

„Er den h. Fader virkelig forstokket og egensindig?“ spørger Biskoppen videre og giver derpaa følgende Svar:

„Paven er egensindig, og hvorfor? Hvorfor? For det Første, fordi han ikke har samtykket i sin deelvise Berøvelse; for det Andet, fordi han ikke har samtykket i sin totale Berøvelse; og for det Tredie, fordi han, for at forebygge sin Berøvelse, ikke vilde antage en excommuniceret Tyrste som sin „Vicar“ (Statholder), som foragter alle Kirkens Retligheder, som træder alle moralske Principer***) under Fødder, den Medskyldige i og Fuldbyrder af Revolutionens blodigste Forbrydelser, de Svages brutale Angriber og sin egen Families Høver. Paven er en Stivnakke? Ja, fordi han holder sine Gder hellige, og fordi han ikke vil være Meeneder for Gud og Menneskene; ja, fordi han selv ligeoverfor de heftigste Storme og ligeoverfor Jordens Mægtigste indtil det Sidste udtaler sig med en Tyrstes Værdighed og en Paves Majestet; ja, fordi han ikke vil lade sig vanære, førend han lader sig dethronisere, og fordi hans store Sjæl, uovervindeligere end Fæstnin-

*) Frankrigs Herskere føre som bekjendt den Trestitel: „Kirkens ældste Søn“.

**) Kong Victor Emmanuel's umoraliske og udsvævende Bandle er desværre bekjendt nok!

ger, er det sidste Tilflugtssted for den kongelige Ære og for Folketretten. Dette er efter de Oplysninger, som Brochuren selv giver os, den „Forstokkelse“, som man bestylder Paven for.“

For at tilbagevise Beskyldningen for „Utaknemmelighed“, optæller Brælaten derpaa alle de Tjenester, som Paven og Geistligheden have beviist Keiser Napoleon, og om han end ikke siger det, saa kan man dog godt læse imellem Linierne: „Paven og Geistligheden have næsten gjort for meget for Keiseren — de have kun høstet skammelig Utak.“*)

Om Nutidens trøstelige Fremtoninger i Kirken udtaler den høierværld. Biskop sig bl. A. saaledes:

„Den Trøst, som de unge Machabæere gjensidig tilraabte hinanden (II. Machab. 7, 5.), har hidindtil heller ikke manglet os. Hvilket Skuespil har Pavedømmet ikke frembudt i de to sidste Aar! Stormfloden omraaser det, Vølgerne optaarne sig. De Dudes hadopfyldte Bestræbelser og undertiden selv Meningsforskjelligheder iblandt de Gode; Forskjelligheder i Systemerne

*) Keiser Napoleon maa have en overordentlig fort Husommelse, naar han vil tale om den h. Faders „Utaknemmelighed“. Som bekendt udbrød der i Kirkestaten i Februar 1831 et Dyrør, hvis Førere vare den forhenvarende Dronning Hortense af Holland's Søner, — Louis og Carl Louis Napoleon. Da Opstanden mislykkedes, søgte den yngre Broder (s: den nuværende Keiser), ejetat den ældre var død paa Flugten, haardt forfulgt, sin Tilflugt hos den daværende Erkebiskop af Spoleto. Mykretten i den biskoppelige Bolig beskyttede Flyttingen, da han nævnte sit Navn. Erkebiskoppen reiste derefter selv til Rom, for hos Pave Gregor XVI. at bede om Raade og et Pas for sin Client Carl Louis Napoleon. Paven negtede ham først begge Dele, men gav tilsidt kun efter for Erkebiskopens af Taarer ledsagede Bønner. Erkebiskoppen kaldte sig dengang Mastai Ferretti, men nu hedder han — Pius IX. (Jfr. Skand. Kirketid. Nr. 2, Side 24.) Prinds Carl Louis Napoleon naaede i Sikkerhed Schweiz og forisatte med sin Moder Keiseren derira til Paris. Dronning Hortense underrettede her den forhenvarende Bloiarjutant hos Louis Philipp, General de Hautetot, om sin Rod. Hun var uden Penge og over hendes og hendes Søns Hoved svarede Forviønings- Decretet af 1816. Louis Philipp sendte hende strax 30,000 Frs. og medtog L. Napoleons Moder om Aftenen i Palais Royal i Dronningens og sin Søsters Nærvarrelse, tilskreede hende fremdeles en betydelig Pengeunderstøttelse, gav hende og hendes Son et Pas og Tilladelse til at benytte det til Pyrenæerbædene. L. Napoleon havde under Foregjøvende af Uparselighed aflaaet L. Philipp's Indbydelse. Medens hans Moder nød Gædt af L. Philipp's Godhed i Palais Royal, havde hendes Son en Sammenkomst i et Hotel med bekjendte Revolutionaire (Blanqui, Raspail, Altreau etc.) i det Diemed at styrte L. Philipp's Throne. Saaledes fortæller Bien public, et i Gent udkommende Blad, Historien om Keiser Napoleons „Taknemmelighed“.

Redact. Anmærkn.

for Angrebet og for Odelæggelsen; Forstjelligheder i Planerne for Modstanden. Men paa dette af saa forskjellige og mangfoldige Vidensfaber oprørte Verdenshav svømmer Petri lille Skib endnu; meer end eet stort Fartøi er allerede gaaet under; den h. Petri lille Baad svømmer endnu ovenpaa; Paven lærer, han regjerer, han beder; man har kun labet ham beholde en Skjgge af den kongelige Værdighed, han udøver den i sit fulde Omfang; der bliver ham kun endnu en „Stump Land“ tilbage, men han taler som Verdens Herre; han er meer Konge end hans Overvindere, meer Konge end hans Bogtere; man forsøge at forvise ham fra Rom — han vil vedblive at være meer Konge end de, der indtage hans Plads. Og naar for Tiden i Midten af dette Europa, hvor saa mange Monarkier ere ydmygede, naar, siger jeg, en Herold, sværende over alle disse vaklende Throner, lod det Naab gjenlyde: Kongen! — til den pavelige Throne, omentskjøndt den er den mest vaklende af alle, vilde da alle Blif uwillkaarlig henvende sig. Ja, i sin majestætiske Holdning, under sit Blods, sine Dydens og sin Ulykkes Tiara er Pius IX. dette Aarhundredes Konge, eller rigtigere sagt, dets Mand: Ecce Homo! Alle andre Majestæter ere mere end nogeninde af en underordnet Art ligesoverfor denne ophøjede Majestæt.“

Sluttelig udtaler den høiærv. Biskop det Haab, at Frankrig (rettere sagt: Napoleon) ikke vil komme til at spille Pontius Pilatus' Rolle ligesoverfor Paven. Han siger:

„Da Pontius Pilatus saae, at han intet udrettede, men at Folkets Fordringer tværtimod altid bleve mere truende, lod han sig bringe Vand. Han vaskede sine Hænder og sagde: „Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod“; derpaa lod han Jesus hudstruge og overantvordede ham til Jøderne for at korsfæstes.

Men har Efterverdenen bifaldet den Frikjendelse, som Pilatus udtalte, og har han ved at vaske sine Hænder retfærdiggjort sig for de kommende Aarhundreder? Hører:

I vor apostoliske Troesbejndelse, som alle Christne dagligen læse, bliver foruden de tre guddommelige Personers allerhelligste Navne nævnt det tusinde Gange velsignede Navn af hiin Jomfru, som gav Guds sønnen Hans jordiske Tilværelse, og det tusinde Gange forbandede Navn af den Mand, som overantvordede Kristus til Døden. Denne saaledes i Gabetoffen stillede Mand, hvem er det? Denne Mand er hverken Herodes, eller Kaiphas, eller Judas, eiheller en af de jødiske eller romerske Vødler — det er Pontius Pilatus. Og det er retfærdigt! — Herodes, Kaiphas og Judas havde deres Andeel i Forbrydelsen, men uden Pilatus var den ikke bleven fuldbragt. Pilatus kunde redde Kristus og uden Pilatus kunde Kristus ikke føres til Døden.

Vask dine Hænder, o Pilatus! Erklær dig uskyldig i Frelserens Død! Som eneste Svar ville vi og den fjerneste Efterverden daglig sige: Jeg troer paa Jesum Christum Faderens eenbaarne Søn, Som er undfangen af den Helligaand, født af Jomfru Maria, piint og død under Pontius Pilatus &c.

Noget Saadant, kjære Brødre, forekommer ikke tiere i Verden. Vi høre til dem, som stole paa det givne Ord (Keiserens), og i denne Henseende forkaste vi de Slutninger, som man drager af Brochuren."

Det er skarpe Ord, men de ere sande, og den keiserlige Regjering har ogsaa strax følt sig truffen! Der blev strax indledet en Underjøgelse imod den høierov. Biskop for „fønmærmelige Hentydninger til den keiserlige Regjering" — men Ministeriet har dog anseet det for hensigtsmæssigt, ikke at forhindre Hørdebrevets Dffentliggjørelse. —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Hvis man i Paris havde haabet, at Kirkens Overhoved kunde gjøres forsagt ved den berhyttede Pariser-Brochure, saa har man høilig skuffet sig! „Fønlige tilførladelige Efterretninger," skriver en ellers godt underrattet Correspondent fra Paris, „har Lagueronièr's sidste Brochure saa lidet bevæget den h. Stol til Estergivenhed, at den pavelige Nuntius Msgr. Sacconi, som allerede stod paa det Punkt, at han atter skulde vende tilbage til Paris, strax fik Contraordre. Pius IX. har paa den høitideligste Maade erklæret Hertugen af Grammont (fransk Gesandt i Rom), at han hellere ligesom sin Forgænger Pius VII. vilde gribe Vandringsstaven og gaae i Landflygtighed, end nogeninde (frivillig) give Verdensstaden til Papis for Piemontefernes Intriguer. De Franskes Keiser kan, om han finder for godt, hjemkalde sine Tropper og lade den h. Stol være værgeløs, men Paven vil indtil det sidste Mandedræt blive sin ophøiede Mission tro og aldrig slutte Fred med Kirkens erklærede Fjender. Ingen Magt i Verden vil kunne bevæge den h. Fader til at give sit Samtykke til, at den excommunicerede „Konge-Hædersmand" opslaaer sin Throne som Enehersker ved Siden af Apostelfyrstens Grav." Rom lader altsaa komme hvad der vil, men vil med Guds Hjælp aldrig blive sig selv utro. — Hvor høit rager Petri Stol op imod

Himmelen over al den politiske Nederdrægtighed og usle Sammerlighed i vore Dage! Volgerne gaar altid høiere og høiere, Helvedstormen blæser fra alle Sider, men Styrmanden paa Petri lille Skib, med Korset i Haanden, staar med usforstyrrelig Ro ved det ham betroede Noer og er aldeles ikke til at kaste til Jorden. Kun Mod; denne Troskab erobrer endnu engang Verden, om ogsaa Martyrdommen maa gaar forud for Seieren! Sad virkelig Victor Emmanuel allerede paa Vaticanets Thron, og Pius IX. ligesom sin Forgænger i Fængslet i Savona, vi vilde dog ikke opgive vort Haab. Enhver Triumph for Revolutionen er for os et nyt Haab; thi Revolutionen maa gaar under — ved sine Triumpher, og Kirken vil seire — ved tilshyneladende Nederlag.

Rusland. Katholikernes Forfølgelse. Om den nye Forfølgelse imod de romersk-katholske Grækere har Courrier du Dimanche fra Warschau modtaget følgende Meddelelser: „Det gjelder om et nyt Forsøg af den russiske Kultusminister Muchanoff paa at bemægtige sig Underviisningen i Præstefeminarier i Chelm, d. v. s. i al Stilhed at indsmugle den russiske Troder i Stedet for den katholske Lære. Chelm er det eneste Dioces af den (katholske) græsk-unerede Ritus, som endnu bestaar i Rusland. Da Keiser Nicolaus i A. 1839 med Sablen i Haanden løsrev tre Millioner katholske Polakker fra Forbindelsen med Rom og overførte dem til den saak. „russiske Kirke“, fandt han i Chelm en saadan Modstand, at Planens Udførelse maatte udsættes til en senere Tid. Biskoppen af Chelm lod sig hverken forføre ved Løfter, eller ved Trusler. Ved hans Død gav man ham ikke nogen Efterfølger — man udnævnte blot en Administrator, Wisgr. Teraszkiewicz, en ærværdig Elding, paa hvis Svagheit man troede at kunne gjøre Regning. Men man havde taget Feil. I de sidste Dage saae Wisgr. Teraszkiewicz pludselig en østerrigsk Præst fra Dioceset Munkacs (Ungarn) at indbræffe i Chelm, som vilde tage denne Anstalt i Besiddelse som „Rector for Præstefeminarieret“. Med hvad Ret kom denne Udlænding, en i sin Tro og sine Sæder og sin Ritus mistænkelig Mand, for at stille sig i Spidsen for en Læreanstalt, hvor der ingen Plads var ledig? Det i A. 1847 under Keiser Nicolaus med den h. Stel afsluttede, men først i A. 1857 publicerede Concordat siger udtrykkelig i Art. 24: „Valget af Rectorerne, Inspecteurerne og Professorene ved Præstefeminarierne tilkommer vedkommende Biskop alene.“ Men hvad bryder Kultusminister Muchanoff sig om Concordatet: netop han havde sendt den Ubudne og medgivet ham en høiere Embedsmand fra Warschau som Commissair. Men saa ganske let var Sagen ikke; Ministeren havde ikke tænkt paa Bispebømmets Admini-

strators Samvittighed! Msgr. Teraszkiewicz erklærede reent ud, at han ikke antog den Rector, som man vilde octroyere ham. Alle Trubler vare forgjæves; han svarede strax, at han, fast besluttet paa at bevare den den h. Stol svorne Trofskab indtil Døden, ikke vilde tillade nogen ny Forandring i sit Dioces, uden at Paven gjorde ham det til Pligt. Efter at man havde tilbragt een Dag med frugtesløse Bønner, truede Regjeringens Embedsmænd Biskoppen med Inddragelse af hans Indkomster og de strengeste Forholdsregler. „Tager mit Gehalt,“ raabte Oldingen i hellig Brede, „kaster mig i Kænker, sønderriver mit Legeme, kaster mine gamle Knokler i en Kibitte (Njoretøi, hvori Fanger transporteres til Siberien), men viid, at jeg, saalænge jeg er her, aldrig vil tillade noget, som vilde brændemærke mig for Gud, for min Samvittighed, for hele Europa. Jeg har svoret den h. Stol Trofskab og Lydighed, og jeg vil holde min Eed. Jeg vil ikke døe som Apostat.“ Idet han henvendte sig til den indtrængte „Rector“, tiltalte han ham med følgende Ord: „Hvad Dem angaaer, som kommer uden den h. Stols Indbydelse, hvo sender Dem? Hvad har De at gjøre her? De er ingen Præst af vor Ritus, De er ingen sand Hyrde, men en glubende Ulv, en Røver; thi ikke igjennem den rette Dør vil De ind i Faarestien.“ Den ærværdige Olding blev i sin Modstand tilbørlig understøttet af en Dominicantular, Hr. Wajcicki, og ved Seminariets Clevers ægte katholske Holdning. Msgr. Teraszkiewicz har strax indsendt en Beretning om dette Attentat til den apostoliske Nuntius i Wien og paakaldt hans Beskyttelse. Vil Pius IX. være lykkeligere end Gregor XVI.? Vil det lykkes ham at beskytte de sidste Lærnere af den katholske Kirke i Kongeriget Polen mod Forfølgelsen og den truende Undergang? Jeg veed det ikke; men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at Forfølgelsen mod det sidste katholske Dioces af den græske Ritus begynder i Januar Maaned 1861, under Alexander II., hvis Tolerants roses saa meget af de russiske Blade, under ganske de samme Omstændigheder, som Forfølgelsen i A. 1839. Man henvendte sig dengang til en svag Olding, Patriarken Josaphat Vulhaf. For at være sikker paa Udfaldet, trængte Regjeringscommisjair Bloudoff midt om Natten med Magt ind i det biskoppelige Palads og forelagde Patriarken Apostatsiets Act. „Excellence,“ svarede Oldingen rolig, „ingen menneskelig Magt vil nogensinde kunne tvinge mig til at underskrive denne Act; dersom andre Biskopper underskrive den og Regjeringen publicerer den, saa vil jeg strax publicere en høitidelig Protest.“ Vulhaf's Modstand forhalede i nogen Tid hans uværdige Embedsbrødres Apostasie og den græsk-unerede Kirkes Undergang i de polske Provindser. Man maatte først

oppebie hans Død. Patriark Bulhak har i Msgr. Teraszkiewicz en værdig Efterfølger!"

Wien. Keiser Franz Joseph har bestemt en gammel Cistercienser-Kirke, i en meget smuk Beliggenhed (ligeoverfor den under Bygning værende Botiv-Kirke), som hidindtil er bleven brugt til Garnisons-Magasin, til protestantisk Garnisons-Kirke. Endnu for kort siden var Ansøgningen om at faae den overladt til Katholsk Militairgudstjeneste bleven afflaaet. Denne Kjendsgjerning er et nyt Beviis paa, hvor uretfærdig Beskyldningen er om Protestanternes Tilfidesættelse og Undertrykkelse i Østerrig.

Nederlandene. Da Kong Wilhelm af Holland fornylig besøgte de oversvømmede Egne, talte to Protestanter med største Anerkjendelse om de derværende barmhjertige Søstres Virksomhed. „Derom, mine Herrer,“ gav Kongen til Svar, „lader der sig ikke mere sige noget; de barmhjertige Søstre ere allerede ophøjede over al Døes.“

Frankrig. En fransk Nationalkirke og Napoleon I. Moniteuren har fritjendt Regjeringen for al Ansvarlighed for de Brochurer, som have truet Paven med en „fransk Statskirke“, hvis Hoved Keiseren skulde være. Denne Tanke, at skabe en „Keiser-Pave“, er forøvrigt slet ikke noget Nyt; imidlertid er den nuværende franske Keiser et altfor fiint beregnende Hoved, til at han ikke skulde forudsæe hvad han sætter paa Spil, naar han byder Paven Stak med et Schisma. Under disse Omstændigheder vil det vistnok være ret interessant at minde om de Ord, med hvilke hans Onkel, den første Napoleon, tilbageviste det i de nyere Brochurer gjentagne Forslag. Thiers lader Napoleon I. tilbagevise Forslaget om at stille sig i Spidsen for en fransk Nationalkirke, paa følgende Maade: „Hvorledes? han, en Krigens Mand, med Kaarde og Sporer, en Styrrer af Slagene, skulde gjøre sig til Kirkens Hoved, ordne Kirketugten og Troen? Vil man gjøre ham forhadt som Robespierre, der opfaandt Dyrkelsen af det „høieste Væsen“? Hvo vilde følge ham, hvo danne de Troendes Hjord? Sikkert ikke de troende Christne, ikke Katholikernes Fleertal, som jo ikke engang vilde følge hine indviede Præster, der havde gjort sig skyldige i at sværge en af Statsloven foreskreven Eed. Der vilde følge ham et stort Antal flette Geistlige, et Antal forløbne Munkke, Tilhængere af Klubber, som føre et skandaleust Liv, som af Kirkens nye Hoved kun vilde vente Tilladelse for Præsterne til at gifte sig. Og for en saadan Kirke vilde man have Seierherren ved Ma-

rengo og Rivoli, Gjenopretteren af den borgerlige Orden, som Hoved? Nedværdige ham saa dybt? Men sæt, at det Umulige lykkedes, og med sin desuden umaadelige verdslige Magt vilde den første Consul ogsaa forene den geistlige, saa vilde han blive den utaaleligste Tyran, han vilde blive Herre over Legeme og Sjæl, lig den tyrkiske Sultan, som paa eengang er Hoved for Staten, Armeen og Religionen. Desuden vilde Forsøget være forgjæves, i Stedet for en Kirke vilde kun en ny Sect, og det den dumme af alle, være Frugten af saadanne Bestræbelser." —

— Den 26. Decbr. f. A. døde i Bloërmel i Diøceset Bannes i Bretagne Stifteren af en efter hans Navn kaldet Skolebrødre-Orden, Abbé Jean Maria de Lamennais, i en Alder af 80 Aar. (Han var en Broder til den for fire Aar siden afdøde, engang saa berømte, senere ved sine Vildfarelser og sit Apostasi desværre saa berhyttede Abbé Felix Lamennais.) Den Afdøde, en Pryd for den franske Geistlighed, var allerede i de første Aar af sit Præstedømme Generalvicar af Saint-Brieuc, senere Generalvicar hos Stor-Almonieren af Frankrig, Bruidsen af Croy. Stor-Almonieren foreslog dengang Regjeringen Candidaterne for de ledige Bispestole; Lamennais var flere Gange udsæet til den biskoppelige Værdighed, men hans Beskedenhed forbyd ham at modtage den. Da Lamennais var traadt tilbage fra Stor-Almonierens Generalvicariat, indviede han sig ganske til Om sorgen for Skolevæsenet: han fattede den Idee, at grunde en Skolebrødre-Orden; i hans beskædne Bolig havde Samfundet sit første Sæde, som nu er udbredt over mange af Frankrigs Dioceses. Men ogsaa i mange Lande udenfor Europa har hans Orden allerede fundet Udbredelse, saaledes i Nordamerika, Vestindien (over 100 Medlemmer), Cayenne, Den Bourbon (50 Medlemmer), Senegambien o. s. v. Endnu i disse Dage ere atter fire Ordensbrødre afsaaede til Tahiti, for der at grunde en Opdragelsesanstalt. Lamennais havde ogsaa engang tilligemed sin Broder tænkt paa at grunde et Huus for de høiere theologiske Studier. Mand af eminent Værd, f. Ex. Abbé Rohrbacher, Eugene Boré (nu Superior for Lazaristerne) og Msgr. Gerbet (nu Biskop af Perpignan), havde allerede forenet sig med dem til dette Niemed, da den ulykkelige Lamennais's filosofiske Forvildelser opløste den saa meget lovende Forening. For to Aar siden blev Lamennais rørt af Slag, hans Sundhed var borte, men hans Virksomhed trættes ikke. Mange høitstaaende Prælater fra forskjellige Dele af Frankrig bevidnede ved deres Deeltagelse ved hans Begravelse, hvilket haardt Tab Frankrigs Geistlighed har at beklage i den eistelige Oldings Død. —

— De franske Journaler bringe daglig nye Hyrdebrevne til Gunst for Peterspengen. Indsamlingerne levere meget glædelige Resultater. I Diøceset Rennes, hvorfra allerede en Sum af 100,000 Frs. er bleven affendt til Rom, er nylig atter indsamlet et Beløb af 84,000 Frs., som Erkebiskoppen selv overbringer den h. Fader. — Louis Veuillot, den bekjendte forhenværende Redacteur af Univers. havde ansøgt om Tilladelse til at overtage Redactionen af det nye Blad le Monde eller udgive et andet Blad. Begge Dele har det frihedsfjærlige og liberale keiserlige Ministerium afflaaet; derimod har den berøgtede Socialist Proud'hon, den mest rasende Modstander af al positiv Religion, faaet Tilladelse til at vende tilbage til Frankrig og at udgive et Blad! — Qui potest capere, capiat!

Portugal. „Af alle Portugals Diøceser — saaledes tilskriver man Journalen le Monde — har Braga's Diøces efter sin Geistligheds Exempel bidraget rigeligst til Peterspengen. Desværre er det en Kjendsgjerning, at Geistligheden i Lissabon ikke viser en lignende Offervillighed; den lader sig stramme af den revolutionaire Presses Trudsel. Nu ville flere af Hovedstadens Sognepræster indsamle Gaver for den h. Fader og overgive dem til den pavelige Nuntius, men enhver for sig og i al Stilhed. — Et Lovforslag om Geistlighedens Dotation skal forelægges Kamrene. Da det nu er 20 Aar siden at man plyndrede Kirkegodset, er det paa høi Tid med dette Forslag. Men hellere seent, end aldrig.“

China. Følgerne af den imellem Frankrig og China sluttede Fred vise sig allerede. I Canton har Vicekongen stjenket de franske Missionairer en stor Plads, hvor tidligere den berøgtede Gouverneur Neh's Palads stod, til Opførelse af en katolsk Kirke. Pladsen ligger i den sündeste Deel af Staden og har en saadan Udstrækning, at der foruden en Kirke ogsaa kan opføres en bispeppelig Bygning, et Seminar og Skoler paa samme. Englænderne ere fulde af Værgrelse og Misundelse. Iøvrigt er denne Gave kun en ringe Erstatning for de ni Kirker, som bleve fratagne Katholikerne, og hvoraf een var den smukkeste Bygning i Staden. For den nye Kirke har Keiserinden af Frankrig lovet kostbare Kirkekar. Paa Allerhelgensfesten tog den apostoliske Vicar, Misgr. Guillemin Terrainet i Besiddelse ved en under aaben Himmel fejret hellig Messse. —

Kirkelig Erindringsliste.

Den kirkelige Paasketid, i hvilken alle Troende ere forpligtede til at annamme den hellige Communion, begynder laar den 23. Marts og vedvarer indtil den 3. Søndag efter Paaske den 21. April inclusive.

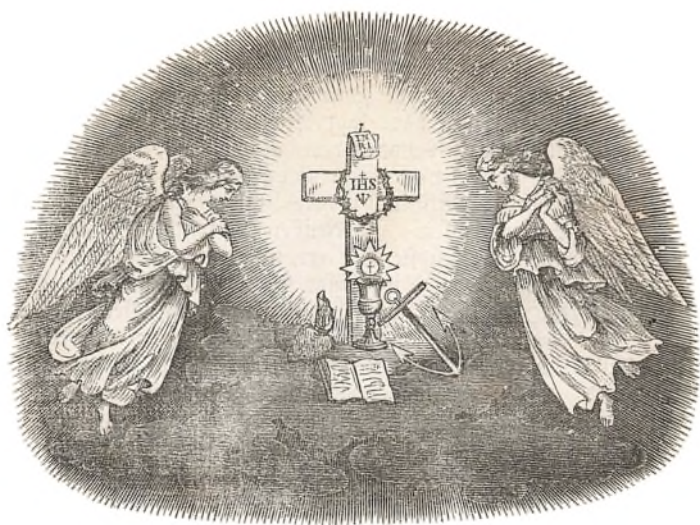
- Søndagen d. 24. Marts. — Palmesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 9½ Palmevieelse og Høimesse (Frelserens Lidelserhistorie oplæses efter Matthæus, 26. og 27. Cap.) med danst Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Tirsdagen d. 26. og Onsdagen d. 27. Marts oplæses under den stille Messé Kl. 8½ Lidelserhistorien efter Marcus 14. Cap. respect. Lucas, 22. Cap.
- Størtorsdag d. 28. Marts. — Form. Kl. 10 Høimesse og derefter Procession. — Efterm. Kl. 6 Andagt til det allerhelligste Alters Sacramente.
- Langfredag d. 29. Marts. — Form. Kl. 10 Epistel, Lidelserhistorie efter Johannes, 18. og 19. Cap., Forbønner, Korsfets Afhylling og Hylding, derefter Procession og Præsanctificatmesse, til Slutningen: danst Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Andagt til Betragtning over Jesu syv Ord paa Korsf.
- Paaskelørdag d. 30. Marts. — Form. Kl. 8½ Jldens og Paaskeløstets Indvielse, Prophetiernes Løsning, Døvebandets Indvielse, Litanie til alle Helgener og til Slutningen (henimod Kl. 10): Høimesse med Vesper.
- Søndagen d. 31. Marts. — Vor Herre og Frelser Jesu Christi hæderkronede Dvstændelse. — 1. Paaskedag. — Form. Kl. 6 Korsfets høitidelige Optagelse, derefter Procession og Høimesse*). — Kl. 10 høitidelig Levitmesse med danst Prædiken. — Kl. 12 stille Messé. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper-Andagt.
- Mandagen d. 1. April. — 2. Paaskedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med tydst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Fasteandagt.
- Onsdagen d. 3. April Form. Kl. 9 holdes Reocommunicanternes og Confirmandernes Examen i Skolelocalet Nr. 3; hvortil Børnenes Forældre og Venner herved indbydes.

*) Under Processionen og Høimesjen bliver ikke høit Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirkehidende“ udgaaer iver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Konehandler C. N. Blaufensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkater; i de danske Stater paa de kongl. Postconvoier. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Kier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende.

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 7.

Søndagen den 7de April.

1861.

Indhold: Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note. — Pius IX. (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Breslau. Spanien.

Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note
til Misgr. Meglia, den 4. Stols Agent i Paris.

Monsignore! De har vel allerede læst den fornødig i Paris udkomne Brochure: „Frankrig, Rom og Italien.“ Den indeholder en Art Commentar, saavel til den det franske Senat og den lovgivende Forsamling ved Hr. Baroche i Løbet af forrige Maaned forelagte officielle Udvikling af Forholdene, som

ogsaa til den af den franske Regjering offentliggjorte Samling af Documenter angaaende de sidste Begivenheder i Italien.

De vil uden Tvivl have lagt Mærke til, at Hovedsiemedet med dette Makværk bestaaer deri, at man vil paabyrde den h. Fader og den pavelige Regjering Skylden for Tingenes beklagelige Stilling i hele Italien og i Særdeleshed i de pavelige Besiddelser. De kjender fuldkommen de Kjendsgjerninger, som i den sidste Tid ere fulgte paa hinanden. De kjender paa den anden Side ogsaa de forskjellige af Hs. Hellighed udførte Handlinger, saavel som den Nuntiusen i Paris under 29. Febr. f. A. af mig tilstillede Depeche, og dette er tilstrækkeligt til at tilbagevise hiin uretsfærdige Anklage. I Virkelighed, naar man med nogen Opmærksomhed overveier de Begrundelser, paa hvilke den i Brochuren støtter sig, saa vil man lettelig see, at der i den ikke er en eneste Paastand, som ikke allerede er bleven gjendreven ved bemeldte Actstykker. Da denne Brochure ikke desto mindre bestræber sig for ved nogle Almindeligheder, ved Anekdoter, som ikke høre til Sagen, og ved reent paa Indbildning beroende Udeladelser, at fremstille Kjendsgjerninger i et falskt Lys, for af dem at kunne uglede det Modsatte af hvad de i Virkelighed bevise: saa har jeg anseet det for passende at modstille nogle Bemærkninger, for fuldstændigt at aabenbare Sandheden. Denne Bevæggrund, hvortil endnu kommer Betragtningen af den officielle Charakter, med hvilken Brochuren paastaaer at være udkommen, har foranlediget mig til at befatte mig med den i Henseende til det Afsnit, der nærmest vedkommer den hellige Stol og dens Regjering.

Det er overflødigt, her tilbørligt at betegne en Mands Handling, som offentlig vover at slynge en saa svær Anklage imod den katholske Kirkes ophviende og ærværdige Hoved, og det netop i et Dieblis, da, aaseet fra de forblindede og evige Fjender af enhver Orden, hele Verden i ham betragter og beklager Offeret for den sjældneste Utafnemmelighed og Trødsshed, som nogensinde er forekommet. Jeg veed nok, at Forfatteren vogter sig for at anklage Hs. Hellighed selv, han siger kun, at hans Hjerte er blevet overrasket og stuffet af Rogle af hans Omgivelser. Men dette Kunstgreb er altfor almindeligt, til at det endnu kunde rense for Vebreidelsen for Uærbødsighed, naar man vover at dable Den, som har saa mange Krav paa den største Hoiagtelse og den oprigtigste Taknemmelighed og Ærefrygt. Desuden begriber Enhver, at en saadan Udsfyldning i Grunden er værre end selve Besfyldningen.

Dog, hvorledes det end forholder sig med den moralske eller, om man vil, med den politiske Vurdering af denne Besfyldning, — vi ville betragte den i og for sig og efter dens

indre Værd. Brochuren paastaar, at den h. Faders Egen-
sindighed i ikke at bevilge noget Slags Reform og Lufte
sig for alle den franske Regjerings velvillige Raad og Tilbud,
er den eneste og egentlige Aarsag til alle timelige Tab, som
den h. Stol lider for Diebliffet. Da jeg, for min Deel, ikke
hnder vage og abstracte Almindeligheder, som kun
tjene til at forbunkle og fordreie Sandheden, saa henviser jeg
Forfatteren paa de enkelte og bestemte Kjendsgjerningers
Grund. Om hvilken Tid taler han, og om hvilke For-
hold? Det maa man dog indbrømme, at, dersom denne fore-
givne Egen-sindighed er virkelig tilstede og ikke blot i Indbild-
ningen, maa den have viist sig i en bestemt Tid og under
bestemte Omstændigheder.

Man kan i denne Henseende adstille tre Epocher. Den
første naaer fra de første Aar af Hs. Helligheds Pontificat ind-
til hans Exil i Gaëta; — den anden omfatter de ti Aar, som
ligge imellem Tilbagekomsten til Rom og de sidste i Italien
opstaaede Uroligheder, — den tredie endelig de to Aar, i hvilke
hiin almindelige Omvæltning fandt Sted. Det vilde være
Vanvid at ville lægge den foregivne Egen-sindighed den første
af disse tre Epocher til Last, i hvilken hele Verden i den regje-
rende Pave hilste den frivillige Ophavsmand til hine Reform-
er og Friheder, som man kunde tilstaae, uden at maatte befrygte
at see dem udarte til strafværdig Tøilesløshed ved Hines Be-
stræbelser, som forsøgte at drive Misbrug med dem. Dette er
saa sandt, at en protestantist Magts Minister endnu for nylig
har tilstaaet det i en offentlig Forsamling. Og naar den h.
Fader har seet sine hrimodige og omfattende Concessioner be-
lønne med den nedrigste Utak og Uordholdenhed fra Revolu-
tionens troløse Stifteres Side, saa tjente dette kun til, fra den
Tid af at bevise Forsængeligheden af den overdrevene Tillid,
som mange sætte til slige Frelsemidler, en Forsængelighed, paa
hvilken man ulykkeligviis endnu for saa Dage siden har oplevet
et nyt Exempel.

Da den h. Fader under sauntlige Magters Beskyttelse og
ved katholske Naabens Hjelp atter var kommen i Besiddelse af
sine Stater, i hvilken Gjerning Frankrig havde en saa stor
Deel, at det fortjente hele vor Taknemmelighed, saaledes som
vi ogsaa have bevidnet og herved paany bevidner det den, —
hvilke vare dengang de Dnster, som de katholske Magter, altsaa
og saa den franske Regjering, i fælles Overenskomst forelagde
ham? De angik Reorganisationen af de fortriinviis ved det
revolutionaire Anarchies Ransgjerninger ødelagte Tinentser,
fremdeles Udpressen af de Reformere, hvorom de fornemste
katholske Magters Befuldmægtigede vare blevne enige i Gaëta,
og endelig Drettelsen af en den h. Fader tilhørende Armee,

ved hvilken Frankrigs og Østerrigs midlertidige Occupation kunde gjøres oversflødig. Hvilket af disse tre Dunster er ikke blevet opfyldt? Taktet være Hs. Helligheds Biskdom og uop-hørlige Omhu var man kommen saavidt, ikke blot at afstafte Papirspengene, men at gjenoprette en fuldkommen Ligevægt imellem Indtægt og Udgift foruden et Overskud paa Indtægtscontoen, og dette, uden at paalægge Undersaatterne nye Skatter. Hvad Reformerne angaaer, saa vare de — naar man undtager to, som bleve udsatte formedelst betænkelige og overordentlige Forholde, som Piemonts fjendtlige og revolutionaire Afsærd vedligeholdt — samtlige blevne bragte til Udførelse, hvilket jeg har godtgjort i min tidligere Depeche og hvilket ogsaa Hr. Grev de Rayneval, den daværende franske Gesandt ved den h. Stol, allerede ugjendriveligt havde bewiist. Armeen kunde, uagtet den pavelige Stols eienbommelige Stilling, efter hvilken den, som Enhver veed, dannede sig ved frivillig Indtrædelse, alligevel gjælde for tilstrækkelig stærk. Saaledes kunde ogsaa Hs. Hellighed, da man i de første Dage af Aaret 1859 i udenlandske Hæres permanente Forbliven paa det pavelige Gebeet vilde finde et Paaskud til den italienske Krig, uden Betænkning indbyde Frankrig og Østerrig til at trække deres Tropper tilbage, saasnart som de havde Lyft.

Hvori har saaledes den h. Faders foregivne Egenindighed bestaaet de ti Aar, om hvilke vi tale? Den omhandlede Brochure havde gjort bedre, dersom den, i Stedet for at bevæge sig i almindelige Udtryk, i det Enkelte og med Ansørelse af Kjendsgjerninger og Actstykker, havde sagt, hvad den keiserlige Regjering eller de andre imod den h. Stol venstfabeligstindeede Hoffer have villet. Hvad os angaaer, saa finde vi i den hele Brochure slet ikke noget Specificeret om dette Punkt, med mindre det skulde være i de Ord: „Selve den pavelige Regjering's Opførsel, dens vedholdende Vægring ved at udføre Reformer, og dens vedgaaede Sympathier for Østerrig bidroge til at forøge den italienske Patriotismes Bekymringer.“ Derved skal to Ting fastsættes: Negtelsen af Reformer og Sympathien for Østerrig. Men med Hensyn til det første Punkt have vi paaviiist dets Intethed ved selve den franske Gesandts Autoritet. Hvad det andet angaaer, saa anføre man os dog en eneste Omstændighed, ved hvilken Hs. Hellighed har viist mere Eftergivenhed imod den keiserlige østerrigske Regjering end imod enhver anden katholsk Regjering og specielt imod den keiserlige franske Regjering. Ved der sig ikke meget mere og med mere Grund reise en ganske modsat Beskyldning?

Der bliver saaledes kun den tredie Epoche tilbage, nemlig den for den sidste italienske Bevægelse, og det er i sin

Orden, at vi udførligere beskæftige os med denne, fordi den i Brochuren reiste Anklage synes specielt at sigte til denne Epoche. Forfatteren skildrer pag. 21, hvorledes de Franskes Keisers Holdning maatte være ved en saadan Mytelse. Hans Ord ere følgende: „At respectere Italien i dets Uafhængighed, at beskytte Pavedømmet i dets timelige Magt, det var saaledes det dobbelte Niemed, som den keiserlige Politik maatte foresætte sig.“ Hvilken Holdning maatte den h. Fader indtage ligeoverfor Keiserens? Visseelig havde han ikke den Opgave at begynde en Angrebskrig imod Nogensomhelst; thi han er jo Alles fælles Fader og repræsenterer Fredens Gud her paa Jorden. Lige-
 saalidt sømmede det sig for ham at hjælpe til legitime Tyrsters Berøvelse; thi han er jo selv Herolden for og Bevareren af Retsfærdighedens evige Love iblandt Menneskene. Det var endelig heller ikke hans Opgave, efter eget Behag at aftalle og lade sig ustraffet frarive sine egne Stater, fordi disse ere betroede ham af Kirken kun som et Fideicommiss, og han ved høitidelig og ubrødelig Ed er bunden til, at vedligeholde dem i deres Integritet. Nu spørger jeg endnu engang, hvorledes maatte hans Holdning være, naar han vilde vise sig gunstig stemt for den italienske Uafhængighed, uden at blive Pavens hellige Pligter utro? Der var ingen mulig, eller han maatte, saa vidt det stod til ham, antage og iværksætte en ham foreslaet Combination, som kunde sikke den nationale Uafhængighed, uden at krænke Andres Rettigheder eller Kirkens utrænelige Principer. Gives der nu Nogen i Verden, som kan bevise, at den h. Fader har viist sig, jeg vil ikke sige: egenfindig, men kun betænkelig i dette Punkt? Vi ville hellere sige Sandheden: hvilken er den Combination, som er bleven foreslaet Hs. Hellighed indenfor de Stranker, som vi nys have draget? Man kjender kun en eneste, nemlig: Conföderationen (Forbund) af de forskjellige italienske Tyrster, med den regjerende Pave som Vicespräsident i Spidsen. Er dette Forslag nogensinde blevet forkastet af den h. Fader? Er det ikke tværtimod blevet antaget i Et og Alt?

Brochurens Forfatter beklager bittert, at dette Arrangement, da det blev foreslaet, var blevet optaget med bidende Spot i Rom og Paris. Jeg veed intet om Sarcasmerne i Paris; men Sarcasmerne i Rom, dersom de overhovedet ere forekomne, ere vistnok ikke udgaaede fra den pavelige Regjering. Det officielle Forslag angaaende Conföderationen og Præsidentstabet fremkom først efter Præliminarierne til Villafranca og Tractaten til Zürich, og den h. Fader viiste sig, som sagt, tilbøielig til at antage det, saasnart Grundlagene noiere maatte være bestemte, hvad der ikke var mere end billigt. Forfatteren siger imidlertid, at det dengang ikke mere var Tid, men for sildigt;

men han føler ikke, at han, naar han taler saaledes, tilføjer sin egen Fyrste en grov Fornærmelse, som om denne og de Andre til Udgangspunkt for en høitidelig Overeenskomst og til Hidførelse af en Forsoning havde valgt Noget, som ikke mere hverken var muligt eller hensigtsmæssigt. Hvorledes dette nu end forholder sig, saa er Forslaget først dengang blevet gjort af Den, som var bemyndiget til at gjøre det, og det er uretfærdigt at paastaae, at Hs. Hellighed af egen Tilskyndelse burde have forekommet det. Jeg gjentager det: da en Vagring af den h. Fader aldeles ikke bærer Skylden for, at denne Combination ikke er kommen i Stand, hvorledes kan man da uden stammelig Vagvaskelse bestyrlbe ham for Egenindighed i dette Punkt?

Da nu dette Arrangement var opgivet, som paa den ene Side vilde have svaret til Keiserens Hensigt, at respectere den italienske Uafhængighed saaledes, at samtidigt den regjerende Paves verdslige Magt blev beskyttet, og som paa den anden Side ogsaa stod i Samklang med den for den h. Stol sømmelige Holdning, idet det tilstod den, indenfor Retfærdighedens Grændser, at medvirke til den italienske Eenhed, uden at opoffre sin egen verdslige Autoritet; — hvilket andet Forslag med lignende Betingelser er nogensinde blevet gjort?

Brochuren betræder her en sørgelig Labyrinth, og anfører Forslag, som senere ere blevne gjorte. Jeg maa imidlertid følge den Skridt for Skridt, ihvor megen Ulyst jeg end føler derved. Forfatteren anfører først det af Keiseren skrevne Brev, hvori man indbød den h. Fader til at overlade Piemont Romagnaen under Titel af et Statholderskab og ikke længere at opsætte Bevilgelsen af de i tredive Aar af Europa forlangte Reformer. Her maa man skjælnu imellem to Ting: de allerede omtalte Reformer og Afstaaelsen af Romagna.

Hvad det Første angaaer, saa overraster det os, at man taler om Reformer, som allerede ere blevne forlangte i tredive Aar, medens de først ere blevne fastsatte i Gaëta for ti Aar siden ifølge en Overeenskomst med Frankrig og de andre katholske Magter og i disse ti Aar ogsaa allerede vare komne til Udførelse, hvad nylig er blevet oplyst. Desuagtet bekvemmede den h. Fader, — som vel begreb, at man ved disse Talemaader vilde udtrykke Duffet om nye Concessjoner, og omendstjøndt han vidste, at det revolutionaire Parti havde erklæret, at de alligevel ikke vilde nytte noget, — sig til nye Underhandlinger, for at betage Bestyrelsen for Egenindighed, som Brochuren idag aabent kaster ham i Ansigtet, ethvert Paaskud, og bestemte til den franske Gesandts Tilfredshed og, hvorledes de omtalte Reformer skulde være. Da han imidlertid tog Hensyn til det, som ikke alene hans egen Værdighed, hvoraf hver-

ken en Herfter eller en Regjering nogensinde tør bortgive noget, men ogsaa Befolkningernes Velsærd krævede, saa forbeholdt Hs. Hellighed sig kun, at promulgere dem først naar de oprørste Provindser atter vare vendte tilbage til Ordenen. Det var saaledes ingen Egenindighed, men en ved viis Tilbageholdenhed modereret Tjuelighed.

Nu kommer det andet Punkt: Vicariatet (Statholder-skabet) over Romagnaen. Herpaa har den h. Fader svaret med en kraftig Bægning, og lad os engang see, om han ikke havde Ret i at gjøre dette. Jeg for min Deel veed i Sandhed ikke, hvorledes Brochurens Forfatter i sin Land kan forene den Rolle, som han tildeler Keiseren, nemlig at beskytte Paven's verdslige Magt, med Afstaaelsen af Romagnaen, som han tilraader denne. Det er sandelig en mærkvaerdig Beskyttelse, som tillader en, om ogsaa kun deelviis og besnyttet Berøvelse af sin Protegé og da endog beklager sig over, at den Sidste ikke selv begunstiger den ved sin egen Tjuelighed! Brochuren siger, at man ikke kunde handle anderledes, da Gjenopnaelsen af Romagnaen var bleven umulig. Hvo kunde have udvirket den? Det overvundne Østerrig vovede det ikke; det seierlige Frankrig turde det ikke, uden at blive sine Grundsætninger utro, og Paven kunde det ikke, af Mangel paa Soldater. Jeg afholder mig forsættelig fra her at undersøge de Omstændigheder, som hindrede Østerrig i at gjøre det; jeg siger blot, at man ikke begriber, hvorfor Frankrig ikke turde, siden det dog havde taget Beskyttelsen af den h. Stols verdslige Herredømme i sin Haand, som Brochuren selv indrømmer. Naar desuden netop denne Beskyttelse tillod de franske Troppers Nærværelse i Rom, saa indseer man ikke, hvorfor den ikke ogsaa skulde tillade den i Bologna.

Fremdeles maa jeg bemærke, at den h. Fader var i Stand dertil, da han allerede besad en til Romagnaens Tilbageerobring tilstræffelig Armee; naar han alligevel ikke gjorde det, saa veed Thveskriftets Forfatter bedst hvorfor ikke: nemlig fordi man forhindrede ham deri. — Men sat, at dette gode Raad ogsaa lod sig forene med en Beslytters Embede, hvo indseer saa ikke paa den anden Side, at Antagelsen af dette Raad ikke lod sig forene med den h. Faders Samvittighed? I den tid omtalte Depeche af 29. Febr. 1860 har jeg selv allerede fremhævet de Grunde, som retfærdiggjorde denne Bægning. Jeg vil imidlertid gjentage dem her. Antagelsen af hiint Raad (s: at afstaae Romagnaen) lod sig ikke forene med den h. Faders Samvittighed, fordi det for en saadan Afstaaelse til Grund lagte Princip ifølge sin Natur ogsaa lod sig anvende paa alle de øvrige pavelige Stater og derfor i sin dybeste Grund indsluttede den fuldstændige Opgivelse med Hensyn til disse

Stater. Og saa derfor tillod den h. Faders Samvittighed ikke denne Antagelse, fordi han ved hvitidelig Ed for hele Kirken er forpligtet til at efterlade disse Stater, som tilhøre selve Kirken og ved hvis Opretholdelse den hele katholske Verden er interesseret — som den hele katholske Christenheds storartede Kundgjørelser bevise det — uforkrænkte til sin Efterfølger. Antagelsen forenedes endelig ikke med den hellige Faders Samvittighed, fordi han derved vilde have overantvordet en Trediedeel af sine Undersaatter til et umoralist og irreligieuft Parties Tyrannie og bragt det deres Sædelighed og Fromhed til Offer, saaledes som Udsaldet ugjendriveligt har beviist det.

Under saadanne Omstændigheder havde selv en verdslig Fyrste med god Samvittighed ikke kunnet gaae ind paa en saadan Aftrædelse; hvorledes vil man altsaa paastaae, at den øverste Repræsentant for den katholske Moral havde kunnet dette? Desuden veed jo Enhver af forskjellige Begivenheder i Historien, hvad der af saadanne Statholderskaber er afstedkommet for den hellige Stol. Har Piemont ikke selv i den sidste Tid givet et nyt Beviis derpaa? Det vilde have været en utilgivelig Feil, dersom man havde ladet sig skuffe med Hensyn til et saadant Skridts Betydning. Dette er kun en smukt udseende Opfindelse, som skjuler den virkelige Afstaaelse, — en virkelig, kun under Sløret af et falskt Navn. Med Rette blev derfor ligesaalidt den Garanti antagen, som blev tilbuden den hellige Fader for Resten af hans Stater, i Fald han vilde antage Forslaget med Hensyn til det ommeldte Statholderskab; thi affect fra alt Øvrigt, vilde han derved jo selv have bestemt Prisen for Aftrædelsen, der, om end tilsløret, dog altid blev utilladelig, medens det paa den anden Side syntes ubegribeligt, hvorfor Europa ikke kunde garantere Kirkestaten i sit hele Omfang, naar det var beredt til at indstaae for to Trediedele deraf.

Da Talen saaledes ikke kunde være om Forslaget om Statholderskabet, hvad blev der da endnu tilbage, for at bevise Hs. Helligheds Egenindighed? Ikke Andet mere, end det Forslag, at de katholske Magter skulde stille et Armee corps for at opretholde Ordenen i de pavelige Besiddelser, samt at hine skulde hve Pengeunderstøttelser, saavel som Fordringen om hurtig Forkyndelse af de allerede aftalte Reformer. Hvad nu Forkyndelsen (Promulgationen) af disse Reformer angaaer, saa have vi ovenfor allerede angivet de Grunde, hvorfor den endnu ikke var tilraadelig; det er derfor til ingen Nytte at gjentage dem. I Henseende til Armee corps et der ingenlunde fulgt nogen Begring, men der blev blot svaret, at Hs. Hellighed med større Tak vilde antage, naar man gjorde ham det muligt, for egen Regning i de forskjellige katholske Lande at hverve Frivillige, som kunde tjene ham til Kirkens Forsvar, end om man

gav ham hiin „Ret“, som det hedder i Indledningens til det omtalte Actstykke. Det er ogsaa let begribeligt, hvilken der af begge Veie havde været den mest passende, saavel for at undgaae Rivninger imellem de af forskjellige Magter afhængige Troppercorps'er og til fuldstændigere Opretholdelse af den pavelige Stols Uafhængighed, som ogsaa endelig for at forebygge enhver Forvikling i de diplomatiske Forhold for det Tilfælde, at der skulde udbryde Krig imellem de Magter, som havde stillet disse Contingenter. Angaaende Antagelsen af Subventioner (Pengeunderstøttelser) er at bemærke, at det, affeet fra mange andre Misligheder for den hellige Faders Uafhængighed og Værdighed, som kunde opstaae deraf, havde kunnet synes, som om de vare en Erstatning for den foreslaaede Verøvelse. Derfor foretrak den hellige Fader efter sine ophøiede Forgængeres Exempel de frivilligt frembaarne Gaver fra de Troende, som derved vilde komme vor Herre Jesus Kristus til Hjælp i Hans Statholders Person. Den fattiges Skjerv var for Christenhedens øverste Præst, i den Stilling, til hvilken Forræderi og Utaaknemmelighed havde fornødret ham, langt ærefuldere, end det Guldb, der blev ham tilbuden af Jordens Herrer.

(Sluttes.)

Pius IX.

(Fortsat.)

Revolutionsstormen af 1848 nærmede sig. Der gaves maaskee ikke Noget, som thdeligere erkjendte det, end Vægteren paa Petri Klippe. At forhindre den var ikke muligt, men det kunde lykkes at opholde eller endog at formilde den. Pius havde gjort Sit; han betog Revolutionen hvert fornuftigt Paaskud og slog den saaledes med Aandens Vaaben. Havde han, idet han blev staaende paa sine Forgængeres Standpunkt, negtet enhver Indrømmelse, og Revolutionen vilde dog være udbrudt, saa vilde man ikke have undladt at tilskrive „Pavedømmets quietistiske Stabilitet“ Alting. Men nu kunde der heller ikke i denne Henseende gjøres Pius IX. nogen fornuftig Vebredelse. Han gif indtil den yderste Grændse, som hans Pligt og hellige Ed tillo. Blev han nu desuagtet truffen af hele det udbrudte Uveirs Lynge, saa var det aabenbart kun Utaknemmelighed og Dindskab, som forfulgte ham; Tusinders Sympathier maatte derimod tilvende sig ham; han viste sig som en Videlsesmand, som netop i Ulykken viser sin Storhed, — et Billede af det uskyldigt ofrede Lam, som bærer Verdens Synder.

Pius IX. var en Troens Mand. Der gives vistnok en vis historisk Nødvendighed, paa Grund af hvilken Revolutioner maae komme; men den sande Christen troer derfor dog ikke paa noget Fatum, som ophæver Villiesfriheden. Man turde endnu ikke opgive alt Haab om Redning. Det bedaaede Folk kunde endnu erkjende Hjemføgelsens Tid. Dette troede, dette haabede Pius. Og Pius blev virkelig Ophavsmanden til en bedre Tid — for Kirken; rigtignok ikke ved sine med almindeligt Bifaldsraab hilsede „Reformer“, men ved hiint Tegn, hvis Signatur er paatrykt Alt, hvad der kommer fra Gud eller fører til Gud, ved — Korset og ved sin Beredvillighed til at bære Korset, — som stedse har erhvervet Kirken den sande Frihed og Triumph. I Ulykkens Aldovn stod det rene Guld af hans ophoiede Character sin Prøve. Gaëta og Neapel have seet den høihjerte Pius større, end Rom formaade at vise ham i Subelens første Dage.

Førend vi videre forfølge Traaden af de Begivenheder, som nødte Pius IX. til at forlade Rom og flygte til Gaëta, maae vi endnu noget nærmere belyse et Punkt, som er meget vigtigt, fordi det afhyller hiin Mand, som stod og endnu staaer i Baggrunden af den revolutionaire Bevægelse, og fordi det giver Enhver, som bedømmer Verden med Troens Dø, en klarere Indsigt i de daværende og nuværende Forhold i Italien — Revolutionens Kamp imod Jesuiternes Orden.

Skulde Oppositionen imod Geistligheden blive kronet med Held, saa maatte man begynde med Hine, som stedse have dannet en Magt til Kettens og Sandhedens Forsvar, og lettest kunde mistænkeliggjøres, fordi allerede tidligere Voltaire's Skole med utrolig Anstrengelse havde slynget hele den vantroe og bedaaede Verdens Håd imod dem*). De dannede en

---

*) Voltaire yttrede engang i Aaret 1761 til Helvetius: „Have vi engang tilintetgjort Jesuiterne, saa have vi let Spil med Christendommen.“ De bourbonste Hoffer — hvis Throne snart derpaa sank i Gruus — hvilede ikke, førend de fik Pave Clemens XIV., der 1769 besteg den pavelige Throne, til at opføre Ordnen og erhæve den. „Det er utroligt,“ saaledes skrev Aug. Theiner i Aaret 1835, „hvilke Midler man anvendte, for at styrke Jesuiterne. Alle Slags Bestikkelser bleve forsøgte. Guldet spillede herved en ikke ringe Rolle. Corvalho (den daværende portugisiske Minister) brugte aarligen henved 800,000 indtil 1,200,000 Ducater til at bestikke Stribenter, som maatte skrive imod Jesuiterne. Han tilstaaer selv, at han aarligen havde sendt henved 3,000,000 Ducater til Rom, for der at finde Begunstigere af sine Planer. Choiseul (den daværende franske Minister) overgik endog Corvalho i disse gemene Konster. Commissairene, som vare udnævnte for Processen imod Jesuiterne, og en utallig Skare af Stribenter, Advokater, Parlamentsraader, som maatte skrive imod Jesuiterne, gav

Magt, fordi de havde næsten hele den lærde Skoleunderviisning i deres Hænder, og saaledes, affeet fra deres Indflydelse paa Prædikestolen, i Skriftestolen o. s. v., bortvendte mange dygtige Talenter fra de revolutionnaire Tidsdeer. De vare især forhadte formeddelt de Ideer, som de repræsenterede, og paa Grund af den i Ordenens Land liggende Opposition imod Alt hvad der bringer Kirkens positive Tro og Statens lovmæssige Orden i Fare. Omvæltnings-Partiets Had gjaldt altsaa ikke Ordenens enkelte Personer, men Sandhedens og den sande Rets Lærere — Kirkens Præstedømme. Dette har den historiske Udvikling godtgjort. Først raabte man: Morte ai Gesuiti! (døe Jesuiterne!) men snart: Morte ai Frati! (døe de Ordensgeistlige!) Ikke længe efter fulgte: Morte ai Preti! (døe Præsterne!) indtil endelig det vilde Raab gik over til — Morte a Pio Nono! (døe Pius IX.!)

Schweiz havde allerede begyndt med at forfølge og forjage Jesuiterne. Man hidse den villiesløse Pøbel imod dem, — det samme Konsttthkke, som man ogsaa allerede i September 1847 havde forsøgt i Genua. Ikke sjelden afslagde de Angerfulde en aaben Bekjendelse af deres Forbrydelse paa deres Dødsfæng. Frimurerlogerne havde allerede længe før besluttet deres Undergang. En i Schweiz levende Engländer skrev allerede før Aaret 1846 til en Jesuit, hvem han personligt holdt meget af, at han vilde gjøre bedst i saa snart som muligt at træde ud af Ordenen, „fordi han ellers vist inden tre Aar vilde falde som et Offer for Tidsaanden.“

I Henseende til Midlerne, hvormed man kunde ophidsede det italienske Folk imod denne Orden, var man ikke forlegen. Alt sværmede for Italiens Frihed, Magt og Storhed. Man betegnede derfor Jesuiterne som „den nationale Friheds og Storheds Fjender.“ Gioberti's „Primato d'Italia“ og „Gesuita moderna“ foruden talrige andre Flyveskrifter og Avisartikler kastede denne

---

han foruden deres Gage dagligen endnu 2 Louisd'ors som Lommepege. Den senerehen berøgtede Præsident Roland offrede aarligen 90,000 Livres til lignende Diemed. Janseniternes ugudelige Klub havde endog oprettet et særegent Stiftelsesfond under Navnet af „Frelsereskasse“, til at belønne Pamphletsribenter imod Jesuiterne. Nicole var Stifter og Præsident for samme. Uhyre Summer strømmede der sammen. Inden kort Tid kunde denne Kasse raade over 400,000 Livres aarlige Renter. I alle Lande havde den sine Bureaus. Den jansenistiske Agent for denne Corruptionsanstalt kunde fra Rom skrive til Paris, at den Gorden, man havde udspændt om Jesuiterne, var saaledes beskaffen, at de (Jesuiterne) med al deres Credit og alle Indiens Skatte ikke vilde være istand til at gjennembyde den. Fr. August Theiner: „Geschichte der geistlichen Bildungsanstalten“. Mainz, 1835. S. 232.

Anklage imod den uskyldige Orden ud iblandt Folket. Gioberti's Brevskrift blev rost som et „guddommeligt Værk“. Grundige Gjenrivelsler nyttede lidet, især dengang, hvor den ene Brochure fulgte efter den anden og Løgnen var bleven Dagspresfens Dronning. Man undsaae sig jo ikke engang ved at fordreie selv en Fasteprædiken, som en Pater af Jesu Selskab havde holdt i Kirken al Gesù, saaledes, at han nødvendigviis derved maatte brændmærkes i det ophidsede Folks Dine som en Fjende af Italiens Frihed, — ja, man gif saavidt, at man endog offentlig salbød denne paa en saa nederdrægtig Maade forfalskede Prædiken som en „Jesuitter-Prædiken“. Ved saadanne og lignende Midler mistænkeliggjorde man Ordenen som „den farligste Fjende af Italiens Frihed og Folkets Vel.“ —

Det andet Middel, for at gjøre Jesuitterne mistænkte i Folkets Dine, bestod i, at man udraabte dem som Paven's Fjender! Man opdigtede til dette Diemed hemmelige Intriguer og frygtelige Sammensværgelser, og at disse fremgik af en vidt udbredt Plan, beviser især den Omstændighed, at de paa samme Tid opdukkede i Italiens forskjelligste Dele. De gode Patres forsøgte nok med mange Offere og stor Anstrengelse at bevise, ikke den hellige Fader, men det lettroende Folk deres Hengivenhed og Trostaa imod Pius IX., men forgjæves. Alt dette blev udtydet som et hylkerst Kunstgreb og Forstillelse af dem, ja det maatte endydermere tjene som et Beviis paa deres stadelige Tendenser! Da Pius IX. vilde besøge (Jesuiternes) Ignatiuskirke paa den h. Møysius' Fæst 1847, fraraadede de radicale Blade ham det i Taler og Digte. Men Pius IX. kom alligevel, bivaanede den hele Høitidelighed, og lod i flere Dage Collegiets Localiteter staae aabne for Publikum, som fornøiede sig ved de sundrige Indskrifter. De Radicale vare opbragte og vrantne over, „at deres Anstrengelser i otte Maaneder havde været frugtesløse og at de nu maatte begynde forfra.“ Paven lod sig ikke i mindste Maade skuffe ved de forøgede Bestyldninger. — Da han engang besøgte Jesuiternes Kirke al Gesù, for der at frembære det h. Messjeoffer, raabte to Proletarier: „Hellige Fader! Jesuiternes Chocolate er forgiftet!“ Den h. Fader tog imidlertid efter den h. Messe sin Frost, og da de to Raabere bleve forhorte, tilstode de, „at en fremmed Signore havde leiet dem dertil for Penge.“ Da Pius IX. i December 1847 ved en Sygdom blev hindret i at besøge Jesuiternes Kirke al Gesù, jubledes de Radicale. Det var allerede bleven anmeldt, at Paven ikke vilde komme. Da underrettede en Cardinal Paven om, hvorledes den radicale Presse exploiterede og søgte at udtyde denne hans Udeblivelse. „Saa lad da strax spænde for!“ befalede den h. Fader, og førte til al Gesù og intonerede der, omendsljødnt med hæst Stemme, paa vanlig Maade Te Deum.

Da saaledes alle Intriguer vare forgjæves, gik man over til Vold. Ved Penge samlede man Pøbelhobe til natlige Demonstrationer. Forhaanelse og aaben Mishandling af Ordrenens Fædre var ikke noget sjældent. Fattige Missionairer, som vare komne tilbage fra China og andre Verdens egne og endnu bare Forsølgelsens Spor paa deres Lemmer, havde ikke ventet, at de i Rom skulde opleve saadanne Scener ved Dag og Nat, som snart fulgtes af Dødelæggelsens Mærksler. Rigtignok havde Ordenen en stor Deel af Folket paa sin Side, som endnu ikke havde glemt, hvilke Tjenester den havde ydet det især i Cholera-tiden 1836. Men som overalt vare ogsaa her de Bedrefindende uvirksomme og træge.

Da Ordenens Fjenders Had steg og de allerede talte om Blodsudgydelse og Borgerkrige, som maatte ventes for Jesuiternes Skyld, erklærede disse den h. Fader gjentagne Gange deres Beredvillighed til at forlade Rom. For dem stod jo hele Verden aaben; den gamle og nye Verdens Missioner trængte jo til evangeliske Arbeidere. Med et blødende Hjerte indvilgede endelig Pius IX. i, at Ordenen ikke mere skulde leve i Rom som et Samfund, men foreløbig maatte adspredde sig, da han ikke mere kunde indestaae for dens Medlemmers Liv og Sikkerhed. I Løbet af tre Dage rømmede nu Selkskabet alle sine Huse. Mange gik til Belgien og Nordamerika. De theologiske Professorers sidste Forelæsninger i det romerske Collegium vare meget talrigt besøgte. Pater Perrone begyndte og endte saa rolig sit Foredrag, som om der ikke var foresalbet Noget, og tog med saa Ord under almindelige Vifaldsraab Afsted fra sine Tilhørere. Pater Passaglia, en ung Mand af et imponerende Ydre, afhandlede paa flydende Latin just det pavelige Primat, gav et Overblik over det Foregaaende og viste, hvad der endnu var tilbage at afhandle. „Alt dette vilde jeg — saaledes vare omtrent hans sidste Ord — have afhandlet, hvis ikke — —“ Han sagde ikke Mere, men overlod det Dvrige til Tilhørerne. Men dette „nisi“ (hvis ikke) sagde meget. Overhovedet viste de fordrevne Jesuiter et saa mandigt Sindelag, saa megen Resignation og Taalmodighed, at selve Protestanter tilskjenbegave dem deres fulde Beundring. Pius IX. erkjendte meget klart, hvortil man havde tvunget ham. Han var dybt greben, da man meldte ham de fleste Ordenslemmers Afreise. Han havde seet „sine Sønner“ som et Offer, og liig den machabæiske Moder skulde nu Haden ogsaa snart komme til ham.

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ifølge alle Beretninger fra Rom hersker der en trykkende Stemning. De til den 14de Marts, Victor Emmanuel's Fødselsdag, af den revolutionaire Comitee forberedede piemontesiske Demonstrationer bleve forhindrede af den franske General Goyon, som paa den Dag udviklede en stor Troppesstyrke. Goyon skal desangaaende have modtaget en streng Ordre, hvortil Keiseren nok er bleven foranlediget ved den lovgivende Forsamlings heftige Angreb paa hans italienske Politik. Piemonteserne haabe ikke desto mindre med det Første at være i Rom. En saadan Indrykning i Rom forudsætter naturligvis en Enighed imellem Hofferne i Turin og Paris — men en saadan skal endnu ikke eksistere. I ethvert Tilfælde er Afgjørelsen dog nær forestaaende. — Piemonteserne udfolde imidlertid et vandalskt Raseri i de erobrede Dele af Kirkestaten. I Provindsen Ascoli ere 28 Landsbyer nedbrændte, Tusinder af Beboere ere uden Huse; mange Kirker ere fuldstændigt plyndrede, andre ødelagte. Hjælpsydningerne vedvare; mange af de Dømte raabe i det Dieblig de blive stude: Pius IX. leve! Ofte seer man Præster med bundne Hænder under Bøvelens Haan at blive slæbte i Fængsel under næsten vanvittige Paaskud. Piemonteserne fryde sig ved Synet af saadanne Scener. Saadanne Grundsetninger have nu faaet Herredømme i Italien iblandt dem, som staae Kirkens Hjerter nærmest! Det var Kirken, som bevarede Italien fra Barbariet, idet den civiliserede de Folkeslag, som den erobrede ved Christendommen; det var Kirken, som har taget Vidensstaberne og Kunstene i Beskyttelse; det var Kirken, som har gjort Landets gamle Hovedstad til Christenhedens Middelpunkt, og nu? nu kan den i Sandhed udraabe med Propheten Isaias (1, 2.): „Værn har jeg opdraget og ophøiet, og de — de have foragtet mig. En Dre kjender sin Eiermand og et Uffel sin Herres Krybbe: mit Folk har ingen Forstand! ... De forlade den Evige, de forskyde Israels Hellige, de vige tilbage!“

— Da den h. Fader uhlig meddeelte nogle af „Nonnerne af Jesu Hjerte's“ Skolebørn Confirmationens h. Sacramente i Kirken Trinità dei Monti, henvendte han følgende for Christi Statholder i Sandhed værdige Ord til dem: „Ak, hvor lille er deres Flok, som erindre sig, at de paa deres Confirmationsdag leve salvede til Christi Krigere; hvor lille er deres Flok, som fra deres Bænde ikke have bortvistet Frelsens Kors, hvormed de ere blevene beteguede! Men disse lover jeg i Guds Navn den endelige Seier; og allerede nu flette Himmelens Engle dem de

uforvisnelige Krandsfe. Men hvad de Andre angaaer, hvis Tal er saa stort, saa skal Vor Mund aldrig oplade sig for at forbande dem. Vi elske dem, thi de ere Vore Sønner, Vi velsigne dem, thi de ere Syndere, og naar de endnu engang skulde vende sig imod Os, naar de sønderrive Kirkens, deres Moders Barm, da ville Vi bede, ja, da ville Vi bede for dem, for at de ikke maae gaae til Grunde, men omvende sig og leve!" — Saaleedes taler Pius IX. om dem, som forbande ham, som vove at kalde ham „Satans Statholder“, som nylig den piemontesiske General Bianelli har gjort i en til sine Tropper rettet Dagsbefaling!

Berlin. Til Bedste for den i Charlottenburg bestaaende katholske Redningsanstalt for Piger, fandt fra 10de til 18de Marts en talrigt besøgt Udstilling Sted i Geheime-raabinde Brüggemann's Bolig. Strax den første Dag indfandt Dronningen, Thyristinden af Hohenzollern og Hertugininden af Sagan sig. Den første Dags Indtægt beløb sig til 1200 Rdlr. og paa de følgende Dage bragtes endnu flere skjønne Offere.

Breslau. Ifølge „Schles. Kirchbl.“ tæller St. Michael's Broderskab i Breslaus Dioces allerede hundrede tusinde Medlemmer. Iaar blive Breslaus Byfognes og det derværende katholske Gymnasium's Disciples Nidkjærhed fremhævet med Roes.

Spanien. Ved Cortesforhandlingerne angaaende den udenlandske Politik den 7de f. M. afgav Ministeriet den Erklæring, at det var for Opretholdelsen af Paven's verbøslige Magt og betragtede Forslaget (o: Prinds Napoleon's) om at dele Rom imellem Paven og Kong Victor Emmanuel, som en for en alvorlig Discussion i Cortes ikke værdig Gjenstand; samt at Dronning Isabella II.'s Cabinet maatte betegne det som et eventyrligt Indfald, at Pavedømmet skulde forflyttes til Jerusalem. Europa maatte beholde Kirkens Overhoved i sin Midte.

Til Menigheden.

Paa den af Dhrr. Forstandere og talrige Menighedsmedlemmer til den høiærv. Biskop indgivne Petition om at faae høiærv. Hr. Pastor Schürhoff's Udnævnelse til Sogne-Dechant ved St. Johanneskirken i Dsnabrück ophævet, er der indkommet et Svar, i hvilket Høisamme tilkjendegiver sin Glæde over „det paastjønrende og ærefulde Bidnesbyrd, som i Petitionen gives Hr. Pastor Schürhoff af de

tafrigt undertegnede Troende og ikke mindre over dette Udtryk af inderlig Vedhængenhed og levende Lillid, som Hr. Pastor Schürhoff har fundet i saa høi Grad i den ham hidindtil betroede Menighed," men tillige beklager Biskoppen, at han ikke seer sig istand til at opfylde det ham foredragne Ønske, fordi han fra sin Side ikke mere kan tilbagefalde en Udnævnelſe til et ſaa vigtigt Embede, omendſkjøndt Høiſamme godt veed, at Ekilæmiſſen vil falde Hr. Pastor Schürhoff ſelv ſmertelig. Sluttelig tilføier Hø. Biſkoppelige Naade, at han er betænkt paa, ret ſnart efter Hr. Pastor Schürhoff's Afgang at ſende en anden kvalificeret Geiſtlig hertil, og troer derfor, „at den ham dyrebare Menighed kan i enhver Henſeende berolige ſig over det foreſtaaende Tab."

Selve den biſkoppelige Skrivſe henligger til Gjennemſyn for Petitionens Undertegnere hos Hr. Capellan von Eud indtil Søndagen den 14. April.

Kirkelig Erindringsliſte.

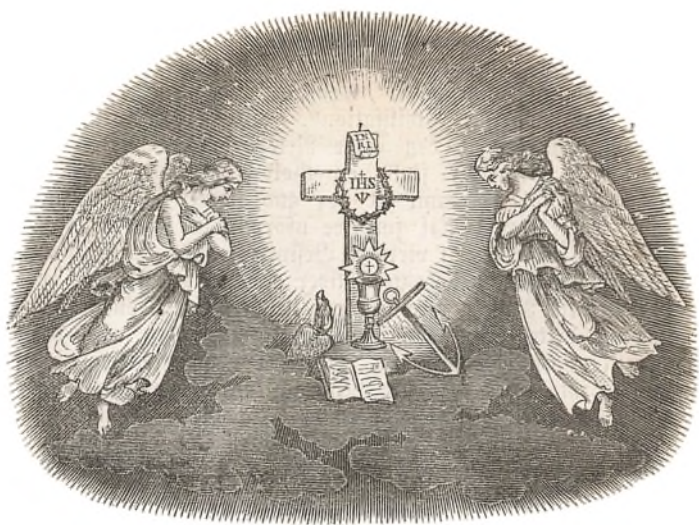
- Bed et biſkoppeligt Reſcript af 31. Marts d. N. er den kirkelige Paasketid til den pligtmæsſige Annæmmelſe af den h. Communion bleven udvidet for Katholikerne i Kjøbenhavn indtil Chriſti Himmelfartsdag (9. Mai) og for udenbyes Katholiker indtil anden Pinteſedag (20. Mai) inclusive.
- Søndagen d. 7. April. — Hvide Søndag (Dominica in albis — Quasi modo). — Form. Kl. 7 og 12 ſtille Meſſe. — Kl. 9 høitidelig Meſſe, under hvilken Neocommunicanterne fornye Daabſpagten og feire deres første h. Communion; efter Meſſen*); den h. Confirmations Meddelelſe. — Efterm. Kl. 5 høitidelig Feſt- og Takkeandagt med danſk Prædiken og Te Deum.
- Søndagen d. 14. April. — 2. Søndag efter Paaske (Misericordia). — Form. Kl. 8 og 12 ſtille Meſſe. — Kl. 10 Høimeſſe med tydſk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechiſation.

*) For at Gudstjenesten ved denne Leilighed ikke ſkal vare altfor længe og ſaaledes blive altfor anſtrengende for Bønnen, har man anſeet det heniſtgæmtesagt paa denne Dag at lade bortfalde Formiddagsprædikenen. Af ſamme og flere andre Grunde var det ogsaa uønneligt, at foruden Bønnenes Forældre og Sødſkende ingen andre Bøgne vilte paa denne Dag communicere under Høimeſſen.

„Standinaviſk Kirkelidende" udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Sovecommiſſionair, Hr. Konſthandler **C. H. Blaufenſteiner**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danſke Stater paa de kgl. Poſtcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ſ.

Kjøbenhavn.

S. Eriſ's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 8.

Søndagen den 21de April.

1861.

Indhold: Vor h. Faders Allocution af 18. Marts. — Cardinal=Stats=secretair Antonelli's Note (sluttet). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Würtemberg. Frankrig. Constantinopel. Sydamerika. Mexiko.

Vor h. Faders Allocution i det himmelige Consistorium i Rom den 18. Marts 1861.

Ærværdige Brødre! Allerede i lang Tid have Vi seet, ved hvilket ulykfsaligt Sammenstød imellem Sandhed og Vildfarelse, imellem Dyd og Last det borgerlige Samfund bliver oprørt, men fortrinsviis netop for Tiden. Thi Nogle forsøve det, som de behage at kalde den moderne „Civilisation“, hvorimod Andre kæmpe for Nætfærdighedens og vor hellige Religions Rettigheder.

De Første forlange, at den romerske Overhvirde skal forløse og forlige sig med „Fremfærdet“, med „Liberalismen“, som de kalde det, og den moderne „Civilisation“. De Sidste forlange derimod med Rette, at den evige Retsfærdigheds uroffelige og uomstiftelige Principer skulle opretholdes ukvæmde og i deres hele Fuldstændighed samt at vor guddommelige Religions saa heldbringende Kraft skal forblive uformindstet; thi den forøger Guds Ære og yder en virksom Beskyttelse mod de mange Ondder, af hvilke Menneskeslægten bliver hjemløst; den alene er vor sande og eneste Rettefnor og kun ved den kunne Menneskebørnene, naar de i dette jordiske Liv have øvet alle Dyder, naae til den himmelske Lykkeligheids Havn. Men vor nuværende „Civilisations“ Skytshefter dele ikke denne Ansæelse, omendstjændt de paastaae at være Religionens sande og oprigtige Venner. Og Vi vilde gerne troe deres Ord, saafremt ikke de sørgelige og beklagelige Kjendsgjerninger, som hver Dag udvikles for Alles Dine, høit bevisste det Mødsatte. Der gives paa denne Jord kun een sand og hellig, af vor Herre Jesus Kristus grundet og anordnet Religion, alle Dyders frugtbare Moder og Pleierinde, den uforsonlige Fjende af alle Laster, Sjælens Befrierinde, som paa den af den angivne Vej fører til sand Lykkelighed; og den hedder den romersk-katholske apostoliske Religion. Men hvad Vi tænke om dem, som leve udenfor denne Frelsens Ark, have Vi allerede udtalt i Vor Allocution af 9. Dec. 1854, og Vi stadfæste dette paany*). Allerede have Vi spurgt dem, som i Religionens Navn opfordre Os til at modtage den Os af den moderne „Civilisation“ frembrakte Gaand, om Kjendsgjerningerne ere af den Art, at de kunde bestemme Christi Stattholder herved, som har den Opgave at opretholde Hans himmelske Læres Reenhed og ved denne Lære at vogte og styrke Lammene og Faarene, til uden stor Fare for sin Samvittighed og uden stor Forargelse for Alle at indgaae et Forbund med det moderne Samfund, med hiint Samfund, hvis Virksomhed har stiftet saa mange beklagelige Ondder, og som nutildags har fremkaldt saa mange affyelige, den katholske Kirkes Lære lige modsatte Principer, Meninger og Vildfarelser.

Iblandt de indtraadte Kjendsgjerninger hender Enhver den Maade, paa hvilken selv de høitideligste, imellem den apostoliske Stol og Tyrsterne afsluttede Overenskomster (Concordater), som f. Ex. i Neapel, ere blevne fuldstændigt sønderrevne. I denne af Eder talrigt besøgte Forsamling, ærværdige Brødre, klage Vi atter og atter over en saadan Tilstand, og Vi protestere imod den med al Kraft, saaledes som Vi tidligere have protesteret imod lignende Attentater og Krænkelser.

*) See Stænd. Kirketid. 1855 Nr. 6 S. 89 flg.

Medens denne moderne „Civilisation“ begunstiger enhver ikke-katholisk Cultus, ikke negter selv de Vantroende Udgangen til offentlige Embeder, og overlader disse de katolske Skoler: ivrer den imod religiøse Ordener, imod de til Vedelsen af katolske Skoler grundede Anstalter, imod mange Geistlige af enhver Rang, Mænd, udmærkede ved deres høie Værdighed, af hvilke flere føre et kummerfuldt Liv i Landflygtigheden eller i Fængslet, og tillige imod fromme Vægfolk, som, formedelst deres Hengivenhed for Os og den romerske Stol, forsvare Religionens og Retfærdighedens Sag med Varme.

Medens denne „Civilisation“ hder ikke-katolske Anstalter og Personligheder Pengemidler, frarøver den den katolske Kirke dens retmæssige Besiddelser og anvender al Omfarg og alle Bestræbelser paa at formindste Kirkens heldbringende Virksomhed. Medens den giver de Skrifter og Ord, som bekæmpe selve Kirken og dens trofast hengivne Tilhængere, al Frihed og viser sig meget tilbageholdende i at revse og undertrykke de Voldsomheder, som man begaaer imod Udgiverne af gode Skrifter, gjenmer den sin fulde Strenghed for disse sidste, saasnart som den er af den Mening, at de, om end nok saa lidt, have overstredet Maadeholdenhedens Grændser.

Kan Kirkens Overhoved under saadanne Omstændigheder nogenjinde række denne „Civilisation“ en Vennehaand og slutte et Vensfabs- og Cendragtighedsforbund med den? Man maa tilbagegive Ordene deres egentlige Betydning, og den romerske Stol vil da altid blive sine Principer tro. Altid har den været den sande Civilisations Bestjærmer og Bestytter, og alle historiske Mindesmærker levere de mest talende Beviser paa, at den til enhver Tid indtil Jordkredsens fjerneste og vildeste Lande har udbredt den sande Humanitet i Sæderne, den sande Blisdom, den sande Tugt og Orden. Men da man for Tiden under „Civilisationens“ Navn vil betegne et System, hvis Diemed er at svække og tilintetgjøre Christi Kirke, saa kunne den romerske Stol og Paven aldrig forene sig med denne Slags „Civilisation“. Thi, hvor sandt siger ikke Apostelen: „Hvilket Fællesskab har Retfærdighed og Uretfærdighed, hvad Samfund har Lys med Mørke? Hvorledes kan Kristus stemme overeens med Belial!“ (Ep. II. ad Corinth. VI., 14.) Hvilken Retsgrund have disse Hellighedsforstyrre og Opstandens Patroner, naar de opløste deres Stemme for over al Maade at rose de af dem gjorde forgjæves Anstrengelser for at forbinde sig med den romerske Pave? Han, som øser sin hele Kraft af den evige Retfærdigheds Grundsatninger, ved hvilken Pagt eller Overeenskomst kunde han nogenjinde opgive sin Sag, saa at den allerhelligste Tro blev svækket og Italien løb Fare for at miste den Glands og Hæder, som i elleve Aarhundreder har straalet

tilbage paa samme fra den katholske Sandheds Middelpunkt og Sæde? Man kan sandelig ikke gjøre den Indbending, at den pavelige Regjering har luffet Dreene for hines Fordring, som have udtalt Ønsket om en frifindet borgerlig Forvaltning. Uden her at berøve andre Exempler, lader os her kun see hen til vor ulykkelige Tid. Ja, dengang da Italien endnu aldrig havde modtaget større Friheder af sine legitime Fyrster, ønskede Vi i Vor faderlige Omfarg for Vore Børn at give dem en frifindet borgerlig Forvaltning og have gjort alle mulige Indrømmelser; de vare kun begrændsede af Klogskabens almindeligste Love, for at den Gave, som Vort Faderhjerter skjenkede Vore Børn, ikke maatte blive forgiftet ved de Ugudeliges Værk. Men hvad skete? En forfærdelig Tøilesløshed var Resultatet af Vore Indrømmelser, og de Kamre, hvor Ministrene og de Deputerede vare forsamlede, bleve farvede af det ved forbrøderst Haand udgydte Blod.

Naar der i nyere Tid blev givet Os Raad i Henseende til den borgerlige Forvaltning, saa vide I vel, ærværdige Brødre, at Vi have antaget dem, men samtidigt ogsaa tilbageviist hvad der ikke hørte til den borgerlige Forvaltning, men kun var beregnet paa at bestemme Os til at give det deelviis allerede udførte Ran Vort Bisald og Vor Sanction. Iøvrigt, hvad nytter det, at tale om vel optagne Raad og om Vore oprigtige Løfter at ville udføre dem, da Ophavsmændene til denne Usurpation høit forkynde, at det, de ville, ikke er Reformen, men det absolute Oprør og Afskillelsen fra den legitime Souverainitet. Saadanne ere de sande Ophavsmænd til og Begunstigere af disse Forbrødelser; de have opfyldt Alt, kun ikke selve Folket, med deres Skrig, og om dem kan man sige hvad den ærværdige Beda sagde om de Frelseren fjendste Pharisæere og Skrifftloge: Non hæc aliquis de turba sed pharisæi calumniabantur et scribae, sicut evangelistae testantur (∴ Det var ikke Nogen af selve Folket, som udtalte slike Bagvaskelser, men Pharisæerne og de Skrifftloge). Men Angrebet imod det romerske Pavedømme gaaer ikke alene ud paa at berøve den romerske Stol og Paven hans legitime verdslige Magt, men ogsaa derpaa, at selve den katholske Religions heldbringende Dydskraft skal blive svækket og, hvis det var muligt, fuldstændig undertrykt. Man forgriber sig derved paa Guds Værk, paa Forløsningens Frugt og den allerhelligste Tro. Og at dette forholder sig saaledes, bliver stadfæstet saavel ved de allerede fuldbørrede Kjendtgjæringer, som ved de daglige Tildragelser. Hvor mange Bispedømmer ere ikke ledige i Italien, til Glæde for hine den moderne „Civilisations“ Patroner, som lade saa mange christelige Befolkninger være uden Hyrder og bemægtige sig disses Guds, for at anvende dem til flette Die-

med. Hvor mange Prælater smægte ikke i Landflygtighed! hvor mange Frasalbne gives der ikke, (til Vor dybeste Smerte maae Vi udtale det her!) som ikke tale i Guds Navn, men ligesom i Satans Navn, og som trodse paa en ved et ulykkelig Regjeringsystem tilskifret Strafløshed, hvor mange af dem foruvrolige for Tiden ikke Samvittighederne, forføre de Svage til Synd, bestyrke de Dvrige, som desværre ere frasalbne, i disse stammelige Værdomme, og bestræbe sig for at sønderrive Christi Klædebon, idet de ikke engang undsee sig ved at foreslaae og anbefale saakaldede „nationale Kirker“ saavel som flere andre Ugudeligheder af denne Art! Medens de saaledes forhaane Religionen, som de paa en hylersk Maade indbyde til at forlige sig med den moderne „Civilisation“, stamme de sig heller ikke ved, med den samme Skindhellighed at formane Os til Forsoning med Italien. I dette Dieblif, hvor Vi næsten ere berøvede Vor hele verdslige Souverainitet og kun ved Hjælp af den katholske Kirkes Værns fromme Gavnildhed, som daglig bliver Os tildeed, endnu kunne forsvare Vor vigtige Stilling som geistligt Overhoved og som Souverain; i dette Dieblif, da de ved deres Handlinger paa saa let Maade gjøre Os til Gjenstand for deres Misundelse og Had, som forlange Forsoning af Os, forlange de ogsaa endnu, at Vi skulle erklære, at ville aftræde de usurperede Provindser af Vor pavelige Domaine som Usurpatorernes Eiendom! — I deres uhorste Frækhed gaae de saa vidt, at de forlange af den apostoliske Stol, som var og altid vil være Sandhedens og Retfærdighedens Skytsværn, at den skal billige det Princip, at en uretfærdigt og voldelig ranet Sag kan paa rolig og retskaffen Maade besiddes og beholdes af den uretfærdige Angriber, og at den skal opstille det falske Princip, at den med Held kronede Uretfærdighed ikke krænter Rettens Hellighed. Et saadant Forlangende strider aldeles imod de høitidelige Ord, som dette Collegium nys udtalte, nemlig: „at Kirkens Overhoved hovedsagelig er Repræsentanten for Moralitetsprincippet i det menneskelige Samfund.“ — Heraf fremgaaer, at Paven paa ingen Maade kunde samtykke i denne vandske Blyndring, uden dermed at krænke Morallovens Basis, som hvis første Symbol og første Repræsentant han er anerkjendt.

Enhver, som, stuffet af Bildfarelse og hildet af Frygt, fra det borgerlige Samfunds Rolighedsforstyrres Standpunkt, vil meddele Os Naad, maa fremfor Alt vel overtyde sig om, især i vor Tid, at disse Rolighedsforstyrrevere aldrig ville være tilfredse, førend ethvert Autoritets-Princip, enhver Religionslov og enhver Rets- og Retfærdigheds-Regel er udryddet. Disse Omvæltnings-Agenter ere, til Ulykke for det borgerlige Samfund, allerede komne saa vidt, at de deels ved Ord, deels

ved Skrift have forvendt Menneskenes Sind, svækket den moralske Sands og udslettet al Rædsel for Uretfærdigheden. De opbyde Alt for at faae Enhver til at troe, at den af de Rettsfæne paaberaabte Ret ikke er andet, end en uretfærdig Villie, som aldeles bør brændemærkes. *Alt! det er kun altfor sandt, luxit et defluxit terra et infirmata est, defluxit orbis, infirmata est altitudo populi terrae. Et terra infecta est ab habitatoribus suis: quia transgressi, mutaverunt jus, dissipaverunt foedus sempiternum.* (o: Landet sørger og forsmægter; hele Jordkredsen er afkræftet og vansmægter, afkræftede ere de Høie af Folket i Landet. Og Jorden besmittes af sine Beboere, fordi de have overtraadt Loven, omstiftet Retten og brudt den evige Pagt. *Isaia*s, 24, 4. 5.)

Men midt i dette dybe Mørke, som Gud i Sin uransagelige Raadslutning lader komme, sætte Vi Vort hele Haab og vende Vort hele Fortrøstning til Barmhertighedens Fader og al Trøstens Gud, Som staaer Os bi i al Vort Kummer. Ham er det, ærværdige Brødre, Som udbreder Gendrægtighedens og den kristelige Kjærligheds Aand iblandt Ed er, og Som daglig bestyrker denne Aand, for at I maae være ret inderligen og samdrægtigen forbundne med Os, kun udgjøre eet Heelt med Os, for at dele den Skjebne med Os, som Forsynet i Sine skjulte Planer bestemmer Os; Ham er det, Som ved den kristelige Kjærligheds Baand forener den kristelige Verdens ærværdige Biskopper indbyrdes med hverandre og med dette Sandhedens og den katholske Eenheds Centrum, idet de prædike den evangeliske Sandheds Lære for de dem betvøede Troende, angive dem den Vei, som de maae vandre under et saadant Mørke, og forkynde Befolkningerne det hellige Ord. Ham er det, Som udbreder Bønnens Aand over alle katholske Nationer og indgyder ogsaa de ikke-katholske Retfærdighedens Følelse, saa at ogsaa de kunne fælde en sund og rigtig Dom om Tidsbegivenhederne. Denne den katholske Verdens beundringsværdige Samvirkning i Bønnen, disse betydningsfulde Beviser paa Kjærlighed, som bleve givne Os i saa rigeligt Maal med saa stor Samdrægtighed og dog paa saa forskellig Maade (som man vel neppe vil finde Mage til i de hentrundne Aarhundreder), bevise paa det klareste, at alle Velsindede føle Trang til at henvende sig til denne den salige Apostelsyrstes Værestol, Jordkredsens Lys, som altid har forkyndt Sandhedens og Frelsens Dogmer, og som aldrig indtil Verdens Ende vil ophøre med at forkynde den evige Retfærdigheds uforanderlige Love. Det er ingenlunde sandt, at Italiens Befolkninger skulde have afholdt sig fra de mest glimrende Beviser paa denne Agtelse og denne barnlige Kjærlighed for den hellige Stoi; tværtimod, Hundreder og Tusinder af dem have endog tilstillet Os Breve, ikke for at fordre hiin „Forsoning“, som man forlanger af Os, men

for at bevidne deres Deeltagelse ved Vore Lidelser, Vore Trængsler og Sorger, og for at udtale deres fulde Afsky for denne forbryderiske og ugudelige Krænkelſe af Vor verdslige Souverainitet.

Ved denne Tingenes Tilstand erklære Vi, forinden Vi slutte, for Gud og Mennesker, beſteemt og lydeligt, at der ingen Grund er til denne „Forſoning“. Ikke deſte mindre, i Betragtning af, at Vi, uden at være værdige dertil, paa Jorden ſtaaer i Dens Sted, Som bad for Sine Bødler og bønſaldt om Tilgivelse for dem, indſee Vi, at Vi maae tilgive dem, ſom hade Os, og bede for dem, paa det at de med den guddommelige Naades Hjælp maae vende tilbage til det Gode og ſaaledes fortjene Dens Veſſignelse, ſom herneben er Chriſti Stedfortræder. Deſaarſag bede Vi af ganſke Hjerte for dem, og ere fuldkommen tilbøielige at tilgive dem ſamt at veſſigne dem, ſaaſnart ſom de have omvendt ſig. Imidlertid kunne Vi dog ikke forholde Os aldeles paſſive og ligegyldige, ligesom Mennesker, der ikke beſkymre ſig om Andres Lidelser; Vi kunne kun føle Os ſmerteligt bevægede og bedrøvede, og anſee de Onder, ſom blive tilføiede dem, der lide Forfølgelſe for Retfærdighedens Sag, ſom om de ſtete imod Os ſelv. Som Følge deraf, gjennemtrængte af en dyb Smerte, opfyldte Vi under Paakaldelſe af Guds Viſtand Vort høie Apoſtoliske Embedes tungelſte Pligt, idet Vi herved revſe og fordømme alle dem, ſom fordrifte ſig til at vilſe vrage og fordømme Gud og Hans Kirke, og ſaaledes opfyldte Vi Vor Sendelſe, efterkomme Vi Evangeliet og opfyldte Ordet, ſom Vi have modtaget af Vor Herre Jeſus Chriſtus.

Naar man alſaa forlanger uretfærdige Conceſſioner af Os, ſaa kunne Vi ikke give dem; forlanger man derimod Tilgivelse, ſaa ere Vi gjerne beredte til, ſom Vi nys have erklæret, at hde den af ganſke Hjerte. Men for at Vi maae udtale dette Ord for Tilgivelse paa en Naade, ſom er Vort høie Embedes Hellighed fuldkommen værdig, ſaa høie Vi Vore Knæ for Gud, og idet Vi omfavne Frelsens hæderkronede Bannere, bønſalbe Vi ydmygt Vor Herre Jeſus Chriſtus om at vilſe opfylde Os med den ſamme Kjærlighed, med hvilken Han har tilgivet, førend Han overgav Sin helligte Sjæl i Sin evige Faders Hænder.

Vi bede inderligt til Ham, at, ligesom Han dengang forundte Tilgivelse og i det dybe Mørke, ſom rugede over hele Jorden, oplyſte Sine Fjenders Aand, ſaa at de med Anger over deres ſvære Forbrydelſe ſloge ſig for Bryſtet: at Han ſaaledes ogſaa endnu i Vore Dages Mørke vil af Sin uendelige Barmhertighed's uudtømmelige Skatte udgøde Sin himmelſke og feirrige Naades Gaver og atter føre alle de forvildede Faar tilbage til Hjorden.

Hvorledes end Fremtiden maae blive, som det guddommelige Forhyns uransagelige Raadslutninger har opbevaret for Os, — Vi bønfulde Jesus Christus, i Hans Kirkes Navn om, at Han selv vil dønmme Sin Statholders Sag, som ogsaa er Hans Kirkes Sag, at Han vil forsvare den imod dens Fjenders Angreb og føre den til endelig og hæderlig Seier. Vi bønfulde Ham fremdeles om, at Han vil gjenoprette Orden og Rørlighed i det dybt rystede Samfund og forunde os den attraaede Fred til Retfærdighedens Forherligelse, som Vi ikke kunne vente af nogen Anden end Ham alene. Thi midt under disse voldsomme Bevægelser, som for Tiden ryste Europa og den hele Jordkreds og fortrinsoviis true Hine, hvem den svære Pligt paahviler at styre og regjere Nationerne, er det kun Gud alene, Som kan kæmpe med Os og for Os: *Judica nos, Deus, et discerne causam nostram de gente non sancta.* Da *pacem, Domine, in diebus nostris, quia non est alius qui pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster.* (o: Dønm os, o Gud, og udfør vor Sag imod det vanhellige Folk. Ps. 42, 1. — Forund os Fred, o Herre, i vore Dage, thi der er Ingen, som kæmper for os, uden Du, vor Gud!)

Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note
til Msgr. Meglia, den h. Stols Agent i Paris.
(Sluttet.)

Vi ville nu føre Anklagen tilbage paa sin egentlige Kjerne. Naar man seer bort fra de ubeviste Paaastande, de aabenbare Bagvaskelser og de Sagen uvedkommende Gjenstande, hvormed Flyveskriftet er opfyldt, saa indskrænker den hele Stivindighed, som det befylder den hellige Fader for, sig dertil, at han har negtet en Afstaaelse, som blev ham forbuden ved Samvittigheden; at han vilde udsætte Forkyndelsen af de af ham allerede tilstaaede videre Reformers saa længe, indtil de oprørske Provindsers vare vendte tilbage til Orden; at han foretrak, selv at hørve en Armee, i Stedet for at modtage de Tropper, som man vilde laane ham; at han hellere har villet modtage de Troendes frivillige Understøttelse end de mistænkelige Bidrag fra de Regjerlinger, som hverken alle eller til enhver Tid ere opfyldte af lige velvillige Følelser. Men denne Fasthed, denne ædle Uegennyttighed, som maa forekomme enhver Uhibbet værdig til den største Roes, denne Fasthed og Uegennyttig-

hed, som endog har vaft og endnu vækker Beundring selv hos Underledestroende, synes efter den katholske Forfatter af hiin Brochure at fortjene saa megen Dabel, at han ikke kunde udtrykke sig skarper, hvis han skulde skrevet imod dem, som i Sandhed ere ansvarlige for vor Tids beklagelige Nordener.

Men det er netop det, som maa vække endnu mere Forbauselse. Den keiserlige franske Regjering havde givet Hs. Hellighed visse Raad; den havde i lige Maade meddeelt den piemontesiske Regjering visse Raad. Man anklager nu den h. Fader for, at han ikke har fulgt hine Raad; men det forekommer os, at den piemontesiske Regjering just ikke har været lærvilligere. Fremdeles maa man lægge Mærke til, at medens den h. Fader udtalte Vægringer, som man kunde kalde reent negative, har den piemontesiske Regjering givet ligefrem negtende Svar. Hs. Hellighed har fundet det raadeligt, at undlade Noget af det, som den franske Regjering ønskede; men Piemont har gjort Meget, hvorom den keiserlige Regjering offentlig har erklæret, at den ikke vilde det.

Den keiserlige Regjering havde forbudt at Kirkestatens Neutralitet blev krænket; den piemontesiske Regjering svarede derpaa ved at besætte Romagnaen. Den keiserlige Regjering misbilligede Annexionen; den piemontesiske Regjering gav derpaa sit Svar ved at nedstjyde den lille pavelige Hær med Kartæster og bombardere Ancona baade fra Sø- og Landsiden, uden selv at iagttage de af alle civiliserede Nationer anerkjendte Krigslove. Den keiserlige Regjering stod paa, at man skulde komme tilbage paa Præliminarierne af Villafranca og Freden til Zürich; men den piemontesiske Regjering svarede kun, ved at spotte Præliminarierne og Freden. Vi kunde udvide denne Optælling endnu længere; det Anførte maa imidlertid være nok.

Men nu har Forfatteren af hiint Flyveskrift, som angriber den h. Fader saa haardt, ikke udtalt et eneste dadlende Ord imod Regjeringen af Piemont. Og dog havde vist Enhver ikke blot ventet bebreidende Ord imod en Forbundsven, som er saa utaknemmelig og bereber saadanne Forlegenheder, men en directe Opfordring til Frankrig, om endelig at undertrykke og tugte en saadan Forbovenhed. Hvo kan forklare en saadan Udfærd?

Forklaringen er imidlertid meget simpel, og Flyveskriftet giver os den til Slutningen paa den sidste Side, hvor det siger: „De Franskes Keiser kan hverken opoffre Italien for det romerske Hof, eller overlade Pavedømmet til Revolutionen,“ hvad der vil sige saameget, at man maa opoffre Rom for Italiens Fordringer og styrte Pavenes verdslige Herredømme, fordi det er en Hindring for Italiens Restauration og Enighed, og at dette maa skee, for

at den geistlige Magt ikke skal ligge under for Revolutionens Slag.

Men har Flyveskriftets Forfatter vel betænkt, at dette Italien, for hvilket man vil opoffre Pavedens verdslige Herredømme, ikke vil have nogen anden Herre, end netop hiint Piemont, hvis Regjering betegner sig selv som revolutionnaire? — hiint Piemont, som overfalder alle deres Besiddelser, som ikke ville kaste sig i dets Arme; hiint Piemont, som hjemføjer alle de Folkfærd med Blod og Sværd, som ikke ville bære dets Nag; hiint Piemont, som ikke blot krænker de høitideligt og edeligt bekræftede Overenskomster, — snart under det Paaskud, at de ere forældede, snart simpelthen følgende sit Lune — men overhovedet fuldkaster al Folket; hiint Piemont endelig, som hyder Vaaben og Penge, for at egge Pøbelen til Oprør og sætter den i Stand til at fuldføre Opstanden imod sin Herker? Hvilken Forskjel finder Forfatteren imellem hiin i Muligheden bestaaende Regjering, som han indtil videre giver Navn af Revolution, og dette Piemont, saaledes som det er og har viist sig i næsten alle sine Gjerninger? Hvilken større Ulykke kunde træffe Pavedømmet fra Revolutionens Haand, som Forfatteren selv kalder den, end den, som Pavedømmet allerede havde at lide fra Piemonts Haand?

I Kongen af Sardinien og hans Ministres Navn blive Cardinalerne og Biskopperne kastede i Fængsel, fordrevne fra deres Sæder eller tvungne til at gaae i Landflygtighed. I deres Navn blive de geistlige Ordener ophævede og de endnu bestaaende hindrede i at correspondere med deres General-Forstandere. I deres Navn fortrædiger man paa alle Maader Helligdommens Tjenere og gaaer selv saa vidt, at man underkaster Forkyndelsen af Guds Ord Regjeringens Censur. Under denne Regjering lægger man voldsom Haand paa Kirkegodset og confiscerer en stor Deel deraf til Fordeel for Statskassen. Under deres Herredømme lader man enhver Forhænelse af hellige Ting paa Theatrene have frit Løb, medens man lukker Munden paa Sandhedens og Retfærdighedens Forsvarere. Under denne Regjering er det ikke tilladt de for de ledige Bispestole udnevnte Biskopper, selv i de pavelige Provindser, som den ogsaa har revet til sig, at indtage deres Sæder, naar de ikke ville underkaste sig Betingelser, som staae i Modstrid til deres Pligt. Idet man paa denne Maade berøver mange Sjæle deres retmæssige Hyrder, vedbliver man uafsladelig at angribe Religionen. Angaaende ethvert af disse Punkter finder Deres Excellence fuldstændige Beviser i de allerede omtalte pavelige Ulykter samt i de af mine Depecher, som have Hensyn dertil.

Trods alle disse Kjendsgjerninger, og hvadsomhelst Flyve-

skriftets Forfatter end maa tænke, Et beroliger os endnu: han har sin egen Souverains og dennes Ministres Forsikringer, Freden til Zürich, i hvilken den h. Faders Rettigheder ere anerkjendte og antagne ufrænkede og som uanstastelige, saavel som den katholske Verdens eenstemmige Forbringer, imod sig.

Af det, som jeg her i Korthed har udviklet for Deres Excellence, kan De erkjende Grundtanken i hiint Skrift. Alt hvad det ellers indeholder af Meddelelser, som paa ingen Maade ere diplomatiske, af Anekdoter og i Forgemakker opfanget Snak, af overdrevene Opdigtelser og af fromme Forsikringer i samme Dieblit som det nedværdiger og fornærmer Kirkens Overhoved, fortjener ikke at jeg spilder Tid og Møie paa dets Gjenbrivelse.

En Paastand er imidlertid for vigtig til at jeg kunde forbigaa den uden nogle dadlende Ord. Det er Forsøget paa at fremstille de franske Katholikers Bevægelse til Gunst for den h. Stol som et Oprør imod det Dynastie, som for Tiden regjerer i Frankrig. Det er en Fornærmelse imod den høje og ædelmodige franske Nation, som derved krænktes i sine sømmeste Følelser, i det, som udgjør dens skønneste Krav paa Hæder og er dens udødelige Heroisme i dens religiøse Begeistring. For at gjendrive denne skammelige Bagvaskelse, behøver jeg kun at fremhæve, at denne Bevægelse har i Frankrig grebet baade Geistlige og Lægsfolk, som ikke ere mindre fremragende ved deres Videnskab og Dyd, end udmærkede ved deres Oprigtighed og Frimodighed.

At tilskrive saadanne hæderlige Mænd det nedrige Hytteri, at de skulde betjene sig af Religionen som et Skalkeskjul for deres politiske Hensigter, er en saa uhyrt Anklage, at jeg ikke finder Ord til at udtrykke den Foragt, som den fortjener. Siden Brochuren imidlertid fortrindsviis bringer en Deel af den franske Geistlighed i Forbindelse med den h. Fader og tilføjer hiin den Fornærmelse, at fremstille den som et lærvilligt Medskab for snue Partisørere, finder jeg mig alligevel foranlediget til at kuldbaste denne frække Paastand ved en eneste Slutningsfølge, som vil være indlysende for Enhver. Den religiøse Bevægelse til Gunst for den h. Stol i Frankrig har i Virkelighed slet ikke været forskjellig fra den Bevægelse, som har hyttet sig i Belgien, i Tydskland, i Irland og flere andre Steder. Een og samme almindelige Virkning røber en ligesaa almindelig Aarsag. Skal man da nu sige, at hele Europa har forvandleet sig til en stor „Vendée?“ Medens nogle hundrede Tappre fra Frankrig have samlet sig under det pavelige Banner, er der kommet et endnu større Antal fra andre Lande.

Vil man maaskee indvende, at den dynastiske Opposition imod de Franskes Keiser har drevet alle de ædle Sønner af alle hine forskjelligte Nationaliteter til en saa stormodig Opoffrelse? At svare derpaa vilde være Tidsspilde.

Rigtignok har i Frankrig den religiøse Bevægelse til Forsvar for det angrebne Kirkeoverhoved yttret sig med mere Livlighed og Iver; men Bevæggrundene dertil er ædlere end Brochurens Forfatter tænker. Man har at søge Aarsagen dertil i den Frygt, som har grebet det katholske Frankrig, nemlig at man kunde rive den skjønneste Hæderskrone, som det besidder, af dets Pande, og at det kunde komme i Fare for at hjælpe til at ødelægge Carl den Store's Værk. Carl den Store var stor, fordi han befriede og forsøgte den h. Stols Besiddelser, efterat de vare blevne angrebne og erobrede af en lombardisk Konge, der (som det ogsaa er Tilfældet for Tiden) fik Lyst til at besidde hele Italien. Og ikke blot det: Carl den Store befæstede det pavelige Herredømme paa det sikreste Grundlag og forskaffede det Europas Anerkjendelse. Nu bliver der for Tiden gjort alle mulige Anstrengelser, for at tukfaste dette store Værk, som i den katholske Verdens Dine er Kirkens ældste Datters (Frankrigs) misundelsesværdigste og reneeste Værk, til Trods for de gjentagne offentlige saavel som confidentialle Løfter, ved hvilke — som jeg ovenfor har viist — snart de Franskes Keiser selv, snart hans Ministre have erklæret, at den h. Stols verdslige Magt ikke skulde blive rystet men meget mere befæstet.

Og vil man søge andre særlige Grunde til denne Frygt, saa kunde man maaskee finde dem i den berømte i 1859 fra Mailand til Italienerne rettede keiserlige Proclamation, eller i den Udtydning, som man almindelig har givet Sammenkomsten i Chambery imellem Keiseren af Frankrig og een af de piemontesiske Generaler, eller i Indførelsen af det saakaldte Ikke-Interventionsprincip, som bliver forstaaet saaledes, at det begunstiger Oprøret og hindrer de katholske Magter fra at ile til den regjerende Paves Forsvar, eller i Modstanden imod Forholdsregler, som virksomt vilde have afvendt den sacrilegiske Plyndring af de pavelige Stater, eller endelig i de gjorte utilladelige Propositioner. Alle disse Grunde, ikke at tale om mange andre, knytte sig til Erindringen om hvad der er skeet paa den i 1856 i Paris holdte Congress*).

*) Hvor Keiser Napoleon's første Minister optraadte som Pavens Anklager og offentliggjorte hine Bestyrligheder, som han havde fremført under den pavelige Gesandts Graværelse.

Red. Anmærk.

Jeg slutter denne sørgelige Discussion, hvortil Brochuren's Forbovenhed imod min Villie har ført mig, og bemærker kun endnu, at, hvis det er sandt hvad der bliver forfikkret paa den sidste Side, at nemlig den h. Stol nu bliver berøvet enhver menneskelig Bistand (hvilket Forfatteren bedre end ellers Noget veed), saa er den dog ikke berøvet Guds Hjælp. Hvad der saa end maa skee, den h. Fader vil have den Trøst, at han er bleven sin Samvittigheds Pligter tro og i Tider af saadan Nederdrægtighed og Falskhed med urokkelig Fasthed har forkyndt og opretholdt Retten's og Retfærdighedens evige Grundsætninger for den hele Verden. Den moralske Triumf er sikket, og den er mere værd end enhver materiel Seier.

Disse Betragtninger, som jeg tilstiller Dem, ville tjene Deres Excellence som Instructioner, for at De i paakommende Tilfælde kan være i Stand til at gjendrive de Indvendinger, som man af den ovennævnte Brochure maatte udlede imod den h. Stol. Jeg er &c.

Rom, 26. Febr. 1861.

3. Cardinal Antonelli.*)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader, som med uforfærdet Mod bærer alle mod ham rettede Forfølgelser, vilde ikke unddrage sig en eneste af de talrige og tildeels meget anstrengende kirkelige Functioner i den stille Uge; men den tredie Paaske-dag, 2. April, da han bivaanede den høitidelige Messe i det Sixtinske Capel, faldt han i Besvimelse. Man siger, at den foregaaende Nat havde været meget daarlig, men uagtet den af Søvnløshed opstaaede Svækkelse besluttede han sig til at overvære den hellige Handling for ikke at give Anledning til foruroligende Rygter. Selve Besvimmelserne varede ikke fuldt et Kvarters Tid og den h. Fader kunde snart derefter allerede begive sig til Fods tilbage til sine

*) Naar man har læst dette uforlignelige Mesterværk af et diplomatisk Kunststykke, som med en skarp og uimodstaalig Logik kuldaster alle den antipapistiske PresSES hule Tirader om pavelig Stivindighed o. dsl., saa begriber man, hvorfor ikke et eneste af vore saakaldte liberale Blade har anseet det for hensigtsmæssigt at astrykke denne Cardinal Antonelli's Note, men ladet sig nøie med at give et vandet og intetsigende Uddrag af den, og hvorfor enkelte endog trække saa stræffeligt løs paa denne Cardinal Antonelli og hans Note!
Red. Anmærk.

Gemakker. Der foreligger altsaa ingen Grund til at nære altfor megen Frøgt eller Bekymring. I en Tid, hvor Kirkens sørgelige Stilling i Italien saa dybt og smerteligt berører den h. Faders Hjerte, er det ikke til at undres over, at hans Legeme for nogle Dieblikke bryder sammen under Korsets Byrde. — Selve Staden Rom har i den sidste Tid igjen overgivet den h. Fader Peterspenge til Beløb af 25,000 Scudi (∴ 48,000 Rdlr.).

Württemberg. Den alderstegne Kong Wilhelm havde haabet, at dæmpe den kunstigt fremkaldte Ophidselse imod det med den h. Stol afsluttede Concordat ved et fra alle protestantiske Brædestole i Landet oplæst Rescript — men forgjæves. Efter 5 Dages Debatter har Deputeretkammeret den 16. f. M. forkastet Concordatet. Med 63 imod 27 Stemmer blev nemlig følgende Andragende af Commissionens Minoritet antaget: „Kammeret beslutter, at det betragter det med den pavelige Stol til Ordning af den katolske Kirkes Anliggender i Württemberg under 8. April 1857 afsluttede og offentliggjorte Concordat som uforbindtligt, hvorfor det nedlægger Protest imod dets Fuldbgyrdelse og ansøger Regjeringen om at ville ordne den katolske Kirkes Forhold efter Landets Love.“ Ved Afstemningen for og imod have Repræsentanterne for Tredjedelen af det protestantiske Württemberg næsten ganske skilt sig efter Confessionerne. Kun 4 Protestanter stemte for, to Katholiker imod Commissionens Majoritets vise og liberale Andragende. Fleertallet benyttede saaledes deres Magt og kunde ikke bevæges til nogenjomhelst Prøvelse eller Anerkjendelse af Netten. Forhaabentlig vil den württembergiske Regjering ikke som den badenske, vige for Intolerancens revolutionaire Storm, som ved enhver Indrømmelse vinder nye Kræfter og paa den værgeløse Kirke kun hvæsser sine Sporer til Kamp imod — Staten.

Frankrig. Adressedebatten i den lovgivende Forsamling. Oppositionens Angreb i den lovgivende Forsamling har ligesaa den første Time været i stadig Tiltagen. Slag er fulgt paa Slag, det ene mere logiskt, skarper, mere tilintetgjørende end det andet. Grev Flavigny, Kolb-Bernard, Plichen, Keller — de brøde alle Staven over Regjeringens Politik i det romerske Spørgsmaal. For at gjøre dette med al Fynd, følge de alle det System, først at paavise, at Regjeringen er solidarisk ansvarlig for Tilbragelserne i Italien, at de finde Sted med dens Samtykke, ja paa dens Anordning, og derpaa at concentrere deres Uvillie imod den piemontesiske Regjering og Victor Emmanuel. Talerne besvare Regjeringen

at fratagde den hidtil fulgte Politik. Ganske affeet fra deres kirkelige Overbeviisning udtalte de alle den Tanke: „Frankrig kan ikke undvære den katholske Kirke. Hele Landets og Samfundets Organisation er organiseret paa, i den katholske Kirke som den nu er, netop at finde en Modvægt i dens eiendommelige Organisation. Naar man kuldkaster Paven's verdslige Magt, saa er Kirkens Ruin i Frankrig, Schismaet, næsten uundgaaelig. Den maa opstaae ved Tingenes Magt og det franske Samfund kommer derved i Fare.“ Der gaaer igjennem alle Taler et Slags politisk Spaadom; de antyde alle: paa Pavens dømmets Ruiner vil Despotismen feire sine Orgier. Naar Ord kunne knuse en Regjering, saa har navnlig det Angreb maattet gjøre det, som den Deputerede Keller med en i Sandhed sjelden Veltalenhed førte. Af General Goyon's personlige Ytringer beviste denne Deputerede bl. A., at der imellem Victor Emmanuel og Napoleon herskede en fuldkommen Enighed, at de, de Deputerede forelagte Depecher vare forsalskede, ikke vare andet end „en Skygge“ af de sande Depecher — fort, at Regjeringen havde gjort sig skyldig i det værste Hykleri og Tvetungethed. — Selv de nok saa fløgtigt udspeculerede Forsvarstaler af Ministrene vare ikke istand til at udslette det Brændemærke, hvormed de katholske og conservative Deputerede have betegnet den keiserlige Regjering's Politik.

Constantinopel. Bulgarene. Hs. Hellighed Pave Pius IX. har igjennem Erkebiskoppen af Constantinopel under 21. Jan. jibstl. rettet en Skrivelse til Bulgarene, hvis Tilbagegang til Katholicismen vi allerede have meldt. Hs. Hellighed tilkjendegiver i Indledningens sin Glæde over denne Begivenhed, som har ydet ham saa stor Trøst i hans Smerte, og udtaler det Ønske, ret snart at see ogsaa de øvrige Medlemmer af det ædle bulgariske Folk og især de kirkelige Dignitarier forenede med den katholske Kirke. Endvidere stadfæster Skrivelsen den af Erkebiskop Antonius allerede lovede Dpretholdelse af Bulgarenes Ritus, Ceremonier, Liturgie og Hierarchie og udtaler den Forventning, at Bulgarene ville vedblive, saaledes som det spømmer sig for Katholiker, at være deres retmæssige Fyrstes, Sultanens, troe Underfaatter. Til Slutningen meddeles Erkebiskoppen og hele hans kirkelige Menighed den apostoliske Velsignelse.

Sydamerika. For den h. Fader. Fra Lima (Hovedstaden i Republiken Peru) erfare vi af de derværende Blade, at Præsidenten Wielgar selv har stillet sig i Spidsen for Pengesamlingerne for den betrængte romerske Stol. En Rund-

skrivelse fra Regjeringen til Præfecterne og Underpræfecterne udtrykker den dybeste Indignation over de imod den h. Fader rettede Forsølgelser og opfordrer til at gjøre Indsamlinger. Erkebiskoppen takker rigtignok offentlig Regjeringen, men bemærker, at han anseer det for bedre, at de Geistlige indsende Peterspengen directe til ham og ikke at den først gaaer igjennem Præfecternes Hænder, formodentlig af Frygt for, at der maatte blive hængende for meget af den ved deres Hænder.

Mexico. Forsølgelse. Følge de til Statssecretariatet i Rom indløbne Efterretninger ere Biskopperne af Puebla, Guadalarajara og Michoaca og Erkebiskoppen af Mexico blevne landsforviste, alle paa Grund af, at de skulle have sammensvoret sig imod Præsident Suarez's nye Regjering. Den første af disse, Bisgr. Pelagio de la Bastida, har allerede opholdt sig i Rom i nogen Tid; derimod bleve de andre tre arresterede i Vera-Cruz, hvorfra de vilde indfibe sig til Europa, og førte til Kastellet San Juan de Ulloa.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 21. April. — 3. Søndag efter Paaske (Jubilate). — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse, efter hvilken Høiarv. Hr. Pastor Schürhoff holder sin Afskedsprædiken (paa Dansk). — Efterm. Kl. 3 Andagt.
- Fredagen d. 26. April. — De h. Apostelfyrster Petrus' og Paulus' festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3. Festandagt.
- Søndagen d. 28. April. — 4. Søndag efter Paaske (Cantate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

NB. Med nærværende Nr. bliver et Exemplar af „Ledsaagelse fra Jordomme til religiøs Sandhed. Af J. D. Stub;“ udgivet og forsendt til hver af Kirketidendens arede Abonnenter i Danmark og Sverrige som Folgeskrift til Bladets Sde Aargang. Abonnenterne i Norge have allerede tidligere erholdt det tilsendt directe fra Bergen.

„Standinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kønshandler **C. A. Blankesteiner**, store Njebmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Lier's Bogtrykkeri.

Tillæg til „Skand. Kirketidende“ Nr. 8.

Rigt Exempel paa Dagspressens Uerlighed og upartiste Sandhedskjærlighed.

Paa mit i Nr. 4 af Skand. Kirketid. Pag. 60 flg. offentliggjorte Svar til en anonym „Landsbypreest“ optog „Flyveposten“ i Nr. 72 af 14de Marts d. A. en langtrukken Replik, i hvilken den anonyme „Landsbypreest“ „prøver paa at bedre sine forfaldne Sager“ ved at udshyge en heel Deel Grovheder imod mig, idet han f. Ex. paaستااer, at jeg enten er „fripostig, eller sandhedskjærlig nok til at ville føre mine Læsere bag Lyset“, at jeg „er en upaalidelig Mand, man ikke altid kan troe“; han spørger haanligt: „vil Hr. Grønder maaskee have Folk til Bedste med sit Skriverseri?“ han ymter endog om, at jeg „her har baaret mig ad være, end en Skoledreng“ og saaledes i denne Tone gaaer det videre i Hr. „Landsbypreestens“ hæderlige Replik; især ved Slutningen puffter Hr. „Landsbypreesten“ med særdeles Eftertryk paa, at han „er en af den danske Konge udnævnt Landsbypreest“ uden „Kavens Bekræftelse“, medens jeg endog sammenlignes med Apostaten Konge! — Jeg skrev derpaa nedenstaaende Svar og indsendte det den 5te April til „Flyvepostens“ Redaction, som modtog det med den Bemærkning, at hvis den fandt noget at udsætte derpaa, vilde den nok lade mig det vide. Da Svaret imidlertid selv den 17de April endnu ikke var offentliggjort, lod jeg forhøre hos Redactionen besaaende. Den ærede Redaction var da saa galant, at sende mig ved mit Bud Svaret aabent tilbage med den mundtlige Besked, at den ei kunde byde sine Læsere et Svar holdt i en saadan usømmelig Tone. Jeg er derfor nødsaget til at indstrænke dette mit sidste Forsvar til Skandinaviske Kirketidendes ærede Læsekræds, og henstiller det roligt til dens Vedømmelse, om mit Svar virkelig er skrevet i en saa usømmelig Tone, at et Blad som „Flyveposten“ ikke kunde byde sine Læsere det.

Sidste Svar til den anonyme „Landsbypreest“.

Efterat jeg nu med Flid har ventet med nærværende Svar i samfulde tre Uger for at Hr. „Landsbypreesten“ ikke paany skal have Anledning til at titulere mig „en fremfusende Mand, der ikke tager sig Tid og No nok“ til sin Gjerning, være det mig tilladt at replicere i Korthed Følgende:

Naar jeg seer bort fra de mange Impertinentier og rene Personligheder i Hr. „Landsbypreestens“ Replik, saa

reducerer hans hele Argumentation sig til kun fire Skinbeviser, som jeg her kortelig skal behøje.

1. Jeg skal have angivet en falsk Hjemmelsmand for Hase's og Guericke's Meddelelser, fordi jeg kun nævner Gorani og ikke Hormayr. Svar: Da jeg veed, at Gorani er Opfinderen af den bemeldte Anekdote om Maria Theresia's Skriftemaal, saa er Gorani i Virkelighed alle deres Hjemmelsmand, som ere saa trofhyldige eller saa ondskabsfulde, at de skrive ham den efter, og folgelig ogsaa Hase's og Guericke's Hjemmelsmand, ligemeget om disse nu foregive nærmest at have udfirevet den efter Hormayr eller efter Gorani. — Men da Hr. „Landsbypræsten“ synes at lægge en overmaade stor Vægt paa denne Hormayr, skal jeg tillade mig, her at citere en Dom om Hormayr af en Mand, hvis Autoritet Hr. „Landsbypræsten“ forhaabentlig vil anerkjende. Det er den nærværende østerrigiske „Wegener“*), nemlig den k. k. østerrigiske Historiograph F. von Hurter, som i et af sine sidste Breve til mig skriver ordret saaledes: „Wenn man hier (i Wien) vor Sotchen, die redlich mit historischen Arbeiten sich befassen, Hormayr citirt, so begegnet man bei Allen einem bedenklichen Achselzucken; man kann sich nur äußerst selten auf ihn verlassen. Unbestreitbar besaß er ebensowenig historische Gewissenhaftigkeit als sociale Sittlichkeit. Es war ihm ein Leichtes, Urkunden anzuführen, die kein Mensch je gesehen hat, aus den vorhandenen zu verschweigen, was nicht in seinen Dram passt. Er steht in dem Verdacht, aus dem bayerischen Archiv zwölf Fascikel, den Churfürsten Maximilian u. den 30-jährigen Krieg betreffend, gestohlen und zwischen die Deckel verlesene Zeitungsblätter gelegt zu haben. Würde man das Motto zu seinen Anemonen: prima est historiarum lex, ne quid falsi dicere audeat, deinde ne quid veri dicere non audeat, umkehren, namentlich den letzten Satz: ne quid falsi dicere non audeat, so wäre Hormayr charakterisirt.“ Senerehen i samme Brev, i hvilket han beviser Hormayr's Uredelighed, skriver han navnlig om dennes partiske Had til Jesuiterne: „Diese (i: Wuth, Alles zu verbrechen) bewährt er auch überall, wo ihm Gelegenheit sich bietet, über die Jesuiten loszuziehen. Sein Lebensbild von Tilly in dem Almanach ist zur Hälfte eine schäumende Diatribe gegen die Gesellschaft Jesu. Da schmiert er Dinge zusammen, die einzig in seiner böswilligen Phantasie wurzeln“**). — Det er den Kilde, af hvilken Hase og Guericke øse!

*) Den kgl. Historiograph Hr. Conferentsraad Wegener bliver af „Landsbypræsten“ sat i Forbindelse med Hormayr.

***) Brevet henligger til Gjenmimen hos mig indtil Søndagen d. 5. Mai.

2. Hr. „Landsbypresten“ badler mig strengt fordi jeg be-
raaber mig paa Bufenbaum, da dennes Værk jo er bleven
fordømt og brændt af Bøddelen. Svar: At de første Udgaver
af Bufenbaum's Moral have indeholdt flere af Kirken forkastede
Sætninger, vidste jeg for længe siden; men jeg veed ogsaa, at
de senere rettede Udgaver ere saa upaaklagelige, at selv den af
Kirken kanoniserede hellige Liguori lægger dem til Grund for
sin egen Moraltheologie, som er bleven høitidelig approberet
af Kirkens højeste Domstol. Naar altsaa selv den h. Liguori
ikke undseer sig ved at være Bufenbaum's Discipel, behøver jeg
vel ei heller at skamme mig derved.

3. Det tredje Argument, hentet fra de i Ingolstadt
opfundne „skrevne Skriftemaal“, beroer paa en aabenbar
Misforstaaelse og urigtig Oversættelse af det latinske Ord
confessiones, som her ikke bemærker det egentlige sacra-
mentale Skriftemaal, men kun frivillig og privat afslagne
Bekjendelser. Ellers kunde man jo ogsaa allerede om den
h. Augustinus sige, at han har skrevet sine Skriftemaal,
da han har skrevet sine confessiones d. e. sine Bekjendelser!
Alt nu Skrifteseglet kun angaaer det egentlige sacramentale
Skriftemaal og ikke alle andre udenfor Skriftemaalet afslagne
Bekjendelser, forstaaer sig af sig selv. — Det Samme gjælder
ogsaa om hine Bekjendelser (confessiones), „Samvittigheds-
lettelser“ o. dsl., som ere Stik iblandt Jesuiterne saavel som
iblandt de fleste Ordenspersoner; det er nemlig reent asketiske
Dydsmidler, som ikke have noget med det sacramentale Skrifte-
maal at gjøre.

4. Den ondskabsfulde Paastand, at Jesuiternes Foresatte
skulde ifølge deres Ordensregler kunne befale deres Undergivne
selv noget Syndigt eller Utilladeligt, beviser paany Hr. „Lands-
byprestens“ eller hans Hjemmelsmænds Ukyndighed i det la-
tinske Kirkesprog, i hvilket Jesuiternes Ordensregler ere skrevne.
Hvor der nemlig i disse Ordensregler siges, at Forstanderen
kan forpligte sine Undergivne til Noget **under** en Synd (d. v. s.
saaledes at Overtrædelsen af hans Befaling vilde i Kraft af det
afslagne Lydighedsløfte være en Synd for den ulydige Under-
givnes Vedkommende), oversætte visse ukyndige eller ondskabs-
fulde Oversættere denne Sætning med: „Forstanderen kan endog
forpligte sine Undergivne til en Synd.“ — Den h. Ignatius
af Loyola, Jesuiterordenens Stifter, siger udtrykkelig: „Overalt
hvor det ikke er nogen Synd maa den Undergivne gjøre sine
Foresattes Villie og ikke sin egen.“ (Cfr. Bartoli, de vita et
moribus S. Ignatii. Lugduni 1565 I. cap. III. pag. 234.)
Naar et nyt Medlem skal optages i Jesuiterordenen, adspørges
han først paa følgende Maade: „Er De villig til at adlyde
Deres Foresatte i Et og Alt hvor Deres Samvittighed

ikke erkjender nogen Synd deri?" (Efr. Examen; cap. IV. § 29; fremdeles: Constitution. pars VI. c. 5; endvidere: Institut. Soc. Jesu T. I. p. 373.)

Hvad Hr. „Landsbypresten“ skriver om, at „Broderskabet til Maria's h. Hjerte“ skulde være en „Affiliation“ af Jesuiterordenen er atter ligesaa complet Nonsens som hans endnu engang fremsatte meningsløse Phrase om „Dispensation fra Skriftemaalshemmeligheden paa Grund af Jesuiternes fuldstændige Afslad“; men paa Gjendrivelse af complet Nonsens forstaaer jeg mig ikke. Hr. „Landsbypresten“ konstaterer herved kun, at han endnu slet ikke har noget rigtigt Begreb om, hvad Broderskabet til Maria's h. Hjerte, Jesuiterordenen og Afslad egentlig ere; ellers kunde han umuligen skrive Sigt. — Hvad man forresten maa tænke om en Theolog, som henter sine Kundskaber fra Brockhaus' Conversationslexikon*), derom maa alle videnskabeligdannede Læsere selv dømmе.

Et glædeligt Resultat har Hr. „Landsbyprestens“ nye Angreb imidlertid leveret, hvorfor jeg herved takker ham, og det er, at selv han, omendstjondt en principiel Modstander af den katolske Kirke, er nødsaget til at anerkjende: at der hersker Enighed mellem alle Parter om, at det vilde være en svær Forbrydelse, naar en katolsk Skriftefader vilde aabenbare nogen Skriftemaalshemmelighed. Thi at godtgjøre dette, var og er mig her Hovedsagen, mod hvilken alt Øvrigt her kun er mindre væsentlige Biting.

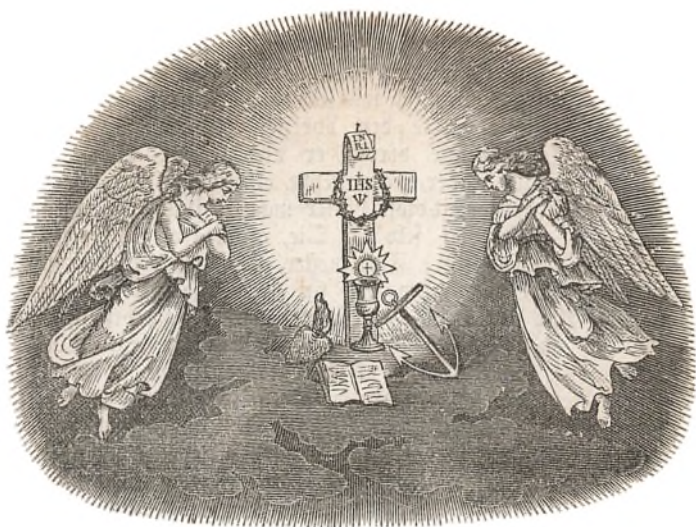
De mange nærgaaende Personligheder imod mig, i hvilke den kongelige „Landsbyprest“ behager at udgøde sig, skal jeg nok vogte mig for at besvare. De have uidentviol allerede dømt ham i alle deres Dine, hvis Dom overhovedet kan have nogen Betydning for mig. Desuden tilstaaer jeg gjerne, at den kongelige „Landsbyprest“ i Brugen af dette hæderlige Vaaben er min langt, langt overlegne Overmand. Og da nu især det af ham yndede Anonymitetens Skjul overordentlig leiter og begunstiger Brugen af dette Vaaben imod mig, saa erklærer jeg herved slutteligen, at saalænge den kongelige „Landsbyprest“ ikke træder frem af sit Skjul, indlader jeg mig ikke mere i nogen Discussion med ham.

Kjøbenhavn, den 4de April 1861.

H. Grøder.

---

*) Som Hr. „Landsbypresten“ gjentagne Gange citerer i sin Replik.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 9.

Søndagen den 5te Mai.

1861.

Indhold: Den katolske Menighed i Kjøbenhavn. — Pastor Schürhoff's Afstedsprediken. — Kirkelige Esterretninger: Palæstina.

Den katolske Menighed i Kjøbenhavn

har i de sidste Dage af April Mnd. lidt et stort og smerteligt Tab, idet dens første Sjælesørger, Høiærværdige Hr. Pastor G. Schürhoff har forladt den for at overtage et høiere Kald som Segne-Dechant ved St. Johanneskirken i Osnabrück, hvortil den Apostoliske Provikar og Biskop af Osnabrück har udnævnet ham. Omendstjøndt det vistnok maa taknemmelig paafjønnes, at den Høiærværdigste Biskop ved denne ærefulde Udnævnelse af Hr. Pastor Schürhoff til et af de vigtigste og betydningsfuldste

Embeder i hele Bispedømmet har ladet sammes store Fortjenester vederfares Ketsfærdighed, saa maatte denne biskoppelige Forordning ikke desto mindre vække den dybeste Beklagelse iblandt vor Menighed, fordi denne derved er bleven berøvet en Sjælehyrde og geistlig Fader, som neppe vil kunne fuldkommen erstattes. Af Frygt for, at disse Linier maaskee kunde ogsaa komme Hr. Pastor Schürhoff selv for Die, afholde vi os fra, her at opregne de enkelte store Fortjenester, han har erhvervet sig af vor herværende Menighed ved sin præstelige Virksomhed i de sidste otte Aar ikke alene i den umiddelbare Sjælesorg men selv ogsaa ved en fortrinlig Førelse af flere andre Forretninger i Menighedens Interesse: thi vi ere overbeviste om, at vi derved paa det Føleligste vilde faare en af Hr. Pastorens mest fremragende Dyder, hans virkelig sjeldne aldeles fordringsfrie Beskedenhed. Forresten trænge hans Fortjenester viselig slet ikke til nogen særlig Dmtale for Menighedens Bedkommende, da de ere tilstrækkelig bekendte og anerkjendte af Alle, som have Sands og Die for Bedømmelsen af det virkelig Gode og Edle. Vi vide, at Hr. Pastoren under sin 10aarige Virksomhed i Hamburg (1831—1841) saavel som under sin senere 12aarige præstelige Embedsførelse i Lübeck (1841—1853), paa begge Steder har erhvervet sig de Troendes Tillid, Kjærlighed og Hengivenhed i en ualmindelig høi Grad, og paa begge Steder har hans Virksomhed været overmaade velsignelsesrig, men hvad vi nærmest og fortrinnsviis her med Smerte ville savne, er især hiin vise og fornuftige, paa en mangeaarig Erfaring grundede Bestyrelse af vor Menigheds kirkelige Anliggender, hiin Midtjærhed i Forvaltningen af det præstelige Hyrde- og Værembede, hiin dybe og barnlige Fromhed og ægte kirkelige Sindelag, udsprunget af en uvotkelig og levende Tro, hiin utrættelige Flid for at vøgte Prædikeembedet paa en for de Troende særdeles gavnlig Maade (ved sin Ankomst hertil var Pastoren allere høit oppe i Fjrr ethverne, men denne Omstændighed formindskede aldeles ikke hans Iver for endnu at lære det danske Sprog til Fuldkommenhed), hans rundhaandede Ofservillighed naar det gjaldt om at fremme virkelig gode og gavnlige Diemed (helst i al Stilhed og uset!), kort sagt hans hele mønsterværdige Optræden iblandt os, som vistnok endnu i den sildigste Fremtid vil sikke ham et velsignet Minde i den herværende Menighed. Ikke mindre roesværdigt var det Forhold, i hvilket han her stod til sine Embedsbrødre, som derfor ogsaa savne ham med Smerte; omendstjændt han var deres Foresatte, omgiffes han dem steds med virkelig broderlig Kjærlighed og lod dem aldrig føle, at de vare ham underordnede. Det er derfor en aldeles naturlig Følge af denne hans elskelige Færd, at han og=

saa steds mødte en uindskrænket Hengivenhed og Kjærlighed hos disse sine Medbrødre. Kort før sin Vortgang vilde Pastoren ogsaa endnu give Menigheden et nyt Beviis paa sin trofaste Hyrdeomsorg for dens fremtidige Vel, idet han stjenkede til Kirken en Capital af tusinde Rdlr. som „første Steen til en Opdragelsesanstalt for forsømte katholske Drengbørn,“ hvortil den ædle Giver endog knyttede det Løfte at ville ved yderligere Tilskud i de første Aar bidrage til Capitalens Forhøielse. Hvo som kjender de herværende Forhold nærmere, vil vistnok indrømme, at denne høihjertede Skjenk ikke alene vidner om den høiærværdige Givers Edelmødighed, men især ogsaa om det praktiske Blik, som overalt udmærkede ham og ogsaa her lod ham netop erkjende en af Menighedens største Fornødenheder. Maatte hans smukke Exempel blive en Tilskyndelse og Opfordring for ret Mange til at hjælpe med for at muliggjøre den snarlige Opfyldelse af den trofaste Sjælehyrdes ædle Dnske! Menigheden har fra sin Side heller ikke villet undlade at give sin elskede Sjælesørger et varigt Minde om sin taknemmelige Hengivenhed, idet den overrakte Hr. Pastoren til Afsked en kostbar og rigt forgyldt Sølvkalk med Patena (∴ Dist) prydet med den Indskrift: Admodum Reverendo Georgio Schürhoff, Pastori suo fideli fideles oves d. d. Hafniæ. XXIII. Aprilis MDCCCLXI (∴ Til den Høiærværdige Georg Schürhoff, den troe Sjælehyrde, helliget af de Troende i Kjøbenhavn).

Hr. Pastoren modtog den med den Erklæring, at denne Foræring vilde blive et nyt Baand, som ogsaa i Fremtiden vilde knytte ham, Hyrden, til den ham hidtil betroede Hjord, idet han vilde betjene sig af denne Kalk ved den daglige Frembærelse af det h. Messesoffer og saaledes ogsaa i det Hjerne dagligen under denne helligste Handling ihukomme de hans Hjerte saa dyrebare Troende i Kjøbenhavn. Mange Taarer fælde des, da den høiærv. Herre Torsdag Middag d. 25. April Kl. 1 hød os sit sidste Farvel paa Toldboden, og de bedste og hjerteligste Betsignelsesønsker af os Alle følge ham til hans fremtidige besværlige og hæderfulde Virkefæds. Maatte Herren rigeligen engang belønne ham for alt hvad han har været os og gjort for os — for vort sande evige Vel!

Paa vor Anmodning derom har Hr. Pastoren overladt os en Afskrift af de sidste Hyrdeord, han talte til os i Kirken Søndagen d. 21. April og som allerede have fyldt saa mangt et Die med Nørelsens og Taknemmelighedens Taarer. Vi efterkomme derfor vist mange af vore Læseres Dnske ved ogsaa her at astrykke denne

Fr. Pastor Schürhoff's Afstedsprædiken.

Et nunc, filioli, manete in Eo, ut cum apparuerit habeamas fiduciam et non confundamur ab Eo in adventu Ejus.

„Og nu, mine Børn, bliver i Ham, for at vi, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed, og ikke skulle bestømmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“ 1 Joh. II, 28.

Høitelskede i Herren! Mere end nogensinde før og paa en ganste eiendommelig Maade blev jeg i disse sidste Dage greben ved Læsningen af det Evangelium, som Kirken har udvalgt og bestemt til vor andægtige Betragtning og Overveielse paa nærværende Søndag. Det er et Afsnit af Herrens fra Hjertet kommende og til Hjertet gaaende „Afsedsprædiken“, en Deel af hine saa kjærlighedsfulde og rørende Ord, som den guddommelige Lærer talte til Sine elskede Disciple, da de for sidste Gang vare forsamlede om Ham.*) Thi i en lignende Stilling befinder jo ogsaa jeg mig idag, og en lignende Sindsstemning er det, der opfylder og gjennemtrænger ogsaa mit Indre. Denne Dag skal jo slutte den trediveaarige Løbebane, jeg som Christi Tjener og Forvalter af Guds Hemmeligheder har tilbagelagt i de Nordiske Missioners District, denne Dag skal sønderrive det udvortes Baand, som i de otte sidste Aar knyttede eder til mig og mig til eder. Ja det er sidste Gang, at jeg seer eder samlede om mig som den mig betroede Hjord. For sidste Gang har jeg for fjorten Dage siden ført denne Menigheds Ungdom til Herrens Bord og ved Haandspaalæggelse og Salvelse udrustet en Deel af dem med den Helligaands Kraft for feierrigt at kunne stride den Kamp, der nu venter dem paa deres nye Livsvandring. For sidste Gang har jeg idag Morges ved Herrens Alter frembaaret det nye Testaments ublodige Offer fortrinnsvis for denne Menigheds levende og afdøde Medlemmer, for sidste Gang staaer jeg her paa Prædikestolen i eders Midte, for at tolke eder Guds Ord og nære eders Sjæle med dette Livsens Brød; for sidste Gang skal jeg derpaa opløfte mine Hænder og nedkalde Herrens rige Velsignelse over eder og eders Fremtid. Skal jeg da først sige eder, at min Sjæl er bedrøvet? behøver jeg endnu at give eder den mundtlige Forsikring, at jeg føler mig dybt bevæget, greben og rystet ved den Tanke: Det er for sidste Gang, at du røgter dit hellige Kald i denne skjønne St. Ansgari-Kirke? Al, de Baand, som knytte Hyrden til Hjorden, ere jo saa mange og stærke,

*) Dagens Evangelium er taget af Joh. XVI, 16—22: „Om en liden Stund skulle I ikke see Mig“ o. s. v.

Hengivenhedens og Kjærlighedens, ligesom Frygtens og Betyrningens; og er en Faders Hjerter nærved at briste, naar han blot for en længere Tid skal forlade sine Kjære, hvorledes skulde det saa ikke falde mig tungt og haardt, for bestandig at skilles fra eder, fra denne Menighed, denne By, dette Land, som i disse otte Aar ere blevene mig stedske kjærere og dyrebarere!

Men det er jo Herren, Som kalder mig; thi da der fra min Side ikke var gjort det Mindste for at faae min Stilling forandret; da jeg ikke engang hverken havde tænkt eller nogenlunde kunde tænke paa det Embede, som jeg fra nu af skal forestaae, saa maatte jeg i denne Biskoppens Kaldelse erkjende Herrens Røst; jeg maatte komme til den Overbeviisning, at Solen for min Arbejdsdag i Herrens Viingaard er gaaet ned paa dette Sted, for hiinsides Havet at gaae op, og saaledes lader jeg da, om end med blødende Hjerter, Traaden af min Virksomhed her i Kjøbenhavn falde for at optage den paany i Ösnabrück.

Men netop fordi det idag er for sidste Gang, at jeg staaer paa denne Prædikestol som eders Sjælehyrde for at undervise og formane eder, er det mig desto mere magtpaaliggende, endnu engang i korte Træk at fremsætte hvad jeg som Herrens Sendebud har prædiket og lagt eder paa Hjerter i de henrundene otte Aar, og paa det Indstændigste at bede og besværge eder om at blive trofaste og standhaftige i denne „sunde Lære“, idet jeg tilraaber eder med den h. Johannes:

„Et nunc, filioli, manete in Eo“ — „og nu, mine Børn, bliver i Jesus, for at vi, naar Han aabenbares, kunne have Frimobighed, og ikke skulle beskæmmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“

Men Du, guddommelige Forløser, vær Du ogsaa i denne Time os nær med Dit Lys og Din Raade. Velsign disse mine sidste Ord, og lad dem som frugtbare Sædekorn optages og bevares af modtagelige Hjerter!

1.

Og nu, mine Børn, bliver i Ham, idet I holde fast ved Troens dyrebare Menodie.

Uden Tro er det jo umuligt at behage Gud, og Frelseren selv forsiikrer: „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og Den, Du har udsendt, Jesus Kristus.“ Troen, d. e. den faste Antagelse og villige Omfatning af det, som Gud har aabenbaret os i Christo, er den nødvendige Betingelse for al Frelse, Fundamentet for og Roden til al guddelig Stræben og Wandel. Uden dette Lys fra oven famler Mennesket i Nat og Mørke og er værgeløst givet til Pritis for

alle de Farer, som true det inden- og udenfra. Naar om Natten Stormene rase paa aaben Sø, de oprørte Bølger ombruse Skibet og kaste det som en Fjæderbold op og ned og hid og did, hvad formaer da i et saadant Mørke al Styрмаndens Konst og Anstrengelse? Ikke anderledes er det i Aandens Rige. Naar allerede Djævelen ved høilys Dag gaaer omkring som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge, hvor meget farligere og fordærveligere er da ikke hans Efterstræbelse der hvor det er Nat, hvor intet Lys fra Himmelen belyser den sandfelige Lysts blinde Skjær og Bantroens og Vrangtroens farlige Klipper. Derfor formaner ogsaa det sande Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden: „Den, som vandrer i Mørket, veed ikke, hvor han gaaer hen; da I nu have Lysset, saa troer paa Lysset, at I kunne være Lysets Børn.“ Joh. XII, 35—36.

Dette Lys nu, som lyser i Aandens Rige, som paa denne jordiske Vandring beskytter os imod de mangfoldige Farer og veileder os sikkert, det er vor Tro, hiin Tro, som Guds Søn Selv har nedbragt fra Himmelen, hvis Sandhed Han har beseglet med Sit eget Blod og som Han har efterladt Menneskeheden som dens kosteligste Klenodie. Dette himmelske Lys har bortskræmmet Vildfarelsens og Uvidenhedens Nat, Tvivlens og Naadvilighedens Mørke, og udbredt Sandhedens og Vishedens Trøst som et Almeengode iblandt alle Menneskehedens Klasser og Stænder. Thi om end Troens guddommelige Ophavsmand og første Forkynder er vendt tilbage til Himmelen, saa har Han dog ikke overantordet til Tilfældet og Menneskenes feilbare Fortolkning det Ord, Han bragte fra Faderen, men bevaret det uforvansket i Sin h. Kirke. Han har jo, førend Han forlod Jorden, indstiftet et bestandig vedvarende mundtligt Væremøde i Sine Apostle og deres Efterfølgere, og for at de aldrig kunde falde i Vildfarelse angaaende Hans Være har Han høitideligt lovet og paa Pintsefesten virkelig nedsendt den Helligaand, Som indtil Verdens Ende skal forblive hos dem for at veilede dem til al Sandhed. Ligesom altsaa de dengang levende Mennesker bleve af Faderen henviste til Sønnen med de Ord: „Ham skulle I høre“, saaledes ere alle de senere Generationer af Denne blevne henviste til Hans Efterfølgere og Stedfortrædere, da Han sagde: „Ligesom Faderen har sendt Mig, saaledes sender Jeg nu eder;“ „hvo som hører eder, han hører Mig.“ Kirken altsaa, den ene, hellige, katholske og apostoliske Kirke, og kun denne er det, som til alle Tider med ubedragelig Sikkerhed siger os, hvad Kristus har lært og hvad vi have at troe, Kirken er det af Ham Selv plantede, af Apostlene vandede og ved den Helligaands Kraft i Verden høit opvoxede Træ; holde vi os til denne Kirke, da ere vi sikre paa, at vi

netop befinder os under Skyggen af Christi Plantning paa Jorden.

Nu vel, at være denne Kirkes Tjener og Tolk iblandt eder, at forkynde og indpræge eder dens Lære, at befæste og opbygge eder i den af samme bevarede christelige Tro, det har været mit Hverv og Kald i disse otte Aar. Derfor beder og formaner jeg eder idag, da jeg stilles fra eder, med Apostelens Ord: „Og nu, mine Børn, bliver i Ham,“ „holder fast ved den rette Form af de sunde Ord, I have hørt,“ og „bevarer hvad der er blevet overleveret eder.“ Lader eder ikke vildlede af Rjødets Lyfter, som opbyde Alt, for at mistænkeliggjøre Troens Sandheder, fordi disse staae dem i Veien, lader eder ikke forblinde af Menneskets naturlige Hovmod, som kun vil lade det gjælde for sandt, som det selv formaaer at indsee og begribe; lader eder heller ikke bedaae og forføre ved Raabet af de utallige falske Propheter og afskeiede Aander, som i Ord og Skrift, i Bøger og Avisblade med alle Haanens, Løgnens og Bagvasselsens Vaaben drage til Felts imod den christne Tro og fremfor Alt imod dens flippesaste Borg, den katholske Kirke! Tværtimod, jo større Farerne og jo heftigere Angrebene ere, desto fastere slutter eder til denne „Sandhedens Pille og Grundvold“, som allerede i over atten Aarhundreder uroffelig har modstaaet selv de voldsomste, bestandig paany optrækkende Storme og trøster sig ved sin guddommelige Stifters og Forsvarers udtrykkelige Forjættelse, at selv Helvedes Porte ikke skulle overvælde den.

Ja, mine Børn, bliver i Ham, bevarer Troens kostelige Klendie idet I holde fast ved Kirken!

2.

Bliver i Ham, idet I holde fast ved det evige Livs Haab — det er min anden Bøn og Formaning til eder.

Den ved Troen oplyste Christen veed, at vi herved ikke have noget blivende Sted, at „vi ere Fremmede og Pilgrimme paa Jorden ligesom alle vore Fædre,“ at Mennesket ikke er skabt for dette korte, hurtigt forbigaaende jordiske Liv, men for Himmelen, for Evigheden, og at han herved ved sin Stræben og Virken skal gjøre sig modtagelig for og værdig til den Salighed, der hijsket er tiltænkt ham. Dette antydes allerede af dets Vegemes opreiste Stilling og det opad vendte Blik, som det fremfor alle andre Jordens Skabninger har modtaget af sin Skaber; derom paaminde det bestandig ved de idelig tilbagevendende hellige Dage og Tider med deres kraftige Opfordringer til at løsrive sine Tanker og Sorger fra Jorden og at henvende dem til sit egentlige Hjem; derom faaer det den fuld-

komneste Visshed ved Apostelens Forsikring: „Vi have her ikke en blivende Stad, men søge den tilkommende;“ „vi vide, at naar vort jordiske Huus, denne Hytte, nedbrydes, have vi en Bygning af Gud, et Huus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene“ 2 Cor. V, 1. og ved selve Frelserens høitidelige Forjættelse: „I Min Faders Huus er der mange Boliger,“ „Søg gaaer hen at berede eder et Sted.“ Joh. XIV, 2. Støttet og opløstet ved dette Haab vandrer den Christne rolig og freidig som en Pilegrim gennem dette Liv. Med Hjertet opadvendt, medens Haanden syssler ved Arbeidet, betragter han de timelige Goder, som han erhverver, ikke som Diemed for blot at besidde eller nyde dem, men som Midler for ved en Gud behagelig Brug af samme at forhverve sig uforgængelige Skatte og efter her at have været tro over Lidet, hiøstet at kunne sættes over større Ting. Vistnok forjmaaer han heller ikke de Blomster, han finder paa sin Pilegrimsvei, men han tager sig vel iagt for, at de ikke adsprede ham eller drage ham bort fra Maalet; tværtimod, naar han glæder sig, saa glæder han sig i Herren, d. v. s. med Taksigelse imod den guddommelige Velgjører og for at gvæge og styrke sig til desto trofastere Virksomhed i Herrens Tjeneste, ihukommende Apostelens Formaning: „Verden samt dens Lust forgaaer, men den, som gjør Guds Villie, bliver til evig Tid.“ 1 Joh. II, 15. Saaledes henvinder Hans Liv liig en klar og rolig Bæk, som selv de Trængsler og Gjenvordigheder, der ramme Ham, ikke formaae at plumre eller forstyrre, thi i det Haab, som besjæler ham, veed han, at „alle Ting tjene dem, som elste Gud, til det Gode,“ at netop ved Lidelser Trostfæsten skal prøves og stadfæstes og at tilsidst „alle den nuværende Tids Lidelser ere for intet at regne imod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.“ Rom VIII, 18. I dette Haab seer han rolig selv Døden lige i Dinene; thi over hans Hjertes Skatte har den jo ingen Magt. Han har stedsse ansæet sig for en Pilegrim paa denne Jord og nu, da han har naaet sin Vandrings Maalet, seer han op til det evige Hjem og udbryder med Apostelen: „Jeg har Lust til at vandre herfra og at være hos Kristus.“

Nu vel, at minde eder om dette Haab, at opløste eder til dette Haab, at befæste eder i dette Haab, det har hidindtil været mit Hverv og Kald iblandt eder. Derfor beder og formaner jeg eder idag, da jeg skilles fra eder: „Mine Børn, bliver i Ham,“ holder fast ved dette det evige Livs Haab! Hvor leder der et Menneske, som ikke haaber? Men at, der gives saa saare Mange, som ikke kjende til det rette Haab, der aldrig bekvæmer, ikke ville vide af de Goder, som det henviser os til, og bhgge deres Haab paa løs Sand istedetfor paa Klippen. Bestandig henvendte til Jorden og kun tiltrukne af det Jordiske

og Forgængelige gaae de med al deres Digt og Tragten kun ud paa at komme til Ere og Anseelse, at forsøge deres timelige Guds og at nyde Livet herneben. Forgjæves minde de regelmæssigen tilbagevendende Helligdage dem alvorligt og bethningsfuldt om det, som er oventil; forgjæves tilraaber Kirken dem atter og atter sursum corda! „opad med eders Hjerter!“ Enten see og høre de intet, eller de svare tankeløst blot med Læberne: habemus ad Dominum, „vi have opløstet dem.“ Greshge, Bindeshge, Nydelsesshge, det er de Fjædre, som spænde og sætte dem i Bevægelse, skjøndt de saa tidt maae gjøre den Erfaring, at ved en saadan Stræben bliver „Diet ikke mæt ved at see og Dret ikke mæt ved at høre“, at de jage efter Sæbebobler, som i samme Dieblit, da de gribe dem, briste og kun efterlade Skum, indtil de endelig, men besværre ofte for seent, selv ere nødfagede til at bekjende: „Alt, Alt var dog kun Forsængelighed og Aandsfortærelse“; „uroeligt, o Gud, er og forbliver vort Hjerter, indtil det finder Hvile i Dig.“

Men I, mine Kjære, hænger ikke eders Hjerter ved saadant Skum og saadan Tant, sælger ikke eders Førstefødselsret for en usjel Ret Lindsjer, benytter Herrens Dage for paany at samle eders Aand fra de vanlige Sorger og Arbejder for det daglige Brød og atter fæste eders Blik paa det egentlige Maal, I skulle opnaae. Ja, mine Børn, bliver i Ham, idet I med uførtroden Idræt søge det, som er oventil, „for at I, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed, og ikke skulle beskæmmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“

3.

Et saadant Haab, fremelsket af den saunde Tro, fører endelig til Kjærligheden, om hvilken Apostelen skriver, at den er den største Dyd af de tre, allerede fordi hine to uden denne enten aldeles ikke ere til eller dog ikke haave det mindste Værd. Ligesom der af en sund, i god Jord liggende Rod fremvojer Stammen med sine Grene og Blomster og Frugter, saaledes opblomstret ogsaa i den christelige Sjæl af den levende Tro og det rette Haab hiin Kjærligheds Frugt, om hvilken Herren siger: „du skal elske Herren, din Gud, af dit ganske Hjerter, af din ganske Sjæl, af dit ganske Sind og af alle dine Kræfter, dette er det første og største Bud.“ At elske Gud, det vil sige, at hengive sig til Gud og at hænge ved Ham; og at elske Ham over Alt, at hengive sig til Ham og at vedhænge Ham uden Forbehold og med alle sine Kræfter, altsaa at hellige og opoffre Gud al sin Tænken og Følen, sin Dusten og Begjeren, sin Stræben og Virken, sin Hjøren og Liden til Hans Ere og Hans Navns Forherligelse paa Jorden — dette er det første

og største Gud. Naturligviis; Gud er jo det allerhøieste og elskeligste Gode, Indbegrebet af al Fuldkommenhed og Skjønhed, Kilden, af hvilken alt Godt og Skjønt, som der ellers gives, oprinder og fremvælder. Hvem skulde vi altfaa hengive os til og vedhænge, hvem skulde vi sjenke vort Hjerter og dets Kjærlighed, vor Villie samt dens Kraft, hvis det ikke var dette allerhøieste og fuldkomneste Væsen? — Endydermere: Ham, den treenige Gud, er det jo, af Hvem vi have Alt hvad vi ere og eie, Som af fri Naade har skabt os til Sit Riges Børn og Arvinger, Som har baaret over med os i vor Ulydighed, opsjøgt os i vor Elendighed og forbarmet Sig over os i vor Dødsnød. Er det ikke Faderen, Som, da vi havde løstrevet os fra Ham og gif den sikkre Fordervelse imøde, nedsendte Sin eenbaarne Søn fra Himmelen til Jorden for at frelse de Fortabte? Er det ikke Sønnen, Som for at affone vor Ulydighed, Selv frembar den guddommelige Majestæt det fuldkomneste Ulydigheds=Offer og ved Sin bittre Lidelse og Død befriede os fra den fortjente evige Straf? Er det ikke Gud den Helligaand, Som igjen oplyser den ved vor Afstillelse fra Gud formørkede Aand, styrker den svækkede Villie, omflaer og helliggjør det fordervede Hjerter og atter indsetter os i de tabte Barnerettigheder? Er det ikke den Almægtige, Alviise, Algode, Som i ethvert Dieblis opholder os, beskytter os baade om Dagen og om Natten, kjærlighedsfuldt veileder os, overøser os med Goder og Gaver, fuld af Barmhertighed forlader os vore Synder og vil føre os til et evigt saligt Liv? Hvorledes, denue uendeligt Elskende skulde vi ikke elske igjen, Ham vilde vi ikke gjerne hengive os til og hellige os med Alt hvad vi eie og formaae? Ja, udbrøde vi med Kjærlighedens Discipel, „lader os elske Ham igjen, thi Han haver elsket os først!“ i Joh. IV, 9. Men lader os elske Ham ikke med blotte søde Ord og overspændt Følelse, men i Sandhed og Gjerning. Den sande Kjærlighed til Gud aabenbares og stadfæstes fremfor Alt ved en dyb Urefrygt for Gud og for det, som er helliget Hans Dyrkelse. For den Gud Elskende er den offentlige Gudstjeneste hellig og ærværdig saavel som dens opløstende Ceremonier og Rituelle, det er ham en Lyst og Glæde at omgaaes med Gud i Bønner, at høre og selv at tale om Guds Førelser og Velgjerninger for at vække og tilskynde ogsaa Andre til Urefrygt, Kjærlighed og Lovpriisning eller befæste dem deri. Den sande Kjærlighed til Gud aabenbares og stadfæstes endvidere ved ubetinget Hengivelse i Hans Villie baade under glædelige og sorgelige Tilfælelser. Det Behagelige modtager den Gud Elskende med vort Taknemmelighed imod den godhedsfulde Giver; og Lidelseskalken annammer han med rolig Underkastelse under Hans Villie, Som rækker ham den. Hans Valgsprog er overalt: Herre, hvad Du vil

og ligesom Du vil det! — Derfor er endelig det egentlige og Hovedkjendetegnet paa Kjærlighed til Gud: Overholdelsen af Hans Bud i villig og barnlig Lydighed. „Hvo som har Mine Bud og holder dem“, siger Frelseren, „han er den, som elsker Mig“, og den h. Johannes: „Hvo som holder Hans Ord, i ham er virkelig Guds Kjærlighed fuldkommen“. 1 Joh. I, 5. Ja, i vor Gjerning og i vor Vandel maae vi lægge vor Kjærlighed til Gud for Dagen; den maa lede os i al vor Gjøren og Læden, ved vore Arbejder og Udspreddelser, ved vore Glæder og Sorger.

Nu vel, at lægge eder denne Kjærlighed paa Hjerte, at vække denne Kjærlighed i eder, at befæste eder i denne Kjærlighed, det har været mit Kald og Hverv iblandt eder hidindtil. Derfor beder og formaner jeg eder nu, da jeg stilles fra eder: Bliiver i denne Kjærlighed, og voxer i samme mere og mere. Men glemmer ikke: „Al god Gave kommer ovenfra!“ Bedder derfor ofte og indstændigen til Herren, al Kjærlighedens Kilde, at Han vil antænde denne h. Ild i eder og udgyde denne Kjærlighed i eders Hjerter. Men fremfor Alt annammer ofte Skriftemaalets og Alterets h. Sacramenter, thi de ere jo saa ret egentligen indstiftede af Frelseren i Hans Kirke for igjen at antænde den h. Kjærligheds udslukte Ild og at give den aftagende og hændende ny Næring og Kraft.

Ja, det er mit sidste Ord, min indtrængende Formaning til eder: Holder fast ved eders Tro, som er et Lys paa eders Veie og en sikker Ledestjerne til det evige Liv. Holder fast ved dette evige Livs Haab, som vil vederqvæge eder under denne jordiske Vandrings Møjsommeligheder og opfylde eder med Mod og Kraft imod eders Fjelses Fjender. Men fremfor Alt bevarer Kjærligheden, denne saa ophøiede og nødvendige Dyd, uden hvilken jo alle eders Kundskaber og Offere og Gjerninger og Videlser ikke ere Andet end „en lydende Malm og en klingende Bjælde.“ Saaledes, „mine Børn, bliver da i Jesus, for at vi, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle beskæmmes for Ham ved Hans Gjenkomst!“

Jeg kan ikke stilles fra eder uden at tilføie endnu et Par Ord til Enkelte i Særdeleshed.

Til eder, kjære Børn! henvender jeg mig først; I ere jo vort Haab og vor Fortrøstning. Det Dufte og den Døn, jeg har til eder, kan jeg sammensatte i saa Ord. Glemmer aldrig, at I i den h. Daab ere blevne helligede Gud vor Herre, at I ere Guds Børn og skulle blive det stedse mere og mere. Lad det bestandig være eders Lyst og Glæde, regelmæssigen at besøge Kirke og Skole, værre lærvillige og hørsomme imod eders Lærere, som eders nærmeste Foresatte i Guds Sted, thi „de

vaage over eders Sjæl, at de kunne gjøre det med Glæde og ikke suffende;" værer ærbødige og lydige imod eders Forældre hjemme og søger, at berede dem Glæde, og det desto mere, jo ældre I blive; værer samvittighedsfulde og gudsfrygtige hvor-somhelst I end befindes eder, og ihukommer bestandigen, at den hellige Gud og eders Skjtsengel ledsage eder overalt, høre Alt hvad I tale, og see Alt hvad I foretage eder. — Ingen Skyld for Guds og Hans Engels Dine! det maa være eders bestandige Valgsprog. Stræber, efter det guddommelige Barns Forbillede, at forfremmes ligesom i Alder saaledes ogsaa i Visdom og Naade hos Gud og Menneffene; kort sagt, gjører fra eders Side, hvad I bør gjøre, for at denne Kirkeskole steds mere og mere kan blive, hvad den skal være, et Seminarium, o: et Plantested for et ægte kirkelig-religieust Sindelag og Liv. Jeg tilføjer med den h. Johannes: „Ingen større Glæde kan jeg have, end dette, at jeg hører, mine Børn vandre i Sandheden“. 3 Joh. 4.

Men I, mit Hjerte saa dyrebare Ynglinge og Somfruer! alle I, som jeg i disse otte Aar paa den „hvide Søndag“ har ført til Frelseren i den h. Communion, o at I dog bestandigen maatte have bevaret og bevare i levende Erindring hiin saa overmaade vigtige og salige Dag, da I lovede eders elskede Frelser og Hans Kirke Standhaftighed i Tro og Kjærlighed indtil Døden og befeglede denne Pagt ved Annamelsen af Hans allerhelligste Kjød og Blod. Men af, jeg kan ikke forbylde for mig selv og vil ikke fortie for eder ved denne Keilighed, at nogle af dem, som dengang vare vor Glæde og Trøst, siden haade betraadt og endnu vandre Veie, paa hvilke man kun med Sorg og Taarer kan see efter dem. Hvad er der blevet af de Løfter, som de afslagde, af de skjønne Forhaabninger, som de dengang vakte? Alt, glemt, ødelagt og tilintetgjort er den herlige Vaarsæd! Ja, glemmende deres høitideligste Forsikringer, ladende Kirke og Alter bag sig, vandre de som forlorne Sønner og Døttre omkring i Verdens Orken. Desværre kan jeg ikke antage, at En eller Anden af dem idag er her tilstede. Men kunde jeg naae dem med min Røst, da vilde jeg med hele mit Hjertes Alvor og Kjærlighed tilraabe dem: O mine Børn, standjer dog et Dieblif, kommer til Besindelse, og kaster et Blik tilbage! Kjende I ikke mere dette h. Sted, erindre I ikke mere eders hvide Søndag? Og nu spørger jeg: Have I da i eders Adskillse fra Frelseren virkelig fundet den Lykke, som eders egen Videnskab og Verdens loftende Røst foregjøgledede eder? Er eders Samvittighed endnu saa rolig, eders Hjerte endnu saa tilfreds og saligt, som dengang? Opstiger aldrig i eders Bryst en stille Vængsel efter endnu at maatte være hvad I vare i fordoms Dage? O, undertrykker den ikke, denne

Hjemmee efter det tabte Børneparadis, tværtimod lader den blive ret stærk og levende, og da — op og tilbage til eders Fader, som I have forladt, til eders sørgende Moder, Kirken, fra hvilken I ere flygtede; angreer og bekjender eders Letsin-
dighed, eders Bildfarelse, hønfaller om Gjenoptagelse og lover oprigtig Forbedring; som Kirkens troende og lydige Sønner og Døttre vare I jo engang gode og lykkelige, o at I dog som saadanne maatte blive det anden Gang!

Jeg kan og tør ved denne Keilighed heller ikke med Taus-
hed forbigaae eder, mine trofaste og elskede Medarbejdere i Herrens Wiingaard paa dette Sted! Eders nidkjære, utrætte-
lige, opoffrende Stræben og Virken i det hellige os anbettede Kald, den skal jeg nok vogte mig for at omtale her, den maa og vil Herren Selv anerkjende og belønne. Men hvad jeg føler mig nødsaget til at takke eder for, er den ustrømte Tillid, det hjertelige Venfskab, den inderlige Hengivenhed og Kjærlighed, som I naafbrudt, ja endog i bestandig høiere Grad, have viist mig ligesaa Slutningen af April 1853 indtil Slutningen af April 1861. Ja, i disse otte Aar har jeg af egen Erfaring lært at kjende og at vurdere Psalmistens Forsikring: „See, hvor godt og hvor lifligt det er, naar Brødre boe sammen i Fællesskab!“ Ps. 132. 1. Og dette venfskabelige, broderlige Samliv, hvortil jeg her er bleven vant, vil sikkerlig ikke være det mindste Savn, jeg vil komme til at føle i min nye Stilling. Lader os da, skjøndt legemligt adskilte, vedblive at være forenede i Anden, idet vi ihukomme hverandre i vore daglige Bønner og navn-
ligen naar vi staae for Herrens Alter! Jeg slutter med den h. Apostel: „Min Kjærlighed er med eder i Christo Jesu.“ 1 Cor. XVI, 24.

Endelig I Alle, som ere Medlemmer af denne Me-
nighed, som jeg har vogtet i disse otte Aar; det var min største Glæde, naar jeg paa Søn- og Helligdagene saae eder ret talrigt forsamlede her for at efterkomme eders Pligt som katholicke Christne, det var min største Glæde, naar I slittigen kom for at annamme de hh. Sacramenter, som vi som For-
valtere af Guds Hemmeligheder have det Hverv at meddele eder. Maatte de Gode og Gudfrygtige ikke aflade i deres Iver, men tiltage mere og mere, de kunkue og Rigegyldige lade sig vække og tilskynde til ret Iver og Alvor; hine derimod, som af deres katholicke Christendom foruden Navnet, intet Andet mere have tilbage end en svag Erindring, o maatte de dog forstaae og føle Kirkens Smerte over deres Letsindighed og Bildfarelse, som jo ogsaa engang ere blevne døbte til dens Børn, maatte de, ihukommende deres tidligere Værbighed, reise sig og ile tilbage i deres Moders aabne Arme og jaaledes berede den og den himmelske Fader den Glæde, jublende at kunne udbryde: Denne vor

Søn, vor Datter, var død og er bleven levende igjen, de vare tabte og ere fundne igjen. Ja, det er mit inderligste Ønske, at I Alle bestandig maae forfremmes i Herrens Tjeneste, og „at Guds Ord maa boe rigeligt iblandt eder i al Viisdom.“ Det skal jeg ogsaa i Fremtiden ikke undlade at bønfulde Gud om; maatte ogsaa I undertiden tænke paa mig i eders Bønner paa dette h. Sted, for at ogsaa jeg, naar Herren aabenbares, kan „have Frimodighed og ikke skal bestømmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“ — Og nu anbefaler jeg Alt, hvad der er mit Hjerterdyrebart, til Dig, o Gud, fra Hvem al god Gave kommer:

Beslign Din Kirkes ypperste Hyrde, vor h. Fader Pave Pius IX., trøst, styrk og beskyt ham i de mangfoldige Farer og Storme, som hans Apostoliske Sæde i disse skjæbnesvangre Tider er udsat for. — Beslign vor nærmeste kirkelige Foresatte, den Høiærværdigste Biskop Paulus, og lad hans utrættelige Anstrengelser for de ham Betroedes aandelige Belsærd i Bispedømmet og i Missionerne finde den forønskede Fremgang. — Beslign vor allernaadigste Konge, Frederik VII., hvis Høihjertethed Katholikerne her i Landet have at takke for, at baade de selv frit kunne bekjende deres Tro og øve deres religiøse Pligter og at ogsaa deres Præster, ikke hindrede ved kirkesjendtlige Løve, kunne vogte og veilede dem efter Kirkens Grundfæstninger og Anordninger. — Beslign ham, der nu træder i mit Sted, og hans Medarbeidere, udrust dem med Viisdom og Kraft fra oven, men regjer og styrk ogsaa Hjorden for at de med Glæde kunne forvalte deres vigtige Embede for den. — Beslign vor Skole, veiled ved Din Naade Lærerne og Disciplene og lad disse opvoxe til fromme, samvittighedsfulde og trofaste Sønner og Døttre af Din h. Kirke. — Beslign og vederqvæg med Din Trøst de Syge og Lidende, omvend Synderne, før de Vildfarende tilbage, ryst de Lunke og Vigegyldige, befæst og fuldend de Gode og Trofaste og giv de Afstøde den evige Hvile. — Udgyd Din naaderige Beslignelse over denne Stad, over hele Landet og alle dets Beboere, bortsejrn fra dem Krig, Hungersnød og andre Farer, giv Enhver, hvad der i Sandhed er gavnligt for ham, at de Alle, „maae føre et stille og roligt Liv i al Gudsfrøgt og Erbarhed.“ 1 Tim. II, 2. — Og naar Du glæder Alle, saa unddrag heller ikke mig Din Beslignelse; tilgiv mig de mange Feiltrin og Forsømmelser, som jeg under min otteaarige Embedsførelse her har gjort mig skyldig i, og bliv mig ogsaa hiinsides Habet nær med Din Kraft og Naade. — Og saa opløfter jeg da for sidste Gang her mine Hænder og beder Dig om at stadfæste denne sidste Beslignelse, som jeg i Dit Navn lyses over denne Menighed:

Benedictio Dei omnipotentis, Patris † et Filii et Spiritus Sancti, descendat super vos et maneat semper. Amen.

Kirkelige Efterretninger.

Palæstina. Den anglicanske Propaganda. En af Journalen le Monde modtagen Beretning af 3. Febr. stadfæster Abbé Lavigerie's Meddelelser om den protestantiske Propaganda i det hellige Land. Efter først at have omtalt forskjellige Forsøg paa at opkjøbe katholske forældreløse Børn i Syrien, vedbliver Beretningen som følger: „De i Galilæa stationerede protestantiske Missionairer have i nogen Tid sat Himmel og Jord i Bevægelse for deres Propaganda; de benytte rigeligt den engelske Indflydelse for at gjøre Profelyter, hvem de love virksom Beskyttelse hos de tyrkiske Autoriteter; de sidste ere særdeles tilbøjelige dertil, siden de engelske Agenter vise sig ugunstige imod den franske Occupation af Syrien. Nylig opstod der Uroligheder iblandt den christne Befolkning i Nazareth i Anledning af Opkrævningen af den saakaldede Conscriptiønsafgift (Militairskat), som Porten har paalagt de Christne. Protestanterne i Nazareth benyttede denne Leilighed til at udkafe deres Net og saaledes drage Fordeel af den Glendighed og Uvidenhed, hvori et vist Antal Christne af forskjellige Ritus befinde sig. Jeg maa her bemærke, at Høsten i dette Aar er ganske mislykket her. Fra Gaza indtil Tiberias hersker en formelig Hungersnød; hele Landsbyer ere forladte af Beboerne, hvis Fleertal har søgt et Tilflugtssted i Egypten. Mange Landmænd skatte sig lykkelige, naar de kunne finde Ageri til Jøde. Paa den anden Side havde Beboerne af Galilæa hidindtil ikke betalt hiin Skat; de erklærede sig beredvillige til den personlige Militairtjeneste, men negtede at betale Skatten. De tyrkiske Autoriteter kjende de Christnes Trængsler, og alligevel fordre de nu den ovennævnte Militairskat for 2½ Aar. Enhver Mandsperson fra 15 til 60 Aar skal betale ca. 13 Frcs. For et stort Antal Familier er det absolut umuligt at yde denne Skat; nu komme de protestantiske Agenter og tilbyde sig at ville ganske eller tilbeels betale for dem, men under den Betingelse, at Enhver, som denne Velgjerning bliver tildeel, skal skrive sit Navn i et Register, for at erklære og bekjende sig som Protestant og navnlig at den h. Somfru er en almindelig Kvinde. Hvilket Forvoventhed, at ville forhøane og angribe Gudsmoderens Hjørneste og ærværdigste Privilegier i hendes

eget Fædreland! En saadan Erklæring fik mange Christne til at stubse; men desværre er det kun altfor sandt, at Flere med Munden udtalte Ord, som deres Hjerte forbandede; thi Mariedyrkelsen har slaaet altfor dybe Rødder i Orienten. Især havde den anglicaniske Propaganda Held hos de schismatiske Grækere; nogle Katholiker af den latinste Ritus og flere Maroniter lode sig ogsaa bedaae, men Fleertallet af disse feige Christne er, takket være Franciscanermunkenes Bestræbelser, atter komne til Erkjendelse. De Christne i Nazareth ere i Raabet for at være svage i Troen og lette til (i det Mindste udbortes) at forandre deres Religion af Vindebyge eller Hevn. Tidligere Reisesendes Beretninger afmale disse Christne med temmelig ugunstige Farver. Uvidenhed er maaffee Hovedgrunden til dette sørgelige Phænomen; fremdeles en stor Vedhængenhed ved denne Verdens Gøder. For at udrydde Ondet i sin Rod, er det aldeles nødvendigt, at Ungdommen faaer en solid, sand christelig Opdragelse. Allerede har Forsynet tildeels afhjulpet denne Trang ved de saakaldede „Søstre af Nazareth“, som med den største Nidkjerhed lade den h. Somfrues unge Landsmænd blive en grundig christelig Opdragelse tildeel.“

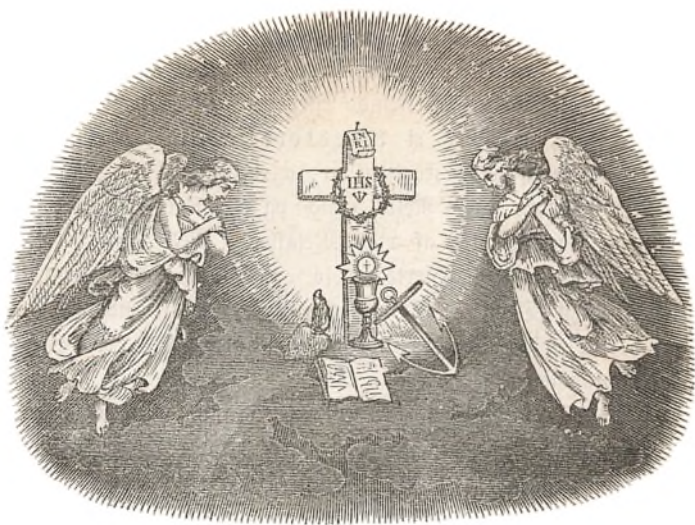
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 5. Mai. — 5. Søndag efter Paaske (Rogate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning. —
- Paa de kirkelige Bededage: Mandagen d. 6., Tirsdagen d. 7. og Onsdagen d. 8. Mai holdes foruden den stille h. Messe Kl. 6 desuden en høitidelig Messe Kl. 9; derefter læses Litaniaet til alle Helgener, for ved disses Forbønner at nedkalde Herrens Belsignelse over vore Markter til Frugternes lykkelige Trivsel.
- Torsdagen d. 9. Mai. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Himmelfart. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt.
- Søndagen d. 12. Mai. — 6. Søndag efter Paaske (Exaudi). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Standinavisk Kirkevidende“ udgaar hver aften en Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Hr. Konsthandler **C. N. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de kongl. Postkontoirer. Prisen er 3 Rk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 10.

Søndagen den 19de Mai.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjænhed (fortsat.) — Efterretninger: Rom. Berlin. Østerrig. Frankrig. Neapel. Syrien.

Den katolske Kirkes Stjænhed.

(Fortsat.)

Pr. Uden Tvivl gives der ikke nogen smukkere og kostbarere Prydelse for et christeligt Tempel, end Korset, hvorfor vi da ogsaa see baade selve Bygningen og alle Rekviziter i den rigeligt betegnede med dette Frelsens Tegn. Selv Præstens Dragt bærer allevegne dette Tegn, og ret findrigt bære de

Christne det som et Kres- og Pryldsestegn. Hvo som f. Ex. har udmærket sig ved Heltmod eller ved Nidkærhed for Fædrelandets Vel, erholder et Kreskors som en Løn for og en Anerkjendelse af hans Fortjenester, og de christelige Qvinder og Somfruer pryde med Kette Hals og Bryst med Korset, for arbeidet som Smykke af ædle Metaller. Med Kette! thi ethvert reent christeligt Hjerte er jo ogsaa ifølge Apostelens Ord et christeligt Tempel og en Bolig for den levende Gud, og kan derfor ogsaa gjøres kjendelig som saadant ved det christelige Forløsningstegn.

Simon meente, at der nok var Mange, som bare Korset til Pryldse, uden nogenjinde i deres Liv at have tænkt paa dets Betydning.

Pr. Desværre! Men det er kun et nyt Beviis paa, hvor meget Opbyggeligt og Nyttigt der endog omgiver os i vort daglige Liv, naar vi kun tilbørligen ville agte derpaa og drage den rette Nytte deraf. — Men hvad nu Korsene paa Kirkevæggene angaaer, saa tjene disse ikke udelukkende til blot Pryldse, men betegne desuden netop de Steder, som ved Kirkeindvielsen ere blevne salvede med Chrisam. Der er tolv saadanne Kors, og disse blive allerede før Kirkens Indvielse malede paa Væggene og under selve Ceremonien besatte med brændende Lys.

Simon. Hvad betyder denne Skik?

Pr. Hvad Salvingen angaaer, saa har denne den samme Grund, som Salvingen af Alteret, for nemlig at antyde den rige Betsignelse, som den christelige Menighed skal opnaae ved sit Tempel. Angaaende Korsene, saa har det i den katholicke Kirke til alle Tider været Skik ved alt det, som skal velsignes og indvies, at bruge Korsets Tegns som Redskabet til vor Forløsning og Grundkilden til vor Lykke og Betsignelse. Da ogsaa Salvingen af Kirkens Vægge foretages i Form af et Kors, saa tjene de afmærkede Kors til at bevare Erindringen om Kirkens stedfundne Indvielse og dens nuværende Bestemmelse. Ogsaa af Lysene pleier Kirken at betjene sig ved alle sine Indvielser og Betsignelser, deels for derved at gjøre Handlingen mere høi-

tibelig og glimrende, deels for ved de brændende Kerter at findbilledliggjøre den Helligaand, Som jo er Hjerternes Lys; thi Alt hvad der bliver velsignet i og af Kirken, maa blive velsignet ved den Helligaands Naade og Medvirkning. Overhovedet gjelder ogsaa her hvad jeg allerede tidligere sagde om Bestænkelferne, nemlig Salvingerne saavel som Berøgningerne og de uafbrudte Bønner skulle antyde, at Kirken nu høitideligt bliver unddraget enhver verdslig og vanhellig Brug og ene og alene indviet til Guds Tjeneste; ligesom ogsaa Salvingerne med den h. Olie, de gjentagne Betegnelser med det h. Kors, Besværgelserne o. desl. blive foretagne ved et Barns Daab, for derved at antyde, at Barnets Sjæl bliver ved den h. Daab indviet til et Guds levende Tempel. Desforuden hentyde de tolv Kors og Lys til de tolv hh. Apostle, som bare Troens Lys og Korsets Seiersbanner hen overalt, i alle Verdensdele, og ved Evangeliets Prædiken af mange Folkeslag, ligesom af ligesaa mange Stene, opreiste en ny aandelig Bygning, Jesu Christi stridende Kirke paa Jorden. Denne Fortolkning grunder sig paa den h. Johannes' Aabenbaring (21, 14.), hvor det hedder: „Jerusalems Muur (under hvilken her forstaaes den christelige Kirke) har tolv Grundlag; og paa disse er der tolv Navne for Lammets tolv Apostle.“

Simon. Mon dermed nu den nye Kirkes Indvielse er endt?

Pr. Endnu ikke; Biskoppen vender endnu engang tilbage til Alteret, lægger fem Kors af indviet Virak, hvoraf ethvert bestaaer af fem Virakskorn, paa Alteret, og lægger over dem ligesaa mange Kors, som ere dannede af smaa Voxlys; disse blive derpaa tændte og brændte paa Alteret. Disse Lys findbilledliggjøre de Offere og Gaver, som de Troende for Fremtiden ville frembære Gud vor Herre paa dette nyindviiede Alter, men som ikke paa anden Maade kunne være Ham velbehagelige, uden ved Hans guddommelige Søns Blod, ved Hans fem hh. Wunder og ved Hans h. Kors. Navnlige skulle de smaa brændende Voxkerter henvisse til vore af Tilbedelsens Land gjennembrængte, af Troens Lys oplyste og af den guddommelige Kjærligheds Ild brændende Hjertes, hvilke Gud jo fortrinnsviis

forlanger af os til Offer. — Er denne Ceremonie forbi, saa blive endnu engang Salvinger foretagne ved Alteret under vedvarende Bøn, og endelig ogsaa de forskjellige Alterduge velsignede af Biskoppen og udbredte over Alteret; derefter bliver da den nye Pagts hellige ublodige Offer paa høitidelig Maade fejret paa Alteret for første Gang. Fra denne Stund er nu Tempellet indviet til et Naadens Huus og en Guds Bolig, og ligesom Frelseren fordem vandrede paa Jorden og boede iblandt Menneffene, saaledes drager Han nu ogsaa ind i denne Ham indviiede Bolig, og dvæler ved Sin vidunderlige Nærværelse i det høih. Alterens Sacramente iblandt Sine; Han værdiger Sig, saa at sige, at blive vor Medborger og Stalbroder, og venter her de Bødsfærdige, for at forløse dem fra deres Synder, de Svage, for at styrke dem, de Mødige og Besværede, for at vederqvæge dem.

Simon. Naar det kun maatte lykkes os, ved vort Liv og vor Vandel at vise os en saadan Medborger værdige!

Pr. Det glæder mig, at jeg hører dette Ønske udtalt af din Mund, og jeg forudsætter gjerne, at I alle nære det i eders Sjæl. Det ønsker ogsaa netop den katholske Kirke, at vi ret maatte føle os glade i og over denne vor Lykke at have Gud saa nær, og at vi uafslædig maatte stræbe efter at gjøre os værdige til denne Guds Nærhed. Netop derfor lader den sig heller ikke nøie med den blotte Indvielse af en Kirke, men kalder den ogsaa hvert Aar paany tilbage i vor Erindring ved en særegen Fest, nemlig Kirkeindvielsesfesten. Vi efterligne deri den gamle Pagt, i hvilken man ligeledes aarlig høitideligholdt det jødiske Tempels Indvielsesfest. Kristus Selv bivaanede denne Fest, som vi læse hos Joh. 10, 22; og allerede i de første kristelige Aarhundreder pleiede de Christne at fejre deres Kirkers Indvielse ved en aarlig Mindefest.

Thom. Det er uden Tvivl meget fornuftigt og smukt, naar kun de mange verdslige Forlystelser bortfaldt ved denne Leilighed til Fordeel for Opbyggelsen!

Pr. Jeg finder slet ikke noget Lastværdigt i disse, saalænge de holdes indenfor Erbarhedens og den kristelige Maade-

holdenheds Skranker. I dette Tilfælde ere de ligesaa lidt at forkaſte, ſom hine Maaltider, hvilke de forſte Chriſtne allerede i Apoſtlenes Tid holdt i ſelve Kirken og ſom kaldtes „Agaper“, d. v. ſ. Kjærlighedsmaaltider. Den katholiſke Kirke er ſlet ikke nogen Fjende af ærbare Forlyſtelſer; den tillader gjerne Alt, alene med Undtagelſe af Synden. Den tænker ſig ikke Gud ſom en deſpotiſk Herre, for Hvem vi maatte være bange for at viſe os glade, eller ſom en jordiff Stormand, i hvis Nærværelſe Etiquetten eller den gode Tone forbyder at tage en Bid i Munden; men den lærer os at kjende Gud ſom vor kjærlige Fader, Hvem vi have at takke for alle gode Gaver, legemlige ſaavel ſom aandelige, og det er et Tegn paa Taknemmelighed, naar vi nyde dem med Glæde.

Thom. Jeg er forundret over, at høre Dem tale ſaaledes!

Pr. Jeg kunde nok finde Betænkeligheſ ved at udtale mig ſaaledes, derſom jeg maatte befrygte, at I med Forſæt vilde miſforſtaa mig og miſbruge mine Ord til et Skalkfejful for Umaadelighed og Udfvøvelſe. Det befrygter jeg imidlertid ikke formedelſt eders gode Sindelag; og paa den anden Side er det mig af Bigtighed, at give eder nogen Oplyſning om den Maade, hvorpaa vi ſkulle bedømme de verdslige Forlyſtelſer efter vor h. Kirkes Aand. Jeg kjenner ret godt de Miſforſtaaelſer, ſom ere i Omløb derom. Fjenderne af den katholiſke Kirke fremſtille denne gjerne ſom en tungſindig Forſtyrker af alle Glæder og ſom en Modſtander af al verdslig Forlyſtelſe; og netop diſſe Kirkenſ Fjender er det atter, ſom med en viſ Ekinſyge blive forbittrede, naar der engang paa en kirkelig Feſtdag viſer ſig et Tegn paa Munterhed. Ved en anden Leilighed vide de da igjen at fortælle Meget om, hvorledes den katholiſke Kirke ved Valfarter og Proceſſioner taaler Nydelſen af Spiſe- og Drifkevare, og paa kirkelige Feſtdage tillader verdslige Forlyſtelſer; og alligevel er det atter dem, ſom ſiden igjen have ſaa meget at udsætte paa den katholiſke Kirkes Bodsſtrengheſ, og iſær paa Faſtebudet! De høre ſig endnu altid lige ſaaledes ad, ſom deres Forfædre, Pharifæerne, bare ſig ad, om hvem Chriſtus ſiger (Matth. 11, 18. 19.): „Da Johanneſ kom, og

han hverken aad eller drak, da hed det: Han er besat. Menneskets Søn kommer, Han æder og drikker, og det hedder: Mennesket er en Fraadser, en Biindranke, en Ven af Toldere og Syndere!" Deres sande Hensigt derved er, at gøre den katholske Kirke mistænkt, snart paa denne, snart igjen paa en anden Maade; og medens de prise sig selv som de mest frisindede Menneskevenner, vise de netop deri deres Mangel paa Friiendethed, at de med guaven Harme misunde Folket enhver Abspredelse, som den katholske Kirke gjerne tillader. Verden skal efter deres Mening dele sig i to Halvdele, Rige og Fattige, eller Fornemme og Lave, og medens hine forbeholde sig ubelukkende den Ret, Nar ud og Nar ind at more og forlyste sig paa Reiser og ved Bade, paa Baller og i Theatre, og paa mange andre Maader, misunder man de Fattige og Ringe selv den uskyldige Abspredelse, som de engang imellem tillade sig paa en Balsfartsdag eller i Anledning af en kirkelig Festslighed.

Thom. Nu, saa ondt er det vel ikke meent. De Ringe maae ligesaa godt have deres Fornøielser som de Fornemme; jeg mener kun, at de ikke maatte forbindes med den gudstjenstlige Høitidelighed, som derved meer eller mindre bliver vanhelliget.

Pr. Kun umaadelige og usømmelige Fornøielser kunne vanhellige en religions Festslighed og disse ere ogsaa utilladelige udenfor samme, medens tilladelige og med Maade nydte Abspredelser endog blive helligede ved deres Forbindelse med en gudstjenstlig Fests. Gudstjenestens Ærværdighed taber derved ikke noget, ligesom den barnlige ægte Grefstrøgt for vor himmelske Fader heller ikke taber noget ved, at vi nyde Hans Gaver med barnlig Taknemmelighed og Glæde. Men selve Forlystelserne og Abspredelserne vinde meget, naar vi nyde dem i den levende Bevidsthed, at vi vandre for Guds Dine, og naar vi ved forudgaaende fromme Religionsøvelser mere end til nogen anden Tid have sikret os for vor Glædes Udskielser. Eller vil maaskee en blot Fornøielsesreise være helligere og frommere, end en Reise, som tillige ogsaa er en Balsfart? Er Theatret i vore Tider maaskee blevet mere uskyldigt, end det var i Fordumstid, da man benyttede det til at fremstille

Begivenheder af den bibelske Historie, for derved at forherlige og udmærke de gudstjenstlige Høitidsdage? Vor h. katholicke Kirke billiger Alt, hvad der ikke er ondt, men søger ogsaa at hellige Alt og give det en høiere Indvielse, for at det ikke skal blive ondt. Man maa overhovedet ikke troe, at, naar man fortrænger slige Ting, som tidligere havde været forbundne med de kirkelige Fester, at der saa ikke skulde træde noget Andet og ofte noget langt Værre i Stedet for! Allerede med Hensyn til Reliquierne bemærkede jeg for eder: Naar vi ophøre at ære de virkelige Helgeners Levninger, saa ville vi snart begynde, at bevise selv Hines Levninger vor Urefrygt, som ere intet mindre end hellige. At det ogsaa i andre Ting forholder sig lige saaledes, derom lader Erfaringen os ingen Tvivl tilbage. Fordum feirede man flere religiøse Fester; i Mangel af dem har man nu skabt sig reent verdslige. Indvielsen af christelige Templer bliver for Tiden maastee ikke mere feiret saa høitideligt og glimrende, som forud; i Stedet derfor griber man med Begjærlighed efter enhver Veilighed til at indvie ethvert, selv det ubetydeligste Forlystelses- eller Forretnings-locale under Suns og Duns, med Spise- og Drickelag — kun ikke med nogen Bøn! Ved den hundred- eller tusindaarige Festligholdelse af religiøse og christelige Begivenheder seer man i vore Dage ikke nogen stor Trængsel; men i Stedet derfor følger i Verden og paa dens Gebeet det ene 10 eller 25aarige Jubilæum efter det andet. De religiøse og kirkelige Processioner, hedder det, maa man søge at affasse; men derhos tager man ikke i Betænkning at forherlige verdslige Festligheder ved høitidelige Optog ved Dag og ved Nat, ved Fakkels og ved Solst. Som om det ikke ogsaa var Processioner!

Thom. Det kan rigtignok ikke negtes!

Pr. Man kunde her overhovedet endnu tale om meget Andet af den Art. I tidligere Aarhundreder opførtes ved Processionerne endog billedlige Fremstillinger af den hellige Historie; jeg troer selv, at de i vore Dage ikke mere vilde være at anbefale, fordi man desværre mangler den barnlige Fromhed, som udkræves for at kunne opbygge sig ved Saadant. Men

hvad man paa den ene Maade har affkaffet, er kun paany opstaaet paa en anden Maade. Carnevalet har sine Optog og billedlige Fremstillinger og Festligheder, kun tøilesløse, vanhellige, lebsagede af Udskielser og udstafferede med Daarfaber, medens de forudm vare et Opbyggelsesmiddel. Helgenbilleder og Crucifixer ved Landeveiene og paa offentlige Pladser ere ikke mere Mode; men i Stedet derfor vil det vel snart komme saa vidt, at vi paa enhver offentlig Plads og ved enhver Korsvei finde et Monument for en eller ander stor eller lille Mand. Jeg misunder imidlertid ingenlunde den saade Fortjeneste sin Løn. Og saa den katholske Kirke billiger det, at vi ære dem, som ved en Opfindelse eller paa anden Maade ere blevne Verdens Velgjørere. Men det fortjener Dadel, at vi glemme det Ene over det Andet, og netop lade vore allerstørste Velgjørere, Gud, Jesus Christus, og Hans Tjener og Sendebud, der f. Ex., som en h. Ansgarius, have udrevet os af Hedendommens Mørke og lagt den første Grund til hele vor senere sædelige Dannelse, nedsynke i Forglemmelse. — Men, for atter at komme tilbage til den Gjenstand, hvorom det her egentlig gjelder: Kirkeindvielses-Maaltiderne have sandsynlig en ganske naturlig Oprindelse, den nemlig, at der forudm ved en ny Kirkes Indvielse baade kom mange Biskopper og mange Troende fra Omegnen sammen. Disse Folk maatte da efter endt Gudstjeneste naturligviis ogsaa bevertes; og saaledes opstod, ved Siden af den kirkelige Ffest, ogsaa endnu en anden, hushellig Ffestlighed. Paa Kirkeindvielses-Marsdag bar man sig da ad paa samme Maade, som paa selve Indvielsesdagen. Og saa kan maastee det Evangelium, som ved denne Veilighed bliver læst under den h. Messer, have givet Anledning til denne Skik, at holde et Maaltid, eftersom der i samme berettes, at ogsaa Zachæus glædede sig høiligen og aurrettede et Maaltid, da Jesus tog ind i hans Huus (Luk. 19, 1—9.). Det være forøvrigt, som det vil; naar Christne glæde sig i Herren, saa er deres Glæde ligesaa usfyldig og roesværdig som Zachæus' og Bryllups-gjefternes i Cana, hvor Jesus Selv kom som Gjest. Ifølge

Apostelens Forfkrift skulle vi indvie selv vor Spise og Drikke til Guds Ære (1. Cor. 10, 31.).

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader; det pavelige Lotterie. Journalen le Monde tilskrives fra Rom under 9de April: „Den h. Faders Sundhed giver ikke mere Grund til Betynmringer. Hs. Hellighed vil, naar Veirliget tillader det, den 12. April begive sig til St. Agnese-Kirken extra muros, for at bivaane den h. Messse, som siden 1855 aarligen bliver feiret der paa denne Dag til Erindring om den Begivenhed (da Gulvet styrtede sammen), som nær havde kostet Paven og hans talrige Dngivelse Livet. Paa samme Dag feirer Staden Rom Anniversariet for Pavens lykkelige Tilbagekomst fra Gaeta i A. 1850. Til Dagens festlige Hvitideligholdelse have Romerne truffet ganske overordentlige Anstalter. (Sfr. nedenfor.) — For det pavelige Lotterie (til Bedste for de betrængte Embedsmænd &c.) ere allerede c. 700,000 Lodder affatte. Vortlodningscataloget omfatter over 1000 Gjenstande, som blive opbevarede hos Thyrsinde Borghefe. Intet vidner stærkere om de Troendes fromme Hengivenhed, end denne Samling af Gaver, som tildeels ere sendte til Rom fra Verdens yderste Kanter. Ved Siden af de kostbareste Kunstværker, Smykker af største Værdi, figurere ogsaa bestedne, værdiløse Gaver. Jeg saae et indistt Smaal ved Siden af et Par Skospænder. Adelige Damer fra Rom, London, Paris, Dresden, Amerika &c. have sendt deres Armbaand og Diamanter, og fattige Landsbypræster sendte deres Bordservice og deres Sølvspænder. Den romerske Adel har især givet mange og kostbare Foræringer; fattige Bønderpiger have berøvet sig deres Ørenringe, Koralhalsbaand og store Haarspænder. Med Nøvelse læste jeg følgende Ord, som Pius IX. med egen Haand havde skrevet paa en lille Læfte med Edelstene: „Skjenket Paven af nogle fattige Bønderpiger i eet af Romagnas Diocesser“ — og jeg tænkte derved paa det Skjærf, som nogle „Damer“ fra Bologna havde broderet til Victor Emmanuel! Til Tak sagde denne ædle „Konge-Hædersmand“ dem nogle Ord, som jeg ikke kan gjentage her. — Alle Gevinsterne ere gaaede igjennem den h. Faders

Hænder og de fleste har han paa en eller anden Maade betegnet med egen Haand. Jeg lagde Mærke til et tyft gammelt Sølv-Commeuhr betegnet saaledes: „Uhr, som tilhørte den fattige Tjener hos en fattig Biskop,“ hvilket sagde mig, at der i denne Fattiges Hjerter ligger mere Offervillighed og Edelsind, end i alle deres, som have bidraget til de to Millioner Geværer for Garibaldi. Paa et lille Maleri havde Paven heftet en Seddel med den Paaskrift: „En Landmand fra Umbrien har borttaget dette sit eneste Maleri fra sin Bæg.“ Jeg vil her ikke tale om de Gjenstande, som den h. Fader selv har skjenket; dette har jeg tildeels allerede tidligere gjort. Der gives iblandt dem en Samling af smukke Kobberstik fra det pavelige Trykkeri. Paa Toden af ethvert Kobberstik har Pius IX. skrevet nogle Vers; det er Vers af den h. Skrift, som hvergang have Hensyn til den fremstillede Gjenstand. Ligeledes vilde det være for vidt, naar jeg her vilde anføre alle de Foræringer, som ere bleven indsendte ved Cardinal Antonelli og de katholske Fyrster, Marmorstatuer, Malerier af de første Mestere &c. Midt iblandt disse rige Gaver seer man ogsaa de af Fyrstinde Borghese's smaa Børn skjenkede Gaver, og deriblandt en Kiste, som Pius IX. havde foræret dem i sine lykkeligere Dage fyldt med Bonbons. De gode Børn give nu Kisten tilbage, naturligtvis tom, men dette Træk har dog dybt rørt mig. — Trækningen af Lotteriet skal finde Sted Christi Himmelfartsdag den 9. Mai. Den h. Fader vil til de Ikkende lade fordele et Kobberstik efter Overbeck, som fremstiller Jesu Himmelfart i det Dieblit, da Han siger *Sine Disciple de Ord*: „*Pax vobis!*“ Pius IX. vil under dette Kobberstik skrive nogle Ord, som autographisk skulle multipliceres.

— Festen den 12. April. Den 12. April er for alle gode Romere en dobbelt Festdag. For det Første vendte Pius IX. paa denne Dag i A. 1850 tilbage fra Gaëta til sine Stater, og for det Andet var det ogsaa den 12. April, da han i Klosteret St. Agnese udenfor Porta Pia i A. 1855 paa saa mærkværdig Maade blev reddet ved Gulvets Sammenstyrkning uden at komme til mindste Skade. Denne Dag er altid bleven høitideligholdt paa en festlig Maade, men især iaar. Om Morgenen var der en formelig Balsfart til Kirken St. Agnese; om Eftermiddagen begav Paven sig selv til St. Agnese, for der at bivaane *Te Deum*'et. Utallige Vogne og Fodgængere ledsagede ham. Kl. 8 om Aftenen begyndte Illumination af hele Staden; aldrig har den været saa storartet. Omendkjøndt vistnok hele Roms Befolkning var paa Benene, for at nyde dette skønne Stuespil, hengik Aftenen dog ganske

roligt, uden de saa meget befrygtede „Demonstrationer“ — med Undtagelse af en lille Exces ved Sapienza (Univerfitetet), hvor nogle faade Mennesker søgte at nedrive Guirlanderne, men strax bleve forjagne af de tilfjende Vensdarmere.

— Den bulgariske Deputation hos den h. Fader. En Deel af Bulgarernes Tilbagetrædelse til den katholicke Kirke paa en Tid, hvor denne i sit synlige Overhoved er udfat for den største Fornedrelse, har ikke forfeilet at vække den almindelige Opmærksomhed og især maae vi Katholiker med Glæde hilse den guddommelige Naades Virksomhed, som befrier et heelt Folk fra Schismaets Aag og synes at ville føre det tilbage til den levende Eenhed med Christi Kirke. Bulgarerne (i hele Tyrkiet $4\frac{1}{2}$ Mill. stærke) bleve i A. 870 indviklede i Photius' Schisma; Tanken om den gamle Forbindelse med den katholicke Kirke var allerede i længere Tid vaagnet desto mere levende hos dem, jo mere de bleve undertrykte af de græske Biskopper (Bulgarere selv ere en slavisk Føllestamme). 2000 Bulgarer i Constantinopel underskrev med deres Præster den berømte Declaration af 23. Octbr. 1860, hvori de erklære deres Gjenforening med den katholicke Kirke. Den 30. Decbr. fandt den høitidelige Overgivelse af Unions-Acten Sted for de katholicke Armenieres Erkebiskop, Anton Hassoun, og den 1. Jan. d. A. talte man af de 35,000 Bulgarer i Constantinopel 4000 Uncerte, med den Bemærkning, at dette Tal vilde stige til det Dobbelte og at den katholicke Kirke havde al Udsigt til at vinde mere end tre Fjerdedelen af hele Nationen. Et paveligt Breve af 21. Jan. stadfæster de til Eenheden Tilbagevendtes Ritus, Indvielser og Værdigheder; som deres Geistligheds Førere nævnes i Forhandlingerne Archimandriterne (Erkeabbeder) Joseph og Makaria, men ikke den bulgariske Biskop af Constantinopel, som saaledes er bleven tilbage. Den h. Fader modtog den 8. April den bulgariske Deputation, som var bleven ledsaget til Rom af Vazaristernes Superior i Constantinopel, Pater Boré. Archimandriten Joseph henvendte følgende Ord til den h. Fader:

„Helligste Fader! Vi kaste os for Deres Fødder, vi, Repræsentanterne for de uncerete Bulgarer og valgte til at aflægge Vidnesbyrd om vor oprigtige Tilbagegang til vore Fædres Tro, som fordem vare Børn af denne samme romerske Kirke og i Buggen bleve nærde med den reneeste Læres Melk. Saa længe vor Nation var lydlig og tro under den store kristelige Familis Fader, den h. Petrus' retmæssige Efterfølger, som modtog det Hverv at „vogte Lammene og Faarene“, vare vi lykkelige og overøste med aandelige Betsignelser. Men forførte ved ondt Exempel og snedige Raad til at fordre, eller meget mere at tage os vor Arvedeel, udtraadte vi

af Familiebaandet, for at forville os i den fjerneste og mest øde Egn af den religiøse Bildfarelse. Ak! i lange Aarhundreder bleve vi nærrede med Algern d. e. med det photianiske Schismas urene Lære, og, da vi forgik af Hunger og Glendighed, tænkte vi paa vor Fader, som i Sandhed har skabt og født os til det kristelige Liv, og vi sagde: Lader os begive os paa Veien og opsøge ham, idet vi med Beskæmmelse bekiende, at vi have syndet imod Himmelen og imod ham. Thi, hellige Fader, vende vi atter hjem, opmuntrede ved Deres Tilraab, ved Tilgivelsens, Kjærlighedens og Smhedens Stemme. Vi kunne kun svagt tolke vore bulgariske Brøders Hølelser, som forene sig med os i den samme katholske Troesbekjendelse. Dersom endnu Nogle, af Fordom, Uvidenhed eller formedlst andre Hindringer blive staaende udenfor Porten, saa vil den Betsignelse, som De vil meddele os, ogsaa, som vi haabe, gaae over paa dem, og vi blive Alle atter een Hjerd under een Hyrde. Amen."

Den h. Fader kunde ved denne Tale ikke tilbageholde sine Taarer; da han atter var bleven Herre over sin Bevægelse, yttrede han i de hjerteligste Ord sin Glæde over at see de i Kirkens Skjød tilbagevendte Bulgarer for sig. Den h. Fader underholdt sig længe med Deputationen; Hr. Boré var Tolk. Pius IX. har udnævnt Archimandriten Joseph til Patriark. Hans Indvielse til Biskop skulde finde Sted den 21. April i det sextiende Capel ved Paven selv. Afgjortnok er for Tiden kun en Brøkdeel af Nationen forenet med Rom, men allerede dette er af stor Betydning. Ved de voldsomme Mytstelser, som ikke alene forestaae det græske, men ogsaa det russiske Schisma, kan Ingen forudsige, hvor vidt en saadan Suurdei endnu kan gribe om sig.

Berlin. Den 3. April beredtes det lille Kloster af „den gode Hyrde“ i Charlottenburg en uventet Glæde. Hendes Majestæt Dronningen af Preussen behagede paa denne Dag, ledsaget af Fyrst Bojuslaw v. Radziwill, at glæde Klosteret med sit naadige Besøg, hvorved den høie Dame udtalte sin Tilfredshed med Husets hensigtsmæssige Indretning og Benyttelse. Ved Slutningen af Besøget og efterat Hds. Majestæt endnu havde erklædet sig om de Forhold, som indskrænke Anstaltens Virksomhed, behagede hun at tilsiige Nonnerne saavel som Anstalten sin fremtidige Deeltagelse og Bistand. Gud gjengjælde en saadan Trøst og velsigne Dronningen (som er Protestant) og det kongelige Hus!

Østerrig. Keiser Frants Joseph har under 8. April underkrevet Patentet om Protestanternes statsretlige Stilling i de tydske-slaviske Kronlande, incl. Tyrol, og er Publicationen allerede paafulgt. Protestanterne ere statsretligt stillede

i alle Punkter lige med Katholikerne og i Henseende til Ordningen af deres kirkelige Forholde er der indrømmet dem en Frihed, som de ikke engang nyde i overveiende protestantiske Lande.

Frankrig. Kirkeligt Sind. Medens en ugudelig Presse i Frankrig fordobler sine Angreb paa den katholske Kirke og dens ærværdige Overhoved, medens den med gribte Hænder samler Alt hvad der synes egnet til at besudle denne Civilisationens og den sande Friheds Moders ærværdige Ansigt, protesterer hele Frankrig imod disse uværdige Forhaanelser paa en sand katholsk Maade. Ifølge Journalen Monde var paa første Paaafedag i Paris den sædvanlige General-Communion i Kathedralen Notre-Dame langt talrigere end i tidligere Aar. I to Timer uddeelte Cardinal-Erkebiskop Morlot og Jesuiten P. Felix (som ogsaa iaar holdt Fasteprædikenerne i bemeldte Domkirke) den h. Communion. Mere end 6000 Personer nærmede sig det h. Kjærlighedsmaaltid. „Da Communionen var endt — siger le Monde — besteg Cardinal Morlot Prædikestolen og holdt en kort Tale til de forsamlede Troende. Da han talte om den h. Faders haarde Prøvelser og om de Pligter, som desaarfsag paalaae alle Kirkens Sønner, opstod der en Bevægelse iblandt de forsamlede, ligesom om man vilde forsikre Overhyrden om, at man havde begrebet hans Ord, at Alle, som vare forsamlede om hans Prædikestol, i deres Hjerte lovede at ville være Christi Statholder troe og ved alle mulige Midler bevise ham deres Tro og deres Kjærlighed.“ Der tilføies endvidere, at navnlig Mændenes Antal i Kirken var betydeligt større end i tidligere Aar. Saaledes bivaanedes f. Ex. Paaafemandag en talløs Mængde, ligesaa mange Mænd som Qvinder, Høimessen i Kirken St. Sulpice. I Provindsferne har det været ligesaa. „Provindsbladene — siger Union — af hvilken politisk eller religiøs Farve de end ere, bekræfte eenstemmig den Kjendsgjerning, at den h. Paaafefest allevegne er bleven høitideligholdt med en Iver, Deeltagelse og Fromhed af ganske usædvanlig Art. Aldrig har Folkets Tro givet sig tydeligere tilkjende.“ Nogle Notiser fra Provindsferne maae finde deres Plads her. I Arras prædikede en Carmelitermunk i den stille Uge i Domkirken. Tilstrømningen af Mænd var saa stor, at man om Skærtorsdagen maatte bekjendtgjøre, at kun de vilde faae Afgang til Kirken den følgende Dag. „Paa Langfredagen var Tilstrømningen — saaledes skriver selv et liberalt Blad — endnu større end før; hele Domkirken var propfuld. Og hvo udgjorde Auditoriet? Mænd, kun Mænd, ikke en eneste af det andet Kjøn.“ Fra Nimes skriver man: „I alle Sognene vare Mændenes General-Communion

langt talrigere, end i de tidligere Aar." En Beretning fra Bordeaux siger bl. A.: „I lang Tid har Bordeaux ikke seet sin fortræffelige Befolkning feire den h. Paaskefest med en saa stor Iver.“ Fra Nantes melder en Beretning, at Stadens største Kirker ikke vare store nok til at rumme de Andægtige ved Gudstjenesten i den stille Uge og i Paaske-dagene og tilføier derpaa: „De aabenbare Sammensværgelser imod alle Rettens Principer, imod alle de store og hellige Institutioner, som endnu udgjøre vor Styrke og Redning, have hidindtil havt et Resultat, som er Diemedet for disse forbrøderste Bestræbelser ganske modsat; thi denne Løsladelse af alle lave Eidenstaber har aabnet Dinene paa et stort Antal Mænd, Mænd, som vare slagne med Blindhed eller henfaldne til en strafværdig Vigeqyldighed, men hvis Høimodighed og Nelsfærdighedsfølelse endelig har opvørt sig ved Synet af saa mange Sturkerier. Aldrig har den h. Fastetid baaret den kostbare Frugt af saa mange oprigtige Omvendelser i vort Sogn. Men hvad der mest har vørt dem, som Herren har givet det Hverv at føre Sjælene tilbage paa Troens og Rettens Vej, var den saa almindelig for Dagen lagte Enthusiasme, denne fyrige Iver, denne saa levende Tørst efter de af Bødsferdighedens rene Kilde hentede Husvaleser, som allevegne førte denne Mængde af troe og ivrige Katholiker til den h. Nadvere. Men sjelden blev der ogsaa fra Brædifestolene udtalt med saa stort Mod og saa megen Veltalenhed midt i en almindelig Nød mere gribende Ord, mere indtrængende Formaninger, smerteligere Prophetier, visere Raad og varmere Opfordringer til Fromhed og Troesiver.“ Hvad fremgaar af alle disse Beretninger? Trods de Angreb, som man overalt foretager imod den katholske Kirke i Frankrig, er det vist, at denne, langt fra at tabe, vinder, og at den, til Erstatning for Forhaanelserne, daglig høster øiensynligere og talrigere Sympathier overalt.

Neapel. Protest. Pariserbladet le Monde offentliggjør en sex Spalter lang Adresse fra de neapolitaniske Biskopper til den sardiniske Regjerings Statholder, Prinds Carignan, hvori der nedlægges høitidelig Protest imod Concordatets Ophævelse og imod de øvrige af Piemont i det Neapolitaniske foretagne „kirkelige Reformier“ (Ophævelse af Klosterne, Inddragelse af Kirkegodserne, Opsynet med Præste-Seminarierne &c.). Actstykket er dateret Neapel d. 7. Marts og undertegnet af 21 Erkebiskopper og Biskopper. De fra deres Sæder fordrevne neapolitaniske Prælater (Erkebiskopperne af Sorrento og Reggio og Biskoppen af Castellamare), som for Tiden opholde sig i Marseille, have i en Erklæring d. d. Marseille, 23. Marts, sluttet sig til denne Protest.

Syrien. Hvad søger England i Syrien? Omendkjendt de Christnes Stilling ingenlunde er sikret i Syrien, omendskjendt nye og endnu værre Mordscener kunne ventes, saasnart Frygten for de europæiske Vaaben ikke mere holder de vilde Drufer og Muselincænd tilbage, saa trænger dog England med al Energie paa, at de siden September i Syrien staaende franske Tropper skulle rømme Landet, og det har kun med Modvillie tiltraadt Stormagternes sidste Beslutning, at Syriens Occupation endnu skulde forlænges indtil den 5te Juni. Den ved sin beundringsværdige Virksomhed i Syrien saa bekendte franske Præst Lavignerie giver i en til Ami de la religion rettet Skrivelse Oplysning om Englands Skinsyge. Han siger bl. A.: England har kun eet, et eneste Formaal i Syrien: at lade dette katholske Folk forsvinde, hvis Sympathier ere fængslede til Frankrig og som vi, desværre kun for et Dieblisk, have reddet. Troe mig, det er kun Had til Frankrigs Indflydelse paa de saalænge af det beskyttede Christne, som leder England; dette Had er det, som tilskynder dets Agenter til at benytte sig af disse arme Mennefers Elendighed for at købe deres Tro og løsrive dem fra Kirken og saaledes stille dem fra os. Jeg har tilstrækkelige Beviser for Alt hvad jeg siger. Jeg har overalt paa Libanon truffet paa engelske Agenter, som opmuntrede og beskyttede Druferne og mishandlede de Christnes Samvittigheder; som paa den ene Side billigede de voldelige Forholdsbregler af den tyrkiske Regjering, der paalægger disse saa haardt hjemsøgte og ulykkelige Christne en ny hidtil uhørt Skat, nemlig Conscriptiionskatten, og paa den anden Side tilbød disse samme Christne Englands Beskyttelse og Skatternes Betaling, — naar de vilde blive protestantiske. Jeg har de katholske Biskopper af Sour's og af St. Jean d'Acres Breve for mig, som berette mig, at Tusinder af Troende, overvældede af Hunger og Elendighed, allerede ere bukkede under for disse lave og nederdrægtige Forførelseskonster. Selv den ustyldige Barndom har ikke fundet Naade for disse nedrige Profelytmagere; de have kjøbt de katholske Børn, og naar de ikke have kunnet købe dem, saa have de stjålet dem ved Hjælp af løgnagtige Løfter, for at lade dem opdrage i Englands Religion, og saaledes en Dag at gjøre dem til deres eget Folks og vore Hjender. Jeg har seet alt dette og siger Intet hvad jeg ikke veed og hvorfor jeg ikke har Beviser, og jeg veed ogsaa, at de kun gjøre alt dette drevne af en Høielse af gemeen Skinsyge imod Frankrig. — Vel! lad Englænderne være skinsyge paa Frankrig, lad dem hade Kirken, jeg begriber det: Frankrig er en katholsk Magt og Kirken er Sandheden; men jeg kan ikke fatte, hvorledes den blinde Videnskab kan drive dem til at forlange Offeret af en halv Million

Usthyblige. Al! dersom De som jeg havde seet de blodige Spor af disse Mædler, dersom De havde seet, hvorledes vore Brødres Blod overstrømmede de tyrkiske Gouverneurers Paladser, dersom De havde seet disse Tusinder af Enker, forældreløse Børn og arme lemlæstede Mennesker, som forsmægte af Hunger, saa vilde De gysse ved den Tanke, at disse Scener strax ville gentage sig. Tyrkerne og Druferne vente paa Diebliffet, for at betale vor øieblikkelige Intervention med de Christnes Blod. Jeg er Christen, min Herre, og Præst, og gaaer kun ud fra Humanitetens, Sandhedens og Retfærdighedens Standpunkt. Nu vel, ved min Tro som Christen og ved min Ære som Præst erklærer jeg for den civiliserede Verden, for det christelige Europa, at den af England saa levende forlangte Rømning af vore Tropper vil være Signalet til de Christnes Udryddelse i Orienten."

Kirkelig Erindringsliste.

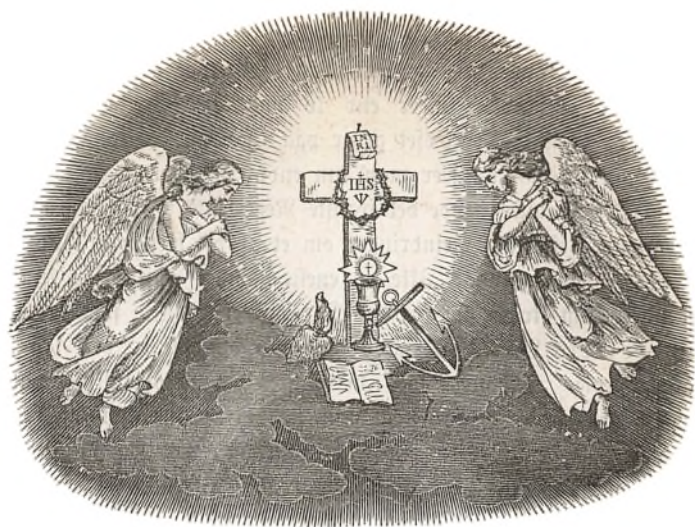
- Søndagen d. 19. Mai*). — Den Helligaands Nedkomst over Kirken. — 1. Pintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper-Andagt.
- Mandagen d. 20. Mai. — 2. Pintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt med Forelæsning.
- Torsdag d. 22., Fredag d. 24. og Lørdag den 25. Mai ere kirkelige Tamyrdage og derfor befalede Fastedage.
- Søndagen d. 26. Mai. — Den allerhelligste Treenhedsfest (Trinitatis Søndag). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt med Forelæsning.
- Torsdagen d. 30. Mai. — Christi Legemsfest (festum Corporis Christi). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 høitidelig Procession og Høimesse. — Aften Kl. 8 Festsandagt med dansk Prædiken. — Og saa paa de følgende syv Dage holdes om Aftenen Kl. 8 en høitidelig Andagt til det allerhelligste Alterens Sacramente. Sidste Aften d. 6. Juni sluttes den festlige Octav-Andagt atter med en høitidelig Procession.

*) Lørdag d. 18. Mai er befalet Vigilie-Fastedag.

„Scandinaviske Kirkehidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler **C. N. Blankensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Zier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 11.

Søndagen den 2den Juni.

1861.

Indhold: Romerske Tilstande. — Pius IX. (fortsat). — Efterretninger: Rom. Frankrig. Mexico.

Romerske Tilstande.

Den evige Stad har allerede engang i dette Aarhundrede, under Napoleon I.'s Auspicer, nydt det Slags Lykke, som man nu atter agter at berede den. Takket den af ham ydede Beskyttelse var Rom kommen saa vldt, at den høihjertede Cagnova derom kunde give Keiseren følgende Beskrivelse: „Denne Hovedstad er siden Pavens Traværelse en Orken. Den har

mistet sin Souverain og med ham fyrgethve Cardinaler, de fremmede Gesandter, meer end to hundrede Prælater og en Mængde Geistlige, Græsset groer paa Gaderne. Tidligere flød der Guld i Rom, nu seer man kun endnu sjældent noget deraf."

Men maaskee havde det franske Regimente i mange andre Henseender efterladt Erindringer om et af det fremkaldt Fremskridt? Ingenlunde! Ikke en eneste gavnlig Institution kunde nævnes, som skriver sig fra den Tid og er at ansee som indviet til Folkets Lykke. Derimod kan man opregne en heel Række af velbædige Instituter, hvis Indkomster det napoleoniske Frankrig havde confisceret og som først lidt efter lidt atter ere blevene kaldede til Live af den restaurerede pavelige Regjering.

Hvad Bedre vilde ogsaa, for kun at tale om Eet, det franske Præfect- og Maire- Væsen have formaaet at hde, end den frie Municipalforsatning, som den mindste Landsby i de romerske Stater havde besiddet ligesaa vel som Hovedstaden? Det er ubegribeligt, at man, ved at discutere de romerske Tilstande, saa ganske forglemmer, hvorledes den ellers overalt saa høit skattede Selv-Regjering netop under den pavelige Regjering har udfoldet sig uanfegtet indtil den nyere Tid.

I enhver romersk By gives der under Forsædet af en saakaldet Gonfaloniere (Borgermester) et Raad af Elbste og et stort Raad, som frit og uhindret forvalte alle Bynliggønder. Ved Siden af disse staaer som Regjeringsembedsmand den saakaldte Governatore, som udøver Statspolitimagtens Functioner. Foruden de til communale Diemed af Menighedsrepræsentationen selv paalagte Menighedsafgifter gives der slet ingen directe Statskat. Statsudgifterne blive dækkede ved Revenuerne af Statsgodserne og ved Domaineindkomsterne, saavel som ved Salt- og Tobaksregalet. Dersom det nu er bleven anderledes, saa er det kun en Følge af de revolutionaire Begivenheder. I den Skattefrihed, som Haandværkere nøde, vare ogsaa de Fremmede deeltagte. Vi have i Rom kjendt et stort Antal bosiddende fremmede Forretningsmænd, som aldrig betale en Skilling i Skat. De hist og her forekommende Klager over høi Beskatning af Huse, Wiinbjerger o. s. v. have deres

Grund deri, at de, som føre saadanne Klager, ikke have nogen egentlig Eiendomsret til bemeldte Huse, Wiingaaarde &c., men kun staae i Forpagtningsforhold; og at de for det Meste glemme dette Forhold og betragte sig som Eiere og den bestemte Forpagtningsafgift som en uretfærdig Beskatning.

Omnedsfjændt nu altsaa Undersaatterne selv kun bidrage Lidet til almindelige saakalbede Statsøiemed, saa gives der dog i Verden ikke noget andet Land, hvor der bliver budt det almindelige offentlige Vel saa Meget, som netop i Rom og dens nærmeste Provinds. Udmærkede Vandeveie, Rigdom paa fortræffelige Vandledninger, uforligneligt Hospitalsvæsen, Baisen- og Sittebørnshuse, Fattigforsørgelse, Læreanstalter m. m. Men for at vise, efter hvilke storartede Planer nogle af disse Instituter ere blevne oprettede, ville vi her kun minde om, at f. Ex. Baisenhuserne i Rom ere saaledes indrettede, at deres Beboere ikke uden videre bære Præget af fuldstændig Forladthed, idet det meget mere staaer dem frit for at bestemme sig for enhver Livsstilling, og at de i selve Anstalten allerede modtage den første Veiledning dertil. Ikke saa af de største Kunstnere og Lærde af enhver Art ere fremgaaede af dem, og virkelig berømte Navne kunne nævnes iblandt dem.

Ligeledes gives der i Rom endnu en anden, af det høieste Humanitetsprincip fremgaaet Indretning, hvoraf der paa andre Steder ikke engang er Spor. For alle dem nemlig, som gjerne engang ville uafbrudt hengive sig til den religiøse Beskuelighed i nogen Tid, men blive forhindrede deri ved Forretningernes og Næringsførgernes Tryk, staaer Huset for de saakaldte aandelige Øvelser eller Exercitier aabent, hvor de i tre samfulde Uger uden Betaling blive underholdte og tilbørligen veiledede i deres aandelige fromme Øvelser. For hvor mange Tusinder har denne Indretning vel ikke allerede viist sig som den eneste frefsende Havn!

Men det er overhovedet det karakteristiske Kjendetegn paa det romerske offentlige Væsen, at det byder de sande menneskelige Fornødenheder i alle Retninger Midlerne til deres Tilfredsstillelse. De høieste aandige Nydelsers blive lige saa let

tilfredsstillende, som Mandens og Regemets Sorger afhjulpne. Følgerne heraf affpeile sig ogsaa tydeligt nok i selve Folket, som frembyder Synet af den lykkeligste Blanding af værdig Alvor og munter Livsglæde. Skarp Standsforskjel gjør sig ikke bemærkelig, eller den synes i det Mindste meget formildet ved Synet af hiin høieste jordiske Storhed, hvortil ogsaa den Ringeste kan naae, naar Dyd, Fromhed og kirkelig Viisdom udmærke ham.

Og en saadan Tilstand vover man nu at udgive for en Tilstand af uværdig Trældom og dybeste Bankundighed? Vi kunne fra vor Side kun see i denne Bestræbelse en Forvildelse af Nutidens Fremstridtsfanatisme, som forfølger enhver Orden, der fortrinsviis bærer en religiøs Charakter, med glødende Had. Rom er altid „en Forargelse for Søderne og en Daarstab for Hedningerne.“ Men at det ogsaa er den sidste Tilflugt for den europæiske Frihed, vil snart vise sig, naar dens gjentagne temporaire Fald paany indleder det tidligere napoleoniske Voldsherredømme i dets hele Udstrækning. Europa vil da blive vaer, i hvis Side den revolutionaire Ugudelighed har stukket sit Sphd!

Da det ikke er usandsynligt, men meget mere kan forudsættes som vist, at man vil sammenholde de om denne Gjenstand ovenfor gjorte Meddelelser med de i de romerske Stater overhaandtagende Forbrydelser imod Eiendomsretten og det der fortrinsviis herskende Røvervæsen, for deraf at drage en for den geistlige Regjering ugunstig Slutning, saa er det nødvendigt ogsaa at føre denne Antepost tilbage til sin sande Værd og Betydning.

Hvo som for omtrent tredive Aar siden havde lært Rom grundigt at kjende, han vilde dengang vist ikke have tænkt paa, at han nogeninde skulde komme i det Tilfælde at maatte tage den romerske Befolkning i Forsvar imod Beskylningen for et den eiendommeligt Hang til listig eller voldelig Tillegnelse af fremmed Eiendom; thi han maatte snart vinde den Overbeviisning, at af alle kun tænkelige Feil netop denne vist allermindst

kunde hænge ved den romerske Italiener. Kun høist sjældent har man i hine Tider hørt noget om Tyveri i Rom; og gjorde ikke allerede den protestantiske Gøtthe den Bemærkning, at der selv i Carnevalstiden ved de bølgende Mæsser paa Corso neppe var forekommet et Tyveri af et Lommetørklæde? Denne samme Erfaring har ogsaa vaakt alle Fremmedes Forundring ved de mange og altid talrigt besøgte Kirkehøitideligheder. Naar ikke Tyveri i Rom hørte til Sjeldenhederne, kunde det vist ikke være faldet Nogen ind at smykke de udenpaa Husene og Murene anbragte Madonnabilleder med alle Slags Kostbarheder. Og hvilken Sikkerhedsvagt vilde der ikke først behøves for at beskytte de Hundreder af Kirker og deres Skatte? men i Virkelighed seer man end ikke det Ringeste til nogen saadan Vagt, omendstjøndt Kirkerne og Capellerne staae aabne hele Dagen og tidt selv om Natten.

Endnu et andet Beviis for, at Tyveri ikke ligger i de romerske Sæder, findes deri, at Laasemebehaandværket maastee i intet andet Land i Verden staaer paa et saa lavt Standpunkt som netop i Rom. I Rom behøvedes der for flere Aar tilbage neppe andet end en simpel Træpind for at aabne enhver Laas. Selve Huusdørene bleve næsten aldrig lukkede. Og dog er det meget rimeligt, at der paa de Stæder, hvor et eller andet Onde optræder særdeles ofte, ogsaa snarest udvikler sig en tilstrækkelig Beskyttelse og Bevogtning imod det. Saaledes blive f. Ex. de bedste Laase gjort i England, fordi der bliver mest stjålet, og for Frankrigs Vedkommende kunde man af lignende Grunde forklare Overlegenheden i Behandlingen af visse Sygdomme. Men heller ingensteds rammes Tyveriet af en større Foragt end netop hos den romerske Befolkning. Naar en Romer fortæller, at Denne eller Hiin af hans Slægt- eller Bekjendtskab er bleven sendt paa Galeierne, saa undlader han sikkerlig ikke strax at tilføie: „Men ikke for Tyveri! det stakkels Menneske har havt den Ulykke at stikke Gen ihjel.“ Blev der Romeren intet andet Valg tilovers imellem at være mistænkt enten for Tyveri eller Mord, — han vilde uden lang Betænkning vælge det Sidste.

Rigtignof stemmer denne Skilbring kun daarlig overeens med de Efterretninger, som for Tiden udbredes om de romerske Tilstande og som vrinkle af Klager over de overhaandtagende Tyverier af enhver Art. Man undseer sig ikke ved at gjøre den pavelige Regjering ansvarlig derfor og overseer ganske, at en saadan Forværrelse kun ene og alene er at tilskrive Revolutionen, ja, at den ene og alene er et revolutionairt Foster.

En ikke mindre feilagtig, paa fuldstændigt Ukjendskab til Landets Charakter beroende Mening er det, naar Røvervæsenet, saaledes som det for Tiden optræder i de romerske Provinser i større Udstrækning end andetsteds i Italien, bliver skrevet paa den pavelige Regjerings Sorgløsheds Regning. Kun den største Overfladighed i Bedømmelsen kan troe, at strenge Politiforholdsregler eller Anvendelse af drakoniske Love vilde være i Stand til, for stedse at sætte en Grændse for dette Onde. Under det første neapoleonske Regimente har det ikke manglet herpaa, og ikke desto mindre vare Landeveiene tidt endnu usikrere end forhen. Ingen Post kunde befordres fra en By til en anden, uden militair Vedækning, og der gaves Steder, hvor selve Indvaanerne behøvede en saadan, naar de kun vilde besøge deres omkringliggende Biinhjerger.

Det romerske Røvervæsen fremgaaer oprindelig af ganske andre Aarsager end af Lysten til at røve, og det vil, eftersom disse Aarsager ere mere eller mindre tilstede, ogsaa optræde snart efter større, snart efter mindre Maalestok. Som oftest har et af Skindhge, af Brede, af Hevn, især af Blodhevn begædet Mord givet den første Anledning dertil. Den flygtede Morder søger da et Tilflugtssted i de nærliggende og paa Smuthuller rige Bjerge. Men Hungeren driver ham da nok snart til at overvinde den naturlige Sky for Tyveri og søge at erhverve sig det Nødvendige ved Magt. Paa Skjebnesæller, som paa samme Maade og af lignende Grunde søge et Tilflugtssted for den følgende Retfærdighed, fattes det aldrig hos et Folk, hvor det varme Blod saa sjældent bliver bemestret i dets første Opbrusning. Saasnart nu flere ere trufne sammen, opgiver man det

sædvanlige Tyveri; de gaae over til større, med mere Fare forbundne Foretagender, indtil endelig en heel Bande har samlet sig, som nu føler sig og optræder som en organiseret Magt ligeoverfor den bevæbnede Statsmagt. „Skammen aftager med den voxende Synd“, siger Fiesco; — en lignende Bevidsthed synes at opfylde hine fra Forbrydelse til Forbrydelse fremadstridende organiserede Røverbander. Men ingen af dem har dog tilfidsft undgaaet Retfærdighedens hevnuende Arm. Hvem der af dem ikke har endt paa Skaffottet, have Galeierne optaget.

At de idelig opdukke paany, lader sig, som allerede sagt, ikke forhindre ved nok saa strenge Forholdsregler. For at indsee dette, behøve vi kun at henvise til den Umage, man fra fransk Side har gjort sig, for at standse Udøvelsen af Blodhevnene paa Corsica. Det hundrebaarige franske Herredømme har heller ikke frembragt den ringeste Forandring deri. Vi erindre, engang at have læst den Bekjendelse i et officielt fransk Blad, at det ikke var muligt at bringe en Jury sammen paa Corsica, som havde Mod til at udtale et „Skyldig“ over den mest overbedviste Forbryder, af Frygt for den hevnuende Røgle. Men i Regelen er der heller ikke engang et Andragende paa „Skyldig“ at stille fordi man af samme Frygt endnu langt mindre vil lade sig bevæge til nogen Vidneforklaring. Denne corsicanste Mislighed, som ikke er et Haar bedre, end Røverbænnet paa det romerske Gebeet, bliver den franske Regjering selv ikke gjort ansvarlig for af dem, som ikke have Ord af Indignation nok imod den pavelige Regjering, fordi heller ikke den formaaer at forhindre et paa en vis Maade naturhistoriskt Onde.

Binds IX.

(Fortsat.)

Da Jesuiterne vare fordrevne fra Rom, jublede de Radikale med dæmoniisk Glæde. Et Bulværk imod deres Bestræbelser var kuldkastet. Men man søgte endmere at drage Nytte

af denne Seier. Og hvorledes? Man udsprebte den Løgn, at Paven havde ophævet Jesuiter=Ordenen, fordi den ikke mere svarede til sit kirkelige Formaal og modsatte sig Statens Reformer. Derimod erklærede rigtignok den officielle Gazzetta di Roma den 30. Marts, at den kirkelige Magt ikke havde ophævet Ordenen, men at Regjeringen havde, i Betragtning af de truende Forhold, anseet det for raadeligt, at Ordenens Medlemmer foreløbig maatte adspredes. Men hiin fordeelagtige Løgn blev ikke desto mindre udbredt i Ind- og Udlandet.

Da nu de virkelige Jesuiter vare fordrevne, angreb man andre, ikke mindre forhadte Personer, som om de ogsaa vare Jesuiter, og tilsidst var Pius IX. selv den „Jesuit“, som maatte styrtes. At bringe en almindelig Storm imod Geistligheden istand og at fordrive den ved et Slag, saaledes som Revolutionens Blodmænd ønskede det, var ikke muligt. Dertil var Folket „endnu ikke opdraget“. Man maatte blot gaae langsomt fremad og endnu skaane „de Svages Fordomme“. Ved idelige Forhaanelser vilde man skræmme de Dygtigste af Geistligheden, ved løgnagtige Bestyldninger berøve dem deres Indflydelse, og, i Fald Alt dette var forgjæves, skulde Dolken gjøre Sit. Da man kun formaadede at udrette saare Lidet ved Anklager imod den romeriske Geistligheds Moralitet, ophidsede man „Folket“ imod den ved at henvise til deres „Privilegier og Godser“, og beteguede dem, ligesom Jesuiterne, som „Reactionaire“ og „Frihedens“ Modstandere. Til samme Tid stimlede store Rebelhobe sammen til truende Demonstrationer foran de endnu ikke fordrevne religiøse Ordners Huse. Selv de fra Verden aldeles affondrede Carthausermunkke bleve ikke forskaanede. Paa Klosterportene kunde man dengang ofte læse den Paaskrift: Dette Huus er „Nationalgods.“ Naabet „a basso i frati“ (o: ned med Munkene!) tog sin Begyndelse. Friheden overskred mere og mere alle Grændser. Frække Gadedrenge forhaanede endog den ærværdige Cardinal Lambruschini, og Pius IX. havde ikke mere Magt til at straffe dem. De Bedrøvede forbausedes derover, og tænkte ikke paa, at de ved deres Feighed og Uvirksomhed selv bare en god Deel af Skylden. Ved saadanne Omstændigheder og Forhold var Jordbunden tilstrækkelig beredet for nu at kunne udbrede alleslags infame Bestyldninger og nedrige Insinuationer imod den h. Fader selv. Saaledes httrede f. Ex. en romerisk Dame til en Præst, da der just havde fundet natlige vilde Demonstrationer Sted i Nærheden af et Nonnekloster, hvor hendes Datter befandt sig: „Hvorledes? Kan Paven see og taale Alt dette? Det bliver stedsø værre og værre; og han reformerer og reformerer uophørligen. O, jeg frygter for“ — sagde hun, idet hun saae sig omkring, som om hun frygtede for at blive hørt — „Paven er maastee“ — — Nu, hvad saa?

spurgte Præsten — „En Rjætter!“ svarede hun sagte hvistende — è forse eretico! — Præsten forsøgte smilende at berolige hende; men det lykkedes ham ikke. „Men hans Forandringer, hans Reformere?“ — vedblev hun. — De ere af reen politisk Natur; i kirkelige Ting tænker Pius IX. som enhver anden rettroende Præst; denne Frygt er uden Grund. — „Hvem veed det?“ spurgte Damen bekhymret; og med dette Chi lo sa? gif hun sin Vei. Saadanne Træk vise, hvor diabolisk Pius's Fremgangsmaade var, som stode i Baggrunden og udbredte saadanne Bestyldninger. Dog i ethvert Tilfælde stadfæste de paa ny Christi Ord: „Ligesom de have forfulgt Mig, ville de ogsaa forfølge eder.“ —

Siden Begyndelsen af April 1848 blev Raabet efter „Kirke-godfernes Sæcularisation“ (o: Ran) altid heftigere. Denne Tante var jo et nyt Elysium for de dannede Patrioter. Man raabte og skrev over Geistlighedens „uhyre Summer“ og Jesuiternes og andre Ordners „stjulte Skatte“. Selv da Geistligheden erklærede sig beredt til at bringe alle mulige Offere for at afhjælpe Statens finansielle Nød, uden dog at afhænde de Kirkerne tilhørende Fordegodser, og bød den høie Sum af 4 Millioner Scudi (ca. 7½ Mill. Rdr.), som kun kunde tilveiebringes med store Offere, var man alligevel ikke tilfreds.

Saaledes nærmede sig Slutningen af April. En truende Gjæring gif igjennem hele Landet. Alt sympathiserede med Lombardiets Opstand. Alle liberale Blade prædikede den „hellige Krig“ imod Østerrig, imod „Barbarerne.“ „Folkets Foreningen“ forkyndte, at man vilde kundgjøre Paven „Folkets Villie“; at erklære Østerrig Krig — det var eensbetydende med at slutte sig til Revolutionen. Den afgjørende Time var kommen for Pius IX. Han valgte ikke et eneste Dieblit. Allocutionen af 29. April 1848 gav hans aabne Svar for den hele katolske Verden. Han udtalte sig om Pavens Grund-sætninger, som stride imod enhver Revolution, erklærede urokkeligen at ville holde fast ved den kirkelige Primats Principer, han omtalte Kirkestatens politiske Reformere som fremgaaede af den Stræben at ville imødekomme Folkets sande Fornødenheder saavel som ogsaa Stormagternes Fordringer og erklærede sig med Afsky imod den af ham forlangte Krigserklæring saavel som den ham tiltænkte Stilling som Præsident for den italienske Republik. Nu var Revolutionens Udbrud at vente. Om Morgenen den følgende Dag erklærede en paa Gadehjørnerne opslaaet „Appel til Folket“ uden Underskrift Paven og hans Ministere for „Forrædere“! Men man vovede endnu ikke at foretage sig Noget imod Pius IX. selv. Imidlertid bleve de fleste Cardinaler ligesom blokerede i deres Huse af Pøbelen og af „Borgergarden“, som var et blindt

Bærktøi i Klubbernes Hænder. Det egentlige Folk skjælvede for Pius IX., men det var ikke istand til at røre sig. Det vidste kun altfor godt, hvorledes fremmede Hænder og Dolke ventede hver den, som modigen erklærede sig for den h. Fader. Slangen snøede sig stedse tættere og tættere om det allerede for længe siden øinede og udsøgte Offer. Ikkun Trasteverianerne (Beboerne af et vist Quartier i Rom) viste endnu nogenlunde Mod, og befriede flere ligesom fængslede Cardinaler, hvoriblandt ogsaa Cardinal Lambruschini, og disse boede fra denne Tid af hos Paven i selve Dvirinalet, beredte til at staae og falde med ham. Pius befandt sig i den største Nød; hans Bødler havde ingen Tølelse for ham. Han søgte Kraft i Bønnen; hans Time var imidlertid endnu ikke kommen.

Hvad der kunde foretages til en midlertidig Beroligelse af Stormen, det gjorde han. Han tillo et flere Gange gjentaget Ministerkiste, thi han troede i en saadan Situation at maatte vælge mindre Under, for at undgaae større. Aldeles i Overeensstemmelse med sit Embedes Opgave sendte han, omendstjøndt selv omleiret og fortrængt af Revolutionen, en apostolisk Delegat til Lombardiet, for at mægle Fred. Vel toge de loyale Borgere i Rom, med hvilke især Trasteverianerne forenede sig, endnu engang Mod til sig, de stormede flere revolutionaire Klublocaler og lode det for længe siden forstummede Viva Pio Nono (o: Leve Pius IX.!) gjenlyde. Men det blev et fortvivlet Forsøg. Kjærligheden græb, Lumskheden handlede, Trofaskaben skjælvede, Underfundigheden triumferede. Allerede talte man i de dominerende Klubber om Dethronisationen „af den forræderste Præst“. I den radikale Presses frivole Spotbilleder bleve hverken Pius IX.'s ærværdige Person eller Kirkens religiøse Ceremonier og dens Helgendyrkelse forfåaenede. Den alt Helligt søndertredende „Hestesod“ blev mere og mere slynlig, — et betydningsfuldt Vink og Varselskraab for Alle dem, som endnu den Dag idag, da Fortsættelsen af denne Tragødie bliver spillet paa den store Verdensscene, i alle disse Bevægelser kun ville see en „Frihedens Ruus“ og „et reent politisk Projectmageri“. Denne Verdens Mand er Satan selv, saaledes belærer — Aabenbaringen os!

Den 23. Juli indtraf en Begivenhed, som fremfor Alt er stiftet til at bevise de revolutionaire Heltes Charakterløshed. Paa denne Dag vendte nemlig 600 Mand, som vare bragte ud i den „hellige Krig“ imod Østerrig, men foruden nogle Røverier imod Romagnaens værgeløse Landsbybeboere ingen Helteggjerninger havde udført, tilbage til Rom, og bleve, omendstjøndt de paa en stammelig Maade havde maattet strække Gevær i Vicenza, efter forudgaaet Opfordring af det revolutionaire „Senat“ høitideligt modtagne af dette og den „gesinnungsstüchtige“

Pøbel udenfor Porta del popolo. Men da de havde maattet aflevere alle deres Vaaben til Østerrigerne, og uden saadanne dog ikke godt kunde holde deres Indtog i Triumph som Seierherrer, som Senatet havde anmeldt dem, saa sendte man dem Gædder nogle Mænd imøde, med hvilke de da under den mest storartede Pomp holdt deres Indtog i Rom. Disse feierkrønedes Helte valgte Jesuiternes Ordenshuus til deres Qvarteer.

Midt i denne Forvirring, da Terrorismens Tyranni beherskede Alt, viste Pius IX. en uroffelig Fasthed, og godtgjorde, at christelig levende Tro og sandt Heltmod gaar Haand i Haand. Med den mest uforskerdede Frimodighed fordømte han aabent de nye Philanthropers (Folkets Dyksaliggjørerers) Theorier. I denne Henseende er en af ham i August 1848 i nogle Cardinalers, den samtlige Hofstats, flere Geistliges og næsten den hele revolutionaire romerske „Vorgergardes“ Nærværelse høit Tale vigtig, som vi derfor ville meddele her i Udtog. Det var paa den h. Josef af Calafanza's Festsdag, da den ærværdige P. la Muzza's Saligerklærings-Bulle blev oplæst. Efter Publicationen talte Paven fra sin Throne med sin sonore Stemme saa høit og kraftigt, at han vel kunde forstaaes af alle Forsamlede, følgende Ord: „Desværre hører man prædike om Italiens Frihed og Uafhængighed. Men fra hvem have vel disse Prædikanter deres Sendelse? Fra hvem, spørger jeg, er deres Mission? — Fra Helvede! — Ja, jeg veed det godt, hvad de stræbe efter, hvad de have isinde! De vilde gjerne forplante Vantroen og Hæresiet ikke blot til vor Hals, men endog hertil, til Christenhedens Centrum; denne Apostelfyrsternes hellige Stol, den vilde de gjerne kuldsta. Jeg veed det. Paa mit Ord har jeg Documenter liggende for denne Paastand. — Men Den, som har sagt: Tu es Petrus et super petram aedificabo ecclesiam meam (du er Petrus, og paa denne Petrus vil Jeg bygge Min Kirke), Han lever endnu, Han har endnu ikke skilt Sig ved Sin Almagt; Helvedes Porte kæmpe forgjæves. Non praevalent, har Han sagt, — hører I det? — non praevalent adversus eam (de ville ikke faae Overhaand over den)!“ — En hellig Bredes dunkle Farve viste sig i hans ædle Ansigtstræk, og i livlig Bevægelse slog han med Haanden paa sin Stols Læne, idet han med stedse stigende Kraft udtalte disse sidste Ord. Alle bleve rystede. Vorgergardens Officerer stode ligesom forstenede. Paven havde talt. Saadanne Tanker, saadan en Kraft og Bestemthed havde de ikke mere ventet sig af Pius IX. Med et alvorligt, næsten truende Blik, som man aldrig før havde seet paa ham, gik han bort. Man slutte havde troet, at der var opstaaet en af de gamle Propheter, for at tordne den ugubelige Slægt sin Utaknemmeligheds Skjændsel og sit Forehavendes Daarstab ind i dens bedøvede

Samvittighed, og at forkynde den forhaandede Guddoms Straffedomme. Saaledes og ikke anderledes kunde den store Leo, saaledes den mægtige Gregor VII. have talt.

Pius IX. havde sat sig op imod Revolutionens Storm. Dette bragte dens Raseri til at soulme mere og mere op, indtil endelig det voldsomme Udbrud maatte stee. I Begyndelsen af August fattede man den Beslutning, at overfalde Dvirinalet (Pavens Bolig), at afvæbne Schweizerne (Pavens Livgarde) og at bringe Paven til Lateranen, for der, fjernet fra al Regjering, at bevogte ham som en Fange. Alle Bedresindebe kom ved denne Efterretning i Angest og Skræk. De luffedede deres Bontiker og Bærksteder og trak sig tilbage i deres Huses Indre. Alt syntes allerede tabt; hvem der vilde holde med Paven, hed det, skulde straffes som Høiforræder. Medens en lille Skare af modige Mænd havde været tilstrækkelig, for at adsprede denne Bande, trak de feige og raadvilde Conservative sig tilbage, og overlode i panisk Skræk deres og Pavens Dødsfjender Skuepladsen. Paven selv havde faaet Nys om Planen. Men Gen skjælvede ikke — og det var Pius IX. Om Morgenen paa den frygtede Dag begav han sig tilføds i simpel Paaklædning, og kun ledsaget af to Prælater til et Kloster af Kapucinerinder, i hvis Kirke han feirede det h. Messeoffer og meddeelte flere Andægtige den h. Communion. Som en Løbeild gik Efterretningen herom igjennem Staden. I mindre end en Time havde Tusinder flokket sig om Pius IX., og Revolutionsheltene vovede ikke, at forgribe sig paa Paven. Folkets Mængde ledsagede ham tilbage til Dvirinalet. Værgeløs men modig var han traadt Faren indpe, hans blotte Syn havde for denne Gang fjernet den. Men hvilket Martyrium maatte det være for en saa ømtfølsende Natur, som Pius IX.'s, saaledes under idelig Livsfare, Dag og Nat at vente det Skrækkeligste og at kæmpe med sine Fjender. Hans søvnløse Nætter gjorde ham til et sandt Billede af Frelseren i Gethsemani. Dog „Langfredagens“ Mordsfrig skulde snart paafølge! Sidste Gang før Novemberkatastrophen havde de Bedresindebe tilkraabt deres Overhyrde og Konge deres begejstrede „Hosianna“.

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Hvorledes Paverne øve Taknemmelighed. Kong Frants II. af Neapel opholder sig endnu i Rom. I Cavour's Time er som bekjendt Kongens Ophold i Rom en Fare

og Hindring for Italiens Eenhed. Naturligviis! Frants II. er Skyld i Neapolitanernes Had imod Piemont; han er Skyld i de talløse Henrettelser og Fængslinger, som Piemont maa foretage: al Ulykke kommer netop kun fra Kongen af Neapel! Keiser Napoleon gav derfor for nogen Tid siden sin Gesandt i Rom, Hertugen af Grammont, Befaling til at gjøre Reclamationer hos den h. Stol imod den kongelige Families længere Ophold der. Den tjenstfærdige Gesandt begav sig ufortøvet til Cardinal Antonelli og udrettede sit Hverv. Cardinalen svarede ham omtrent Følgende: „Herr Hertug, jeg har forudseet, at De vilde paatage Dem en saadan Mission, og jeg har derfor ogsaa i Forveien allerede indhentet den h. Faders Befalinger desangaaende. Den h. Fader paalægger mig nu at give Dem et absolut Afslag paa Deres Forlangende og tillige at meddele Dem hans Grunde dertil. Den første af disse Grunde er Taknemmelighed imod det souveraine Huus af Neapel, som i 1848 og 1849 aabnede ham et Tilflugtssted i Gaëta. Den anden Grund er Pavens Charakter som Christenhedens fælles Fader, som gjør ham det til Pligt at antage sig de Undertrykte og fremfor Alt at yde dethroniserede og ulykkelige Fyrster Gjestevennskab. De maa, Herr Hertug, erindre Deres Keiser om, at hans egen Familie og han selv har lært Pavernes, Pius VII's og hans Efterfølgers Edelmødighed at kjende, dengang da Keiser Napoleon den I's Fald lukkede det øvrige Europa for dem.“ — Da Herr de Grammont ikke oplyste med at overhænge Cardinalen med sine Forestillinger, sluttede Cardinalen Samtalen med de Ord: „Vi kunne nu engang ikke blive enige i dette Punkt. Henvend Dem til Kongen af Neapel selv, hvis De synes saa.“ Hertugen begav sig nu til Frants II., men fik ikke Audients; da han nu spurgte Huushovmesteren, Fyrst Rufano, om Kongen snart tænkte paa sin Afreise, fik han til Svar, at Frants II. just havde leiet en Villa i Albano (i Nærheden af Rom) og tænkte at tage et Sommerophold der i tre Maanedes.

Frankrig. Kirken's Fremskridt. Hvorfor ere de Undevrede paa Kirken? Fordi den altid bliver frugtbarere under Ondskabens Slag! Biskop Dupanloup opregner Kirken's Fremskridt i Frankrig siden dens tilsyneladende Tilintetgjørelse i Begyndelsen af dette Aarhundrede saaledes: „I mindre end 50 Aar har den atter gjenoprettet alle sine Templer, 60,000 Kirker. Under den voldsomste Blodsigelses Tid har den aabnet, udstyret og befolket 300 store og smaa Præste-Seminarier, Helligdommens Planteskoler. Trods Tidsalderens Fordomme har den atter opvaakt de gamle Ordens-Samfund af den h. Benedict's, den h. Bruno's, den h. Bernhard's, den h. Franciscus',

Dominicus', Ignatius', Johan af Korset's og Theresia's Disciple i deres oprindelige Land. Den har fremkaldt Foreningerne af St. Sulpice, af St. Lazarus, af den Helligaand, af de fremmede Missioner, af Oratorianerne og af den h. Johan af Guds Brødre og udbredt 8000 Skolebrødre til gratis Opdragelse for fattige Børn. Den har grundlagt nye Ordener, hvis Over ikke staaer tilbage for de ovennævntes, saasom Maristernerne, Oblaterne af Marseille, Barmhertighedens Fædre, stiftede ved den ærværdige Abbé Manzoni og Herr Janson, Præsterne af Picpus og Maria's Hjerte, ikke at tale om de mange Missionsforeninger, som forkynde Evangeliet i vore biskoppelige Sogne. Fremfor Alt har den paa en mere omfattende Maade end nogen sinde før, forenet Congregationerne af Qvinder, som indvie sig til Contemplationen, Børneopdragelsen, Fattig- og Sygepleien og forestaaes af 10,000 Søstre af den h. Vincents af Paul, hvis Offervillighed bliver priist og velsignet af næsten alle Jordens Ulykkelige. Over alle disse Institutioner, gamle saavel som nye, hviler Guds Aand paa en Maade, at de vise sig mere blomstrende i vore Dage, end i noget andet christeligt Aarhundrede. Ved Frankrig, at det idag indslutter i sig mere end 100,000 Somfruer, som opdrage Følkets sinde Børn, og hvert Dieblit godtgjøre Kirkens Hjerte og sømme Følelse for dens Børn? Denne storartede Opoffrelse for det kirkelige virksomme Liv gjør intet Skaar i det contemplative. Den h. Frants af Sales', den h. Ursula's, Calvariebjergets, den h. Theresia's Børn, de Frankrig saa dyrebare Carmeliterinder, Maristinderne og saa mange andre, som indvie sig til det bestuelige Liv, ere talrigere end nogen sinde før. Til ingen Tid har paa disse Steder for religiøs Afsondring fra Verden, hvor Frelseren har taget troe, hengivne Sjæle under Sin Beskyttelse, og hvorfra man i det Fjerne hører Sang, Bøn og fromme Suk for Synderne, til ingen Tid har det religiøse Liv viist sig renere, Spørgelsen strengere og Bønnen inderligere. De bede for Verden, redder den i det nittende Aarhundrede ligesaa vel som i det fiftende. — Denne Kirke i Frankrig bærer en saadan Livskraft, en saa gennemgribende Frugtbarhed i sig, at næsten alle dens Foreninger, neppe traadte i Live, vinde Universalitetens glørrige Præg. Af Kirken i Frankrig er fremgaaet den vidunderlige Forening for „Troens Udbredelse“, som har udbredt sig til Jordens yderste Grændser, og hvoraf atter er fremgaaet den „hellige Barndoms“ Forening. De rige Vidler, som den sætter i Omlob ved disse Foreninger, tilflyde dens talrige Missionairer, de talrige Legioner Apostle, iblandt hvilke den allerede tæller saa mange Blodvidner, hvorved den da yder den h. romerske Kirke den dobbelte Tribut af sit Guld og af sit Blod for den katolske Evangelisations store Værk.

Den, Kirken i Frankrig, er det, som i nogle unge Studerendes Hjertes, som den havde raft den første h. Communion, tændte Tanken om at grunde hiin usforlignelige Forening „den h. Vincents af Paul's Conferentser“ og hvorfra hundrede andre Foreninger til den virksomme Kjærligheds Dvælselse for at afhjælpe Trang og Elendighed, ere fremgaaede, saasom Foreningen for Krigsfolk, den h. Frants Xaver's Forening for Arbeidere, Foreningen for Læredrenge, Skytssamfundet for Børn, den h. Families Forening, den h. Frants Regis' Forening til Christianisering af det ægteskabelige Samliv. — Det lader sig ikke negte, at man i alle Aarhundreder har mødt kristelige Vindere, som have stjenket de Fattige deres Guld og deres Hjerte; derimod have Mændene sjelden gjort Andet, end at aabne deres Pung og bortgivet deres Sølv. Nu, under den h. Vincents af Paul's Banner, aabne, hengive ogsaa disse deres Hjerte. De see den Fattige i Diet, trænge ind i hans Fornødenheder og hans Elendighed; de afhjælpe, ane den; de lide hans Smerte med ham, aftørre hans Taarer, de vide i fornødent Tilfælde ogsaa at græde med ham. Lignende have de foregaaende Aarhundreder ikke at opvise. For Tiden blomstre disse den h. Vincents af Paul's Conferentser i alle fem Verdensdele. — Raster man et Blik paa disse Nutidens vidunderlige Fremtøninger, saa kan man, trods alle Diebliffets Farer, ikke opgibe trostende Forhaabninger, og man føler sig tvungen til at udraabe: „Nei! Frankrig er ikke forladt af Gud! Frankrig tør bekjende: selv i den værste Tid har Gud altid ladet mig see et gunstigt Tegn — Signum in bonum.“

Mexico. Kirkens Forfølgelse. Som allerede meldt, har Miramon, hidtilværende Præsident for Mexico, maattet ligge under for de Radicales Fører, Suarez. Neppe kommen til Magten, har nu dette røde Parti, som overalt, hvor det vinder Overhaand, ført sit første Slag imod den katolske Kirke. Den pavelige Nuntius, den 70aarige Erkebiskop af Mexico og tre andre Biskopper ere blevne landsforviste, Ordensselskaberne ere opløste og deres Gods'er confiscerede. Om de nu til Herredømmet komme Demagoger bemærker et Blad i New-Orleans følgende: Demagogerne i Mexico vedblive at udøve deres Hælmød imod Præster og Nonner. Det nye mexicanske Regjeringsblad udtaler sig i sit Nummer af 15. Febr. paa følgende trostfuldige Maade om Præste- og Munkeforfølgelsen. „Ifor-gaars, saaledes hedder det, bleve Nonnerne i visse Klostre forflyttede til andre Klostre, for at udføre Regjeringens Anordninger, ifølge hvilke de Gods'er, som man kalder Kirkegodser, vare i Overeensstemmelse med Lovene erklærede for Nationalgodser. Regjeringscommissairerne viste ved denne Veilighed

megen Fasthed, men opfyldte tillige deres Pligt med alle de Hensyn, som man skulder Nonner. Forslyttelsen gik for sig om Natten for at undgaae al Ophidselse, og Sagen endtes i al Kollighed. Paa denne Maade bleve 13 Kloostere tømte og kunne nu stilles til Salgs." — Det nævnte Blad bemærker hertil: „Heri lyver hiint Blad. Sandt er det, at Nonnernes Fordrivelse skete ved Nattetid. Man havde i Forveien slukket alle Lygterne paa Gaderne og gjort Alt for saa meget som muligt at skjule Sagen. Men sandt er det ogsaa, at Nonnerne ufornøden bleve overfaldne om Natten og paa en brutal og skamløs Maade fordrevne fra deres Kloostere. Hele Befolkningen var oprørt over dette Optrin; Folket sammenrøttede sig, det kom til heftige Optrin og der flød Blod. Naturligviis blev dette Opløb lagt Præsterne til Last! Imidlertid vedvarer Plyndringen af Kloostere og Klosterkirker. Finanzministeren røvede med væbnet Haand de Edelstene og Kostbarheder, som befandt sig i Capellet Notre-Dame-de-los-Remedios. Desværre havde Geistligheden saa liden Auelse om de Radicales Undskab, at den i de fleste Kirker ikke havde truffet Anstalter til at beskytte eller skjule Kostbarhederne for Røverne. Desuagtet bleve mange Privathuse gjennemsøgte, fordi man troede Kirkeskatte skjulte i dem. Altting ligger endnu stille: Handel, Agerdyrkning og Industri. De Radicales Regimente kan ikke vare længe. Men til at ødelægge hører der kort Tid, og dersom Gud ikke fjerner dette Lugteriis fra Mexico, vil man om kort Tid kun finde Ruiner. Saaledes for bedre Demagogerne Folkenes Skjebne i Amerika, ligesom i Europa. Deri ligne de overalt hjerandbre.“

Kirkelig Erindringsliste.

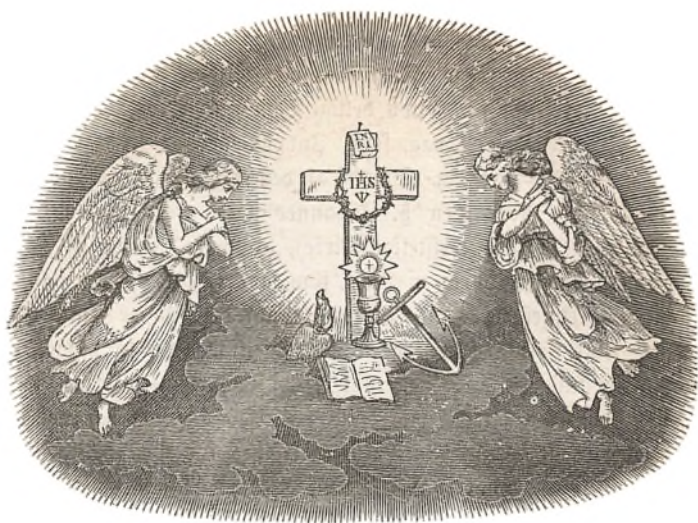
Søndagen d. 2. Juni. — 2. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Hoimeesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 8 høitidelig Octav-Andagt. Samme Andagt holdes ogsaa de følgende fire Aftener og paa den sidste Aften med Prædiken og Procession.

Søndagen d. 9. Juni. — 3. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Hoimeesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Opnaaelse af en salig Død.

„Skandinaviske Kirkeendende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissjonair, Sr. Konsthandler C. A. Blaufenster, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 3 Mk. Quartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 12.

Spudagen den 16de Juni.

1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønbed (fortsat). — Belgjørenhed. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Köln. England. Irland. Frankrig. Italien. Venedig. Neapel. Sardinien. Turin. Konstantinopel. Syrien. Sydamerika.

Den katholske Kirkes Stjønbed.

(Fortsat.)

Simon. Kirkeindvielsesfesten er altsaa en Gjen-erindring om hiin Dag, da Kirken engang blev indviet af Bisoppen og for første Gang tagen i Brug?

Pr. Ja, den er; og denne Erindring skal hvert Aar opmuntre os til ny Taknemmelighed for, at vi ere saa lykkelige

at besidde et Herrens Tempel i vor Midte, samt opfylde os med ny Grefrygt for Guds hellige Tempel. Derfor bliver paa denne Dag, ligesom paa selve Indvielsesdagen, som Epistel i den h. Messse læst et Stykke af den hemmelige Aabenbaring (21, 2—5.), hvor den h. Johannes siger: „Sag saac det nye Jerusaleem (o: den christelige Kirke), at sænke sig ned af Himmelen fra Gud, og hørte en Røst, som sagde: See, Guds Paulun iblandt Menneffene! Han vil boe iblandt dem og de skulle være Hans Folk.“ Og i Festdagens Evangelium høre vi hine Ord, som Christus engang henvendte til Zachæus (Luc. 10, 5.): „Idag bør Jeg blive i dit Huus.“ — Hvor meget have vi ikke Aarsag til at bevise vor Taknemmelighed for Besiddelsen af et Guds Tempel! Hvor mange Menigheder maae ikke ogsaa endnu i vore Dage, ligesom i den første christelige Tid, tage til Takke med en Sal, eller endog med et tarveligt indrettet Skuur; hvor mange have ikke hverken Tempel eller Gudstjeneste, og maae gaae mange Mile langt, for at bivaane det h. Messseoffer, høre Underviisningen i Christendommen og annamme de hh. Sacramenter; ja mange Egne have ikke engang det, men kun een eller to Gange om Aaret kommer der en Præst langt borte fra til dem, for at meddele dem den hellige Religions Trøst, og saa ere de igjen aldeles forladte for lang Tid. Skam for den Christne, som har en Kirke i Nærheden, og ikke derved føler sig tilskyndet til at besøge den ret ofte, eller som ikke ved sin Opførsel der beviser, at han veed at statte den Belgjerning, at have et christeligt Tempel i Nærheden! Guds Søn er for vor Skyld kommen fra Himmelen ned paa Jorden, og Mange af dem, som Han har forløst, ere altfor magelige til, af Kjærlighed til Ham kun at gaae fra deres Bolig til Kirken! — Imidlertid er den katholske Kirke endnu paa ingen Maade tilfredsstillet, naar vi kun ikke forsømme dette; men vi skulle desuden ogsaa søge at opnaae alle de velsignelsesrige Frugter, som et christeligt Tempel i vor Midte kan have for os, og netop det er især den rette Maade, at vise os taknemmelige for Besiddelsen af et saadant. I den allerede anførte Festdags = Epistel hedder det videre: „Enhver Taare vil Gud astørre af deres Dine; Døden

skal hdermere ikke være, heller ikke skal der være Sorg eller Klage og Smerte." Disse Ord have rigtignok nærmest Hensyn til den tilkommende Salighed; men de gaae i en vis Forstand ogsaa allerede i Opfyldelse paa enhver from Christen, som paa den rette Maade besøger Templet; Gud er altid beredt til, at afstørre vore Taarer og lindre vor Sorg og vor Smerte, naar vi kun tillidsfulde komme derhen, for at bede Ham derom. Og gjøre vi ligesom Zachæus, der sagde: „See, Halvdelen af mit Gods giver jeg til de Fattige, og har jeg bedraget Nogen, da giver jeg det firefold igjen;" d. v. s. fatte vi hellige Beslutninger i Templet, at ville forbedre os og udøve gode Gjerninger, saa henvender ogsaa Frelseren til os hiint Ord i Evangeliet: „Idag er dette Huus vederfaret Frelse, eftersom ogsaa han er bleven en Abrahams Søn."

Simon. Det er sandelig en fortræffelig Maade at fejre Kirkeindvielsens Fest paa.

Pr. Den katholske Kirke vil overhovedet, at vi saavel skulle forstaae og opfylde Ceremonierne ved en Kirkes Indvielse, som ogsaa den hvert Aar tilbagevendende Kirkeindvielsessfest i en høiere, aandelig Forstand, og anvende dem paa vor egen Sjæl, som efter den h. Pauli Ord (1. Cor. 3, 16) er Guds Tempel og den Helligaands Bolig. Især er den hellige Daab den høitidelige Indvielse af den menneskelige Sjæl til et Guds Tempel, hvis Grundvold er Troens Dyd, som bliver indgydt ved den hellige Daab; Taarnet er det christelige Haab, som hæver os til Gud, og Høialteret er den guddommelige Kjærlighed, ved hvilken vi opoffre os og Vort til Gud. Grundpillerne ere de øvrige christelige Dyder, og Løftet, som hvælver sig over vor Sjæls Tempel, er den Allerhøjestes magtige Beskyttelse, som vaager over os med Sit kjærlige Forsyn. Lad de rene hvide Bægge og de forgyldte Prydelser i Templet stedsse være et Sindbillede for eder, som I ved eders Reenhed og Ufkyldighed, som I engang have modtaget i den h. Daab, og ved alle Dyders Prydelse, paa aandelig Maade tragte efter at gjenspeile i eders Sjæle. I et saadant Tempel vil Gud boe med Velbehag. Men glemmer heller ikke hvad Apostelen videre siger paa det

anførte Sted: „Hvo som vanhelliger Guds Tempel (i sin Sjæl), ham vil Herren ødelægge;“ d. v. s.: Han vil straffe den Synder stræffeligt, som besmitter og vanhelliger den Helligaands Tempel, sin Sjæl, ved Synd og Last, især ved Utugtens Vedersthyggelighed.

Simon. Jeg har engang hørt, at ogsaa selve Kirkerne i visse Tilfælde atter blive vanhelligede, og at de da maae indvies paany. Er det virkelig sandt?

Pr. Ja, f. Ex. naar et Mord bliver begaaet der eller i en Strid Menneskeblod udgydt, samt ved Utugtens Vedersthyggelighed bliver Gudshuset betragtet som vanhelliget og ureent. Da tør der ikke mere holdes nogen Gudstjeneste eller frembæres noget helligt Offer der. Altrene blive aldeles blottede og Kirkedørene aflukkede. Templet maa bestænkes med et af Biskoppen indviet Vand, hvori der er blandet Salt, Afke og Viin, og under Bønner indvies vaany, forinden man atter tør frembære det hellige Messesooffer i det.

Thom. Men det er dog en altfor sandselig Tænkemaade. Kunne da Stenene i Kirkebygningen gjøre noget for, naar en Forbrydelse bliver begaaet i Kirken? Eller kan en fornuft- og livløs Gjenstand ligesom et fornuftigt Menneske blive besmittet ved en Synd?

Pr. Det er rigtignok ikke at forstaae saaledes, som om selve Murene og Stenene, hvorefter den livløse Bygning bestaaer, kunde, ligesom den menneskelige Sjæl, vanhelliges paa moralsk Maade; den katolske Kirke forretter meget mere Gjenudsoningens Ceremonie og den nye Indvielse af et saadant Tempel, som er vanhelliget ved syndige Handlinger, af ganske andre høiere og aandelige Henfigter. 1) Vil den derved opvække Rædsel og Afsty i de Troendes Hjerter for hine skammelige Laster, ved hvilke selv en Kirkebygning i dens Dine ligesom bliver forvandlet til en uværdig og forhadet Gjenstand; — omtrent som man i ældre Tid pleiede at udbringe en stor Forbryders Huus og at bestrø selve Stedet med Salt. Husets Grund var naturligviis ikke Skuld i Forbryderens Gjerning; men man vilde derved dog udtrykke sin Afsty for hans ryggesløse Gjerning og

forøge Folkets Afsty. 2) Vil den katholske Kirke ved den nye Indvielse af et besmittet og vanhelliget Gudshuus give alle Syndere et Forbillede paa Bodens hellige Sacramente. Den første Indvielse af en Kirke hedder „Consecration“: denne skeer ved Biskoppen selv og kan ikke gjentages saalænge Kirken bestaaer i sine Hoveddele. Denne „Consecration“ er derfor et Sindbillede paa den h. Daab, hvorved den christelige Sjæl første Gange bliver indviet til den Helligaands Tempel, og som heller ikke kan gjentages. Gjenindvielsen af en besmittet Kirke bliver derfor ikke kaldet „Consecration“, men „Reconciliation“, som betyder saa meget som „Gjenudsoning“; og denne er et Sindbillede paa Bodens og Skriftemaalet, hvorved Sjælens Tempel atter maa renses, naar den er bleven besmittet ved Synder. Det med Salt og Afke blandede Vand, som Biskoppen velsigner til en Kirkes Gjenindvielse, betyder de Bodstaarer, den bitre Smerte, den hdmgye Anger og Bekjendelse samt de Bodssøvelser, hvorved Menneffet atter maa udflette sine Synder og rense sin Sjæl fra dens Pletter. Før Indvielsen af en besmittet Kirke tør man ikke forrette de guddommelige Hemmeligheder i den; og en med svære Synder besmittet Sjæl tør heller ikke igjen tage Deel i Herrens h. Bord, førend den ved Bod og Skriftemaal atter er bleven udsonet med Gud.

Simon vilde endnu spørge Noget om Klokkernes Indvielse; en Anden bad om Forklaring om, hvad Hauen paa Kirkeetaarnene betyder; Thomas vilde tale om Billederne i Kirken. Men Præsten meente, at der foruden disse Ting endnu var Meget at spørge om og forklare, hvorfor han udsatte Fortsættelsen af Samtalen til næste Sammenkomst.

(Fortsættes.)

Belgjørenhed.

En Bazar, som i Midten af afvigte Mai Maaned blev holdt i London til velbædige Diemed, hørte til det mest Storartede, som man i denne Henseende har seet i de sidste Aar i

London. „Foreningen af den ubesmittede Undfangelse til Forsørgelse af forældreløse og forladte katholske Børn,“ hvis Kasse Indtægten tilflyder, blev for flere Aar siden grundlagt af nogle londoniske Katholiker af de lavere Stænder, og har allerede stiftet meget Godt. Men naar man betænker, at der i London ikke gives færre end 20,000 forældreløse eller trængende Børn af katholske Forældre, vil det lettelig indsees, at Foreningens Midler og Bestræbelser kun kunne sikke et forholdsvis lille Antal Velgjerningen af en god Opdragelse. Nogle velgjørende Damer af de høiere Stænder besluttede derfor at forsøge, ved en stor Bazar at forskaffe Foreningen en større Capital for dens Viemed. Deres Plan fandt Bifald, og Aviserne offentliggjorde for nogen Tid siden en Liste af Comitteen, som saaa temmelig omfattede alle fremragende Medlemmer af den katholske Adel i England, saavel som de katholske Gesandter og deres Fruer og andre høitstillede Fremmede i London. Ogsaa flere fornemme Protestanter sluttede sig til dem, s. Ex. Marquien og Marquisen af Normanby, Greven af Carlisle, Greven af Dubleq, Ford Eduard Clinton (en Søn af Hertugen af Newcastle) m. Fl. Fornemme Damer erklærede sig beredvillige til at fungere som Udsælgerinder ved Bazaren.

Ved Gesandternes og andre høitstillede Personers Mellemkomst havde flere Souverainer, Prindsler og Prindsesser lovet Gaver for Bazaren. Cataloget nævner iblandt de fyrstelige Givere og Giverinder: Paven, Keiserinden af Frankrig, Keiserinden af Brasilien, Dronningen af Spanien, Entedronningen af Frankrig, Dronningen af Neapel, Kongen af Belgien, Hertugen af Chartres o. Fl. Den h. Fader havde oversendt et smukt paa Porcellain malet Billede i kostbar Ramme, fremstillende Jesu og Maria's hh. Hjerter, med den Bemærkning, at Billedet, som han havde opbevaret i sit Værelse, havde været hans Trøst i mange mørke Timer; at han havde faaet det til Foræring, men at han ikke kunde sende Andet for de stakkels londoniske forældreløse Børn, end hvad man havde skjenket ham. Den unge Dronning af Neapel sendte en Madonna i Mosaik, som havde hængt i hendes Huuscapel i Gaeta og foran hvilket hun under Beleiringen ofte havde forrettet sin Bøn. Keiserinden af Frankrig sendte et værdifuldt Service af Sèvres-Porcellain, Kongen af Belgien to Malerier, Fyrstinde Borgheze to smukke Mosaikborde, Marchese Ricci to Marmorstatuetter af Paven. Fra Desja kom en Liste med orientalske Broderier og vævede Tøier. Nogle rige Juvelerer skjenkede Smykker til Værdi af 300 Guineer. — Ved et Bord bleve Bøger solgte, som alene vare skrevne for Bazaren; de vare meget elegant trykte og pragtfuldt indbundne, deriblandt et Bind Digte af Cardinal Wiseman (et Antal Exemplarer med

Cardinalens Autograph til forhøiede Priser), Hertuginde af Parma's Levnetsbeskrivelse af Marquise af Normanby, en Fortælling af Lady Fullerton og en Samling af Smaafigte og Fortællinger under Titelen „Offerings for orphans“ med Bidrag af Dr. Newman, Dr. Faber, Lord Carlisle, Aubrey de Vere, Lady Fullerton, Miss Procter og Andre.

Den første Dag kostede Entreen 2¹/₂ Shilling (ca. 1 Rbd.), de følgende Dage 1 Shilling (2¹/₂ Mk.). Besøgenes Antal oversteg 10,000, hele Indtægten udgjorde henved 6000 £. Stl. (ca. 53,000 Rbd.). Gjenstandene bleve deels solgte, deels bortauktionerede, deels bortloddede. Det Sidste stete navnlig med de Gjenstande, som havde en Affectionsværbi, som f. Ex. med den unge Dronning af Neapels Foræring, for hvilken Lodderne bleve solgte til 10 Shillings (4 Rbd. 2 Mk.). Paa en original Maade disponeredes over den h. Faders Foræring, som i Bazartiden stadig samlede talrige Skarer af Besøgere omkring Lady Fullerton's Udsalgsbord. Comiteen bekendtgjorde, at den nu saa almindeligt afholdte „almindelige Stemmeret“ skulde afgjøre denne Foræring's tilkommende Bestemmelse; Stemmesedler, hvoraf man kunde faae hvilket som helst Antal, solgtes for 1 Shilling Stykket; enhver Stemmeberettiget kunde stemme for sig selv, for en Anden eller — hvad man især anbefalede — for et eller andet Kloster eller en Opdragelsesanstalt, i hvilken Billedet da vilde blive opbevaret for steds som et Tegns paa den h. Faders Kjærlighed for England. Der blev solgt for 287 £. Stl. (2,500 Rbd.) Stemmesedler og efter Bazarens Slutning blev Resultatet af Afstemningen bekendtgjort. Flere Klosters og Opdragelsesanstalter havde erholdt nogle hundrede Stemmer, Collegiet i Stonyhurst endog 1153, — men de fleste, 2000 Stemmer, Lord Huntingtower, som altsaa havde kjøbt for 100 £. Stl. (næsten 200 Rbd.) Stemmesedler og afgivet dem for sig selv.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Peterspengen. Efter Giornale di Roma beløber den indtil 30. April d. A. indkomne Peterspenge sig til næsten 3 Mill. romerske Daler (omtrent 5¹/₂ Mill. Rdlr.). Nylig havde de pavelige Zouaver (de belgisk-franske Frivillige) sammenstodt en Sum af 2,400 Fres. til en lille landlig Fest. Da man nu raadslog om Programmet til denne Fest, gjorde en Zouav det Forslag, at man skulde skjenke den h. Faber

Pengene. Dette blev eenstemmigt antaget. Man henvendte sig til Obersten, som gav denne smukke Handling sit udeelte Bifald og overdrog to Zouaver at overbringe den h. Fader Corpsets Gave. Pius IX. modtog dybt rørt denne „Peterspenge.“

— I Rom have de fattigere Classer alene siden September f. A. bidraget 149,060 Frcs. som Peterspenge, medens de høiere Classer directe bringe den h. Fader deres Gaver.

— De revolutionaire Muldvarpes Roden fortsættes i Rom med gammelt Raseri. Fornylig ere to Adresser, efter Sigende forsynede med 10,000 Underskrifter, assendte — den ene er rettet til den franste Keiser og opfordrer ham til at trække sine Tropper tilbage; den anden indbyder Victor Emanuel til at komme til Rom og tage Italiens Hovedstad i Besiddelse. „Allerede i forrige Aar fordrede Grev Cavour saadanne Adresser, men man opnaaede kun 100 Underskrifter; den nærværende Kundgjørelse er ligeledes bleven fordret af Cavour“ — saaledes skriver selv den demokratiske Berliner „National Zeitung“. Fra andre Sider erfarer man, at de piemontesiske Agenter faae ti romerske Daler for hver tiende Underskrift. — Beretningerne fra Umbrien og Markerne ville altid endnu ikke antage nogen gunstigere Vending for Piemonteserne. Rekruterne løbe bort i Masse. I Perugia grebe af 300 Værnepligtige de 250 Flugten; i Monte Luzone og Monte Santo holdt af 75 Værnepligtige kun tre Stand.

— Ifølge Beretninger fra Rom af 4de f. M. glæder den h. Fader sig ved den bedste Sundhed. Peterspengene strømme endnu altid rigeligt ind og gjør det saaledes muligt for Paven at kunne bestride de store Udgifter ved Kirkens Styrelse. Hvor opfindsom de Troendes Kjærlighed er, viser følgende i et franst Blad optagen Beretning fra Rom: „Den lærde Oldgravdsfer, hvem Udgravningerne i Ostia ere overdragne, kom nylig til Paven, for at forlange Penge til sine Udgravninger. „Sag har intet Overslødigt“, sagde den h. Fader; „De maa dog betænke, at jeg for Tiden lever af Almisser. Gjæt f. Ex. hvad der er i denne Kurv her! Det er Gaver fra mange piemontesiske Geistlige. De ere fattige, kunne ikke give noget, og have derfor gjort det Løfte, at de ikke mere ville bære Sølvsfpændet, men sende mig dem.“ Paven aabuede Kurven, og man saae Tusinder af Sølvsfpændet, hvoraf adskillige Par vare gaade i Arv i Familierne i mere end tohundrede Aar.“

Berlin. Indvielsen af den nye katholske St. Michaelskirke (den tredie katholske Kirke i Berlin) fandt Sted første Pintse-

dag. Foruden Feltprovsten skulle endnu tre Geistlige fungere ved denne Kirke, der tillige skal være katolsk Garnisonskirke. Malerierne, som skulle pryde Kirken ere allerede færdige.

— Et Antal fremragende Katholiker fejrede den 13. f. M. den h. Faders Fødselsdag i den herværende katolske Forenings Locale. Geheime-Overregjeringsraad Dr. Brüggemann, refererende Raad i Cultusministeriet, udbragte en Toast for Paven; to Medlemmer af Deputerettkammeret telegrapherede stiltiende Skaalens Ordlyd i det latinske Sprog til Rom til Cardinal-Statssecretair Antonelli. Næste Dag indtraf følgende Svar i det tydske Sprog: „Den h. Fader modtager de katolske Berlinerers lykønskninger og meddeler dem sin Apostoliske Betsignelse.“ Depechen var undertegnet af Cardinal Antonelli. „Märk. Kirchenbl.“ mener, at det nok er første Gang, at Pavens Fødselsdag offentlig er bleven fejret i en Selstabskreds af hened 200 Katholiker i Berlin.

Köln. Den 13. f. M. holdt Diöcesanforstanderskabet for St. Michaels-Broderskabet i det erkebiskoppelige Huus sin første Hovedforsamling, i hvilken Beretningen over det hidtil opnaaede Resultat forelagdes. Ifølge denne Beretning er Broderskabet indført i alle Erkebiöceset Kölns Sogne, tæller i det Hele allerede 548,307 Medlemmer, og beløber den samlede Indtægt siden Broderskabets Oprettelse (Decbr. f. A.) sig til 35,281 Thlr. 2 Sgr. Et trøstefuldt Deviis paa ægte katolsk Sindelag i Erkebiöceset Köln!

England. Engelske Tilstande. I Overhuset har et Lovudkast nylig været til anden Behandling, som skal forbedre Egteskabsloven i Irland. Indtil Begyndelsen af dette Aarhundrede skulde der enhver katolsk Præst hænges, naar han viede et Egteskab imellem en Protestant og en Katholik, men selve Egteskabet var ugyldegt for Loven, saa at Børnene bleve betragtede som Bastarder. Dødsstraffen for den viende Præst er senere nok bleven ophævet, men den lovlige Ugyldeghed af en saadan Vielse bestaaer endnu den Dag idag, saa at blandede Par, om de ogsaa lade sig vie af en katolsk Præst, af Forsigtighed maae lade sig vie nok engang i den protestantiske Kirke. Dette skal nu affattes ved det omtalte Lovudkast. Den liberale Presse har hidindtil tiet til saadanne uhyrte Tilstande. Hvor megen Larm har man nylig ikke gjort over de Banneligheder, som blandede Egteskaber møde i det aldeles katolske Brasilien. Men her gjelder det især om at gjøre Katholikerne forhadte!

— Spanske Protestanter. Lord Hans Russell erklærede den 20de April sidstl. i Underhuset, at den spanske Regjering — efter Meddelelse af den spanske Gesandt i London — var villig til at sætte de to formedelst Overgang til Protestantismen fængslede Spaniere i Frihed, men at det, som derved forarsagede den Forlegenheder, var den Sjendsgjerning, at flere hemmelige Selskaber, under Forgivende af at holde protestantisk Gudstjeneste, havde holdt Sammenkomster og sammenvoret sig til at indføre Republikken i Spanien! — Er det da den spanske Regjering at fortenke i, at den bliver mistroisk eller intolerant imod de engelske Protestanter?

— Fra London berettes om en Tildragelse, som kort før Pintsen blev omtalt i det engelske Underhuus. Den anglicanske Biskop af Ripon havde med Vold ladet Gravstenen paa en paa den derværende Kirkegaard begravne Indvaaners, Will. Priestmon's Grav borttage, fordi Indskriften lød: „Veder for den Af dødes Sjæl“, hvilket altsaa maatte betragtes som et Tegn paa Katholicisme. Da han i selve Ripon ikke kunde opdrive Arbejdere til en saadan Krænkelse af Graven, saa maatte han imod god Betaling lade hente Folk udenbys fra. Men nu træffer det sig, at den samme Biskop af Ripon netop har været en af Ordspørerne, som kort i Forveien i en „evangelisk Forsamling“ havde larmet heftigt imod den spanske Intolerants. Afgjort kunde man sige dertil, at Hs. anglicanske Høiærværdighed kun seer Splinten i sin Naboes Dine, men ikke den tykke Bjælde i sit eget; men det hører jo for Tiden til Dagens Orden!

— Union, et pusevistiskt Blad i London, bringer følgende Meddelelse: „Man forsikrer, at Hertuginde af Kent, Dronning Victoria's Moder, er død som Katholik. Dagen før sin Død modtog hun af en katholsk Præst fra Claremont den h. Navnere, og Hertugen af Anmale begav sig strax til Dronningen, for at underrette hende om det Skete.

Journal de Bruxelles af 27. April tilføjer endydermere: „Et Brev til en af vore Venner i London fra en aldeles troværdig Person stadfæster denne interessante Nyhed og gjør derved den Bemærkning, at ingen af de tre protestantiske Capellaner, som ere ansatte i Hertuginde's Pallads, har overværet hendes Forbærd og at Liget kun foreløbig er bisat i den protestantiske Kirkes Hvelvinger. Paa en Hertuginde tilhørende Grund skal der bygges et Mausoleum, i hvilket efter katholsk Indvielse hendes jordiske Levninger skulle hvile under Korsets Skjgge.“

Irland. Først for kort siden omtaltes i flere Blade den protestantiske Biskop Plunkett's haarde Fremgangsmaade imod

hans katholske Forpagtere, og nu berettes der allerede et ngt lignende Factum efter et ultraprotestantisk Blad Standard's Meddelelser. Paa en rig Godseiers, John Adair's, Godser i Irland blev fundet Liget af en af hans Agenter, der efter al Sandsynlighed var bleven myrdet, dog uden at der kunde findes Spor af Forbryderen. Den hæderlige Adelsmand lod, for at gaae ganske sikkert, i Overeensstemmelse med den ham tilkommende Ret, alle sine katholske Forpagtere jage fra Huus og Gaard; 36 Huse og Hytter bleve som Følge deraf fuldstændigt ødelagte og 39 Familier, bestaaende af 200 Personer, berøvede deres Huush. Iblandt disse 200 Personer befandt sig 37 Fruentimmer og 121 Børn. Fleertallet af disse Familier have intet andet Tilflugtssted end Tugthuset; de, som vilde forsøge at komme til Bjergene og der søge deres Existents, blive strax ogsaa fordrevne deraf. — Ikke i Neapel, alle Roman-skriveres udtømmelige Kilde, ikke i Kirkestaten foresalde disse opvørende Scener, men i et Land, som glæder sig ved „den engelske Forfatnings Velgjerninger!“

Frankrig. Under Forsæde af P. Petetot, Superior for Doctoriet, har der i Paris dannet sig en Forening „til Understøttelse for de katholske Bulgarer“. Foreningen slutter sig til den alt bestaaende „Forening for Skolerne i Orienten“, men beholder sit specielle Diemed i Sigte. — To Hyrdeskivelser af Biskopperne af Rodez og Nimes angaaende det romerske Spørgsmaal ere af „Mangel paa Stempling“ (hvormed alle politiske Skrifter maae være forsynede) confiscerede paa Posthuset. Ligesledes er Trykkeren af Biskoppen af Poitiers's bekjendte Hyrdebrev bleven straffet med en Mulct af 500 Frcs., fordi han ikke hos Politiet havde deponeret et Exemplar af dette Hyrdebrev, der „næsten udelukkende behandler Politik!“ — Constitutionnel bragte fornylig i Anledning af den Redemptoristerne i Douai og Capucinerne i Hazebrouk idømte Forviisning flere meget bitre Artikler imod disse Ordensgeistlige. Erkebiskoppen af Cambrai har nu i et aabent Sendebrev til Constitutionnel affløret dette Blads Bagvaskelser og paa det Utvivlsomste paa-viist alle Bestyldningernes Huulhed. Ligesaa har Propagateur i Lille beviist, at alle hine Bestyldninger kun ere pure Bagvaskelser.

— Den hoiærv. Biskop af Versailles foretog i sin Kathedral den 7de f. M. personlig Indsamlingen af Peterspenge.

— Gaver for Syrien. Det samlede Beløb af de til „Foreningen for Orientens Skoler“ for de ulykkelige Christne i

Syrien indtil 21. Marts d. A. indkomne Gaver beløber sig til 2,136,792 Frcs. Af de Diøcefer, som have bidraget mest, fremhæves: Paris med 255,431 Frcs., Lyon med 58,498 og Cambrai med 56,104 Frcs. Til disse slutter sig i fjerde Række Diøcset Dublin i Irland med 52,390 Frcs. Det er i Sandhed rørende og forbausende, med hvilken Dffervillighed disse fattige, af egen Nød hjemsogte Irændere yde Hjælp overalt hvor saadan ansees nødvendig. Den nævnte Forening har desforuden modtaget en stor Mængde Kjærlighedsgaver af Naturalier, især af Klædningsstykker; saaledes kunde den alene uddele hened otte hundrede fuldstændige Messseornater, og andre for Gudstjenesten nødvendige Ting.

Italien. De italienske Tilstande lægge med Dette mere end nogensinde Beslag paa Hines Opmærksomhed, som med Betænkelse betragte det nærværende politiske Liv. Den al ærlig Ret spottende Revolutionens ugudelige og ulovlige Sæd vover naturligtvis altid hyppigere frem og bærer allerede tidlig (om muligt til advarende Exempel for andre „Nationer“, navnlig for dem, som næsten vise Lyst til at efterligne Italienerne) sine bittere Frugter, saa bittere, at den moralske Ruin truer med at blive efterfulgt af den materielle Ruin for hele det skønne, aabenbart i Ulykke styrtede Land. Nigtignok maa man, for at komme efter Sandheden, dog læse noget mere end vore saakaldte liberale Blade. De liberale Revolutionaire er det naturligtvis meget om at gjøre, at den saa glørrigt udbasunede og af dem opmuntrede og applauderede italienske „Reisning“ ikke gjør Fiasco. Derfor blive Italiens virkelige Tilstande forfulgte, tilskaarne og fordreiede i de liberal: Blade; de skrækeligste Historier hopper man over, for at „Publicum“ ikke skal komme paa andre Tanker, og hvad man da ikke mere kan stjule, nemlig det piemontesiske Røververfskabs Ufftyeligheder, paabyrder man fremmede Skuldre og lader med den alvorligste Mine af Verden som om man virkelig troede disse reent opdigtede Hocuspocus. Imidlertid gaar Tingene deres Gang, og at Sandheden dog tilsidst kommer for Dagen, derfor sørger nok vor Herregud i Himme! Hvor rædsomt det gaar til derne i Neapel og paa Sicilien, have vi allerede tidligere paaviist ved Kjendsgjerninger; kun ved utallige Henrettelser og Hjælskydninger kan Røverregjeringen endnu holde Landet, efterat der for nogle Maanedes siden blev pralet med den „almindelige Folkeafstemnings“ Genstemmighed. Da det neapolitaniske Folk lod sig forføre til Revolution imod sin retmæssige Konge, blev det i de liberale Blade priist som det „myn-dige“, „souveraine“ Folk. Nu, da det indser, hvilket skrækkeligt Bytte det har gjort og vil fordrive Magt med Magt, for kun

at redde hvad der endnu kan reddes, maae „Rebellerne“ behandles som „forbandelsesværdige Reactionaire“ og „Banditter“, d. v. s. man myrder dem uden Barmhertighed og raser med Ild, Plynndring og Henrettelser iblandt den „souveraine“ Befolkning. Det er Kjendsgjerninger. Men det er ogsaa Kjendsgjerning, at den hele revolutionaire Clique, ligesaa den røde Prinds Napoleon og ned til alle piemontesistt jundede liberale Blade vælte Skylden for de neapolitaniske Mædfler, om ikke ene og alene, saa dog fornemmelig over paa den fordrevne, bebragne og udplyndrede Kong Frants II., der endnu altid opholder sig i Rom, som den, der med sine „Penge“ skal have stiftet den hele Reaction. Blot Folk vilde sige os, hvorledes Kong Frants II. er kommen til de mange Penge! Miedtaget dem fra Gaëta har han bestemt ikke, og hans andre Eiendomme have jo de bekendte Røvere bemægtiget sig. Men de samme Folk, som nu paastaae, at Frants II. er Skyld i al den neapolitaniske Glendighed, have endnu nylig forsfikket deres høitærede Publicum ofte og høitideligt om, at Bourbonen ikke har en Mennefskjæl i Neapel, som sørger over ham. Desuagtet er den hvide Fane, som de nye „Dprørere“ opplaute i Hundreder af Stæder og Landsbhyer, uetop den bourboniske!

Venedig. Her holdt forleden en som udmærket Prædikanant bekendt Capucinermunk en Prædiken, i hvilken han med Veltalenhed og stor Kæfthed udtalte sig imod de politiske Forvildelser og de imod Kirkens Overhoved udøvede Voldsdjerninger. Da han i Løbet af sin Tale sagde omtrent følgende Ord: „Troer I, at Pavedømmets Magt, Christenhedens Hoveds Herlighed er formindsket, fordi lav Nøvbegjerlighed og underfundig List momentant berede ham Kummer og Sorger og have berøvet ham hans Eiendom? Pius VII. besandt sig i en langt mere kritisk Stilling, da Retfærdighedens Engel kom til hans Redning og drev hans Bødder ud i Oceanet, hvor han smedede dem til en Klippe. Den Skjebne, som ramte Napoleon I., kan og vil blive alle dem tilbeel, som ville træde i hans Fospor;“ — da udbrod alle Tilhørerne i et vedvarende Bisaldsraab, og da Præsten efter endt Function forlod Kirken, trængte Hundreder af Troende sig om ham, for at bevidne ham deres Erbødighed og kysse hans Hænder og Sømmen af hans Ordensdragt.

Neapel. I Kongeriget Neapel beløber Antallet af de af den „liberale Regjering“ i 4 Maaneder fængslede sig til sexten Tusinde! „Saamange“, bemærker et piemontesistt Blad dertil, „have Bourbenerne ikke fængslet i sexten Aar.“

Sardinien. Hungrende Ordensfolk. I Umbrien og Markerne (de af Piemont besatte Dele af Kirkestaten)

ere Klosterne som bekjendt opløste ved Decreter af Kæoberregjeringen, deres Godser inddragne og herfor blevet lovet Munkene og Nonnerne Pensioner af den af Staten forvaltede „Kirkekasse.“ Men Løftet er hidindtil ikke blevet opfyldt, og Ordensfolkene maae sulke. Et piemontesjift Blad, Bertoldo i Perugia, skriver: „Det er i Sandhed et smerteligt Syn for Alle, som have nogenlunde Hjerte og sund Menneskeforstand, hvor uværdigt Mænd og Qvinder blive behandlede, der ligesom vi have modtaget et Fegeme og bære en sølende Sjæl i sig. Vi kunne forjikkre — vi have selv været Vidner dertil — at der gives Klostere, hvis Beboerinder i flere Maanedes have maattet nære sig med kummerligt tilberedte Urter, og at der har været Dage, paa hvilke de ikke vilde have haft noget at spise, dersom ikke velgjørende Hænder vare komne dem til Hjælp. I hvilket barbarisk Land oplever man nutildags lignende Tildragelser?“ Saaledes skriver selv et revolutionairt Blad.

Turin. Grev Cavour er død den 6te Juni i sit 52de Leveaar. Ifølge telegraphiske Beretninger skal han Aftenen iforveien endnu have modtaget de hh. Sacramenter. Saa er da ogsaa denne „store Statsmand“ bortkaldt fra denne Verdens Skueplads. Han har ikke opnaaet sine Ønskers Maal. „Kongeriget Italien“, som han har forsøgt at danne ved en Række af de ryggeløseste Attentater og ved tallose Krænkelser af alle Folkerettens og Retfærdighedens Grundsætninger, — det er for Tiden ikke andet end et vildt og formløst Chaos, hvis Bestanddele daglig true med at styrte sammen. Og i Rom, hvor ifølge Cavours Ønske og perfide Politik „Kongen af Italien“ skulde rejse sin usurpatoriske Kæverthrone, — i Rom throner endnu den milde og hjærlige, men urokkelige og legitime Præstekonge Pius IX. — han, som Cavour har smædet, forraadt og udplyndret, han negter enhver Anerkjendelse af de piemontesjiste Retsbrud og Voldsgjerninger, men tilbyder alle dem Tilgivelse, som bede om den. „Naar man forlanger af Os uretfærdige Concessioner“ — den h. Faders Ord i hans sidste Allocution (see Kirketid. Nr. 8 S. 123 —) „saa kunne Vi ikke give dem; forlanger man derimod Tilgivelse, saa ere Vi gjerne beredte til at lyde den af ganske Hjerte.“ Maatte da ogsaa Cavour, som nu har staaet for sin høieste Dommer, have fundet Tilgivelse og Naade!

Constantinopel. Wisgr. Joseph Socolski, som den h. Fader har indviet til Erkebiskop og apostol. Vicar for Bulgarerne, indtraf — som Giornale di Roma melder — den 27. April tidlig om Morgenen lykkelig i Constantinopel. Da han indtraf uventet tidlig, kunde den høitidelige Procession, hvormed de katolske

Bulgarene vilde ledsage ham fra Havnen til Kirken ikke finde Sted. Neppe var Erkebiskoppen stegen i Land, førend han begav sig til sin Kirke, for der at frembære det h. Messesoffer. Gudshuset var snart opfyldt af de tilslidende Troende. I en Tale til sin Menighed vidste Prælaturen ikke at finde Ord nok for at rose den Kjærlighed, hvormed den h. Fader havde modtaget ham. Høitideligheden, som skulde have fundet Sted om Morgenen, blev holdt om Eftermiddagen, da den nye Erkebiskop afslagde den latinske Patriark og Armeniernes Erkebiskop sit Besøg. Prælaturen besteg en rigt smykket Hest, en Foræring af en fornem Armenier. Archimandriten Macaria fulgte ham ligeledes til Hest, derpaa Præsterne ved hans Kirke og de to Vægmand, som havde ledsaget ham til Rom. To lange Rækker af Bulgarene i deres rige Nationaldragter og med Landser i Haanden gik paa begge Sider. Tolv Gendarmer, som den tyrkiske Regjering havde sendt til Festens Forhøielse, gik i Spidsen af Toget, der, idet det omringet af en stor Menneskemængde bevægede sig igjennem Forstaden Pera, modtog militaire Hønners af Gardcorpsets forskjellige Poster. Med stor Deeltagelse betragtede den af alle Stænder og enhver Religion bestaaende Mængde den ærværdige Olding og hans Følge. Den følgende Dags Morgen, Palmesøndagen i den orientalske Kirke, feirede Msgr. Socolski den første Partisalmesse i de ueneerte Bulgarens Kirke. Kirken kunde ikke rumme de tilstrømmende Troende; Haver og Gader vare opfyldte af dem. Efter den h. Messe istemmede Erkebiskoppen i det bulgariske Sprog en af hele Folket sunget Lovsang, i hvilken den h. Faders Noes blev udtalt og Gud bedet om, at forunde Kirkens ophøiede Overhoved, som havde gjort saa meget for Bulgarene, Trøst og en lang velsignet Regjering.

— Den tyrkiske Regjering har anvist Bulgarenes nye katolske Biskop Philippopolis som Resident.

Syrien. En af de i Syrien i mange Aar virkende franske Missionærer, hvis Breve om Nædsels-scenerne i Syrien hele Europa har læst og hvis Opoffrelse for de Christne i Orienten ikke kjendte nogen Grændse, Jesuiten P. Roussjeau, er død i Saïda den 23de Marts. Den Afsøde, som hørte til Diøceset Besançon, var gaaet til Syrien som Verdenspræst; Drettelsen af talrige Christne Skoler, for hvilket Diemed han i hele Frankrig møisommeligt samlede Bidrag, var hans Værk. Rørte over hans Iver havde Jesuiterne optaget ham i deres Orden, uagtet han allerede havde overskredet den loobestemte Alder.

Sydamerika. Forhaabninger for Kirken. Ligesom der i Peru forbereder sig et bedre Forhold mellem Regjeringen og den katholske Kirke, idet Parlamentet har overdraget Regjeringen at aflutte et Concordat med den h. Stol i Rom, og Præsidenten — saaledes som det hidtil ikke er skeet i nogen Stat — selv opfordrer Embedsmændene til paa alle mulige Maader at fremme Collecterne til Indsamling af Peterspengen — saaledes synes der ogsaa i Brasilien at komme bedre Tider for den katholske Kirke. Den brasilianske Regjering lægger ikke mere saa mange Hindringer i Veien for Kirkens frie Udvikling: den arbejder ikke mere systematisk paa at gaae det katholske Liv. Allerede aabnes der atter Præsteseminarier, Geistlighedens Stilling forbedres; unge Brasilianere blive sendte til franske Seminarier eller til Rom for at uddannes; Folke-Missionerne tage, takket være Lazaristernes og Capucinernes Iver og Virksomhed, et nyt Opsving; Baisens- og Sygehuse, Afsyler og andre Vælgjørenhedsanstalter blive ikke mere som tidligere beredede Vælfeligheder. Ogsaa de katholske Vægfolk skave sig tættere sammen og forsvare i de katholske Dagblade den katholske Tro og de katholske Skikke og Meninger imod Voltairianernes endnu mægtige Parti. De nye gunstige Udsigter have ogsaa bevæget den h. Fader til, i den forhenværende Biskop af Forli, Msgr. Salcinelli's Person at affende en overordentlig Befuldmægtiget til Keiseren af Brasiliens Hof.

Marieforeningens

ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde Søndagen d. 30. Juni Efterm. Kl. 4.

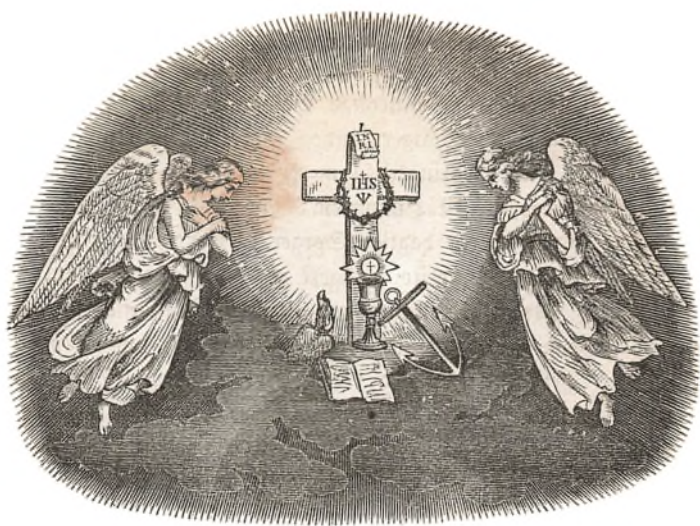
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 16. Juni. — 4. Søndag efter Pintsfe. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Eftermiddag Kl. 3 Andagt.
- Søndagen d. 23. Juni. — 5. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med tydsk (Tiltrædelses-) Prædiken af Fr. Vicar Dr. Niehaus. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Skandinaviske Kirkevidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. A. Blaufenstein, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

z. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 13.

Søndagen den 30te Juni.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Pius IX. (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Berlin. Sardinien. Lyckiet.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Femtende Capitel.

Kirkeindvielsen. Fortsættelse.

Pr. I dag vil jeg da besvare de Spørgsmaal, som I gjorde mig forrige Gang. Men førend vi endnu tale om Klokkerne, maae I tillade mig, at fortælle noget om de

Christelige Kirkers Klokketaarne. Vilde I vel, at ogsaa selve Taarnet har sin særegne billedlige Betydning? Det rager høit op over Menneffenes Boliger, endog over selve Kirken, og kan sammenlignes med en Finger, som viser os og al vor Tænkning og Higen opad, til Himmelen. Jo mere Menneffene ere tilbøielige til, ved deres daglige Sorger og Forretninger at lade sig fængsle til Jorden, desto vigtigere ere de Tjenester, som en saadan taus Steen-Prædikant yder dem, idet den uafsladelig, saa ofte de see paa den, tilraaber dem: „Søger det, som er oven-til, hvor Christus sidder ved Guds Høre! Haver Sands for det, som er oventil, ikke for det paa Jorden!“ (Col. 3, 1. 2.) Desuden skal ogsaa enhver Christen være saa fast og urokkelig i sin Lydighed mod Guds Bud, i Dpfyldelsen af alle sine Pligter, i Udførelsen af sine gode Forsætter, som Taarnet staaer fast og urokkeligt paa sine Fundamenter; og Enhver bør være saa trofast i Bevarelsen af den sande Tro og saa mandig forblive i Bekjendelsen af den Korsfæstede, som Taarnet bærer Korsets Tegn høit i Veivet.

Simon. For at minde os derom, er vel ogsaa Korset anbragt paa Spidsen af Taarnet?

Pr. Tildeels i det Mindste af denne Grund. Men dernæst er Korset ogsaa de Christelige Kirkers Afskillelsestegn fra de Vantroendes, f. Ex. fra de tyrkiske Moscheer, som paa deres Taarnspidse have en Halvmaane. Endelig bliver derved ogsaa antydet Korsets og den Korsfæstedes Seier over Synd og Død, Vantro og Vrangtro, idet dette hellige Forløsnings-tegn liig et Seiersbanner rager høit op i Luften.

Simon. Hvad betyder da Hænen paa vore Taarne?

Pr. At man sætter Billedet af en Hane paa Spidsen af Taarnene, kan tildeels have en naturlig Grund; ligesom nemlig de levende Hæner ved deres Galen forkynde Vind og Veir, saaledes er denne eftergjorte Hane bestemt til, ved sin Omdrejning paa Taarnene at vise Luftens Forandring. — Imidlertid er Hænen dog ogsaa et Sindbillede i Christelig Forstand. Den betyder nemlig for det Første den Arvaagenhed, hvormed vi skulle flye alle Fristelser til Synd og vaage over vore Sandser

og Tilbøieligheder. For det Andet minder den os ved sin Vaagen og Galen i de tidligste Morgentimer om den Iver, hvormed vi, selv med Dpoffrelse af vor Bequemmelighed og med Dpgivelse af vor Nattero, skulle være beredte til at indvie os til Gudstjenesten og Bønnen. Hvo som endelig ved Synet af Hanen, ligesom engang den h. Petrus, ogsaa vil tænke paa den pligtmæssige Bod for sine Synder, gjør heller ikke ilde. — — Nu ogsaa Noget om selve Klokkerne, som hænge i Taarnene!

Simon. Jeg har engang læst noget om Klokkernes Alder og Oprindelse, men kan ikke mere huske det.

Pr. Der hersker forskjellige Meninger derom. Sandsynligt er det, at man allerede før det sjette Aarhundrede hist og her havde nogle Klokker i Kirkerne; oprindeligt skulle de være blevene opfundne i den lille By Nola i Campanien eller i det Mindste forbedrede der, og derfra skal deres latinske Navn hidrøre; en Klokke hedder nemlig paa Latin Campana og en Bjælde Nola. Det være nu som det være vil. Længe før de Christne brugte Hedningerne allerede Bjælder og smaa Klokker af Metal; men de første Christne kunde og turde ikke anvende slike klingende Instrumenter i deres gudelige Forsamlinger, fordi de under de daværende Forsølgelser derved let kunde udsætte sig for den Fare at blive forraadte. I de Tider, da de maatte holde sig skjulte og stille saa meget som muligt, var det Diaconernes Hverv, hvergang hemmeligen fra Dør til Dør at melde Tiden, naar Gudstjenesten skulde holdes, ligesom ogsaa Stedet for dens Afholdelse, eftersom man dengang snart forsamlede sig i denne, snart i hiin underjordiske Gang (Katakombe) eller ogsaa i et eller andet bekjendt Huus. Senere, under Constantin den Store, opnaaede vel de Christne Fred og Frihed til offentlig at udøve deres Tro — som vi allerede have hørt, byggede de ogsaa Kirker; men Kirkerne havde endnu ikke strax Klokker; navnlig betjente man sig i den græske Kirke (og vel ogsaa i den latinske) længe af visse Brætter, som man slog paa med en Hammer, for dermed at forkynde Gudstjenestens Begyndelse. I vide, at vi endnu have en Levning af denne gamle Skik i den stille Uge, hvor vi i Stedet for Klokker betjene os af Trærangler.

Grækerne havde ogsaa Jernplader til samme Brug, som man slog paa med smaa Hammere. De første Munk, i det fjerde Aarhundrede, bleve efter jødisk, gammeltestamentarisk Skik kaldede til Kirken eller til Gudstjeneste ved Trompet. Tyrkerne have endnu den Dag idag hverken Klokker eller Instrumenter, men een af deres Præster maa hvergang stige op i et eget der- til bestemt Taarn og herfra med høie Raab opfordre Muselmændene til Bøn eller til at samles i Moscheen.

Simon. Uden Klokker og Orgel maatte det dog egentlig tage sig sørgeligt ud i Kirken.

Pr. Med Orglerne forholder det sig ligesom med Klokkerne; de bleve endog indførte langt tidligere, omtrent mellem det tiende og det trettende Aarhundrede, i de forskjellige Lande ved Gudstjenesten. Grækerne bruge endnu i vore Dage hverken Orgler eller andre musikalske Instrumenter. Heller ikke i det pavelige Capel Sixtina i Rom har man noget Orgel; hele Musikken ved en Høimesse bestaaer kun i en vellydende majestætisk Sang af mange harmoniske Stemmer. Imidlertid kan det ikke negtes, at Orgelet bidrager overmaade meget baade til Gudstjenestens Høitidelighed og til bedre Orden ved Sangen. Dette kan imidlertid ikke altid siges ogsaa om andre musikalske Instrumenter, som ved Gudstjenesten ofte tjene mere til blot at fornøje Øret, end opvække fromme Sindstemninger og sand Andagt. Kirkeforsamlingen i Trient var derfor nær ved at forbyde al anden Musik i Kirkerne, og kun ved den daværende Keiser Ferdinand's Forestillinger lode Biskopperne sig bevæge til ikke at udtale dette Forbud.

Simon. Hvorledes forholder det sig da med Klokkedaaben?

Pr. Man pleier at betjene sig af Ordet Daab, naar man taler om Klokkernes Indvielse, fordi lignende Ceremonier, saaledes som de finde Sted ved et Menneskes Daab, ogsaa blive iagttagne ved Klokkendvielsen; navnlig blive de indvendig og udvendig vaskede med Vievand. At denne Afvaskning eller Renselse dog ikke er noget Sacramente, liig Daaben, behøver jeg vel ikke først at sige. Det er en blot Ceremonie, som Kirken

ogfaa pleier at iagttage ved andre Ting, som skulle indvies til en from og hellig Brug. Man bestænkter f. Ex. ogsaa Lyfene, Alterstencene, den præstelige Klædning, foruden alle Requisiteer og Kar, som bruges ved Messesoofferet, med Vievand; og netop saaledes ere jo ogsaa Klokkerne bestemte til et fromt og helligt Diemed, som et gammelt latinisk Vers kort udtaler det:

Laudo Deum verum, plebem voco, congreco clerum,
Defunctos ploro, nimbo fugo, festaque honoro.

paar Dansk:

Herren jeg lover, hidkalder Folket, jeg Præsterne samler,
Døde begræder, adspredter Dndt, og Fester forkynder.

Klokkernes første Bestemmelse er altsaa, at forkynde Guds Lov; derfor er det Skik, ved den h. Hosties Opføttelse, under den sacramentalste Velsignelse, ved det h. Vandringsbrøds Overbringelse til en Syg o. s. v., ved Klokkeringning at opfordre Folket til at tilbede det h. Sacramente. For det Andet tjene de til at sammenkalde Geistligheden og Folket til den h. Messes Høitideligholdelse og andre offentlige Andagtsøvelser. For det Tredie paaminde de os om at bede for de Afdødes Sjæle, naar der ringes med dem ved Dødsfald, Begravelser og aarlige Mindefester. For det Fjerde beder Kirken ved Klokkernes Indvielse ogsaa Gud om, at al Ulykke, Storm og Uveir ved dem maa afvendes fra de Christne. For det Femte tjener deres Ringning endelig ogsaa til baade at forkynde og desmere at forherlige Guds og Helgenernes Festsdage. — Fordi altsaa Klokkerne skulle tjene til disse forskjellige fromme Diemed, eller med eet Ord, til gudstjenstlig Brug, derfor blive de efter den katholske Kirkes Forordning først høitideligt indviede; ja forðum maatte endog kun egne dertil beskikkede og indviede Personer ringe med Klokkerne.

Simon. De har vel den Godhed, at fortælle os noget om de Ceremonier, som iagttages ved Klokkendvielsen.

Pr. Som jeg allerede har sagt, bliver den nye Klokke indvendig og udvendig vasket og rensset med Vievand. Saaledes bliver billedligt det Duffe udtrykt, at Klokken maa blive et reent Redskab i den rene og hellige Religions Tjeneste. Men især

skal Synet af denne saakaldede Klokkedaab minde os Christne om vor i det h. Døbeband modtagne Afkyldighed og Sjælsreenhed. Det bliver derved sagt os: Ligesom endog enhver Lyd af den livløse Klokke til Herrens Ære kun skal hidrøre fra en reen og indviet Klokke, saaledes bør ogsaa endnu mere vore Bønner og Lovsange kun komme fra rene Hjerter og ubesmittede Læber. Ved Klokkendvielsen blive vi endvidere erindrede om, at vi ikke ere værdige til at komme for Guds Afsyn i Hans Tempel og tage Deel i vor h. Religions rene Helligheder, naar vi have tabt vor Sjæls Reenhed og vor Daabs-ufkyldighed og besmittet vor Sjæl ved Synden; vi maae da først afvaske og rense os ved sand Bodsferdighed, førend vi atter aabne vore Læber til Guds Friis, netop ligesom denne Klokke først maa blive vasket og rensket, førend den tør give en Lyd fra sig til Guds Ære og Tjeneste.

Den nye Klokke bliver fremdeles salvet med den h. Olie og med Chrisam, næsten paa samme Maade, som et Varn bliver salvet ved den h. Daab. Den h. Olie betyder den Helligaands Kraft og den h. Chrisam Jesu Christi naaderige Fortjenester. Klokken, som et dødt Metal, er rigtignok ikke modtagelig for Jesu Christi Naadegaver og den Helligaands Kraft; men ved denne Salvelse har Kirken atter os Mennesker selv for Die. Psalmerne og Bønnerne, som under Salvelsen synges og bedes af Biskoppen og Geistligheden, udtale den Bøn til den Allerhøieste, at saa ofte vi betjene os af disse Klokker, maatte Han ihukomme Sin guddommelige Søns dyrebare Fortjenester, og af Hensyn til dem, ved den Helligaands Kraft, afsprede skadeligt Uveir, bortfjerne Træghedens Aand fra de Troende, saa ofte Klokkens Lyd kalder dem til Bøn og Gudstjeneste, og lindre de hedengangne Sjæles Lidelser og Straffe ved Hans Helligaands kraftige Salvelse, naar der til deres Minde ringes med denne Klokke og de Troende her paa Jorden fremsende Forbønner for dem.

Foruden den første Salvelse med den h. Olie bliver den nye Klokke salvet endnu syv Gange udvendig og derpaa fire Gange indvendig med Chrisam. Den syvdobbelte Salvelse er

maafkee bleven foranlediget ved den kongelige Prophets Ord i den 118de Psalm: „Syv Gange om Dagen har jeg, o Herre, sunget Din Pries,“ og fordi den præstelige Gudstjeneste, hvortil Klokken skal give Tegnet til Sammenkomsten, netop ogsaa bestaaer af syv særskilte Bedetimer. Den indvendige firedobbelte Salvelse med den h. Chrisam skal antyde, at Klokken skal udbrede sin Lyd til alle fire Verdensdele og erindre Tøder og Hedninger om Christi Navn, Hans Evangelium og Hemmeligheder, som blive forklyndte og feirede i det christelige Tempel. Næsten paa samme Maade er ogsaa enhver døbt og med den h. Chrisam salvet Christen forpligtet til ligesom at være en levende Klokke, og enten ved Lyden af sine Ord og gode Værdomme, eller i det Mindste ved den gode Klang af sit Liv og sine Dyder at prædike Christus, sin Frelser, for alle Menneſter og gjøre sin hellige Tro Ære for den hele Verden.

Ogsaa et Navn faaer Klokken, en eller anden Helgens Navn, netop ligesom et Menneſte ved sin Daab. Den nærmeste Anledning hertil kan have været, at man ønskede at adskille de forskjellige Klokker, som hænge i eet og samme Taarn, fra hverandre ved visse Navne. Men man havde derved uden Tvivl ogsaa den Hensigt, at man vilde opkalde Klokken, ligesom Kirkerne ved Kirkeindvielsen, efter en eller anden Helgen, for derved at stille den under hans Beskyttelse. Høre vi en saadan indviet Klokke at lyde, saa kunne vi derved forestille os, som om den Helgen, hvis Navn Klokken bærer, irrbød os til Guds Pries og Tjeneste. Ogsaa saakaldte Faddere ere nærværende ved en Klokkes Indvielse; disse skulle imidlertid blot være Vidner til, at Klokkeindvielsen virkelig har fundet Sted.

Endelig bliver et Kar med brændende Virak stillet under Klokken, saa at den kan opfange Røgen. Dette skal sinnbilledliggjøre den andægtige Bøn, hvortil den nye Klokke skal kalde de Troende sammen i Kirken. Bønnen bliver nemlig efter den h. Skrifts Sprogbrug meget ofte sammenlignet med Virakens liflige Bellugt.

Til Slutning af den hele Ceremonie affynges Evangeliet om Martha og Maria af det tiende Capitel af den h. Lucas,

hvori der fortælles, at den fromme Martha har optaget og be-
 værtet Christus i sit Huus, Maria derimod sat sig ved Frel-
 serens Fødder og med inderlig Begjærlighed hørte Guds Ord af
 Hans Mund. Grunden til, at dette Evangelium bliver sunget
 ved en Klokkes Indvielse, er 1) fordi den nyindviede og salbede
 Klokke nu bliver indrømmet en Plads i Guds Huus, ligesom
 Maria og Martha engang optog Christum i deres; og 2) for
 at vi ved Klokkens Lyd kunne blive erindrede om, at vi lige-
 saa ivrige og begjærlige skulle forsamle os, for at høre det gud-
 dommelige Ord og til det aandelige Maaltid ved Herrens Vord
 i Kirken, som de fromme Søstre Martha og Maria modtog
 Christus ved deres Vord og lode sig vederqvæge af Ham med
 det evige Livs Brød.

(Fortsættes.)

Pius IX.

(Fortsat.)

I sin Alder havde Pius IX. anmodet Frankrig om Tropper
 til Gjenoprettelse af den næsten aldeles forstyrrede Orden; men
 forgjæves. Til Østerrig turde og kunde han dengang ikke hen-
 vende sig; thi de østerrigiske Troppers Indrykken i Kirkestaten
 vilde uden Tvivl have givet Anledning til de frygteligste Scener
 i Rom. Han søgte derfor i sin Omgivelse efter Hjælp og
 Rådning, og valgte til Minister og Præsident ved Minister-
 raadet den forhenværende franske Gesandt, Grev Pellegrino-
 Rossi. Denne havde tidligere rigtignok været en af det itali-
 enske Revolutionsdramas dristigste Førere, men modnet, oplyst
 og omvendt ved Erfaringen, offrede han sig nu med Mod og Energie
 med Liv og Sjæl for den h. Faders Sag, ligesom den ædle
 Lamoricière i vore Dage; men han blev ogsaa Revolutionens
 Offer for den apostoliske Stol. Frygtløst stred han ind imod
 den smudsige Scandale med Carricaturer og Spotbilleder, efter-
 sporede de hemmelige Vaabendepots, bortviste mange Mistænke-
 lige og optraadte med Eftertryk imod enkelte Rolighedsfor-
 styrkere, og godtgjorde saaledes, at Pius IX. ikke havde taget
 fejl i hans Valg. Men Radikalernes Raseri gif nu ogsaa til
 det Yderste. Den mazzinistiske Katechismus kjender jo ikke

Snigmord, men dette er efter dens Definition „en patriotisk Daad.“ Anonyme Breve og Muuropslag truede Ministeren med, ifald han vedblev saaledes at „tyrannisere Folket“, skulde Kamrenes Aabningsdag blive hans Dødsdag. October Maaned hengik som det syntes meget rolig. Det var den Stilhed, som gaaer forud for Stormen. I Klubbene traf man Forberedelser til den store Dag; den 15. November kom. Om Morgenen af denne skjæbnespangre Dag fik Rossi Nys om den Fare, der truede ham. Hemmelighedsfulde Efterretninger havde naaet Ministerens Palads. Hertuginde af Minagno bad Greven om, paa denne Dag ikke at forlade Huset. Desuagtet begav han sig til Dvirinalet (Pavens Residents), hvor han selv endnu trostede den h. Fader, som befandt sig i en meget bevæget Sindsstemning. Ved Døren mødte han en graahærdet Præst, som indtrængende bad ham om at blive. „Naar De forlader Huset“, forsikrede han, „saa er De Dødsens!“ Greven standsede et Dieblit, dog kun et Dieblit. „Lad os gaae,“ sagde han i en bestemt Tone, „Pavens Sag er Guds Sag!“ Han steg ind i sin Vogn. Blufselig hørtes der ved Hjørnet af en Sidegade en Fløiten, og med det samme saae Rudsten en Mand, som i al Hast løb hen til Cancellie-Paladset. Rudsten vilde standse Hestene. Men Rossi bød at kjøre frem; snart stod Vognen foran Paladsets Porte. En uhyre Folkemængde bølgede i dens Nærhed op og ned. En Skare af Mænd, der havde svøbt sig ind i deres Kapper og hvis Ansigt næsten var skjult ved dybt nedtrykte brebrandede Hatte, trængte sig frem til Indgangen. Det var de Sammensvorne. Rossi steg ud af Vognen og arbejdede sig igjennem den sammenstjnkede Folkeshob, for at naae Indgangen til Paladset. Allerede stod han paa det tredie Trin, da han med en Stok fik et Slag paa den venstre Skulder. Greven vendte sig om, for at see efter Angriberen — men i det samme støder Morderen, som havde ventet paa dette Moment for at udføre sin Riddingsdaad, ham Dolken ind i Halsen. Rossi styrter øieblikkeligen død til Jorden og farver med sit Blod Trinene af Trappen. — I samme Time, hvor dette Snigmord udførtes i Rom, tog i Bologna en Mand i Kaffe-huset sit Uhr frem af Lommen med de Ord: „Du er Rossi død!“

Alle Bedrefindede gøs ved denne forbryderiske Handling; iblandt Folkemængden opstod en mørk Munklen. Men den radikale Presse af det „unge Italien“ havde kun een Stemme, og hilfede den „anden Brutus“ som „Hævnens hellige Instrument.“ Morderne drog igjennem Roms Gader, bare Snigmorderen i Triumph omkring og forhaanede under Vinduene af Ministerens Palads hans Families Smerte.

Blodig var den 15. November, men den 16de skulde blive endnu blodigere. Demagogerne deklamerede i alle Klubber om

den nye Dag, som var frembrudt „for Folkets Frihed,“ samlede Folkefæarer og drog til Qvirinalet, for der at overrække Paven den „høitidelige Kundgjørelse af Folkets Duffer.“ Det var Klokken 2 om Eftermiddagen. Det store Tal af Bevæbnede, der befandt sig iblandt den bølgende Folkeængde, beviste noksom, hvad man forstod under denne høitidelige Kundgjørelse af „Folkets Duffer.“ En Deputation begav sig ind i Qvirinalet og fordrede Dannelsen af et demokratiøst Ministerium m. m. Pius IX. svarede med No, at han vilde tage denne Sag uuder Overageelse. Smidlertid fremstillede Gensd'armeriets Officerer sig i Qvirinalet og bad Paven om, at give efter for „Folkets Duffer.“ Pius svarede, at det ikke stod i hans Magt. Den spanske Gesandt, Grev Martinez de la Rosa, bebreidede Officererne drøgtigt deres Forræderi mod den, som de burde forsvare. Men de trak sig tilbage og valgte „Neutralitetens feige Forræderi.“ De vare ogsaa allerede bundne ved en hemmelig Dereenskomst. Den h. Fader blev alene i Qvirinalet med Hertugen af Harcourt, Grev Spaur, nogle andre Repræsentanter af de katholske Magter, sine Kammerherrer og Cardinalerne Soglia og Antonelli foruden 6 Nobelgardister. Sex og tredssjindsthye Schweitsere bevogtede Indgangen og de hyerste Porte. Deri bestod Pavens hele Hær. Men hiin No, som udspringer af en ubetinget Tillid til Gud, forlod ham ikke et eneste Dieblif. „De seer, mine Herrer,“ sagde han til Gesandterne, „hele Verden har forladt mig. Naar De ikke vare om mig, saa vilde jeg være ene med hiin Haandsfuld Tappre, der forsvare mig.“

Men den udenfor bølgende Mængde vilde ikke vide noget af en Betænkningstid. „Folkets retfærdige Forlangende maa øieblikkelig opfyldes!“ lød Raabet. Larmen blev stedse større og gif tilsidst over i en fuldstændig djævelst Brølen. I mange af de fælt fordreiede Ansigter laae det øiensynligste Udtryk af en umenneskelig Raahed og infernalst Ondskab. Dertil havde de radicale Demagoger efter Mazzini's Anviisning „opdraget Mængden.“ Galletti, en af Hovedførerne, begav sig anden Gang ind i Qvirinalet, for at fordre Tilstaaelsen af „Folkets Duffer.“ Allerede forsøgte en bevæbnet Hob at trænge ind med Vold; men de troe Schweitsere strakte dem Hellebarberne imøde. Der kom nu det andet Svar; det lød: „Paven vilde ikke lade sig aftvinge Noget med Vold. Den h. Fader opfordrede til at vende tilbage til Lovligheden.“ Mængdens Svar var et brølen All'armi! (til Vaaben!) A basso Pio nono! (ned med Pius IX.)! En Steenhagel, blandet med Gexærskud, blev rettet imod de pavelige Gemakker. Paa den anden Side af Paladset, som løber ud mod Porta pia, lagde man Ild, som de pavelige Sprøitefolk kun

med Nød og neppe kunde igjen slukke. I Paladssets Indre derimod rustede de saa Trofaste sig til Forsvar paa Liv og Død. Der blev slaaet Generalmarsch, og Mange, som ubevæbnede vare dragne med, skyndte sig ligeledes med at forskaffe sig Vaaben. — Helvedes Porte kaldte til Storm mod Petri Klippe!

Og hvad gjorde Pius IX., Vægteren paa denne Klippe? Den Time var just kommen, som han ellers pleiede at tilbringe i Bøn for den hele Christenhed. „Tillad, mine Herrer,“ sagde han til de ham omgivende Gesandter, „at jeg bortffjerner mig et Dieblis. Midt under disse Tildragelser kan jeg ikke glemme, at jeg er en Mægler for Verden, som har Krav paa min Forbøn.“ Med disse Ord aabnede han Døren til sit Bedekammer. Neppe var han gaaet nogle Skridt, førend man hørte Geværffuddenes Stral. Flere Vinduer i Paladset vare ødelagte. „Harde jeg ikke Ret,“ sagde den h. Fader til Gesandterne med en Ro, som kun den Troende begriber, „at jeg vilde bede . . . . . Af, de stakkels Forsørte! For dem skal jeg bede!“ Han bortffjernede sig paany, for liig Frelseren paa Oliebjerget at bede. Den hevngjerrige Skare rykkede jo frem, for endelig at gribe sit Offer. Msgr. Palma var bleven truffen af en Kugle og styrtebe død ned. Pius IX. forblev næsten en halv Time paa Knæ i Bøn. Man saae ham under Taarer at trykke et Crucifix mod sit Bryst, at bede og kjæmpe for sine Fjender. Gud trøstede og styrkede ham, som engang Jesus paa Oliebjerget. Da han atter reiste sig, laa en overjordisk Glands udbredt over hans rolige Ansigt. Af hans Dine fremlyste Fortrøstning til Jesus, hans Forbillede og faste Haab. — Hvilken Scene! Hvilken Modfætning! Paa Trinene ved Indgangen endnu Blodet af det første Offer fra igaar; i Forværelset Liget af det andet Offer; paa Knæ, Korset i Haanden, den bedende Bæde, og udenfor den bevæbnede blodgjerrige Mængdes Larmen med det brølende Skrig: ned med Pius IX.! Det er Billedet paa Kirken, den i Verden fortsatte og altid paany korsfæstede Christus.

Paladset blev nu formeligen beleiret af Pøbelen. Barrikader bleve opførte. Kugler trængte ind i selve Pavens Værelser. Ja, det Uhorste skeete: Borgergarden, Genesd'armeriet, kort alle forræderste Tropper rykkede frem med klingende Spil og opstillede sig i Slagorden. Men de saa tappre Schweitserne gjorde heltmodig Modstand. Angribernes Maseri forøgedes derved til det Yderste. Forskjellige Riisbundt bleve opstablede ved en af Paladssets Porte. Da Pøbelen vilde tænde dem, gavede Schweitserne en fuld Geværskud og Hoben veg tilbage. Saaledes vedvarede den frygtelige Kamp, med Maseri paa den ene, med Nød paa den anden Side. Først Aftenen bragte en Vaabenstilstand. Der kom atter en Deputation, som overleve-

rede Folkets „Ultimatum.“ I dette blev erklæret, at man endnu vilde give Paven en Time Betænkningstid. Skald i denne Frist Folkets Villie ikke blev opfyldt, vilde man storme Quirinalet, og nedhugge Alle paa Paven nær. Efterat Conferentsen med Deputationens Fører, Galletti, havde været næsten en heel Time, vendte samme tilfredsstillet tilbage, og Pius begav sig til Gesandterne, som med Spænding ventede paa Udfaldet. Alle opstillede sig i en Kreds omkring ham. „Mine Herrer,“ sagde han, „for at undgaae et nyt blodigt Sammenstød, har jeg antaget de Betingelser, som den raae Vold foreskrev mig. Alene af denne Grund giver jeg efter; men jeg vil tillige, at De og at hele Europa skal vide, at jeg paa ingen Maade, selv ikke af Navn, vil have nogen Andeel i Regjeringen.“ — Det var altsaa den provisoriske Abdication indtil bedre Dage.

Pius IX. var kun en Fangen i Rom selv. Hans Livvagter af de tappre Schweitserer var opløst, og den forræderiske Borgergarde dannede nu hans „Grevsvagt.“ Under saadanne Omstændigheder blev for det dybt krænkede Overhoved ifkun endnu een Udvei tilbage — Flugten. Nogle Dage tøvede han endnu. Dette Skridt kunde jo have uafseelige Følger; med Paven vilde Rom have tabt sin beskyttende Engel. Da modtog han et Brev fra Biskoppen af Valence i Frankrig. Biskoppen skrev deri, at der var kommen ham en lille Sølvkæstehænde, som den fromme Pave Pius VI. havde brugt til at opbevare en consecreret h. Hostie i, for saaledes altid i sit sorgelige Exil at have det høih. Sacramente hos sig som en himmelsk Trøster. Han vilde staa sig meget lykkelig, dersom Pius IX. vilde modtage dette kostelige Akenodie. Efter Modtagelsen af dette sin hæderkronede Forgængers Mindesmærke var al Dvivelraadighed forsvunden. I en hemmelig Conferents meddeelte Paven til saa Fortrolige sin Beslutning. Den 24de November skulde Flugten stee. Om Aftenen paa denne Dag henved Klokkeren 5 kom Hertugen af Harcourt i glimrende Equipage, med Løbere forud, til Quirinalet. Den Pomp, han udfoldede, den prægtige Galavogn, som Folkemængden gabede paa, vare heldigt valgte Midler, for at bortlede Opmærksomheden. Hertugen forlangte en ufortøvet Sammenkomst med Paven, og forsikrede overalt, at han endnu samme Aften havde at afgjøre Sager af den allerførste Vigtighed med Paven. Naturligviis maatte for denne Frankrigs Repræsentant alle Instructioner vige, som Bagten ellers havde modtaget. Han blev ført ind i Pavens Arbejdsværelse; Conferentsen varede to Timer. Det var næsten Klokkeren 7, da han forlod Cabinetet. „Den h. Fader behøver Hvile,“ sagde han til Tjenerne og Bagten, som han fandt i Forværelset. „Han har forladt sit Cabinet; man maa ikke uleilige ham.“ Disse Ord bleve talte i en fast, bydende Tone; man bukkede og adløb.

Men neppe havde Døren til det pavelige Værelse lukket sig bag Gefandtens, førend Pius IX. strax aflagde alle sin pavelige Værdigheds Aftegn og iførte sig en almindelig Civildragt. Den romerske Ridder Filippini ledsagede derpaa Paven igjennem to vidtløftige Gange, et Lys i Haanden, for saaledes paa en Omvei samtidigt med Hertugen at naae Gaarden, hvor Vognen stod. Da sluktes pludselig Lysen. Det var umuligt at gaae videre frem uden Lys. Filippini skyndte sig tilbage for at hente et nyt Lys. Pius IX. stod alene i den mørke Gang. Dog han var ikke alene; han bar hos sig det høih. Sacramente i hiint af det guddommelige Forsyn ham tilsendte Alenodie, i hvilket allerede Pius VI. under lignende Omstændigheder havde baaret Det. Det pinefulde Ophold i Mørket blev for ham et Dieblit for sød, hengiven Tilbedelse af den ham saa vidunderligt nære Frelser! Filippini kom snart tilbage med et Lys, og de to Flygtlinge naaede Gaarden, hvor Vognen stod. Just da Paven vilde stige ind, blev han erkjendt af en af sine Tjenere. Uden Tanke paa Fare, kastede denne sig paa Knæ, for at modtage Velsignelsen. Man gav ham et Vink; han forstod det lykkeligviis og reiste sig skyndsomst. Filippini steg med Paven ind i Vognen, og kjørte over Quirinalens Gaard, der var opfyldt med Gardister, som havde de strengeste Instructioner til omhyggelig at bevogte Paven. Efterat Vognen havde Roms Porte bagved sig, kjørte den i Gallop til den h. Marcellinus' Kirke, hvor Grev Spaur i den største Spænding ventede paa Paven. Flere andre Venner skulde nogle Miil derfra slutte sig til den ophjæbte Flygtning. Det var Grevinde Spaur, hendes Søn, og dennes Lærer, Pater Zeble. Dette Møde fandt Sted ved Midnat. Neppe var den h. Fader stegen ud af Vognen, for med Grev Spaur at gaae til den Vogn, i hvilken Grevinde Spaur ventede dem, førend der viste sig — romerske Gend'armer. Man troede, at Alt var tabt; ved Midnatstid at finde en ventende Vogn — det maatte uden Tvivl forekomme dem saare mistænkeligt. Men Grevindens Aandsnærværelse reddede Alt. Hun aabnede et Vindue af Vognen og raabte i en høydende Tone: „Skynd Dem bare, Hr. Doktor! og stig hurtig ind; det er allerede meget sildig, og jeg holder ikke af at reise om Natten!“ En af Soldaterne løb endog paa disse Ord med stor Tjenstvillighed hen til Vognen, for at slaae Fodtrinet ned for de Vilsfærdige og at være dem behjælpelig ved Indstigningen. Grevinden takkede høflig, og Brigardieren sagde i oprømt Lune: „Mine Herrer Franskmænd, De reiser noget sildigt, men Veiret er smukt, og De har slet intet at frygte, thi Veien er aldeles sikker.“ Da Vognen kjørte videre, sagde Pius IX. med Udtrykket af en uvoffelig Tillid: „Vær rolig, Gud er med os!“ Paa hele Veien ophørte han ikke at bede til Forløseren for sine

Forsølgere og at læse sit Breviar tillige med Pater Zeble. Da de høie Flygtninge havde naaet Grændsen af det neapolitanste Gebeet, sagde Grevinde Spaur: „Hellige Fader, nu ere vi paa Stedet!“ Taarer kom den h. Fader i Dinene.

(Sluttet.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I Rom forbliver Alt foreløbigt ved det Gamle; Franskmændene drage heller ikke bort for det Første. — Paa Christi Himmelfartsdagen ere flere Stæder i Toscana og i Kirkestaten blevene hjemsogte af et Jordskjælv, men især Citta della Pieve; senere have Stødene gjentaget sig flere Gange. Citta della Pieve var det første Sted, som i f. A. gjorde Oprør imod sin retmæssige Fyrste og hylde de „Konge=Hædersmanden.“ Ved den første Efterretning om Ulykken, som har rammet denne Citta della Pieve, lod Paven igjennem Erkebiskoppen Indvaanerne tilstille 1000 romerske Daler (5355 Frcs.). „Kongen af Italien“ behagede at lade sine af Jordskjælvet hjemsogte nye Undersaatter anvise 4000 Frcs.! Anmærkninger hertil ville nok være overflødige.

Kjøbenhavn. Diplomatiske Efterretninger fra Turin meddele følgende interessante Enkeltheder om Grev Cavour's Endeligt. Da han i Natten fra d. 3. til d. 4. Juni følte de første Symptomer af en Blodcongestion, erkjendte hans Huuslæge strax det Betænkelige i Patientens Stilling, uagtet man i Følge en medicinsk Consultation med flere andre Læger søgte at tage Sygdommen meget let. Af begribelige Grunde vilde man ikke gjerne ved foruroiligende Efterretninger forstyrre eller svække Indtrykket af Forsatningsfesten af 2. d. M. Ifledestomindre anfaae Huuslægen det for sin Pligt, at underrette Ministerens Broder, Marquis Cavour, om at der ikke mere var noget Haab om Redning for Patienten, og allerede d. 4. ds. om Efterm. lod Marquis Cavour indbyde Sognepræsten i vedkommende Dvarteer af Staden for at forberede den Syge til Døden. Da Grev Cavour imidlertid var belagt med Kirkens Band, kunde Sognepræsten ikke meddele ham Sacramenterne, førend Excommunicationen var bleven hævet. Til den Ende afgav Cavour da den 5te Juni om Efterm. i sin Broders og flere Vidners Overværrelse en formelig og høitidelig Erklæring,

ved hvilken han udtalte sin oprigtige Anger over og gjenkalbte Alt hvad han maatte have gjort, talt eller skrevet imod Kirkens Lære og tillige erklærede at han ønskede at døe i den hellige romersk-katholske Kirkes Skjød. De tilstedeværende Vidner bleve tillige be- myndigede til at offentliggjøre denne hans Retractation. Der- paa betegnede Greven selv den Præst, for hvem han ønskede at af- lægge sit sacramentale Skriftemaal. Da det allerhell. Sacra- mente i den sildige Aftentime blev henbaaren til Ministe- rens Palads, fulgte, foruden flere andre fremragende Mænd, ogsaa Grevens Broder barhovedet og med en brændende Vox- ferte i Haanden bag Baldachinen, under hvilken Sognepræsten bar det h. Sacramente. Kort efter at den Syge havde an- nammet den h. Communion og Salvellsens Sacramente, mistede han sine Aandskræfter og henfaldt i et Delirium, som næsten uafbrudt vedvarede indtil hans Død den følgende Morgen. Vel underrettede Personer paastaae, at den døende Minister har er- klæret for alle tilstedeværende Personer, hvoriblandt hans Broder, Prinds Carignan og Kongen selv, at Italien staaer ved en Afgjærd og at dets „hvie Protector“ er dets onde Genius. Kongen skal have hengivet sig til et Slags Fortvivlelse og hul- kende skilt sig fra sin Minister. — Efter Grevens Død havde Alle Afgang til hans Bærelse, hvor Riget hvilede paa et beske- dent Leie, Hovedet ombundet med et hvidt Tørklæde og Cruci- fixet i de foldede Hænder paa Brystet. Neppe havde den h. Fader faaet Efterretningen om Cavour's angerfulde Omvendelse og opbyggelige Endeligt, førend han ikke blot selv feirede det h. Offer for hans Sjælero, men befalede ogsaa, at der den føl- gende Dag paa hans egen Bekostning i St. Peterskirken fra den tidlige Morgenstund indtil Middag skulde uophørlig læses hh. Messer for den Hedengangne — saaledes hævner Paven sig paa sin og Kirkens værste Fjende og Forsølger! Den 10. Juni ankom ogsaa den Franciscaner-Munk, som havde modtaget Cavour's egenhændig i Vidners Overværelse underskrevne Re- tractation (Gjenkaldelse), til Rom, for at aflægge den h. Fader en udførligere Beretning om det Skete.

Denne Cavour's Omvendelse og christelige, angerfulde Død er i Sandhed en „Begivenhed“ — i Naadens Verden! Hvil- ken forfærdelig Skyld havde denne Mand ikke paabyrdet sig! men alligevel har Naaden vundet den endelige Seier! Saa- ledes kan den almægtige og uendeligt barmhjertige Gud forandre det arme Menneskehjerte! Men vi bør ei heller glemme, at vor h. Fader bad for Cavour, og — den Retfærdiges Bøn formaer meget!

Efterretningen om Cavour's Omvendelse og Retractation har naturligviis overalt iblandt de Revolutionaire vakt

megen Forbittrelse og Ergrelse; de erklære ham nu for en „feig Forræder“ og den hemmelige Revolutions-Comitee i Italien har igjen afbestillet den tre Dages høitidelige Sorg, som den havde anordnet til Ere for ham.

Berlin. En protestantisk Fabrikeier har skjenket det katholske Sct. Hedvigs-Hospital i Berlin en Sum af 2650 Rdlr. til Stiftelse af en Friseng, over hvis Benyttelse Stifteren har beholdt sig den frie Disposition saa længe han lever. Nævnte Hospital optager forresten ogsaa alle Troesbekjendelser aldeles gratis naar de ere usformuende.

Sardinien. Peterspenge. Hvormeget de trofaste Katholiker lægge deres Hengivenhed for den h. Fader for Dagen lige for „Konge-Hædersmandens“ Dine vise følgende Notitser. Det i Turin udkommende Blad Armonia skriver under 8de Mai: „En from Dame i Mailand sender os 4000 Frcs., som hun skjenker den h. Fader den 5te Mai (den h. Pius V.'s Dag). En anden Dame i Mailand sender os for den h. Fader en med Brillanter indfattet Gulddaase, som Tegn paa hendes barnlige Kjærlighed for Kirkens ærværdige Overhoved.“ 3 „Peterspenge“ vare indtil 9de Mai hos dette Blads Redaction indkomne 342,906 Frcs. 25 Cs., foruden et stort Antal af værdifulde Foræringer. Paa samme Dag skriver Armonia: „Skaar have vi ikke, som ellers hver Dag, modtaget 1000 Frcs. for den h. Fader; men idag har Herren givet os en fiirdobbelst Høst. Tak være Herren!“

Tyrkiet. Fra Herzogewina melde Efterretninger, at den værende Befolkning, ligesom for kort siden en Deel af Vulgarerne, staae i Begreb med, fra det græske Schisma at vende tilbage til den katholske Moderkirke.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 30. Juni. — 6. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

Søndagen d. 7. Juli. — 7. Søndag efter Pinte. — Maria's Besøgsse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt.

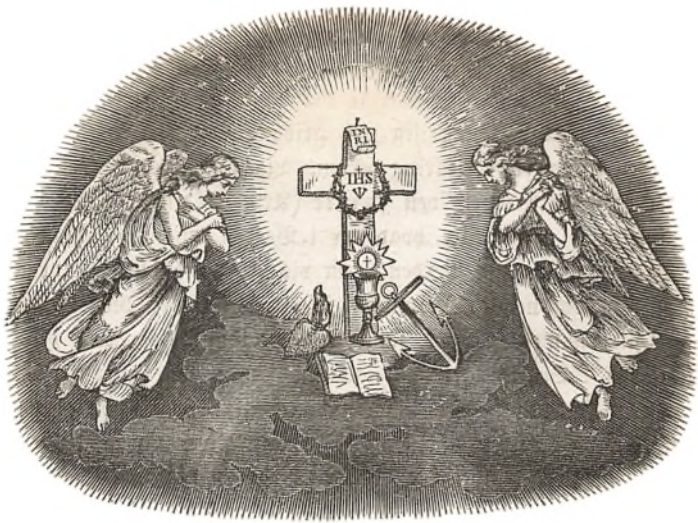

„Standsaavist Kirkeidende“ udgaar hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Kjøbhandler **C. A. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 s.

Kjøbenhavn.

E. Eriar's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 14.

Søndagen den 14de Juli.

1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Pius IX. (Sut-
tet). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Köln.
England. Constantinopel. Asien. China.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Thom. Jeg tilstaaer, at jeg ofte ikke kan andet end bil-
lige saadanne Indvielser, hvor de have en blot sindbilledlig
Betydning; men naar derved endog skal tilsigtes noget mere,
saa bliver det dog en besynderlig Sag med alle disse Indviel-
ser. Man skulde da næsten troe, at Alt i Verden var van-

helligt og slet, og at det først maatte helliges ved en særegen Indvielse.

Pr. Enbelig maa jeg vel gribe Heiligheden til at give ogsaa en nærmere Forklaring derom. Ligesom selve Mennesket er blevet ondt og slet ved den første (Arve-)Synd, saaledes er i Virkelighed ogsaa Alt, hvad der i Verden omgiver Mennesket og hvad det bruger i Verden, i en vis Forstand blevet ondt og slet. Ligesom nemlig Mennesket selv ved Synden blev ulhydigt imod sin himmelske Fader, saaledes bleve som Følge deraf ogsaa alle Ting i Verden atter ulhydige imod det; thi ogsaa det var en Straf for hiin Synd, at Gud udtalte en Forbandelse over hele Naturen. Mennesket maatte fra nu af kæmpe med Elementerne; Marken bragte det kun Tidfler og Torne, i Stedet for at belønne dets Arbeide med rigelige Frugter; Dyrene, som kun skulde have tjent det, bleve nu slyge og flygtige, eller angrebe det endog; Markens Urter bleve tildeels til Gift for det, andre tabte i det Mindste endeel af deres tidligere Lægekraft o. s. v. Men ikke alene for Menneskets Legeme, men ogsaa for dets Sjæl viste hele dets Omgivelse sig fra nu af skadelig og fordærvelig. Thi ligesom Mennesket ved Synden havde gjort sig selv til Djævelens Slave, saaledes havde det derved ogsaa givet Alt, hvad det i Verden havde til sin Brug, i Satans Tjeneste; ligesom hiin forbudne Frugt i Paradiset, saaledes blev nu Alt i Verden et Middel for Djævelen til at friste Menneskene til det Onde, og Alt gav Menneskets fordærvede Natur og onde Tilbøieligheder Heilighed til Synd: Vinen til Drukkenskab, Guldet til Gjerrighed, Rov og Mord, den legemlige Frydelse til Vellyst, o. s. v. For nu at vise, hvorledes Alting atter bliver anderledes ved Christendommen, ja endog kan og skal blive en Heilighed for os til det Gode og til vor Helligelse, og for dernæst ved Bøn til Gud virkelig at bortfjerne Skadeligheden, som de forskjellige Ting have for vort Legeme og vor Sjæl, derfor velsigne eller indvie vi dem, førend vi bruge dem, d. e. vi læse en Bøn over dem, hvorved vi for det Meste ogsaa betegne dem med det h. Korsstegn. Derfor siger den h. Paulus, at ikke blot

Mennesket, men den hele Skabning forlænges efter Forløøsningen (Rom. 8, 19.); og paa et andet Sted siger han ogsaa: „Alt hvad Gud har skabt, er godt; thi det helliges ved Guds Ord og Bøn“ (1. Tim. 4, 4. 5.). Saaledes bede vi f. Ex. Gud om, førend vi sætte os til Bords, at Han vil lade Spise og Drikke bekomme os vel. Med langt større Tillid vente vi imidlertid Bønghørelse af en saadan Bøn, naar vi ikke bede for os alene, men naar den hele Christenhed forener sig, for med og ved Christus at bede den himmelske Fader om Renselse og Helligelse af de til vor daglige Brug tjenende Ting og om Bortfjernelse af alt Skadeligt fra dem. Dette steer nu netop, naar Præsten i den katholske Kirkes Navn og ifølge dens Anordning lyser Velsignelse over Spiser, Vox, Olie o. desl. Vi troe da rigtignok ingenlunde, at disse Ting ere besatte af Djævelen, men vi troe, at Djævelen lettelig kan benytte sig af dem som et Middel til at forføre os til Synd; og fra denne skadelige Indflydelse skal Præstens Bøn og Velsignelse befrie dem. Det er det, som i Kirkesproget kaldes Exorcismus eller Besværgelse.

Men for det Andet lader den katholske Kirke sig ikke nøie med, ved sin Bøn kun at befrie de sandselige Gjenstande i Verden fra deres Skadelighed, og unddrage dem for Djævelens mulige Misbrug til Forførelse, men den vilde gjerne ligefrem forvandle Alting til et Middel til vor sande legemlige og aandelige Velfærd. Derfor beder den, eller lader meget mere Præsten bede i dens Navn, om at Gud maa forunde alle dem, som paa den rette Maade bruge saadanne velsignede Ting, disse eller hine særegne Naadegaver og Velgjerninger. Vi kunne ogsaa privat bede for hverandre; men det er ikke hele Kirkens eller Christenhedens Bøn; og dog maa denne fortrinsviis være af stor Kraft, fordi netop selve Kirken altid beder i Forening med Christus. Men da vi jo ikke hvert Dieblit kunne fordrø den hele Kirkes Bøn, hvergang vi behøve den i dette eller hiint særlige Anliggende, saa udtaler Kirken forud sine Forbønner ved Præstens Mund, og knytter dem ligesom til enkelte synlige Sager, for at hver den, som bruger disse

Sager, ogsaa maa blive deelagtig i Kirken's Forbønner. Og idet vi da bruge disse af den indviiede Gjenstande, saasom Vand, Salt, Urter, Bøx o. dsl., have vi den Fortrøstning, at vi ved den rette og fromme Brug deraf ogsaa ville opnaae det af Gud, hvorom Kirken ved deres Indvielse forud har bedet for os. Den, som vi i det vanlige Forretningsliv udstede en skriftlig Anviisning paa en vis Sum Penge, har vel ikke denne Sum endnu, men han stoler dog paa, at han paa Grund af vor Underskrift ogsaa virkeligen vil erholde den paalydende Sum. Denne maaskee noget uædle, men derfor saa meget desto tydeligere Sammenligning vil gjøre denne Sag end mere forstaaelig for eder. Thi de indviiede Ting ere os i Virkelighed et Slags Pant paa, at Gud for Christi Fortjenesters Skyld og af Kjærlighed til Sin h. Kirke vil bønhøre os og tildele os Sine Velgjerninger, dersom det ellers behager Ham og Bønhørelsen overhovedet er til vort Bedste, og dersom vi værdigen og med et ret front Sindelag bruge de indviiede Ting. Saalænge man derfor ikke vil dable Bønnen selv, og i Særdeleshed den hele Christenheds Forbønner for de Troendes særlige Anliggender, saalænge vil man heller ikke kunne forkaeste denne særegne Maade, hvorpaa Kirken forretter sine Forbønner for de enkelte Christne.

Simon. De har allerede flere Gange og endnu nylig omtalt de saakaldte præstelige Dagstider eller Timebønner. Vilbe De ikke ogsaa have den Godhed og meddele os noget derom.

Pr. Det vilde være til ingen Nytte for eder og I vilde maaskee ikke engang forstaae det rigtigt, dersom jeg vilde sige meget derom. Imidlertid skal jeg dog gjerne derom meddele, hvad der kan være vigtigt og gavnligt for eder. I den ældste christelige Tid kom alle de Medlemmer af en Menighed, som ikke havde væsentlige Forhindringer, flere Gange sammen om Dagen, for at opbygge sig ved fælles Afsyngelse af Davids Psalmer. Denne Sang blev flere Gange afbrudt, ved at man forelæste Stykker af den h. Skrift, saavel som Steder af Evangelierne, over hvilke den nærværende Biskop da tillige gav en kort Forklaring eller Lød ved en Lector forelæse en saadan Forklaring af en eller anden berømt Biskop eller Lærer af

den katholske Kirke. Og saa de allerede tidligere omtalte Marthyracter, og senere ogsaa andre hellige Christnes Levnetsbeskrivelse, bleve forelæste i disse Sammenkomster. Disse Psalmer, Bønner og Forelæsninger, hvilke i sig selv, og i Særdeleshed ved de efterhaanden tilføiede Tilfætninger, vare blevne meget lange og vidtløftige, bleve senere forandrede og forkortede paa forskjellige Maader og til større Bequemmelighed samlede i en eneste Bog, hvorfor de fik Navn af Breviar (Breviarium), der vil sige saa meget som „forkortet Bøn.“

Simon. Hvorfra kommer da Navnet Dagstider eller Timebønner?

Pr. Fordi disse Bønner ere fordeelte paa og fastsatte til visse Tider og Timer paa Dagen. Allerede Tyberne forrettede deres Bøn til bestemte Timer paa Dagen og de h. Apostle fulgte dem i denne Sikk. Ved den tredie Time (Tertia d. e. Kl. 9 om Morgenen, fordi man plei-de at tælle Dagens Timer fra Kl. 6 om Morgenen) vare Apostlene forsamlede til fælles Bøn, da den Helligaand kom over dem (Ap. Gj. 2, 15.). Om Petrus læse vi, at han gif og bad ved den sjette Time (Sexta d. e. Kl. 12 om Middagen) paa Husets øverste Stokværk (Ap. Gj. 10, 9.). Petrus og Johannes gif ved den niende Time (Nona d. e. Kl. 3 om Eftermiddagen) til Templet, for at holde Bøn der (Ap. Gj. 3, 1.). Da Paulus og Silas vare i Fængsel, stode de op ved Midnatstid, for at bede og synge Lovpsalmer til Guds Priis (Ap. Gj. 16, 25.). Heraf see vi altsaa, som jeg bemærkede før, at ogsaa Apostlene og de første Christne holdt sig til visse Timer, for enten alene i deres Bølliger eller ogsaa i offentlige Sammenkomster, dersom det lod sig gjøre formedelst de dengang hyppige Forfølgelser, at indvie sig til Bøn og Guds Priis. Siden fordeelte man disse daglige Bønner paa sex Timer, og senere paa syv, saa at Bønnerne bleve holdte paa følgende Maade: Matutinium, ogsaa blot kaldet „Mette“, paa Danst: en Bøn, som bliver holdt ved den frembrydende Morgen, blev begyndt ved Midnat eller ogsaa Kl. 2 om Morgenen. Dette Ord er eder allerede bekjendt fra Navnet „mørke Metter“ i den stille Uge. Dertil høre ogsaa de

saakaldte Laudes (paa Dansk: Lovpræisningsbønner), en Række af Psalmer, som næsten udelukkende beskæftige sig med Guds Præis. Derpaa følger Primem eller den første Time, Kl. 6 om Morgenen, og er egentlig Morgenbønnen; Tertsem eller den tredje Time, Kl. 9 om Formiddagen; Sexta eller den sjette Time, Kl. 12 om Middagen, og Nona eller den niende Time, Kl. 3 om Eftermiddagen. Navnet Vesper er eder heller ikke fremmedt; paa Dansk betyder det en Andagt, som holdes henimod Aften; og tilsidst holdes endnu den saakaldte Complet, som er den egentlige Aften- eller Nattebøn. — Da de almindelige Christne i Tidens Løb ophørte med at tage Deel i disse Bønner, bleve disse kun endnu forrettede i Fællesskab i geistlige Samfund og Klostre. For Tiden ere nok alle Geistlige forpligtede til at læse de daglige Breviarbønner, men de ere dog ikke mere strengt bundne til at læse dem just til de forhen nævnte Dagstimer.

Thom. Jeg finder det virkelig meget besynderligt, at den christelige Kirke optog og efterlignede saa mange jødiske Skikke, saasom f. Ex. disse Dagstider.

Pr. Hovedsagen ved denne Bøn er, at de forskjellige Tider paa Dagen ved dens Fordeling paa hele Dagen ikke skal henleves uden en hyppig Erindring om Gud og saaledes blive helligede. Naar man derved har bibeholdt de iblandt Jøderne vedtagne Timer, saa stete det, fordi man allerede foresaandt denne smukke Skik hos dem og slet ikke havde Aarsag til at frasalbe den. Ja, nogle af disse Dagstimer ere endog blevene af særdeles Betydning for os i vor Freløsningshistorie, og fortjene just ogsaa derfor at blive udmærkede ved Bøen fremfor de øvrige. Det var nemlig omtrent den sjette Time, da Jøderne forbrede, at Jesus skulde overgives til Døden paa Korset (Joh. 19, 14.); og ved den niende Time ogpaa Frelseren Sin Aand paa Korset (Matth. 27, 46.). — Forøvrigt har Kirken rigtignok i sin udvortes Gudstjeneste ogsaa optaget flere liturgiske Skikke, som Gud fordem havde foreskrevet i den mosaiske Lov; men ikke som om den derved vilde sætte sig tilbage i Jøbedommen, men fordi disse Skikke have en moralsk og følgelig ogsaa for os

Christne meget gavnlig og heldbringende Betydning. Nogle Exempler ville belyse denne Sag bedre:

1) Den katholske Kirke foreskriver, at der skal holdes en „evig“, d. e. en stedsse brændende, Lampe foran Tabernaklet, hvori det Høiværdigste bliver opbevaret. Det er en Efterligning af hiin evige Ald, som maatte brænde paa det mosaiske Alter og uafslædig vedligeholdes af Præsterne (3. Moseb. 6, 12.). Men os skal det altid brændende Lys foran vore Altre minde om hiin levende Tro, som vi skulle vise paa Frelseren i det h. Sacramente, og om den inderlige Kjærlighed og Andagt, som vi i vore Hjerter skulle nære til Frelseren, og som der aldrig tør udslukkes eller svækkes.

2) Vievandskarret ved Indgangen til vore Kirker er maaffee en Efterligning af hiin Kobbervasketjedel, som Moses efter Guds Befaling lod sætte udenfor Tabernaklet (2. Moseb. 30, 18—21.). Der brugte Præsterne det, for at rense sig for al Ureenhed, forinden de udsørte deres Offerembede; os skulle disse Kar med Vievand minde om den Sjælsreenhed, hvormed vi bør fremtræde for Guds Ansyn i Hans hellige Tempel, naar vi ville frembære Ham vor Bøns Offer. Da bør vi fjerne fra vore Tanker Alt, som er verdsligt, rense vort Hjertes Begjæringer fra alt Syndigt, for at Guds, den uendelige Helligheds Die, ikke maa finde noget hos os, som snarere kunde bevæge Ham til Forbandelse og Affsty, end til Forbarmelse og Kjærlighed imod os.

3) De Englebilleder, som man i nogle Kirker opstiller paa Alteret ved Siden af Tabernaklet, ligne de Billeder af to Cherubim, som Herren befalede at opstille paa begge Sider af Pagtens Ark. Os skal Synet af disse Engle minde om det Sindelag, hvormed vi maae vise os for den sande og levende Gud i det hellige Alterens Sacramente, minde os om, at vi med en Engels Erbarhed og himmelske Andagt skulle forene vor Bøn med hine usynlige nærværende Engle.

4) Maaden, hvorpaa vi hellige vore christelige Festsdage ved at afholde os fra alt tjenstligt Arbeide, er ligeledes overleveret os fra Jødedommen. Derved vil vor hellige Kirke hovedsagelig formane os til, at vi paa saadanne Dage ogsaa skulle bortvende

vort Hjerte fra alt Timeligt og fortrinnsviis beskæftige vor Hu og Tanke med Guds Priis og Hans Tjeneste.

(Fortsættes.)

Pius IX.

(Sluttet.)

Pius IX. havde fundet et Tilflugtssted i Gaëta. Hvad skeete imidlertid i Rom, hvor der efter General Dubinot's Bidsnesbyrd havde samlet sig „en Bunde af de ryggesløseste Subjecter?“ Den romerske „Republik“ forøvede i den korte Tid af sin Bestaaen saadanne Vedersthyggeligheder og Rædselsgjerninger, at den forbrevne Pius' Ord: De have faaet deres Søndelse fra Helvede! fuldkommen bleve stadfæstede. Den 7. Januar (1849) sang denne Bunde med diabolisk Glæde paa Gaderne et De profundis*) for den „dethroniserede Pave“, idet den efterabede de kirkelige Sørgehøitideligheder — just et Aar (hvilket vel fortjener at bemærkes) siden det Samme første Gang var skeet ved Jesuiternes romerske Collegium! Paladserne bleve jævnlig plyndrede og Frihedsmændenes Kommer fyldtes. Mord paa Præster hørte i hine Dage af den romerske Republik til Dagsorden. Den suue Mazzini, som havde ladet Alle arbeide for sig, uden at de vidste det, kom just til rette Tid, for at indtage den Gressplads, han saa længe havde stræbt efter — den pavelige Throne i Peterskirken, hvor han, Republikanernes Lærer og Fører, magelig tog Plads, da det gudsbespottelige Te Deum blev sunget for Republikken. Kun med Møie havde man til dette Tiemed kunnet opdrive een af de talrige romerske Geistlige. Det Hele var et Forspil paa hiint mysterium iniquitatis (Ugudelighedens Hemmelighed), der som den sidste og frygteligste Fjende af det Christum repræsenterende Pavedømme, efter Apostlens prophetiske Ord, engang vil sætte sig selv paa Alteret. Siden den franste Revolution, som satte den personificerede Last paa Alteret og strøede Virak for den, have vi i den nyere Historie allerede mere end engang seet optræde saadanne Forbilleder paa eller Præludier til hiint mysterium iniquitatis, hvis eneste Formaal er at vanhellige og styrte Alteret. — Indtrykket af den pavelige Excommunication kunde ikke udslettes ved de mangfol-

*) 2: „Fra Dydden raaber jeg“ d. e. den 129de af Davids Psalmer, den 6te saakaldte Bødspsalme, som i den katholske Kirke pleier at læses for den Afdøde.

dige republikanske Stuespil og Fæsttog. Folket saae i de mange pludselige Dødsfald, som raante flere Stylbige, den gudbommelige Straffedom over Kirkens Bespottere og Forfølgere. Ved løgnagtige Beretninger og Nygter søgte man at vedligeholde den republikanske Begeistring. Snart hed det, at Republiken allerede var bleven anerkjendt af alle Stormagter; snart, at Frankrig vilde sende sin Søsterrepublik Tropper, kort, Republiken levede — af Løgn. Dog lad os vende os bort fra dette væmmelige og nederdrægtige Stuespil; vi maae jo desforuden endnu næsten dagligen høre og læse om samme Gjenstand!

Den 25. November (1848) tidlig om Morgenen var Pius IX. ankommen til Gaëta, og afstegen i det uanseelige Hotel „til den lille Have.“ Her skrev han følgende Brev til Kongen af Neapel:

„Sire! Den hellige Stols og Kirkens Fjender triumphere i Rom. For ikke at give sin Person og Værdighed til Priis, saavel som ogsaa, for selv at undgaae ethvert Skin af, ved sin Nærværelse at samtykke i de Udskielser, som foresalde der, har den katholske Kirkes Overhoved seet sig nødt til at forlade Rom. Jeg veed ikke, til hvilket Sted paa Jorden Guds Villie, hvilken jeg underkaster mig med mit Hjertes hele Admyghed, vil lede mine vaklende Skridt. Idet jeg roler paa Forsynets Førelse, er jeg med nogle mig hengivne Personer flygtet ind i Deres Majestæts Stater. Jeg kjender ikke Deres Anstuelser i Henseende til mig. I Uvissheden herom, holder jeg det for min Pligt, at give Dem den Forsikkring, at jeg er beredt, til at forlade det neapolitanske Gebeet, saafremt min Nærværelse i Deres Majestæts Stater kunde foranledige politiske Uroligheder eller forstyrre Deres Folks Fred.“

Grev Spaur var Overbringeren af dette Brev til Kong Ferdinand. Da denne havde læst Pavens Haandskrivelse, sagde han: „Hr. Gesandt, jeg skal selv overbringe den h. Fader mit Svar!“ Allerede den følgende Dag, den 26. Novbr. Kl. 1 kastede den kongelige Flotille Anker i Gaëtas Bugt, og Kong Ferdinand begav sig med et talrigt Følge til Hotellet „til den lille Have.“ Mødets frembød et gribende Syn. Det skete uden den vanlige Etikette og almindelige Pomp. Alle faldt ned for den h. Faders Fødder. Dronningen takkede ham for, at han havde værdiget det neapolitanske Gebeet til at være hans Asyl. Kongen tilbød Hans Hellighed Alt, hvad der kun stod i hans Magt at yde ham, indtil han kunde vende tilbage til Rom. Pius IX. takkede med Taarer i Dinene og velsignede Alle.

En anden rørende Scene var Gaëta den følgende Dag Vidne til. Den h. Fader lod sig føre til Stadens Hovedkirke, for der at offere Gud sin Takkebøn. Kirken var propfuld; det h. Sacramente blev fremstillet, og Pius IX. bad med en af

indvortes Bevægelse bævende, men dog høi og fornemmelig Stemme: „Evide Gud! Høieste Fader og Herre! Derfor Din ydmyge Tjeners Liv kunde være et velbehageligt Offer for Dit Hjerte, for at forløse Din Bredde over de begaaede Forbrydelser, saa indvier jeg det til Dig. Velsign Cardinalerne og alle Biskopper i den katholske Verden, paa det at Alle, forenede paa Dine Loves Vej, maae kunne fuldbyrde det gavnlige Værk, Folkenes Frelse og Redning.“ Alles Dine vare fyldte med Taa- rer. Pius IX. frembød sig selv til Offer. Men Offeret blev endnu ikke antaget; Lidelsens Skalk var først halv udtømt.

Medens Pavens og Kirkens Tjender triumpherede i Rom, feirede Pius IX. en sand Triumph i sit Exil, saaledes som han ikke havde feiret den paa Thronen. Efterretningen om Pavens Flugt gennemfoer ligesom en tændende Gnist den hele katholske Verden, og vakte Tusinder af Søvnne. Nationer og Fyrster reiste sig for Pius IX. Gaetas Havn saae snart Gesandterne af alle europæiske Hoffer ankomme. Pius IX.'s Kamp blev en Seier og Triumph for Kirken i det samme Dieblif, da hans Tjender holdt denne for overvunden. Selv mange Ikketholiker maatte erkjende dette. Saaledes bragte f. Ex. selv den engelske Times følgende Artikel af 4. Decbr., som vi til vor Forbauselse finde i hiint Blad, der ellers ingenlunde er vant til slige katholske Opfattelser.

„Saa mærkværdig og uvelkommen den Paastand end maa lyde, saa er den dog ikkedestomindre en historisk Kjendsgjerning, nemlig at Pius IX. just i Diebliffet af sin Flugt og Dethronisering i en egentligere og fuldkomnere Forstand var Pave og Overhoved for den latinske Kirke, end Hundreder af hans Forgængere i Midten af Lateranens Glæds. Den dethroniserede Pave har for sin Person's Bedkommende godtgjort for den hele Verden, at ualmindelige evangeliske Dyder pryde ham. I den mægtige Gjæring, som hersker i Europa, har Synet af en saa mild og samvittighedsfuld Herster paa den pavelige Throne mægtig grebet Aanderne og tilvendt ham den hele katholske Befolknings Kjærlighed. Derfor har det romerske Hierarchie i en Krisis, ved hvilken alle andre Magter mere eller mindre blive rystede og røttede, udvidet sin Indflydelse i alle Lande, hvor den katholske Kirke findes, og vundet en større Magt.“ —

Times kunde, naar den ogsaa den Dag idag endnu vilde være upartisk, endnu engang aftrykke den samme Artikel med ubetydelige Forandringer.

Den vigtigste Handling i Pius IX.'s Pontificat træffer just sammen med hans Exil. Det er nemlig den Eucellica, som Pius IX. med Hensyn til den velsignede Somfrues ubesmitte Udfængelse rettede til alle Biskopper i den katholske Verden. Vi maae gaae noget nærmere ind herpaa, da de uasseelige Consequentser heraf netop i vore Dage mere og

mere give sig tilkjende, og derved paany godtgjøre, at Pius IX. i Historien, d. v. s. efter kristelig Opfatning af Historien: i hiin evige guddommelige Plan, som Guds Wiisdom i Tiden fuldbyrder og med Tiden fuldender gjennem den med Frihed handlende Menneskehed — at Pius IX. i dette store guddommelige Værk indtager en betydningsfuld Plads. Og det Villedede af ham, som vi hidindtil have fremstillet, har været et Beviis paa, at han har gjort sig værdig til at blive et saadant Redskab i Guds Haand til Kirkens Forherligelse og Menneskehedens Velsignelse.

Allerede i de for 500 Aar siden berømte Aabenbarelses af den h. Brigitta finde vi de prophetiske Ord, at i en af Gud forudbestemt Tid (in tempore prædestinato) Sandheden af den ubesmittede Undfangelse vilde komme til at straae i sin fulde Glans. Hvilken var denne af Gud forudbestemte Tid? Ikke hiin Tid, i hvilken Europas Nationer boede under Kirkens „fredelige og velsignede Hyrdestav“, eller hiin Tid, hvor Stjerner af første Størrelse, som en h. Thomas af Aquin, med deres straalende Lys glimrede paa Kirkens Himmel, nei, men hiin Tid, hvor efter Psalmistens varslende Ord Kirkens Hyrdestav truede og den Dag idag endnu truer med at ombyttes med hiin „Jernstav“ (Ps. 2, 9.), som holder Asien og Afrika i dobbelt Slaveri; hiin Tid, hvor Autoritæten, det fjerde Buds Fundament, hvorpaa hele Samfundet hviler, rokkebes og Hyrsternes Throner rystebe; hiin Tid, hvor tallose Vildfarelses gjorde et forstyrrende og vildledende Indgreb i det menneskelige Liv; hiin Tid endelig, hvor Vantroen og Ondskaben triumferede over det styrkede Bavedomme, og Pius IX. levede af „Landflygtighedens Naadebrød“ — det var den af Gud forudbestemte Tid, i hvilken Pius IX. i Kraft af hiin Myndighed, som var bleven ham overantvordet ved hans Forgængere, fra hiin aandelige Stol, som til alle Tider har seet Helvedes Bølger opløse sig i Skum for sine Fødder, udøvede Autoritædens høieste Act og beredede sig til at foreskrive den vakkende vildledte Verden den ydmyge Tro paa Maria's ubesmittede Undfangelse. Pius erkjendte, at Diebliffet af hans største Nød ogsaa maatte være Diebliffet af hans største Magt. Cum infirmor tunc potens sum. „Naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig“ (2 Cor. 2, 10). Selve Dogmaet er af uoverfeelige Conseqventser; thi det indbefatter Christendommens Fundamentalsætninger: Troen paa Aarvesynden, som bliver stadfæstet ved denne eneste Undtagelse, og dernæst Troen paa Gudmennesket Jesus Christus, hvilken Tro er Grundlaget for den gamle Tro paa og det nye Dogma om den ubesmittede Undfangelse.

Denne storartede Handling er saaledes en høitidelig Gjen-

oplivelse af den positive Christendom i Verden, som steds mere og mere nærmer sig en truende Afgrund, netop fordi den forlader denne positive Grund, — thi hine Ideer, som bære og regiere det christelige Samfund, ere dogmatiske Ideer, — og de finde derfor en Hjælperinde og Beskytterinde i Maria, fordi hun som Gudsmoder og ubesmiltet Komfru er et „Davids Taarn“ til Beskyttelse for hine Fundamentalsandheder af den katholske Tro. Og det udvalgte Nedsfab for dette store Guds Værk til de vildledte og synkende Nationers Nedning og Frelse var Pius IX. Gud førte ham tilbage til Rom, for her at fuldende, hvad der var begyndt i Gaëta. Den samme Magthaver i Frankrig, som havde søgt sine første Laurbær i Kampen imod Pavedømmet, maatte, tvungen af Forholdene, føre ham tilbage til Rom.

Vi slutte hermed foreløbig vor Fremstilling af Pius IX.'s Liv og Virksomhed. Den anden Deel af hans Pontificat begynder igjen med Roms Jubel og Viva Pio Nono og vil slutte med et nyt A basso Pio Nono! Indtil den Tid have vi ikke at sige vore Læsere Andet, end at Pius IX., som med de troende Ord: „Verden har Krav paa min Forbøn“ knæler foran sit Crucifix og beder for os, at han nu ogsaa har Krav paa, at ogsaa vi bede for ham i hans Nød.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 26. Mai, paa hvilken Dag den allerhelligste Trefoldigheds Fests faldt sammen med den festlige Mindebag til Gæde for Roms National-Helgen, den hellige Philippus Neri, har den hellige Fader atter modtaget en høitidelig Ovation, som vidner om det gode Sindelag hos den langt overveiende Deel af den romerske Befolkning. Den h. Fader kjørte i det høitideligste Gala-Optog til den nævnte Helgens Kirke. Samtlige Cardinaler, den romerske Adels og Magistraten etc. overværede den af Cardinal Villecourt fejrede Høimesse. Den hellige Faders Tog fra Vaticanet til Kirken og tilbage var et sandt Triumphtog. Paa hele Veien vare alle Vinduer og Balconer prydede med Tæpper, Faner, Kransse og Guirlander og saa opfyldte med Menneſter, at det for Mange var meget vanskeligt at forskaffe sig en Plads selv for høi Priis. Den fra alle Sider tilstrømmende Menneſtemængde var utallig.

Uagtet den gløbende Solhede vilde de dog ikke forlade deres Blads førend de havde seet deres høitelskede Faders og Fyrstes Mafyn og modtaget hans Velsignelse, og førend de ved deres lydelige Gledesraab havde bevidnet den romerske Befolknings Kjærlighed og Hengivenhed for den, som er dens Hæder og dens Redning. Medens det pavelige Tog drog langsomt igjennem Gaderne, var der ingen Ende paa Naab, paa Blomsterkastning og Fanesving; uophørlig gjensløb det begejstrede Naab: „Den h. Fader leve! Præste-Kongen leve! Rom, Christi Statholders Sæde leve! Vaticanet leve! Hellige Fader, maatte Din Velsignelse frelse Rom!“ Ugeoverfor den revolutionaire Presses Færd, som bestandig tager feil af den i Rom bestaaende Revolutions-Comitee og det romerske Folk, og paabyrder dette sidste hiins Anskuelse og Handlinger, er det nødvendigt at henvende den offentlige Opmærksomhed paa saadanne Kjendsgjerninger, som ellers i fredelige Tider bleve ansete som aldeles selvforstaaelige.

— 29. Juni. Udenlandske Blade tale om den h. Faders Befindende paa en Maade, som nok er egnet til at vække stor Frygt. Men jeg kan give Dem den Forsikkring, at de øse af en ikke god, eller rettere sagt af en meget ureen Kilde. Det er nok sandt, at Hs. Hellighed i nogen Tid har været noget lidende, men hans Tilstand var aldeles ikke betænkelig, og nu er han allerede saa fuldkommen vel, at han igaar Eftermiddag selv har sunget den høitidelige Vesper og idag — St. Peters og Pauls Fæst — selv feiret Høimesse i St. Peterskirken. Denne offentlige Kjendsgjerning vil vel været tilstrækkelig til at modbevise de foruroiligende Rygter, som hovedsagelig stamme fra Tur i n.

Kjøbenhavn. Den officielle romerske Tidende bringer følgende Erklæring: „Mange Aviser have talt om offentlige Forbønner, som skulde være anordnede af den h. Fader for afdøde Grev v. Cavour's evige Hvile. Det kan ikke forundre, at man midt under dette Aarhundredes Hylkeri ogsaa har søgt at antyde, at et Menneske, som i det samlede Parlament har erklæret, at han i 12 Aar har conspireret imod Kirken, nu i alle Henseender kunde være død som en god Katholik. Man havde ogsaa den Hensigt at bevise, at han havde handlet meget rigtigt ved at krænke sin Næstes helligste Rettigheder. Det er aldeles falsk, at Hs. Hellighed har forordnet offentlige Forbønner i denne den katholske Verdens Hovedstad. Saalænge den sardiniske Minister endnu var i Live, har den h. Fader ikke ophørt med at bede den Almægtige om at forunde samme den Naade at vende tilbage paa den rette Vej; men naar han nu efter Ministerens paafulgte Død har fremsendt Forbønner til

Gud for hans Sjæl, saa har han gjort det i Lyndom og ikke, som man har paaftaaet, offentligen. Hs. Helligheds fuldstændige Ubekjendtskab med de Omstændigheder, under hvilke Grev Cavour er død, forhindrede enhver offentlig Demonstration." — Den afdøde Grev Cavour's Broder har desuden d. 20. Juni offentliggjort følgende Skrivelse til Redactionen af Bladet: les Nationalités: „Den Dem meddeelte Artikel af Gazette de France indeholder betydelige Unsiagtigheder angaaende de nærmere Omstændigheder ved de religiøse Handlinger, ved hvilke min høitelskede Broder har villet hellige sit jordiske Livs sidste Dag. Det er aldeles falsk, at han før sin Død har afgivet en formelig Gjenkaldelse i tvende Vidners Nærværelse, eller at der er bleven forlangt en saadan Gjenkaldelse af ham. Det er ligesaa falsk, at man ved Telegraph har bedet den h. Fader om hans Absolution fra Excommunication. Det er falsk, at vor Sognepræst, som saa beundringsværdigt har staaet ham bi ved hans Dødsleie, senere har begivet sig til Rom. Denne værdige Præst, hvem min Broder viste saa stor Høiagtelse og Sympathie, har siden den skjebnesvangre 6te Juni ikke forladt Turin og vil imorgen holde en høitidelig Gudstjeneste i sin Kirke til Minde om hans forhenværende Sognebarn. Modtag ic. Gustav v. Cavour.“ — Som Følge deraf maae da ogsaa vi i Sandhedens Interesse herved erklære vore Meddelelser i vort sidste Nr. om Cavour for urigtige; vi havde udtaget dem af forskjellige udenlandske Blade, som nu alle ogsaa give Sandheden Eren ved at erklære, at deres Correspondenter have ladet sig stufte ved vage og ubegrundede Rhytter. Slutteligen tilføie vi kun endnu de Ord, med hvilke Turiner Bladet Armonia ledsager ovenmeldte Skrivelse af Gustav v. Cavour: „Denne Skrivelse gjør Ende paa mange Rhytter. Vi sørge derover baade i selve Brevskriverens og i Dens Interesse, om hvem han taler. Vi havde bedre Haab. Da vi berettede om Grev Cavour's Død, opgav man os som aldeles tilforladelige de Kjendsgjerninger, som hans Broder nu benægter. I Overensstemmelse med Moralens og den kanoniske Rets Principer maatte vi tro, at Enhver (baade Præsten og den Døende) havde gjort sin Pligt! Men dette Brev retter vore Beretninger og vi vilde ikke have nedskrevet dem, dersom vi havde vidst hvad dette Brev meddelede os. Vi ville her ikke begynde nogen Polemik, men vi holde fast ved vore Grundfætninger, angaaende hvilke man vil finde os ubøielige og ubønhørlige. Det er vort sidste Ord i denne Sag; Historien vil sige det Dvrigt.“ Et andet Turiner Blad siger: „Grev Gustav Cavour beroliger de Revolutionaires angstede Samvittighed, som allerede stode i Begreb med at erklære den afdøde Grev Cavour for en Forræder mod Italien. Vi vide ikke, om Him-

melen vil glæde sig over dette Brev; men det er aldeles egnet til at fremkalde den største Jubel iblandt de saakaldte Liberale." Forøvrigt henholde vi os til hvad vi i Korthed have udtalt om Cavour i Nr. 12 Side 198. —

Køln. Den 7. Juni døde i Køln en af Byens Fattiges største Velgjørerinder, Enken de Noël. Iblandt de mange gode Værker, hvortil hun har givet anseelige Summer af sin Formue, fortjener især det vigtigste at fremhæves, et Hospital for Uheldbredelige, som hun har grundet og udstyret med mere end 90,000 Rdlr. Døden hindrede hende i, ogsaa at iværksætte Stiftelsen af en Anstalt for forsømte Børns Opdragelse, hvortil hun allerede havde truffet flere Forberedelser. Fred med den Edles Aste!

England. Det er paafaldende men alligevel let begribeligt, at just i den senere Tid atter flere anglicanske Geistlige og andre Personer af de høiere og mere bannede Stænder ere traadte tilbage til den katholske Kirke. Den sidste Convertit, som Bladene omtale, er en vis Hr. White, som tidligere var Redacteur af Bladet Union, som er Organet for Pusheyterne.

Konstantinopel. Den nye Sultan Abdul-Aziz har d. 30. Juni givet Armeniernes Patriark, den katholske Erkebiskop og flere andre Forstandere for christelige Confessioner Audients og erklæret, at hans christelige Undersaatters Interesser ville være Gjenstand for hans særlige Omhu og Omsorg.

Asien. Fra Tonking kommer der atter et glædeligt Budskab. Den 3. Novbr. f. A. fandt i Sontai, en By i Tonking, en Henrettelse Sted: den katholske Missionair Merron blev halshugget for Troens Skyld. Den nye Martyr var i August f. A. bleven tagen tilfange, tre Maaneder tilbragte han, betyngtet med Jernkænger, i Fængslet. Strax ved det første Forhør blev han udspændt paa Pinebænten; ingen Klage, intet Suk høretes fra Bekjenderens Mund under denne grusomme Pine. Bedende gik han i Døden. Da Høddelen ikke var vant til flige Executioner, saa skjælvede han i det Dieblik, da han løftede sit Sværd i Veiret; han tilbød den Penge, som denne Gang vilde udføre hans Hoved for ham. Ingen havde Mod dertil. Ved det andet Sværdslag faldt Martyrens Hoved. Vaade selve Høddelen og Soldaterne og mange af Tilskuerne styrte derpaa ind paa Martyrens Liig, sønderreve hans med Blod bestænkte Klæder, eller dyppede deres Tørklæder i hans Blod. Enhver vilde gjerne have en Erindring om den Præst, som var død med en saa beundringsværdig Ro og Sjælsstyrke. Den 30. Novbr. faldt

en anden katholsk Missionair, ved Navn Besare, i Mandarinerne's Hænder. Fængslet og lænkebunden som en Misbæder venter han med Glæde paa det Dieblis, da ogsaa han skal fuldende sit Livs Offer. Han er allerede dømt til Døden, og medens vi skrive disse Linier, tæller vor h. katholske Kirke sandsynligviis allerede en ny Martyr.

China. Den høitidelige Consecration af den katholske Cathedralkirke i den chinesiske By Shang-Hai har fundet Sted den anden Søndag efter Paaste. Det franske Officeers-corps med General Montauban i Spidsen, overværede Høitideligheden, som udførtes af Misgr. Vernier, Biskop af Shang-Hai. Den nævnte Cathedralkirke blev bygget i 1692 af Jesuiterne; da 1753 Forfølgelsen udbrød, blev den lukket og 1807 forvandlet til en Pagode (Afgudstempel). Efter Fredsslutningen i forrige Aar blev Kirken tilbagegivet til Frankrig og derved ogsaa til sin oprindelige Bestemmelse, den katholske Gudstjeneste.

Indbydelse.

Mandagen den 15. og Tirsdagen den 16. Juli afholdes den aarlige Examen med Eleverne af den herværende katholske Kirkeskole; første Dag om Formiddagen fra Kl. 8 for Drengesklassen, om Eftermiddagen fra Kl. 3 1/2 for Forberedelsesklassen; anden Dag om Formiddagen fra Kl. 8 for Pigeklassen. — Børnenes Forældre og Skolens Venner indbydes herved venligt til at bære denne Examen med deres Nærværelse.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 14. Juli. — 8. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydf Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 21. Juli. — 9. Søndag efter Pinte. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. A. Blaufenstein**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

2. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 15.

Søndagen den 28de Juli.

1861.

Indhold: Nogle Ord om Skjærsild og Sjælemesser af en norsk Protestant. — Mærkvardigt Sygdomstilfælde. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Sardinien. Syrien. Australien.

Nogle Ord om Skjærsild og Sjælemesser af en norsk Protestant.

At undersøge Religionen og overbevise sig om dens Sandhed og Retmæssighed; var et Æmne for de største Aandens alvorligste Studier, og medens Nogle vare lykkelige nok til at fatte Christendommens Guddommelighed og Sandhed i Almindelighed,

vare Andre ved Guds Hjælp dygtige nok til, deels ved Videnskabens, deels ved Religionens egen Hjælp at afløre en eller anden enkelt Sandhed, eller trænge saa dybt ind i dette eller hiint enkelte Dogma, at al Tvivl hævedes og ethvert „Hvorfor“ besvarede og Christenhedens Hjertes glædede sig i Guds Ords Lys og rette Forstaaelse. Naar nu Christendommen har funnet bestjæftige Verdens største Aander og erkjendte Viismand, maadens Lære nødvendigviis være saa stor og rigtig, at endogsaa mindre begavede, mindre vise og høie Sjæle paa deres Viis tør undersøge den, og paa deres Naade uddrage et saa stort Udbytte af deres Undersøgelser som muligt.

At man nødvendigviis til Frelse maa kjende og undervise sig om Christendommens Lære og Lærer Jesus Kristus, see vi af Ap. Gjern. 4, 12. Johan. 6. 68—69. Johan. 17, 3. 1 Tim. 2, 5. o. s. v., og at Gud vil, at Menneskene skulle kjende og undersøge Sandheden, see vi f. Ex., direkte af 1. Tim. 2, 4, og indirekte af Hebr. 1, 1. Men dersom vi skal undervise os om den christelige Religions Lære og Sandhed og vi selv ikke besidde Midler til at drive en saadan Underviisning, maae vi heri, som i enhver anden Ting hvorom vi ere uvidende, henvende os til dem, der kjende Tingen tilstrækkelig, og som sanddrue og oprigtige ville meddele os deres Erfaringer og Kundskaber. Til saavel skriftlig som mundtlig at undervise i Kirkens Lære, samt forklare den for Udenforstaaende, ere unegtelig Præsterne, Guds Ords Tjenere, nærmest og fortrinsviis kaldte; thi Apostelen vidner: „Vi ere Sendebud i Christi Sted.“ Men endskjøndt det forholder sig saaledes, skeer dog intet misligt, om ogsaa en Lægmand undertiden griber Pennen, for efter sit Hjertes Tilskyndelse paa sin Viis at forklare dette eller hiint Stykke af sin christelige Troesbetjendelse, hvori han troer at andre christelige Medbrødre kunne have taget Feil eller være hilsede i Misforstaaelser. Kun i den Hensigt, at bidrage til en sand Forstaaelse af den katholske Kirkes Lære om Skjærtsild og Sjælensesser, har jeg nedskrevet de efterfølgende Linier, og søgt, saa simpelt som muligt, at forklare disse Dogmer, om hvis Sandhed jeg er tilstrækkelig overtødet. I det Haab, at venligsinde Læsere ikke vil tiltrøe mig anden Hensigt med disse Blade end ovenanførte, nedlægger jeg dem ligesaaavel for den intelligente christelige Læsers, som for den hellige Kirkes Domstol, hvem jeg nu og altid bøier mig for, og med dens Tillsættelse sender jeg dem ud i Verden, idet jeg haaber paa Gud, som ikke vil lade nogen troende Sjæl staae tilfamme. I Haab til Ham siger jeg nu og altid og til mit Livs Ende: „Lovet være Gud Fader, Gud Søn, og Gud den Helligaand, som er, var og bliver i al Ewigheid. Amen!“

Ikke ret mange Aar ere henvundne siden mine Dine op-

lodes og min Sjæl fattede, at kun ad den christelige Sand-
 heds Vej og i dens Erkjendelse kan man naae til vort Bestem-
 melsessted — Himmelen; men det er heller ikke saa ret mange
 Aar siden, at Kampen baade indenfor og udenfor mig begyndte.
 Blandt de mange Stykker af den christelige Troesbekjendelse, som
 i Samtaler med Protestanter blev bragt paa Bane til Menin-
 gernes Udvevling og Drøftelse, var der intet, der oftere vakte
 Protestanternes Mishag, end naar Talen blev bragt hen paa
 Læren om Skjærsild og Sjælemesser. Da jeg selv ved
 en katholsk Præsts Belæring blev gjort bekendt med den ka-
 tholske Kirkes sande og virkelige Lære desangaaende, maatte
 jeg forundres over, hvilke aldeles vrange Forestillinger man
 har hos os Protestanter om dette Dogma, der dog, seet i Tro-
 ens Lys, er saa faare simpelt at fatte. Naar Protestanterne
 endnu fristvæk paastaae, at Kirken lærer, at Sjælene i
 Skjærsilden brændes bogstavelig med Ild i Viighed
 med de til Helvede fordømte Mennesker, eller naar
 man angaaende Sjælemessen haardnakkethed paastaar, at Kirkens
 Lære er, at, „naar Skillingen i Rist klinger, strax
 Sjælen ud af Ilden springer,“ da kan jeg paa den ene
 Side ikke andet end smile af slige Paastaende, og paa den an-
 den Side forbauses jeg over en saa stor Uvidenhed om disse
 Ting hos Folk, der ville tilhøre den evangeliske Kirke, der dog
 daglig staaer med opslagen Bibel i Haanden, og hvis Motto
 er: „Intellige ut credas,“ en Kirke, der jo netop hylder fri
 Forskning og Oplysning og som en Følge deraf burde have
 tilstrækkelig Kundskab ogsaa om disse Ting. Enhver, der gjen-
 nemlæser efterfølgende Linier med Sandhedskjærlighed og en
 fordomsfri Aand, vil finde, hvorvidt Protestanterne have Ret
 i deres Paastande om den katholske Kirke. Han skal finde, hvor-
 vidt Gravel og Byles s. Ex. have Ret i deres Skildringer
 af den katholske Kirkes Aand og Lære. — Uden en klar og
 sand Erkjendelse og Forstaaelse af den katholske Kirkes Lære om
 Forløsningensværket eller Saliggjorelsens Orden vil man
 ikke lettigen fatte Læren om Skjærsilden; thi dersom man
 ikke forstaaer, at det fornemmelig er den timelige Straf
 for de forladte Synder, som udsønes i Skjærsilden, henfal-
 der man lettelig til Misforstaaelse. Om Skjærsilden udtaler den
 katholske Kirke sig ifær i Sessio 6. can. 30., Sess. 22. Cap.
 2. og can. 3. Sess. 25 af Tridentiner-Conciliet, hvortil de,
 der ønske at overtøge sig derom, henvises.

Endstjøndt Synden ved Bødens eller Skriftemaalets Sa-
 cramente tilgives, saa bliver der dog for det Meste visse ti-
 melige Straffe tilbage, som Mennesket selv skal lide ifølge
 Guds Retfærdighed; der ere visse mindre Straffe for de onde
 Handlinger, der, omendstjøndt den saakaldte Syndestrib, er ud-

flettet, dog maae affones af Synderen selv. Gud lover vistnok ifølge Sit Ord at ville forlade Synden, men ikke altid ogsaa visse timelige Syndestrafte eller en vis Bod for Overtrædelsen af Hans Bud og Anordninger. Dersom man har syndet og bekynder sin Synd og begynder strax at gjøre Bod for samme, samt hele sit Liv sørger for at føre et bodsærdigt Liv og endnu i Dødsøjeblikket bekynder og troer den ene saliggjørende Kirkes Bekjendelse af Sandheden, saa bliver et saadant Menneske vistnok saligt, men han maa dog for det Meste endnu i en Tid luttres for al tænkelig Ureenhed og mindre Syndemangler, og denne Renselse steer i — Skjærsilden. —

Helgenerne, d. e. de Mennesker, som allerede her i Livet have øvet den christelige Fuldkommenhed, komme ikke i Skjærsilden, da de intet mere have at afbøde. Vi see saaledes, at alle Mennesker og troende Christne, paa de fulde ndte Hellige nær, maae først luttres gennem Skjærsilden før de kunde indtræde i den evige Salighed. — At der er en Mellemtilstand og en Renselsestid efter Døden, kan ustridelig bevises af Skriften ifølge Aabenb. 21, 27., at intet Ureent kan indkomme i Himmelen; holde vi fast paa dette Ord, kunne vi forstaae Matth. 5, 26. og 1. Cor. 3, 15. Christus siger selv, hvor Han taler om Synderne mod den Helligaand, at disse Synder hverken skal tilgives i denne eller den tilkommende Verden. Til dette Sted bemærker den hellige Augustin træffende (de civit. 21, 24.): „Der kunde ikke med Sandhed siges om Nogle, at de ikke skulde faae Tilgivelse, hverken i dette eller i hiint Liv, naar der ikke gaves Andre, som, om de end ikke erholde Tilgivelse i dette Liv, dog endnu kunne opnaae samme i det andet Liv.“ Og naar vi anvende lidt Eftertanke paa denne Gjenstand, ville vi let indsee, at Læren om Skjærsilden er et af de tydeligste Dogmer i den hele Troeslære. Naar nu de fuldkomne Mennesker komme i Himmelen og de forstokkede Syndere i Helvede, hvor gaaer da den omvendte Synder hen, som døer strax efter sin Omvendelse, uden at han fik Tid til at affone alle de timelige Syndestrafte? Hvad bliver der af Hine, der f. Ex. have levet hele deres Liv i Syndens og de kjødelige Lysters Tjeneste, men som endelig omvendes, men døe, før de kunne faae gjort Bod for alle deres Synder? Til Helvede gaae de ikke; thi de have angret og skriftet Synden, til Himmelen gaae de heller ikke, thi ifølge Aabenb. 21, 27. kan intet Ureent komme i Himmelen; følgerigen maae vi antage et Renselsestid som almindeligt kaldes Skjærsilden. — Protestanterne troe almindeligviis, at den katholske Kirke lærer, at Sjælene i Skjærsilden brændes med virkelig Ild; og, at Skjærsild betyder det samme som Helvede Nr. 2, og naar man ikke undersøger Ordets Oprindelse, er denne Vildfarelse ganske tilgivelig. Paa Latin kalder Kirken

det Sted, hvor de før beskrevne Mennesker opholde sig „Purgatorium“, der betyder Renselsessted, et Substantiv der er udledet af Verbet *purgare*, der betyder at rense, eller at luttre; altsaa naar man skulde oversætte Kirkens Udtryk for denne Tilstand, skulde det egentlig ikke hedde Skjærsild, men — Renselsessted. Ordet Skjærsild er en ukorrekt Oversættelse af det tydske „Fegfeuer“ og er en Misforstaaelse af de danske Oversættere. Thi om Renselsesmaaden lærer Kirken Intet; men den h. Bernhard siger f. Ex: „Alle de Qvaler, som man kan tænke sig i dette Liv, ere Intet, naar de sammenlignes med Qvalerne i Renselsesstedet.“*) I det Hele taget har Troen paa et Renselsessted eller en Mellemtilstand efter Døden selv fundet Gjensvang hos Protestanterne, selv her i vort Fødeland (Norge) ved denne Læres Forsvar af Præsten Wewel i hans „Aabne Erklæring.“

Kirkens Lære om det her behandlede Emne, er altsaa kortelig denne, at Kirken troer, at der er et Sted, hvor Sjælene efter Døden endnu renses for al tænkelig Syndemangel paa for os ubekjendte Maader.

Ved at læse disse Linier, kunde Mangen her maaskee med Apostlene (Joh. 6) udraabe: „Dette er en haard Tale; hvem kan høre den?“ og jeg vilde give ham Ret i en saadan Tale, naar han kun kjender Kirken som den strenge og alvorlige, men ikke ogsaa som den kjærlige, som den sømme og gode Moder, der ikke længere end nødvendig taler Lovens haarde Ord til sine Børn; thi medens Kirken taler vist alvorfulde Ord om Skjærsilden, forkynder den ogsaa en anden elskelig Lære; nemlig Læren om Sjælemessen, til hvis Betragtning vi nu vilde gaae over.

Den tredie Deel af den apostoliske Troesbekjendelse lyder: „Sag troer paa den Helligaand, en hellig almindelig (catholica) Kirke, de Helliges Samfund, Syndernes Forladelse, Kjødets Opstandelse og det evige Liv. Amen!“ I denne vor hellige Troesbekjendelse udtale vi vor Tro paa den tredie Person i Guddommen og paa Hans Gjærning og Indgriben i det aandelige Liv, og det er os jo bekjendt, at Hans Virksomhed er alle den sande Kirkes Lemmers Helliggjørelse. Den Helligaand virker i den hele Kirke saavel for alle dens Medlemmer i Almindelighed, som i og for ethvert enkelt Individ i Særdeleshed.

*) Den Mening, at en virkelig, endskjøndt vidunderlig Ild er Redskab for den guddommelige Retfærdighed til Straf for de mindre Synder og til Bød for de timelige Syndestrafte, er rigtignok ikke en egentlig Kirkelære, men staaer denne vistnok nærmere, end den modsatte Mening.

Men den christne Kirke er Samlingen af alle dem, der ere døbte og som ere i den samme Tro, d. e. i den sande, ene-
 saliggjørende Tro, nemlig Kirkens; og alle disse Troende kaldes med et Navn: „De Helliges Samfund.“ Dette Samfund omfatter baade Levende og Døde og deler Kirken i den stridende paa Jorden, den lidende i Stjærtsilden eller Renselsesstedet og den feierkronede, der bestaaer af Helgenerne ved Guds Throne i Himmelen. Dette Samfund har et Forbindelsesmiddel, fremkaldt ved den Helligaands Virksomhed, nemlig Bønnen i dens ædleste Form, Forbønnen. At den stridende Kirkes Menigheder skulle være indbyrdes forenede ved Bønnen, er et Dogme, som vel ikke videre behøver at bevises; at den stridende og feierkronede Kirke skal være forenet i Bønnen, skulle vi, om Gud vil, en anden Gang gjøre Rede for, og at den lidende og stridende Kirke skal være forenet ved Bønnen, ville vi her kortelig bevise.

Naar vi fornuftigviis betragte det hidtil Sagte, og dermed forbinde Messens Væsen baade som et Offer og som den Institution, hvorved Bønnens Bønshørelse i Jesu Navn sikkert opnaaes, da ville vi letteligen fatte, hvorledes den katholiske Kirke kan lade læse Sjælemesser. Uden Hjemmel for sin Gjerning i Skriften, gjør Kirken det heller ikke, thi vi læse i 2. Maff. 12, at Judas Makkabæus sendte en Sum Penge til Jerusalem, for at lade offre og bede for dem, der vare faldne i Slaget; og den Helligaand vidner om den Gjerning: at „det er en gavnlig Tanke, at bede for de Afdøde.“ I det nye Testamente begrundes Forbønnens Retmæssighed end mere ifølge Dogmet om „de Helliges Samfund“; og Apostlen Paulus tilraaber Menigheden: „Lemmerne skulle paa lige Maade have Omhu for hverandre;“ (1 Cor. 12, 25) og „naar et Lem lider, saa lider de alle med, og naar eet Lem forherliges, glæde Alle sig med.“ Ifølge denne Lære bedes der for Sjælene i Renselsesstedet, og ifølge denne Lære frembæres ogsaa Messeoffret i Almindelighed for alle heengangne Sjæle (2. November) hvert Aar, og ofte frembæres det hellige Offer ogsaa for enkelte Sjæle paa fromme Menneskers Begjæring. Men ikke alene ved Messe og Bøn troer man at kunne komme de lidende Sjæle tilhjælp, men ogsaa paa andre fromme Maader, saasom ved Communion, Afslad m. m.

Ogsaa de hellige Kirkefædre have hyllet denne Lære og blandt mange andre Steder vil jeg her kun anføre et af den hellige Bernhard, der baade taler af en ædel Overbeviisning og en inderlig barnlig from Tro: — „Jeg vil søge at komme dem til Hjælp, jeg vil opoffre mig for dem med Suk, jeg vil anraabe for dem med Taarer, jeg vil bede for dem med Bønner, jeg vil gjøre Iyhdest for dem ved et særegent Offer.“

At Kirkefædrene kjendte dette Offer, see vi af deres efterladte Skrifter. „Vi bringe aarligen paa en Dag Offer for de Afdøde“ skriver allerede Tertullian (de corona milit. Cap. 3). Og naar vi i Almindelighed betænke og forstaae vor Bekjendelse af det hellige Samfund og ere overtydede om, at dette Samfund er til, maa Christenkjærligheden ogsaa drive os til at ihukomme vore lidende Brødre med fromme Bønner. Angaaende Bønnernes Indhold og Aand, vil jeg her henvise til en meget god Bog: „Beder uden Afsladelse! — Fuldstændig Bønnebog for katholiske Christne“ Pagina 424—443 hvor hele Sjælemessen staaer baade med den latinske Text og den danske Oversættelse. Baade Texten og en bedre Oversættelse til Sequentsen: „Dies iræ“ findes i „Katholisk Intelligents-Blad“, 1ste Aargang i Tillægget for October.

Protestanterne have især 2de Akte mod Læren om Stjærtsild og Sjælemesse, der ydeligere bør belyses. Den ene er, at den katholske Kirkes Lære om Stjærtsilden ikke er andet end den ægyptiske Hedningelære om „Sjælevandringen“; den anden er at Sjælemessen kun bibeholdes, fordi den er en væsentlig Indtægtskilde for Geistligheden og blandt andet et Baand, hvorved samme kan holde Menigheden i Dvertro og Uvidenhed. — Angaaende den første Akte bør bemærkes: Hedningernes Tro paa en Sjælevandring lærer, at Sjælene efter Døden i tusinde Aar skulle vandre om her paa Jorden i Dyreskikkelser og endelig ved egen Hjælp have sig til Forening med Guddommen. Kirkens Lære er, at ikke selve den svære Synd straffes, men at foruømmelig de forladte Synders timelige Straf udsønes i Stjærtsilden paa et Sted langt fra vor jordiske Sphære. Naar man nu sandhedskjærligt og fordomsfrit undersøger og drøfter det her Sagte, vil man lettelig indsee, hvorvidt Protestanternes Akte medfører Sandhed eller ikke. Jeg appellerer kun simpelt hen til Kjendsgjerningerne, Hedningernes efterladte Skrifter paa den ene Side og den katholske Kirkes Bekjendelseskrifter. Concilium Tridentinum og Catechismus romanus, paa den anden Side; og Grundskrifternes Udsagn maae dog staae tiltroende. Den Anden ganske almindelige Akte er: at Sjælemessen bibeholdes kun som en væsentlig Indtægtskilde for Geistligheden, og som et Baand, hvorved samme kan holde Menigheden fangen i Uvidenhed og Dvertro; ogsaa denne Akte vilde vi nærmere betragte.

Hvorvidt Sjælemessen er et Redskab i Geistlighedens Haand til utilladelig jordisk Binding, er en Sag, som sandhedskjærlige og med Katholicismen tilstrækkelig kjendte Mennesker kunne afgive deres Dom over. Jeg henviser kun simpelt hen til Kirkelovene desangaaende, som i denne Sag maae have den største Autoritet. Naar Præsterne modtage Penge for at læse en Sjæle-

messe, saa kan det aldrig ansees som en formelig Betaling for selve Messen, men kun som en Almisse eller et Bidrag til Præstens Underhold; aldeles i Overensstemmelse med Apostelen Pauli Forskrift: „De, som tjene ved Alteret, skulle ogsaa dele med Alteret“. Og hvad den Sag angaaer, saa vil jeg kun spørge, om ikke de lutheriske Præster modtage Penge for deres „Forrettelser“, som det kaldes, eller er det maaskee ikke Penge, den norske lutheranske Præst modtager for Daab, Brudevielser, Confirmation o. s. v.? og medens en katolsk Præst hos uformuende Folk Intet forlanger for slige Ting, fordrer den norske lutheranske Præst god Betaling for hver eneste ministerial Forretning han foretager! — At Historien har at fremvise Exempler paa havesyge Præster, der have misbrugt Menighedernes Godhed, vil man vistnok indrømme, men Menneskers Ondskab og mislige Opførsel ophæver derfor ikke Sandheden og det Gode. Misbruget bør hæves, men Brugten bibeholdes. At Sjælemessen er et Middel til at holde Menigheden bunden i Uvidenhed og Døtro, er en saa taabelig og oprørende Bestyrling, at den vel egentlig ikke er et Svar værd; thi enten lyver Tidsaanden, hvis Motto er Oplysning og Fremskridt i alle Grene af den menneskelige Videnskab, eller ogsaa maae samtlige den katolske Kirkes Bekjendere staae paa et meget lavt Trin af aandelig Dannelselse i vor oplyste Tidsalder; thi dersom man indsaar, at Sjælemessen og Læren om Skjærsilden kun var et Middel til lavt Bedrageri, saa maatte dog den almindelige Stemme i den katolske Kirke hæve sig og fordre en Undersøgelse af Tingen. Men hvormeget alle sande Katholiker bifalder Dogmet om Skjærsild og Sjælemesse, derom bliver Enhver tilstrækkelig overtydet, der kjender endog kun lidt til Katholicismen.

Her troer vi det passende at slutte disse Linier om Sjælemesse og Skjærsild; men før vi forlade Læseren, have vi endnu et Par Ord til ham om disse Linier. Kjære Læser! disse Linier ere skrevne af en Vægmand saaledes som du maaskee selv er, og ere skrevne i al Simpeltid uden Fordringer, een undtagen, den nemlig, at du med et beredvilligt Sind vil høre paa en christelig Medbroders Meninger om disse Ting, hvis Vigtighed du let vil indsee, om du er en sand Christen, der har en hjertelig Længsel efter at komme paa det Nye med sig selv om Sandheden. Men, vil du indsee, hvorvidt den katolske Kirke har Ret i sin Tro og sin Lære, saa maa du ophøre at være hildet enten i Fordomfuldhed eller ogsaa i Tvivlsyge og Bantro, thi kun den, der i Jesu Navn og i Troens Aand undersøger Læren om Guds Ord, bliver i Sandhed viis af dette Ord og i dette Ord. Naar Navnene Graul og Bylle forekomme i disse Linier, saa er det kun for eksempelvis at nævne

lutheriske Theologers Navne, hvis Meninger om den katolske Religion jo ere almindelig anseete, thi det er jo bekjendt, at Byle's Skrift om Katholicismen er et af den lutheranske Alliance kronet Priisskrift! Hvorvidt Læseren vil finde en saadan Aand gennem disse Linier, maa han selv faae bedømme.

Aldrig har den apostoliske romerske katolske Kirke lært og ei heller lærer Kirken et saadant Mistraust af vildfarende og taabelige Meninger, som man i Almindelighed vil tillægge den og som næsten hver eneste lutherisk Skolebog om disse Ting med spærret Tryk gjerne pleier at udhæve.

I Jesu Navn lærer den Alt, hvad Kristus har lært Sine om disse Ting, der tilhøre det himmelske Rige; men denne Tro er barnlig from og troer Kristus paa Ordet, den grubler ikke og tvivler ikke, men troer og elsker Christendommens Lære og Lærer for hans egen Skyld; thi Troen er en Naadens Gave til Sjælens Frelse, som ingen Fordist men kun den Helligaand kan give. Denne Aandens Naadegave, der skjænker os Troen her i Verden til et Lys gennem Vildfarelsernes og Vantroens Mørke, vil ogsaa engang, naar vi ikke mere skal see stykkeviis, oplade os Guds Boliger og skjænke os den evige Belønning for vore Lidelser og Kampen under vor jordiske Løbebane, dersom disse have været taalte for den treenige Guds Skyld og kun have havt Hans større Gode og Forherligelse for Os.

Mærkværdigt Sygdomstilfælde.

Der var engang en hovedrig Mand, og han speculerede altid paa, hvorledes han kunde formere Guldstykkerne i sin svære Kiste; men Guldstykker faae ikke Unger af dem selv og formere sig ikke som Harene; derfor plagede den Rige sig med lutter Speculationer, saa at han tilsidst blev ganske syg og modfalden derover, og da Doctoren kom, trak denne paa Skulderen og meente, at det vilde være ret godt, om man lod kalde en Præst, som kunde trøste den Syge. Den Syge vilde længe ikke indlade sig derpaa, men gav dog endelig efter, hvilket i Regelen er ligesaa sjældent, som det at Doctoren er saa samvittighedsfuld, at han opfordrer den Syge til ogsaa at lade sig hente en Sjæledoctor. Præsten kom; det var en drøi Gang for ham! Thi hvorledes det seer ud med den uretfærdige Riges Sjælfrelse, har vor kjære Frelser sagt thdeligt nok; forøvrigt havde

allerede enhver Spurv paa Taget pebet om, at der i den Riges Pengekiste lagrede mangt et Guldstykke, som ikke retmæssigen hørte dertil, og at der ved mangen en Daler klæbede Arbeidrens blodige Sved og Enfernes og de Forældreløses bittre Taarer! Derfor begyndte Præsten strax dermed og spurgte den Syge, om han vilde tilbagegive det uretfærdige Guds eller ikke. Patienten gjorde meget Væsen derover og gjentog hele Tiden, at han ikke kunde efterlade sin kjære Familie som Tiggere, at han havde Kone og Børn saa kjære og at de nu ogsaa vare saa kjærlige imod ham. Præsten forestillede ham, hvad det var for en Daarftab, naar han havde Kone og Børn kjærere end sin egen Sjæl; men det hjalp ikke, den Syge vilde ikke høre noget om at tilbagegive det fremmede Guds. Med tungt Hjerte gik Præsten endelig bort; thi hvad kunde han udrette hos den Ulykkelige? Ham kunde selv Paven i Rom ikke afsløvere, eftersom han ikke vilde oprette den Skade, som han havde tilføiet sin Næste. — Lægen var en samvittighedsfuld Mand; thi der gives ogsaa blandt Lægerne samvittighedsfulde Folk; den brave Doctor havde allerede i Forveien vidst, at Præstens heldbringende Formaninger ligesaa lidt vilde sinde Indgang i den Syges Hjerte, som de Erter, man kaster paa Væggen, og derfor sagde han til Præsten: „Hr. Pastor! jeg tænkte nok, at der ikke vilde blive noget af Patientens Omvendelse; men vi ville forsøge endnu et andet Middel; Legemet kan ikke mere reddes; vi ville see, om ikke Sjælen idetmindste kan frelles. Bliv De kun her endnu, Deres Hjerterverdighed! vi ville lægge et Hefteplaster endnu paa Sjælen; maaskee kan det dog endnu trække Uretfærdigheden ud.“ — Præsten takkede Doctoren ret hjerteligt og bad ham om strax at probere sit Middel og see, om det vilde frugte noget. Doctoren gik nu ind til den Syge og spurgte ham, hvorledes det var med ham. „Ak, Herr Doctor,“ lød Svaret, „det er daarligt med mig; Døden er ikke langt borte, det føler jeg; thi den skrækelige Brænden paa Brystet, ak, den vil snart gjøre Ende paa mig.“

Lægen følte hans Puls, rystede paa Hovedet og sagde efter en Pause med Alvor: „Kjære Herre! det staaer meget slet med Dem, og jeg vil ikke fordølge Dem Faren; dog veed jeg endnu eet Middel: naar De anvender det, saa kan De, om just ikke sikkert opholde Livet, saa dog forlænge det og lindre Deres Smerter.“ — „O, søde Doctor! De giver mig nyt Haab og nyt Liv; siig mig Middel, og skalde det end koste Halvdelen af min Formue, saa skal jeg anvende det,“ raabte den Syge med stor Kængsel. „Kun rolig!“ svarede Lægen. „Siig mig blot een Ting. Er De overbevist om Deres Kones og Børns op-
 rigtige Kjærlighed; troer De, at de af Kjærlighed til Dem ville bringe Dem et Offer?“ — „O sikkerlig, dyrebare Ven,“ sagde

den Syge; „min Kone og mine Børn vilde vist gjerne gaae i Ilden af Kjærlighed til mig.“ — „Godt! da kan jeg ogsaa sige Dem Midlet; det er ganske simpelt. Naar Deres Kone eller eet af Deres Børn holder sin Finger saa længe over et Lys, indtil der slyder en Draabe ud af den, og De indgunder Brysset med denne ene Draabe, saa kan De haabe, at den Svindsot, hvorfra De lider, endnu længe ikke vil blive Aarsagen til Deres Død.“

Et Menneſte, der ſaa ret hænger ved Livet og ikke gjerne vil gjøre den lange Reife til Evigheden, troer, at ethvert Middel kan hjelpe ham, ſelv om det er nok ſaa dumt og naragtigt, at ſelv et Barn maa begribe, at det ikke kan hjelpe. Glad lod han først ſin kjære Kone kalde. Da gjorde han hende ſit ſælſomme Forſlag og bad hende om, af Kjærlighed til ham at bringe dette lille Offer. „Ei, jeg vil ikke være ſaa toſſet, at ville forbrænde min Finger!“ — Da den arme Syge hørte det, ſukkede han og beſalede hende at bortſjerne ſig. Derpaa lod han ſin ældſte Søn kalde og henvendte ogsaa ſin beſtandlige Bøn til ham. Den unge Herre ſvarede intet, men loe, dreiede ſig om og forlod Værelſet. Den anden Søn havde hørt den Syges underlige Indfald og kom ſlet ikke engang ind i Værelſet. Da ſatte den ængſtede Syge ſit hele Haab endnu til ſin eneſte Datter, fordi hun altid havde ſmigret ham meſt og virkelig ogsaa elſket ham meſt af dem alle. Med ſtor Forbauſeſe hører hun paa hans Aunodning, og eſterat han rørende og indſtændig havde bedt hende, erklærer hun ſig endelig beredt til Offeret. Men da Doctoren havde tændt Lysen, ſtaf hun rigtignok ſin Finger et Dieblik ind i Flammen, men løb ſtrax derfra og ſtrøg, at den Syge maatte have miſtet Forſtanden, ſiden han havde ſaa naragtige Indfald. Da begyndte den gamle Agerkarl at klage og lamentere: „Saaledes har jeg nu Dag og Nat kun tænkt paa mine Børns Lykke,“ raabte han, „har ikke ſkyet nogen Umage, for at eſterlade dem en ſtor Formue, og nu, hvor de kunde forlænge mit Liv ved en lille Smerte, vægre de Utaf-nemmelige ſig! O, hvilken Daare har jeg været, at jeg ſtolede paa deres Kjærlighed!“ — Nu var han netop i en gunſtig Stemning, for at høre et fornuſtigt Ord af den Geiſtlige; hans Hjertes Ager var ret gjennemſuret af Angerens og Smerternes Plov, og naar Menneſket ſaa ret er i Nød og Glendighed, ſaa kan det guddommelige Ords Sædekorn bedſt feſte Nød i det.

Doctoren fortalte Præſten, hvorledes hans Liſt var lykkedes, og meente, at man nu kunde ſætte Kjødets til Ilden, fordi det ved mange Slag var bleven mørt. Da gif Sjæle-doctoren til den ſlemte ſtuffedede Syge, og formanede ham paany, at han for Guds Skyld dog ſkulde tilbagegive alt uretferdigt Guds før ſin Død; men det var forgjæves, Agerſjælen hang ved Pengefiften

som en Borre paa Klæde, og sad saa fast ved Ducaterne, at den slet ikke vilde gaae løs. Da sagde Præsten endelig: „Min Gud, hvordan kan De dog være saa taabelig, ingen af Deres Børn vil af Kjærlighed til Dem holde Fingeren en Minut i et brændende Lys, og De vil evig, evig brænde for dem i Helvedes Flammer?“

Denne Medicin virkede, Agerkarlen slog sig med Haanden for Panden og sagde i en smertelig Tone: „De har Ret, høiærværdige Herre, og jeg takker Doctoren for den Lyst, ved hvilken han har overbevist mig om min Daarskab. Min egen Sjæl er mig dog endnu kjærere end Røne og Børn, stulde de ogsaa virkelig komme til at maatte tigge, naar blot jeg ikke bliver for dømt.“ Derpaa gjorde han hurtig Regning, gav Enhver vedelig det tilbage, som tilkom ham, og lod endnu endeel af sin Formue uddele blandt de Fattige; og da blev hans Hjerte saa let, som havde man væltet Møllestene bort fra det, og han døde, lykkelig og forsonet med Gud.

See efter, kjære Læser! maaskee er det heller ikke ganske i Orden med din Formue, maaskee sukker der ogsaa hos dig mangen Daler i uretfærdigt Fangenskab, og maaskee siger du ogsaa, naar Præsten eller Samvittigheden hvister dig noget ind i Øret om Erstatning: Jeg kan ikke lade Røne og Børn gaae og tigge. See! saa slemt vil det i intet Tilfælde være, og troer du, at det er bedre at brænde i Helvede, end at gaae og tigge? Du vilde derved komme værst affted; thi dig vilde Djævelen bemægtige sig først, og du vilde komme i Forveien til Helvede for at skaffe Røne og Børn Qvarteer; thi naar disse vide, at der klæber Uretfærdighed ved din Formue, saa ville heller ikke de undgaae Straffen, thi det uretfærdige Guds er en Forbandelse for hele Familien! Troer du, at de ville takke dig derfor? — Derfor følg mit velmeente Raad, og giv tilbage, hvad du har erhvervet paa en uretfærdig Maade. En god og reen Samvittighed er den bedste Capital, og Gudsfrøgt er en bedre Arvedeel, end Penge og Guds.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Faders Befindende er godt; den 25. og 26. Juni har han gjort flere Fodpromenader i den vatikaanske Have, den 27. foretog han sig en Udflugt tilbogns. Jeg be-

høver ei at skildre Dem Folkets Enthusiisme ved hans Syn. Pius IX. bærer i sit Ansyn en ubestrikelig Blanding af Dmhed, Lidelse og Sagtmodighed, hvilket man ikke gjenfinder i et eneste af hans Portraiter. Historien af hans Smertes, hans Fromheds rige Skat aabenbarer sig i hans Blik, hans Kæber forhynde hans Mildhed, hans Pande aabenbarer hans store aandelige Begavelse og hans Beslutningers Uroffelighed. Nylig beklagede jeg mig hos en Prælat over de revolutionaire Journalers Naseri i at skildre den h. Fader ideligen som nær ved Døden. Prælatten svarede mig: „Lad dem kun snakke, og lad os glæde os over, at de troe, den store Pave var nær ved sit Endeligt! Deres Had og deres djævelske Onsker ville ikke fremsthynde dette Endeligt en eneste Minut, og deres taabelige Tro afholder dem maastee fra at sætte Kronen paa deres Forbrydelser ved et Fadermord. Den h. Fader befinder sig vel; thi han bærer Livet i sig, og hine have Døden i Hjertet. Hver Dag bringer os Medningen nærmere, men hine komme daglig Afgrunden nærmere. Lad dem kun snakke og holde sig for overbeviste om det, hvad de snakke.“ —

Den 28. og 29. Juni, Vigilierne til Peters- og Pauls-Festen og selve Festdagen, har den h. Fader pontificeret i den vatikanste Basilika. Han udholdt Kirkefestens lange Timer, ligesom i hans Pontifikats skønneste Dage. Hans Stemme havde den samme Styrke, hans Bevægelser den samme Majestæt, hans Blik den samme himmelske Værdighed, den samme Mildhed som altid. Efterat Festsigheden var forbi, holdt den h. Fader en Tale, i hvilken Kirkens Overhoved paany protesterede mod Usurpationen, under hvilken hans Stater nu allerede lide i to Aar, og gjentog i det Væsentlige, hvad han har udtalt i sine Encyclicæ'er og Allocutioner af 1859, 1860 og 1861. Under disse Acter befinder sig, som bekjendt, ogsaa den mod Victor Emanuel og hans Hjælperhjælpere udtalte Excommunication. — Ligesom hvert Aar, er der ogsaa denne Gang i Anledning af Peters- og Pauls-Festen bleven præget en Medaille, som fordeles iblandt Cardinal-Collegiets Medlemmer og andre Prælater. Medaillen for iaar viser paa den ene Side den h. Faders Vilde, paa den anden Side Daniel i Løvekulen med Omskriften: Deus meus concludet ora leonum (o: „Min Gud vil tilslukke Løvernes Gab“). Pius IX. skal selv have bestemt denne Fremstilling.

— Journallet „Monde“ tilskriver man under 5. d. M. fra Rom: Et eiendommeligt Sendebud er her ankommet, nemlig en polsk Bonde, ved Navnet Golomb, fra Kassowa i Nærheden af Krakau. Hans Menighed havde af sin Sognepræst hørt om Pavenes Trængsler; og den blev saa dybt rørt deraf,

at den strax besluttede at sende en Deputeret til Rom, for at trøste den h. Fader. Golomb har ei med Jernbanen eller Posten gjennemvandret Tydskland og Italien. Fulde syv Uger har han marscheret til Fods, overalt spørgende: Hvor ligger Roma? Foruden polsk talte han kun to Ord: „Brød“ og „pane“; med det første Ord hjalp han sig i Tydskland, med det sidste i Italien. Vand fandt han overalt. Hans Reise vilde intet have ladet tilbage at ønske, naar Piemonteserne ikke i Cesena havde arresteret, bundet og fængslet ham. Efter tre Dages strenge Arrest, under hvilken Tid Golomb forberedede sig til Døden, blev han løsladt og fortsatte sin Reise. Da han gik gjennem Roms Port, kjendte en polsk Maler ham paa hans Klædning og spurgte ham: Hvorfra kommer du? Er du ikke en Polak? „Jeg er, Gud ske Lov! en Polak og kommer fra Kos-sowa,“ svarede Pilegrimmen. Hvad fører dig hertil? „Jeg vil trøste Paven,“ lod Svaret. Maleren skyndte sig med at føre Pilegrimmen til et Kloster af polske Munke, hvor han blev hjertelig modtagen. Det var Golomb næsten umuligt at rive sig løs fra Klosterkirkens Chor; han tilbragte der hele Timer i Tilbedelsen af det allerhelligste Sacramente. Da Grev Ladislaus Kulczycki forkyndte ham, at den h. Fader ønskede at see ham og „at blive trøstet af ham“, var Golomb først ude af sig selv af Glæde, derefter udbrød han i en Strøm af Taarer. Den 4. Juli blev han da virkelig modtagen af den h. Fader; Grev Ladislaus Kulczycki var hans Tolk og oversatte hans naive Tale for den h. Fader. Denne svarede ham da iblandt Andet Følgende: „Medens Kirken bliver forladt af de Børn, som staae den nær, har du, Søn af et fjerntliggende Folk, forladt din Arne, har gjennemvandret Europa til Fods for at bringe Christi Statholder din Hylдинг. Vær derfor velsignet og Him-melens Velsignelse maa hvile over dig. Jeg velsigner dig og i dig det hele polske Folk.“ Golomb kastede sig ned for den h. Fader og kysede hans Fod. Pius IX. gav den fromme Pilegrim en riig Foræring og lod ham derpaa drage bort.

Frankrig. At Iveren for den h. Faders Understøttelse ikke følges i Frankrig, viser følgende Kjendsgjerning: Den høierov. Biskop af Laval (dette Diöces er i Aaret 1855 blevet nyt oprettet af en Deel af Diöceset Mans) havde paa Pintesfesten anordnet en Collekt til Indsamlingen af Peterspøngen. Efter Biskoppens Befjendtgjørelse ere ved denne Collekt indkomne 68,000 Franks (24,133 $\frac{1}{2}$ Rdbr.); dertil ere endnu at regne Gaverne af 22 Sogne, som endnu ei havde indberettet Collekstens Udfald, og desuden 6,400 Franks, som af „utaalmodige Hænder“ allerede før Pintesfesten vare blevne overgivne Biskoppen til hurtig Befordring til Rom. Sandeligen, et Uressvidnes-

bhryd for det lille Diöces Laval, som i det Hele kun tæller 350,000 Troende.

Sardinien. Til Londoner Bladet Tablet skrives fra Rom: „Ifølge tilførlabelige Beretninger fra Turin har Grev Cavour efter det første Slagtilfælde næsten uafbrudt været uden Bevidsthed. En Geistlig var hos ham og har i et lyst Dieblit maaskee talt med ham om Skriftemaal eller ogsaa saa godt det lod sig gjøre, hørt hans Skriftemaal. Denne Geistlige har opfordret Sognepræsten til at bringe den Syge det h. Vandbringsbrød; Det blev da ogsaa bragt ham. Men den Syge var ikke mere istand til at modtage den h. Communion; den h. Salvelse blev ham imidlertid endnu meddeelt. Mere er ikke bekjendt; men en Gjenkaldelse har Cavour ikke gjort.“ Turiner Correspondenten af Bladet le Monde stadfæster i det Væsentlige disse Angivelser.

Syrien. Det franske Blad Patrie, et intet mindre end klerikalt Blad, meddeler fra Beirut en Correspondentsartikel af 10de Mai om den virkelig vidunderlige Velbædigthed, som Klostrene for Tiden øve i Orienten mod de utallige forældreløse Børn, som de syriske Christenforfølgelser have efterladt. De barmhjertige Søstre have ifølge denne Beretning i Ugen fra 28. April — 4. Mai holdt et Lotteri, for af dets Udbytte at øse nye Midler til Fortsættelse af deres Velgjørenhed. Almisserne fra Europa er ikke udtømmelige og man maatte allerede standse de egentlige Uddelinger af Meel iblandt de syriske Flygtninge. Alle Flygtninge af Damaskus og de længere bortliggende Steder opholde sig endnu i Beirut og ville hellere forfulde her, end paany udsætte sig for den tyrkiske Fanatisme. Paa den anden Side tør man heller ikke forlade de ulykkelige forældreløse Børn, hvis Antal og Nød den afvigte strenge Vinter endog har forhøiet. De barmhjertige Søstre i Beirut have optaget 500 af dem, Søstrene af den h. Joseph i Saïda 80, og overtaget deres fremtidige Opdragelse og Forsørgelse. De Sidstnævnte havde i Førstningen antaget et langt større Tal, men af Mangel paa Levnetsmidler maatte de atter dimittere en Deel af dem. Ogsaa Søstrene af Nazareth og af Hjerget Sion i Jerusalem have optaget et Antal af forældreløse Børn, men ogsaa de maatte sætte en Skranke for deres Kjærlighed i Forhold til de Midler, som staae til deres Raadighed. — Mange Forældreløse have ogsaa Jesuiterne optaget; i deres Huus i Beirut have de 200 Dreng, i det i Bikair 90, i det i Saïda over 100 og i deres Colleg i Gazir 60. Lazaristfædrene have næsten lige saa mange i deres Collegium i Antura. Iøvrigt bliver

Opdragelsen af de øvrige Børn, som ikke have fundet Optagelse i geistlige Ordenshuse, dog ingenlunde forsvemt. Man har bragt en stor Mængde Flygtninge under i Dvarantainebygningerne i Beirut og aabnet Skoler for deres Børn; Drengeskolen bliver besøgt af 160 Dreng og Pigeskolen af 125 Piger. Mange Forældreløse, som endnu ikke kunde antages i Barns Sted, leve iblandt Flygtningene i Beirut og i Omegnen og besøge Skolen kun om Dagen. De barmhjertige Søstre have i deres Skole omtrent 600 forældreløse Pigebørn, og Jesuiterne holde Skole for c. 500 forældreløse Drengbørn. — Det er de Kjendsgjerninger, som selv Patrie beretter. Imidlertid aabenbarer „Humaniteten“ sig i mange Lande i Europa derved, at man paa de gemeneste Maader mistænkeliggjør og bagtaler de saame Ordensfolk, som af Kjærlighed til Gud virke saadanne Vidundere af den rene „Humanitet“, d. v. s. ægte Menneskekjærlighed!

Australien. Under den h. Faders nærværende store Trængsler maatte, som man let begriber, et Brev af den apostoliske Vicar af Marquesal = Derne i det stille Ocean berede ham stor Trøst. Brevet melber, at næsten alle Dernes Beboere ere omvendte til den sande Tro. Kongen Theonama og hans Gemalinde Weecha have bidraget meget til deres Undersaatters Omvendelse.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 28. Juli. — 10. Søndag efter Pintsje. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimessje med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Korelæsning.

NB. I dag finder Indsamlingen til „Peterspungen“ Sted; til den Ende er der i Kirken under Orgelet opstillet en Bøsse med Vaaskrift: „Peterspenge“, i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaels-Broderskabet kunne nedlægge deres Dvartals-Contingent, saafremt de endnu ikke have ydet det.

Søndagen d. 4. August. — 11. Søndag efter Pintsje. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimessje med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

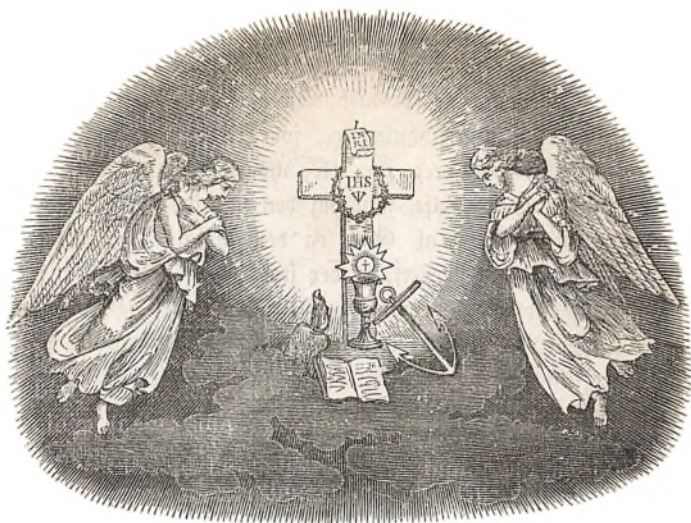

„Scandinavisk kirkehidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Gr. Konsthandler **C. A. Blaufensteiner**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de tal. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

Z. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 16.

Søndagen den 11te August.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Et amerikansk Hyrdebrev om det romerske Spørgsmaal. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Westphalen. England. Frankrig. Italien. Sardinien. Asien. Nordamerika.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Thom. Alt det vilde der maaskee ikke være noget at udsætte paa, naar kun derved ikke den Beskyldning blev retfærdiggjort, som Protestanterne gjøre os saa tidt, nemlig at den katolske Kirke har antaget saa Meget af Jøbedommen og at den derfor selv er tildeels jødisk.

Fr. Naar den katholske Kirke har optaget nogle religiøse Skikke af Jødedommen, for med dem at forbinde en hemmelighedsfuld og lærerig Betydning og for ved dem at opbygge det christelige Folk, saa veed jeg ikke, hvorledes man derfor kan gjøre den den Udbredelse, som om den var jødisk. Vistnok er Jødedommen forskudt af Gud og den mosaiske Lov ophævet; men hvad følger deraf? Sæt, at der stod paa et eller andet Sted i Danmark endnu et ødelagt hedenskt Gudetempel og Protestanterne nedrede det nu aldeles for deraf at udsøge de bedste Stene og tillige med andet nyt Bygningsmateriale bygge en smuk Kirke deraf til deres Gudsstjeneste: vilde da Noget vel kunne paastaae, at de havde oprettet ikke en christelig Kirke, men et hedenskt Gudetempel? Den katholske Kirke er, ved sine Sacramenter, sit Offer, sine Love, sin Lovgiver, ved sin Tro paa den virkelig allerede komne Forløser, ved sine Forjættelser, ifølge hvilke den ikke haaber paa nogen jordisk, timelig, men paa en evig Belønning og Salighed, saa himmelvidt forskjellig fra Jøderne, at den trods nogle udvortes sindrige Skikke, som den har optaget af Jødedommen, dog er langt fra at være jødisk.

Thom. Naar man betragter Sagen paa den rette Maade, saa er der rigtignok ikke nogen Grund til en Beskyldning. Men jeg synes, at vi kunde da ogsaa godt i nogle andre Ting see os i Speil paa Jødedommen, og f. Ex. derfor heller ikke taale Billeder i vore Kirker.

Fr. Naar vi i hine Ting have en fornuftig Grund til at efterligne den gamle Pagt, saa have vi netop her atter en fornuftig Grund til at afvige fra den. Vi betjene os nemlig af Christi og Hans Helgeners Billeder: 1) til Prydelse af vore Kirker, netop ligesom man behænger Væggene i en Sal med passende Skildrier, for at den ikke skal see bar og uvenlig ud. 2) Til de Troendes Underviisning og til Oplivelse af det fromme Sindelag. Ikke alene for Saadanne, som ikke kunne læse, men ogsaa for dem, som øieblikkelig ikke have lyst at læse, tjene Billederne i Stedet for en Bog. De have endog en stor Fordeel fremfor Bøgerne, idet de gjøre os de fremstillede Gjenstande mere anstuelige og indtrængende. Det, som

vi see i Virkeligheden eller i Billedet med Dinene, det bevæger og opfylder overhovedet vor Indbildningskraft mægtigere, end det, som vi blot høre eller læse; det bliver ogsaa lettere forstaaet og bevaret i Hukommelsen. Derfor kunne vi aldrig læse Jesu Christi Liv og Lidelse, den christelige Religions Hemmeligheder eller fromme Guds Tjeneres smukke Exempler paa Dyd saaledes op af en Bog, som vi ere i Stand til at læse dem op af Malerier. Derfor er det ogsaa langt lettere, at undervise Børn i den bibelske Historie, naar man viser dem de enkelte Begivenheder i malede Billeder, end naar man blot fortæller dem. 3) Tjene disse Billeder ogsaa til Christi og Hans Helgeners Ære. Man hænger visse ikke Portraiter op i sit Værelse af saadanne Personer, som man foragter, men tværtimod, vi bevise netop, at vi elske og ære de Afbildede selv, naar vi pryde vore Værelser med deres Portraiter. Det Samme gjøre vi i vore Kirker. Derved forstaaer det sig forøvrigt af sig selv, hvad jeg ogsaa allerede har sagt ved en anden Leilighed, at den Ære, som man beviser Billederne, ikke gjælder det Material, hvorfra de ere gjorte, nemlig Træet, Stenen, Lærredet og Farverne, men at den sigter til de Personer, som de fremstille, Christus og Hans Helgener.

T hom. Men det kan dog ikke negtes, at Gud i det gamle Testamente Selv har forbudt Billederne.

Pr. Og Gud forbød dem af den meget vigtige Grund, fordi Iøderne dengang paa alle Sider vare omgivne af hedenske Folkeslag, som ikke alene brugte Billederne til det ovenansførte Diemed, men selv til Tilbedelse. Dette Exempel var altfor farligt for Iøderne, til at den Nytte havde kunnet komme i Betragtning, som Billederne vistnok gjøre ved den rette Brug. Thi Iøderne forfaldt selv uden Billeder allerede ofte nok til Afgudstjenesten. At Billederne i sig selv ikke vare noget Ondt, see vi allerede deraf, at der paa guddommelig Befaling var afbildet to Cherubin paa begge Sider af Pagtens Ark, som jeg før allerede har omtalt.

T hom. Havde da de Christne ogsaa allerede Billeder i Christendommens første Tid?

Pr. I den første Tid ikke; de undgik snarere, ligeledes igjen af fornuftige Grunde, at betjene sig af dem. Deels tilraadebe den kloge Forsigtighed det, for at de nye fra Hedendommen ombendte Christne ikke skulde blive vilblebede derved og efter deres tidligere Vane maaskee paantj falde tilbage til Afgudstjenesten, deels skete det, for ikke at give Hedningerne Forargelse og Anledning til Vebreidelse, at de Christne vel fordømte Afgudstjenesten hos dem, men selv drev Afguderie med deres egne Billeder. Da de Christne ikke sjeldent bleve tvungne ved de hedenske Forsølgere, til at lade deres Kirker i Stikken, saa har man maaskee ogsaa derfor undladt at udfnykke Kirkerne med Billeder, eftersom Hedningerne formedelst deres fjendste Sindelag ellers vilde have drevet Spot med dem, mishandlet og ødelagt dem. Endelig undgik man i Særdeleshed at gjøre Ufbildninger af Gud og de tre guddommelige Personer, fordi flere Branglærere i den Tid paaastode, ligesom Mormonernes taabelige og umoraliske Sect i vore Dage, at Gud havde et sandseligt Legeme og menneskelige Lemmer, og fordi man ikke vilde have Skin af derved at ville retfærdiggjøre en saadan Branglære ved sit eget Exempel. — Men eftersom disse forskjellige Aarsager bortfaldt, omtrent ved Constantin den Stores Tid, begyndte man ogsaa at indføre Billederne i Kirkerne. De ældste, som forekom, vare: Christos, fremstillet under det evangeliske Sindbillede af den gode Hyrde, Jesu Daab i Jordan, og Salvator- eller Frelserbilledet, hvilket sidste Keiser Constantin selv lod male paa Væggen i sin nybyggede lateranensiske Kirke.

Thom. Skal der endelig være Billeder i Kirken, saa burde man i det Mindste sørge for saadanne, som have virkelig Kunstværd, og ikke, som det hyppigt forekommer, taale aldeles ufornuftige og smagløse Ufbildninger.

Pr. Den første og vigtigste Fordring er vel den, at der i en Kirke ikke taales urigtige, den katholske Tro og katholske Skikke modstræbende Billeder; og der gives ogsaa flere bestemte Ufbildninger, som ere udtrykkelig forbudne ved almindelige kirkelige Love, fordi der derved let kunde gives Anledning til vrangne Begreber om enkelte Troessandheder. Forøvrigt forstaaer

det sig af sig selv, at ogsaa ellers rigtige Afbildninger, men som ved Vanfabelse og Grimhed snarere vække Latter eller Uvillie end Andagt, ikke fortjene nogen Plads i Kirken, fordi de, i Stedet for at svare til Hensigten, meget mere maae modarbejde den. Hvor det var nødvendigt, have de vedkommende Biskopper ogsaa udstedt Anordninger i denne Henseende. Det vilde rigtignok være meget smukt, naar alle Kirker kunde besidde virkelige Kunstværker; ligesom hele den menneskelige Virksomhed, saaledes have ogsaa Kunstnerne den Opgave, at tilstræbe Guds Forherligelse. Men saalænge der ikke gives Kunstværker nok, for dermed at decorere alle christelige Templer, og saalænge man hellere udstiller de forhaandenværende for Nysgjerrigheden i Museer og Samlinger, end for fromme Besøgers Andagt i Kirkerne, maae mange christelige Menigheder lade sig nøie med at besidde mindre værdifulde Billeder. Hvad skader det, naar kun Eierne opbygge sig ved dem! Selv om Afbildningerne ere meget ufuldkomne, ere dog mange Christne paa Grund af deres barnlige Sindelag og større Fromhed i Stand til at stemme sig til Andagt ved Billeder, hvoraf andre, mindre Fromme, og maaskee tør jeg sige, mindre Fornuftige vilde tage Anstød, og det vilde visseelig være ubilligt, naar vi kun vilde høre paa de Sidstes Dom og bestride en Menigheds Ret til at opbygge sig ved det, som deres Forældre og Forfædre have opbygget sig ved, og som maaskee allerede paa Grund af den høie Alder med Rette er værdifuldt og ærværdigt i deres Sine. Med den Grefrygt, som vises for gudelige Kunstværker, er det desuden en egen Sag. Kun altfor Mange bevise dem en Ære, hvorom der ikke er nogen Tvivl, at den mere har Hensyn til Mesteren, som har gjort Billedet, end til selve den fremstillede Person eller Gjenstand. Gjelder det om et Billede af den h. Gudsmoder, eller hvad der lyder fornemmere, om en „Madonna“ af Raphael, da ere vel Mange begejstrede, eller anstille sig i det Mindste som begejstrede, fordi det saaledes er Mode; men gjelder det at ære selve den saligste Zomfru Maria i hendes Billede, da trække ikke Faa af disse Begeistrede sig tilbage, og bevise derved, at de ikke have æret de fremstillede Personer,

men kun Konsten, for ikke at sige, drevet en vis Afgudsdyrkelse med Konsten.

T. hom. Nu, hvad Afgudsdyrkelsen angaaer, da maae ogsaa vi lidt nok høre den Bebreidelse af Protestanterne, som om vi dreve en Afgudsdyrkelse med Billederne, idet vi tilbede dem.

Pr. Denne latterlige Bildfarelse er allerede utallige Gange bleven gjendreven, og af vore katholske Troesskrifter er det blevet godtgjort, at vi bevise Gud alene vor Tilbedelse, at vi ere langt fra, at tilbede Billederne, at vi kun ære dem og at denne vor Dyrkelse ikke engang gjelder selve Billedet, men kun dens Person, som fremstilles ved det. Vilde den katholske Troes Bagtalere ikke lade sig overbevise om noget Bedre, hvorfor skulle vi da bryde os videre om dem? Ligesaa lidt som Protestanterne tilbede Bibelen, som ogsaa vi ære høit som en Deel af den guddommelige Aabenbaring, ligesaa lidt tilbede vi Katholiker vore Billeder. Og er ikke ogsaa hele Bibelen i Virkelighed en Samling af lutter Billeder, om der heller ikke findes et eneste Kobberstik i den? Hvad er f. Ex. den Beskrivelse, hvor den h. Lucas (7, 36.) beskriver Magdalena i Pharisæerens Spisefal bodfærdig, elskende og svømmende i Taarer ved Jesu Fødder? Er den noget andet, end et virkeligt Maleri? Hvad Lucas her har udkastet med sin Pen, copierer kun Maleren med sin Pensel. Det skrevne Billede gjør et Indtryk paa min Indbildningskraft og vækker en Forestilling i min Sjæl, ligesom det malede, kun at dette sidste er endnu stærkere, og, idet det vækker de samme Følelser i mig, opmuntret langt kraftigere til Efterligning.

T. hom. Saa sandt det altsammen er, saa kunne dog de udvortes Trossbeviisninger, som Katholikerne vise Billederne, synes en Protestant noget overdrevne og vække den Mistanke hos ham, at det hos os dog alligevel dreier sig om Billedernes virkelige Tilbedelse. Man tænke kun paa Snæbøiningen foran Billederne, paa deres Berhgning med Virak, paa Lysenes Antændelse foran Helgenbillederne, o. s. v.

Pr. Der gives et let Middel, hvorved Enhver kan underrette sig om, hvad vi egentlig mene med alle disse hdre Tross-

beviisninger, naar man nemlig spørger os selv derom. Thi om ogsaa disse nævnte Ting i visse Tilfælde kunne være Tegn paa Tilbedelse, saa kunne de netop ligesaa godt ogsaa være Tegn paa blot Urefrygt, og det kommer netop derved kun an paa den indre Hensigt. Man bøier i flere Lande ogsaa Knæene for sin Fyrste og kysker hans Hænder, uden at man derved tænker paa at ville tilbede ham som en Gud. Brændingen af Virak foran Billederne er deels et Sindbillede paa de Dhyer, hvorved Helgenerne glimrede i deres Liv, og et Udtryk for deres Fortjenester, som de have erhvervet sig hos Gud, deels ogsaa et Sindbillede paa vor Bøn, som i Forening med Helgenernes skal opstige til Gud. Tændingen af Lysene foran Helgenbillederne udtrykker den Kjærlighed og Høiagtelse, som vi nære for Helgenerne, som jo ere Guds Venner og vore Medbrødre i Christo Jesu, og med hvem vi engang haabe at forenes i den evige Herlighed. Desuden tjener den Lysglands, hvormed vi omgive Helgenbillederne, til at gjøre os den evige Salighed, i hvilken Guds Udvalgte ere indgaaede, anstuelig, og hentyde paa det guddommelige Lys og den himmelske Klarhed, i hvilken de skue Gud. Ogsaa Christus viste Sig jo ved Sin Forklarelse paa Bjerget Thabor i et skinnende Klædebon, for at billedliggjøre Sin Herligheds Glands for Sine Disciple; og Ham ere alle Udvalgte lige efter den h. Johannes' Ord: „Vi vide, at vi skulle være Ham lige, naar Han kommer“ (1. Joh. 3, 2.). Derfor pleie vi ogsaa ved Helgenernes Afbildning gjerne at omgive deres Hoved eller hele deres Legeme med en Straalekrands. Hvorledes kunne vi bedre, end derved, eller ved en rigelig Belysning af deres Billede med Lys og Fakler, sindbilledliggjøre Englenes og de Udvalgtes lykkelige Samfund, i hvilket de befinde sig. Det er derfor paa en vis Maade en billedlig Opfyldelse af Psalmistens Ord: „Herre, hos Dig er Livets Kilde, og i Dit Lys skulle vi see Lyset“ (Ps. 25, 10.). Thronen, paa hvilken man ophøier deres Billeder, Kronen og Palmene, hvormed man smykker deres Hoved og Hænder, hvad skulle disse antyde andet, end at de herske tilligemed Christos, den evige Konge, i Himmerige. „Herren vil oplyse dem og de

skulle regjere i al Ewigheb" (Aabenb. 22, 5.). Ogsaa den h. Paulus betegner jo sin tilkommende Belønning i Himmelen med Sindbilledet af en Krone: „Retfærdighedens Krone er henlagt til mig" (II. Tim. 4, 8.). Og den h. Johannes siger billedligt om de h. Martyrer, at de staae foran Lammet's Throne med Palmegrene i Hænderne (Aabenb. 7, 9.). — Alt det skal da endelig ogsaa være os en Opmuntring og indtrængende Opfordring til paa det ivrigste at efterligne Guds Helgener i alle deres Dyder, for at vi maae blive dem lige, ligesom her paa Jorden, saaledes ogsaa engang i Ewigheden og at vi engang i Forening med dem i Virkelighed maae nyde den Forherligelse, som vi her billedligt fremstille.

Simon. Paa Allehelgensfesten have vi ret Keilighed til at henseætte os i Helgenernes Samfund, og, saa at sige, nyde en Forsmag paa det evige Liv.

Pr. Det har du Ret i; og vi ville derfor ved vor næste Sammenkomst tænke paa denne Festsdag, saavel som den umiddelbart derpaa følgende Allestjælesdag. For idag ville vi bryde op i Guds Navn!

(Fortiættes.)

Et amerikansk Hørdebrev om det romerske Spørgsmaal.

De for kort Tid siden paa det tredie Provincial-Concil forsamlede Biskopper af den nordamerikanske Kirkeprovinds Cincinnati, hvilken Kirkeprovinds nu tæller otte Diøcefer, have i Fællesskab udstedt et Hørdebrev. Vi lade her det sub. N. II. omhandlede Affnit følge om

„Kirken og Paven.“

„Trængslernes Tider, som ere komne over Verden, baade i Europa og i Amerika, ere ingen gyldig Grund til Modfalden; hele Historien af Guds Gjerninger med Sit Folk godtgjør jo soleklart, at Kirken aldrig var mere blomstrende, end naar den blev truet af Forsølgelser og omgiden af Farer. Det behager meget ofte Guds Wiisdom, at udløkke Lyset af Mørket

— gjennem Matten til Lyset! Netop naar Stormen raser stærkest og Peders lille Skib er truet mest med Undergang, da reiser Christus Sig som en Kæmpe af Sin tilsyneladende Søvn og bhyder Stormen og Bølgerne, og pludselig indtræder et fuldkomment Havblik. Derksom vor Kirke var en blot menneskelig, grundet af Mennesker og i Henseende til sin Vedvarende afhængig af Mennesker, da vilde det staae anderledes til; da vilde den nødbændigen ogsaa blive berørt af menneskelige Aarsager og have Deel i de mangehaande Omstiftelser af menneskelige Anliggender. Dette var Historien og Skjebnen af alle Secter, grundede af Mænd, som stode udenfor Kirken, i Modsetning til den af Christus paa en Klippe grundlagte katholske Kirke.

De ældre Secter have forandret sig eller ere ophørte, og nye ere opvoxede midt iblandt deres Ruiner, og bestemte til, i Tidens Løb at dele deres Forløberes Løb. Antallet af de for Tiden eksisterende Secter, saa beklagelig endogsaa dets Størrelse er, er dog kun lille i Sammenligning med de Secters Antal, som allerede for længe siden ere gaaede under og blevene glemte. De have, ligesom selve Mennesket, deres Ungdom, Manddom og Oldingsalder og deres deraf frengaaende Forsald — Forbudet paa den sig nærmende Død, som er alle menneskelige Indretningers Løb. —

Kun Guds Sandhed vedvarer evig. Den katholske Kirke har bestaaet i uformindstet Skjønhed og Kraft i alle de atten Aarhundreder, som ere henrundne siden den Tid, da Christus for første Gang udsendte Sine Apostle med Fuldmagt til, at lære alle Nationer, og hvorved Han tillige gav dem det høitidelige Løfte, at Han vilde blive hos dem alle Dage indtil Verdens Ende. Himmel og Jord ville forgaae, men Hans Ord vil og kan ei forgaae. Den mest flaaende Stadfæstelse af denne trøstefulde Forjættelse finder man i den store Kjendsgjerning af den moderne Historie, at, medens i de atten henrundne Aarhundreder trindt omkring den katholske Kirke Dynastier have stiftet, Throner bleve ryste og Sceptere sønderbrudte, medens dens hele Wei igjennem Historien paa denne Maade er bleven bestrøet med Ruiner, er den alene bleven staaende opreist midt iblandt de hensmildrende Ruiner af menneskelig Størhed som den eneste uomstiftelige og uopløselige Indretning paa Jorden.

Ingen kan drage denne store historiske Sandhed i Tvivl, eller med Held fordunkle den; Ingen kan fratage Kirken denne udødelige Glorie, som udstrømmer af Guds Throne, i hvilken ei er Omstiftning eller Skygge af Forandring.

Saaledes beklædet med Guds Rustning og med sin Krone, i hvilken dens tusinde over Jordens Vagter og Helvedes Porte tilkæmpede Seire, glimrende i ufordunklet Glands ere ind-

tegnede paa Panden, kan den katholske Kirke ei nære nogen Frygt med Hensyn til Fremtiden. Dersom Gud er med os, hvo kan da være imod os? Om ogsaa vor elskede Pave Pius IX., efterat han paa en forræderisk og sacrilegisk Maade er berøvet største Delen af sit lille Land, som for tusinde Aar siden er blevet tilkjendt ham til hans Underhold og til Bevarelse af hans Uafhængighed, for Tiden er omgivet af Farer, befinder sig under en falsk Vens Beskyttelse, som søger at udlevere ham til hans Fjender, og samtidig, ligesom Pilatus, vasker sine Hænder og erklærer, at han er uskyldig i Herrens Salvedes Blod: — saa kan selv dette Tingenes slemme Forhold ikke indgyde os nogen Følelse af alvorlig Bekymring om deres endelige Udgang. Den h. Stol har allerede mange Gange før kæmpet med lignende, maaffee endnu større Farer og triumpheret over dem.

Forsølgelsen af de hellige Paver Pius VI. og Pius VII. er endnu i Menneskenes friske Minde, i lige Maade den glimrende og vortfulde Historie af den store Feltherre, som spillede Hovedrollen ved den sidstnævnte Paves Undertrykkelse; Klippen St. Helena var kun Overgangen, og, vi kunne tilføje, en nødvendig Følge af Angrebet paa Petri Klippe!

Vor Pligt, elskede Brødre, under disse sørgelige Forhold er, at have Medlidenshed med vor høitærede og elskede Pave, og at bede for ham, ligesom ogsaa, at bidrage med Gæmildhed til hans Understøttelse, fordi hans regelmæssige Hjelpeilder for Tiden ere blevne ham affkaarne af forræderiske Mænd, som skjule deres begaaede Gudsran under Masken af Sver for Friheden. Vi anbefale Eder ret alvorligen, at der i alle Diøcefer af vor Provinds, i hvilke der hidindtil endnu ingen Pengeindsamlinger for Paven ere blevne anordnede, denne barnlige Kjærligheds Pligt saasnart som muligt maa opfyldes, efterat den bedst beleilige Tid for hver Diøcesan-Collect i Forveien af Bistoppen er bleven bestemt. Vi kjende vort troende Folks Gudfrygtighed og ædle Gæmildhed, og ere derfor overbeviste om, at det samvittighedsfuldt vil svare til dette Optraad, naarsomhelst det vil udgaae til det. Det gjelder her om de Troendes fælles Faders Understøttelse, som arbejder for alle sine paa hele Jorden boende Børns Vel og Gavn, og vi ere forvissede om, de ville aldrig tillade, at han skal bære en Lidelse, som de kunne lette ham."

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 23de Juli har den h. Fader holdt et hennemligt Consistorium med Cardinalerne. I den korte Allocution, han ved denne Velighed holdt, udtalte han sin Tilfredshed med det italienske Episcopats og hele Geistlighedens Holdning i Almindelighed og beklagede de Forvildelser, som enkelte Geistlige i Mailand, Modena og i Kongeriget Neapel havde gjort sig skyldige i. Fremdeles gjør den hellige Fader den Bemærkning, at han har tilkjendegivet den franske Keiser sin Tak for Opretholdelsen af den franske Besætning i Rom, men derhos heller ikke forfulgt sin Beklagelse over, at den gode Ordens Tjender allerede benyttede Victor Emmanuel's Anerkjendelse som „Konge af Italien“ fra Frankrigs Side, til deres Planers Gjennemførelse og ogsaa fremdeles vilde drage Nytte deraf til deres skumle Diemed. — Cardinal Antonelli har rettet en Note til Medlemmerne af det diplomatiske Corps, i hvilken han i den h. Faders Navn protesterer imod det nye piemontesiske Vaan af 500 Millioner, fordi „det ogsaa bebyrder de deres retmæssige Fyrste, Paven, franske Proviunder og saaledes falder ud til Stade for Befolkningen.“

— I Paris blev for kort Tid siden den fra 1848 saa ilde berygtede Blanqui dømt til 4 Aars Fængsel for „Deeltagelse i hemmelige Selskaber“. Men her gjaldt det ikke blot om „Deeltagelse i hemmelige Selskaber“, men om en mod den franske Keisers Liv rettet Sammensværgelse, hvilket den keiserlige Regering imidlertid søger saa meget som muligt at forbylge. De eiendommelige Tilfisktelser i den menneskelige Skjebne have her atter viist sig særdeles tydeligt. Ved De, hvo der først er bleven underrettet om hele Complottet og først har meldt Keiseren det? Den h. Fader, ingen Anden end Pius IX. i egen Person. Efterat han ved det hemmelige romerske Politis var bleven underrettet om Mordplanen, har han selv egenhændig skrevet til Keiser Napoleon, at han var dømt til Døden af det revolutionaire Udflugt i Rom, og at et tilsvarende uheldsvangert Complot var stiftet iblandt de laveste Classer af de socialistiske Klubber i Paris. Som Følge af de specielle Meddelelser, som vare gjorte af den h. Fader, bleve endnu samme Dag 300 Vaase til Værelserne i Tuilerie-Paladset forandrede. Hvorved vil Keiseren bevise den h. Fader sin Tak for at han nu allerede anden Gang har været hans Redningsmand?

— Bladene meddele for Tiden en Skildring af et heftigt Optrin mellem den pavelige Krigsminister Monsignore de Mezza og den

franske Commandant i Rom, General Goyon. Merode skal ikke have villet udlevere en romersk Soldat, som havde faaet en fransk, omendstjønndt baade Paven og Cardinal Antonelli havde givet Befaling dertil. Merode skal være gaaet til Goyon, have truet ham og udstødt fornærmelige Ord imod Keiseren. Derpaa skal Goyon have budt ham Taushed og tilføjet: han kunde af Hensyn til hans Præstekjole ikke give ham en Drefigen, men han gav ham den herved moralsk. Goyon skal derfor have foreslaaet en Duel, som Merode vægrede sig ved og saaledes vedblev den ved sine Ord Generalen tilføiede Fornærmelse. Goyon skal derpaa have ladet afhente den pavelige Soldat fra Engelsborg. I Paris viser man sig tilbøielig til at betragte denne uhyggelige Tildragelse som et Udgangspunkt for en ny Bending imod den h. Fader. Selve Tildragelsen er forresten allerede fem Uger gammel; hvorfor oparter man netop nu med denne Scandale? Og hvorfor har den franske Regjering ikke dengang strax forlangt Merode's Afstedelse, dersom han virkelig lod sig henrive til usømmelige Udelabelser om Keiser Napoleon? Da ogsaa andre franske Blade samtidig bringe flere paveffjendtlige Artikler, saa er det ingenlunde usandsynligt, at Publicum skal forberedes til, at den franske Regjering vil forsøge en ny „Bending“ i det romerske Spørgsmaal.

Westphalen. Den 21de Juni blev Hr. Forcade de Biair, Kredsdommer i Byen Bochum, optagen i den katolske Kirkes Skjød. Han tilhører en oprindelig fra Frankrig stammende Huguenot-Familie og er det sidste mandlige Skud af den. Den intet mindre end katolske „Esberfelder Zeitung“ siger om ham, at han hidindtil „har været almindelig afholdt og agtet af alle sine Collegaer og Standsfæller formedelst sin høie Dannelse og selstabelige Dournure etc.“ Han er gift med en Datter af Baron von Romberg, der ogsaa først for nogle Aar siden med sin hele Familie var traadt tilbage til den katolske Kirke.

England. Engelsk Missions-Bibel-Portolkning. I Natal i Syd-Afrika have Englænderne en saakaldet Missions-Biskop, en vis Colenso, Doctor i (den engelske) Theologie, som foruden med Kone og Børn og Handelsforretninger ogsaa befatter sig med den derværende Befolknings, Zulu-Kaffernes, Omvendelse, uden at denne sidste Bestilling gjør synderlig Fremgang. — Den gode Mand opholder sig nu allerede der paa 20de Aar og alligevel ville „Hedningerne“ endnu ikke indtræde i den engelske Statskirke. Hvorfor ikke? Den nidkjære Dr. Colenso udelader sig endelig efter 20 Aars utrættelige Anstrengelser med,

at den eneste og Hovedhindring for den engelske Christenheds Udbredelse er Flerkoneriet, som hersker der iblandt Hedningerne og saaledes begrunder en „naturlig Fordom“ imod den Christelige Religion. Som om det i Europa, kort sagt i den hele Verden, manglede paa naturlige Fordomme imod Christendommen! Han, den engelske Biskop in partibus infidelium, skriver saaledes til sit nærmeste geistlige Overhoved, Erkebiskoppen af Canterbury, og beviser ham af Biblen, at Kirkefædrene (3: maastee af Dr. Morten Luther og Melancthon, som jo ogsaa af Staaansomhed mod „naturlige Fordomme“ tillode Landgreven af Hessen at have to Røner paa eengang; andre lignende „Kirkefædre“ ere os ikke bekendte) og af moderne (3: protestantiske) Theologers Skrifter, at — — — Flerkoneri meget godt kan bestaae i den sande og rene Christendom!!! Især beraaber den lærde „Biskop“ sig paa det gamle Testamente, til hvilket altsaa den nye engelske Christendom maa føres tilbage. Hvad Erkebiskoppen af Canterbury vil svare sin noble Lydbiskop i Syd-Afrika, vide vi ikke. Men da her i saadanne Sager angaaende Troes- og Sædelæren i den engelske Kirke egentlig Dronningen af England som engelsk Pavesse burde have den afgjørende Dom, saa kan Dr. Colenso i Syd-Afrika vel neppe vente en gunstig Beshed, thi Qvinder ere i saadanne Tilfælde som det nærværende, allerede formedelst „naturlige Fordomme“, meget strengt sindede imod Mændene. Maastee hjælper saa Hr. Biskop Colenso sig paa egen Haand og tillader sine Zulu-Kaffere og lignende Folk at have og beholde saa mange Røner som de behage, kun for at hans nye engelske Christendom skal finde Tilhængere. Forresten viser en Sammenligning med de katolske Missionairer iblandt Hedningerne ret klart hvad saadan en anglicansk Missionair ikke er istand til! Desuden have vi her atter et slaaende Beviis paa, til hvilke gruelige Forvildelser den frie private Bibel-Fortolking fører selv en saakaldet Biskop og Doctor i Theologien! Gud ske Lov, vi Katholiker have en bedre og mere tilforladelig, ja useilbar Fortolkerinde af den h. Skrift i vor h. Moder, den katolske Kirke.

— Den for kort Tid siden foretagne Folketælling i Irland har givet følgende Resultat: Irland tæller for Tiden 5,764,543 Indvaanere — 787,842 færre end i Aaret 1851. For thye Aar siden talte Den endnu over otte Millioner Indvaanere. Denne kolossale Formindskelse kan kun være en Følge af den talrige Udvandring til Amerika, hvortil de stakkels Irændere tvinges ved den grusomme Behandling, som den engelske Regjering lader dem vederfares i deres Fædreland. Hele Landsbjer blive uddrevne af de haardhjertede protestantiske Lørd;

de arme Forpagtere drage da bort over Havet, og Protestanter vandre da ind i deres Sted. Bore liberale Blade rase og vrøble over de „italienske Tyranner“ o: over godmodige Tyrster, men om de engelske Tyranner og den engelske Nederdrægtighed i Irland vide de intet at fortælle.

— Netop for Tiden, hvor Stokenglænderne hengive sig til det taabelige Haab, at det snart vil være forbi med Rom og den katholske Kirke, tiltager Antallet af de høitstillede og lærde Anglicaneres Overtrædelse til den katholske Kirke. At Hertuginde af Kent, Dronning Victoria's Moder, virkelig er død som Katholik, tilstaae nu selv de engelske Blade, som først søgte at benegte det. For nogle Uger siden fik en gradueret Hr. Sykes Aftenen for sin anglicanske Præsteordination alle slags Tvivl angaaende Religionen og Ordinationens Gyldighed, som ingen af hans Troesfæller vare istand til at løse; han henvendte sig til den katholske Biskop i Clifton og blev snart derefter Katholik. — Endnu mere Opsigt gjør det, at Directeuren for den kongl. Skole i Westminster, Hr. Harrison, en meget dannet Mand, har besluttet sig til det samme Skridt. Han stod paa Valglisten til Embedet som Forstander ved de berømte Collegier af Christ-Church i Oxford eller ved Trinity-Collegi i Cambrigde. — En tredie vigtigere Conversion er den af Sir Charles Donwile. Han beklædte tilsidst det høie Embede som Over-Sheriff (Overdommer) i Grevskabet Dublin. Allerede i længere Tid havde han indviet sig til Theologiens Studium, og hans Tilbagetrædelse til Kirken er Resultatet af den grundigste Forstning. — Den 4de April blev ogsaa Lady Georgiana Maria optagen i Kirken; hun er gift med Ridder Arthur Penny og er en Søster til den berømte protestantiske Professor i Dogmatiken og Skribent Dr. Ward. — Den protestantiske Biskop i Skotland, Dr. Forbes, gif ogsaa for kort Tid siden over til den katholske Kirke.

Frankrig. Det franske Episcopat og de skrifte Forældreløse. Da i forr. Aar de christelige Landsbøer og Stæder i Syrien bleve ødelagte ved de fanatiske Druser og Muselmænd, vare midt under Kirkerne og Klostrenes Ruiner alle geistlige Skoler blevne lukkede og selv i de mindre ødelagte Districter saae Biskopperne sig nødsagede til at formindste Antallet af Eleverne i deres Seminarier. Hørte af Medlidenhed have flere franske Biskopper og Directeurer for Underviisningsanstalter aabnet deres Collegier og Seminarier for de stakkels Børn af Libanon. Biskopperne af Frejus og St. Dié og Abbé Regnier i Diocetet Nancy have udbedet sig flere forældreløse Børn; paa samme Tid adopterede Biskopperne af Orleans og

Langres, hver to af disse Ulykkelige. Snart derefter optog Abbé d'Algon sex af dem i sit Pensionat. Foruhyg lige atter 17 Forældreløse sendt til Biskopper, som alt længe havde bedet derom; Erkebiskoppen af Bordeaux har adopteret tre af dem, Biskopperne af Poitiers, Carcassone, Autun og Versailles, hver to, og Biskoppen af Moulins fire.

— Den d. 4de Juli i Paris afdøde Biskop Carl Thomas Thibault af Montpellier, en meget lærd og from Mand, siger i sit Testamente: „Jeg forordner, at alle Papirer som man finder i mit Hus og som kunde retfærdiggjøre mine Handlinger derved, at tredie Personer blive beskylde, skulle brændes. Jeg vil ogsaa efter min Død hellere lide Bagtalelse end beholde Ret over mine Modstandere, idet jeg skader dem eller deres Rygte. Til mine Universal=Arvinger bestemmer jeg mit Præste=Seminar og de Fattige i Montpellier.“

Italien. Fra Florents skrives til „Augsb. Allg. Ztg.“ „Sr. Burioni, som var protestantisk Prædikanter for Lydsterne her, er vendt tilbage i den katolske Kirkes Skjød, efterat den nye „frie italienske Kirke“, som han forestod, allerede for flere Maanedes siden var gaaet ind. — Bladet Opinione beretter, at den h. Fader har kaldt Grev Cavour's Skriftefader til Rom, for af ham at erfare noget Nærmere om Grevens sidste Dødsbede.

Sardinien. De Summer, som det ene katolske Blad Armonia i Turin har modtaget som Peterspenge og oversendt til den h. Fader, beløbe sig til ca. 700,000 Frcs., og efter de hidtidige Resultater for iaar at dømmes, kan nævnte Blad endnu bestandig gjøre Regning paa daglig at modtage 1000 Frcs. For at vurdere hele Betydningen af denne Kjendsgjerning, maa man især lægge Mærke til, at den piemontesiske „Frihed“ ingenlunde saa uden videre tillader at bringe disse frivillige Gaver. Selv de Deputerede i Kamrene og deres Slægtninge maae gaae meget forsigtigt tilværks. Mange Gaver indsendes anonymt, og det er ikke de mindste, men endog saa saadanne af fire- og af titusinde Frcs.; mange Embedsmænd og Officerer yde et aarligt Bidrag uden at give sig tilkjende. Samlingerne hos andre katolske Blade i Turin, hos il Cattolico, il Campanile og Stella d'Etruria, beløbe sig ligeledes til maanedlig ca. 40,000 Frcs. — Hvorledes St. Michaels=Brøderskabet derhos udbreder sig, beviser den Kjendsgjerning, at der fra Bologna i disse sidste Dage bleve forskrevne 2000 Billeder af den h. Fader, som tjene som Indskrivnings=sedler, og strax derefter bestiltes atter 4000 nye.

Asien. Fra Hong-Kong berettes, at den 2den Februar d. A. atter en katholsk Missionair, Peter Bénard, er bleven henrettet for Troens Skjld i Kécha i Cochinchina, paa Tyrannen Tu=Duc's Befaling.

Nordamerika. Det katholske Episcopat lægger under de nærværende Forviklinger en freidig Loyalitet for Unionen for Dagen. Fra Kathedralkirkerne vaier overalt det høie Stjernebanner. De saakaldede Fattigsøstre saavel som de barmhjertige Søstre have tilbudt at ville forpleie de Syge og de i Kampen Saarede. Overalt er det paalagt Præsterne at indskjæde i den h. Messe den kirkelige Bøn om Fred (pro pace); de religiøse Ordens=Samfund skulle til den Ende dagligen læse Vitaniet til alle Helgener. — Den 7de Mai fandt i Cincinnati den høitidelige Aabning af det tredie Provincial=Concil Sted. (Sfr. ovenfor Side 256). Den formedelst sin nidkjære Virksomhed iblandt Indianerne berømte graahærvede Biskop Baraga havde til den Ende maattet tilbagelægge en høist besværlig Vej af 100 Miil til Fods med Sneeflo over dyb Sne og Is, saa at han paa Veien laa syg i flere Dage. 3 Anledning af dette Concil har Erkebiskoppen af Cincinnati udstedt en meget patriotisk Skrivelse til Biskopperne, Geistligheden og Folket.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 11. August. — 12. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Korelæsning.
- Torsdagen d. 14. August er befalet Vigilie=Fastedag til
- Torsdagen d. 15. August. — Den allersal. Jomfru Maria's Dyttagelse i Himmelen (Maria's Himmelfart). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Levitimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Vesper=Andagt.
- Søndagen d. 18. August. — 13. Søndag efter Pintsfe. — Broder=skab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Scandinaviske Kirkesidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Konsthandler C. A. Blaufensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rtl. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 17.

Søndagen den 25de August.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Misceller. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Charlottenburg. Dsnabrück. Augsburg. Wien. Linz. Italien. Brasilien.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Syrtende Capitel.

Allehelgener — Alle sjæle.

Præsten begyndte saaledes:

Med Dette sagde du sidste Aften, Simon, at Allehelgensfesten i Anden hensetter os i de Saliges Boliger. Det har

uden Tvivl ogsaa været den katholske Kirkes Hensigt ved Indførelsen af denne Fest, at vi een Dag om Aaret saa fuldkommen som muligt skulle glemme Jorden og alt Jordist og see op til vore allerede forklarede Medbrødre og Medsøstre i Himmelen. Som jeg allerede tidligere har sagt, staae ikke alle de Helgeners Navne i Kalenderen, som ere i Himmelen; paa Allehelgensdag have vi derfor Veilighed til ogsaa at bevidne dem vor Vrefrygt, hvis Navne ere os ubekjendte, og som dog ikke mindre end de os bekjendte Helgener have kæmpet for den evige Saligheds Krone og ere indgaaede til Guds Bessuelse. Det vilde være slemt, dersom der ikke ogsaa boede mange, ja de fleste af vore egne Slægtninge og Forfædre i Himmelen; og saaledes er ogsaa denne Dag ogsaa en smuk Familiefest for os; vi aflægge da i Aanden ogsaa vore egne Familielemmer et Besøg i deres Salighed, og glæde os i den Tanke, at de, som maaskee endnu lige for vore Dine have baaret Livets Byrde, arbeidet tro- ligen for deres evige Liv, haabet paa Gud og lidt af Kjærlighed til Ham, nu ogsaa besidde deres evige Arv og udhvile hisset efter deres Livs Møjsommeligheder. Ogsaa den Tanke kan ved denne Veilighed ligge os nær, at vi denne Gang endnu helligholde denne Fest paa Jorden, men at vi, naar vi til næste Aar atter gjentage den, maaskee allerede virkelig ere forenede med hine Helgener, saafremt vi ellers trolig holde ud i Guds Tjeneste og i Opfyldelsen af Hans h. Bud. Mere end nogen anden Dag i hele Aaret skal denne Festsdag da ogsaa minde os om, at Helgenerne ikke vare andre Mennecker, end vi, eller, saa at sige, dannede af andet Stof, men at de ligesom vi vare syndige, men ved den h. Daab rensede Skabninger. De tilhørte den samme Stand, den samme Alder og Slægt, som vi; de levede i de samme, maaskee større Farer for Forførelse, end vi; de mødte de samme, maaskee mægtigere Hindringer ved Udvølsen af det Gode, end vi; de virkede med den samme guddommelige Raade, som de maaskee besadde i en ringere Grad, end vi Andre; og alligevel feirede de og tilkæmpede sig Udvødelighedens Krone. Saadant kunde vi maaskee glemme, naar der kun var Tale om Helgener fra fjerne Lande og af fremmede Nationer, eller fra

forlængst forsvundne Tider; men kraftigere, end det skeer ved Tanken om vore egne hedengangne fromme Slægtninge, kunne vi visseelig ikke blive mindede derom. Endelig vækker den Tanke, at der af hine fuldenbte Lander saa Mange have staaet os nær ved Stand, Alder, Kjon og Familiebaand, tillige det største Haab i os om, at de ogsaa ville understøtte vore Bønner ved deres ivrige Forbønner. Har end vore Slægtninges jordiske Kjærlighed ophørt imod os ved deres Død, saa er dog Sønnen visseelig ikke derfor bleven ligegyldig imod Faderen, Barnet imod Moderen, Hustruen imod Manden, den ene Ven imod den anden, men med endnu større Zver og renere Kjærlighed, end de dengang i deres jordiske Liv sørgede for deres Paarørendes legemlige og aandelige Velfærd, ville de nu ved deres Bønner bære Omsoerg for os.

Simon. Det er virkelig meget trøstelige og opbyggelige Tanker, som denne Festdag kan vække i os.

Pr. Og jo mere vi overlade os til dem, desto bedre helligholde vi denne Dag. Mærkværdig er den Maade, hvorpaa denne smukke christelige Fest opstod i den katholske Kirke. Der var nemlig i Rom et Afgudstempel, Pantheon kaldet, som var indviet til samtlige hedenske Afguders Tjeneste og Dyrkelse. Saaledes forenede det da ogsaa paa en Maade hele den hedenske Bedersfhyggelighed og Dvertro inden sine Mure. Da nu Hedendommen var ophørt, toge de Christne det i Besiddelse, for i samme at tilbede den treenige sande Gud; Pave Bonifacius IV. indviede det til Gæde for og Erindring om den allerfalgste Somfru Maria og alle Helgener, og lod otte og tyve Bogne fulde af Reliquier, som man havde samlet i Martyrernes Grave omkring Staden Rom, bisætte i det. Ligefom nu alle hellige og forklarede Guds Tjenere bleve dyrkede her, saaledes bestemte Pave Gregor IV., i Aaret 834, at der i hele Christenheden ogsaa skulde helligholdes en almindelig Fest til Gæde for alle Helgener.

Vien lad os nu ogsaa erindre den umiddelbart paa denne smukke Festdag følgende Allestjælesdag. Naar vi i Landen henseætte os iblandt Helgenernes Staver, saa finde vi der ikke

alle dem igjen, som i Løbet af deres jordiske Liv have levet for Gud og opnaaet det evige Liv. En stor Deel af dem var ved Bortgangen fra denne Verden endnu ikke reene og hellig nok, for strax at kunne nyde Beskuelsen af den rene og helligste Gud; de maae først endnu vente i Renselsesstedet, for igjennem Lidelser at opnaae hiin Fuldkommenhed, som de her paa Jorden forsømte at tilegne sig ved deres egne Bestræbelser. De kunne her ikke mere virke noget for sig selv. Den eneste Hjælp, som kan blive dem tilbeel, er de Troendes Bøn, som befinde sig i Himmelen eller paa Jorden og bede til den fælles Fader om Rettelse i deres Lidelser og om deres suarere Renselse og Optagelse i Himmelen. Hvor meget burde det ikke være os magtpaaliggende, at opfylde denne fromme og hellige Pligt! Ogsaa i Skærsilden finde vi jo atter vore Medmennesker og Medchristne, vore Jevnaldrende og Standsfæller, vore egne Familienlemmer. Her opholder sig endog fortrinnsviis og maaskee det langt overveiende Fleertal af dem, som have levet paa samme Tid som vi og for kortere eller længere Tid siden ere døde for vore Dine og jordede i vor Nærværelse. Thi hvor saa forlade vel dette Liv med en saa fuldbendt Hellighed, at de uden videre Bød kunne lige strax optages i det himmelske Rige! Her opholde hine sig, som vi have omgaaedes i deres jordiske Liv og som maaskee ogsaa for vor Skyld have undladt mangt Godt, ved vor Skyld begaaet mangen Synd, og nu saaledes ogsaa maae bøde og lide derfor for vor Skyld. Og det er maaskee vore Forældre, vore nærmeste Slægtninge og Venner, som vi i deres Liv have elsket paa det Inderligste og med Glæde beviist enhver Tjeneste. En vigtigere Tjeneste, en større Belgjerning, en hjerteligere Kjærlighed, end det var muligt i deres hele Liv, kunne vi nu bevise dem ved vore Forbønner. Maaskee ville vi om et Aar, om en Maaned eller om en Uge, imorgen eller idag, allerede længes og sukke efter, at andre Troende ogsaa vilde bevise os den samme Tjeneste! De lidende Sjæle ere heller ikke utaknemmelige for vor Bistand; de ville visseelig ved deres Bøn rigelig belønne os for vor, ikke alene naar de engang ere indgaaede i Himmelen, og vi da selv befinde os paa Smerternes

og Mensefens Sted, men ogsaa allerede nu. Da de ere døde i Guds Naade, saa hindrer intet dem i at bede for Andre, omendstjøndt de ved Bøn ikke ere i Stand til at opnaae noget for sig selv. Alt dette kalder os nu Allehjælesdagens Høitideligholdelse i Erindring, som ogsaa er indført i dette Tiemed i den katholske Kirke allerede for mange hundrede Aar siden. Selv det bidrager til at gjøre Dagen ret velsignelsesrig for de Afdøde, at den er umiddelbart forbunden med Allehelgensfesten; thi jo mere vi Dagen i Forveien have havt Veilighed til, i Anden at betragte de Saliges Glæder og Lykke, desto smerteligere maae vi derpaa føle, at saa Mange endnu maae undvære alt dette, og desto ivrigere maae vi stræbe efter, at vi ved Bøn og gode Gjerninger, ved Bivaanelse af den h. Messie og Annammelse af de hh. Sacramenter, kunne forhverve dem den maaskee længe savnede og attraaede Lykke. „Det er en hellig og gavnlig Tanke,“ hedder det allerede i Maccæbærnes anden Bog (12, 46.), „at bede for de Afdøde, for at de kunne blive befrieede fra deres Synder.“

Thom. Bønnen for de Afdøde er ogsaa noget, hvorfor jeg paa mine Reiser ofte er bleven angreben af Protestanterne.

Pr. Os kan det være nok og tjene til en Beroligelse, at der allerede i de ældste christelige Tider blev bedet for de Afdøde, lige saaledes som det skeer endnu. Man sendte de Afdødes Navne fra een Kirke til en anden, fra eet Kloster til et andet, og udbad sig Bønnen for deres Sjæle. Disse Navne tilligemed Opfordringen til Bønnen lod man i senere Tider trykke, og deraf ere de saakaldte Mindesedler opstaaede, som i mange katholske Egne efter gammel Skik blive uddeelte ved Begravelserne og Sjælernes iblandt de Tilstedeværende og tilsendte de Fraværende. Den h. Chrysostomus beretter os, at Diaconen under den h. Messie maatte raabe med høi Stemme: „Fader os ogsaa bede for dem, som ere hensovede i Christo!“ Og den h. Augustin siger*): „Det er ingen Tvivl underkastet, at den h. Kirkes Bønner, det heldbringende Offer og Almissen, som man

*) Serm. 34 de verb. Apost.

frembærer for de Afdøde, kunne være deres Sjæle til Nytte og tjene til, at Gud behandler dem med større Barmhertighed og Mildhed, end de have fortjent ved deres Synder." Lad os følge den h. Augustin's Lære og Naad, og bede flittigt for vore lidende Medbrøders Sjæle i Christo! Vi hjælpe derved Nødsiddende, som ikke kunne hjælpe sig selv, ud af deres Fængsel og forsøge endog ved deres tidligere Forløsning Guds Ære, Forherligelse og Lov ved disse nye Himmelsborgere, som ville forene deres Stemmer med de salige Mænds, for at synge det tre Gange „Hellig“ foran den guddommelige Throne.

Simon. Vi bede jo heller ikke blot paa Allesjælesdag, men hele Aaret igjennem meget ofte for de Afdøde.

Pr. Naturligviis. Netop fordi den katolske Kirke betragter Bønnen for de Afdøde som en gudelig Pligt, den har arvet fra Apostlene, lægger den saamegen Vind paa den. Allesjælesdag er vel fortrinsviis indviet til de Afdødes Minde; imidlertid lade vi os ikke nøie med, kun paa denne ene Dag hvert Aar at bede eengang for vore afdøde Medchristne; men vi gjøre det efter christelig Skik hver Dag. Ogsaa paa de højeste Festsdage undlader Præsten ikke, baade ved Breviarbønnen og under den h. Messe efter Forvandlingen, at anbefale dem til den guddommelige Barmhertighed. Desuden bliver det h. Messeoffer jo ogsaa paa visse Dage fortrinsviis frembaaret for de Afdøde, nemlig ved Begravelser, paa de aarlige Mindedage (de saak. Anniversarier) o. s. v.

Simon. Ved Begravelser skeer det jo endog sædvanlig tre Gange paa tre paa hinanden følgende Dage.

Pr. I tidligere Tid var det Skik at lade det h. Offer frembære først paa selve Begravelsesdagen, derefter paa den syvende og endelig paa den tredivte Dag efter Døden. Men da det ikke sjelden var besværligt for de Slægtninge, som boede langt borte, at indfinde sig igjen til disse forskjellige Tider, blev det siden Skik, at feire det h. Messeoffer for den Afdøde paa tre umiddelbart efter hinanden følgende Dage.

Thom. Men i saadanne Tilfælde bliver den h. Messe dog altid kun læst for Enkelte og det kun for dem, hvis Slægt-

ninge ere i Stand til at bestride Omkostningerne derved. Derimod maae de Fattige, og de, som ingen Familie have, undvære den.

Pr. Den h. Mæsse bliver aldrig feiret for en Enkelt, hverken for Levende eller Døde, i den Forstand som om Frugterne af det h. Offer ikke skulde komme hele Christenheden, alle Levende og Døde, tilgode. Vi kunne særlig bede til Gud, at Han for Christi Korsbøds Skyld vil være denne eller hiin Sjæl naadig og optage den i Sit evige Rige; men derved kunne vi ikke formindske den Betsignelse for Andre, som ogsaa tilflyder dem ved den h. Mæsse. Ligesom Frelseren har opoffret Sig for Alle paa Korset, saaledes opoffrer Han Sig altid endnu for Alle til Sin himmelske Fader i den ublodige Fremstilling af Korsofferet paa Alteret. Og det skeer i enhver h. Mæsse, enten den bliver læst for Een eller Flere, for Levende eller Døde. Endelig have ogsaa alle Sognepræster den Forpligtelse, paa alle Søn- og Festsdage at feire det h. Mæsseoffer for alle Levende og Døde af deres særegne Menighed, altsaa ogsaa for dem, som ere døde forladte og fattige.

(Fortfattedes.)

Misceller.

Pavernes Regjeringstid.

Lyoner Bladet Salut public bemærker iblandt Andet i en Correspondents fra Rom: „Vi staae nu i det 15de Aar af Pius IX.'s Regjering. Der gives kun faa Paver, som have regjeret længere end 15 Aar; i Almindelighed varede deres Regjeringstid ikke over 14 Aar. Kun ti, og iblandt dem Pius VI. og VII. naaede ud over 20 Aar; ingen til 25. 3 Aarhundreder har Ordsproget: „Non videbis dies Petri,“

(Du skal ei see Petri Dage*) bestaaet, og virkeligen har ingen af denne Apostelfyrstes 258 Efterfølgere opnaaet hans Alder, skjøndt flere af dem vare blevne valgte i deres yngre Alder. Af alle Paver regjerede 12 ikke længere, end en Maaned, og 32 ikke længere end eet Aar. Af alle Paver har Pius III. regjeret den korteste Tid, 27 Dage, og Pius VI. den længste Tid, 24 Aar og 6 Maaneber."

„Schlesisches Kirchenblatt“ skriver:

3 Mai Maaned d. A. bankede der paa de barmhertige Søstres Port i B. en Mand, hvis Udvortes røbede, at han tidligere havde levet i bedre Aar; nu var han syg. Hensført til den Søster, som modtager de ankomne Syge, overrækker han hende sine Papirer til sin Legitimation; neppe har Søsteren kastet et Blik paa disse, førend hun, heftig forstrækket, kalder paa Forstanderinden og giver hende Papirerne. Ogsaa Forstanderinden bliver heftig bevæget, men fatter sig og spørger den Fremmede om, hvad han hedder og hvad han er. Jeg hedder M., lod Svaret; jeg var tidligere katolsk Præst og er nu evangelisk Prædikant. Paa det videre Spørgsmaal, hvad han forlangte af Klosteret svarer Manden: Jeg er syg og uden Midler; jeg beder om Optagelse paa et Sygeleie. — Forstanderinden, som nu kun seer den Syge i ham, tilbyder ham al den Hjælp, hendes Huus kan yde. Dette Tilbud, som den Syge maastee ikke havde ventet, overraster ham i den Grad, at han udbrød i heftige Taarer, og neppe var han bragt i en Seng og nu befandt sig i en Omgivelse, hvor han for første Gang siden lang Tid igjen følte sig vel tilmode, førend han strax lod Husets Præst kalde til sig og bad ham indstændigen om, at han hos hans Biskoppen i R. saasnart som muligt vilde ansøge om hans Gjenoptagelse i Kirken. — Det er een af de ulykkelige bøhmiske Præster, hvis Apostasie i sin Tid fremkaldte saa stor Jubel blandt Kirkens Tjender!

*) Den h. Petrus var Biskop af Rom i 25 Aar fra A. 43 indtil A. 68.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. En fransk Adelsmand af gammel, fornem Familie, som for kort Tid siden opholdt sig i Rom, har havt en Audients hos Paven, og den hellige Fader har for ham udtalt sig meget udførligt om Italiens politiske Tilstand. En Pariser Correspondent i N. Pr. Stg. forsikkrer, at han derom kan gjøre følgende Meddelelser. Jeg seer, sagde Paven, Fremtiden imøde med stor Fortrøstning. De Storme, som Kirken har at lide, ere denne Gang stærkere end sædvanlig; men jeg har den faste Overbeviisning, at ogsaa disse ville ophøre. Ophavsmændene til al denne Ulykke ere for Dieblittet i større Forlegenhed, end jeg; de Fornemste iblandt dem have sikkert ei forudsæet Følgerne. Jeg er vis paa, at disse Forlegenheder existere, idet man i den sidste Tid har forebragt mig alle slags mildere Forslag, hvorpaa jeg dog ligesaa lidt kan gaae ind, som paa de tidligere radikalere. Naar De vender tilbage til Frankrig, saa siig De kun overalt og til Enhver, at jeg i Intet kan give efter, at dette Land og disse Traditioner ei tilhøre mig. Jeg var syg, og er, Gud stee Lov! rask igjen. Mine Fjender have troet, at Balget af en ny Pave vilde gjøre Ende paa alle Vanskeligheder. De tage feil: min Efterfølger vil handle accurat ligesom jeg. Hvad angaaer de neapolitanske Anliggender, saa har jeg, for at kunne gjøre mig Rede for de sande Tilstande, ladet Mænd af de forskjelligste Partier komme til mig. Jeg har ikke blot talt med Neapolitanere, men ogsaa med Toscanere og andre Italiener. Alle ere enige i den Mening, at Neapels Annexion er aldeles umulig i Længden. — Correspondenten i det officieuse Berliner = Blad bemærker dertil: Denne Pavens urokkelige No har noget overmaade Værdigt og Eiendommeligt ved sig og forstyrer naturligviis paa en meget sølsom Maade Unionisternes Beregninger. Selv Grev Cavour havde altid stolet paa, at den i de sidste Aar saa meget lyndede og tidt paaberaabte „fait accompli“ ogsaa vilde bevæge den romerske Curie til Eftergivenesshed og at Paven slutteligen vilde antage den romerske Residens med 40 Millioner som Civilliste. Pavens ovenfor meddeelte Privatudtalelse har maa skee et dybere moralsk Værd, end en officiel Depeche af Cardinal Antonelli, fordi den indeholder en haardt prøvet Fyrstes Hjerteudgydelse og lader forudsee hans Dispositioner for Fremtiden.

— En senere Correspondents Lyder saaledes: Den hellige Fader er munter og fast. Han tænker ei paa Eftergivenesshed og veed ogsaa meget godt, at hans Efterfølger vil udfolde ligesaa megen Energie, som han selv. „Kreuzztg.“ vil isvrigt fra Rom

have erfaret, at den h. Fader allerede i flere Ulger er fattet paa det Værste, og at han har truffet de nødvendigte Forberedelser. Derjom han skulde blive tvungen til Afreise, saa vilde han indskibe sig i Civitavecchia og gaae til Venedig.

Et Opraab af Cardinal-Generalvicaren opfordrer Rom's Befolkning til Deeltagelsen i en stor Forsoningsfest, som fra den 28. Juli skulde feires i ni Dage i 54 af Byens Kirker. Vanhelligelsen af saa mange, til Gudstjenesten indviede hh. Steder, Plyndringen af saa mange Altene ved Hine, som love Italienerne at ville bringe dem „et jordist Paradis,“ vedvare endnu uophørligen, især i de af Borgerkrigen hjemsogte Egne i Kongeriget Neapel. Den hellige Fader vilde derfor imødekomme mange fromme Troendes ædle Begjering, idet han lod anordne denne offentlig Bøds- og Bedehøitidelighed.

— Jeg har, saaledes skriver en nyere Correspondent i det franste Blad Monde, i nogen Tid modtaget Breve fra Frankrig, hvori der indtrængende bedes om Oplysning angaaende de Rhyter, som den revolutionaire Dagspresse udbreder om Paven's Sygdom, og jeg beder Dem at anvende mit her følgende Svar paa Alt, hvad der udgaaer fra Italiens og Frankrig's revolutionaire Presse. Naar De læser, at Paven er syg, saa siig kun, at den hellige Fader befinder sig fuldkommen vel, især naar Esterretningen om hans Sygdom er af nogen Nytte for de Revolutionaire. Læser De endvidere, at en Sag her staaer slet, at Nogen er slet, saa slut De kun deraf, at Sagen staaer godt, at den vedkommende Person fortjener al Røes. Jo mere en Sag bliver angreben i hine Blade, desto ærefuldere er den; jo mere en Person bliver forfulgt, bragt i Banrhygte, overstænket med Dynd, desto meer fortjener den Deeltagelse. Næst Paven er det fortrinnsviis to Personer, som især vække Kirkens Tjenders Had: Cardinal-Statssecretair Antonelli og den pavelige Krigsminister Grev Merode. De Revolutionaire betegne dem som to Mænd, som ikke kunne fordrage hinanden, og der gives Mange, som troe det. Cardinal Antonelli bevarer i denne alvorlige Tid en vidunderlig Taalmodighed, Ro og Urofluelighed. Han veed nok, at de Dudes Planer ei vilde beseire Christi Kirke. Grev Merode, omendstjondt af livlig Charakter, udmærker sig ved heroist Mod. Han tvivler ikke et Dieblit om at Kirkens hellige Sag endelig vil triumphere. Vegge, Antonelli og Merode, Mænd af forskjellig Charakter, arbeide i Fællesskab for det samme Diemed og bære i Forening med den hellige Fader Byrden af Pavedømmets verdselige Anliggender. Vi have Revolutionen at takke for, at den har lært os, at forene os og understøtte hinanden gjenfjridigen; den har sine Comiteer, vi have ogsaa vore; den har sine betalte

Demonstrationer og tiltvungne Illuminationer, vi have vore, men de ere frivillige. Det være mit Svar til hine Katholiker, som ængste sig over den hellige Faders Helbred. Han er fuldkommen munter og rask; en Betændelse ved Foden, Aarsagen til hine overdrevne Rygter, var ikke af stor Betydning og er nu fuldstændig hævet.

— Den liberale og radikale Presse søger nu at gjøre P. Jacob af Minoritordenen, som meddeelte den excommunicerede Grev Cavour de hh. Sacramenter, til en Martyr. Da P. Jacob blev kaldet til Cavour's Dødsleie, var denne uden Bevidsthed. Den Døende kunde derfor i denne Tilstand ikke vise nogen Anger, ei heller var en saadan aandelig Disposition at forudsætte hos ham. Men efter Kirkens og selve den christelige Fornufts Regler kan en aabenbar Synder og langt mindre en Excommuniceret, d. e. en fra Kirkens Samfund Afstilt, ikke modtage de hh. Sacramenter saalænge han ikke paa en eller anden Maade har tilkjendegivet sin Anger og Fortrydelse samt den gode Villie at oprette den givne Forargelse efter bedste Evne. Ikke desto mindre meddeelte P. Jacob den Bevidstløse den hellige Absolution. Hans Foresatte drog ham, som deres Pligt bød dem, til Ansvar for denne uforfvarlige Handlemaade, og da han ikke var istand til at retfærdiggjøre sig, blev han henviist til Kirkens Overhoved. Han tilstod i Rom, hvorledes Sagen forholdt sig, men troede, at have handlet rigtigt, og de om Kirkelovene aldeles uvidende Blade dele naturligviis hans Anskuelse. Men, som det hedder, har den competente geistlige Øvrighed erklæret den „liberale“ P. Jacob for uværdig til længere at virke i Sjælesorgen, og det i al Rettens Form. De liberale Blade ere ude af sig selv. De finde det ganske i sin Orden, at man frarøver Paven to Trediedele af hans Provindsfer, men det skal være en stor Forbrydelse, at Paven kræver en rebellisk og pligtstridig handlende jordinisk Munk til Ansvar og idømmer ham en geistlig Straf!

— En anden romersk Correspondent skriver angaaende Pater Jacob, Cavour's Skriftefader, Følgende: Pater Jacob havde to Audientser hos den h. Fader. I den første modtog Paven Ordensmandens Beretning om sin Fremgangsmaade ved Cavour's Sygeleie, og paalagde ham som Følge deraf, at erklære denne sin Fremgangsmaade for pligtstridig og uberettiget, eftersom han havde meddeelt de hh. Sacramenter til en Uværdig, d. e. til en Excommuniceret uden at forlange den fornødne Udsouing med Kirken ved oprigtig Anger og Retraction. Da P. Jacob viste Betæneligheder, havde den h. Fader den Godhed, selv at forklare ham hans Pligter som katholsk Præst og Forvalter af

de hh. Sacramenter under de Forhold, som have fundet Sted ved Savour's Død. Men Munken synes at besidde meget indskrænkede Fatteevner, og kunde ikke fatte den h. Faders klare Beviisførelse. I den anden Audients kom han tilligemed en vis Pater Antonius da Mignano, og overrakte en skriftlig affattet Gjenkaldelse. Den var imidlertid affattet i en betingelsesviis Form, d. v. s. Munken erklærede: Hvis jeg har begaaet en Feil, idet jeg har rakt Savour de hh. Sacramenter, uden at han viste Anger etc., saa vil jeg gjøre Afbiigt etc. Dette fandt den h. Fader naturligtviis utilstrækkeligt og vedblev at forlange, at P. Jacob udtrykkelig skulde erklære, at han havde gjort sig skyldig i en Forfeelse. Da Pateren imidlertid ikke vilde beqvemme sig dertil, blev han suspenderet, d. v. s. erklæret ubelig til i Fremtiden at udøve præstelige Functioner. Og hvo maa ikke indrømme, at en Munk, som ikke engang kan begribe, at det er utilladeligt at meddele en Uværdig de hh. Sacramenter, ogsaa selv maa anses for at være aldeles uværdig til at forrette et præsteligt Embede? Ethvert Barn begriber, at en saadan Straf maatte ramme den samvittighedsløse Munk. Forresten sukker P. Jacob ikke i Inquisitionens Fængsler, som visse Blade have berettet, men den 10de August ankom han allerede i god Behold igjen til Turin. — Det er virkelig morsomt, atter ved denne Leilighed at iagttage den mageløse Borneerthed og Dumhed, som hersker hos de fleste Avisfribere angaaende den katolske Kirkes Lære og Lovgivning. Der hntedes om, at Paven skulde have forlangt af P. Jacob en Krænkelse af Skriftemaalshemmeligheden, ja at den h. Fader endog skulde have opfordret Pateren til at tilbagefalde den Savour meddeelte Absolution og slikt Nensens! Det vilde naturligtviis være Tidspilbe at forsøge paa at gjendrive slige vanvittige Løgne; med Folk, som ikke har det mindste Begreb om vor h. Kirkes sande Væsen og eiheller vil forstaae Sandheden, kan man ikke disputere. Hvo kan vasse en Morian hvid?

Berlin. Endelig blev en høiere katolsk Drengeskole her i Byen tilladt af Regjeringen! Gud være takket derfor! Et besværligt, meget besværligt og vigtigt Bjerg er derved oversteget. Allerede i A. 1847 ansøgte St. Hedvigs-Menigheden om at oprette en saadan Anstalt. Omendstjundt den ved Skolepenge vilde dække alle Sorger og Omkostninger, bleve dog deres gjentagne Ansøgninger tilbagesviste. I September f. A. ansøgte den endnu altid uden Virkning, omendstjundt den bemærkede, at 173 katolske Elever besøgte de hævørende protestantiske Gymnasier og Realskoler, at en saadan Anstalt var en bydende Nødvendighed for de mange Katholiker i den vidtudstrakte Delegatur, og at det var til dyb Smerte for de i Berlin boende 20,000 Katholiker, at de maatte staae tilbage for Wien's

5000 Protestanter, som der havde grundet en storartet protestantisk høiere Læreanstalt ikke blot med de mest udstrakte Friheder, men desuden havde faaet betydelige Tilskud af den katolske Keiser og den katolske Stadscommune. Men det kgl. Provincial-Skolecollegiums Bæfled lød kort: at en katolsk høiere Dannelsesanstalt i Berlin var ingen Nødvendighed. Nu blev af Nøden gjort en Dyd. Flere Familiefædre fik den daværende Sognepræst af Schwedt, H. A. Müller, til at blive Huuslærer for deres Børn, som nu i det om Dagen ubenyttede smukke Locale for Svendeforeningen erholdt Klasseunderviisning og udenfor Skoletiden arbejdede under Præstens Opsyn. Snart ønskede saa mange Katholiker at nyde Fordeel af deres Børns Underviisning ved en Præst indtil den næsthøieste Klasse ved Gymnasierne, at Kirkecollegiet af St. Hebevig i Begyndelsen af dette Aar, paa Grund af Hr. Pst. Müller's Rectorats-Vidnesbyrd, ansøgte hos Regjeringen om Tilladelse til Oprettelsen af en høiere Drengeskole, som skulde slutte sig til den øverste Klasse af St. Hebevigs-Skolen. Men Svaret indeholdt Betingelser, som for vore daarlige Finantser vare uopfyldelige, eftersom Skolen maa bestaae ved Skolepenge. Men at forhale Sagen endnu engang, var bleven umuligt, fordi allerede 30 Elever havde etableret en Familieskole, hvormed der tillige var bleven forbunden et Pensionat. Disse Forhold bleve nu meddeelte de høiere Autoriteter, og saa have de nu endelig under 3. Juli rescriberet, at „der under de angivne Omstændigheder Intet var at erindre imod Oprettelsen af en høiere Drengeskole under Ledelsen af Rector Müller.“ — Denne Skole udvikler sig nu paa fast Grundvold til en høiere Borgerskole paa 6 Klasser. Skolepengene beløbe sig aarlig til 32 Rdlr.; Pension og Kost aarlig 200 Rdlr.

Charlottenburg. Udbidelsen af Søstre af den gode Hverdes Redningsanstalt er med Guds Hjælp fuldstændigt tilendebragt, saa at man nu allerede kan skride til Optagelsen af et større Antal Piger baade i Forbedrings- og Bevaringsanstalten, som ere aldeles adskillte fra hinanden.

Osnabrück. Indsamlingen af Peterspengen i det lille Dioces Osnabrück og i de nordiske Missioner har leveret i det første Kvartal d. A. et Beløb af 2000 Rdlr., i andet Kvartal 2700 Rdlr.

Augsburg. Den officielle Regnskabsberetning for det daværende combinerede Sygehuus pro 1859—60 udviser, at Værdien af Kosten i den katolske Afdeling, hvor barmhjertige Søstre forestaae Sygepleien og Huusholdningen, udgjør for

hver enkelt Syg dagligen 5 Kr. (o: 5 $\frac{2}{3}$ Skill.) mindre, end i den protestantiske Afdeling. Statsministeriet har befalet, at der ufortøvet skal bygges et Møderhuus for barmhjertige Søstre, og har derved gjort en Ende paa Kampen imod de barmhjertige Søstre, som, paa et af den revolutionaire Propaganda givet Tegne, var stiftet af Katholikkender samtidigt i Augsburg, Wien og Lisabon. I hvert Tilfælde har Ministeriet derved udtalt, at det ønsker Søstrenes Forblivelse i deres Virksomhed i Sygehuset.

Wien. Keiseren har behaget at modtage Forstanderne for den katolske Svendeforening i Wien, som overrakte Hs. Apostoliske Majestæt en Ansøgning om Tillabelse til at opføre et eget Svendehuus. Under Audientsen udtalte Keiseren sig blandt Andet ogsaa med megen Anerkjendelse om dette sociale Instituts høie Betydning for den sædelige Udbannelse af Haandværkerstanden og tilskjendegav ogsaa især de iblandt de Deputerede tilstedeværende Borgere og Foreningsforstandere i de varmeste og naadigste Ord sin Tak for deres ædle Bestræbelser.

Linz. Til Opførelse af en ny Domkirke i Linz til Minde om den høitidelige Forkyndelse af Dogmaet om den ubefimtede Undfangelse er der ved frivillige Bidrag allerede indkommet en Sum af 340,000 Gylden. Regner man dertil endnu selve Grunden, som er bleven kjøbt til Kirkens Bygning, saa besidder den vedkommende Forening for Tiden en Formue af 377,000 Gylden foruden mange andre værdifulde Foræringer og flere tusinde Gylden af tegnede endnu refterende Bidrag.

Italien. Burioni's Exempel blev fulgt af Hr. Jos. de Paoli, Secretair og Diakon ved den protestantiske Kirke i Florents, samt af Hr. Scipio Barsali, protest. Prædikant for Pontedera, Florents og Livorno. Hr. de Paoli offentliggjorde den 6. Mai d. A. en Erklæring, i hvilken han tilligemed sin Hustru Ernestine og en anden vis Mariotti høitidelig affværger sin hidtidige Wildfarelse og offentlig melder sin Tilbagetrædelse til den ene, hellige, almindelige, apostoliske, romerske Kirke. Hr. Barsali skrev den 9. Mai et Brev til sine Venner i Pontedera, i hvilket han mindes de vidunderlige Veie, paa hvilke Herren har ført ham, indtil han kom til at erkjende sine Wildfarelser og tilsidst blev ført tilbage i Møderkirkens Skjød. — Her viser det sig atter ret klart, hvorledes den katolske Sandheds seirende Kraft ikke kan formindskes eller svækkes ved nok saa heftige Storme og Forsølgelser.

Brasilien. Kirkelige Tilstande. En Skrivelse til Universel i Brüssel meddeler følgende Notitser om de kirke-

lige Tilstande i Brasilien: „De kirkelige Tilstande i Brasilien staae i en saadan Modsaetning til dem i Europa, at nogle Mindedelers derom ei vilde være Dem uvelkomne. Valget af de fem eller sex sidste Biskopper kunde ikke være bedre. En af disse Prælater, Msgr. de Karangeira, som Erkebiskoppen af Bahia havde sendt til Rom, for der at studere den kanoniske (kirkelige) Retsvidenskab, havde den Ære at blive consecreret af den h. Fader selv; hans første Handlinger viste ham værdig til denne Udmærkelse. Hyrdebrevet, han som Biskop af Porto-Allegro offentliggjorde, kundgør den reneeste, mest oplyste Iver. Msgr. de Macedo, som fik sin Dannelsen i Seminariet St. Sulpice i Paris, blev tilligemed Msgr. Karangeira præcanoniseret i det samme Consistorium. Tanken, at lade høitbegavede Præster gjøre deres theologiske Studier i Udlandet, fortrinsviis i Rom, vil bære rige Frugter for Kirken, — den brasilianske Clerus forhynger sig under Biskoppernes Indflydelse, og de religiøse Ordener blive strengere i Opfyldelsen af deres Ordens-Regler. I Keiserriget findes for Tiden Karmelitere, Franciskanere og Benedictinere. De Sidstnævnte have ogsaa i de sidste Aar med stort Held aabnet flere Skoler, og Regjeringen viser sig dagligen gunstigere imod disse Ordensmænd, for at befordre National-Opdragelsen. Lazaristerne have anseet Colonier. Først for ti Aar siden kom de hertil, og meer end tredive af deres Præster arbeide med Iver og med den bedste Lykke paa Geistlighedens Fornyelse. — Tohundrede og tredjendstyve barmhjertige Søstre ere udbredte over hele Brasilien, deres Skoler ere besøgte af Døttre af de høieste Stænder. Andre quindelige Ordener ere Clarisinder og Karmeliterinder. Medens de barmhjertige Søstre ved deres offervillige Virksomhed prædike Forløsereis Lære for Folket, opbygge de sidstnævnte Ordener i Særdeleshed ved Dvælsen af en meget streng Dyd i det bestuelige Liv. — De af Regjeringen oprettede Skoler lode tidligere meget tilbage at ønske; men i den sidste Tid, især siden de have kappedes med Klosteriskolerne, have de faaet betydelige Forbedringer. Benedictinernes Skoler indtage ubetinget den første Plads, men ogsaa Statens Gymnasier gjøre Fremskridt, og man tør i Almindelighed vente gunstige Resultater af dem for Opdragelsen. Anmeldelser til Præstestanden ere talrige; Gud give, at alle Candidater maae have sandt Kald fra Døen! — Præste-Seminariene ere endnu meget ufuldkomne. Kun Forstanderne, de saakaldte Rectorer, boe i selve Seminariet. Disse ere i Almindelighed fromme, nidkjære Mænd, men de have alene den hele Byrde af Directionen, Forvaltningen og Seminariisternes aandelige Veiledning at bære. De øvrige Lærere boe udenfor Anstalten, have næsten allesammen endnu andre Embeder og komme kun til Seminariet, for at holde Forelæsninger. Det vilde være meget gavnligt, naar Eleverne til-

ligemed deres Værere af Ordensstanden kunde leve i Samfund. Keiseren af Brasilien er meget gunstig stemt for Kirkens Opblomstring; han gjør sig Umage for at borttrydde alle modstaaende Hindringer. Den keiserlige Familie giver et meget opbyggeligt Exempel ved nøiagtig Opfyldelse af de kirkelige Pligter. Landbefolkningen er i Almindelighed god, ivrig i Troen og trofast i Herrens Tjeneste. En stor Hindring er Sognenes betydelige Udstrækning; Præsten maa ofte reise en heel Dag, førend han naaer til en Sngs Bopæl. Det er klart, at Skoleunderviisningen og Søndagens Høitideligholdelse maae lide, naar de Troende boe saa langt fjernet fra Kirken og Præsten. Forøgelsen af Sognenes Antal og Sammentrækningen af Landbefolkningen i Landsbyer, efter den af Jesuiterne i de tidligere saakaldte „Reductioner“ i disse samme Egne fulgte Methode, vil engang nok borttrydde disse Under. De større Byer ere mindre gode; det secteriske og rationalistiske Element, som ved Indvandringerne fra Tydskland trænger mere og mere ind der, er af det Onde. Fleertallet af Byerne ere Havnesteder; disse beholde Indvandringens Bærme, og saaledes blive disse Byer alle vore moderne Lafters Samlingspladser. Imidlertid troe vi dog tilbidsfuldt, at de gode Elementer ville beseire de anførte Under! Geistlighedens Udbannelse, Udbredelsen af Christelig Opdragelse og Regjeringens roesværdige Understøttelse ville sikkre Brasilien den første Rang iblandt Syd-Amerikas Stater.

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde idag Efterm. Kl. 4.

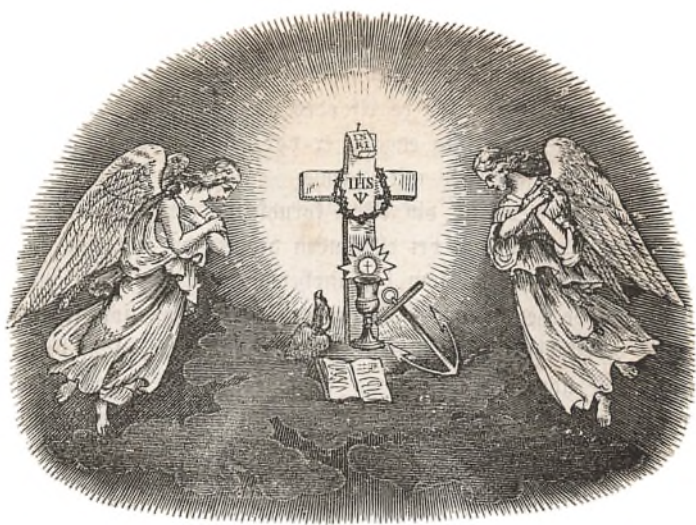
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 25. August. — 14. Sondag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimeesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 1. Septem. ber. — 15. Sondag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimeesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Scandinaviske Kirkeidende“ udgaar hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kønsthandler **C. N. Blankesteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 18. Søndagen den 8de September. 1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Den hemmelige Sjælereise. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Frantrig. Athen.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. De har vel den Godhed, ogsaa at fortælle os noget om Ceremonierne ved Begravelserne?

Pr. Vi have hidindtil talt om den Dmhu, som vi ifølge den katholske Kirkes Lære og Skik lægge for Dagen for de Afbødes Sjæle. Hvad Begravelserne angaaer, da kommer derved

ogfaa endnu noget Andet med i Betragtning, nemlig den christelig fromme Omhu for de Afdødes Legemer.

Thom. Naar jeg engang er død, saa bryder jeg mig ikke om, hvad de gjøre med mit Legeme.

Pr. Jeg vil til din Ære forudsætte, at du siger dette uden at have overlagt det eller uden at mene det alvorligt. Den katholske Kirke og de, som i Sandhed høre til den, tænke anderledes om de Hedengangnes Legemer. Disse have for det Første været Medstaber til saa mange smukke Handlinger, som de Afdøde have udsøvet ved dem, og allerede af den Grund ere de ærbørdige. For det Andet: Alle hellige Sacramenter, som vi annamme, annamme vi udbortes paa og med vore Legemer; disse ere derfor de indviede Templer, som under vor Wandel paa Jorden have været beboede af den Helligaand, vare blevne opfyldte med Hans Naade og i den h. Communion endog bespiste med Frelserens guddommelige Kjød og nærede med Hans høihell. Blod. For det Tredie ere de Afdødes Legemer os dyrebare, fordi vi haabe og ved Troen ere forviskede om, at de engang paa den almindelige Opstandelsesdag atter ville blive opvakte af Gravens Støv og Muld, omgivne med Glands og Herlighed og tilligemed deres Sjæle modtage deres fortjente Andeel i den evige Glæde. Derfor adskilte de Christne sig ogsaa allerede tidlig fra Hedningerne i den Naade, hvorpaa de begravede deres Døde. Liget bliver reent paaklædt, og sædvanlig med hvide Klæder, hvorved de Omstaaende skulle blive mindebe om Usthyldighedens hvide Klædebon, som den Afdøde har modtaget i den h. Daab og, som man haaber, bragt ubesmittet eller renset ved Bod med sig for Guds Domstol. Præsternes Viig blive smykkede med deres sædvanlige Mesfebragt og de Ordensgeistliges med deres Ordensdragt. De gamle Hedninger pleiede at paaklæde deres Døde prægtigt og kostbart. Denne Stolthed og utidige Dødselighed dadlede derfor den h. Hieronymus, idet han sagde: „Hvorledes passer Hovmod og forsængelig Glands til Sorg? til Taarer og Bedrøvelse? Kunne da de Riges døde Legemer ikke raadne i Andet end i kostbar Silke?“

Simon. Slige Spørgsmaal kunde man ogsaa mange Gange opfaſte endnu!

Pr. Den ſmukkeſte Brydſe for en Chriſtens affjælede Legeme er den, ſom forebilder hans Keenhed, hans Tro paa Frelſeren og hans Haab om Saligheden og Opſtandelſen. — Derfor bliver Liget heller ikke brændt, ſom Hedningerne ſaa ofte brugte, men lagt i en Kiſte, ſom derpaa bliver lukket og bedækket med et ſort Sørgetæppe. Denne Trækifte minder ligesom om Noah's Ark, idet den Afdøde i den ſætter over fra Verdens Synfloed og denne Dødeligheds Hav til et andet, bedre Liv. Korſet, ſom gjerne ſtaaer paa Kiſten, Korſet, ſom man bærer foran Liget, Korſet, ſom man giver det affjælede Legeme i Haanden, endelig Korſet, ſom efter Begravelſen bliver plantet paa Graven, betyder, at den Hedensfarne er død ſom en god Chriſten, og at han ene ved Jeſu Chriſti Korſdøds Fortjenefter haaber den ewige Salighed og en lykkelig Opreiſning af ſit Legeme af Graven. Brugen af Lys eller Fakler ved Begravelſer har ſin Oprindelse derfra, at man forud for det Meſte jordebe de Døde om Natten. Dette var Sædvane hos Romerne, og de Chriſtne kunde i Forfølgelſernes Tid desuden ikke paa anden Maade jorde deres Martyrer og andre Afdøde, end hemmeligt om Natten. Efter Conſtantin den Stores Tid begyndte man at holde Begravelſerne ved Dagen, men bibeholdt alligevel de brændende Lys og Fakler for den ſtorre Høitideligheds og deres billedlige Betydnings Skyld. Man kan ved Synet af dem tænke paa den evangeliske Billede, hvorledes nemlig de fromme afdøde Chriſtnes Sjæle med de „viſe Jomfruer“, og ledsage de af de hellige Engle, gaae den guddommelige Brudgom imøde til det himmeleſte Bryllup. Ligeledes erindre Lyſene billedligt om, at den Afdøde har vandret i Troens Lys og tændt den guddommelige Kjærligheds Flamme i ſit Hjerte. Det ſorte Liigklæde har maaftee ſin Oprindelse fra, at det i lang Tid var Skik at bære Liget til Graven liggende paa den aabne Baare, ved hvilken Leilighed man da bedækkede det med et Klæde, for ikke at genere de Omſtaaende dermed eller vække Bæmmelſe hos dem. Da man ſenere indførte Liigkifter, betjente man ſig

desuagtet ogsaa endnu fremdeles af Liigklæder til Prydelse og større Høitidelighed. — Hvad der imidlertid fortrinsviis adskiller de Christnes Begravelser fra Hedningernes, er deres Opførsel ved Liigtogene. Hedningerne bestilte egne Mænd og Qvinder, som bleve betalte derfor, for at de, i Stedet for den Udfødes Slægtninge og Venner, skulle græde og hyle høit. Naar de fik en bedre Betaling, grebe de endog til Knive og skare sig af forstilt Sorg og Fortvivlelse i Armene, saa at de blødte; de sønderreve deres Kinder, reve sig i Haaret og gjorde flere saadanne Daarstaber; ligeledes havde man særegne Qvinder, som maatte synge Sørgefange. Selv Jøderne efterlignede denne Skik hos Grækerne og Romerne. Saaledes læse vi, Matth. 9, 23., at der ved Jairus' Datters Liig vare Fløitespillere, som maatte blæse Sørgeomusik for at bevæge de Omstaaende til Medlidenhed. De Christne indførte andægtig Psalmesang i Stedet for alle disse Forfængeligheder, som ikke hjulpe den Udføde noget.

Thom. Men alle disse Ting kunde jo ogsaa godt gjælde som et Sindbillede paa den Sorg, man føler over en Udfød.

Pr. I ethvert Tilfælde var denne Sorg ikke nogen christelig, og de første Tidens Kirkesædne misbilligede det derfor ogsaa altid, naar de Christne paa hedensk Viis gif for vidt i at vise deres Sorg. Ogsaa Apostelen sagde jo til sine Thessalonicere (1. Thesf. 4, 12.): „Viid, at I ikke maae være bedrøvede for eders hensøvede Brødre, ligesom hine, der ikke have Haab.“ Dermed vilde han sige: Hedningerne troe hverken paa en Opstandelse, eller paa et tilkommende lykfsaligt Liv; derfor begræde de deres Slægtninges Død som en Ulykke; men I Christne maae ansee eders Medbrødres Død som en Lykke og som en Overgang til et bedre og lykfsaligere Liv. Derfor maae I meget mere glæde eder ved deres Død, ønske dem til Lykke og i Stedet for Sørgepsalmer suavere istemme Takke- og Jubelfange, fordi Herrens Barmhertighed har henslyttet eders Brødre fra det dødelige Livs Fængsel til Guds Børns Frihed. Den h. Chyprian*) siger: „Nei, vi maae ikke beklage eller begræde

*) Tract. de mortalitate.

vore afdøde Medchristne, da de jo egentlig ikke ere døde, men virkelig leve hos Gud; vi have ikke mistet dem, men sendt dem forud for os som vore Rejsefæller paa denne Verdens Pilegrimsreise, snart skulle vi selv følge dem; derfor skulle vi kun længes efter dem, men ikke begræde deres Død. Da de virkelig have iført sig Herlighedens og Uldødelighedens hvide Klædebon, saa bør vi lade de sorte Sørgeklæder blive borte som upassende for deres Triumph; Hedningerne kunde ellers tage Forargelse af os og tænke, at vi nok talte meget om et tilkommende lykfsaligt Liv, men ved vor Sorg og Klage over Vores Død i Virkelighed lode, som om vi næsten ikke troede derpaa."

Simon. Men er der da noget Dndt i at sørge over vore Familiemedlemmers Død? Det staaer dog ikke altid i vor Magt aldeles at undertrykke disse Følelser.

Pr. Dnd er Sorgen paa ingen Maade, og heller Ingen fordrer af os, at vi skulde see ligegyldigt paa vore Slægtninges Liig; Christendommen vil ikke gjøre os haardhjerte og grusomme, tværtimod tjene de mangfoldige Ceremonier ved Begravelserne selv netop ogsaa til at vække en mild og rolig Sorg i os; Taarerne, som vi hellige vore Afdødes Minde, ere ligesaa mange Beviser paa vor Kjærlighed til dem, som jo, dersom den ellers er en rigtig Kjærlighed, ikke bliver forbuden i Christendommen, men meget mere befalet. Kun den Sorg, som snarere ligner Fortvivlelse, end Deeltagelse, vil den katholske Kirke ikke taale hos os; og naar vi bevare den Tro ret levende, at der efter dette Liv følger et andet og bedre og en tilkommende Opstandelse, og naar vi have det faste Haab, at Gud optager de Afdøde i Sit Rige, og heller ikke vil udelukke de Tilbagelevende fra Sin faderlige Omfarg, saa vil en saadan for den Christne uværdig Sorg nok af sig selv blive os fremmed. Derfor ere ogsaa alle Kirkens Bønner ved en Begravelse af den Bestaffenhed, at de maae vække denne Tillid i os. Saa snart Præsten træder hen til Kisten, begynder han med Psalmistens Ord: Si iniquitates etc. d. e. „Herre, dersom Du vil ihukomme alle vore Synder, hvo vil da kunne bestaae for Dig?" Han beder derpaa hele den 6te Bodspsalme: De profundis o: „Fra Dybet

raaber jeg til Dig, o Herre"; i hvilken blandt Andet ogsaa de overordentlig trøstefulde Ord forekomme: „Hos Dig, o Gud, er der Forsoning; jeg sætter min Lid til Dig; min Sjæl haaber paa Herren, fra Morgengry indtil Natten, Israël skal haabe paa Herren; thi hos Herren er Naade og overvættets Forløsning, og Han vil frelse Israël fra alle dets Synder.“ Derpaa følger endnu det smukke Ønske: *Requiem æternam dona ei, Domine, et lux perpetua luceat ei!* 3: „Herre, forund ham den evige Hvile, og lad det evige Lys lyse for ham!“ Ogsaa Bødspsalmen *Miserere* 3: „Forbarm Dig over mig, o Gud,“ i hvilken vi ydmygt anraabe Guds Barmhertighed for os og den Afdøde, bliver læst, og Præsten slutter med den smukke Forbøn: „Herre, forløs Din Tjeners Sjæl fra alle Syndens Lænker, for at den ved Dig maa blive opvakt til Opstandelsens Herlighed iblandt Dine Helgener og Udvalgte og modtage et nyt Liv ved Jesum Christum, vor Herre.“

Simon. Hvad betyder da det, at Kisten bestænkes med Vieband og berhyes med Virak og at der fastes tre Gange Jord paa den?

Pr. Bestænkelsen og Berhyningen udtrykke billedligt det Ønske, at, ligesom disse Draaber af det indviede Vand og Belugten af Røgelsen nedscænke sig paa det affjælede Legeme, saaledes maatte Gud udgøde Sin Forløsnings og evige Forbarmelses Naade over den Hensøvedes Sjæl og forunde den Nydelsen af den evige Herlighed. Den tredobbelte Jordpaafastelse skeer med de Ord: *Memento, homo etc.* 3: „Ihukom, o Menneſte, at du er Støv og igjen skal blive til Støv!“ Deraf kunne I allerede forstaae Meningen og Betydningen af denne Skik. Alle Omstaaende skulle nemlig mindes saavel om deres første Oprindelse, som om deres sidste Time; thi Menneſtet er dannet af Støv og Jord og maa atter blive til Støv og Jord. Men Opstandelsen kalder os Alle til et nyt Liv.

Simon. Men Præsten bestænker og berhyer ogsaa ofte den i Kirken opstillede, med Viigklædet bedækkede Katafalk, uden at der er en virkelig Kiste.

Pr. Denne Katafalk, som i Kirkesproget kaldes Tumba

eller Grav, skal kun billedligt bethyde Kisten og Liget, og de Ønsker og Bønner, som blive udtalte ved den, gjælde selve den Afsøde. Fordum blev ethvert Liig før Begravelsen hensat i Kirken og blev staaende der i tre Dage eller endnu længere Tid; man læste da der det kirkelige Officium (Breviarbønner) for de Afsøde, og fordi de Christne tilbragte hele Natten med at afsynge og læse disse Bønner ved det udstillede Liig, blive disse kirkelige Bønner endnu for Tiden kaldede „Vigilier“, som betyder saa meget som „Nattevagt“. Paa disse Dage blev der da ogsaa holdt Sjælemesser ved det udstillede Liig. Da det af flere Hensyn senere blev nødvendigt at opgive denne Opbevaring, tog man sin Tilflugt til den billedlige Opstilling af Kisten. — Hvad nu selve Begravelsen angaaer, saa have I maafee endnu ikke vidst, at christelige Liig skulle nedlægges i Jorden i en vis bestemt Retning?

Simon. Hvorledes da?

Pr. Samtlige Liig skulle efter katholsk Skik lægges saaledes i Jorden, at de vende Ansigtet imod Øst; derved skal nemlig udtrykkes, at de Afsøde sætte deres Tillid og Haab til Christus, som er vor Sjæls Lys, ligesom den i Østen opgaaende Sol oplyser den sandfælsige Verden.

Simon. De har allerede omtalt, at Kirkerne ogsaa blive byggede med Høialteret vendt imod Øst, og De anførte derfor en lignende Grund.

Pr. Ganske rigtig, og netop derpaa, at vore Kirker ere byggede i denne Retning, beroer endnu en anden Skik, nemlig at naar Eigene blive bisatte i selve Kirkens Indre, ere de med Ansigtet vendte imod Høialteret, altsaa ogsaa imod Østen. Kun Eigene af Geistlige blive lagte saaledes, at deres Ansigt vender fra Høialteret imod Folket, ligesom de ogsaa i Livet maatte fra Høialteret vende sig til Folket.

(Fortsættes.)

Den hemmelige Sjælemesse.

Det var paa Kong Ludvig XVI.'s Henrettelsesdag, den 21. Januar 1793, henimod Kl. 8 om Aftenen, da en gammel Dame kom ned ad den steile Høi i Paris, som fra St. Lorenzkirken fører ind i Forstaden St. Martin. Pludselig troede hun paa engang at høre en Mand's faste Skridt bagved sig; hun blev forskrækket ved Tanken om at blive forfulgt, og skyndte sig hen imod en temmelig klart oplyst Boutik, traadte ind og faldt mere, end hun satte sig, ned paa en Stol. Postebageren, Boutikens Eiermand, saae forbausset paa Damen, som bleg og skjælvende stirrede paa Boutiksvinduerne, som om hun der saae Noget, som gjorde hende bange. „Hvad feiler dig, Borgerinde?“ spurgte han, medens han rakte Damen en lille med blaåt Papir overtrukken Papæste.

„Intet, Intet, mine Venner!“ svarede Damen med blid Stemme og tog imod Pæsten. Derpaa tog hun et Pengestykke op af Lommen og rakte det til Bageren: hendes Haand skjælvede. Faste, Savn og streng Spøgelse blandet med øjeblikkelig Angest, vare skrevne paa hendes blege Ansigt. Opmuntrret ved Postebagerens og hans Kones godmodige Udsæende fortalte hun, at en Mand havde forfulgt hende paa Gaden og at hun var bange for at gaae alene hjem.

„Ikke andet?“ svarede Manden. „Vent, Borgerinde!“ Han iførte sig sin Uniform og tog sit Gevær; derpaa gif han udenfor Boutiken. Den gamle Dame sank atter ned paa Stolen. Bageren kom hastig tilbage; men han var bleg, hans Been skjælvede og Dinene traadte ud af deres Huulninger, som om han havde seet et Spøgelse. „See, at du kommer afsted, Borgerinde, jeg kan ikke beskytte dig, uden selv at blive ulykkelig,“ sagde Mennesket og skjød Damen ud af Boutiken.

Da hun var kommen ud paa Gaden, gif hun saa hurtigt som muligt; men hendes Kræfter svigtede hende snart; thi hun hørte bagved sig Spionen, som haardnakketh forfulgte hende. Hun maatte standse, men vovede hverken at see paa sin Forsøger eller at tiltale ham; derpaa fortsatte hun atter langsomt sin Vej. Hendes Forsøger sagtnede ogsaa sine Skridt, dog saaledes, at han bestandig beholdt hende i Sigte. Klokkeren slog 9, da det tause Par atter kom forbi St. Lorenzkirken, i hvis Nærhed Damen pludselig traadte ind i et lille, eensomt liggende Hus.

Den Ubekjendte betragtede opmærksomt dette Hus, der ligesom alle andre i Forstaden saae fattigt ud, medens Damen steg op ad en steil Trappe. Hun bankede paa Døren til Tagkammeret, smuttede ind og satte sig udmattet paa en Stol, som

en gammel Mand bød hende. „Skjul Dem, skjul Dem!“ sagde hun til ham. „Vort Opholdssted er opdaget!“

„Hvad er der forefaldet?“ spurgte en gammel Kone, som sad i Nærheden af Kaminen. — „Den Mand, som siden igaar har spejdet omkring vort Huus, har fulgt efter mig i Aften!“ svarede Damen.

Ved disse Ord betragtede Tagkammerets tre Beboere hverandre med en Mine af den største Forfærdelse. Alligevel syntes Dbingen, som maaskee svævede i den største Fare, mindst afficeret. „Lader os albrig fortvivle om Gud,“ sagde han. „Vi have jo sunget Hans Priis selv midt under Mordernes og de Døendes Strig i Carmeliterklosteret! Naar jeg efter Hans Villie blev reddet fra dette Blodbad, saa skete det visstelig, for at opbevare mig for min Skjebne, som jeg skal modtage uden Knurren. Gud beskytter nok Sine, men Han kan ogsaa raade over dem aldeles efter Sit Behag. Lader os drage Omsorg for eder, ikke for mig.“

„Nei,“ sagde den gamle Dame, „hvad er vort Liv værd i Sammenligning med en Præsts!“ og Konen, som sad ved Kaminen, tilføiede: „Siden vi ere udenfor vort Klosters Mure, har jeg allerede betragtet mig som en Død.“

„Her ere,“ sagde den uhyg Tilbagevendte, idet hun fremtog den lille blaa Kiste, „her ere Hoftierne. Men — min Gud! jeg hører Nogen at komme op ad Trapperne!“ Ved disse Ord lyttede alle Tre; Lyden forstummede.

„Bliver ikke bange,“ sagde Præsten, „hvis Nogen forsøger at trænge ind til os! Det kan jo ogsaa være en Ven!“ Møbets tunge Trin kom op ad Trapperne, krøb Dbingen, fordi han var mest i Fare, ind i et Slags Stab og sagde: „Nu kan du lukke, Søster Agathe!“

Neppe var han i Sikkerhed, førend tre Slag paa Døren fik de to Damer til at bæve, og da de ikke strax svarede, oplukkede Manden udenfor selv Døren. De gjenkjendte i ham øiebliklig den Samme, som allerede i nogle Dage havde spejdet omkring Huset, som det syntes, for at udsponere det. Han var en høi, kraftig Stikkelse, men saae just ikke ond ud. Uden at sige et Ord, blev han staaende ved Døren og lod sit Blik langsomt svæve igjennem Bærelset.

To paa Gulvet liggende Straamatter tjente de gamle Klosterdamer som Senge. Et eneste Bord befandt sig i Midten af Bærelset, hvorpaa der stod en Messinghøstestage og laae nogle Skeer, tre Knive og et Brød. Ilden i Ovnen brændte mat. Væggene forraadte Tagets slette Tilstand, og mange brune Pletter i Loftet viste, at Vandet ofte maatte være trængt igjennem. Tre Stole, to Kuffetter og en gammel Komode udgjorde Meublementet.

Over Kaminen stod et Crucifix, ved Siden af Kaminen førte en Dør ind til et andet Værelse.

Ved Synet af denne Fattigdom viste der sig paa den fremmede Mandes Ansigt en Følelse af Medlidenhed, han kastede et velvilligt Blik paa de to gamle Jomfruer og sagde: „Zeg kommer ikke som Fjende, Vorgerinder — fromme Søstre, vilde jeg sige; og dersom der skulde tilstøde Dem en Ulykke, saa troer ikke, at jeg vilde bidrage dertil. Zeg kommer for at udbede mig en Naade af Dem.“ Nonnerne betragtede ham endnu altid taus; han vedblev derfor: „Hvis jeg forstyrrer Dem eller falder Dem til Besvær, saa tal frit, jeg vil gaae igjen; men viid, at jeg er Dem meget hengiven, og at De, hvis De have et Grinde, kunne skjenke mig Deres hele Tillid.“

Der laa i Mandens Ord og Miner saa megen Oprigtighed og Sandhed, at Søster Agathe, som i sin Ungdom havde levet ved Hoffet, da hun ligesom den anden Dame var af Adels, pegede paa en Stol for at byde sin Gjest at tage Plads; Manden ventede med at sidde ned indtil begge Damerne selv havde taget Plads. „De have,“ vedblev han, „optaget en ærværdig Præst hos Dem, der som ved et Vidunder er undgaaet at blive myrdet med de øvrige Carmelitermunke. Zeg veed Deres Gjestes og Deres egne Navne. De see altsaa, fromme Søstre, at jeg, hvis jeg havde haft den skrækelige Hensigt at forraade Dem, for længe siden kunde have gjort det.“

Ved disse Ord traabte den Geistlige ud af sit Skjul i Værelset. „Zeg kan ikke troe, min Herre,“ sagde han til den Ubekjendte, „at De er en af vore Forfølgere, og jeg betroer mig derfor til Dem. Hvad vil De have af mig?“ — Den hemmelighedsfulde Mand svarede i en ærefrygtsfuld Tone: „Fromme Fader, jeg kommer, for at bede Dem om en Sjælemesse for en indviet Persons Sjæle, hvis Regeme ikke hviler i indviet Jord.“

Den Geistlige saae forskende paa den Fremmede, i hvis Træk der afmalede sig en udsigelig Engstelse, medens hans Blik udtrykte den inderligste Bøn. „Velan,“ svarede han efter et Dieblit, „kom igjen ved Midnat, jeg skal da være beredt.“ Som bekjendt var dengang Christendommen „affskaffet“ i det ulykkelige Frankrig, og de saa Præster, som endnu vare i Landet, maatte feire den h. Messe om Natten og i dybeste Lønlighed.

Efterat den Ubekjendte med synlig Nøvelse havde takket Præsten og ærbødigen hilst ham og de tvende Damer, gik han. Dmtrent to Timer efter dette Optrin kom han tilbage, bankede beskedent paa Døren, blev indladt og ført til det indre Værelse, hvor Alt var færdigt til den hellige Offerhandling. En gammel Komode var omhyllet med et pragtfuldt, fra Klosteret rebbet

Alterklæde; derpaa stod et stort Kors af Ibenholt og Elfenbeen imellem 4 Bøghs, hvis svage Flammer kun sparsomt oplyste Værelset. Den dybeste Tausshed omgav denne natlige Scene med en mørk Majestæt. Handlingens udsjælelige Hellighed stod i en saadan Modsetning til Stedets Uæflichkeit, at Alle følte en vis Gysen. Ved Alterets Sider knælede begge Nonnerne og svarede paa Præstens Bønner, som stod der i sin Messesklædning og ved den hellige Forvandling opløstede en med kostbare Stene indfattet Kalk, som han havde reddet fra Klosterets Plyndring. Men Viin og Vand befandt sig kun i to Glas, og i Stedet for en egentlig Messesbog laa Carmeliternes Breviar paa Alteret.

Den Ubekjendte knælede ned mellem begge Nonnerne. Da han ved Begyndelsen af Sjaelemessen saae Pateren at omhulle Korset med sort Flor, greb Grindringen om noget Skrækkeligt ham saa mægtigt, at store Sveddraaber traadte frem paa hans Pande. De fire Personer saae hemmelighedsfuldt paa hverandre; det syntes som om deres Tanker atter havde opvaakt den Martyr (den henrettede Konge), hvis Liig var bleven fortæret af ulædftet Kalk, og som om hans Stygge dvælede hos dem. De holdt her en Sjaelemesse uden den Udbødes Begeme. Under det brøstfældige Tag af dette gamle Huus bade fire Christne til Gud for Kongen af Frankrigs No, hvem ryggesløse Mennesker netop havde myrdet paa den foregaaende Dag.

Efterat Messen var endt, bortfjernede begge Damerne sig, og Præsten henvendte sig blidt til den Ubekjendte og spurgte i en faderlig Tone: „Min Søn, hvis dine Hænder skulde være besmittede med Kongens Blod, saa betroe dig til mig! Der gives ingen Synd, som ikke kunde blive tilgivet ved en saa oprigtig Anger, som din er!“

„Min Fader,“ svarede Manden, „Ingen kan være uskyldigere end jeg.“

„Seg troer dig,“ svarede Oldingen. Derpaa sagde Manden: „Seg vilde skamme mig ved at byde Dem nogen Betaling for Sjaelemessen for Kongens Sjæle o. Men tag her denne hellige Reliquie, maaskee vil De en Dag vide at statte den.“ Med disse Ord overrakte den Fremmede Præsten en lille, meget let Kiste. Derpaa gik de ind i det andet Værelse, hvor den Ubekjendte sagde til de tre Personer: „De befinde Dem i et Huus, hvis Eier hemmelig er gunstig stemt for Kongen. Bliiver altsaa her; fromme Sjæle ville sørge for Deres Fornodenheder, og De kunne her uden Fare afvente bedre Tider. I dag om et Aar, den 21de Januar, kommer jeg igjen, hvis De endnu ere her, for at holde Sjaelemessen med Dem.“ Den Fremmede hilste Tagkammerets Beboere og gik.

Da man aabnede Kisten, fandt man deri et i Sved vædet Kometørklæde af meget fint Batist; men der var Blod-

pletter paa det og i et Hjørne var den kongelige Krone broderet. Begge Konnerne lode den kostbare Reliquie forfærdet falde. For de to uskyldige Sjæle var den Hemmelighed, hvori den Fremmede havde indhullet sig, uigjennemtrængelig, og selv den Geistlige vovede ikke at forske videre derover.

Fra denne Dag af mærkede de tre Personer, at en mægtig Haand beskyttede dem. Først fik de Brændsel og Levnetsmidler, saa Vask og Klæder, tilsidst ogsaa to Kort, med hvilke de kunde gaae ud uden at blive forfulgte af det republikanske Politi. Tidt fik Pateren fra usynlige Hjelpere Bink for sin Sikkerhed. Uagtet Hungersnøden saubt de tre Flygtninge regelmæssig fiint Hvedebrød for deres Dør; de formodede nok, at den Mand, som havde ladet holde Sjælemessen hos dem, maatte være deres Beskytter. Derfor bad de da ogsaa med særdeles Iver for ham, at han maatte blive bevaret fra alle Farer for Legeme og Sjæl.

Endelig kom den 21de Januar igjen. Ved Midnat hørte man rigtig den Ubekjendtes svære Trin paa Trappen. Værelset var smykket til hans Modtagelse, Alteret særbdigt. Begge Søstre gik ham imøde med venlige Ord fulde af hjertelig Glæde og Taknemmelighed; men han tilkastede dem og Presten et mørkt Blik, talte intet, hørte Messen, bad andægtig og forsvandt med nogle høflige Ord.

Et halvt Aar efter denne Begivenhed blev Kobespierre, der siden Kong Ludvig XVI.'s Henrettelse den 21de Januar 1793 havde regjeret Frankrig med frygtelig Grusomhed, stjrtet; en mildere Regjering traadte i Spidsen for Republiken. Konnerne og Carmelit-Pateren kunde nu uden Fare gaae omkring i Paris. Præstens første Gang var til Galanterihandler Ragon's Boutik, som han kjendte som en tro Tilhænger af Kongedømmet. Medens han opholdt sig hos denne, kom en Karre kjørende midt iblandt en stor Menneskemængde, og Fru Ragon sagde: „Der bliver den grusomme Kobespierre ført til Stafottet; han gaaer nu den samme Vej, som han har sendt saa mange Ulykkelige.“

En Strøm af Mennesker bølgede forbi. Over Mængdens Hoveder saae Pateren ogsaa den samme Mand rage frem paa Karren, som to Gange havde ladet læse Sjælemessen af ham. „Hvo er den Mand?“ spurgte han! „Det er Bøddelen,“ sagde Fr. Ragon, og hans Kone tilføiede: „Ja, er det ikke besynderligt? den samme Bøddel, som har exequeret Kongens Henrettelse, maa nu ogsaa befordre Kobespierre selv fra Livet til Døden!“

Pateren gik hjem i dybe Tanker. „Altsaa Bøddelen,“ sagde han til sig selv, „har bedet for Kongen, medens den ugubelige Hovedstad jublede over hans Død!“ —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Det „romerske Spørgsmaal“. Grev Merode vedbliver at være Krigsminister, og Franskmændene blive foreløbig ogsaa endnu. Franskmændene sige, at de kun beskytte Paven, men de beskytte ved Occupationen af den evige Stad tillige ogsaa deres egen Politik i Italien. Men sæt, at de forlode Rom, hvad da? Maaſkee vilde Revolutionen da udbrede sig over Kirkestaten, maaſkee vilde der for Christi Stedfortræder ikke mere findes en Plet italiensk Jord, hvor han kunde opholde sig uafhængig. Katholicismen og Pavedømmet vilde alligevel ogsaa fremgaae ukrenket af denne Prøve. Paven er Kirkens Overhoved som den h. Petri Efterfølger, og ikke, fordi han netop boer i Rom. Og Hs. Hellighed kan ogsaa fra et hvilketſomhelst Sted i den katholske Verden tale til den hele katholske Verden og til selve den evige Stad, saaledes som han hidtil har gjort det fra Rom. Forøvrigt tvivle vi ikke et Øieblik om, at det ligger i Forsynets Plan, ogsaa at opholde den h. Peters Stad for hans Efterfølgere, og vi ere overbeviste om, at den h. Faders Forviisning aldrig vil blive af lang Varighed. — Efter en Beretning fra Turin af 5te f. M. skal Løsningen af det romerske Spørgsmaal paa den antydede Maade ogsaa allerede være nær forestaaende. Den Elba skal tilbydes Paven som Erstatning for Rom og som Residents! Man maatte smile over en saadan eventyrlig Naivitet, naar der ved saadanne uværdige Forslag ikke blev rakt den h. Fader en ny Videlseskalk. Dog, hvorfor skulde man ikke gjøre den h. Fader saadanne Forslag! Sultanen finder Forsvarere, den h. Fader ikke. Ham har man frarøvet Romagnaen ved et Fribyttercoup; man har gjort Indfald i hans Stater uden Krigserklæring, man beskylder ham hver Morgen fra Turin, at han skal neblægge sit verdslige Herredømme, — hvo tager sig af ham derfor? — og naar han negter sit Samtykke til alle disse Usurpationer, saa skriger man over hans utaaalige Prætensioner og ophidses den offentlige Mening imod den „egensindige Olding!“ — Vil den h. Fader, som er naturligt, med Indignation tilbagevise et saadant Andragende, saa gjør dette intet til Sagen. Man har reddet Skindet, man har endog viist sig høimodig, det Dørlige er ligegyldigt. — Dengang den pavelige General Schmidt lod i Perugia revse en Haandsfuld frække Dprørere, gjentød hele Verden af Forsærdsløst Skrig over et saadant „Barbari!“ — men at den befuldmægtigede piemontesiske Blodhelt Cialdini lader styde den fordrevne Konges Tilhængere i Tusindvis og stikke Ild paa hele Byer, det finder vort intelligente og humane Publicum albeles i sin Orden. O tempora, o mores! Der

vil sandsynligviis komme en Tid, hvor man næsten vil stamme sig over at have levet i denne Nederdrægtighedens Tidsalder.

Frankrig. Omendstjondt Bladet Constitutionnel, som har exploiteret den saak. Merode=Goyouste Strid med saa megen Bitterhed imod den h. Stol, under 12te f. M. afgiver den Erklæring: „Det er falsk, at en blandet fransk og italiensk Garnison skal remplacere den franske Garnison,“ — saa seer alligevel den conservative franske Presse Tingenes videre Udvikling med Betyrning imøde. Selv Pariser Correspondenten af den protestantiske „Kreuzzeitung“ deler denne Betyrning, idet han skriver: „De revolutionaire Blade juble for Tiden; det gjærer i Ungarn, i Polen, og det lader albeles til som om Roms Rømning om føie Tid er en afgjort Sag. Man har rigtignok givet flere Wieblemmen af det diplomatiste Corps i Paris Forsikring om det Modfatte; men det kunde let ogsaa være Hensigten med en sliq Forsikring, lige til det sidste afgjørende Dieblit af henholde Magterne, især Østerrig, i Uvished. Uden Tvivl vilde Keiseren i Chalons have epbudt Alt for at bevæge Kongen af Preussen til ogsaa at anerkjende „Kongen af Italien“; thi det er klart, at det er af Vigtighed for den franske Regjering at lamme Preussen, førend de allerede fuldførte Kjendsgjerninger ogsaa endnu formeres med Roms Overgivelse til Piemonteserne, som idetmindste kunde føre til en Conflict med Østerrig. Iblandt Keiserdømmets Ministre er det kun endnu Walewski, som taler den h. Faders Sag; alle øvrige stemme ubetinget for at det romerste Spørgsmaal skal afgjøres saa hurtigt som muligt. Paa Papiret skal Alt allerede være fix og færdigt. Grundlaget for det nye og sidste Forslag (Ultimatum), som skal gjøres Paven, er Indskrænkningen af hans Magt til den saak. Leoninste Deel af Staden Rom (∴: Vaticanet med sin Urtegaard!); gif han ind paa det, saa vilde han i alt Øvrigt kunne foreskrive Betingelserne i Civillisten (Pengeunderstøttelse), hvre Honneurs, franske Skildvagter saa mange som han vil; gif han derimod ikke ind derpaa, nu vel, saa har Keiseren gjort Sit og kan „med rolig Samvittighed“ overlade Pius IX. til sin Skjebne. Det er den Mening, som er den fremherskende i de politiske Kredse, og det kommer nu an paa, om Begivenhederne ville reisefærdiggjøre samme.“ — Imidlertid vedbliver ogsaa hele Kirken at bede daglig om „at Herren vil opholde og bevare vor h. Fader Pius IX. og ikke overgive ham i hans Fjenders Hænder!“

— Som det synes at fremgaae af en Artikel i Pays, er det lagt an paa en retslig Forsølgelse (appel comme d'abus) imod Erkebistoppen af Rennes, som ved dette Mars Høitideligholdelse af „den h. Anna af Auray's Balsart“, har holdt en mishagelig Tale. Man erindrer endnu Keiserens og Keiser=

indens Balsfart til Capellet i Auray i A. 1856 og det forsonlige Indtryk, som den udøvede paa Bretagnolernes jævne og religiøse Sind. Geistlighedens var Keiseren meget taknemmelig og Biskoppen af Rennes saa rørt, at Keiseren androg hos den h. Fader om hans Ophjælpelse til Erkebiskop. Men siden den Tid er Meget blevet anderledes og det franske Episcopat beriget med mange Erfaringer, og Erkebiskoppen af Rennes har kundgjort sine Følelser i meget veltalende Ord, hvoriblandt der ere mange, som kunde synes Regjeringen egnede til at gribe til en „Forholdsregel“ imod Erkebiskoppen. Et ganske særdeles dybt Indtryk synes Biskoppens Fortælling om sin Reise til Rom og sit Ophold i den evige Stad at have udøvet paa de Tusinder af Pilegrimme; han bad sine Tilhørere om at dele den faste Overbeviisning, som han havde medbragt fra Rom, at al Ondskab maatte blive til Skamme paa Petri Klippe. „Les Empereur's passent, les Papes restent“ (o: Keiserne forsvinde, Paverne vedblive) udraabte han ved Slutningen af sin Tale, der, som sagt, er bleven ilde anskreven i Paris.

Athen. Det græske Folk har desværre hidindtil viist sig kun lidet værdigt til den Beskyttelse, Frankrig yder det; det succedede under Muselmændenes Nag og nu, da det er frit, viser det sig mindre tolerant, end selve Tyrkerne. Medens nemlig i det hele tyrkiske Rige alle franske Ordens-Instituter udbrede sig med riig Velsignelse, have de i det græske Kongerige alleflags Forsølgelser at bestaae. Flere græske Øer have en Befolkning, som er bleven den katholske Kirke tro. Syra tæller 6000 Katholiker; Tinos 6 til 7000; Santoria og Naxos hver Hundrede. Hver enkelt af disse Øer har en katholsk Biskop. I Syra ere Jesuiter, Skolebrødre og Søstre af den hellige Joseph; Santoria har Lazarister og Søstre af den hellige Vincenz af Paul. Biskoppen af Syra, som tillige er Apostolisk Delegat, har i Residensstaden Athen en General-Vicar, som i Forening med nogle Verdensgeistlige varetager Sjælesorgen i Byen og Omegnen, hvor der findes talrige udsprede Katholiker. Paa Biskoppen af Syra's Døste kom otte Søstre af den hellige Joseph til Athen og bosatte sig der; de aabnede strax en Skole for fattige Børn og overtog desuden Sygepleien. Byens fornemste Familier betroede Søstrene ufortøvet deres Døtre til Opdragelse; snart aabnede Søstrene et Pensionat, som allerede talte 50 Elever og ydede dem nogle Midler til de Forældreløses og Syges Pleie og Underhold. Fleertallet af hine Elever tilhørte græsk-schismatiske Familier. Omendstjøndt Søstrene ikke i mindste Maaade vare mistænkte for at ville gjøre Profelyter, havde Regjeringen dog Betænkeligheder og vilde derfor ansætte en græsk Pope (Præst) som Austaltens Opsynsmand; Søstrene afløse det

naturligviis. Alle Embedsmænd maatte nu paa Regjeringens Befaling tage deres Døttre ud af Pensionatet. Dronningen, som er Protestant, viste sig endnu mere intolerant, end Kultusministeren; hun truede en af sine Palats-Officerer med Affættelse, naar han ikke øiebliklig vilde tage sin Datter ud af Søstrenes Huus. Ved denne Forholdsregel bleve Søstrene nødsagede til ogsaa at affkedige de stakkels Forældreløse, som vare bleverne optagne til Opdragelse; nogle af dem sendte Søstrene til Piræus, hvor de ogsaa i de to sidste Aar have oprettet et Huus. — Den græsk-schismatiske Geistlighed i Grækenland er ved Tabet af sine politiske Privilegier nedsunken i endnu større Afhængighed og Forfald. Geistligheden faaer intet af Regjeringen, som er altfor fattig til at lønne Præsterne. Den lever altsaa af Handel med Sacramenterne og bestemmer Prisen paa sine Absolutioner efter Søndernes Tal og Størrelse. Man lægger ogsaa Værte til, at Grækerne meget ofte gaae til Naderen uden at skrifte, naar de nemlig troe, at Prisen for Absolutionen er for høi. Geistligheden i Athen er for Tiden mere foragtet, end nogensinde før og rekruterer sig af Selstabets laveste Klasser. — En der boende Franckmand havde en græsk Tjener; efter nogen Tid forlod denne Tjenesten for at blive Møllerkarl. Snart blev han ogsaa kjed af dette Arbeide; han henvendte sig altsaa til den græske (schismatiske) Biskop og bad om — Præsteindvielsen. Denne svarede, at han ikke kunde gjøre noget bedre, men at det vilde koste ham 600 Frcs., „at lære Messen.“ De bleve enige om Handelen; efter nogle Maaneders Forløb fik vor Candidat Ordinationen og etablerede sig i Nærheden af Byen, for der at drive sin „Forretning“.

Kirkelig Erindringsliste.

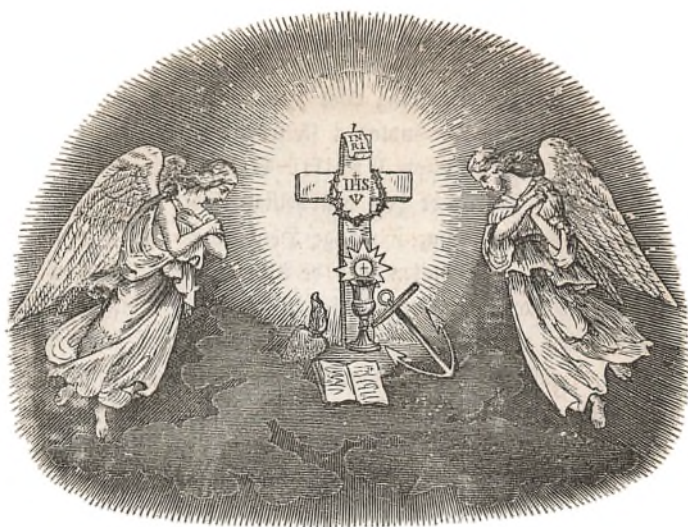
- Søndagen d. 8. Septbr. — 16. Søndag efter Pintsfe. — Mariæ Fødsel. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Feslandagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 15. Septbr. — 17. Søndag efter Pintsfe. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Onsdag d. 18., Fredag d. 20. og Lørdag d. 21. Septbr. ere kirkelige Tømpredage og derfor befalede Fastedage.

„Scandinavisk Kirkesidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Hr. Konsthändler C. N. Blaufenstein, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkåder; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

Z. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 19. Søndagen den 22de September. 1861.

Indhold: Tvende Mindetavler for troende Katholiker. — Miscelle. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Polen. Hannover. Østerrig. England. Irland. Frankrig. Paris. Sardinien. Neapel. Nordamerika.

Tvende Mindetavler for troende Katholiker.

I.

I Begyndelsen af Aaret 1809 stod den første Napoleon, en anderledes Krigshelt end hans Brodersøn, paa sin Magts høieste Trin: Frankrig og næsten hele Italien adløde ham, Tydskland med Preussen laae for hans Fødder, i Spanien var han seierrig og havde besat det Meste af Landet. Østerrig havde

med sine kraftfulde Folkeslag vel reist sig til ny Krig, men var bleven slagen i det ene Slag efter det andet, og den 13. Mai holdt den Mægtige sit Indtog i Keiserstaden Wien. Da forsøgte han sig ogsaa imod Christi Stedfortræder. Den 17. Mai 1809 frarøvede han den hellige Fader Pius VII., den ærværdige milde Ælving, i mange Henseender liig den nuværende Pius IX., Kirkestaten med de Almagtsord: „Paven har ophørt at være en verdslig Regent.“ Rom blev erklæret for den anden Hovedstad i det napoleoniske Keiserrige, Paven tilbød en anseelig aarlig Gage og overladt Valget, om han enten vilde opholde sig i Rom eller Paris. Allerede fem Dage efter dette Aan, traf et haardt Slag den Mægtige: han, som hidindtil aldrig var bleven overvunden, blev for første Gang slagen af Østerrigs Helte-Erkehertug Karl i det frygtelige Slag ved Aspern (21. og 22. Mai), som varede i to Dage, og med uhyre Tab kastede tilbage over Donau. — Pius VII. forfaste alle Forslag fra sin Undertrykker, som var dødt imod Bønner og Forestillinger, og den 10. Juni 1809 udtalte Christi Stedfortræder Excommunicationen imod Napoleon, saavel som imod alle, som fuldbyrdede hans uretfærdige Befalinger eller hindrede Excommunicationens Offentliggjørelse. Vel spottede Napoleon derover, lod den ærværdige Ælving tage til Fange i Quirinal-Paladset og slæbe til Valencia og derfra til Paris; men — fra det Dieblik begyndte hans Stjerne at dale. Ved skyndsomst sammentrukne Tropper havde han nok forstærket sig saaledes i Østerrig, at han den 5. og 6. Juli ved Wagram leverede et om muligt endnu frygteligere Slag end ved Aspern, men han maatte kjøbe den svære Seir med uhyre Offere, medens Erkehertug Karl endnu altid var slagfærdig, erobrede Kanoner og førte Tusinder af franske Fanger med sig. Keiser Frants forlangte Fred, Napoleon tilstod ham den gjerne: thi de østerrigske Troppers Tapperhed havde rystet ham. Østerrig tabte meget ved denne Fred, over 2000 Qvadratmiil Land, efterat der allerede i tidligere Krige var bleven det frareven endnu mere af dets gamle Gebeet. — Men trods Alt hvad Napoleon i det paafølgende Aar endnu videre sammenrøvede af

Land og Folk, troede det katholske Folk allerede dengang ikke mere paa hans Lykkes Varighed; thi han havde til sine andre Voldsgjerninger ogsaa føiet Kirkens Forfølgelse og fylt Maalet; han havde udfordret den guddommelige Retfærdighed og Excommunicationen tynge paa ham. Og det katholske Folk havde Ret. — I A. 1812 skulde endelig det frygtelige Omsving i hans Lykke begynde, som ikke har sin Lige i hele Verdenshistorien. Medens den engelske Hertug af Wellington og de spanske Guerillas gave de franske Marschaller fuldt op at bestille i Spanien, begyndte Krigen med Rusland, hvis Keiser Alexander I. var bleven kjed af den saalænge pleiede Forbundsbroderlighed med Keiser Napoleon ved dennes vilkaarlige Skalten og Valten over hele Europa. En halv Million udsøgte Tropper med 1200 Kanoner under prøvede Feltherrer og dhgtige Officerer førte Napoleon imod Rusland. Det tyske Rhinforbund, Østerrig, Preussen, Schweiz og Polen havde tilsammen maattet stille ham 200,000 Mand. Efter blodige Slag drog han ind i Moskva; men neppe ankommen der, stak Russerne selv deres gamle Stad i Brand, som fortærede Alt og tilintgjorde Huusly og Forraad, Tilbagetoget maatte tiltrædes over 300 Mile igjennem en Orken af Is og Sne, hvor Kjød af faldne Heste næsten var den eneste Føde. Det hører ikke herhen at udmale alle den „store Armees“ frygtelige Lidelser og Nædsler eller dens uhyre Tab. Den 13. Februar 1813 kaldte Kongen af Preussen hele sit Folk til Waaben, opsgavde Napoleon Huldskab og Trostab og sluttede den 28. Februar et Forbund med Rusland. Men Napoleon udstrev paaahy 300,000 Fransk-mænd; 100,000 Mand havde han endnu i Fæstningerne fra Danzig til Wesel, og det tyske Rhinforbund stillede ham atter sine Skarer. Med stor Møde seirede Napoleon ved Liège og Baugen; derpaa sluttede de trætte Kæmpere sex Ugers Waabenstilstand, for at forstærke sig paa begge Sider, men endnu vippe de Vægtstaaen meget. Da gjorde Østerrig Udslaget: den 12. August erklærede Keiser Frants den franske Keiser, sin Svigersøn, Krig. I en fri og aaben Erklæring viste Keiser Frants, hvorledes Ære og Pligt kaldte ham til Waaben og

hvorledes han kun havde det europæiske Almeenvæsens Vel for
 Sie. En saadan Trost og Enighed hos de første Magter
 lovede en lykkelig Fremtid. Paa samme Tid kom det Budskab
 fra Spanien, at Wellington havde seiret over Franskmændene i
 det ene Slag efter det andet. Slag fulgte nu paa Slag i
 Tyskland, næsten alle uden Undtagelse ulykkelige for den franske
 Hær. Den 8. October erklærede ogsaa Baiern Krig; den 18.
 s. M. fandt det store Folkeslag ved Leipzig Sted, i hvilket
 Napoleon blev aldeles slagen; det kostede hende 80,000 Men-
 nesker. Franskmændene maatte flygte til Rhinen, medens den
 bayeriske General Wrede spærrede dem Veien ved Hanau, hvor
 Napoleon den 30. og 31. October kun kunde slaae sig igjennem
 med stort Tab. De Allierede forfulgte Fjenden over Rhinen,
 og over Pyrenæerne trængte Wellington frem fra Spanien. Nu
 fulgte atter Slag paa Slag. Endnu den 20. Marts 1814
 pralede Napoleon: „Jeg er nærmere Wien end Paris“; men
 den 31. Marts droge de Allierede ind i Paris, den 12. April
 maatte Napoleon, hvem flere Marschaller negtede deres Tje-
 neste, takke af, og af Naade lod man ham kun endnu beholde
 Den Elba som et lille souveraint Fyrstendømme, hvortil han
 afgik den 28. April. Men medens Fyrsterne derefter raadsloge
 i Wien med hverandre om en ny Statsorden for Europa og
 ikke kunde blive enige, bleve de gjorde enige ved Napoleons
 pludselige Tilbagekomst fra Elba til Frankrig den 1. Marts
 1815. Den franske Armee gik atter over til ham; den neppe
 gjenindsatte Kong Ludvig XVIII. maatte flygte; men den 18.
 Juni fandt det frygtelige Slag ved Waterloo Sted, i hvilket
 den preussiske Tapperhed gjorde Udslaget. Den engang Almæg-
 tige blev som Fange paa Livstid bragt ud i Verdenshavet
 paa Den St. Helena, hvor han ankom Marsdagen for Slaget
 ved Leipzig. Den h. Fader fik Kirkestaten igjen; den
 haardt prøvede Pius VII.'s Tilbagekomst lignede et
 Triumphtog. — Dette maa man have for Sie medens nu
 Kirkes Fjender atter trænge vor hellige Fader Pius IX.!
 Maae end nok saa tunge Tider komme, St. Helena ligger

endnu paa den samme Plet! Løgn og Bedrag, Underfundighed og Vold vilde ende nu, som de tidligere have endt.

II.

Napoleon I. befandt sig, som nylig omtalt, efter sin Søns Fødsel (20. Marts 1811) paa sin Magts høieste Tind, medens den ærbørbige Pave Pius VII. holdtes fangen af ham i Savona. Han havde factist berøvet den h. Fader hans verdslige Herredømme og bestemt sin egen nysfødte Søn til „Konge af Rom.“ Han forlangte nu, at Pius VII. skulde anerkjende Kirkestatens Indlemmelse i hans Keiserrige og tilbød ham Avignon eller Paris til Residens, hvor han skulde leve i fyrstelig Tre og erholde en aarlig Dotation af 2 Millioner Francs; men den fangne Pave viste Fristeren fra sig, og hans Anseelse var selv i Frankrig saa stor, at det foruroligede den Mægtige. Syv og tyve Diøcefer i Frankrig havde Biskopper, som Napoleon havde udnævnt, men hvem den h. Fader negtede den kirkelige Anerkjendelse og Stadfæstelse. Disse blot af Napoleon udnævnte Biskopper bleve derfor heller ikke anerkjendte af de fleste Domcapitler og selv de mere føielige lode dem kun gjælde som provisoriiske Bispeddømmeforstandere, fordi ingen Keiser eller Konge, men alene Christi Stedfortræder formaaer at give dem den apostoliske Sendelse. Men deraf opstode saa mange kirkelige Forstyrrelser, at Napoleon følte sig foranlediget til at sende to Cardinaler til Savona, for „ved lempe- lige Underhandlinger“ at gjøre Paven mere eftergivende. Pius VII. modtog de to Cardinaler Spina og Caselli, som knælende bevidnede Kirkens fangne Overhoved deres Frefrygt, med megen Belvillie, men erklærede, da de havde tilkjendegivet ham deres Hverv, med Bestemthed, at han først kunde foretage Biskoppernes Indsættelse og overhovedet pavelige Handlinger, naar han atter havde erholdt sin Frihed. Han tilbageviste alle den Mægtiges glimrende Tilbud, han forlangte ikke Gjenindsættelsen i det verdslige Herredømme, men ubetinget at føres tilbage til Rom. Der vilde han residere i Katakomberne, taale al verdslig Fornedrelse og regjere Kirken med sine troe Cardinaler. — Denne

den h. Faders Standhaftighed bragte Keiser Napoleon i den heftigste Vrede. Han besluttede at ville bryde Modstanden ved brutal Vold. Paveligjindede Statsraader fik saaledes med Spot og Spee deres Affked; Præsten d'Astros, som havde udbredt en pavelig Skrivelse, blev fængslet, saaledes ogsaa flere Præster, som havde dannet en geistlig Forening. Til de uspielige Domcapitler udgik den Commando, at de strax skulde anerkjende de keiserlig udnævnte Biskopper, da Capitlerne i modsat Tilfælde vilde blive opløste og Domherrerne kastede i Fængsel. Med endnu større Voldsomhed behandlede han nu den hellige Fader selv. Pius VII. blev fra nu af bogstavelig behandlet som en Arrestant. Hans Indkomster bleve indskrænkede til det Alleringeste, alle hans troe Tjenere fjernede, alt Skrivematerial frataget ham, og en Gensdarmeofficeer havde det Hverv at bevogte ham Dag og Nat. Derhos blev det ham betydet, at han ved sin „Gjenstridighed“ udsatte sig for den Fare at blive dømt og affat ved en Kirkeforsamling!!! Virkelig fattebe Napoleon i sit rasende Overmod den taabelige Beslutning, at han ved een af ham selv behersket Kirkeforsamling vilde tage Kirkens Anliggender i sin Haand og selv commandere og regjere Kirken. For strax at gjøre Niemedet med denne Kirkeforsamling klart, skulde den aabnes umiddelbart efter „Kongen af Rom's“ Daab, som var fastsat til Juni Maaned 1811. Men en Høiere holdt Vægtfkaalen i Skyerne, og det blev anderledes. — I Mellemtiden fra Marts indtil Juni 1811 forviklede de udenlandske Forhold sig saa meget, at et Brud og en Krig med Rusland maatte synes som uundgaelig. Midt under dristige politiske og kirkelige Planer blev „Kongen af Rom's“ Daab fuldbgyrdet den 9. Juni med uhørt Pragt og Høitidelighed. Den var den mest glimrende, men ogsaa den sidste Fest, som Napoleon har feiret i Paris. — Den 17. Juni skulde Kirkeforsamlingen aabnes; men saa mægtigt virkede Indflydelsen af Christi Stedfortræders Anseelse, at Napoleon besluttede, først endnu at sende en Deputation til Pius VII., for at erholde hans Samthkke til Kirkeforsamlingen og, om muligt, gunstige Erklæringer. Erkebiskoppen af Tours

og Biskopperne af Nantes og Trier maatte reise til Savona. De bleve med Glæde modtagne af den fangne Pave, da det, som han yttrede, gjorde hans Hjerte godt, atter at omgaaes med apostoliske Brødre. Han beklagede sig smerteligt over det strenge Fængsel, men erklærede, at han efter Kirkens Love ikke kunde foretage noget uden Cardinalernes Samthkke. Kun ved Biskoppernes indstændige Bønner lod han sig bevæge til, for Kirkefredens Skyld undtagelsesviis at anerkjende og stadfæste de af Keiseren udnævnte Biskopper — til en Forandring i de kirkelige Forrifter desangaaende lod han sig ikke bevæge. Napoleon's glimrende Tilbud betræffende Pavedømmets hdre Stilling tilbageviste Pius VII. atter paa det Bestemteste, idet han sagde: „Keiseren vil af Apostelfyrstens Efterfølger gjøre sin første Almosenier (Hofgeistlig), men hos mig vil han aldrig opnaae denne Fornedrelse af den h. Stol. Han troer at have overvundet Pavedømmet, fordi han holder mig under Lås og Lukke. Jeg er gammel, og snart vil han kun endnu have Riget af en i hans Lænker død fattig Præst i sine Hænder.“ Men disse Pius VII.'s sidste Ord gif ikke i Opfyldelse. Gud havde endnu forbeholdt ham hans Triumph og den Mægtiges Fald. — Imidlertid blev den af Napoleon sammenkaldte Kirkeforsamling virkelig aabnet den 17. Juni 1811 i Notre-Dame i Paris. Den bestod af mere end hundrede af Frankrigs, Italiens og Rhinforbundsstaternes Cardinaler, Erkebiskopper og Biskopper. Dog hvad skete? Forsamlingens første Handling var, at den svor Paven den høitidelige Troskabsed, som Kirkeforsamlingen i Trident har foreskrevet alle Provincial-, National- og almindelige Kirkeforsamlinger. Cardinal Fesch, Keiserens egen Onkel og det af ham selv dertil udvalgte Medskab, var Forsamlingens Præsident; den ne besteg efter endt Abningsgudstjeneste den kirkelige Throne og svor: „sand Lydighed imod den romerske Ypperstepræst, Apostelfyrsten Petri Efterfølger og Christi Statholder!“ Og da den 26. Juni en Adresse blev vedtaget til Keiseren, som den 30te vilde give samtlige forsamlede

Biskopper en høitidelig Audients, da reiste den daværende Viebiskop af Münster og Biskop af Sericho in part., Caspar Max af Drostte-Bischering († 1846, efterat han den 6. Septbr. 1845 havde feiret sit 50aarige Bispe-Jubilæum) sig og erklærede frimodigen:

at han i Adressen søvne det, hvormed Conciliet burde begynde. Han troede nemlig, at det var Biskoppernes Pligt, strax at benytte denne høitidelige Audients, som Reiseren vilde give dem, til ganske udtrykkelig og paa det Indstændigste at bede Reiseren om, at Paven maatte blive sat i fuldstændig Frihed.

Ved dette af Mange understøttede Andragende blev hele Forsamlingen mindet om sin rette Stilling og Opgave, og Fleertallet af de forsamlede Prælater optraadte fra nu af imod Napoleons uretfærdige kirkesjendtlige Indgreb og Fordringer med et uovervindeligt Mod.

Forgjæves rasede Napoleon, al hans Venlighed og Trubler vare forgjæves ved Kirkeforsamlingen; den besluttede intet Andet end hvad den fangne Pave forud havde bifaldet. — Neppe vare endnu tre Aar henrundne, førend den mægtige Napoleon var sthyrtet fra Thronen, men Pius VII. holdt sit Triumph=Indtog i Rom.

Miscelle.

I Brescia (By i det „indlemmede“ Lombardie) blev nylig et Barn bragt til Daab i Kirken. Den døbende Præst spurgte Fadderne om hvad Barnet skulde hedde. Han fik til Svar: „Italia libera“ (=: frit Italien). Præsten var i Begyndelsen noget tvivlraadig og tøvede; men, hvad enten det nu var af Klogskab eller af Frygt, han besluttede sig til, for ikke at afftedkomme Scandale og Strid i Kirken, at døbe Barnet med dette Navn. Det var nu meget paafaldende at høre Præsten i

fit Ornat høit at raabe i Kirken: „Italia libera! Forsager du Djævelen? Forsager du Verden og al dens Pragt?“ foruden de øvrige Forsagelser, og det stakkels Italia libera svarede hele Tiden med hymn og sagte Stemme: „Jeg forsager!“ Men det Besynderligste derved var, da Præsten under den h. Handling kom til den Ritus, at han skulde lægge Barnet et lidet Korn Salt i Munden, at han da med høitidelig Stemme udtalte Ritualets Ord: „Italia libera, annam Viisdommens Salt ic.“ Men Sagen tog — om til Straf eller til Advarsel, overlade vi enhver Eftertænkende — en saare alvorlig Ende. Det smukke Italia libera døde efter 24 Timers Forløb af en meget ondartet Feber og Riget blev om føie Tid kulsort. — Rjendsgjerningen er fuldkommen tilforladelig.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. De udenlandske Blade bestæftige sig stadig med Prælaten Nardi's Mission hos Keiser Napoleon. Msgr. Nardi befinder sig rigtignok paa en Reise i Frankrig, men den foregivne „Mission“ er løs Tale. Smellem Pius IX. og Napoleon, er der, som vi gjentagende have bemærket, siden den 31. Decbr. 1859 ikke vexlet en Linie, hvilket imidlertid ikke forhindrer visse Journaler i at give alle Personer, som reise imellem Paris og Rom, „egenhændige Breve“ i Haanden. — Rigeledes maa det, der i nyere Tid atter er bleven skrevet om Franskmændenes Afmarche, betragtes som Opfindelse. Napoleon ønsker at beholde Nøglen til det italienske Spørgsmaal i sin Haand, derfor bliver han i Rom. Franskmændene tænke saalibet paa at forlade den evige Stad, at de nu endog igjen forshne deres Magasiner i Rom og Omegnen med nyt Forraad af ethvert Slags. — Søndagen den 25. August begav den h. Fader sig til den franske Nationalkirke, hvor Festen blev fejret for Kong Ludvig den Hellige. Pius IX. blev hilset overalt med Vivatraab. Af alle de Hylbinger, som siden den sidste Revolutionskrig imod Pavedømmet ere blevene den h. Fader tilbeel, var denne den varmeste og mest levende, som det romerske Folk viste ham den 25de. Det var som om hele det katolske Rom følte Trang til, ved denne Kundgjørelse ogsaa tillige at bringe Forfjellen imellem Ludvig den Helliges Politik og Nuti-

dens antikatholske Politik sig og Andre ret til Bedrøftthed. — I en Alder af 80 Aar døde her fornylig den forhenværende neapolitaniske Minister Ferdinand Troya, Ministerpræsident under Ferdinand II., en Mand af udmærkede sædelige og religiøse Dyder. Han har ikke, som visse revolutionaire Ministre, sagt, at han vilde døe „fattig,“ men han er virkelig død i Fattigdom. Da han kom til Rom, trak han sig tilbage i Passionisternes Kloster, og hos disse fattige Ordensfolk endte han sine Dage. Sit betydelige Gehalt skjænkede han til Fattige, Kirker og Velgjørenhedsanstalter i Neapel. Saaledes levede og døde een af de Ministre, som man behager at kalde „Tyranner“, Ferdinand II.'s „forbandelsesværdige Redskaber!“

Polen. Af en Correspondence i „Kreuztg.“ fra Warschau udbrage vi følgende Sted: „Ogsaa Dronningen af England have vore polske Dvinder villet vise deres Taknemmelighed for hendes smukke Parlamentstaler til Gunst for Polen derved, at de have broderet en smuk Bude til hende og overgivet den til den herværende engelske Consul til videre Befordring. Flere Damer skulle især have ladet sig bevæge til at bidrage til denne Foræring, fordi Dronningen med sin afdøde Moder, Hertuginde af Kent, vare traadte over til den katholske Kirke, — hvilket man her troer overalt og uden Modsigelse.“

Hannover. Fra 27. til 28. August holdt den protestantiske Gustav-Aldolphs-Forening sin 18de Generalforsamling. Iblandt de ca. 400 Gjester og Foreningsmedlemmer vare Deputerede fra Frankrig, Schweiz, Øverrig, Ungarn, Siebenbürgen og andre Stater, hvor Protestantismen bliver bekiendt i det tydske Sprog. Paa den anden Fjstdag indløb en Depeche fra Keiseren af Østerrig til det herværende Gesandtskab, hvori den katholske Keiser melder, at han havde bevilget en Bøn om Understøttelse for en protestantisk Menighed, som Ritmester v. Haber (nærværende i Forsamlingen) havde overrakt sin keiserlige Herre. Forsamlingen vøterede strax sin Tak til Keiseren ved et Telegram. I Regnskabsaaaret 18⁹⁹/60 har Foreningen udgivet til 537 Menigheder 157,628 Thlr. til Kirkebygninger, Løse til Præster og Lærere ic.

Østerrig. Presse beretter fra Lemberg i Galicien, at fem græske Menigheder ere gaaede over til den romersk-katholske Kirke. De fem Menigheder have assendt en Deputation til den høiærv. Biskop Jezinski af Przemyśl, som skriftlig skulde underrette Statholderstabet om den tilsigtede Conversion.

England. Skilsmisjesdomstol. I England blev for nogle Aar siden oprettet en Skilsmisjesdomstol. Indretningen

blev dengang stærkt angreben; men til dens Undskyldning blev der sagt almindelig, Skilsmisse vilde ved det engelske Folks sunde moralske Sands altid blive en Sjældenhed og Domstolen bestemt ikke have mere end 8 Skilsmisser at foretage om Aaret. Men Retten blev allerede strax i de første Uger af sin Tilværelse overlæstet med Forretninger. Man trøste sig nu med, at det var gamle Restancer, som, naar disse vare fra Haanden, ikke vilde forekomme mere. Erfaringen har viist det Modfatte! Fra Novbr. f. A., da Domstolen atter blev aabnet efter de lange Ferier, indtil 27. Juli, Begyndelsen til dette Aars Ferier, bleve 271 Sager gjorte anhängige; 164 Egtefæder bleve aldeles opløste, to erklærede ugyldige, ved 10 kun udtalt Skilsmisse fra Vord og Seng, og kun 25 Skilsmisseklager afviste; 70 andre Tilfælde henstaae endnu uafgjorte. Et Londoner Blad klager ikke med Uret saaledes: „Englænderne rose sig gjerne af deres Sædelighed og takke bestandig Gud, at de ikke ere som andre Nationer. Men nu maa man tilstaae, at vi ikke ere noget sædeligt Folk, og at vore Middelklasser, hidindtil Landets Hæder og Stolthed, ere saa fordervede, som man vel kan forlange det. Loven beforder Tøilesløsheder; den liberale „offentlige Mening“ er til dens Gunst, og hvo som paastaaer, at Sir Creswell (Præsident for den nævnte Ret) ikke kan opløse et gyldigt Egtefæde, bliver anseet for en Nar. Den nye Ret bliver en Institution for Landet, og Følgen er, at Egtefædet bliver en Contract, som Contrahenterne kunne ophæve efter Behag.“ Det er det samme England, som med utrolig Iver vil paanøde katholske Nationer sin „rene (!) evangeliske Lære“ og sine forfalskede Bibler. Mon de engelske Bibelcolporteurere ikke ogsaa snart ville udslette hine Ord af deres Bibler: „Hvad Gud har sammensvøiet, skal Mennesket ikke adskille“? og hine endnu klarere Ord: „hver den, som tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Hoer“? (Matth. 19, 9.)

— Englænderne og Søderne profitere ved den italienske Revolution. Yndere af ægte italienske Konstgjenstande, kirkelige Malerier, &c., samt alle dem, som endnu ikke ville troe paa Cavour's „frie Kirke i den frie Stat,“ gjøre vi opmærksomme paa Følgende: Tablet tilskrives fra Rom: „I Vesi ved Ancona blev et Augustinerkloster ophævet strax efter den piemontesiske Occupation. Dets Kirke blev lukket og først aabnet igjen den 7. August, dog ikke til Gudstjeneste, men til en Auction over de confiskerede Kirkegodsfer. Paa lignende Maade gaaer man tilværks paa andre Steder, og det hedder, at Søder og Englændere ere Hovedkjøberne. Det hed ogsaa, at Englændere kjøbte de ophævede Klosters Sørdegodsfer; men det troer jeg ikke; thi i Kirkeprovisita, Ma-

lerier og andre Kunstværker ere Pengene meget sikkrere og rentablere anbragte." Denne Efterretning finder en mærkværdig Stabfæstelse i følgende Inzerat i Times: „Bigtigt Salg af ægte Malerier, hovedsagelig af gamle Mestere, af en Herres Samling, som har reist i Italien, navnlig under den sidste Revolution. Samlingen indeholder Værker af Pietro, Perugino, Poussin, Guido, Borgognone, Palmavecchio, Murillo m. Fl., iblandt Andet tre mærkværdige Billeder af Træ af Guitto, fra Capellet i Pobbici ved Urbino, en smuk Altertavle af Perugino, fremdeles nogle Værker af nyere Mestere, ligeledes Bøger med Tegninger af den toscanse og venetianske Skole, pragtfulde Alterlysestager af Luca della Robbia, florentinske Broncearbejder, Sølvsager, etruskiske Vaser og venetianske Glasarbejder." — Her fandtes atter Mundheldet: „Smaa Thyve hænges, for de store tager man Hat-ten af.“

— Den mangeaarige Bøn for de forskjellige Confessioners Ubsoning i England bærer altid skjønnere Frugter. Lige fornødig aflagde Hertuginde af Sutherland offentlig den katholske Troesbekjendelse, „forbi hun i sin hidtidige Troesklære hverken havde fundet Grund eller Sikkerhed for sin Sjæls Frelse.“

Irland. De protestantiske Missioners Ufrugtbarhed. I Slutningen af Juli Maaned holdt i Dublin en protestantisk Geistlig i en stor Forsamling et Foredrag, i hvilket han paaviste, at de protestantiske Missionssekskabers Beretninger „om Omvendelser“ af Katholiker i Irland og Amerika for største Delen ikke vare andet end Vind og beregnede paa at lokke Penge ud af det protestantiske Publicums Lomme til Bedste for de Herrer Missionairer. Med Protestanternes Hedingemission er det ikke bedre bevendt. Vel gives der ca. 8000 Missionairer, Agenter, Bibeluddelere og slige „Ordet's Tjenere,“ og mange Millioner Bibler og religiøse Tractater blive aarlig uddeelte; desuagtet har Protestantismen i de sidste hundrede Aar neppe vundet 100,000 Bekjendere i Asien, og mistet dem næsten Alle igjen. Missionairerne vide bedst, hvor frugtesløst deres Arbeide er, og de mere oprigtige af dem tilstaae dette ogsaa. En Missionair ved Navn Genähr bekjender i det rhinske Missionssekskabs nyeste Beretninger: „Ikke, at jeg allerede kan berette om Evangeliets Seier; saa hurtigt brydes ikke den i Hedendommen opvoxede Generations Hjertes; dertil hører endnu mangt et Slag af Ordet.“ Og dog har denne Mand allerede været 13 Aar i China! Om Staden Saihong siger han: „I ni Aar har jeg boet der og kun udrettet lidet. Jeg troer neppe, at jeg vender tilbage dertil; Folk have der op-

ført sig altfor slet imod mig." Hvad der fængsler de fleste anglicanske Missionairer, Agenter og Colporteurer til „Forretningen," er den gode Betaling, som de faae i deres saak. Missionstjeneste.

Frankrig. Under de Siamesiske Gesandters Ophold i Paris vare samtlige Herrer Professorer i de orientalske Sprog forsvundne, fordi de frygtede for at komme til at tale Siamesisk med disse Herrer Gesandter og saaledes sætte deres Ry for Ærdom paa Spil. Ærde Geistlige, der have virket som Missionairer i Bag-Indien eller ere bestenite til at virke der, tjente i Stedet for de bortrømte Professorer som Tolle imellem Gesandterne og Regjeringen.

Paris. En romersk Correspondent til Bladet Monde forjffrer med Hensyn til den saak. Merode-Goyonoske Affaire, at den af franske Blade givne Fremstilling om Sagens Forhold er bygget paa reen Opdigtelse, og at i Særdeleshed den gode Forstaaelse mellem Pius IX. og Medlemmerne af hans Regjering aldrig har været bedre, end netop i den sidste Tid.

Sardinien. Nødlidende Nonner. Piemont har i de „annecterede Lande" deels ganske ophævet Klosterne, deels inddraget deres Godser. Medlemmerne af de ophævede Klostre erholde ikke den dem bevilgede ringe Pension. De Nonner, som endnu leve i de udplyndrede Klostre, ere nær ved at omkomme af Sult. Turinerbladet Armonia offentliggjør to Breve fra to Nonner, som bønlig bede deres Slægtninge om lidt Understøttelse for sig og deres hungrende Medsøstre. Medens Millioner bleve og blive bortbøfede til at revolutionaire Neapel og Kirkestaten, bøe nu stakkels Nonner, som endnu fornylig vare velhavende og ganske opoffrede sig for det almene Vel, af Hunger i „Frihedens" Navn og til Døds for det „enige Italien"!

Neapel. Den demaskerede Løgn. Den engelske Minister Gladstone udgav for nogle Aar siden et Smædeskrift over Neapel, efter hvilket Tusinder af Ustyrbige skulle have smægtet i Fængslerne under den afdøde Kong Ferdinand II. Gladstone, hvis Skrift endnu bestandig bliver benyttet af vore sandhedskjærlige Liberale som et Repertorium for deres Smædeartikler imod „Bourbonerne", er allerede flere Gange bleven overbevist om at have sagt haandgribelige Usandheder; som hans Anklager optræder nu ogsaa en i Neapel sig opholdende anglicansk Geistlig. Af hans i John Bull i Udtag

udkomne Skrivelse meddeler Journalen Monde Følgende: „De vil forbauses ved at erfare, hvad alle de maae udstaae, som ere mistænkte for at sympathisere med Kongen af Neapel og ønske hans Tilbagekomst. De blive forfulgte paa en Maade, som det engelske Folk ikke kan begribe, og der er her indført et Tyranniseersystem, som overstiger enhver Forestilling . . . Da jeg kom hertil, var jeg forberedt paa at finde alle de af Hr. Gladstone i hans Brochure anførte Kjendsgjerninger sande; jeg har havt særdeles gunstig Leilighed til min nærmere Dplysning og veed nu, at der for flere af hine Kjendsgjerninger foreligger lidet eller slet ingen Grund. Blev det engelske Folk ikke saa grundigt stufset ved Avisartikler og Telegrammer — hvilke sidste paa flere Maader blive sammensatte af piemontesiske Embedsmænd i det Siemed at bedrage vor Nation, — saa kunde det aldrig kalde det forfærdelige Anarchie og den Grusomhed, som for Tiden hersker her, moralsk gode . . . Jeg er kommen hertil som en stor Beundrer af Hr. Gladstone og Friheden. Naar jeg kommer hjem, vil jeg til enhver Tid være beredt til at opretholde den Paaastand, at han dengang er bleven fuldstændig bedragen af dem, som foregav at berette ham Sandheden, og jeg vil saaledes bringe det for Publikum, som jeg selv har hørt og set som Resultatet af den piemontesiske Invasion og Englands moralske Bistand til Gunst for Revolution og Tyveri . . .“ — Atter ere to Biskopper, af Terramo og Salerno, blevne fængslede formedelst „reactionaire Intriger.“

— Hvorledes man behandler „Røverne“ i Kongeriget Neapel, d. e. det fordrevne Fyrstehuses troe Underfaatter, som ikke ville begaae nogen Mened, er gyseligt og Gjengjeldelsen fra de undertrykte Kongeliges Side er, om ikke til at undskyldes, saa dog begribelig. I Løbet af en Maaned bleve de sex Landsbyer Auletta, Casalboni, Pontelandolfo, Montefalcione, S. Marco og Mignano med tilfammen 22,057 Zubbaanere lagte i Afke af Piemonteserne og jævnedes med Jorden.

— Geistlighedens Forfølgelse. Under 17. August tilskrives Pariser-Journalen Union Følgende fra Neapel: „Man arresterer her i hobovis Adelige, Militaire og Præster. De Sidste ere fortrinnsvis udsatte for vore piemontesiske „Befrieres“ Forfølgelse. Da de ere mindre rige og mindre uafhængige end Adelen, kunde de ikke udvandre og fylde nu Fængslerne og Fæstningerne. Efter Cardinal-Erkebiskop Sforza's tvungne Afreise har man arresteret de fire første Domherrer M. M. Maresca, Pica, Frangillo og Buonocore. Alle fire ere førte til Castellet og indespærrede i et Slags Hestestald, hvor man

ikke tillader dem at see deres Slægtninge, hverken at feire eller høre den h. Mæsse. I Nat bleve to og halvtredsindstue Præster fra Neapel og Castellamare arresterede; samme Skjæbne forestaaer flere hundrede andre; thi Regjeringen hører paa enhver Denunciation. En Comité af den saakaldte „nationale Clerus“, som bestaaer af suspenderede og apostaserede Præster, med Biskop Caputo i Spidsen, offentliggjør i et lille Smudsblad (La Colonna di Fuoco), hvis Redacteur er en frafallden calabresisk Munk, ved Navn Zaccaro, Listen paa de „pavelige og reactionaire“ Præster, denuncerer dem saaledes for Regjeringen og Føbelens Had. Just i dette Dieblik hører jeg en Larm paa Gaden; jeg seer under mit Vindue 32 Præster og 2 Munke, to og to lænkede sammen, komme forbi i Midten af en dobbelt Række Gensd'armer; hvorhen maa fører dem, er endnu ubekjendt. Folket følger dem med mørk Tausshed. Naar dette Folk engang reiser sig, hvad mon der da forestaaer os?”

— Efterretningerne fra Neapel lyde altid skræffeligere; en blot Mistanke er nok for Cialdini's Underbefalingsmænd, for strax at gribe til Henrettelse. Den Kong Frants II. hengivne Sognepræst i Frasinone blev opfordret til, i Castiglione at holde en Vortale over Victor Emmanuel; da han vægrede sig, blev han skudt af Piemonteferne. Senere bleve ogsaa hans Broder og syv andre Indvaanere skudte, fordi de havde forsøgt at retfærdiggjøre Sognepræsten. Tør man efter saadanne cannibaliske Afftheligheder undre sig, naar det neapolitaniske Folk opflammes af vild Hovn imod Landets Undertrykkere og over den blodigste Gjengjældelse? — Ifølge et i Florents udkommende Blad sidder for Tiden ikke færre end 13,629 Neapolitanere i Fængsel; ved standretlig Dom bleve 1841 Mennesker skudte paa Stedet og 7,127 skudte kun saa Timer efter deres Paagribning. Tallet af de desuden paa anden Maade dræbte Neapolitanere beløber sig til 10,014. Herlige og indbydende Frugter af det nye italienske „Frihedstræ“!

— Forfølgelse. Den sardiniske Minister Ricasoli har i en af sine sidste Rundskrivelser paany lovet Kirken „Frihed og Uafhængighed“, naar den vil føie sig i hans Betingelser og aftræde Kirkestaten til ham. Men hvad Piemonteferdommet egentlig forstaaer under Cavour's Formel: „Den frie Kirke i den frie Stat“, bliver altid mere aabenbart ved enkelte Kjendsgjerninger. Saaledes tilskriver man Augsb. „Allg. Ztg.“ fra Genua under 14. August: „Ifølge en fra Neapel indtruffen telegraphisk Efterretning bleve alle Munke- og Nonnekloostere ophævede, med Undtagelse af de Ordener, som be-

stæftige sig med Underviisningen, saasom Barnabiterne ic. Men Staten forbeholder sig Ret til ogsaa at føre Opshenet med disse Klosterkoler og bestemme Lærebøgerne. Benedictinerne af Montecasino, af Cava og endnu nogle andre Klosterne bleve undtagne fra denne Bestemmelse. Tiggermunkene blive, men tør ikke mere optage Novicer, og Staten vil ogsaa anvise dem passende Boliger, naar deres Antal aftager. De dimitterede Munk og Nonner faae en Pension af 18 Gylben maanedlig af Staten, men som aldrig bliver betalt!" — Flere Diøcefer i Kongeriget Neapel, hvis Biskopper ere fordrevne, blive for Tiden bestyrede ved saakaldede „Capitular-Vicarer“, som ere blevne valgte af de piemontesjftskindede Capitel-Medlemmer uden den h. Stols Sanction, ja tværtimod vedkommende Biskops Protest. Det forstaaer sig af sig selv, at Victor Emanuel's Statholder fuldkommen staaer paa disse uretmæssige Capitel-Vicarers Side. Smukke Udfigter for en fri og uafhængig Kirke."

Nordamerika. Den berømte Statsmand og Senator Douglas i Chicago (Staten Illinois), vendte paa Dødsfengens tilbage i den katolske Kirkes Skjød; sammesteds converterede den 16. Juni en protestantisk Prædikant, ved Navn Ludvig Müller, og i Cincinnati en irsk Løge, førend han med Unions-tropperne gik i Krigen imod Sydstaterne. Ligeledes vendte i Cincinnati en Familie af 8 Personer, som for 11 Aar siden bleve Methodister, tilbage til den katolske Kirke. Methodisterne vilde afholde Moderen fra Conversionen, sigende, at der jo gaves saa flette Katholiker, hvorpaa Konen svarede: „Ja, havde vi ikke været saa flette Katholiker, saa vilde vi aldrig være blevne Methodister!" —

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 22. Septbr. — 18. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 29. Septbr. — 19. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dynaaelse af en salig Død.

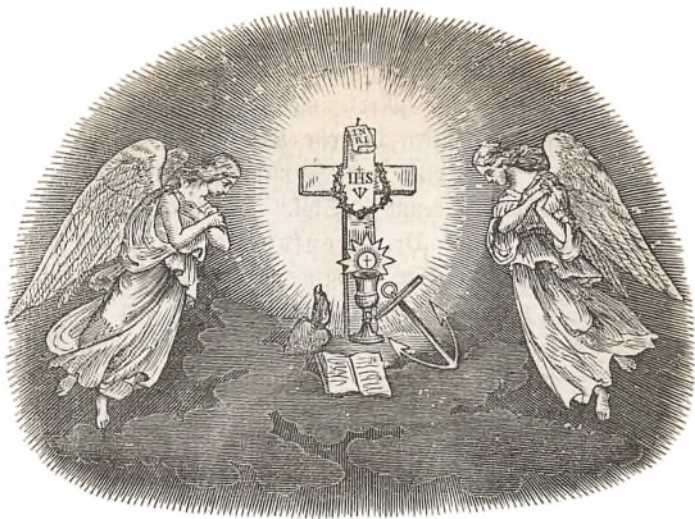

„Scandinaviske Kirkelidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Sr. Konehandler **C. N. Blanche-Fenster**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kal. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

S. Eriér's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 20.

Søndagen den 6te October.

1861.

Indhold: Den bittreste Krig. — Den katolske Kirkes Skønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Polseen. England. Sardinien. Frankrig.

Den bittreste Krig.

Fra 9.—12. Sept. d. A. holdt „den katolske Forening“ for Tydskland sin 13. Generalforsamling i München. I det første offentlige Møde, d. 9. Sept. Efterm. Kl. 3, meddeelte den pavelige Nuntius, Hryst Chigi, den af omtrent 6000 Deeltagere bestaaende Forsamling en Skrivelse fra den h. Fader til denne Generalforsamling. I denne Skrivelse siger

den h. Fader iblandt Andet Følgende: „Bistnok er det Eder, elskede Sønner! og alle Medlemmer af denne Forening tilstræffelig bekendt, hvilken **bittreste Krig** Guds og Menneskehedens Fjender have reist i disse meget sørgelige Tider imod den katholske Kirke og denne h. Stol.“ Anyttende til disse den h. Faders Ord, holdt Dr. Mousfang af Mainz en herlig, opløstende Tale, som blev optagen med almindeligt Bifald af den talrige og meget glimrende Forsamling, og som vi her aftrykke i tro Fordanskning, da vi haabe, at ogsaa vore Læsere fuldkommen dele de i samme saa smukt udtalte, ægte katholske Grundsætninger og ædle Følelser.

Høiærværdigste Herrer! Høifærende Forsamling!

Den mest ophøiede Mund paa Jorden, vor hellige Fader Pius IX., har kaldt de Angreb, for hvilke Kirken i vor Tid er udsat, den **bittreste Krig**, og det kan ikke falde mig ind at ville opgive denne Betegnelse. Men, mine Herrer, denne Krig og Kamp imod Kirken, saaledes som den nu bliver ført, har dog ogsaa Meget, som kan opmuntre os, ja Meget, som kan glæde os. Tidligere, da gaves der Fjender, som fremgik af Kirkens Stjød, og for Tiden er det det verdensbekjendte Parti af Sammensvorne og Meenedere, som i det Høieste endnu have Navn af Christne, men som aldeles ikke høre til os. Ogsaa af en anden Grund er Kampen nutildbogs glædelig, naar vi nemlig betænke, under hvilken Forkæmper vi have at kæmpe. Vi kæmpe under Pius IX., og De ville tillade mig, at jeg, om end ogsaa Deres egen Sukommelse stedse fører Dem vor hellige Faders store Handlinger for Sjælen, — De ville tillade mig, at jeg siger Noget om vort ophøiede kirkelige Overhoved.

Den første Grund til Glæde i vor tunge Tid ligger i vor h. Faders ædle Personlighed. Da Pius IX. for sexten Aar siden blev ophøiet paa Sanct Peter's Stol, da jublede den hele Jordkreds, og nu? naar det nu, saavidt Aviserne tale derom, er bleven anderledes, bærer maaskee Pius IX. Skylden derfor? Har han maaskee ikke opfyldt de Forhaabninger, som man havde om ham? Har han ikke holdt sit givne Ord? Har han maaskee opgivet den begejstrede Hengivelse for Kirken og sit Folks Vel? Og hans hele Liv svarer: Nei! Da han blev Pave, da var hans første Tanke, at hjælpe overalt, at afhjælpe alle mislige Tilstande, hvor de end maatte findes, overalt at hylde det sande Fremskridt og at give Alt hvad der var berettiget af Nutidens Fordringer. Man glemme dog ikke: Initiativet dertil

har Pius IX. givet, og man har, som De vide, lønnet ham med den stammeligste Utaf. Han har tilladt de tidligere fra deres Fædreland Forviste at vende tilbage til Rom, til Italien, og de have, enten af Hykleri eller af Forblindelse — Gud alene veed det — af hans hellige Haand annammet det allerhelligste Sacramente som Underpant, som Trostsaad; og endnu var ikke eet Aar forløben, førend de vare enige i, at Pius IX.'s Throne maatte falde! Ved Guds naadige Forsyn vendte Pius IX. tilbage, og trods alle bittre Erfaringer var hans Hjerte endnu ligesaa mildt, endnu ligesaa godt, endnu ligesaa faderligt, slog endnu ligesaa varmt for sit Folks Vel, som om intet Slemt var bleven foretaget imod ham, som havde han virkelig kun fundet Tak og Anerkjendelse for alle sine gode Hensigter.

Seer De, mine Herrer, saaledes er vor h. Faders Personlighed! han har strax atter lindret sit Folks Lidelser, han har læget de Saar, som Revolutionen har slaaet, han har atter stabt ordnede Tilstande i Kirkestaten, han har, hvad der jo er saa vanskeligt, selv paany ordnet Finantserne: thi han vilde ikke andet end gjøre vel og selv forsonne sine Fjender ved alt det Gode, som han gjorde, og alligevel har Revolutionen anden Gang reist sig imod ham og vil ikke hvile, førend den har frarøvet ham Kirkens Arvegods og forjaget Christi Stedfortræder fra den h. Peters Grav.

Dog, mine Herrer, hvorfor minder jeg Dem om Ting, som De alle vide? Fordi man gjerne glemmer to Ting, nemlig for det Første, at alt Godt, som kan tilstræbes i Italien, er, som jeg allerede har sagt, udgaaet fra ham, kun fra ham, ene og alene fra ham; og for det Andet, fordi alt det Onde og alt Uheld med hans gode Planer ene og alene hidrører fra denne frygtelige Sammensværgelse, der ikke alene udbreder sig over Italien, men over hele Verden. (Bravo!) — Ja, mine Herrer, det er Kjendsgjerninger; hvo som overseer dem, han maa være blind ved høilys Dag, og disse Kjendsgjerninger maae altid tages i Betragtning, naar man vil dømmen om vor h. Fader Pius IX.'s Regjering. Nu vel — i saa tunge Tider, som vi opleve, ved saadanne Angreb, som ere saa talrige og frygtelige, o! hvad er det dog for en Glæde og opløftende Følelse, at have en Mand i Spidsen, som er saa ædel, saa stor, som har et saa rigt og vidt Hjerte for alt Godt, som vor h. Fader Pius IX. (Bravo!) Og naar Krigen er bitter, for os er det sødt at kæmpe og lide under og med vor h. Fader Pius IX.

Men det er kun een Side, kun een Grund, hvorfor vi maae være ved godt Mod og glæde os; hvad der fremdeles kan glæde os, er det vidunderlige Mod, hvormed vor h. Fader møder alle Angreb imod Kirken, dens Ret og Besiddelse. Mine

Herrer! Pius IX., saaledes som man skildrer ham og som han virkelig er, er ikke en Mand af en ubjellig Charakter; nei, han er blid, han er god, han er mild, og naar han nu alligevel saa rolig og saa fast og urokkelig modtaaar alle Voldsomheder, som man udøver imod ham, alle hykleriske Væv og Intriger, hvormed man omspinder ham, alle stoffende Løfter og slet dulgte Trudfler af nogle af hans kronede Sønner, saa ligger dette ingenlunde i hans Naturel; thi hans Natur er som sagt mild, blid og eftergivende. Ligesaa lidt berøer hans Fasthed paa hans jordiske Magts Størrelse; thi den er lille nok, og vi have jo seet, da han samlede en lille Magt, en lille Hærstare, i det Højeste stor nok, for at opretholde Roligheden i sit eget Land og beskytte det imod Dphidselserne udenfra, — da vare den italienske Revolution og dens kronede Protector snart enige i, at denne lille Magt maatte tilintetgjøres trods Folket og smigrende Løfter, og nu er det et Aar siden at Heltene ved Castelfidardo have blødt og hengivet deres Liv for den hellige Sag, som ogsaa begejstrer os. (Bravo.)

Utsaa ikke hans Naturel og ikke hans politiske Magt er det, som gjør Pius IX. saa stærk og saa modig, men det er Troens og Samvittighedens Magt. Men Samvittighedens Magt synes Verdens Sammensvorne ikke at kjende. Kløge, som de ere, kjende de alle Arter af Mennesker og deres Lidenstabsers Magt; o! de vide, hvorledes man behandler Menneskene, hvorledes man strammer dem, hvorledes man vinder dem ved Smigreri, omspinder dem ved Intriger og saaledes endelig fører dem derhen, hvorhen man vil føre dem. Men hvad Samvittigheden formaaer, det have disse Mennesker ikke vidst, og derfor er al deres List og al deres Klogskab hidindtil strandet paa den h. Faders Samvittighed. O, lad dem komme og give ham smukke Ord, lad dem komme og love ham Millioner, lad dem forsøge paa hvilken som helst Maade at løse „det romerske Spørgsmaal“, som de kalde det, — mod en Klippe strander Alt, nemlig mod vor h. Faders Samvittighed og Samvittighedsfuldhed. „Jeg tør ikke,“ har den h. Fader sagt, „jeg tør ikke; thi dette Land, som jeg regjerer, denne Krone, som jeg bærer, den er ikke min, den tilhører den hellige katolske Kirke; det guddommelige Forsyn har sat den paa mine Forfædres Hoved og jeg har aflagt min Eed paa, at jeg intet vil opoffre af alle de Rettigheder, som Gud har overantvordet Kirken og Paven,“ og det er Marsagen, hvorfor det romerske Spørgsmaal aldrig, aldrig vil blive løst anderledes, end at Pius IX. eller hans Efterfølger forbliver Konge af Rom. (Bravo.) — Ja, mine Herrer, i denne Standhaftighed er vor Pius IX. stor og herlig. Betragter Europas Stormagter og vor h. Fader Pius IX.! (Bravo.) Nogle af dem ere i aabent

Forbund med hans Fjender, omendstjødnt de hylle Venstrib (Bravo), andre bifalde det eller intrigere og revoltare paa deres egen Viis; og den, som gjerne vilde hjelpe ham og, jeg haaber, engang ogsaa vil hjelpe, den er i det Mindste for Diebliffet lammet ved den forferdelig uretfærdige italienske Krig. (Bravo.)

Men den Stormagt, som frelser Europa fra, at det ikke ganske og aldeles gaaer til Grunde i denne Løgnens og Nedsættelsheds Syndflod, det er vor h. Faders Samvittighed. Ja, der er noget Stort ved en katholsk Samvittighed og, mine Herrer, den samme Samvittighed, som lever i Pius IX., den maa ogsaa slaae i vort Bryst; vi ere Lemmer paa Kirkens Legeme, Paven er kun vort Hoved, og altsaa derfor under en saa stærk, ved sin Samvittighed stærk Forkæmper, er det en Glæde for os at gaae med i Kampen.

Tillader mig endnu at berøre et andet Punkt, som ligeledes maa glæde os og kan opmuntre os, nemlig den hele Christenheds Deeltagelse i vor hellige Faders Lidelse og Kamp. Folk og Præster, Troende og Biskopper i hele Verden ere aldeles enige deri. Biskopperne opløste deres apostoliske Stemme og tale og virke for Kirkens og Rettens hellige Sag, og det fattige Folk, det giver sin fattige Hvid, for at den hellige Fader ikke skal blive afhængig af forræderiske Stormagters Penge. (Bravo.) O, mine Herrer, der er noget Nøvende ved at vi have en Pave, som nu allerede har begyndt at leve af Almiser! (Bravo.) Vi troe paa en Frelser, i Hvis Navn alle Ruæe høre sig, og dog er Han født i en Stald og har levet af Almiser, og vi have nu en Christi Stedfortræder, som ligner Ham meget, thi Kirkens Fjender have bragt ham dertil, at han har udraabt: „Af Jordens Store modtager jeg intet, men naar mine Børn ville skjenke mig Almiser, saa modtager jeg dem med Taknemmelighed.“ (Stormende Bifald.) Og, mine Herrer, om vi ogsaa maatte lide, om vi maatte savne, om vi maatte bringe Offer, som Gud hidindtil endnu ikke har forlangt af os, — under en saadan Forkæmper, under Pius IX., som selv er bleven et Offer for Ondskaben, under en saadan Forkæmper lider man gjerne. Men hvad der skeer her i Tyskland, det skeer ligeledes i hele Verden, og det ikke blot hos os Katholiker, men selv de Underledestroende, de ere grebne af den h. Faders Ophviethed og glæde sig ved ogsaa at kunne hjelpe ham, den Guds Mand, ved Bøn og Almise saavidt som Forholdene tillade det. (Bravo.) O, mine Herrer! hvor smukt vilde det ikke være, naar Pius IX.'s Nød og den Kjærlighed, som vækkes ved Nøden, blev Midlet til at de adskilte Brødre atter bleve Et med os! (Bravo.) Man behøver kun at kjende lidet til Pius IX.'s Hjerter, for at vide, hvor gjerne han vilde bortgive Alt og blive fattig som den Allersfattigste,

naar han kunde gjenforene de adskilte Lemmer med Guds Kirkes hellige Legeme, og det haaber jeg, mine Herrer, vil være Lønnen for alle de Lidelser, som nu blive lidte, som nu blive lidte af Pius IX. saa rene, saa store, saa usfhlydigt, aldeles Frelseren liig.

Undskylder, mine Herrer, naar jeg overstrider Tiden noget og opholder Dem endnu nogle Dieblit. I alle Woiser staaer skrevet, at Paven og hans Sag og vor Sag snart vil gaae til Grunde, at vi snart maae ligge under. Men nei, nei, den gaaer ikke til Grunde! (Bravo.) Hvad for det Første den h. Faders Primat angaaer, saa er der ingen Tvivl, og dersom Gud tillod, at Pius eller hans Efterfølger for en kort Tid blev forjagen fra Rom, — ogsaa Pius, naar han gaaer og betler, vedbliver ligefuldt at være den hellige Fader, Guds Stedfortræder, hvis Mund forkynder den useilbare Sandhed og hvis Haand velsigner hele Jordkredsen. Nei, vor katholicke Sag og, hvad der er det Samme, Pavens Sag gaaer ikke til Grunde ved Lidelser og Kamp, ved Forhaanelser og Forfølgelser. Eller troe De maaskee, da den h. Paulus skrev under sine Forfølgelser: „vi ere blevne et Skuespil for Engle og Menneker,“ at hans Sag dengang var gaaet til Grunde? Eller troe De maaskee, da den h. Ignatius i Colosseum i Rom befandt sig iblandt Løverne, at den Sag, for hvilken han levede og stred, dengang var gaaet til Grunde? Eller troe De maaskee, da Martyrerne blødede og døde, at deres hellige Sag dengang var gaaet til Grunde? Nei, i Blod, i Forfølgelse, i Lidelse, deri ligger jo netop vor Seier, og derfor, mine Herrer, er Krigen vel bitter, men jeg maa sige Dem, at mit Haab er stort, jeg haaber meget, meget for Kirkens Sag; thi det er jo aabenbart, at Mange iblandt dem, som hedde katholicke, og Mange iblandt dem, som endnu ikke bære dette Navn, at de, naar de komme til at see Kirkens Storhed i dens Lidelse, Kirkens Herlighed i dens Seier, ville da føle sig tiltrukne af denne hellige Moder, og at de da blive Kirkens troe og nidkjære Børn. Hvad have da Angrebene hidindtil skadet? Ere vi ikke blevne meget bedre, ere vi ikke blevne langt troere Søner for den h. Fader og Kirken, siden han lider? (Bravo.) Og derfor vil Gud styre det saaledes som Han altid har styret det: Pavernes Lidelser vare til enhver Tid de store Epocher, hvor Kirken gjorde sine Fremskridt. (Bravo.) Da Pave Gregor VII. døde i Forviisningen i Salerno, da var Kirkens Frihed erobret.

Ogsaa for Verden, ogsaa for Kettens Sag haaber jeg meget af den h. Faders Kamp og Lidelse. Intet er bleven rhytet og rokket saa meget i vore Dage som Ketten. Hos Tyrster og Nationer er Ketsbevidstheden forsvunden paa en

frygtelig Maade. Hvad skal der blive af Verden? Men een Klippe staaer endnu, Petri Klippe, eller, for at nævne Personen, den hellige Fader, han repræsenterer nu Ketten, ikke blot for Kirken, men ogsaa for Kronerne, for Nationerne, for hele Verden. (Bravo.) Og naar de Storme, som nu rase, ere forbi, naar Syndflodens Bølge, som nu bedække Verden, ere afløbne, da vil Pius IX. eller hans velsignede Minde endnu staae i alle Nationers taknemmelige Erindring og glimre ligesom Regnbuen, da Noah efter Syndfloden traadte ud af Arken.

Og endnu Et; jeg haaber ogsaa meget for vort tydske Fædreland. Mine Herrer, i Kampen imod den h. Faders Fjender, i den italienske Krig, der er ogsaa flydt tydskt Blod for Rettens Sag, og den, som er de tydske Keiseres Efterfølger, har dengang udgivet et Manifest, hvori der ikke var nogen Løgn (Bravo); og idag glæde vi os atter over Grev Rechberg's herlige Skrivelse, som han nylig har udfærdiget angaaende det romerske Spørgsmaal. Hvad deri siges, er sandt, ærligt; det vil erhverve vort Fædreland Guds Velsignelse. Hidindtil har heller ikke endnu nogen tydsk Fyrste anerkjendt dette Løgnkongerige af Italien, og jeg haaber til Gud, at vort tydske Navn vil blive bevaret for den Skændsel, at ogsaa kun een af dets Fyrster vilde hengive sig til den Løgn, at han hilser den kirkeøverste Sardinerkonge som Konge af Rom. (Stormende Bravo.) Ak, mine Herrer, vi Tydskere ere svage, vi ere adspalttede; vi ere afmægtige, vi ere blevne en Spot for Nationerne, men naar vi elske Sandheden, naar Fyrster og Folk tjene Sandheden: Gud er en Sandhedens Gud og Djævelen er Løgnens Herre, og Gud vil velsigne Sandheden og Han vil velsigne Tydskland, naar det bliver Sandheden tro og vidner om den. Derfor, mine Herrer, ville vi flokke os endnu inderligere, endnu hjerteligere, endnu trofastere om vor hæderkronede Pius IX., og naar han lider, ville vi lide med, og naar han strider, ville vi stride med; vi ere jo ikke bedre end vore Brødre, som have hengivet deres Liv ved Castelfidardo. Derfor, mine Herrer, Trofast og Kjærlighed, og om det gjælder, Liv og Blod for vor hellige Fader Pius IX.! (Bedholdende Bravo.)

Den katholicke Kirkes Stjånhed.

(Fortfat.)

Simon. Saadanne Begravelses i Kirkenes Indre finde vel sjelden Sted nu?

Fr. Dermed forholder det sig saaledes. De gamle Romere pleiede at foretage deres Begravelses udenfor Stæderne ved Landeveiene; i selve Stæderne taalte de ingen Begravelsessteder. I Forsølgelsens Tider maatte derfor ogsaa de Christne begrave deres Martyrer og andre Døde udenfor Stæderne. De Steder, som de Christne fortrinnsviis benyttede hertil, vare vidtløftige underjordiske Hvelvinger, som vare inddeelte i ordentlige Gange, ligesom en By er inddeelt i Gader, hvor man paa begge Sider faae Gravene med Indskrifterne. Disse Hvelvinger bestode ofte af tre Stokværk, af hvilke der i ethvert vare lange krydsløbende Gange med Grave og Gravskrifter paa begge Sider. Paa en vis Plads i disse lange og med forskjellige Gange paa tværs gjennemskaarne Hvelvinger, var et stort bredt Rum, omtrent som et Torv i en Stad. Her forsamlede de gamle Christne sig under Forsølgelsen og holdt deres Guds-tjeneste ved de h. Martyrs Grave. Man kaldte disse Hvelvinger Katakomber, men ogsaa Cømeterier eller Dormitorier, der bethyder saameget som Sove- eller Hvilesteder, fordi de Christne betragtede de Retfærdiges legemlige Død som en kort Søvn og Hvile indtil den almindelige Opstandelsesdag. Ikke alene omkring Staden Rom, men ogsaa i andre store Stæder havde de Christne saadanne Hvelvinger til Begravelsessteder; dog skete det ogsaa mangen Gang, at fromme Christne om Natten hemmelig bortførte en h. Martyrs Liig fra Retterstedet og jordede det i deres egen Bolig.

Efter Keiser Constantin den Stores Tider, da man begyndte at bygge offentlige christelige Kirker, bleve de hh. Apostles og Martyrs Legemer optagne af deres Grave og bragte til de nybyggede Kirker. De dengang levende Christne ønskede, efter deres Død at blive jordede saa nær som muligt ved Mar-

tyrernes Grave; de ansaae det for en Ære, selv efter deres Død at hvile i Nærheden af hine heltemodige Bekjendere af Evangeliet, og vilde tillige hvile i Nærheden af dem, som formedelt deres mange christelige Dyder vare blevne dem saa kjære; ligeledes vilde de ved denne deres Legemers nære Forbindelse med Blodvidnernes hellige Reliquier udtrykke det Ønske, at disse maatte gaae i Forbøn for deres Sjæle. Hertil kom ogsaa endnn det andet Ønske, at de Christnes Liig ikke maatte blive blandede med Hedningernes. Allerede den gamle Kirkesribent Tertullian*) sagde: „Turde man end tillade at leve sammen med Hedningerne, saa tør man dog i Døden ikke ville have Samfund med dem.“ — Man begyndte derfor lidt efter lidt, ikke mere at begrave udenfor Staden, men nær ved Kirkerne, eller i selve Kirkerne. Hensyn til de Levendes Sundhed gjorde senere den Lov nødvendig, at i det Mindste de hyppige Begravelser i Kirkens Indre skulde ophøre; kun Keiserens og andre Regenters, Biskoppernes og ofte ogsaa Præsternes Liig bleve bisatte i Kirken. Undtagelsesviis lod man det ogsaa skee med almindelige Troende, naar de havde gjort sig særdeles fortjente ved deres Dyder eller Velgjerninger imod Kirken. Men selv deri maatte der siden skee store Indskrænkninger, fordi Sammenhobningen af Eigene ellers vilde have været ubehagelig for de Levende og skadelig for deres Sundhed. De øvrige Troende bleve derfor dog ikke berøvede den Trøst, at ligge begravede nær ved Helligdommen, eftersom jo disse Begravelsessteder netop vare anlagte umiddelbart omkring Kirken, hvorfor de ogsaa kaldes Kirkegaard, ligesom Forgaard til Kirken.

Thom. Af samme Grund har man jo i nyere Tid ogsaa fjernet Begravelsesstederne fra Kirkens Omgivelser og forflyttet dem til udenfor Stæderne og Landsbyerne; hvilket man vist meget maa billige.

Pr. Den katholske Kirkes geistlige Forstandere have aldrig ophørt med, ogsaa at drage Omforg for de Troendes

---

*) Lib. de idol. cap. 14.

legemlige Belfærd, og mere end een Kirkeforsamling har søgt at indskrænke de Dødes Sammenhobning i det Andre og i Nærheden af Kirkerne. Havde man ved mange Kirkegaardes Forslyttelse netop denne velgjørende Omhu for de Levende for Die, saa var det visstlig meget roesværdigt; men saare ofte tjente denne Omhu kun til Paaskud for et andet, ikke saa roesværdigt Siemed, som man derved vilde opnaae; man vilde nemlig ved at fjerne Gravene ogsaa fjerne Erindringen om Døden, en Erindring, som trods sin store Nytte for det christelige fromme Liv alligevel er høist uvelkommen for mange Mennesker. Naar vi ved at gaae i Kirke hvergang maae gaae forbi vore Forfædres Grave, saa er det os hvergang en gavnlig Erindring om deres Dyder og en Opfordring til, ved deres Efterligning at vise os som deres værdige Efterkommere. Vandringen imellem Gravene frembringer en høitidelig og alvorlig Stemning og gjør os særdeles skikkede til at forrette vor Bøn i Kirken med tilbørlig inderlig og hjertelig Andagt. Vigeledes føle vi os ogsaa desto mere opfordrede til at bede for de Afdøde, naar vi ved Indtrædelsen i Kirken have vandret derhen over deres Grave og midt imellem deres Ligstene. Endelig er Gravstedernes Nærhed os ogsaa en bestandig Erindring om vor egen Død, og denne Erindring kan ikke vækkes for ofte, for at affrække os fra Synden, opmuntre til flittig Øvelse af alt Godt og opfylde os med Foragt for alle jordiske Goder, ifølge den evige Viisdoms Ord: „Thukom, o Menneske, dine sidste Ting, og du vil i al Evighed ikke synde!“ Erindringen om Døden og hvad der umiddelbart følger efter samme, skal overhovedet fornøje sig i os ved Begravelser, saavel som naar vi ellers besøge Kirkegaarden. Selv de Bønner, som vi efter den katholicke Kirkes Anordning forrette for de Afdøde, ere saaledes bestafne, at de tillige indeholde en Paamindelse for os Levende om Døden og den paafølgende Dom; I maae kun tænke paa den gribende Psalme, Dies irae, som bliver affjungen ved Sjælemesserne.

Flere af de Tilstedeværende hade Præsten om, dog ogsaa engang at meddele dem denne Psalme, og han var i Stand til

strax at opfylde deres Bøn, da han kunde udenad følgende
Oversættelse af den:

Bredens Dag! for dig jeg gruer,
David og Sybilla*) truer:
Da gaa'r Verden op i Luer!
Naar dens Livsdag brat er omme,
Skal forkyndes Retfærd's Domme,
Hvilke Rædsler overkomme!
Stingre skal Basunens Toner,
Bæfte op fra Dødens Zoner,
Samle Alle, hvor Gud throner.
Døden og Naturen strækkes,
Naar al Skabningen oppækkes;
Intet kan for Dommen dækkes!
Livets Bog bli'r grant oplagen,
Med Samvittighedens Ragen
Altting kommer da for Dagen.
Dommeren paa Thronen stiger,
Verdens Stjul og Falskhed viger,
Kun Anklageren ei sviger.
Har jeg Arme Haab tilbage?
Eil hvis Stjærm min Tilflugt tage,
Naar Retfærdige forsage?
Du, som saliggjør af Naade,
Fri mig fra den evig' Waade,
Lad Barmhjertigheden raade!
Christ! erindre, Du er vorden
Sone=Offret her paa Jorden;
Spar mig for Din Brede's Torden!
For min Frelse blev Du saaret,
Har paa Korset mig udlaaret,
Ei forgieves mig gjenbaaret!
Streng Dommer, lad Dig vinde,
Lad Forbarmelse mig finde.
Straf med Retfærd ingenfinde!
See, jeg angret al min Brode —
Kinderne af Bludsæl gløde —
Lad, o Herre! mig ei bøde.

*) Draftet i de Sybilliniske Bøger, som tilligemed den kongel. Profet David be-
luder Dommerdagen.

Du Maria*) har tilgivet,
 Paradiis en Høver givet,
 Selv mit Haab Du har oplivet.
 Mine Bonner Du annamme,
 Hør uværdig mig fremstamme:
 Frels mig fra den evig! Flamme!
 Buffene Du slaar med Brede,
 Mig blandt Jaarene lad træde,
 Ved Din Høire Du mig stede!
 Naar Forbandelse skal falde
 Over de Forfudte alle,
 Til Betsignede mig kalde!
 See, o Gud, i mit Elende
 Hjertet knust til Dig sig vende,
 Hjelp Du mig til salig Ende!
 Laarers Dag! for dig jeg gruer,
 Da staar frem op dine Luer
 Synd'ren for sin Dommer vred;
 Herre, skjenk ham Naade, Fred!
 Jesu, milde Frelser god!
 Giv dem Alle evig Ro! Amen**).

Simon. Denne Psalme egner sig i Sandhed til at minde os selv om vor egen Død og tilkommende Dom.

Flere bekræftede det, og meente, at den, som kunde forblive kold og ligegyldig derved, dog maatte være meget føleløs.
 (Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. En telegraphisk Depeche fra Rom af 8de Septbr. beretter atter om en usædvanlig begejstret Oration, som paa denne Dag er bleven den hellige Fader tildeel. Paa Maria's

*) Magdalena.

***) Overtat af Hr. Pastor Solfeldt Soven, katolsk Missionair i Bergen i Norge.

Fødsels Fæstdag begav Pius IX. sig, efter ældgammel Skik og Brug, til Kirken S. Maria del Popolo. En uhyre Folke- mængde ledsagede ham; Tusinder af Faner og Kommetørklæder bleve svingede og utallige Evviva's gjenløde. Da Paven begav sig tilbage fra Kirken, bleve disse Beviser paa det romerske Folks Ærefrygt og Kjærlighed for sin Souverain endnu stærkere og varmere.

— I Paladset Farnese er der i nogen Tid bleven uddelt Almisser i Kong Frants II's Navn. Denne Omstændighed gav den revolutionaire Presse Anledning til at tale om „Bestikkelser“ og Pengeuddelinger, hvorved den fordrevne Konge af Neapel vilde fremkøstle og befordre „Reactionen“ i Neapel. Vi kunne om disse Almisser give en Oplysning, som kun maa tjene til største Ære for Kong Frants II. Det forholder sig nemlig dermed saaledes: Ferdinand II., Kongens Fader, har nemlig fastsat i sit Testamente, at den tolvte Deel af hans Privatformue, som han efterlod til sine naturlige Arvinger, skulde anvendes til en Stiftelse for Kongeriget Neapels Fattige. Nu er der ved Delingen af hans Formue bleven fastsat en aarlig Rente af 7000 Ducater i Statsobligationer til bemeldte Diemed. Frants II., som ved ulykkelige Tider selv er bleven en Fattig i Sammenligning med hans tidligere Stilling, vil ikkedestomindre, at denne hans Faders Villie bliver nøiagtig fuldbyrdet. Da saa mange Neapolitanere ere flygtede til Rom, har Kongen henvendt sig til den h. Fader med den Bøn, at Hs. Hellighed vil tillade, at hiin Sum maa anvendes for de fordrevne og forviste Neapolitanere i Rom. Den h. Fader har bifaldet dette og nedsat en Commission af tre Geistlige, som skal uddele nævnte Sum paa en hensigtsmæssig og samvittighedsfuld Maade. Det er disse Penge, som man uddeler i Paladset Farnese og hvorover de revolutionaire Blade opløste et saadant Skrig.

Holsteen. Hvor er Intolerance? „Nord. Kirchenbl.“ skriver: „Hvad Holsteen præsterer af Intolerance, er meget stærkt; men man behager at tie derom som om en ubehagelig Sag. Det er virkelig mærkeligt, hvorledes dette saa „frie- sinnedede Folk“ kan lade sig føre i Ledebaand af saa Mænd, saa at det negter Andre, hvad det efterstræber for sig selv. Det er nemlig bekendt, at Holsteens Intolerance og Kæmpen imod de for Katholikerne gunstige Love, ikke udgaaer fra Befolkningen, men fra de fanatiske lutheriske Prædikanter og deres Tilhæng, som i Interesse for Rone og Børn ere afgjorte Fjender af al sand Frihed. Den egentlige Befolkning veed derimod tildeels neppe, hvilke illiberale Love der endnu blive bragte i

Anvendelse imod dens Medborgere, og den vilde ikke lægge den katolske Kirke nogen Hindring i Veien. — Som et nyt Beviis for denne holsteenske Prædikaant-Tolerance i det 19de Aarhundrede, ville vi anføre følgende nyeste Begivenhed. Den 6te Aug. d. A. reiste den tredie Geistlige fra Hamborg til Bramstedt, for der at døbe et Barn af et blandet Ægteſkab. Dette strider rigtignok imod de humane Love i det forjættede Land Holsteen, der som en mørk Stribe er kilet ind imellem thdsf og danſk Frihed; men man ſkulde troe, at der her- eller derfra dog endelig var trængt ſaa megen Tolerance ind, at ſelv en Paſtor kunde „ignorere“ Overtſkridelſen af en ſaadan mere end thyrkiſk Lov, da han oven i Kjøbet maa vide, at Katholiken forpligtes dertil af ſin Samvittighed. Derfor vilde ſelv de ægyptiſke Jordemødre ikke tjene ſom Angiverſter, fordi de anſaae Statens Lov for at være altfor barbariſk. Heller ikke kan den lutherſke Paſtor anføre ſin Pligt imod Staten til ſin Undſkyldning; thi afſeet fra, at Statens Vel ſandelig ikke trues ved et Barns Daab ved en katholſk Geistlig, blive ſaabanne Angiverier kun i hoi Grad ubehagelige for ſelve den danſke Regjering, da denne jo ſom bekjendt ogſaa ſøger og ønſter at indføre Religionsfriheden i Holsteen. Den omtalte Paſtor, der ved den katholſke Daab følte ſig krænket og angreben i ſin ſomme religioſe Bevidſthed, notificerede perſonlig den katholſke Fader, at „Landslovene“ vare blevne krænkede og at han vilde angive den katholſke Geistlige for at have overtraadt ſin Embedspligt! Ligeledes bemærkede den ærverdige Herre, at det var et „Boveſtykke“ for en katholſk Præſt at gaae til et evangeliſt Land for at døbe der. Det Førſte er deſværre ſandt. Selv om begge Forældre ere katholſke, tør en katholſk Geistlig ikke foretage Daaben i deres Hjem. Det Andet maa nu afventes, og vi ſkulle da i ſin Tid meddele hele Anklagen tilligemed de mulig ſtedfundne Forhør. Hvad forreſten „Boveſtykket“ angaaer, ſaa gaaer Faren ingenlunde ud fra Befolkningen. Selv om Hr. Paſtoren var ubruſtet med Fribreve, til ſom en anden Saulus at ſnyſe imod Katholikerne, ſaa vilde han neppe finde Medhold hos de fredelſende Beboere, naar han vilde gjøre en katholſk Geistlig, ſom ikke har ſtyet en lang Wei for at opfylde en Pligt, til Martyr. I det Mindſte paastaar den Geistlige, ſom denne Gang har paataget ſig „Boveſtykket“, ſlet ikke at have mærket nogen Fare, men derimod en venlig Imødekommen, omendſkjøndt han intetſteds forſøgte at ſkule ſin Stand ſom katholſk Præſt. Iøvrigt troe vi ogſaa, at Evangeliet er bekjendt i et „evangeliſt Land“, og at dette lærer at lide Martyrdommen, men ikke at berede den for Andre. Men dette Evangelium, ſaaledes ſom nogle lutherſke Zeloter forſtaaer det, er af en ſælſom og meget delicat Natur.

Det vil bevares saa „reent“, at det ikke engang tør formørkes ved Skyggen af et katolsk Kirketaarn! Kirken i Altona tør nemlig, ligesom alle katolske Kirker i Holsteen, ikke have noget Taarn formedelst det „evangeliske Lands“ Tolerance. Hvor smukt tager det frie Italien sig ud ved Siden af et saadant Holsteen! Der, i Neapel nemlig, bygge netop nogle hundrede tydske og franske Protestanter en Kirke under den piemontesiske Friheds Beskyttelse. Katholikernes Modstandere ere nu engang saa ivrige, naar det gjælder om at gjøre udbortes Stads, og navnlig at opføre store Bygninger, der da som bekjendt for det Meste staae tomme. — Nu høre man de tolerante Yttringer, i hvilke Comiteen i Neapel offentliggjør et Dpraab til Bidrag i tydske Blade: „Bisfelig“, saaledes hedder det iblandt Andet, „bidrager Enhver gjerne sin Stjerv til at see den første Straale af aandeligt Lys at opgaae i dette af Mørke og Dvertro omtaaede og af Naturen saa rigt begavede Land i Form af en evangelisk Kirke.“ Arme, mørke Italien, altsaa en første Lysstraale gaaer endelig op for dig i en evangelisk Kirke! Jeg gratulerer! — Lyse, lykkelige Holsteen, straalende i Glandsen af det fulde evangeliske Lys! et katolsk Kirketaarn kan du ikke taale, det vilde jo fordunkle din Glands eller maaskee endog true dit rene og grundig rensede Evangelium!

England. I Irland er Dronningen af England bleven glimrende modtagen paa sin Besøgsreise. I Killarney er hun stegen af hos Lord Castlerose, en katolsk Pair. Den katolske Biskop var iblandt de Indbudne. Han blev forestillet for Dronningen. I Aarhundreder har man ikke haft Exempel paa, at en Prælat af den katolske Kirke er bleven forestillet for en evangelisk Souverain.

Sardinien. Moralisk Drenfigen for Hr. Ricasoli. Ricasoli's skammelige Rundskrivelse af 24. Aug., denne, efter vore characterløse Aviser, „saa klare og ugjendrivelige Fremstilling af de sande Tilstande i Neapel“, staaer nu brændemærket som infam og neberdrægtig „Dagvaskelse“. Som bekjendt paastod Ricasoli i sin Uforstammethed, at det romerske Hof begunstige de Opstanden i Neapel; men en saadan Løgn fandt selv Napoleon for stærk, og Constitutionnel, som nylig havde stødt lystigt i Basunen, blev tvungen til den Tilstaaelse, at det pavelige Hof var uskyldigt i den offentlige Uret, som Ricasoli havde lagt det til Laft. Derpaa erklærede den officielle romerske Giornale de Steder i Ricasoli's Rundskrivelse, som angik Rom, for ligefremme Dagvaskelser og beraabte sig paa de fremmede Magters Gesandters Vidnesbyrd. Nu skriver Patrie, et halvofficielt Blad, Følgende:

„Da den romerske Regjering har protesteret imod de i Nicasoli's Kundskrivelse gjorte Paaastande og derhos beraaber sig paa de Magter, som have Gesandter ved det romerske Hof, saa ere vi bemyndigede til den Erklæring, at disse Magter uden Undtagelse have anerkjendt Sandheden af den romerske Regjerings Paaastande. Det herom først adspurgte Frankrig har paa loyalt Maade udtalt sin Mening.“ Saaledes staaer da Nicasoli for alle ærlige Folk som en Vagvasker; dog synes dette „moraliske Drenfigen“ ikke at have gjort stort Indtryk paa ham, thi han forsikkrer endnu mere højrøstet end nogensinde, at Victor Emmanuel inden to Maanedes vil holde sit Indtog i Rom. Vi ville see!

Frankrig. Keiser Napoleon skal — saaledes tilskriver man „Kreuzzeitung“ fra Paris — for fuld Alvor hengive sig til det Haab, at det vil lykkes hans nye Gesandt i Rom, Lavalette, at bevæge den h. Fader til en Compromis. Vi begribe det, det gaaer Magthaverne som de øvrige Dødelige: hvor de ikke see nogen Udvei, trøste de sig med Illusioner; og Intet er naturligere, end at Napoleon bæver tilbage for Valget imellem at bryde med Revolutionen eller med hele den katholske Verden. Derfor vilde det vistnok være meget ønskeligt, om Pius IX. lod sig affinde og tillod Franskmændene at forlade Rom, uden at „Kirkens ældste Søn“ udsatte sig for den Vebredelse, at han havde givet Kirkens Hoved til Priis for Revolutionen og tvunget ham til at udvandre. Men det er netop kun en Illusion, og hiint Valg maa alligevel gjøres tidlig eller sildig.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 6. Octbr. — 20. Søndag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimessie med tydsk Prædiken.

— Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

NB. 3dag finder den sidste Qvartals=Indsamling af „Peterspenge“ Sted; til den Ende er der i Kirken under Orgelet opstillet en Bøsse med Paastrif: „Peter spenge“, i hvilken ogslaa Medlemmerne af Sanct Michaëls=Broderskabet kunne nedlægge deres Qvartals=Contingent, saafremt de endnu ikke stulde have ydet det.

Søndagen d. 13. Octbr. — 21. Søndag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimessie med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

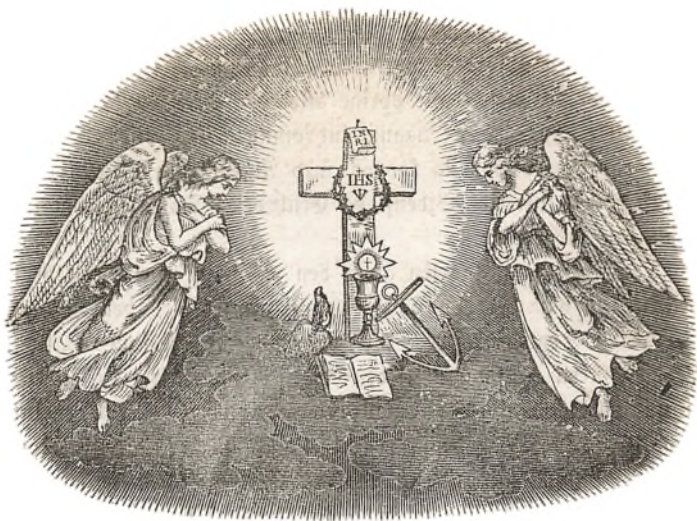

„Skandinaviske Kirkevidende“ udgaaer hver anden Sondag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler **C. N. Blaufenstermer**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 21. Søndagen den 20de October. 1861.

Indhold: Napoleon I. om Jesu Christi Guddom. — Brevskrift til Napoleon III. — Kirkelige Efterretninger: Sverrig. Breslau. Frankrig. Schweiz. Italien. Sardinien. Neapel. Tyrkiet. Afrika.

Napoleon I. om Jesu Christi Guddom.

(Efter de i 1841 offentliggjorte Meddelelser af General Montholon, som tilligemed General Bertrand tog Deel i Samtalen med Napoleon om denne Gjenstand.)

„Det er sandt, at Christus forelægger vor Tro en Række af Hemmeligheder. Med Myndighed byder Han at troe dem, og Han giver ingen andre Grunde derfor, end hiint Frygt indgydende Ord: Jeg er Gud!“

„Vistelig udfordres der Tro for denne Artikels Vedkom= mende, hvorfra netop alle øvrige afledes. Men er Christi gud= dommelige Charakter engang indrømmet, saa viser Christen= dommens Værdomme sig for os med Algebræens Bestemtthed og Klarhed: en fuldendt Videnskabs Eenhed og Sammenhæng maa man beundre i dem.“

„Støttet paa Bibelen giver den christelige Lære den bedste Forklaring om Verdens Traditioner; den belyser dem, og alle de øvrige Dogmer referere sig nøie til dem, ligesom de støbte Ringe af een og samme Kjede. Christi Liv er fra Begyndelsen indtil Enden et aldeles hemmelighedsfuldt Væv; det ind= rømmer jeg. Men denne Hemmelighed svarer igjen fuldkom= men til Vanskeligheder, som findes i Alles og hver Enkeltis Liv. Forkaster man den, saa er den hele Verden en Gaade; antager man den, saa har man en beundringsværdig Løsning af Men= neskets Historie.“

„Christendommen har en uberegnelig Fordeel fremfor alle Philosophier og alle Religioner; de Christne skuffe sig ikke angaaende Tingenes sande Natur. Man kan hverken forekaste dem Idealogernes Spidsjindighed eller Markffrigeri, som troede at kunne løse de theologiske Spørgsmaals store Gaade ved tomme Afhandlinger over disse ophøiede Gjenstande — Daarer, hvis Uforstand ligner et Varns, der vil berøre Himmelen med Haan= den eller ønske Maanen til at lege med!“

„Christendommen siger ligefrem: Ingen har seet Gud, uden Den, Som er af Gud. Gud har aabenbaret hvad Han er. Hans Aabenbaring er en Hemmelighed, som hverken Fornuften eller Forstanden kan begribe. Men da Gud har talt, maa man troe; det er dog meget fornuftigt!“

„Evangeliets besidder en hemmelig Kraft, en Virksomhed, en Varme, som griber Forstanden og tiltrækker Hjertet. Naar man betragter det nærmere, saa føler man noget Lignende, som naar man betragter Himmelen. Evangeliet er ingen Bog; det er et levende Væsen, med en Virksomhed og Magt, som river Alt med sig bort hvad der modsætter sig dets Udbredelse. See, der ligger den paa Bordet, den udmærkede Bog (her berørte Keise=

ren den ærefrygtstfuldt); jeg bliver ikke træt af at læse den daglig med samme Glæde."

„Christus skifter ikke, Han valler aldrig i Sin Være; og den simpleste Paastand af Hans Mund bærer et Præg af Enfoldighed og Dybde, som overvælder den Lærde saavel som den U lærde, naar de kun skjenke den en Smule Opmærksomhed."

„Ingensteds finder man ellers hiin Række af skjønne Ideer og herlige moralske Grundsætninger, der ligesom Afdelinger af den himmelske Hærskare trække op og forbi og i vort Indre frembringe den samme Følelse, som man foruømmer ved at skue ind i Himmelen's umaadelige Rum, naar den i en klar Sommernat er oplyst af Stjernernes Glænde."

„Vor Aand er ikke blot indtagen for denne Læsning, men den bliver behersket af den, og aldrig løber Sjælen Fare for at komme paa Afveie ved denne Bog."

„Er Evangeliet engang bleven Herre over vor Aand, saa fængsler det ogsaa vort Hjerte. Gud selv er da vor Ven, vor Fader og i Sandhed vor Gud. En Moder har ikke større Omfang for det Barn, som hun nærer. Sjælen, henreven af Evangeliet's Skjønhed, tilhører ikke mere sig selv. Gud har ganske bemægtiget sig den; Han leder dens Tanker og dens Kræfter, den tilhører ganske Ham."

„Hvilket Beviis for Christi Guddom! Ved et saa absolut Herredømme har Han intet andet Diemed, end enhver Enkelt's aandelige Forbedring, Samvittighedens Reenhed, Foreningen med det Sande, Sjælen's Hellighed."

„Endelig — og dette er mit sidste Argument, — maatte der ikke være nogen Gud i Himmelen, dersom et blot Menneske var istand til at fatte den Kjempeplan og gjennemføre den med Held, at gjøre Fordring paa den høieste Dyrløse ved at tillægge sig Navn af Gud. Jesus er den Eneste, som har vovet dette. Han alene sagde slet og ret: Jeg er Gud, hvad der er meget forskjellig fra den Paastand: Jeg er en Gud, eller fra de andre: Der gives Guder. Historien omtaler ellers Ingen, som havde tillagt sig Titel af Gud i absolut Forstand. Tabelen viser ingensteds, at Jupiter og de øvrige

hedenste Guder have forgudet sig selv. Det vilde for deres Vedkommende have været den højeste Grad af Hovmod, en Uhyrlighed og urimelig Overspændthed. Nei, Efterverdenen og de første Despoters Arvinger er det, af hvem de bleve forgude. Fordi alle Mennesker ere af samme Slægt, har Alexander kunnet kalde sig en Søn af Jupiter. Men hele Grækenland loe ad dette listige Opspind; og ligesaa har de romerke Reiseres Forgudelse aldrig havt noget Alvorligt for Romerne. Muhamed og Confucius udgave sig blot for Guddommens Agenter. Numas Gudinde Egeria har ikke været andet, end Personificationen af en høiere Tidskydelse, som han havde øst af Skovens Tensomhed. Indiens Bramaguder ere kun en psykologisk Opdigtelse."

„Hvorledes kunde nu en Jøde, hvis historiske Eksistens er bedre beviist, end alle hans Samtidiges, — hvorledes kunde Han alene, en Tømmermands Søn, lige fra Begyndelsen af udgive sig for Gud selv, for det højeste Væsen, for alle Væsners Skaber? Alle Arter af Tilbedelser gjør Han Krav paa, bygge sin Kultus med egen Haand, ikke af Steen, men af Mennesker! Man forbauses over Alexander's Erobringer; men her see vi en Erobrer, som bemægtiger Sig, forener med Sig og indlemmer i Sig ikke een Nation, men den hele Menneskeslægt. Hvilket Vidunder! den menneskelige Sjæl med alle sine Kræfter og Evner bliver et Tilhør til Christi Eksistens (*devient une annexe de l'existence du Christ*)."

„Og hvorledes? Ved et Vidunder, som overgaaer alle Vidundere. Han forlanger Menneskenes Kjærlighed, d. e. det, som i Verden er det sværeste at opnaae, som en Viis forgjæves ønsker sig af faa Venner, en Fader af sine Børn, en Egtemand af sin Hustru, en Broder af sin Broder; med eet Ord, Han vil have Hjertet, Han forlanger det for Sig, fordrer det ganske, og — det lykkes Ham paa Stedet. Deraf slutter jeg Hans Guddommelighed. — Alexander, Cæsar, Hannibal, Ludvig XIV. strandede med al deres Genie derpaa. De erobrede Verden, men kunde ikke opnaae at have en Ven. Jeg er i vor Tid maaskee endnu den Gæste, som elsker Han-

nibal, Cæsar og Alexander. Den store Ludvig XIV., som udbredte saa stor Glands over Frankrig og i hele Verden, havde ikke een Ven i sit hele Kongerige, og selv ikke i sin Familie. Det er sandt, at vi elske vore Børn; hvorfor? Vi adlyde Naturens Instinct, Guds Villie og en Nødvendighed, som selv Dyrene anerkjende og opfyldte. Men hvor mange Børn forblive alligevel usølsomme for vore Kjærtegn og for al den Omhu, vi søfle paa dem! hvor mange utaknemmelige Børn! Bliver De, General Bertrand, elsket af Deres Børn? De elsker dem viselig; men De er ikke sikker paa at blive gjenelsket. Hverken Deres Velgjerninger eller selve Naturen vil det lykkes at indgyde dem en saadan Kjærlighed, som de Christne have til deres Gud! Naar De engang døer, ville Deres Børn maastee endnu erindre Dem medens de dele Deres Formue; men Deres Børnebørn ville neppe vide, om De har levet. Og De er dog General Bertrand, og vi leve sammen paa en eensom Ø, og De har ingen anden Udspreddelse end Synet af Deres Familie!"

„Christus taler, og strax slutte Generationerne sig til Ham ved Baand, som ere inderligere og fastere end Blodets; deres Forening med Ham er inderligere, helligere og mægtigere end nogetsohmhelst andet. Han antænder en Kjærlighedsflamme, som udslukker vor Selvkjærlighed og overgaaer enhver anden Kjærlighed.“

„Hvorledes skulde man ikke paa dette Hans Villies Vidunder erkjende Ordet, som har skabt Verden?“

„Stifterne af andre Religioner have ikke engang haft en Idee om en saadan hemmelighedsfuld Kjærlighed, som udgjør Christendommens Væsen. Og de maatte ogsaa nok vogte sig for at rende imod en Klippe; thi i en Sag som denne: at vinde Kjærlighed, bærer Mennesket Følelsen af sin fuldstændige Afmagt i sit Indre.“

„Derfor er Christi største Vidunder unegtelig Kjærlighedens Rige.“

„Ham alene er det lykkedes at høre Menneskets Hjerte til det Ulynlige, til at offere det Timelige; Han alene har der-

ved, at Han skabte dette Offer, skabt et Baand imellem Himmel og Jord."

"Alle, som i Sandhed troe paa Ham, føle denne beundringsværdige, overnaturlige, ophøiede Kjærlighed, — et for Fornuften uforklarligt og for Menneskets Kræfter umuligt Phænomen, — en hellig, ved denne nye Prometheus Jorden givne Ild, hvis Kraft og Varighed hverken kan formindstes eller indskrænkes af Tiden, denne Tilintetgjører af alt Øvrigt. Og jeg Napoleon, beundrer dette saa meget desto mere, fordi jeg selv ofte var betænkt paa at vinde denne Kjærlighed. Dette beviser mig netop tilfulde Jesu Christi Guddommelighed."

"Jeg har opflammet mange Tusinder, som døde for mig. Men Gud bevare mig for, at jeg skulde anstille en Sammenligning imellem Soldaternes og den kristelige Kjærligheds Enthusiasme! begge ere ligesaa forskellige, som deres Marsager."

"Der udfordredes altid min Nærværelse, Electriciteten af mit Blik og min Stemme. Et Ord af mig, og jeg opflammede Hjernerne. Ja visseelig, jeg besidder Hemmeligheden af hiin magiske Kraft, som henriver og opløster Landen; men jeg kan ikke meddele den til Noget. Ingen af mine Generaler har modtaget den af mig eller opdaget den. Og alligevel besidder jeg ikke den Hemmelighed, at forevige min Kjærlighed og mit Navn i Hjernerne og virke Vidundere i dem uden materiel Hjælp."

"Nu, da jeg er her paa St. Helena, nu, da jeg er alene, bunden til en Klippe, — hvo kæmper nu for mig, hvo erobrer nu Riger for mig? Hvor ere min Ulykkes Hofmænd? Tænker man endnu paa mig? Hvo foruroliger sig for min Skjld i Europa? Hvo er bleven mig tro? Hvor ere mine Venner? Ja, De to eller tre; Deres Trofskab gjør Dem udbødelige; De dele og trøste min Forviisning!"

(Her antog Keiserens Stemme en egen Tone af ironisk Tungfindighed og dyb Sørgmodighed.)

"Ja, vor Tilværelse straaled i Diademets og Herredømmets fulde Glænde og Deres fastede denne Glænde tilbage paa

min, omtrent som Invalidefirkens Kuppel, forgyldt af os, kaster Solens Straaler tilbage. Men Gjenordigheber indtraf, og Guldet forsvandt efterhaanden. Ulykken og Krænkelens Regn, hvormed man overser mig hver Dag, borttager allerede dets sidste Smaadele. Vi ere kun endnu Blyet, General Bertrand! og snart vil jeg kun være Jord.“

„Saaledes er de store Mænds Skjæbne; saaledes var ogsaa Cæsar's og Alexander's! — man glemmer os! og en Erobrers ligesom en Keisers Navn er kun endnu et Thema for Skolebørns Stiiløvelser. Vore Heltegjerninger falde under en Pøbels Niis, som smæder os eller roser os.“

„Hvor mange forskellige Domme tillod man sig ikke over Ludvig XIV.! Neppe død, blev han, den store Konge, overladt til Censomheden i sit Soveværelse i Versailles, forsømt, maaskee endog spottet af sine Hofmænd; han var ikke mere deres Herre! der var kun endnu et Liig, en Liigkiste, en Grav og Forraadnens Rædsel.“

„Endnu et Dieblit, og samme Lod rammer ogsaa mig. Paa en lumsk Maade bragt til Døden ved det engelske Oligarchie, dør jeg før Tiden, og mit Liig bliver ligeledes overgivet til Jorden, for der at blive Ormenes Spise.“

„Det er den store Napoleon's nær forestaaende Skjæbne! Hvilket Svælg ligger ikke imellem min dybe Glendighed og Christelige Herredømme, Som bliver forkyndt, elsket og tilbedet i hele Verden og endnu altid lever! Hans Død — hedder det at døe? hedder det ikke meget mere at leve? Ja, sandelig Christelig Død er Guds Død.“

Saaledes Napoleon om dette vigtige Emne. Hvor mange fanaalige Mander anmasse sig ikke i vore Dage, med barnagtig Indbildstthed at sætte sig ud over disse storartede og ugenjendrelige Vidnesbyrd for vor Herres og Frelseres sande og virkelige Guddom, for hvilke selv en Napoleons Ræmpe=Genie bøiede sig

i Støvet; og istedetfor lade de de med Bind fyldte Sæbebobler af deres taabelige og vilkaarlige Lustsystemer og en ufordøiet Videnskab spille for Daavernes og de store Drenges Dine! Overalt stadfæster det sig, som den berømte Baco siger: „**Salv** Videnskab fører bort fra Gud, **saud** Videnskab fører hen til Ham.“

Bønstrift til Keiser Napoleon III.

Det i Turin udkommende Blad *Armonia* indeholder i eet af sine sidste Nummere en Artikel, der formedelst sin Fortræffelighed fortjener at udbredes. Den lyder:

Kort Supplik til Hs. Majestæt Napoleon III.

Sire! De har i længere Tid været vant til at faae Suppliker fra Turin; man bad Dem om at intervenere i Italien, og De intervenerede. Man bad Dem om at opgive Freden til Villafranca, og De opgav den; man bad Dem om at anerkjende det nye Kongerige Italien, og De anerkjendte det; man bad Dem om at sende en Gesandt til Turin, og De sendte en saadan; man bad Dem om at understøtte det nye Kaan paa 500 Millioner, og De understøttede det; man beder dem endnu i dag om at give Rom til Priis, men De modstaaer, De vægrer Dem, og — De gjør vel deri.

De maa derfor heller ikke undre Dem over, at ogsaa en Turiner Journal retter en Supplik til Dem, De som formaaer saa meget i Turin og Italien. Heller ikke vil det overraske Dem, at netop *Armonia*, som i forgangne Tider roste og forsvarede Dem, ja endog tilsendte Dem Gratulationsadresser, retter denne Supplik til Dem. Vor Bøn, o Sire! er kort og indskrænker sig til følgende Ord: Da De nu sender Hr. de Lavalette, som hidindtil har været Deres Gesandt i Constantinopel, som Gesandt til Rom, saa befal ham at handle imod den hellige Fader og den pavelige Regjering saaledes som han har handlet imod Sultanen og den tyrkiske Regjering. Kunde vi være mere bestedne? Kunde vi vente mindre af „Kirken's førstefødte Søn“? — Betænk nu vel, o Sire! at da Rusland vilde bemægtige sig en Deel af det tyrkiske Rige, anerkjendte De ei Ikke-Interventionsprincippet, men De intervenerede i Orienten. Da den tyrkiske

Flaade blev ødelagt ved Sinope af Russerne, tog De den svage tyrkiske Regjerings Parti imod den mægtige Czar. For at befrygte Sultanen, bombarderede og ødelagde De Sebastopol, hverken sparede Penge eller Blod. Paa Pariser Congressen forenede De Dem med alle Stormagterne, for at sige Europa: Ingen maa røre ved Stortyrken! De befalede Deres Diplomater at understøtte Abdul Meschid's „gode Hensigter“. De forbyd Deres franske Journaler at blotte Tyrkiets Svagheder. De raadede Deres Banquiers til at begunstige det tyrkiske Laan og understøtte de tyrkiske Finantfers Opreisning. De nødte Piemont til at sende en Deel af sin Hær til Krim for at understøtte de muhamedanske Rettigheder. Og da Borgerkrigen udbrød i Syrien, saa ilede De til for at undertrykke den; og da Freden var gjenoprettet, gav De Syrien tilbage under Halvmaanens Herredømme. Deres Moniteur og Universel berettede os, o Sire! at Deres Sendebud, Grev af Montebello, den 26. August i dette Raadens Aar 1861 (vi ville haabe, at det ogsaa vil være et Retfærdighedens Aar!) fremstillede sig for Sultan Abdul Aziz og sagde til ham: „Ingen applauderer mere de høihjertede Planer, som Deres Majestæt har proclameret, Ingen ønsker mere levende deres Opfyldelse, end Keiser Napoleon . . . Deres Majestæt vil ved Consolideringen af den Magt, som Forsynet har betroet Dem, erhverve nye Fordringer paa Deres Underfaatters Taknemmelighed saavel som paa Deres Allieredes Afgtelse. Fra Frankrig, Tyrkiets ældste og troeste Allierede, vil De aldrig mangle Hjælp og Bistand.“ Sire! Siig nu til Hr. de Lavalette, at han offentlig og høitidelig skal gjentage denne Tale, naar han første Gang forestiller sig for den hellige Fader, Pius IX. Lad Deres nye Gesandt i Rom bifalde den souveraine Ypperstepræst's ædle Hensigter, lad ham anerkjende, at Forsynet har forundt ham et verdsligt Herredømme, lad ham høitideligt erklære, at, for at opretholde dette verdslige Herredømme i sin Integritet, den h. Fader heller ikke vil komme til at mangle Hjælp og Bistand af Frankrig, som fra nu af skal vise sig som den h. Stols ældste og troeste Allierede.

Al en katholsk Regjering, o Sire! som har talt saa loyalt og venstabeligt til Stortyrken, kunde vi vel vente et endnu ærbødigere og ærefrygtfuldere Sprog imod Christi Stedfortræder; men vi ville gjerne lade os nøie med, at Grev Montebello's Tale i Paladset Dalma-Batsche bliver gjentagen af Hr. de Lavalette i Vaticanet. Og efter Ordene, Sire! lad Gjæringen følge. Gjør De for Rom hvad De har gjort for Tyrkiet. Siig til Hr. de Lavalette, at det er Deres bestemte Hensigt at gaae frem imod Paven paa samme Maade

som imod Sultanen. Siig ham, at De til hans Beskyttelse vil intervenere imod de Mægtige; at De ikke vil tillade nogen Formindskelse af de pavelige Stater, at De vil lade ham give Sit tilbage, at De vil understøtte hans „gode Hensigter“, komme hans Fornødenheder til Hjælp og i Sandhed beskytte ham med Ord og Handling. — Dette, o Sire! er vor Bøn. Den er simpel, den er kort og vil visseilig blive hørt. De Personer, som overalt see sort, betragte det som en Fornærmelse imod den h. Stol, at man sender en Gesandt til Rom, som hidindtil har været Gesandt hos Sultanen. Vi derimod see deri et Beviis for Deres „gode Hensigter.“ De havde derved i Sinde at ville følge samme Politik i Rom, som De fulgte i Constantinopel. De vil bære Dem ad imod Piemont som De bar Dem ad imod Rusland og gjøre Afregning med Garibaldi's røde Blouser, saaledes som De engang gjorde Afregning med Menzikkoff's fameuse Paletot. Velan, Sire! Ogsaa Italien er sygt, sygere end Tyrkiet, og dets Regeneraterer, som De kjender, have selv bragt det saa vidt. Mod! viis den h. Fader den Kjærlighed, Loyalitet og Høimodighed, som De har viist Stortyrken, og handle imod Evangeliet som De handler imod Alcoranen!

Kirkelige Efterretninger.

Sverrig. Hvorledes den i Sverrig ved den sidste Lov lovede Religionsfrihed blomstrer, derpaa ville vi her kun anføre et lille Exempel. Et ugift Fruentimmer erklærede i Juni d. A., at hun havde fast besluttet at ville gaae fra den lutherste over til den katholske Religion. For at efterkomme Loven, begav hun sig til sin hidtilværende Sognepræst for, overensstemmende med Forskrifterne, at erholde Advarsel og Underviisning og siden at udstødes. Efter at hun sex Gange havde faaet Advarsel og Underviisning, forlangte hun sin Dimission, men hørte til sin store Forbauselse af Prædikantens Mund, at der først kunde være Tale om hendes Dimission, naar hun havde læst Bibelen fra først til sidst og var i Stand til at forklare den! Den Underviisning, som meddeektes hende, vedvarede hver Gang i tre Timer, — „og saaledes — sagde Præsten — vil jeg i det Mindste vedblive i to Aar.“ Convertitinden maatte daglig erkynndige

sig hos ham, om det var ham beviligt at undervise hende. Underviisningen har hidtil været mere kirkehistorisk end dogmatisk; og det stakkels Fruentimmer, som maa fortjene sit Brød ved Haandarbejde, hørte imidlertid bl. A. til sin Velering, „at den katholske Præst i Stockholm var den eneste katholske Geistlige paa Jorden, som prædikede om Søndagen, og at han ogsaa, ligesom de øvrige katholske Geistlige, folgte Syndstilgivelse for Penge!“ Paa et saa høit Trin staaer de erkelutheriske Prædikanters Dplysning i det oplyste Stockholm! — Hvad mon de lutheriske Prædikanter gjøre, naar de forlange Penge af alle dem, som ville skrive og gaae til Alters hos dem? Mon de da ikke sælge „Syndsforladelse“ og deres saakaldede „Nadvere“?

Breslau. Hvad een Præst kan præstere. I Breslau har en Geistlig i over ti Aar holdt en fortløbende Aftenunderviisning for 20 til 30 Convertiter, saa at omtrent 70 Protestanter aarlig aflægge hos ham den katholske Troesbekjendelse, ikke at tale om dem, som kalde ham i deres Dødstime, hvad der ikke skeer saa sjældent. Da Underviisningen er grundig og for hver Afdeling vedvarer i omtrent fire Maanedre, ere disse Convertiter sædvanlig meget ivrige og brave Katholiker. Samme Præst leder derhos siden 1849 en til de Fattiges legemlige og aandelige Understøttelse stiftet Dameforening, for hvilken han hver Uge holder Foredrag. Af denne Forening har han dannet en Congregation af „den h. Hedvig's Søstre“, som af den h. Fader i 1858 blev approberet som kirkelig Congregation. Den indvier sig især til forsømte Børns Opdragelse; den eier allerede tre Huse i Schlesien og eet i Grevskabet Glatz og virker meget velsignelsesrigt. I Breslauer Huset ere mere end 70 Børn, som for det Meste blive underholdte af de Fattiges Stillinger, som endnu aldrig have manglet. For at Redningsanstalten kan drives efter en større Maalestok, bygger nu denne samme Præst ved Siden af det gamle et nyt Opdragelseshuus, og uden at overhænge Noget med Bønner, har det hidindtil ikke manglet ham paa Byggemidler. I dette Esteraar vil det være færdigt og kunne optage over 100 Børn, der saaledes blive reddede for Gud og Samfundet. Denne Geistlige er den desuden ogsaa i Sjælesorgen fuldtop beskæftigede Curatpræst Spieska, af Hs. Hellighed udnævnt til pavelig Kammerherre. Gid han i Ydmhygghed maa stride videre frem! En from Præst formaer meget, naar Gud er med ham.

Frankrig. Jesuiterordenen har i det Hele 7000 Medlemmer; i Frankrig 2000 og i Ordensprovindsen Paris alene 1000. Jesuiterne i Frankrig have 25 Gymnasier, 14 Seminarier, 7

Noviciater, 36 Residentser og 31 Missionsstationer. — Vincentsforeningen har i Frankrig over 8000 Conferencer, næsten Halvdelen af alle Conferencerne i hele Europa. I det Hele tæller Foreningen 1700 Conferencer med omtrent 200,000 virksomme Medlemmer.

Schweiz. Ifølge Efterretninger fra Einsiedeln har Tilstrømningen af Fremmede paa den første Fstedag af dette berømte Klosters tusindaarige Jubilæum, den 14. Sept., overtruffet alle Forventninger. 20 til 25,000 Pilegrimme gjenneblegede det glimrende smykkede Einsiedeln. De fleste Pilegrimme vare fra Frankrig, hvoriblandt herved 400 Geistlige, hvoraf alene over 100 fra Dioceset Besançon. Biskop Arnold af Solothurn holdt Fstedprædiken. Om Biskoppen af Orleans, Mstr. Dupanloup, siger en Correspondent, som havde hørt ham prædike Søndagen forud, at han selv havde gjort et vidunderligt Indtryk paa dem, som ikke vare det franske Sprog mægtige. Hans ærverdige Skikkelse, hans graae Hoved med de ubrægede Træk, hans Pande, som ikke bøier sig for den største jordiske Magt, hans ildfulde Dæ, hans til Betsignelse opløstede Haand, som har virket og frevret saa fortræffeligt, og endelig hans stærke sjælefulde Stemme og hderst levende Foredrag — alt dette var allerede en Prædiken, saa at ogsaa de, som ikke forstode hans Sprog, dog med Glæde hørte paa hans lange Foredrag indtil Enden.

— Piusforeningens 4de Generalforsamling forenede den 21. og 22. s. M. i Freiburg et stort Antal Katholiker fra det tydske, franske og italienske Schweiz i bedste Samdrægtighed; omtrent 200 Deputerede og Medlemmer af de 118 Foreninger vare nærværende.

Italien. En Hærr, som directe kom fra Italien, hvor han havde opholdt sig i længere Tid og ved sin Stilling og sine Forbindelser havde maattet tage Deel i det offentlige Liv, har svaret Redactionen af „Rhein. Volksblätter“ paa dens Spørgsmaal om, hvorledes det nu egentlig i Virkelighed seer ud i Italien, Følgende: „I Italien — han mener i det af Piemonteserne besatte Italien — er Utilfredsheden allevegne stor, men størst i selve Turin, hvor jeg opholdt mig meget i de sidste Dage. Om Neapel forstaaer det sig af sig selv, at der ikke er at tænke paa en sand Veroligelse af Gjæringen der, og det er det samme som at fordreie de haandgribeligste Kjendsgjerninger, hvis man i de liberale piemontesiske Blade endnu evig og altid kun taler om „Banditter“ og „Røvere“ og anvender denne Betegnelse paa de Kongelige. Ordd og

Rov bliver der langt mere begaaet af Piemonteserne og deres sammenstrabede Bander fra alle Verdensdele, end af de til Fortvivlelse bragte Kongelige. Ligeledes var det dog altfor latterligt, naar Piemont seer sig nødt til at anvende næsten sin hele Krigsmagt i Neapel imod enkelte „Røverbander“, hvad der dog factist er Tilfældet, medens det øvrige Piemont paa et Par Regimenter ved den venetianske Grændse nær, næsten ganske er blottet for regulære Tropper. „Konge-Hædersmanden“ er et sandt politisk Nul — hvad vi allerede længe have vidst —, Ricasoli, denne bekendte politiske F . . . . ., har allerede udspillet sine sidste Trumpher, Mazzinisterne tage til i Magt og ere rasende over det hele Turiner Vertstabs. Mange tusinde Garibaldianere og Mazzinister ere blevne kastede i Fængsel af Piemonteserne, blot for at blive frie for deres rasende Fordringer. Men heri ligger Faren for Regjeringen og Landet. Man føler allevegne, at man er kommen i en hjælpeløs Knibe, uden at man seer nogen taalelig Udvei. — Den hellige Fader i Rom befinder sig vel og er fuld af uroffelig Tillid til Gud og venter sikker Hjælp, som ikke vil udeblive. Frankmændene tænke paa intet mindre end at overlade Rom til Piemonteserne, thi det katolske Frankrig staaer som en Muur i Veien, som selv Napoleon ikke vover at springe over. I det Hele er det „frie“ Italien blevet et høist ulykkeligt Land, som allerede nu af Hjertens Grund forbander Piemontesernes Herredømme o. s. v.“ Det er i og for sig intet Nyt, men at det atter er blevet udtalt af et Dienvidne, giver Sagen en særdeles Vægt.

Sardinien. En bitter Skuffelse. Turiner Industri-riderne maae søge at dække deres Nøgenhed! Victor Emmanuel's Kultusminister, de Sanctis, var kommen paa det meer end besynderlige Indfald, at adspørge de theologiske Faculteter ved de forskjellige Universiteter i Italien om Oprindelsen til den verdslige Pavemagt og Fordelene ved dens Affkaffelse. Ministeren havde opkastet fire Spørgsmaal, som i det Væsentlige gik ud paa: „om ikke Pavens verdslige Magt, som noget Tilfældigt og af reent menneskelig Oprindelse, uden videre kunde affaffes, naar kun Pavens geistlige Magt blev opretholdt?“ Svarene ere faldne heel anderledes ud, end Ministeren havde ønsket. Espero, et Regjeringsblad, skriver nemlig: „Nogle af Svarene ere ankomne. Naar man forbigaaer det fra Neapel, hvor man idag taler hvidt og imorgen sort, ere alle de andre Svar Vidundere af klerikale Gavyestreger. De sige for det Meste, at Pavens verdslige Magt nok er en tilfældig menneskelig Indretning, men at Forsynet har anordnet den.“ Som man nærmere erfarer af

Armonia, have Univerfiteterne i Turin, Genua og Cagliari svaret paa en Maade, fom geraader disse Anftalter til stor Gode. Facultetet i Turin erklærede, at det dreiede sig om et ved den h. Fader selv allerede afgjort Spørgsmaal, hvorover der følgerigen ikke behøvedes nogen videre Discussion; dersom Ministeriet imidlertid anfaae dette Spørgsmaal for et politisk, maatte det ikke henvende sig til de theologiske Faculteter derom. Facultetet i Genua svarede eenstemmigt i samme Aand. Men Univerfitetet i Cagliari har, „for at efterkomme Ministeriets Villie“, indladt sig paa at besvare de enkelte Spørgsmaal — men paa en Maade, fom vil betage Ministeren Lyften til anden Gang at adspørge saadanne „incarnerede Ultramontaner“! —

Napel. Piemontefernes Rædselsherredømme. Fra Rom tilfkriver man den protestantiske „Kreuzzeitung“ under 17. Sept.: Begribeligvis maa Kong Frants II. her faa meget mere betragtes fom Martyr for den retfærdige Sag, jo henfynsløfere de piemontefiske Generaler og Gouverneurer optræde fjendtlige imod de forefundne Tilftaende i det erobrede Kongerige og især imod Kirkevæfenet. Om ogsaa kun en tiende Deel var sandt af det, fom klerikale Blade melde om den barbariske Grusomhed imod Alt hvad der er paveligt eller bourbonisk eller gjælder derfor, faa overskrider det magthavende Parties Umenneskelighed alligevel endnu det almindelige Maaal. Efter en Privat-Correspondance fra Teramo er nu ogsaa hele denne Egn stillet under den strengeste militaire Opfigt. Sidste Onsdag bleve 5 Præster, hvoriblandt en Domherre og en bifkoppelig Coadjutor, hentede fra Domkirken, beftjldte for Sammensværgelse imod Regjeringen, pidskede paa et i Hast opreift Staffot og derpaa kastede i Fængsel. Bifkoppens Secretair Milella blev pidstet og derpaa skudt. Over Bifkoppens Liv blev der afstemt; fem forlangte hans Død, sex vare for hans Forviisning. Da han erfarede hvad der var foregaaet, flygtede han, men blev imidlertid atter indhentet i Giulianova, mis-handlet og var i stor Fare for at blive myrdet. (Bifkoppen er senere bleven ført til Turin.)

Tyrkiet. De ueneerte Bulgarers ulykfsalige Bifkop, Sokolski, fom ved sit Trafald har skændet sin troe Hjord, fik den fortjente Tugtelse. Han blev af Russerne bragt til Kiev og der indespærret i et Kloster, for der at gjøre Bod for sit tidligere Apostafie fra den orthodoxe (græffe) Kirke. Den hele Begivenhed fvaer forøvrigt endnu i Mørke. Den ulykfsalige Dding kunde nemlig uden nogen Fare være vendt tilbage til Schismaet, uden at have nødig at overlevere sig i Russernes

Hænder. Man kan ikke forklare sig, hvorfor han er flygtet ombord i et russisk Skib og har ladet sig fange som en Muus i Fælten. Han havde Sultancens „Berat“ (Skjtsbrev), og kunde derfor roligere leve i Constantinopel under den tyrkiske Regjering og derhos troe hvad han lystede; hvorfor flygtede han allsaa? Hvorfor tog han paa sin Flugt alle de kostbare Gjenstande med sig, som Paven havde skjenket, ikke ham, men den nye bulgariske Kirke? Man skulde troe, at den Ulykkelige, istedetfor at være flygtet, er bleven bortført, eller fangen af de russiske Agenter, som, efterat de engang havde ham i deres Hænder, have udspreidt det Rygte, at han var vendt tilbage til den forrige Tro! Tiden vil oplære hele den mørke Intrigue. — Patrie melder, at Biskop Sokolski er død i et Kloster i Cherson.

— Længsel efter Rom. Som der meldes fra Constantinopel under 14. Septbr. have fire græske Biskopper, som ikke høre til den bulgariske Nation, henvendt sig til den franske Chargé d’Affaires, Grev Kallemand, med den Bøn, at han vil lette dem deres Forening med Rom, med Vibeholdelsen af deres egen Ritus. — Pariser Bladet Pays meddeler efter et Brev fra Belgrad, at der atter findes en Deel af den græsk-bulgariske Geistlighed, som har i Sinde at ville gaae over til den katolske Kirke. Der er i denne Sag allerede indledet Skridt i Rom, og Underhandlingen vil forhaabentlig føre til det forønskede Resultat.

— Den 9. Sept. fandt i Kadi-Kruz (det gamle Chalcedon i Ville-Asien, ligesom Constantinopel) den høitidelige Consecration af den nye katolske Himmelfartskirke Sted ved den apostoliske Vicar af Constantinopel, Msgr. Brunoni. Kirken staaer paa det samme Sted, hvor engang den h. Euphemia’s Basilika stod, i hvilken denne h. Martyrindes jordiske Levinger hvilede og hvor det i A. 451 af 520 Biskopper besøgte fjerde almindelige Concilium fordoømte Eutyches’s Branglærdomme.

Afrika. Forfølgelse. Christendommen finder paa Den Madagascar ikke en saa let Indgang som paa de andre Der i det stille Hav og det indiske Ocean. Ved den gamle Dronnings stupide Overtro, skriver den apostoliske Præfect paa Den, Pater Jonen, blive de Christne forfulgte og piinte paa den grusomste Maade. Piinslen med kogende Vand høre til de frygteligste. Den Ulykkelige, som skal udstaae denne Straf, bliver bunden med Strikker, som formelig skjære ind i Kjødet;

man kaster ham da i en Grube og dræber ham ved, uafbrudt at gybe kogende hebt Vand over ham. Den grusomme Handling bliver endnu umenneskeligere derved, at den Piintes egen Familienie maa deeltage i den. De maae selv koge Vandet og helde det ud over den Piintes Hoved, saa at ofte Søn og Datter, Broder og Søster befinde sig i det haarde Alternativ, enten selv at døe eller at være behjælpelig med at dræbe Fader og Moder, Broder og Søster med kogende Vand. — Det kunne de Christelige Magter i vort oplyste Aarhundrede rolig være Vidner til, uden at de kun gjøre det mindste Forsøg paa at standse slige umenneskelige Grusomheder; men naar den pavelige Regjering lader henrette en Morder, som ved edsvorne Dienvidner er bleven overbevist om sin Forbrydelse, da forfærdes vor hele „civiliserede“ Verden over et saadant af den pavelige Regjering begaaet „Justitsmord.“ O, disse miserable Hyflere og modbydelige Dienstkalle!

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen d. 27. Octbr. Efterm. Kl. 5½.

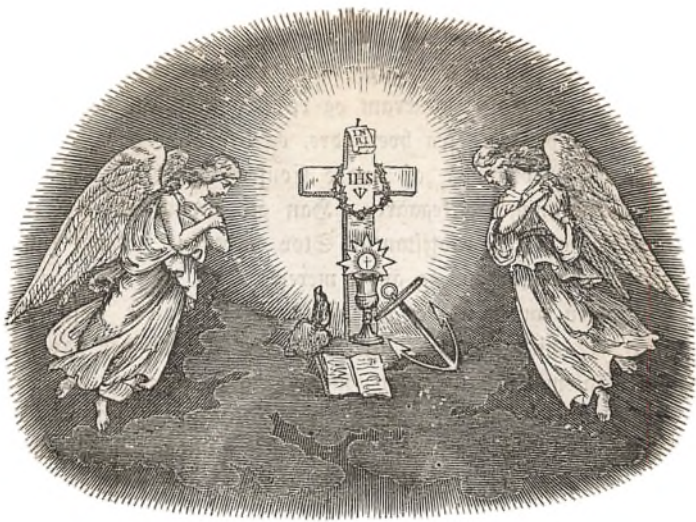
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 20. Octbr. — 22. Sondag efter Pinse. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 27. Octbr. — 23. Sondag efter Pinse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Torsdag d. 31. Octbr. er befalet Vigilie = Fastedag til
- Fredagen d. 1. Novbr. — Alle-Helgensfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Levitimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper; derefter afsynges den fjerde Bodspsalme „Miserere“ som Forberedelse til:
- Løverdagen d. 2. Novbr. — Alle-Sjælesdag. — Form. Kl. 6½ og 8 stille Messé. — Kl. 10 høitidelig Sjælmesse.

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konehandler **C. H. Blaufenstein**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stæder paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 22. Søndagen den 3die November. 1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Vor h. Faders Allocution af 30. Sept. d. A. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Neapel. England. Frankrig. Asten. Sydamerika.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Ogsaa Thomas var af denne Mening, men han havde noget at indvende imod en tidligere Ytring af Præsten. Han kunde ikke begribe, sagde han, hvorledes man ogsaa i Døden endnu kunde holde paa at adskille Christne og Hedninger fra hinanden og jorde de Første paa et særskilt Begravelsessted. Men om

man ogsaa vilde lade det gaae, saa var det dog efter hans Mening vistnok høist intolerant og dadelværdigt, at man endog adskilte de Christne fra hverandre, og ikke vilde have, at Katholiker og Medlemmer af andre Confessioner bleve begravede paa een og samme Kirkegaard. Han gif endnu videre og htrede: Katholisk og protestantisk Støv vilde dog vel nok kunne forliges under Jorden, og andet mere.

Præsten syntes ikke at agte synderlig paa disse sidste Nttringer, i hvilke Thomas atter med vanlig Hidsighed gav sine tillærte Talemaader til Bedste, men spurgte rolig:

Thomas! finder du det f. Ex. ufornuftigt, naar en Familie har sit eget Gravsted, og alle Familiens Medlemmer, som have elsket hinanden i Livet, ogsaa gjerne i Døden ville hvile hos hinanden?

Thom. Derimod er der intet at indvende; men det hører vistnok ikke herhen.

Pr. Hvo veed! Vilde du vel tage disse Folk det ilde op, naar de ikke vilde tillade, at man begravede en Fremmed i deres Grav?

Thom. Det vilde jeg langtfra; naar det skete, vilde den jo ikke mere være nogen Familiegrav.

Pr. Nu see! i en Familie er der ofte Personer, som nok ere forbundne med hverandre ved legemligt Slægtskab, men derhos i deres Liv forfulgte ganske forskjellige Diemed, hindrede, ja endog modarbejdede hverandres Planer, og i deres Følelser og Tænkemaade vare himmelvidt forskellige fra hinanden; og desuagtet kan der ikke indvindes noget Fornuftigt imod, at de i Døden gjerne og ubelukkende kun vilde hvile sammen i een Grav. Men nu udgjøre de katholske Christne een Familie, hvis Medlemmer ikke ere knyttede til hverandre ved kjødeligt Slægtskab, men ved aandelige Baand. I deres hele Liv ere de forenede i een Tro, eet Haab besjæler dem alle, de ere forenede med hverandre i den samme Kjærlighed til Gud og i Opfyldelsen af de samme Bud; ved de samme hh. Sacramenter modtage de Alle een og samme Guds Naade, og eet og det samme evige Rige er det, som de Alle stræbe efter. Hvorfor kunde man derfor

fortænke dem, som ere knyttede til hverandre ved saa inderlige aandige Baaud, i at de ogsaa efter Døden gjerne ville hvile sammen? Det var Aarsagen til, at de affondrede sig fra Hedningerne og indrettebe sig fælles christelige Familiegrave; thi en saadan Familiegrav er i Birkelighed ethvert christeligt Begravelsessted. Ligeledes ligger det i Sagens Natur, at Christi rettroende Bekjendere ønskede, ogsaa i Døden at fortsætte den Genbrægtighed, ved hvilken de havde været forenede i Livet, og at de ugjerne saae, at Saadanne, som i Livet aldrig havde hørt til deres aandelige Familie, i Døden vilde trænge sig ind i deres Rækker. Vi Katholiker troe, at man kan og bør bede for de Afdøde, de Andre troe ikke dette; hvorledes maa det ikke fordærve os vor Nydelse, naar vi ville opsende en varm og inderlig Bøn til Gud for vore hedengangne Paarørende, og vi da, staaende ved Graven, ogsaa have dem for Dine, som engang i deres hele Liv bekæmpede denne Tro? Vi pryde gjerne vore Grave med Forløsningens Tegn, men ikke saa Underledes-troende forarges, beshynderligt nok, over dette Tegn og erindre ofte unilkaarligt om dem, for hvilke Korset forðum har været en Daarsskab eller Forargelse, og undertiden forlange de endog af os, at vi, for at sǔie dem, ikke skulle lade vore Slægtninge hvile under Korsets Skygge. Vi ære de Afdødes Been som forhenværende Nedsfaber for deres dydige Levnet, som ærværdige Reliquier, som tilkommende Deeltagere i deres evige Herlighed; de Andre kjende ikke til nogen religiøs Trefrygt for dem. Alt det er Aarsager, hvorfor vi saa nødig ville dele vort sidste Hvilested med Andre, end Bekjendere af vor hellige katholicke Tro.

Thom. Men dersom nu Nogen frivilligen vilde gjøre Afkald paa at blive begravet i denne store, udelukkende katholicke Familiegrav?

Pr. Saa vilde Ingen, allermindst den katholicke Kirke tvinge ham dertil; den vilde tværtimod under visse Omstændigheder ansee dette som et Beviis for, at den Afdøde allerede i Livet ikke mere hǔrte til den katholicke Familie, og at han sølgelig heller ikke havde nogen Ret til at gjøre Forðring paa

at blive begravet iblandt katholske Christne og efter katholsk Skik. Denne Ret til at blive begravet iblandt katholske Troesfæller mister derfor Enhver, som enten ved udtryffeligg eller ved stiltiende Troesfornegtelse, f. Ex. ved forsættlig at forsømme Paaske-Communionen, eller ved et ryggesløst Liv, eller ved at fremture i Synden, eller ved et ugubeligt Endeligt, ved Selvmord o. dsl., viser sig uværdig dertil. Hvo som har skjændet den katholske Kirke, foragtet Tempelet, eller viist sig uværdig til at komme der, han bliver som en vanartet Søn med Rette udelukket fra det faderlige Huus, saavel som ogsaa fra Tempelets Forgaard, Kirkegaarden.

Simon. Men da Begravelsesstederne for Tiden ikke mere ligge omkring Kirken, kunne de heller ikke mere kaldes Kirkegaarde.

Pr. I Ordets egentlige Forstand vel ikke; ihvor langt Begravelsesstedet imidlertid end kan ligge borte fra Kirken, saa betragte vi det alligevel endnu som et helligt og ærværdigt Sted, der paa en vis Maade udgjør en Deel af selve Kirken, og netop derfor ogsaa bliver indviet paa en høitidelig Maade, ligesom selve Kirken. Derfor kan det altid endnu godt føre Navn af Kirkegaard.

Vor hellige Fader Pave Pius IX.'s Allocution

i det hemmelige Consistorium af 30. Sept. 1861.

Ærværdige Brødre! Enhver af Eder veed, med hvilken Smerte Vi i Eders ophøiede Forsamling saa ofte have ført Klage over de svære, saa overmaade beklagelige Krænkelse, som den piemontesiske Regjering og den usalige Revolutions Ophavsmand og Befordrere, til stor Skade for det borgerlige Selskab, have tilspøiet den katholske Kirke, den apostoliske Stol og Os selv, især i hine ulykkelige Egne af Italien, som den nævnte Regjering paa en saa uretfærdig og voldelig Maade har tilranet sig. I dag maae Vi iblandt andre utallige og stedske dybere Saar, som uafslædig tilspøies vor h. Religion af bemeldte Re-

gjering og af Tilhængerne af en ugubelig Sammensværgelse, beklage Os over, at Vor elskede Søn, Eders udmærkede Embedsbroder, den for Sjælene saa nidkjære Erkebiskop af Neapel, som I see her nærværende for Eder, blev greben med væbnet Haand og frareven sin Hjord til stor Sorg for alle Næstfædte. Al Verden veed, paa hvilken Maade den nævnte Regjerings og Revolutionens Drabanter, fulde af Vogn og Svig, Menneſter af en ryggesløs Vandel, idet de fornøje de gamle Rjætteres volbelige Bestræbelser og rase imod alt Helligt, uafsladelig bestræbe sig for, hvis det var muligt, fra Grunden af at udrydde Guds Kirke, den katholske Religion, og dens heldbringende Lære af alle Hjerter og opvække og opflamme alle onde Lidenskaber. Derfor blive Overhyrderne, idet al guddommelig og menneſkelig Ret trædes under Fødder og Kirkestraffene blive ringeagtede, altid frækkere fordrevne fra deres Bispedømmer, ja endog kastede i Fængsel, saa mange troende Menigheder blive berøvede deres Hyrder, Verdens- og Klostergeistlige paa en oprørende Maade mishandlede og overøste med alle Slags Fornærmelser og Forurettelser og klosterlige Samfund undertrykte, deres Medlemmer kastede ud af deres Ordenshuse og givne til Priis for den største Mangel og bittreste Nød, gudindviiede Jomfruer tvungne til at tigge deres Brød, Gud helligede Templer plyndrede, vanhelligede, forvandlede til Noverkuler, Kirkegodsjet bortranet, den kirkelige Embedsmyndighed krænket og usurperet, Kirkelovene foragtede og traadte under Fødder. Desuden blive offentlige Skoler for fordærvelige Lærdomme oprette, slette affhyelige Bøger og Blade slyngede frem fra Mørket og ved denne ryggesløse Sammensværgelses skjændige Midler udbredte allevegne. Ved disse fordærvelige og affhyelige Skrifter blive den h. Tro, Religion, Fromhed, Ærbarhed, Tugt og Sædelighed og al Dyd angrebne, de sande og uforanderlige Grundfætninger og naturlige Regler for den offentlige og private Ret blive omstyrte, enhver retmæssig Frihed og Eiendom truet, Grundlagene for Familien og det borgerlige Samfund undergravne, alle retfrafne Folks gode Navn plettet ved falske Bestyldninger og de groveste Bagvaskelser, Tvilseløshed i Livet og i Forretninger, Strafløshed for alle Laster og Forvildelser blive altid mere nærede, udbredte og befordrede.

Enhver veed, hvilken sørgelig Strøm af Ulykker, Forbrydelser og Under af enhver Art der af denne store ugubelige Revolutionsbrand har udghdt sig over det ulykkelige Italien. Thi, for at tale med Propheten, „Vanden og Vogn, Mord og Rov og Egteskabsbrud oversvømme Jorden, og Blodskyld dynes paa Blodskyld“ (Oseas 4, 2.). Hjertet skjælver, det gyser tilbage af Smerte og tænker med Forfærdelse paa, hvorledes saa mange Byer i Kongeriget Neapel ere blevne stukne i Brand

og jævne med Jorden, og hvorledes saa mange retskafne Præster og Ordensfolk og Borgere af enhver Alder, Køn og Stand, ja selv Syge ere blevne overøste med de skjændigste Mishandlinger, uden Angivelse af nogen Grund, uden retslig Undersøgelse kastebe i Fængsel og paa den grusomste Maade myrdede. Hvo skulde ikke blive opfyldt af den bitterste Smerte, naar han seer, hvorledes de rasende Revolutionaire uden nogen Agtelse for Helligdommens Tjenere, eller for den biskoppelige eller Cardinalsværdigheden, uden nogen Agtelse for Os og den apostoliske Stol, eller for de indviede Steder og Gjenstande, uden nogen Agtelse for Retfærdighed og Menneskelighed, allevegne kun udbrede Fordærvelse og Ødelæggelse? Saaledes handle de Mennesker, som ikke blues ved, med den største Frækhed og Uforstammethed at paastaae, at de vilde give Kirken Friheden og atter vække Italiens sædelige Bevidsthed! Ja, de skamme sig heller ikke ved at forlange af den romerske Pave, at han skal give efter for deres uretsfærdige Fordringer, for at ikke endnu større Ulykke skal komme over Kirken.

Men hvad der forvolder Os den største Sorg, ærværdige Brødre, er, at selv nogle Verdenspræster og Ordensgeistlige i Italien, ja endog kirkelige Dignitarier paa en beklagelig Maade have ladet sig bortrive af Forvildsens og Oprørets usalige Aand, aldeles glemt deres Kald og Pligter, og ere afvegne fra Sandhedens Vej og som Befordrere af ugudelige Menneskers onde Anslag blevne en Anstøds- og Forargelsessteen til usigelig Smerte for alle Retskafne.

Til den Ulykke, som Vi her beklage, kommer endnu den at fornylig i Mexico forvovne Folk af samme Slags, opfyldte af lignende Had imod den katholske Kirke, ikke have skyet at forkynde de uretsfærdigste, imod Kirkens Rettigheder og Kærdomme fjendtlige Love; de have bertranet Kirkegodserne og udplyndret de hellige Steder, raset imod Præster og Ordensfolk, mishandlet gudindviede Jomfruer, og under mangfoldige Krænkelser revet Biskopperne bort fra deres Hjorder og stødt dem i Landsflygtighed. Flere af disse Biskopper ere komne til denne Vor Stad og de have beredet Os ikke ringe Trøst formedelst de Dyder, hvorved de udmærke sig.

Ikke nok dermed; ogsaa i en anden Deel af Amerika, nemlig i Ny-Granada, have Forstyrterne af al Statsorden i den nyeste Tid bemægtiget sig den øverste Magt og udstedt den skjændige Lov, ifølge hvilken Kirken ikke skal udøve sin Myndighed uden Statsmagtens Tilladelse og Samtykke; de have fordrevet de af Christendommen og Statsvæsenet høit fortjente Medlemmer af det berømmelige Jesu Selskab og desuden tvunget Vor og den h. Stols Gesandt til at forlade deres Beboet inden tre Dage.

J begribe saaledes let, ærværdige Brødre, hvilken bitter Smerte Vi føle ved denne almindelige og sørgelige Umstyrting af al guddommelig og menneskelig Orden. Men midt under disse store Sorger og Befyringer, som Vi uden særdeles udmønstelig Bistand ikke kunde udholde, har Vore ærværdige Brødre, Italiens Biskoppers saavel som den hele katolske Christenheds beundringsværdige Religiøsitet, Dyd og Standhaftighed ogsaa været Os til største Trøst. Thi disse ærværdige Brødre, inderligt forbundne med Os og denne Petri h. Stol ved Troens, Kjærlighedens og Lydighedens mægtige Baand, have ikke ladet sig skræmme ved nogen Fare og forvalte deres Embede til udbødelig Hæder for deres Navn og Stand; de ophøre ikke, saavel ved det levende Ord som ved fortrinlige Skrifter usøfærdet at forsvare Guds, Hans hellige Kirkes, og den apostoliske Stols Sag, dens Ret og dens Lære, Retfærdighedens og Menneskelighedens Grundsætninger, med Iver at vaage over deres Hjorders Vel, at gjendrive Fjendernes falske og vildfarende Verdomme og mandigt og standhaftigt at modstaae deres ugudelige Anslag.

Med ikke ringere Glæde opfylder det Os, at see, hvorledes Præsterne og de Troende baade i Italien og i den hele katolske Christenhed paa en glimrende Maade sætte deres Vre i at træde i deres Overhyrders hæderlige Fodspor og med hver Dag mere og mere at bevise og stadfæste deres særdeles Kjærlighed og Ærefrygt for Os og den apostoliske Stol og lægge deres udmærkede Iver for Dagen i Bekjendelsen og Forsvaret af vor hellige Religion. Og idet disse Vore ærværdige Brødre, deres Præster og øvrige Troende paa det Dybeste beklage, at Vi, næsten aldeles berøvede Bort og den apostoliske Stols verdslige Herredømme, befinde Os i store Forlegenheder, saa kjende de ikke noget behageligere, hæderligere og helligere, end med Kjærlighed og Nidjærhed at lette disse Vore og den h. Stols store Forlegenheder ved deres fromme og frivillige Gaver. Derfor takke Vi i Vort Hjertes Ydmyghed al Trøstens Gud inderligen for, at Han ved Biskoppernes og de troende Nationers saa udmærkede Fromhed og Gavnildhed værdiges at trøste og styrke Os midt under al Vor Kummer og Nød; Vi glæde Os over, herved atter offentlig og høitideligt at kunne bevidne Biskopperne og de troende Nationer Vort Hjertes taknemmelige Følelser; thi kun deres Hjelp og Understøttelse have Vi at takke for, at Vi kunne tilfredsstille de store og stedse stigende Fordringer til Os og den h. Stol. — Og her kunne Vi heller ikke, ærværdige Brødre, med Tausked forbigaae de bestandige Uttringer af den ustrømte Kjærlighed, urokkelige Trofast, hengivne Lydighed og ædelmodige Gavnildhed, hvormed selve det romerske Folk bestræber sig for at

bevise, at Det ikke ønsker andet, end standhaftigt at forblive forbundet med Os og denne apostoliske Stol, saavel som med Vort retmæssige verdslige Herredømme, samt tilbagevise og forkaste alle deres strafværdige Anslag og Intriquer, som søge at udbrede Forvirring i dets Skjød og lægge Snarer for det. I selv, ærværdige Brødre, ere jo meget ofte Vidner til, med hvilke oprigtige, ligefremme og hjertelige Kundgjørelser dette Os saa dyrebare romerske Folt uophørlig tolker de Følelser af sin nedarvede Troskab, som med Rette fortjener den højeste Roes.

Da vi besidde den Forjættelse, at Jesus Christus, vor Herre, vil være med Sin Kirke indtil Tidernes Ende og at Helvedes Porte aldrig skulle faae Dverhaand over den, saa ere vi forvisjede om, at Gud ikke vil lade Sin Forjættelse uopfyldt. Han, Som virker store Ting, vil engang vise, at denne frygtelige Storm opstod, ikke for at bringe Kirkens Skib til at synke, men for at hæve det endnu høiere. Men imidlertid ville vi ikke ophøre, ærværdige Brødre, ivrigt og uafladeligt at paakalde den ubesmittede og allersaligste Gudsmoder og Zomfru Maria's mægtige Forbønner og Dag og Nat i inderlig Bøn bede og anraabe den naadige Gud, Hvis Bæsen er Kjærlighed, Hvis Villie er Magt, Hvis Gjerning er Barmhjertighed, at Han snart vil afkorte Hjem søgelsens Dage og række det saa haardt trængte borgerlige og kristelige Samfund Sin hjælpende Haand, og at Han naadigen vil udgøde Sin guddommelige Naades og Barmhjertigheds Statte over Alle, omvende Kirkens og den h. Stols Fjender og føre dem tilbage paa Retfærdighedens Vej, og ved Sin almægtige Kraft bevirke, at alle Vildfarelser maae forsvinde, al Ryggesløshed og Ugudelighed ophøre og at saaledes Hans hellige Religion, som ogsaa er det fasteste Grundlag for Nationernes timelige Lykke og Velfærd, med hver Dag mere og mere maa befæstes, blomstre og herfke paa hele Jorden.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader havde den 17. Sept. paadraget sig en Forkjølelse i Kirken Ara Coeli ved Promulgationen af Canonisations-Decretet for de japanesiske Martyrer, men som nu er hævet, saa at han den 20de i Confistoriets Sal i Vati-

canet kunde indvie Erkehertug Carl af Toscana's Giftermaal med Prindsesse Maria Immaculata af Neapel. Salen var simpelt smykket; ved den ene Ende var opreist et Alter og et Sæde for den h. Fader, foran hvilket stode to Bedefamler for Brudeparret. Til Venstre havde de sex Vidner, hvoriblandt to Biskopper, til Høire de tjenstgjørende Cardinaler deres Plads. Bagved en Balustrade, som paa tværs gjennemskar Salen, befandt sig hele den kongelige Familie af Neapel. Den unge Erkehertug ankom Kl. 7 om Morgenen. Han var iført Pius-Ordenens Storkorsens Ordensdragt og ledsagedes af Toscana's Repræsentanter ved den h. Stol, Bargagli og Frescobaldi; kort efter indtraadte Kongen og Dronningen af Neapel og tilsidst Prindsessen ved Dronning-Moderens Haand. Hs. Hellighed rettede de sædvanlige Spørgsmaal til Brudeparret, hvorefter Messen begyndte. Efter at den var endt, holdt den h. Fader en Tale. Han fremhævede Ægteskabets Charakter som et Sacramente og beklagede, at der i Verden gaves mange Brudfolk, som lode sig nøie med en reent naturlig Forbindelse eller med en reent borgerlig Overeenskomst (saak. borgerligt Ægteskab). Derpaa yttrede han, at den nu sluttede Forbindelse, som vilde blive en sand kristelig, var bleven forberedt i et Land og paa en Tid, hvor Rettens og Retfærdighedens Grundsætninger næsten vare aldeles forsvundne, men at han haabede, at de Nyformælede med Guds Velsignelse snart atter maatte vende tilbage til deres Land. Naar Gud for Diebliffet havde fjernet dem derfra, saa var det steet, for at de i Ensomheden, levende fjernt fra Verdens Glæder og i Prøvelsesstanden, skulde styrke sig for deres Dypgave, og, naar de vare vendte tilbage til deres Undersaatter, udøve deres Magt til Guds større Ære, for Hans Kirkes Frihed og til deres Undersaatters Lykke. Derpaa udtalte Pius IX. med bevæget Stemme, men med uudsigelig Majestæt, Velsignelsen over de Nyformælede og hele den kongelige Familie saaledes: „Jeg velsigner da Eder, Dig, min dyrebare Søn Carl, og Dig, min dyrebare Datter Maria Immaculata. Jeg velsigner (her henvendte han sig til Brudgommen) Eders fraværende Forældre; jeg velsigner i Særdeleshed den her tilstedeværende Moder (medens Pius IX. velsignende hævdede Haanden imod Dronning Moderen, saae man denne Fyrstindes Ansigt badet i Taarer); jeg velsigner Kongens og Dronningens, hans Gemalindes, ophøjede Personer; jeg velsigner Eders Familier og jeg velsigner alle Ederes Undersaatter, for hvis Lykke I skulle arbejde.“ Rørelsen var almindelig. Enhver havde ved Pius IX.'s Ord følt, at han ikke vilde lade nogen Leilighed gaae ubenyttet forbi, for at protestere imod de barbariske Volds handlinger, hvis Offere her stode for ham. — Den 18. Septbr. blev under et stort

Folketilløb feiret en Sjælemesse i Kirken San=Carlo for de Faldne ved Castelfidardo. Misgr. Castellani de Villanova, Erkebiskop af Petra, holdt Sørgeudstigningen assisteret af de pavelige Feltcapellaner. Iblandt de Tilstedeværende bemærkede man mange Fremmede af Udmærkelse, hvis Sønner, Slægtninge eller Venner vare faldne ved Castelfidardo, og som udtryffeligt vare komne til Rom for at bivaane denne Høitidelighed. Fra Anagni, Zuavernes Garnisonssted, var Oberst, Baron de Charette, foruden nogle Officerer, mødt paa Krigsministerens Befaling for at repræsentere Bataillonnen. (Den 18de blev forøvrigt ogsaa høitideligt feiret ved en Sørgeudstignelse i Leiren ved Anagni). Kirken San Carlo's Facade var prydet med talrige Indskrifter i det latinske, italienske og franske Sprog. Et Individ forhaanede de Personer, som læste disse Indskrifter, og begyndte at nedrive een af dem. De Nærmeststaaende arresterede Mennesket og førte ham til Vagten, hvor det opbagedes, at han var en Galeislave, som nylig havde udstaaet sin Straffetid. — Den 21. Septbr. blev Morderen Lucatelli, som om Aftenen den 29. Juni snigmyrbede den pavelige Genåd'arm Belutti, henrettet paa een af Roms offentlige Pladse. Han var et af Revolutions-Udstødets brugbarste Redskaber; endnu paa Skafottet udraabte han et „Leve“ for Victor Emmanuel. Vidneudsagnene i hans Proces hidrøre udelukkende fra Franskmænd. — Ifølge Breve fra Ancona er Marckerne's Stilling meget alvorlig. De borttrømte Rekruter slaae sig sammen med Landbeboere, og i Stæderne svæve Piemonteserne steds i Fare for et Overtag. — I Bologna have Piemonteserne begaaet en flem Feil. Det derværende Collegium af San Clemente er udelukkende spansk Eiendom og som saadan blevet anerkjendt og privilegeret af den pavelige Regjering. Desuagtet bleve dette Collegiums Godsfor confiscerede af Piemonteserne. —

— Den h. Fader, hvis Sundhed er fortræffelig, begav sig den 4. Octbr. til Tivoli; han vilde derpaa ogsaa besøge Civita-Vecchia. — Den 2. Octbr. gav den h. Fader Kongen af Siam's (Wag=Indien) Gesandter Audients. De erklærede, at de af deres Konge vare blevne sendte til Rom med det Hverv, at de skulde bevidne Overhovedet for den nye i Siam af ivrige Missionairer prædikede Religion deres Urefrygt og forsikre ham, at den katholske Religion vilde til enhver Tid blive beskyttet i Siam. Den h. Fader udtalte for Gesandterne sin Tak for den Beskyttelse, som ydedes den katholske Kirke i Siam, hvor, som han tilspøede, Missionerne havde god Fremgang. Gesandterne have overrakt den h. Fader Foræringer fra deres Konge. — Sid Kong Victor Emmanuel og nogle andre kronede Hoveder vilde gaae i Skole hos den heidenske Konge af Siam!

— Den bekendte Ex-Jesuit Passaglia, som de liberale Blade kalde den „største italienske Theolog“ (!), har hos Boghandler Lemornier i Florents ladet udkomme et aadent Sendebrev i det latinske Sprog til den katolske Christenheds Biskopper, hvori der skal bevises, at Italien iler et religiøst Schisma (Løsrivelse fra Rom) imøde, saafremt den h. Fader ikke giver Afkald paa sin verdslige Magt. De piemontesiske og andre revolutionaire Blade unblade ikke at kalde den ulykkelige Forfatter — der forøvrigt allerede i A. 1858 er udtraadt af Jesuiterordenen og er paa bedste Veie til at blive en saakaldet *prêtre défroqué* (o: en Munk, som har skjændet sin Ordensdragt) — en „stor Patriot“! Passaglia lever for Dieblittet i Florents; han havde først sendt Paven sit Skrift med den Trudsel, at han vilde offentliggjøre det, naar det ikke mødte en gunstig Optagelse. Den romerske Stol værdigede Manden naturligtvis ikke noget Svar. — Ex-Jesuiten Passaglia vil i sin Brochure „overbevis“ Biskopperne og Paven om, at de ikke længere maae modsætte sig det nye „Kongerige Italien“, at de maae afstaae Rom og give Afkald paa den verdslige Magt, og truer til Slutningen Paven med et Schisma. Passaglia synes saa ganske at være Manden for den italienske Revolution; men mon Ex-Pateren vil være myg nok for de Revolutionaire? Da han i 1858 stod i Begreb med at udtræde af Jesu Selskab, søgte Cardinal Barnabò, som indtil da havde været hans Ven, at afholde ham fra dette betænkkelige Skridt, der, som han forudsagde, vilde blive til hans Ulykke. Han brugte dengang følgende Bignelse: „Forenet med Jesu Selskab, er De en tilhugget Steen, som er indføiet i Gavlens af en Bygning; skilt fra Ordenssamfundet, vil De være den samme Steen men liggende paa Jorden, og medens Hullet i Gavlens hurtig kan udfyldes paany, vil De forblive upaaagtet eller traadt under Fødder.“ Ogsaa den h. Fader selv advarede ham indtrængende og lod sig ikke skuffe af de gjentagne høitidelige Forsikringer om Trost og Lydighed, som Pateren udtalte for den h. Fader paa Knaee, men sagde ham forud, at han altid vilde fjerne sig mere og mere fra selve Kirken. Den h. Fader sagde dengang blandt Andet disse Ord til ham: *La superbia La rovinerà* (o: Deres Hovmod vil ruinere Dem). — Passaglia's politiske Opførsel har kun altfor meget retfærdiggjort Pius IX.'s Frygt. Hvad man desuden veed om Ex-Paterens Privatliv, falder heller ikke ud til hans Gunst. Siden sin Udtrædelse af Jesuiterordenen har han boet hos en ældre engelsk Dame, i hvis Selskab han endog viser sig til Bogens paa den offentlige Promenade paa Monte Pincio. Det gjør naturligtvis megen Opsigt og vækker Uvillie. Den h. Fader havde givet Cardinal Altieri det Hverv, at han skulde kalde Ex-Jesuiten Passaglia

til sig som Forfatter til Brochuren „pro causa Italica“. Sammenkomsten har fundet Sted. Efter Sigende begyndte Cardinalen med at foreholde Ex-Jesuiten den Forargelse, som han gav ved sit Forhold til Englænderinden Folljambé, hans stadige Ledfagerinde. I Hovedsagen paalagde Cardinalen Ex-Jesuiten, enten at tilbagefalbe sin Bog eller forlade Rom.

- Passaglia's Modsigelser. Turiner Armonia har stillet Revolutionens nye Forkæmper, Expater Passaglia's Fortjenester i et nyt Lys. For at imødegaae Passaglia's Brochure, benytter Armonia et af samme Passaglia i 1860 i det italienske Sprog forfattet lille Skrift, som har til Titel: „Paven og Tyrsten, d. e. Theologien, Philosophien og Politiken i Overensstemmelse med Hensyn til Pavens verdslige Herredømme. Dialog af Carlo Passaglia.“ Expateren havde forfattet dette Skrift, for at gjendrive den berøgtede Pariser-Brochure: „Paven og Congressen“! Vi kunne ikke her gjen-give den hele Artikel i Armonia og maae derfor lade os nøie med at sammenstille de modsigende Hovedsætninger i begge Passaglia's Brochurer, som vi ville betegne med 1860 og 1861.
- 1860: Paven kan ikke være en verdslig Tyrstes Underfaat.
- 1861: Paven maa leve under Kongen af Italien.
- 1860: Hvis Paven ikke var souverain Tyrste, vilde der opstaae Forvirring og et Schisma.
- 1861: Forvirring og et Schisma vilde opstaae, naar Paven vedbliver at være Tyrste.
- 1860: Af Pavens Dethronisation vil der opstaae skadelige Følger for Kirken.
- 1861: Pavens Dethronisation vil medføre store Fordele for Kirken.
- 1860: Pavens verdslige Herredømme har Krav paa vor dybeste Grefrygt.
- 1861: Man tør med rolig Samvittighed bekæmpe Pavens verdslige Herredømme.
- 1860: Hvo som reiser sig imod Præste-Kongen, beviser Mangel paa Gudsfrøgt og Religion.
- 1861: Alle gudfrøgtige og religiøse Mennesker maae reise sig imod Præste-Kongen.
- 1860: Det verdslige Herredømme er nødvendigt for Paven til fri Udøvelse af hans aandelige Magt.
- 1861: Det verdslige Herredømme skader Paven ved Udøvelsen af hans aandelige Magt.
- 1860: Hvo som berøver Paven hans Stater, er ifølge Concilium Tridentinum excommuniceret.
- 1861: Biskopperne have Uret, naar de ansee dem, som udplyndre Paven, for excommunicerede.

1860: At troe det Modfatte af det, som Pavernes Decreter lære, er en scandaleus Forvovenhed.

1861: Det forraader en ædel Patriotisme, naar man imødgaaer Pavernes høitidelige Decreter.

Naar man læser saadanne Modsigelser, skulde man troe, at den ulykkelige Ex-Pater ikke blot havde mistet Hukommelsen, men ogsaa Forstanden; og det samme gjelder om alle hans Udbud og Eftersnakkere.

Neapel Den 23. Sept. døde Msgr. Maresca, Generalvicar og Forstander for Erkebispedømmet under den forviiste Cardinal Riario Sforzas Fraværelse, som en Følge af den lidte slette Behandling og hans flere Maanedes Indespærrelse i et fugtigt Fængsel. Et Par Dage før hans Død havde man rigtignok løsladt ham af Fængslet, men for silbe til at Lægekunsten endnu kunde hjælpe ham. Hans Begravelse fandt Sted d. 24. Sept. og tør betegnes som en Begivenhed. Alle Domherrer og geistlige Dignitærer, hele Verdensgeistligheden, alle religiøse Ordener og en uhyre Folkemasse ledsagede ham med Taarer i Vinene til hans sidste Hvilested i Katedralkirken; paa Veien derhen skreg Folket høit: „Der er en ny „Martyr for Troen og den christelige Kjærlighed, som altid vil tænke paa de Fattige. Stakkels Neapel, stakkels Kongerige!“ o. s. v.

England. Hvorledes de anglicanske Biskopper vide at sørge for sig selv. Fornylig blev en saakaldet „Kirke-Commission“ udnævnt af Parlamentet, for paa den bedst mulige Maade at anvende den anglicanske Kirkes uhyre Rigdomme for Kirkens aandelige og materielle Fornødenheder. Under „aandelige Fornødenheder“ forstod man Oprettelsen af nye Sogne i de Egne, hvor der ikke fandtes saadanne, og under „materielle Fornødenheder“ Forbedring af Lønningen for den lavere Geistlighed, af hvilken Fleertallet maa kæmpe med de mest trykkelige Næringsforger. Lad os nu betragte, hvorledes denne „Commission“ under Biskoppernes Ledelse har udført sit Hverv. Biskoppen af Ripon blev bevilget 250,000 Frcs. til sit Paladses Udvidelse; samme Biskop havde kun Remiser til to Stadsvoogne, medens han har fire Stadsvoogne. I det Hele blev der udbetalt nævnte Biskop 375,000 Frcs., for at gjøre hans Palads „behoeligt“. Til samme Tiemed blev der bevilget Biskoppen af Lincoln 250,000 Frcs.; Biskoppen af Gloucester ligeledes 600,000 Frcs. I det Hele blev over 4½ Millioner Frcs. af Kirkens Penge, som vare bestemte for fattige Prædikanter og Vægfolks mange trængende Fornødenheder, anvendte til Udvidelse og Forfjønelse af nogle Biskoppers, saakaldede „Evangeliet's Tjeneres“, Paladser!

Frankrig. Protestanten Guizot for Paven's verdslige Herredømme. Medens Ex-Jesuiten Passaglia erklærer sig imod Paven's verdslige Herredømme, have vi den Glæde, i den berømte Statsmand Guizot, Ministerpræsident under Louis Philipp, at finde en veltalende Forsvarer for samme. Et fransk Provindsblad, Espérance, som udkommer i Nantes, skriver desangaaende: Henimod Midten af October vil det saa meget omtalte Skrift af Guizot udkomme under Titelen: „Den kristelige Kirke og det kristelige Samfund i Aaret 1861.“ I 24 Capitler udvikler den berømte Forfatter sin Mening om „den kristelige Kirke“, „det Overjordiske“, „Statens og Kirkens Alliance“, „den katholske Kirke og Friheden“, „den almindelige Stemmeret i Italien“, „Europas Fremtid“ o. s. v. Det er bekjendt, at i afvigte Mai Maaned Guizot som Præsident for „det protestantiske Selskab for Elementar-Underviisningen“ holdt en Tale, i hvilken han erklærede Paven's verdslige Fyrstehøjhed for et ikke alene katholsk, men ogsaa almindelig kristeligt Anliggende; det Samme udtalte han i sit Svar paa Jacobaire's Tale ved dennes Optagelse i Academiet. Denne aabenhjertige Bekjendelse har vakt ikke ringe Opsigt iblandt Guizot's Troesfæller, men denne Storm rokkede ham ikke. Hvilket Skuespil! De bedste af vore Statsmænd, Talere og Sribenter see sig, efterat de længe aabent og loyalt have bekæmpet hverandre, pludseligt forenede til Forsvar for de conservative Principer, den guddommelige og sociale Orden. Med Hensyn til Spørgsmaalet om den hellige Faders verdslige Herredømme — et Spørgsmaal, som i to Aar er blevet fordreiet ved de hadefulde Videnskaber, borneerte Fordomme og den revolutionaire, piemontesiske og officieuse Presse — tænker Guizot just ligesom Berrher, Thiers, ligesom Falloux, Hertugen af Navailles, ligesom Odilon Barrot, Montalembert og Albert de Broglie, ligesom Villemain, Sauzet etc. Jeg veed nok, at de revolutionaire Journaler bestandig skrigte over en „Coalition af politiske Partier“, men hvilken fælles politisk Interesse kunne de katholske Biskopper i Tyskland, Belgien, England, Irland og Amerika have! Thi den hele katholske Verden, repræsenteret ved sine Biskopper, har talt ligesom Pius IX.; Spørgsmaalet om hans verdslige Herredømme er saaledes afgjort ved den katholske Verdens Eenstemmighed. Guizot's Skrift vil vist udfordre hele den piemontesiske PresSES Brede imod sig, men den berømte Statsmand veed ret godt, at Sandheden altid tilsidst vil triumfere over Lognens og Ugudelighedens Skrig. — Skriftets første Dplag paa 8000 Exemplarer blev udsolgt i Løbet af to Dage.

— De religiøse Forhold og Utilfredsgheden med Regjeringens Politik. I Frankrig kjæmper det Gode med det Onde om Herredømmet; men fra begge Sider udvikles derved en Magt, hvorom man i andre Lande neppe har nogen Anelse. Revolutionen i 1789 har her skabt et Svælg imellem Kirke og Folk, som, for at tale menneskeligvis, slet ikke mere kan udfyldes. Og dog arbejder den franske Geistlighed paa dette Værk med ophøiet Mod og rørende Udholdenhed; og Referenten, som nu allerede har gjennemvandret Frankrig for tredje Gang, maa sige, at Frugterne af denne Iver for Sjælene tiltage fra Aar til Aar. De Troendes Antal voxer, og — vel at mærke — især Lægsfolk af de dannede Stænder vise en Iver og Livlighed, som er sjelden andensteds. I Stæderne og Landsbyerne bliver der bygget paa Kirker, Capeller og Klostre, hvoraf Frankrig har flere end noget andet Land, det ulykkelige Italien ikke undtagen. Alle kirkelige Ordener og Congregationer ere repræsenterede i Frankrig; selv de blot bestuelige glæde sig ved stor Blomstring. Men utroelige ere de Summer, som den katholske Kjerlighed og Barmhertighed i Landet tilveiebringer for milde og fromme Diemed. De franske Katholiker underholde med deres personlige Gaver og Pengedrag ikke alene deres egne Kirker, Skoler og Velgjørenhedsanstalter af enhver Art, men de have ogsaa altid et offervilligt Hjerte for fremmed Nød og Trang. Deres Collecter for de udenlandske overtræffe langt alle de andre Landes. Hvad have de ikke gjort for Syrien — og hvorledes have de ikke taget sig af Bulgarene! Ved Siden af alt Det finder man i en stor Deel af Frankrig, og det ikke blot i Stæderne men ogsaa paa Landet, en ghselig Vantro og et kirke- og præsteskjendeligt Sindelag, som, næret af en infernalsk Presse, lammer selv den ivrigste Præsts Bestræbelser. Men disse Tilstande forbedre sig umiskjendeligt; og netop en Tid som vor med sine Kirkefølgelser, udøver en velgjørende Indflydelse paa den franske Charakter; thi der ligger i denne Charakter en Trang til at antage sig den Undertrykte og Forfulgte. Referenten har denne Gang hørt Uttringer og offentlige Erklæringer for den h. Fader og for Kirken overhovedet af Mænds Mund, som tidligere have været ham bekjendte som slemme Indifferentister. Utilfredsgheden med Regjeringens Politik i Henseende til Italien er temmelig almindelig og paanøder den uimodstaaelig en Forandring i samme, hvis den ikke med Tiden vil udsætte den keiserlige Throne for Fare; thi det revolutionaire Parti, som ikke vil vide af nogen Gud, Kirke eller Pave, vil sandelig heller ikke sværme for nogen Keiser, som det skal adlyde.

Asien. Efter de nyeste Efterretninger fordrer de Christnes

Forfølgelse i Tonkin og Cochinchina altid nye Offere. Tyrannen Tu=Duc har udstedt et nyt Edict imod de Christne. Fjærend Franskmændene have erobret Hovedstaden Hue, ville de ulykkelige Christne ikke kunne vente nogen Lindring i deres Stjebne.

Sydamerika. Forfølgelse. Den unge Republik Ny=Granada i Central=amerika har i Juli Maaned været Stuepladsen for en ny Revolution, ved hvilken den nuværende Præsident, General Mosquera, er kommen til Roret. Han er en uværldig Broder til hiin heroiske Erkebiskop af Bogota (Hovedstaden i Ny=Granada), som for nogle Aar siden blev forviist under Revolutionen og søgte et Asyl i Frankrig. Neppe var Mosquera den 18. Juli ankommen til Bogota, fjærend han truede Biskopperne med Forviisning, hvis de ikke vilde understøtte hans Regjering. Endnu værre gif det den h. Stols Repræsentrant og Jesuiterne. Msgr. Ledochowski, den apostoliske Delegrat, fik Befaling til, inden tre Dage at forlade Landet. Han afreiste den 28. Juli til de forenede Stater, hvorfra han den 15. Septbr. indtraf i Paris for at begive sig til Rom. Samtidig med Delegraten bleve 35 Fædre af Jesu Selstabs, som først for nogle Aar siden havde begyndt at virke der med stor Velsignelse, forviste fra Landet. Svad Biskopperne have at vente af den nye despotiske Regjering, er let at forudsee. (Sfr. den h. Faders Allocution.)

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 3. Novbr. — 24. Sondag efter Pinfse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 10. Novbr. — 25. Sondag efter Pinfse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Paa Søndagene stille Messse Kl. 6 1/2, 7 1/2 og 8 1/4 (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente).

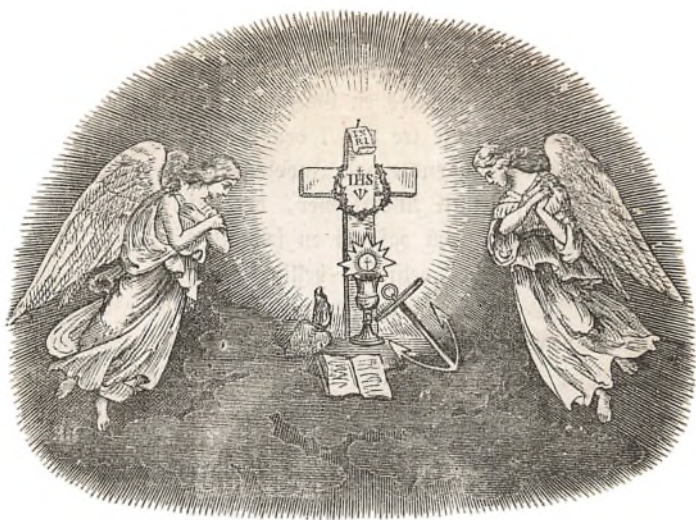

„Skandinaviske Kirkevidende“ udgaar hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Sr. Konsthändler C. A. Blau-Fensterer, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 23. Søndagen den 17de November. 1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed (fortsat). — En Protestants Dom om protestantiske Missionairer. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Baiern. Frankrig. Italien. Neapel.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. De har maaskee den Gudhed, nærmere at meddele os Maaden, hvorpaa Kirkegaardene blive indvieede.

Pr. Jeg skal gjøre det i Korthed. Dagen førend en Plads bliver indviet til et christeligt Begravelsessted, blive fem Kors opplantede paa den, eet i Midten, som er høiere end de

andre, og eet i ethvert af Pladsens fire Hjørner. Foran ethvert af disse Kors opstilles en Lysestige, som er saaledes indrettet, at man kan sætte tre Lys i den. Efter at disse femten Lys nu ere bleve antændte paa Indvielsesdagen, beder Biskoppen saavel i Litaniet til Allehelgener, der ligeledes bliver læst ved denne Keilighed, som ogsaa i en særegen Bøn om, at Gud vil værbiges at rense, velsigne, hellige og indvie denne Kirkegaard, og at alle menneskelige Liig, som kommer til at hvile her, maae være værdige til, paa Dommens store Dag at blive forenede med alle salige Aander og opnaae det evige Livs Glæder.

Simon. Hvad betyde da disse Lys og Kors?

Pr. I Lykene kunne vi see et Sindbillede paa de Bønner, som baade Biskoppen ved Indvielsen, og senere ogsaa de Troende fremsende til Gud paa denne Plads, for derved at forhverve de her Hvilende den evige Herligheds Velsælsel. Korsene betyde for det Første, at Grunden fra nu af er bestemt til christelig Brug og bliver tagen i Besiddelse af Biskoppen; dernæst bliver det ogsaa derved billedligt antydet, at de, som hvile her, vente deres Frelse og Salighed af den Korsfæstede, stole paa Hans Fortjenester og under Skyggen af Korsets h. Træ ville vente paa Opstandelsens store Dag.

Simon. Det Samme betyde maafee ogsaa Korsene paa de enkelte Grave?

Pr. Saavel det store Kors, som ifølge kirkelig Forskrift bliver opreist i Midten af en katholsk Begravelsesplads, som ogsaa Korsene paa de enkelte Grave have denne Betydning. Det er derfor en smuk Skik, som burde iagttages af Alle, at pryde enhver katholsk Christens Gravhvi med dette Forløsnings trøstefulde Tegn. Selv det kostbareste Gravminde, hvorpaa dette Tegn mangler, staaer langt tilbage for den simple Prydselse, som et Trækors giver den christelige Velsenders Hvilested.

Thom. Maa der da paa Gravene ikke opstilles andet end Kors?

Pr. Det sagde jeg ikke; et Gravminde kan være saaledes eller anderledes, kostbart eller fattigt, og opreist i mange Slags Former og Stikfælsel; kun bør, hvorledes det end er, Forløsnings-

ningens Tegn eller dog noget andet christeligt Kjendemerke ikke mangle paa det. De Overlevende ære kun daarligt den Høbdgangnes Minde, naar de udsmykke hans Grav saaledes, at den ikke kan adskilles fra en Høbdnings Grav. — Men lad os nu atter tale om Indvielsesceremonierne.

Biskoppen indvier Vand blandet med Salt, ligesom det skeer ved en Kirkes Indvielse, og bestænker ogsaa paa samme Maade Jorden allevegne paa Kirkegaarden; han gaaer ligeledes omkring Kirkegaarden, idet han bestænker dens Grund. Men under denne Procession bliver han hver Gang staaende foran de nævnte Kors og beder der om, at Gud vil skjenke alle de Høbdovede, hvis Liig skulde hvile her, det evige Livs Trøst, lade dem opstaae paa den yderste Dag, naar Engelenes Basun lyder, frie for alle Syndens Kænker og deelagtige i den evige Salighed, og indlemme dem i Helgenernes Skarer, for at de med diøse i uudsigelig Fryd evig maae kunne prise deres naadige og forbarmelsesrige Fader som Ophøvet til deres salige Liv. — Høbdideligheden bliver derpaa sluttet med det h. Messioffer, og ligeledes under dette blive atter de samme Bønner udtalte for Gud.

Simon. Jeg synes, at det maa være meget trøstefuldt, naar man veed, at man efter sin Død kan lægge det trætte Legeme til No paa et ved saadanne Forbønner helliget Sted.

Pr. Det er ogsaa just det, som gjør Begravelsen paa et indviet Sted saa dyrebær for den Christne, og det er tillige een af de Grunde, hvorfor vi ansee de christelige Kirkegaarde, ligesom selve Kirkerne, for ærværdige og hellige. — Man kunde med Rette ogsaa kalde enhver Kirkegaard en Gudsager. Liig store Furer ligge Gravbrækkerne ved Siden af hinanden, og ethvert enkelt Liig, som vi nedsenke i Jorden, er ligesom et Sædekorn, som engang paa Opstandelsens store Dag skal spire frem af Jorden. Gode og Døde, Hvede og Klinte, hvile her ved Siden af hinanden i Jorden og ville engang spire frem paa Engelenes Basunraab, for enten at samles i Guds Lade, eller brændes med evig Ild. Saaledes er Kirkegaarden en sand Gudsager, paa hvilken Egene, liig en Sæd, ere udsaaede til

engang at opstaae til det evige himmelske Liv. Strækkelig er den Tanke, at der maaskee ikke vil gives en eneste saadan Gudsager, hvorfra der ikke ogsaa engang vil opstaae Vegemer af Forbømte og Forfubte! Mine Venner, lader os drage Omsorg for, at Ingen af os engang skal befinde sig iblandt dette Tal. Men glædelig og trøstefuld er ogsaa Tanken om, hvor mange Retfærdige der her udbvile efter deres Livs Misfommeligheder og efter de Forsølgelser og Lidelser, som de have maattet bære paa Jorden, for engang at gjenopstaae til evig Herlighed. Glædeligt er det, at vi kunne sige os, at der af alle disse Vegemer, som sove her, allerede mange Sjæle nu nyde de evige Glæder. Mange have vel ogsaa endnu at afbøde de mindre Pletter og Ufuldkommenheder, som de fra dette Liv have taget med sig over i den anden Verden; maa forøvrigt deres Lidelses- og Bødstid vare kort eller længe, saa høre de dog engang til de Udvalgtes Tal og ville paa Dommens store Dag staae paa Frelserens Høre. Hvor ærværdigt maa ikke det Sted være os, paa hvilket der saaledes findes saa mange Reliquier af Himmelenes salige Beboere; ethvert Veen, som vi see der, kan tilhøre et Vegeme, hvis Sjæl tilligemed alle Engle og Helgener nu allerede staaer for den Allerhøiestes Ansigt.

Simon. Sandelig, det er smukt!

Pr. Søger ret ofte at opfriske slike Erindringer i eder, og bestræber eder flittigt for at føre et saadant Liv, at ogsaa eders Veen engang kunne hvile paa vor Gudsager eller Kirkegaard som Levninger af et helligt Vegeme, for ved Vasunens Lyd at forene sig med en salig Aand. Men lader ogsaa det Sted være eder ærværdigt, hvor eders fromme Forfædre og Medchristne, hvor saa mange hellige Medlemmer af eders Menighed hvile; vaager ogsaa over eders Børn, at de ikke vanære de hellige Steder ved letfindig ungdommelig Raadhed; gjør eder endnu mindre selv skyldige deri. Af den Maade, hvorpaa I holde dette Sted helligt, vil med Rette enhver Fremmed, som gaaer forbi, bedømme Graden af eders christelige Sindelag og Dannelselse.

Dermed sluttede Præsten sit Foredrag for idag, saavel som hele Rækken af sine Forklaringer overhovedet, som han havde givet om Kirkeaaaret og om Andet, eftersom Feiligheden gaves dertil. De Forsamlede beklagede meget, da han erklærede, at de nu vare til Ende, og han kunde først stille dem tilfreds, da han lovede dem, efter nogen Tid at ville gjennemgaae en ikke mindre nyttig Gjenstand med dem, nemlig de Ceremonier, der ere foreskrevne ved de hh. Sacramenters Uddeling. Han anbefalede dem, indtil den Tid ret ofte at erindre sig alt det, hvorom de hidtil havde talt med hverandre, for at det ikke maatte have sit Forblivende ved den blotte Underholdning, men at de ogsaa maatte bevare de omtalte Gjenstande i Erindringen og høste rigelige Frugter af dem for deres hele øvrige Liv. Han bortfjernede sig, idet han velsignede dem og anbefalede dem den Almægtige i Bødd.

(Fortsættels.)

En Protestants Dom om protestantiske Missionairer.

Nedenstaaende Brev fra en protestantisk Læge til sin Moder giver atter interessante Oplysninger om det protestantiske Missionsvæsen. Vi meddele det her, saavidt gjørligt, i ordret Oversættelse.

Ombord paa Fregatten Arcona; Rheden af Taku (i China), 24. Juni 1861.

Min kjære gode Moder!

— — Tschifu er een ifølge de nyeste Tractater aabnet chineesisk Havn, og det er derfor først for omtrent 6 Maaneder siden, at Europæerne have begyndt at nedsætte sig der. En Schweizer var den Første, som bosatte sig her. Nu er der fire Missionairer (frans, engelsk og amerikansk), tre Consulere (engelsk og fransk) og en 6—8 Kjøbmænd her. Boligerne og Comforten ere endnu i den primitiveste Begyndelse. Det Nødvendigste mangler. Man er for det Meste flyttet ind i Huse, som ere blevne byggede af de franske Landgangstroppe, førend de marscherede til Peiho. Andre boe i chineesiske Huse. Missionairerne

have naturligviis ogsaa slæbt deres uundværlige Koner med sig herhen. Formedelst disse deres Koner — og jeg har ikke fundet een (protestantisk) Missionair, som ikke havde en Kone — kunne de ikke sjerne sig fra Kysten, hvor som bekendt det værste og mindst tilgængelige Paf har samlet sig. De kunne ikke reise til det Indre og udstrøve Troens Sæd i de indsluttede Dale; de kunne ikke underkaste sig Farerne og Strabadserne og følge de eenlige, katholske Præster til det indre Land, hvor de kunne vente noget, om ogsaa kun ringe Resultat. Thi deres Koner behøve Comforten, Mageligheden og Forbindelsen med Fædrelandet, hvilket alt sammen kun er muligt fra Kysten. Protestanternes Resultater ere derfor temmelig kummerlige i Sammenligning med Katholikernes. Ved det nordlige Chinas Aabning er der nu ogsaa aabnet en vidt Mark for disse Bestræbelser. Fra alle Sider strømme Missionairerne derhen; denne Omflakken fra det ene Sted til det andet synes overhovedet at være de protest. Missionairer en Yndlingsbeskæftigelse; men det har den store Skade til Følge, at de ikke kunne bruge den i den ene chinesiske Provinds lærte Dialect i den anden og derfor altid maae begynde forfra med Sproget, hvorved de tabe uhyre Tid, ikke at tale om, at de paa denne Maade aldrig kunne smelte sammen med deres Menigheder. I Tschifu blev jeg engang opfordret til at hde en amerikansk Missionairs Kone Lægehjelp. Hun var Dagen i Forveien kommen fra Teng-Tscham, en hende 50 engelske Mil derfra beliggende By, fordi ingen Læge var der og heller ingen andre civiliserede Mennesker end hun og hendes Mand. Missionairen selv maatte naturligviis forlade sin Menighed, hvis han overhovedet allerede har een, for at reise med sin Kone og opholde sig i Tschifu, indtil hun kommer sig, hvilket nok vil medtage 2—3 Maaneder. Da vi seilede bort derfra, overgav jeg Patientinden til en engelsk Marine læge, som imidlertid var ankommen dertil med sit Skib. Nu, da den i Nordamerika udbrudte Krig bringer de herværende amerikanske Missionairer i Fare for ikke mere at faae deres Lønning fra Hjemmet, kaste de i ægte Yankee=Land Bibelen bort og gribe til Contobogen eller Alenen. Med stor Koldblodighed ere de allerede blevene Speculanter i Tschifu og have laabt store Forraad komme til sig. Men denne Overgang falder dem ikke vanskelig; thi man veed om dem, at de ogsaa førend de kom i denne Nødvendighed, at maatte sørge for deres egen Subsistents, allerede have deeltaget i Opiums-, Thee- og Silkehandel. En fransk Officer paastod, at man kunde kjøbe de bedste Manilla=Cigarer hos Missionairerne.

Det var interessant for mig, i Shanghai at kunne betragte de to Religioner ved Siden af hinanden. Herfra besøgte jeg nemlig den katholske Missionsanstalt i Circowee. Jeg red

derhen paa en fyrig arabisk Hingst i Selskab med en tydsk Kjøbmand, som havde mod mig som Løge nogen Forbindtlighed. Ganste isoleret fra Verden, to tydske Wiil fra Shanghai, ligesom den klosterlige Opdragelsesanstalt, som staaer under franske Lazaristgeistlige og huser henved 80 chineiske Drengue fra 10—18 Aar. Det vilde være for vidtløftigt at beskrive Anstalten, den Orden, No og Reenlighed, som maa betegnes som en afgjort Seier over Chinesernes hele modsatte Væsen. Jeg vil blot berøre de Offere, som disse katolske Missionairer maae bringe. Herfra, som Centralsædet, udbrede de sig som i Radier over hele Landet og tilbringe som oftest næsten en heel Menneftesalder paa eet og samme Steed, i en affondret Dal eller Bjergby. Her boe de, idet de klæde sig, drikke, spise og sove ganske paa chineisk Wiis; her lære de de chineiske Skiftes Eiendommeligheder at kjende og forberede sig til de forestaaende Vandringer til det Indre. Blot den Fremmede foresættes en Flaske Wiin. Vor Fører, en Præst, født i Rhinpreussen, som kun endnu talte gebrokkent Tydsk, en smuk, intelligent udseende Mand, forsikkrede mig, at den europæiske Natur i Begyndelsen ofte oprørtes ved den chineiske Kogekunst og Levemaade og at der af Savnet af den vanlige Kjødmas og varm Beklædning ofte opstode alvorlige Sygdomme. Wiis, Fisk, smagløse Meelspiser og Thee ere den eneste Næring. Det var rørende for mig at see vor Fører at gaae foran os, med Hovedet barberet og med den fra Bøsen over den grove Klædning nedhængende tynde, korte, blonde Haarpidst. I deres Boliger findes kun en Seng, et Bord, to Stole og et Crucifix. Ingensteds Dvne, Kaminer, Fyrbækkener — og det var i Marts Maaned og bittert koldt. Da jeg bemærkede, at man dog i det Mindste af Hensyn til Sundheden kunde tillade sig denne ringe Comfort, svarede Præsten: „ogsaad dertil værner man sig; og det er af Vigtighed, i intet Punkt at afvige fra Chinesernes Skikke; thi saasnart denne Regel engang bliver krænket, hvilken Grund kunde der da endnu være til, ogsaa af og til at forskaffe sig en Steg, en Flaske Ol eller en europæisk Sopha? kun idet vi synes at være Chinesere, Fuldblodschesere og af det gamle Slags, finde vi Tilid og Indpas hos dette Folk, som nærer en naturlig Mistro til alt Nyt og Fremmed.“ — Jeg skiltes med oprigtig Høiagtelse fra disse Mennefter, som for deres Troes Skyld kunde paalægge sig saadanne Offere.

For nu at stille den protestantiske Mission ligeoverfor, tilføjer jeg, at jeg saa Dage senere besøgte det protestantisk amerikanske Lazareth, som for 14 Aar siden blev bygget for Chineserne af Missionsmidlerne og bestyres af en amerikansk Doctor-Missionair. Jeg kalder det „Lazareth“, fordi Missionen selv

kalder det saaledes; naar jeg fra en Væges Standpunkt skulde give det et Navn, saa vilde jeg kalde det en „Morderhule“; thi som en saadan tilkjendegiver det sig ved de aabne Sygeværelser, hvor den kolde Vind farer igjennem, ved de usle Senge og pjaltede Sengeklæder, Utsi og Smuds, blottede Saar og stinkende Edder og Mangel paa Vægehjelp og Forpleining; dette hindrer dog ikke i, tre Gange daglig at prædike, bede og synge! Og denne Anstalt har nu bestaaet paa denne Maade i 14 Aar! Hvert Aar trykkes høirostede Beretninger og storartede statistiske Oversigter og sendes ud i Verden, i hvilke det er opbyggeligt at læse, hvor mange der ere blevne helbredede her, hvor Faa døde og hvor dnb Trangen er til aandelig Trøst og Frelse, hvorpaa de fromme Missions-Selstavers Medlemmer, idet de andægtigt forbreie Dinene og allerede troe sig hensatte i Elshjets Forhimmel, paany gribe i Kommen. Hjemme hos os staae de udenlandske Missioner rigtignok ikke saaledes i Ry, som i England og Amerika; men hvor mangen gammel Kjerling afknapper sig dog ogsaa hos os den 13de Kop Kaffe, for at sætte sig en Steen i Himmelen! Og om jeg end besad ligesaa mange Millioner, som jeg ikke besidder — saa vilde jeg hellere miste en Arm, end give en Skilling til dette Slags Missionsvæsen.

Komisk er det at see de to Religioners Repræsentanter ved Siden af hinanden i Selstab; til det Had, som man har medbragt fra Hjemmet, kommer her, hvor de arbeide paa samme Mark, endnu Mistroen. Fateren gaaer sin Vej, naar han langt borte fra skinter den hvide Cravate. Amerikanerne ere reent gale af Intolerance. Den amerikanske Prædikant Brown i Konopana pleiede iblandt Japaneserne, som overhovedet endnu slet ikke have noget Begreb om Christendommen, allerede stærkt at fremhæve den confessionelle Forskjel imellem Protestantismen og Katholicismen! han viste mig selv en Brochure i det japanesiske Sprog, og af hans stolte Tilfredshed kunde jeg nok slutte, at den maatte være forfattet af ham selv; i denne Brochure søger han nøie at udvikle Protestantismens Fortrin og Katholicismens Forkastelighed. Hellere vilde han forvirre Japaneserne, gjøre dem fede og lede af al Religion og lade dem forblive Hedninger, end vide dem Katholiker! Og den ædle Fru Brown hørte andægtigt til og blinkede med sine brune Gazeløine: „Ja, saaledes er det.“ —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ex = Jesuiten Passaglia. Af Correspondancer fra Rom til Journal Monde og „Köln. Bl.“, 19. og 22. Octbr., udbrage vi Følgende: „Jeg maa desværre endnu engang tale om Ex = Pater Passaglia; jeg vil meddele nogle Details, mindre i Væfernes Interesse, end fordi de revolutionaire Blade mistjende den romerske Kirkes Love og Skikke. Passaglia havde ved et Besøg hos P. Modena, Secretair ved Index-Congregationen, bekendt sig som Forfatter til det berygtede Skrift „Pro causa italica“. P. Modena havde forinden Offentliggjørelsen af Index-Congregationens Forkastelses-Decret imod denne Brochure forsøgt at bøie den ulykkelige Præsts Stoltthed; han havde bønligt bedet ham om at give sit Samtykke til, at der maatte tilføies Decretet de Ord: „Forfatteren har paa roesværdig Maade underkastet sig Kirkens Dom“. Alle Bønner vare for-gjæves. Den pavelige Regjerings Mildhed og Langmodighed er bekendt; men ogsaa Overbærenheden har sine Grændser. Da Passaglia i italienske Blade bekendtgjorde, at han stod i Vegreb med at udgive flere Skrifter af lignende Indhold, saa blev en Huusundersøgelse i hans Bolig, d. e. hos den engelske Dame, hvis Gjestevenskab han lægger Beslag paa, anseet som paatrængende nødvendig. Man kan derfor ikke bebreide en Regjering for nogen Overivelse, da den nu allerede i to Aar rolig har seet paa denne Mand's mistænkelige Gaaen og Kommen, paa hans uforgulgte Umgang med det piemontesiske Parti og hans hemmelighedsfulde Reiser til Turin. Politi = Gouverneuren, Mstr. Matteucci, sendte derfor Capitain Freddi og 12 Gendarmere, alle i borgerlig Dragt, til hans Bopæl, Palazzo Spada. Den fortørnede engelske Lady truede med den brittiske Regjerings Hævn over denne „Krentelse af Huusretten“ og udgød sig til-sibst i Skjeldsord. Passaglia ilede til, bevæbnet med en Pi-stol, men blev dog af Damen klogelig henviist til et Side-værelse. Capitainen beslaglagde i Vidners Overværelse nogle Breve fra den piemontesiske Minister Ricajoli; andre maastee ikke mindre vigtige Breve bleve respecterede, fordi de vare ad-res-ser ede til Mrs. Folljambe. Saaledes kalder Englænderinden sig, som De veed. Hun var forhen nøie forbunden med Grev Cavour og, som man fortæller, netop kommen til Rom paa dennes Anmodning. Her bar hun en stor Fromhed til Skue og valgte Abbé Passaglia til Skriftefader. Der fandt en levende og fortrolig Communication Sted inellem disse To; ogsaa den berhyggede Læge Pantaleone (senere forviist fra Rom) indfandt sig ofte som Tredeemand i Forbundet; Triumviratet kunde saa-ledes i al Måag studere det „romerske Spørgsmaal“. Senere

reiste Passaglia til Turin, og det varede ikke længe, førend Grev Cavour forkyndte de Deputerede paa en hemmelighedsfuld Maade, „at Regjeringen havde knyttet Underhandlinger med det romerske Hof og ventede et gunstigt Resultat“! Mrs. Folljambes Tjenestepige er et Fruentimmer, som Politiet i Turin har taget i sin Tjeneste, og en forhenværende Kjæreste af en Oberst Bertola, som i 1847 sad fangen paa Engelsborg for Deeltagelse i en Sammensværgelse. — Som det forstaaer sig af sig selv, er Passaglia bleven affat fra sin Professur (Philosophie) ved det romerske Universitet. Passaglia forlod Rom Dagen efter den hos ham anstillede Huusundersøgelse — under Piemontesernes Beskyttelse. (Han ankom til Turin den 26de f. M.) Maaſkee frygtede han Gensdarmene, og han havde vel Grund dertil! Thi allerede for længe siden havde Jesuiterne opdaget, at der, paa samme Tid som Passaglia udtraadte af Ordenen, vare visse Bøger og Haandskrifter forsvundne fra deres Bibliothek. Man havde allerede povet det Spørgsmaal til Passaglia, om der ikke havde fundet en Forbytnings Sted; Passaglia svarede nei. Nu ere disse Bøger blevne gjenfundne ved Huusundersøgelsen af Gensdarmene. Det er Piemontesernes Ven! Lad dem have ham! „Sumant sibi!“ Krage søger Mage.

— Hvorledes man bagvasker en Cardinal. Vore liberale Tyveblade have nylig bragt en smuk Fabel til Torvs. De skreve om en hos Boghandler Barbera i Florents forlagt, imod den pavelige Regjering rettet Brochure, betitlet: „Det romerske Hof og Jesuiterne. Nytt Skrift af Cardinal de Andrea“. Som Forfattere resp. Udgivere nævntes Er=Prælat Liverani og Er=Canonicus Reali. Tyvebladene skyndte sig strax med at betegne Skriftet som udgaaende fra „tre høie Geistlige“ og lobe saaledes en Cardinal figurere som Forfatter ved Siden af de to degraderede Prælater Liverani og Reali. Vognen var for plump til at blive troet. Smidlertid har Cardinal Andrea høitidelig protesteret i den officielle Giornale di Roma af 21. f. M. imod dette bagvaskende Paafund. Giornale skriver: „Hø. Eminence Cardinal d'Andrea har bemyndiget os til at erklære hiin Efterretning (om hans Deelagtighed i bemeldte Brochure) for en Løgu, hvilket vi da herved gjøre; thi Cardinal d'Andrea har ikke sendt et eneste af sine Skrifter hverken til Barbera's Trykkeri eller nogetsomhelst andet florentinsk Officin; han har ikke givet sin Tilbedelse til, at hans Navn blev sat i Spidsen for nogetsomhelst Værk, heller ikke, at nogetsomhelst i Florents nu trykt Værk dediceres til ham.“ De Revolutionaire maae vide, at de ikke saa let ville finde en Judas i det h. Cardinals-Collegium, og

at ingen af dets Medlemmer vil forraade Kirkens h. Sag, som det har svoret at „ville forsvare til den sidste Blodsdraabe“. Allerede i 1844 skrev Beppo, et Medlem af den berygtede hemmelige Klub „den høie Venta“, til sin „Broder“ Nubius: „Samtlige Cardinaler ere undslupne vort Net. De saa klogt anlagte Smigrerier have ikke nyttet til noget, saa at vi endnu ikke ere komne videre end før. Ikke eet Medlem af det h. Collegium er gaaet i Fælden.“ Forhaabentlig ville de Revolutionaire endnu ofte blive nødsagede til at gjøre denne Tilstaaelse.

— Den h. Faders Befindende er meget glædeligt. Overalt paa sine sidste Reiser udenfor Rom blev han modtagen med den største Enthousiasme. Naar man seer Pius IX. i Midten af en rolig og fornøiet Befolkning, skulde man ikke troe, at Italien staaer i Flamme, at vi her leve ligesom i en Dase, og at bagved de fortryllende Albanerbjerge en stor Nation — den neapolitanfke — bliver ødelagt ved uhyrte Torturer og Piin-
sler. Om kort Tid ville store Rister blive offentliggjorte over Borgere af enhver Alder og Stand, som fra den ene til den anden Ende af Kongeriget ere blevne henrettede ved Piemonteserne. Naar en retsfaffen Mand ved at tage Avisen i Haanden seer, at der her ere blevne skudte 40, hist 150 og andensteds atter 200 „Kongelige“ af Cialdini's og Pinelli's Bander, saa føler han sikkert Medlidenshed og en Art Smerte; men han har kun læst et Tal, som han snart glemmer igjen. Men naar man daglig forelægger ham to fortrandede Sider af hiin Journal, som om kort Tid skal udgives, fyldt med Navne af Mænd, Børn, Oldinge og Qvinder, som ere blevne qualte, stude og martrede til Døde af „Kongen af Italiens“ Soldater, da vil han blive greben af en levende Følelse af Uvillie og Harm, og den Dag vil maaskee komme, hvor Europa og Europas Regjeringer, trætte af disse vedvarende Dødelister og dette affhyelige Slagteri af en Nation ved en anden, i en retfærdig Interventions Navn ville gjøre en Ende paa denne stræffelige Krænkelte af det nye Ikke-Interventions-Princip. (Zfr. nedenf. Neapel.)

— Hvilken Skjebne der har ramt de Klosterser, som ligge i de af Piemonteserne erobrede Provindseser, see vi af en Statistik over de alene i Provindsen Perugia (i Kirkestaten) op hævede Klosterser, hvorefter der ere ophævede 18 Klosterser og deres Beboere uddrevne; nemlig: 1 Dominicanerkloster, 2 Augustinerklosterser, 3 Serviterklosterser, 2 Carmeliterklosterser, 3 Franciscanerkerklosterser, 3 Cistercienserkerklosterser, 1 Barnabiterkerkloster, 1 Dratorianerkloster og 2 Camaldulenserkerklosterser. Af disse Klosterser har man gjort 6 Caserner, nogle staae tomme, og de

andre blive benyttede til forskjellige Diemed, saasom til Embeds-
boliger, Retslocaler, Trykkerier etc. — Er ikke det syvende
Bud ogsaa blevet ophævet af Piemonteserne?

Berlin. Den 26. Oct. blev den katholske St. Michaels-
kirke paa Köpnicker Marken (for Fremtiden tillige katholsk
Garnisonskirke) høitideligt consecreret. Efterat Consecrationen
ved den høierverdige Fyrstbiskop af Breslau, som begyndte
kl. 6 om Morgenen, var endt, begyndte kl. 11 den offentlige
Indvielsesact med en Prædiken af Feltprovst Pellbram. Derpaa
feirede Fyrstbiskoppen Høimesse, hvorefter han holdt en
Tale, i hvilken han først nedbad Guds Belsignelse over Kirkens
Overhoved, det kongelige Huus og Alle, som havde bidraget til
Kirkens Bygning, idet han endnu i Særdeleshed omtalte den
Omstændighed, at den høifalige Konge havde ved sin Munifi-
cens gjort Bygningen mulig. Herpaa sluttede et Te Deum Høi-
tideligheden. Til Gudstjenesten kl. 11 havde indfundet sig:
Kronprindsen og Kronprindsessen, Prindserne Carl,
Albrecht (Fader og Søn), Adalbert og Alexander. Ligeledes
bivaaned mange af de høie Herstaber, Hertugen af Magenta
og de andre Kroningsgesandter samt katholske Magters Repræ-
sentanter og Communens Deputerede, saavel som et overordentlig
talrigt Publikum Høitideligheden, som først var forbi kl. 1½. —
Stor er Berlins Katholikers Glæde over St. Michaelskirken,
som er den tredje katholske Kirke i Residentsen og tillige den
smukkeste Kirkebygning i Berlin. Men desværre er først kun
den militaire Sjælesorg organiseret ved St. Michaelskirken.
For den civile Menighed mangle endnu Lønninger for Præ-
sten, Kirketjeneren, Organisten &c., ja den eier egentlig kun den
Messeflædning, som den h. Fader har skjenket som Inventarium
til Gudstjenesten.

Baiern. „Det italienske Roddyr“. Det siden Paaste
bebudede og længjelsfuldt forventede Skrift af den berømte Dr.
Döllinger om Kirkestaten er nu udkommet. Det har til
Titel: „Kirke og Kirker. Pavebønne og Kirkestat“. De meget
omtalte to offentlige „Foredrag“, som i sin Tid vakte saa stor
Opjagt, ere vedføjede til Slutningen. Om det af den h. Stol
foreslaaede Forlig med Turin skriver Forfatteren iblandt
Andet: „Hvilke Garantier kunde denne (piemontesiske) Regjering
byde? Vilde den ikke selv siden forhaane alle deres Lettroen-
hed, som vilde have troet dens Løfter? Den vil blive sin Cha-
rakter tro. Den forener i sig det franske National-
Convents (af 1792) skamløse Tyrannie, et Advocat-
Regimentes frække Sophistik og Sabelregimentets
skaanfælsløse Brutalitet. Langt snarere kunde Pius føle

fig sikker paa tyrkisk Grund i Underhandlinger med Sultanen, end i det piemontesiske „Rovdhrs“ Nærhed, i en Nicasoli's eller Katazzi's eller overhovedet hine Advokaters og Literaters Magt, som, en Svøbe for Landet, . . . vel ville svømme ovenpaa endnu i nogen Tid.“

— De barmhjertige Søstre virke nu i 65 Sygehuse i Baiern. — I Augsburg antog Magistraten Andragendet om at bibeholde de barmhjertige Søstre for de katolske, og Diaconisjerne for de protestantiske Syge i Stadens Sygehuss, med 18 imod 4 Stemmer, og dette kjedelige og i Langdrag trukne Anliggende, hvori mange Hjerters hemmeligste Tanker aabenbares, er saaledes blevet afgjort til Gunst for de saarasende forfulgte barmhjertige Søstre. —

Frankrig. Det romerske Spørgsmaal. At Hr. Katazzi, da han i Victor Emanuel's Navn tiggede Napoleon om Roms Rømning, har faaet et afflaende Svar, forklarer en „Frankrig og Rom“ betitlet Artikel i den velunderrettede Patrie af 28. October ganske aabent og ligefrem. Artiklen, som efter „Köln. Ztg.“ har gjort det „dybeste Indtryk paa de Revolutionnaire og som man almindelig tillægger Betydningen af et Manifest“, siger ganske simpelt: Frankrig forlader ikke Rom, det giver ikke efter for Sardinien's revolutionaire Duffer og det revolutionaire Parties Trudsel, og det for sin egen og Italiens Skyld; Italien kan kun finde sin nationale Tilværelse i Enheden med Kirken. Naar Frankrig udleverede Rom til Sardinien, naar den verdslige Pavemagt gik under i Krisen, naar endelig Revolutionen udbrød i Italien — saa vilde Frankrig og dets Regjering være ansvarlig for alt dette; saadant Ansvar vil og kan Frankrig ikke paatage sig. — Saaledes staaer det med Piemontesernes Haab om Rom, og Artiklen lader dem den eneste Trøst tilbage, indtil Løsningen at afvente „Guds Time“. Muligt, at Napoleon med denne „Guds Time“ mener Pavens Død. Forhaabentlig vil det blive en lang Trøst, ikke godt indrettet til Faste! Pius IX. finder iøvrigt Beroligelse i noget andet, end i et fransk Hofblads Forsikringer. Fornylig stal Hertugen af Grammont ved sin sidste Audients have gjort den h. Fader vigtige Tilstaaelser angaaende den fremtidige keiserlige Politik. Pius IX. svarede ham venligt: „Nok derom, Hr. Hertug, Gud alene kender Fremtiden. Han leder Begivenhederne til Sit Navns Hæder, og jeg er overbeviist om, at de Franskes Keiser kun nærer ubestemte Planer, som han daglig, efter Tingenes Gang, vil forandre og tillempe efter Begivenhederne. Jeg beder Gud om at oplyse ham og bevare ham fra Feilsfrit.“

— Den røde Prinds Napoleon er fra Amerika uventet kommen tilbage til Frankrig. En vis orleanistisk Prinds skal ligeledes have viist sig i Amerika, som den napoleoniske Prinds ikke kan ubstaae. — Den røde Prinds har, som man skriver, fort efter sin Hjemkomst havt et meget levende Optrin med Keiserinden, som just var nærværende, dengang han talte med Keiseren om et Brev fra hans Svigerfader til sig (Prindsen), hvori Victor Emanuel besvor ham at bevæge Keiseren til at rømme Rom, „hvis ikke, blive vi skulde bort af Mazzinismen“. Keiseren erklærede sin Fætter, at Europas Tilstand ikke tillod ham at forandre Sagernes Stilling i Rom. Da Prindsen trængte paa ham, gjorde Keiserinden ham heftige Debreidelser og det kom til Udtalelser, hvoraf Følgen blev, at Prindsen og hans Gemalinde forlode Compiègne og vendte tilbage til Paris. Altfaa røgen af!

— Indenrigsministeren, Persigny, som er en særdeles Beundrer af „Konge-Hædersmanden“, har ført et Slag imod de „Romerske“. Han har udfærdiget en Rundskrivelse til Præfecterne angaaende de „ikke autoriserede Belgjørenhedsanstalter“, hvori han gjør Frimureriet sin Compliment, men befaler at holde et vaagent Die med Vincents = Foreningen. Vincents = Foreningens Provindsialraader og dens Overraad i Paris skulle blive undertrykte, og det er blevet overladt til de enkelte „Conferencer“, hvorvidt de ville lade sig „autorisere“ af Præfecterne, d. e. lade sig stille under Politiets Opsigt. For at gjøre Slaget endnu føleligere, sætter Ministeren Vincents = Foreningen aldeles i Rang med Frimureriet. Han anerkjender Frimurerernes „Belgjørenheds-Selskab“ og finder det naturligt, at de have en Central-Comitee i Paris, men Vincents = Foreningen behøver ikke en saadan. „Er det nødvendigt“, siger Ministeren, „at de hæderlige Mænd, som øve Belgjørenhed i Toulouse, Marseille &c., blive ledede af en Comitee i Paris?“ Kunde man ikke ligesaa godt sige: Er det nødvendigt, at de enkelte Loger i Provindserne modtage deres Parole fra Stormesteren i Paris? Bestemte Klager imod Vincents = Foreningen anses ikke; men Selskabets Comitee bliver i almindelige Udtryk gjort mistænkt, som om den ikke var Regjeringen tro og forbrugte de indkomne Penge til ubekjendte Diemed. (Det ærgrer maaskee Ministeren, at der i Vincents = Foreningens Conferencer er bleven talt meget til Gunst for den h. Fader!?) Intet vilde være simplere, end at uderfaste Comiteen en Underjøgelse, men man foretrakker at tilintetgjøre Selskabet. Saaledes ville de revolutionaire Blade det og deres Villie maa stee. Siden Brødpriisernes Forhøielse har Pariser Conferencen af den h. Vincents daglig ladet

uddele 10,000 Brødkort; hvor mange Brødkort mon Frimurerne have uddeelt?

— Indklædningen af hundrede Ordenssøstre. Et fransk Provindsblad skriver: „Af alle klosterlige Instituter, som her med hver Dag opløsmere mere og mere og ere kalbede til at hde Samfundet de vigtigste Tjenester, er intet mere beundringsværdigt end „Søstrene af den gode Hjælp.“ Hvert Aar indvie Hundreder af unge Piger, for største Delen af de høiere Stænder, sig i Moderhuset i Troyes til Børnernes Tjeneste. Den 24. Sept. meddeelte den høier. Biskop af Troyes i Kathedralkirken det hvide og sorte Slør til hundrede Postulantinder, som med glade Ansigter og tilfredse Hjerter afslagde deres æble Løfter i hans salvede Hænder. Man er stolt af at tilhøre en Religion, som fremkalder og befordrer en saadan ophøiet Offer-villighed i Hjerterne!

Italien. Guizot om Italiens Eenhed. I Paris er det omtalte Skrift af den forhenværende franske Minister Guizot nylig udkommet under Titelen: „Kirken og det christelige Samfund“. Guizot er som bekendt Protestant, men han forsvarede paa det kraftigste Paven's Rettigheder og verdslige Herredømme og betegner med skarpe Træk det piemontesiske Bertskabs hele Perfidie og Uholdbarhed i Italien. Den italienske Eenhed erklærer han ligesom for intet andet end et Hjernesvind, som ikke bringer Italien Frihed, men tilintetgjør al Frihed og kun tjener den piemontesiske Revolyst til Paa-stand. Den nye Regjering lover foruden den borgerlige ogsaa den religiøse Frihed, men den kræver den katholske Kirkes Frihed paa det Voldsomste og det i dens inderste Væsen, og vil fuldstændig omstøbe den katholske Kirkes hele Forfatning og dens Verdensstilling ved Pavedømmets Plyndring. Det er en hæderlig Protestants Dom, hvem sandelig Ingen kan frakjende høi Statsmandsdygtighed. Vi fremhæve her kun et Sted, hvori Guizot siger, at en fra Rom fordreven Pave er den største Fare for det enige Italien. Han siger: „Jeg lader de gunstigste Udsigter gjælde for det nye Kongerige Italien; jeg sætter det Tilfælde, at Frankrig trækker sine Tropper tilbage fra Rom, at Piemont sætter sig fast der, at Turiner Parlamentet bliver forflyttet derhen: troer man, at det romerske Spørgsmaal da er løst? Tværtimod, netop først da vilde det vise sig i sin fulde Alvor. Saalænge det imellem Pavedømmet og det nye italienske Kongerige kun gjælder om Besiddelsen af nogle Landstrækninger og om lærde Spørgsmaal om Kirkes Organisation, er det katholske Folk i Frankrig, Spanien, Tydskland, overalt, hvor der gives et saadant, endnu ikke ophidsset eller forurologet i en særdeles høi Grad. Wien seer det Pavedømmets Sæde selv i Tjendens Magt, Paven paa Flugten, den katholske Kirke rystet

i sine Grundpiller og hvorledes den allevegne ængstelig tilbagefordrer sin Regjering, sin Ret og sin Hovedstad, da vilde det katholske Folk føle Slaget og tydelig lægge sit Sindelag for Dagen. Den franste Republik er død paa Ludvig XVI.'s Skaffot; hvad vil der blive af det nye italienske Kongerige, naar den dethroniserede, landflygtige og betlende Pave staaer ligeover for det?"

Neapel. Fra Neapel skrives under 12. Octbr.: Det er umuligt at optælle alle de Rædselsgjerninger, som Piemonteserne udøve i Provindserne. I Italiens Historie er der i de sidste ti Aarhundreder ikke forekommet Noget, som kan sammenlignes med hvad vi have været Vidner til. Zhjelskydninger af Kvænder og Børn følge paa hverandre uden Afbrudelse. Den sidste Corporal kan uden høiere Befaling lade skyde Enhver, som han har mistænkt for „reactionaire“ Tendentser. Uden videre og uden ogsaa kun at tilstaae dem Religionens Trøst, sthyder man Alle, som enten ikke ville eller kunne betale Løsepenge til de piemontesiske Tropper. De Kvænder, som ikke ville give sig til Priis for Soldaternes dyriske Dyster, blive uden Barmhertighed myrdede. Privathevn kan hos de piemontesiske Generaler og Officere meget let opnaae Tilfredsstillelse af sit Had ved Indespærring eller Henrettelse af en Modstander. Nogle Gange havde Cialdini paa indstændige Forestillinger befalet at standse Executionerne, men Officereerne brød sig ikke derom, men svarede: „Cialdini commanderer i Neapel, men her commanderer vi.“

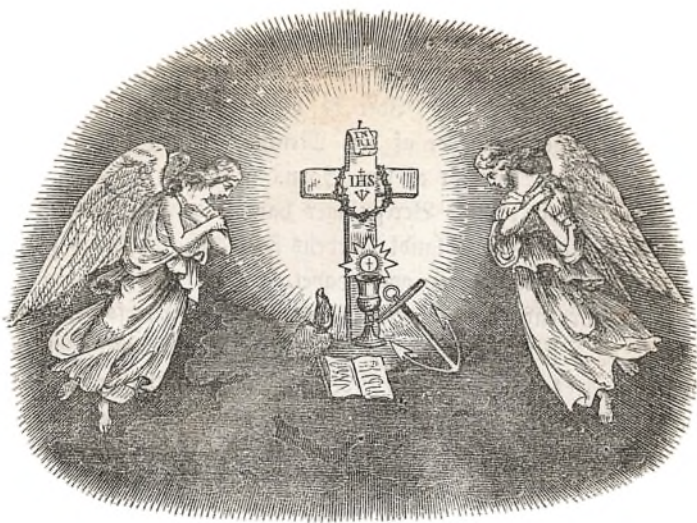
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 17. Novbr. — 26. Sondag efter Pintsfe. — Mariae Dffring. — Broderstak. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med dansk Prædiken.
- Søndagen d. 24. Novbr. — 27. Sondag efter Pintsfe; sidste Søndag i Kirkeåret. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Opnaelse af en salig Død.
- Paa Søgnedagene stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{4}$ (om Torøbdagen med Udstillig af det h. Sacramente).

„Skandinaviske Kirkeblade“ ugaar hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. A. Blankesteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 24. Søndagen den 1ste December. 1861.

Indhold: Til Katholikerne. — Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat).
— Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Sardinien.
Constantinopel. Asien. Nordamerika.

**Til Katholikerne, i Særdeleshed til Medlemmerne af
St. Michaels Broderskab.**

De Revolutionaire havde fattet det Haab, at de ved Mangel paa materielle Hjelpemidler kunde nedtrykke den h. Fader til fuldstændig Afmagt. De vare overbeviste om, at den romerske Kirke, naar den engang var berøvet sine verdslige Besiddelser, ikke længere vilde være i Stand til at opfylde sine

umaadelige Forpligtelser, og saaledes blive nødsaget til at gjøre en almindelig Bankerot. Ibet de bedømte de Christnes Hjerte efter deres eget, vare de af den Mening, at den sælles Fader snart vilde være forladt af sine Børn.

Men disse trædske Beregninger have flaaet feil. Guds vidunderlige Gjerninger iblandt Jordens Folkelag, tage ingen Ende. Kjærligheden triumpherer over Hadet.

De Troende have oversendt den h. Petri Eftersfølger deres Gaver og Offere. De have atter kaldet den ældgamle Institution af „Peterspengen“ i Live, og Pius IX. har opfyldt den h. Stols samtlige Forpligtelser, ikke alene dem, som factist endnu bestaae, men ogsaa dem, hvorfra Begivenhederne strengt taget have løst ham. Saaledes har han betalt alle Renterne af hele Kirkestatens offentlige Gjæld, saavel som lønnet alle de Embedsmænd, som vare forblevne troe i de erobrede Provindser, og udbetalt de talrige Pensioner, som tidligere vare blevne tilstaaede gamle Statstjenere i hele den tidligere Udstrækning af det romerske Gebeet. Retfærdighedens øverste Repræsentant har saaledes gjort Alt hvad han kunde gjøre, for at hans elskede Underfaatter ikke skulde komme til at lide ved hans Fjenders Uretfærdighed. Ja, i sin apostoliske Politiks Samvittighedsfuldhed er han gaaet saa vidt, at han, til stor Skade for Finantsintraderne, ikke har oprettet Toldsteder paa Grændserne af det lille Gebeet, som endnu er bleven ham tilbage, medens Piemont driver sin Uretfærdighed med en saadan tyrannisk Haardhed, at det endog bebyrder alle Producter og Varer, som fra de erobrede Provindser gaae til Hovedstaden, med en overdreven høi Skat. Dette er et i høieste Grad uretfærdigt Røversystem, som, medens det unddrager den pavelige Stat Toldindkomsterne, tynger haardt paa Beboerne og fremkalder Underfløb og Smugleri i en storartet Maalestof.

Omendstjøndt den h. Fader er berøvet to Trediedele af sit retmæssige Gebeet og ikke har forhøiet Skatterne, har han alligevel næsten bibeholdt hele Administrationen (d. e. samtlige Embedsmænd) saavel som alle de sædvanlige Afgifter, og Hans Helligheds Ministre tilkommer den Roes og den Fortjeneste, at

de have tilfredsstillet disse Høimodighedens og Retfærdighedens Krav, og samtidig indført den fuldkomneste Sparfommelighed i alle andre Forvaltningsgreue, som ikke staae i Forbindelse dermed.

Idet Pius IX. saaledes ikke har villet give sit Samtykke til nogenfomhelst Formindsfælse i Udgifterne, som Tingenes nærværende Tilstand med Nødvendighed syntes at kræve, har han repræsenteret Kirkens almindelige og helligste Rettigheder paa den kraftigste, høitideligste og mest ophøiede Maade. Værdigheden, Eren, Kjærligheden, Retfærdigheden, Retten, den nedarbejdede Trofasthed og Hæderlighed ere ved Paven's Holdning i den nærværende Kamp blevne opretholdte, ubeskaarne og uforkrænkede paa Katholikernes Side, medens alle Kirkens Fjender under denne moralske Krigs have viist og prostitueret sig i deres hele Lavhed, Nederbrægtighed, Falskhed og Samnerlighed. Omendstjøndt dette allerede nu for Tiden bliver anerkjendt af alle Hædermænd, som ikke ere vante til at øse deres Biisdom af vore misérable Lyveblade, men med uheldet Die bedømme Tingene efter den uomstiftelige og ubestikkelige **Retfærdigheds** Principer, saa vil dog den mere upartiske Efterverden endnu langt bestemtere staae paa Kirkens og Paven's Side.

Kjærligheden, vi gjentage det, har triumpheret over Hadet. Men denne Triumph tør ikke være forbigaaende. I sin Allocution af 30. Sept. d. A. giver vor h. Fader Pius IX. „den Hjælp og Understøttelse“, som hans troe Børn have ydet ham, et glimrende Vidnesbyrd*). Denne Understøttelse og Hjælp fra de troende Katholikers Side „har han **udelukkende** at takke for, at han har kunnet bestride den h. Stols meget store og stedsfæstige Udgifter.“ Det paaligger derfor alle sande katholske Christne, uforkrødent at vedblive med deres „fromme Gævmildhed“. Endnu mere; den bør fordoble sig; thi idet den h. Fader taler om sine Byrder og Pligter, kalder han dem ikke alene „meget store“, men tilføjer, at de stedsfæstige endnu“.

---

*) See Stand. Kirketidende Nr. 22 Side 351.

Vi kunne ikke indtrængende nok lægge alle Katholiker paa Hjerte og ikke indstændigen nok indbøde dem til, med Mod og Udholdenhed ogsaa fremdeles at vedblive med at virke og arbejde for den h. Kirkes Værf. Deres Gaver og Offere yde Paven en stor Hjælp, og saaledes nedbrage de ikke alene Himmelens rigeste Betsignelse over de fromme Givere selv, men de medvirke til at redde Samfundet, Civilisationen, Verdens Frihed. Thi hvad der tilsidst vilde blive af Samfundet, af Civilisationen og af den ægte Frihed, naar Annexionsprincipets Røversystem og Mazzini's Republikanisme vinde Overhaand i Italien og derfra efterhaanden udbrede sig over det øvrige Europa, det maa dog Enhver indsee, som ikke selv allerede er smittet og forblindet af den annexionistiske Røverspolitik eller den mazzinistiske Communisme. Den Orden, Civilisation og Frihed, som for Tiden især hersker i Neapel, giver jo et Exempel derpaa!

Det allerede opnaaede glædelige Resultat er smukt nok for at styrke de Svage og endnu mere at opflamme de Stærke. Den h. Stol har midt i den revolutionaire Storm „udelukkende“ holdt sig opreist ved de Troendes Understøttelse. Gid disse ikke maae glemme deres Faders taknemmelige Vidnesbyrd og rørende Dyrkab (i Allocutionen af 30. Septbr. d. A.):

„Vi takke i Vort Hjertes Ydmyghed al Trøstens Gud inderliggen for, at Han ved Biskoppernes og de troende Nationers saa ubmærkede Fromhed og Gæmildhed værdiges at trøste og styrke Os midt under al Vor Kummer og Nød. Vi glæde Os over, herved atter offentlig og høitideligt at kunne bevidne Biskopperne og de troende Nationer Vort Hjertes taknemmelige Følelser: thi deres Hjælp og Understøttelse have Vi udelukkende at takke for, at Vi kunne tilfredsstille den h. Stols store og stedse stigende Fornødenheder.“

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Anden Deel.

Ceremonierne og Stikkene ved de hh. Sacramenters Forvaltning.

Første Capitel.

Om Daabens og Confirmationens h. Sacramente.

Præsten lod hengaae en rum Tid, inden han atter fortsatte Christendalernes Aftenunderholdninger. Grunden dertil var ikke den, at han sølte sig træt eller fandt det Døfer af Tid, som han bragte de fromme Folk, for besværligt; ogsaa havde det Bifald, som de Forsamlede viste ved hans Forklaringer, snarere taget til end af, og tidt nok maatte han i denne Mellemtid høre den Bøn, at han dog maatte komme igjen om Aftenen, for at begynde Underviisningen om Stikkene og Ceremonierne ved de h. Sacramenters Uddeling, som han havde lovet. Men han troede alligevel at burde udsætte disse Aftenunderholdninger i nogen Tid. For det Første vidste han ret godt, at denne Tid ikke var spildt, men at Christendalerne ved deres Sammenkomster selv vilde komme til at tale om det tidligere Meddeelte og saaledes indprænte det dybere i Huskommelsen; og dernæst ansaae han det ogsaa for hensigtsmæssigt, ved al den Opmærksomhed, som de hidindtil havde viist ham, dog at unde dem nogen Tid til Hvile, for at de da ved Fortsættelsen desto hellere maatte indfinde sig og skjænte Sagen endnu større Deeltagelse.

Endelig lod han en Dag Simon vide, at han havde i Sinde, at begynde paany næste Søndag, og at derfor alle de, som vilde være Tilhørere, maatte møde i Skolelocalet. Der behøvedes ikke mange Timer, førend Efterretningen herom var

udbredt allevegne, og omentskjøndt han paa den fastsatte Dag skjødte sig med at komme noget tidligere, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til Localet o. desl., fandt han dog allerede en stor Deel af sine Tilhørere forsamlede; strax efter indtraf ogsaa de Dvrige og han begjødte:

Det er ikke et reent Træf, at jeg i Eftermiddags døbte et Barn i Kirken netop som hele Menigheden allerede var samlet til Gudstjenesten; I have nok Alle allerede før seet dette h. Sacramente meddeelt, men Mange vilde ikke saa nøie have kunnet erindre de enkelte Ceremonier derved, som de nu ere i Stand dertil. Saa vil jeg da nu med Guds Hjælp forklare eder disse Ceremonier saaledes som de følge efter hinanden. For imidlertid at overbevise mig, om I fra i Middags nogenlunde kunne huske disse Ceremonier, saaledes som de følge paa hinanden, maae I selv forsøge paa at fremsætte dem efter Naden.

Simon. Da vilde jeg fremfor Alt gjerne spørge om, hvorfor da Barnet ikke strax bliver bragt hen til selve Døbefonten, men at der først bliver bedet over det nebe i Kirken?

Pr. I de første christelige Tider, da endnu for det Meste Boyne, Isøder og Hedninger, bleve døbte, lod man disse ikke strax komme ind i Kirken, men de maatte først rhyde den christelige Underviisning og have udtalt deres Tro paa Christus, førend de turde betræde det christelige Tempel og vise sig i de øvrige Christnes offentlige Forsamling. Til Grindring om denne gamle Skik bliver nu ogsaa det Barn, som skal døbes, ikke strax indladt i Kirken, men maa endnu blive staaende udenfor eller ved Indgangen. Derved bliver antydet, at det endnu ikke har Ret til at vise sig i Kirken, eller at deeltage i de Christnes offentlige Bøn og Gudstjeneste, eller regne sig iblandt Jesu Christi Disciple og Bekjendere. Den h. Daab er derimod den Dør, igjennem hvilken det bliver indført i de Troendes Samfund og stedet til Annammelsen af de h. Sacramenter. Desuden skal derved mindes om, at man uden den h. Daab ikke kan indgaae i Himmelen og høre til de Helliges Tal i Himmerige, efter som Christus siger: „Dersom Noget ikke er gjenfødt

af Vandet og den Helligaand, kan han ikke indgaae i Guds Rige." Joh. 3, 3.

Simon. Hvorfor bliver der da givet Barnet et Døbenavn?

Pr. Denne Skik, at give Barnet et nyt, eget Navn, skal minde om, at Daabsconditaten bliver ved den h. Daab forvandet til et nyt, bedre Menneske og indskreven i de Christnes Tal. Saaledes bleve, omtrent 20 Aar efter Christi Himmelfart, Alle, som troede paa Christum, i Antiochien kaldede Christne, hvilket Navn man senere bibeholdt overalt; og da et vist Parti af Brangtroende ligeledes kaldte sig saaledes, tilføiede Christi rettroende Bekjendere endnu Navnet „katholsk“, d. e. Christne af den almindelige (katholske), sande Kirke, for derved at adskille sig fra hine. Enhver Christen bærer en Helgens Navn, og dette skal især opmuntre ham til, i sit Liv og sit Sindelag ret at blive Helgenerne liig, for at han ikke skal bestemme det Navn, som bliver ham tillagt. Hvilken Skjendsel for den Christne, som f. Ex. hedder ligesom Evangelisten Johannes eller den h. Apostel Paulus, og som da i Stedet for at bære den h. Johannes' Kjærlighed og den h. Pauli Troesiver i sig, kun udmærker sig ved Uegtydighed imod Gud og Feighed i sin h. Bekjendelse! Eller hvilken Skjendsel for den Christne Qvinde, som bærer den h. Anna's og den allerseligste Jomfru Maria's Navn, og derhos dog slet ikke tænker paa, ligesom denne, at beslitte sig paa den jomfruelige Keenhed, eller som Huusmoder, ligesom hiin, at opdrage sine Børn for Gud! Ligeledes bliver Daabsconditaten derved anbefalet til en Helgens særegne Beskyttelse, og han bliver erindret om, ret ofte at paa-kalde denne Helgen om hans Forbøn hos Gud; derfor kalde vi denne Helgen vor Patron, hvad der vil sige saa meget som vor særegne Beskytter eller Talsmand. Endelig have selve Døbenavnene for det Meste ogsaa en meget smuk Betydning, saa at vi allerede derved blive erindrede om en vis Dyd o. desl., som vi i vort Liv fortrinnsviis skulle tilegne os. Saaledes forandrede Christus Navnet Simon til Navnet „Petrus“, d. e. „Skilpe“, da Han kaldte ham til Apostlembedet; derved

vilde Han vise ham, hvilken Fasthed og Standhaftighed han især maatte beslitte sig paa i den christelige Tro, og hvorledes alle Christne nu skulde sætte deres Lid til ham som Kirkens Overhoved.

Dermed var Tegnet givet til en høi almindelig Talen; Enhver vilde gjerne vide, hvad hans Fornavn egentlig betydede. Præsten havde Møje med først at bringe de Spørgende til Tausshed, og nævnte derpaa nogle af de hyppigst forekommende Døbenavne med deres Betydning i Dauffen.

Adam bethder Een, som er „dannet af Jord“; sandelig en indtrængende Erindring om Mennefskets og alt det Forbiftes Forgængelighed. Johannes (Hans) bethder en „af Gud Betsignet“; hvo som derfor bærer dette Navn, maa ret ofte erindre sig den Betsignelse og Naade, som Gud meddeeler saa rigelig, og bevise sin Taknemmelighed ved tro Benyttelse af Guds Gaver. Christopher: en „Christusbærer“; det skulde vi jo være efter Apostelens Ord: „Forherliger og bærer Gud i eders Legeme“ (1. Cor. 6, 20.). Maatte Enhver, der i den h. Daab er bleven prydet med dette Navn, med største Omhu bære Christum og Hans Naade og Hans Forløsnings Frugter i sig! Stephan: „en Kronet“; at vinde den evige Herligheds Krone, det være Alles ivrigste Bestræbelse, som bære dette Navn, for at det engang paa den skjønneste Naade kan virkeliggjøres paa dem. Polycarp: Een, som er „riig paa Frugter“; belæsset med aandede Frugter skal den, som hedder saaledes, engang vise sig for den evige Dommers Throne, for at høre de Ord: „Velan, Du troe Tjener, fordi Du har været tro over Lidet, vil Jeg sætte Dig over Meget“ (Matth. 25, 23.). Frederik: „Riig paa Fred“; maatte Alle, som bære dette Navn, være rige paa hiin himmelske Fred, som Verden ei kan give, men som Frelseren bragte ned paa Jorden!

Nu ogsaa nogle qvindelige Navne. Christiane: „Christinde“; de, som hedde saaledes, have dobbelt Marsag til altid at være sig deres christelige Værdighed bevidste og opfylde deres christelige Pligter med al mulig Trostab. Barbara:

„den Fremmede“; en Erindring for dem, som bære dette Navn, om at de vandre som Fremmede og Ublændinge her paa Jorden og skulle betragte det tilkommende, evige Liv som deres sande Fædreland. Katharina (Karen): den „Kene“; hvorledes kunde der vel gives et Navn, som efter sin hele Betydning mere fortjente at virkeliggjøres af kristelige Somfruer og Qvinder! Clara: den „Klartskinnende“; at kristelig Hellighed og Fuldkommenhed i alle Dyder alene kan give Glands, behøver ikke først at erindres. Agnes: „Lam“; ved Taalmodighed og Sagtmodighed, saavel som ved Ufhyldighed maae de, som bære dette Navn, bringe dets Betydning i Opfyldelse paa sig. Dorothea: „Guds gave“; vel dem, som hedde saaledes, naar Alle, som omgaaes med dem, i dem erkjende en „Guds Gave“, en Himmelens Velsignelse og prise Gud for denne Gaves Skyld! Margaretha (Grethe): „Perlen“; en smuk Opfordring for dem, som ere smykkede med dette Navn, til at tragte efter at blive „en Perle“ for den kristelige Familie, et Klenodie i de Troendes Samfund, en glimrende Edelsteen i Helgenernes Række!

(Fortaettes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Vi tilføie endnu noget om den høitidelige Audients, i hvilken den h. Fader modtog Gesandterne fra Herskeren af Siam i Indien. Den for Tiden i Siam regjerende Fyrste har siden sin Thronbestigelse viist sig særdeles velvillig imod Katholikerne. I A. 1852 lod denne Fyrste ved den apostoliske Vicar af Ost-Siam den h. Fader overrække en Skrivelse, hvori han tilkjendegiver sin Velvillie for Katholikerne i sit Rige. Ved sin Tilbagekomst overrakte den apostoliske Vicar, Msgr. Ballegoix, den h. Faders Svar og en Foræring fra ham. Det nærværende Gesandtskab er det andet, som er kommet til Rom fra denne Deel af Indien. Det første Gesandtskab kom dertil i A. 1688 under Pave Innocents XI.; i dets Følge befandt

fig Jesuiten P. Taihard, som i Forening med sine Medbrødre havde vundet den største Deel af Kongeriget Siam for den katholske Tro. Sin Glæde over denne Begivenhed udtrykte Pave Innocents XI. blandt Andet ogsaa derved, at han lod præge to Medaljer til Erindring derom. Aversen fremstiller de siamesiske Gesandter paa Knæe foran den pavelige Throne; paa Reversen læser man de Ord: Venite et videte opera Domini! (Kommer og betragter Herrens Gjerninger!) Den 30. Sept. d. A. ankom nu dette andet siamesiske Gesandtskab til Civita-Vecchia om Morgenen Kl. 8 og blev hilset med 17 Kanonstod. Den 2. Oct. henimod Middag begav det sig, 3 Gesandter med 16 Personer i sit Følge, med stor Pomp til Vaticanet for at forestille sig for den h. Fader. Da de vare ankomne til den saakaldte Schweizerfal, bleve de her modtagne af Hs. Helligheds Majordomus, Visgr. Borromeo Arese, som indbød dem til at træde ind i de pavelige Gemakker. Gesandtskabet skred igjennem Forværelset, hvor hele det pavelige Hofpersonale var opstillet; herfra blev det ført til Thronsalen, hvor den h. Fader sad paa en ophøiet Throne, til begge Sider omgivet af Prælater og Kammerherrer. Da Gesandtskabspersonalet var kommet til Midten af Salen, standsede de tre Gesandter; det Samme gjorde Følget. Den første af Gesandterne vendte sig nu om til sit Følge og modtog af en Person af samme en Pakke, som var svøbt i et rigt Stof. Han nærmede sig derpaa den pavelige Throne, lagde Forværelsen ned paa Gulvet og gik tilbage paa sin Plads til sine Colleger. Kongen af Siam's Foræring til Pave Pius IX. var nu saaledes efter Kongens Befaling nedlagt for den h. Faders Fødder, som Tegn paa Ærefrygt. Strax efter denne Act kastede Gesandterne, saavel som det øvrige Følge sig paa Knæe, og nærmede sig overeensstemmende med det siamesiske Hof=Ceremoniel, den pavelige Throne. En af Gesandterne fremtog derpaa et Papir og oplæste i det siamesiske Sprog en Skrivelse om Diæbet med deres Mission: Deres Konge sendte dem til det høit ærede Overhoved for en Religion, der, forkyndt for hans Folk ved nidkjære Præster, havde bragt Velgjerninger af enhver Art over deres Land; derfor kom de, for at takke den h. Fader derfor og for at glæde ham, saavel som for at bevise ham den Ærefrygt, som deres Konge og det siamesiske Folk nærmede imod den h. Fader, og for fremdeles at forfikkre den h. Fader om, at Alle, som i hans Navn kom til Siam, for at prædike Christi Religion, skulde nyde Bistand, Hjælp og Bestyttelse; og endelig for at frembære deres Dnske for den h. Faders Velgaaende. Den h. Fader svarede: han bad Gesandterne om, i hans Navn at takke deres Fyrste for den Velvillie, som han altid havde beviist Missionairerne; det glædede ham at høre tale om alle

de Gøder, som Religionen havde bragt dette Land, hvor selv fromme Jomfruer indvie sig til Gud, for at hellige sig ved Klosterlivet eller ved Børneopdragelsen. Men Lov og Tak, saaledes vedblev den h. Fader, maae vi først og fremmest opsende til Gud, Som, idet Han ordner Alt med Visdom, i Sin Barmhertighed udbreder Sit Rige i denne Verden og udgyder selve Forløsningens Velgjerninger over hiint Kongerige. — Alle Ord, som bleve talte, fortolkede Abbé La Renaudie, fransk Missionair og apostolisk Vicar i hine fjerne Lande. Herpaa indbød den h. Fader Gesandterne til at tage Plads paa de Sæder, som vare opstillede til Venstre af den h. Fader, og underholdt sig i nogen Tid med de fremmede Gæster om Sæder og Skikke i Kongeriget Siam, om Handel, Agerdyrkning og Industri. Under hele denne Tid laae alle Følgets Personer, efter deres Lands Skik, henstrakte paa Gulvet, og idet de støttede Hovedet til den venstre Haand, saae de uafbrudt med den dybeste Grefrygt paa den h. Fader. Da den h. Fader affædigeede Gesandtskabet, begav det sig til Cardinal Antonelli. Efter at Gesandterne havde besøgt Alting i Rom, afrejste de atter den 8. Oct. og indstibede sig endnu samme Aften i Civita=Vecchia paa den franske Fregat Asmodée, for at vende tilbage til Siam. De overbringe deres Fyrste, Kong Maha=Montkut af Siam, forffjellige mindre og større Mosaiker af fortrinlig Skjønhed som pavelig Gjengift, deriblandt ogsaa Hs. Helligheds Portrait. Man haaber af Kongens Tolerants en følgerig Fremtid for Christendommens Udbredelse. Hidindtil fandt de katholske Missionairer stadig en stærk Opposition i de i Sæder og Liv dybt rodfæstede buddhaistiske og brahminske Værdomme og endnu større Vansteligheeder i den Mistro, hvormed Regjeringen forfulgte alle dem af sine Undersaatter, som omvendte sig til den christelige Religion, hvorfra den befrygter Undertrykkelse. For Tiden har Propaganda=Congregationen i Rom for det Meste overladt Missionsanliggenderne i Siam til Seminariet for fremmede Missioner i Paris, som didsender og underholder to dirigerende Vicarer. I det østlige Vicariat, som omfatter det Andre af Riget, leve over 18,200 Katholiker; i det vestlige 6,700. I Hovedstaden Bangkok tæller man 3000 Katholiker, som have 5 Kirker og flere Skoler.

— Den 24. Oct. begav den h. Fader sig til Kirken St. Paul udenfor Staden. Han modtoges der af Cardinalerne, der ere Medlemmer af den Commission, som leder Restaurationen af denne majestætiske Kirke. Efter at den h. Fader havde besøgt de Arbejder, som vare under Udførelse, indbød han samtlige Dignitarier, som havde ledsaget ham, til Taffels

i Benedictinerklosterets Refectorium — desuden tre franske Generaler og flere Officerer af den pavelige Armee. To hundrede unge Mennesker af Roms bedste Familier istemte under Maaltidet et Chor. Paa Tilbageveien til Vaticanet modtog den h. Fader talrige offentlige Hyldeinger. Ved Modtagelsen i St. Paulskirken tilvendte Hs. Hellighed den bekjendte franske Deputerede, Vicomte de Vemercier, særlig Opmærksomhed. Pius IX. gik til ham, at han havde det katholske Frankrig at takke for meget; thi det sendte ham saavel Soldater (Zouaver), som det ved rigelige Gaver ogsaa gjorde ham det muligt at tilfredsstille Christenhedens saa betydelige Fornødenheder.

— Den h. Fader under Elementernes Oprør. Rom var den 30. October Stuepladsen for en usædvanlig Naturbegivenhed. Pariserbladet Monde har modtaget følgende Beskrivelse derom: „I to Dage blæste en voldsom Scirocco; store sorte Skyer traf sig sammen over Staden og lode fra Tid til anden nedfalde heftige Regnstykl. Henimod Aften kom fra Sydvest en Skykompe i Form af en Kegel med bred lysende Basis. Den tog Veien igjennem Haver og Viinbjerge, strøg tæt forbi Janiculus og Porta San Spirito og styrte sig ned over Vaticanet. De 89 Kynasledere, som beskyttede Pavens Bolig, modtog de første Ladninger af dette frygtelige Batteri; derpaa saae man Spidsen af Keglen i den store Gaard San Damasco, hvortil Raphael's berømte Væger stode, at hvirvle og strax bleve de store Glasporte og uhyre Binduer i Gallerierne revne bort og knuste. Alle Lydene gik ud, og Vaticanets talrige Beboere, bedøvede og halvt qualte, troede paa en fuldstændig Odelæggelse. Den forsærdelige Larm og de frygtelige Tordenstrald, som rystede Paladset i sin Grundvold, lod i første Dieblik befrygte, at en Mine havde været anlagt under Pavens Bærelser. Mærkværdigt er det, at selve den h. Faders Bærelse var det eneste, som forblev uskadt. Pius IX. var under Elementernes Oprør henfunken i Væn. „Jeg er som Job,“ sagde han til de Indtrædende, „den onde Aand angriber mig fra alle Sider.“ I den store Constantius=Sal, hvor Frescomalerierne af Giulio Romano forefindes, ere alle Binduerne bleven knuste og slyngeede udefter. Stykker af de Glaslugler, som i den store Vressal vare anbragte paa Gascandalaberne, vare i en nærliggende Gaard fløine imod en Muur og sadde tilbeels fast i samme. Store genuisjste Skifersteen af en Centimeters Tykkelse, der bedækkede Belvedere, hvirvlede som Fjedre omkring i Luften. Til Lykke ere ingen af Raphael's store Malerier blevene beskadigede. Arsenallet har kun lidt lidt. Tiberen er stegen over sine Bredder og har oversvømmet Landet;

Træstammer, Stumper af Tømmerværk og døde Dyr drive omkring paa dens Overflade; man vil selv have seet en død Hyrde, omgiven af sine døde Faar, at drive forbi. Flere Broer og Konstrueringer ere blevne bortrevne. For de, som bekjendt, just ikke glimrende pavelige Finantser er den forarsagede Skade dobbelt følelig; i Vaticanet, det pavelige Palads, beløber den sig til 40 à 50,000 Francs.

Frankrig. Det romerske Spørgsmaal. Fra Paris tilskriver man den protestantiske „Kreuzzeitung“: Bore „Italienerne“ her, med „Prinds Napoleon“ i Spidsen, have store Ting i Sinde. „Prindsen“ vil, understøttet af sin fardiniske Gemalinde, af Persigny, Nigra m. Fl., bevæge Keiseren ved et Knæfald og saaledes nøde ham til at forbarme sig over Italien d. e. hjemkalde sine Soldater fra Rom. Er denne Efterretning, som man idag med Flid udbreder paa alle Cafés, begrundet, og modtager Keiseren dette Selskab til Audients, saa kan man være forsikket om, at han gjerne vil være bedet og nødt, for at kunne have et Paaskud til at lade Paven i Stikken. Endnu kæmper den katolske Keiserinde Eugenie en modig Kamp for sin Kirkes Overhoved; men den modige Spanierinde seer den ene Støtte at falde efter den anden, og selv Fould, som, omendstjøndt Bøde, af politiske Hensyn hidindtil forsvarede Pavens verdslige Rettigheder, skal nu have forenet sig med Persigny og ladet Keiserinden i Stikken. Den piemontesiske Gesandt Ratazzi har forlænget sit Ophold her, for at afvente Udfaldet af Stormen; han synes for Resten at have gjort Fiasco her. Jeg siger, det synes saa; thi Rhygterne om hvad Keiseren skal have sagt til ham, maae vel endnu optages med største Forsigtighed.

— Politipræfecten har meddeelt Vincents = Foreningens Generalraad (Forstanderskab) Politiets Sanction; dermed vilde Sagen være afgjort; thi at de enkelte Conferentser (Local-Forstanderskaber) ere blevne sanctionerede, uden at de have bedet derom, er allerede meldt. Sen af Marquis Laroche-Jaquelin til Forsvar for Vincents = Foreningen streven Artikel bliver paaviist, at Antallet af de keiserlige Embedsmænd i Selskabets Provincial-Forstanderskaber beløber sig til ikke mindre end 887.

— Biskopperne og Ministeriet. Efterhaanden blive nogle franske Biskoppers Sendebreve til Cultusministeren angaaende Vincents = Foreningen offentliggjorte. Biskoppen af Nîmes, Mgr. Plantier, lader sig høre med den største Energie. Hvad der mest oprører ham, er, at Indenrigsministe-

ren stiller Vincents-Foreningerne i lige Rang med Frimureriet, og han siger reentud, at et saadant Sprog kun ikke vilde have overrasket ham i de skamløse revolutionaire Blades Spalter. Derefter bliver det Perfigny'ske Circulaire belyst Sætning for Sætning og dets Urimelighed paaviist. Til Slutningen siger Biskoppen: „Saasnart Sværdets Magt lægger sin Jernhaand paa den christelige Kjærligheds Hjerte, for at ordne dets Bevægelse, ophører det at slaae, det slaaer kun under Guds Tryk, Som stænker det Livet . . . Regjeringens Gunst stræmmer den christelige Kjærlighed; den kan kun da yttre sig høimodig, naar den er fri.“ Cultusminister Rouland har, som det synes, ikke vidst at svare noget Grundigt paa Biskoppens Indvendinger, og hjælper sig derfor med, at han holder sig til Biting, formaner Biskoppen til „Velaustændighed“ (!) og forbyder ham i Fremtiden at underholde sig med ham om religiøse Ting.

Sardinien. Den officielle Tidende af 30. October offentliggjør et Circulaire til Erkebiskopperne, Biskopperne og Capitular-Vicarerne, hvori Ministeren beklager de talrige og meget alvorlige Handlinger af klerikal Opposition imod Lovene og den nationale Regjering! Han siger, at Regjeringen vil respectere Kirkens Autoritet og Frihed (!), men kan ikke taale en Tingenes Tilstand, som fornærmer Nationens politiske Principer og forstyrrer den offentlige Orden. Regjeringen har besluttet at skride til strenge Forholdsregler, hvis Geistligheden paa nogensteds Maade skulde endnu længere antaste Kongeriget's Institutioner, Love og offentlige Orden. (Dette Circulaire beviser tydeligt, at det kun er slet bevendt med den italienske Geistligheds Samstemning med Passaglia's Ansuelser.)

— Minoritmunken Pater Jacob, Grev Cabour's bekjendte Skriftefader, er af „Konge-Hædersmanden“ bleven udnævnt til Ridder af den h. Mauritiusorden. (En misundelsesværdig Gre!)

Constantinopel. De derværende Tilstande begynde at udvikle sig til det Vædre, og det synes som om Forsynet vil af det Slettes Overmaal lade fremgaae det Gode. Det er bekjendt, hvor meget de schismatiske Grækere blive udsugede af deres Geistlighed, hvorledes Handelen med geistlige Embeder o. dsl. bliver udøvet paa en skamløs Maade og hvorledes der hvert Dieblik finde Afsteddigelser Sted til Gunst for griske Ansøgere, saa at Antallet paa de Biskopper, som ere fordrevne fra deres Sæder, næsten overstiger de residerende, uden at man dog er

berettiget til at holde de Første for slettere end de Sidste, som anvende alle Midler for at holde sig. En i Constantinopel boende, i Sandhed hellig og befteden, paa Verne barnfødt Præst har paataget sig at forene og undervise disse Ruiner af den schismatiske Geistlighed. Han optager dem i sin lille Hytte og deler sin magre Kost med dem, naar de lide Mangel. Intet standser ham i hans Værk; Forsynet har hidindtil ikke forladt ham, om ogsaa hans Opoffrelses Vidundere forblive skjulte for Verden, for hvilken han heller ikke arbejder.

Asien. Forsølgelse i Cochinchina. Fra Hongkong, 10. Sep., tilskriver man Journalen Monde: Efterretningerne fra det Indre af Cochinchina lyde altid bedrøveligere. Nye Fængslinger finde daglig Sted og de Christne ere underkastede de skrækkeligste Piinsler. Der gives ingen Christne mere i flere Stæder og Landsbyer, hvor de tidligere vare saa talrige. Mange Troende har man med gloende Bærn ladet brænde den Indskrift paa Panden: „Tilhængere af en slet Religion“! Da Franskmændene landede i Cochinchina, hed det i Proclamationen, at de kom for at hjælpe de forfulgte Christne; i tre Aar have de nu været der, men Forsølgelsen har i denne Tid kun fordoblet sit Raseri; to franske Missionairer ere halsbukkede, 50 indfødte Præster have lidt Martyr døden, Tusinder af Christne ere dræbte, martrede, udplyndrede, eller landsforviste. Endnu fornylig blev et stort Antal Christne slagtede ikke langt fra den franske Veir. Nu sætte Franskmændene sig fast i Saigon, i det sydlige Kongerige, man vil der anlægge en Colonie; fra Frankrig komme Ingenieurer, man vil anlægge Tårntaarne, Telegrapher, Bogtrykkerier ic. Om en Expedition imod Hovedstaden Hue er der slet ikke mere Tale; ja Nogle give endog at forstaae, at Frankrig ikke er kommen til Cochinchina, for at hjælpe de Christne, men for at erobre en Deel af Landet. Hvilken Skuffelse vilde dette være for de stakkels Christne i Cochinchina, som hilste Franskmændene som deres Redningsmænd!

Nordamerika. Den i New-York udkommende katholske Kirketidende meddeler om de barmhjerlige Søstres Virksomhed Følgende: „Hvorsomhelst et Armeecorps var i Kampen, der finde vi de barmhjerlige Søstre at pleie og trøste de Saarede. De ere stedse beredte til at opfylde deres svære Pligt. Men hvo skulde endnu i f. A. have tænkt, at selv Methodisternes, de frygteligste af alle de barmhjerlige Søstres Modstandere, nu foranstalte en Collect for dem, for at forsyne dem med Charpie og Forfriskninger for de Saarede? — Og dog er det saaledes! De barmhjerlige Søstre overtage Arbeidet

og deres tibligeres Modstandere sidde i Gyngestolen og plukke Charpie!" Samme Blad meddeler den for enhver Katholik meget glædelige Efterretning, at vore Troesbrødre i Louisville, i Staten Kentucky, have stiftet et smukt Vaisenhuus for forældreløse Børn, under den h. Joseph's Beskyttelse, hvori allerede henved 50 Børn finde Ophold og Pleie. Visseelig et smukt Tegn paa kristelig Kjærlighed, naar man betænker de store Dffere, som Katholikerne i America hvert Aar maae bringe for deres Geistlighed, for Skoler, Hospitaller m. m. Dertil kommer endnu den nuværende Borgerkrig med al sin Sammer og Glendighed! Med Hjordens Dffervillighed holder Hyrdernes apostoliske Nidkjærlighed lige Skridt. Naar mange Tusinder af de irske og tydske Indvandreere bebare deres Tro, saa har man, næst Gud, ingen Anden at takke derfor, end de ivrige Præster og især Biskopperne. Saaledes har Diøceset Milwaukee, i Staten Wisconsin, som blev grundlagt for 17 Aar siden, gjort forbausende Fremskridt under den høiærv. Biskop J. M. Hennis, saa at det nu har 215 færdige, foruden flere under Bygning værende Kirker, 9 religiøse Conventer, 3 mandlige og 16 kvindelige Academier, 4 Velgjørenhedsanstalter, 1 stort Seminar og 1 Collegium og tæller 117 Præster paa en katholsk Befolkning af 190,000 Sjæle.

Trykfeil:

3 Nr. 21 Side 340 Linie 4 fra oven læs: 17,000, istedetfor: 1700.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 1. Decbr. — Kirkeaarets Begyndelse. — 1ste Adventsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hvimeesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 8. Decbr. — 2den Adventsøndag. — Maria ube-smittede Undfangelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hvimeesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Paa Søndagene stille Messe Kl. 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente).
- NB. Alle Onsdage og Fredage i Adventstiden ere befalede Fastedage.

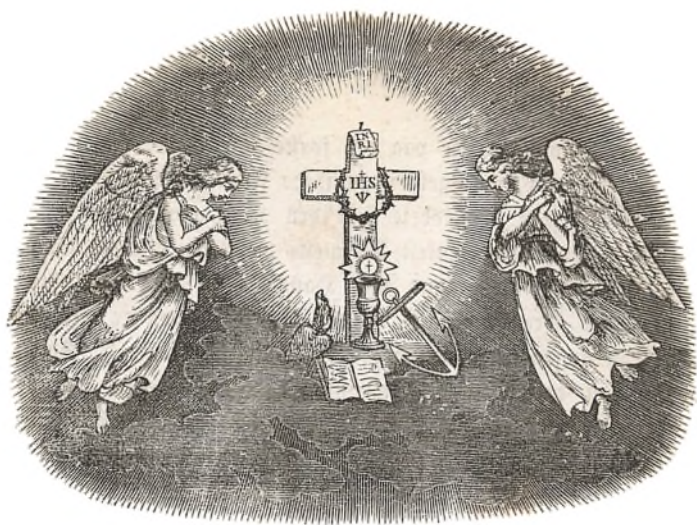

„Standinavisk Kirkeende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. A. Blaufenstein**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stater paa de gyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

S. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 25. Søndagen den 15de December. 1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Frankrig. Schweiz. Sardinien.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Pr. Men lader os nu atter tale om Daabens Ceremonier selv; hvo som endnu ønsker Forklaring over et eller andet sær-egent Navn, kan privat spørge mig derom til en anden Tid.

Simon. Hvad betyder det, at Præsten aander paa

Barnet og at det flere Gange bliver velsignet med Korsets Tegnet?

Pr. Gud aandede paa det første Menneſke, for at give det Sjæl og Liv, og ligeledes aandede Frelseren paa Sine Disciple, for derved at meddele dem den Helligaand; men i den h. Daab bliver hvert enkelt Menneſke meddeelt Sjælens aandelige Liv og den Helligaand med Hans Naade; derom ſkal der mindes ved Beaandingen i den h. Daab. Hvad de gjentagne Korstegn angaaer, da antydes derved, at Daabens h. Sacramente kun ved Christi Forløsningsdød paa Korſet har den Kraft, at frelse Menneſket fra Synden. Korſet er Frelserens Krigs- og Seiersſtandarte, og i den h. Daab ſtulle vi sværge til denne Standarte. Vi ſtulle ikke roſe os af Andet, end af Jeſus den Korſtæfede, og ſtulle kæmpe og feire under Korſets Standarte. Men vi ſtulle ogsaa med Christus tage Korſet op og bære det efter Ham, vi ſtulle aldrig glemme, at Veien til Himmelen er Lideliſens og Spærgeliſens Vej; om alt det ſtulle diſſe Korstegn minde Menneſket allerede ved dets første Indtrædſelſe i den chriſtelige Kirke. Korſet bliver ved den h. Daab tegnet paa vor Pande og vort Bryſt; vi ſtulle nemlig bære det i vor Forſtand og vort Hjerte ligesom et Guds Segl og lukke os for enhver Synd. Endelig blive vi derved ogsaa erindrede om, at vi ved den h. Daab tilhøre Christus og maae være beredte til ogsaa udvortes ved Ord og Gjærning at bekjende Troen paa Ham. Christus ſiger: „Hvo ſom ikke bekjender Mig for Menneſkene, ham vil Jeg heller ikke bekjende for Min himmelſte Fader“ (Matth. 10, 33.).

Simon. Nu følge ogsaa de forſkjellige Beſværgeliſer?

Pr. Om de forſkjellige „Exorcismer“ eller Djævelsbeſværgeliſer har jeg allerede talt ved en anden Leilighed; ved den h. Daab antyde de, at Menneſket ved Arvesynden har overantvordet ſig til Satans Herredømme; men at den h. Daab ſkal befrie det fra dette Herredømme og indlemme det i Guds Rige, i de Helliges Samfund.

Simon. Hvortil tjener det Salt, ſom Præſten giver Barnet i Munden?

Pr. Det bethyder: 1) at Jesus Christus ved Sin Naabe i det h. Sacramente vil bevare Barnet fra al Syndens Naabdenhed, ligesom vi jo ogsaa i det daglige Liv bruge Saltet, for derved at beskytte mange Ting for at gaae i Forraadnelse. Men Saltet er 2) ogsaa et Sindbillede paa Viisdommen, fordi denne nemlig, ligesom Saltet, gjennemtrænger Alt og stiller det Gode og Slette fra hinanden. Ved hiin Ceremonie bliver altsaa det Ønske udtrykt, at Christus maa opfylde Daabscandidaten med sand Viisdom. Det er den h. Apostel Pauli Mening, naar han skriver til Colossenserne (4, 6): „Eders Tale være altid tækkelig, krydret som det er med Salt.“

Simon. Hvis jeg ikke tager feil, saa bliver Barnet nu baaret hen til Døbefonten?

Pr. Ja vel, og Præsten udbreder derved sin Stela over det. Han minder derved om, at Daabscandidaten nu skal staae under Christi Magt og Beskyttelse, at han nu faaer Ret til at komme i det christelige Tempel og at han for Fremtiden tør betragte sig som en Troende. Præsten siger derved: „Træd ind i Guds Tempel, paa det du maa have Deel i Kristus til det evige Liv.“ Strax derpaa beder han med Daabscandidaten eller i hans Navn med Fadderen den apostoliske Troesbekjendelse og Herrens Bøn, og giver ham derved Ret til for Fremtiden at forrette denne hellige Bøn i Forening med de øvrige Christne. Saaledes skete det fordem, da for det Meste Boyne bleve døbte; efterat de havde nydt den christelige Underviisning og alle de hidindtil omtalte sindbilledlige Ceremonier vare foretagne ved dem, bleve de paa en høitidelig Maade indførte i det christelige Tempel, og først da turde de for første Gang læse den apostoliske Troesbekjendelse og Fadervor.

Simon. Ogsaa Øren og Næse paa Barnet blive vædede med Spyt.

Pr. Jeg maa rigtignok rose dig for at du saa godt kan huske alle de enkelte Handlinger ved den h. Daab.

Christus berørte engang en Dødstums Tunge med Spyt og lagde Sine Fingre i hans Øren, for at helbrede ham (Marc.

7, 33.), og en anden Gang gjorde Han en Blindfødt seende, idet Han vædede hans Dine med Spyt. En lignende Handling bliver gjentagen af den døkende Præst, for derved sindbilledligt at fremstille, at den aandelige Døvhed ifølge Herrens sande Lære og Hans Bud bliver helbredet og hævet ved Daabens Sacramente; desuden tjener denne Ceremonie den Christne ogsaa til Erindring om, at hans Dren altid skulle være aabne for Jesu Christi Lære og Hans guddommelige Ord, og at han skal beflitte sig paa, ved en dydig Vandel for Gud ligesom at vorde en liflig og behagelig Vellugt efter den h. Apostel Pauli skjønne Ord (II. Cor. 2, 15): „Christi Vellugt ere vi; . . . for dem, som blive frelste, ere vi en Lugt af Liv til (det evige) Liv.“

Simon. Hvad følger nu videre?

Pr. Daabscandidaten bliver opfordret til at forsvare og affværge Djævelen og alle hans Gjæringer, nemlig Synderne; og Fadderen svarer i Barnets Navn. Saaledes forpligter Christi nye Befjender sig, efter den h. Pauli Lærdomme, til at aflægge alle Mørkets Gjæringer og tage Lysets Daaben paa til et godt og helligt Liv (Rom. 13, 12.). Oprindeligt rettede man denne Opfordring til de voksne Daabscandidater selv, og først efter at de paa det Høitideligste havde forpligtet sig til at efterkomme denne den Christnes Pligt, blev det hellige Sacramente dem meddeelt.

Simon. Hvorfor bliver da Barnet salvet med den h. Olie paa Brystet og imellem Skuldbrene?

Pr. Fordum salvede Stridsmændene sig, for at gjøre sig smidige og behændige til deres Kamp. Da nu Daabscandidaten for Fremtiden skal kæmpe imod Satan og hans Fristelser, saa bliver denne gamle Skik foretagen paa Daabscandidaten som et Sindbillede paa denne aandelige Kamp, for saaledes paa en særdeles eftertrykkelig Maade at minde ham om hans tilkommende Pligter. I denne Henseende siger den h. Ambrosius: „Du er bleven salvet som en Christi Stridsmand“; og den h. Chrysostomus siger: „Daabscandidaten bliver salvet efter Fegternes Skik, som ville optræde paa Kamppladsen“. Men Salvelsen med den h. Olie skeer 1) paa Brystet, for derved at an-

thde, at den Christne maa besidde Mod, Iver, Tapperhed og Standhaftighed, for ridderligt at kæmpe imod Verdens Fristelser, Kjødets Lyster og Djevleus Tilløkkelser; 2) imellem Skuldrene, for at tilkjendegive, at den Christne maa besidde stor Kraft og megen Taalmodighed, for utrættelig og uførtroden at bære den guddommelige Lovs Nag i hele sit Liv og gjennemvandre Livets møjsommelige Wei med ubrødelig Trostab imod Gud og Hans hellige Befalinger.

Simon. Hvis jeg ikke tager feil, saa følger nu Meddelelsen af Daaben selv?

Pr. Og det paa den af Christus anordnede Maade. Den katolske Kirke har fra gamle Tider udsmykket de hh. Sacramenter med mangfoldige smukke, sindbilledlige Ceremonier, som alle tjene til at anstueliggjøre selve de hh. Sacramenters Betydning og Virksomhed og erindre os om de Pligter, som vi paatage os ved deres Modtagelse. Men Maaden, hvorpaa Sacramenterne selv skulle meddeles, har Frelseren anordnet, og Han alene kunde anordne den, fordi den Maade, som vi modtage i de hh. Sacramenter, jo tilhører Ham alene. Smidlertid er heller ikke den Maade, hvorpaa Christus bestemte, at den h. Daab skulde meddeles, betydningsløs. Den bestaaer i en Afvaskning med Vand, og hvad kunde vel bedre tilkjendegive Renselsen eller Afvaskningen fra Synden end en saadan? Der ved blive samtidig de Ord udtalte: „Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn“, og disse Ord minde os paa det Eftertryffeligeste om, at vi ved den h. Daab blive kaldede til Befjendere af den treenige Gud og forvandlede til Templer for den allerhelligste Treenhed.

Simon. Bliver Barnet ikke ogsaa endnu engang salbet med den h. Olie efter Daaben?

Pr. Jo, og dette skeer med den h. Chrisam paa Isfen. Derved bliver antydet: 1) at Barnet nu er Christen og tilhører Kristus; thi Kristus (og ligeledes Christen) vil sige saa meget som en Salvet; 2) bliver derved antydet det christelige Kalds og Navns Høihed, hvortil det nydøbte Barn er op-
høiet. Fordum var det nemlig Skif, som vi læse i den h.

Skrift, at man salvede Konger og Præster paa Isfen; i den h. Daab bliver nu Mennesket forenet med Kristus, Som er den høieste Præst og tillige Himmelenes og Jordens Konge, og saaledes har den Nydøbte ogsaa Andeel i Christi Præstedømme og i Hans kongelige Værdighed. Derfor skriver den h. Apostel Petrus i sit første Sendebrev (2, 9.) til alle Christne: „I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk.“ I Virkelighed ere ogsaa alle Christne i en vis Forstand Præster, fordi de alle tage Deel i det h. Offer, som Præsten frembærer paa Alteret, og Alle offrer det tillige med Præsten; dernæst ogsaa, fordi Enhver er forpligtet til at fremstille sig selv som et levende, helligt og velbehageligt Offer for Gud vor Herre (Rom. 12, 1.). Men de Christne ere ogsaa Konger i aandelig Forstand, fordi de skulle herske over sig selv, over deres eget Hjerte og deres onde Tilbøieligheder og skulle overvinde disse; fremdeles, fordi de, i Kraft af den h. Daab, besidde Ret til Himmeriges Rige; de ere Guds, den høieste og evige Konges Børn, og saaledes ogsaa Guds Arvinger og Hans Søn Jesu Christi Medarvinger; 3) bliver det nydøbte Barn salvet med den h. Chrisam, til Tegn paa, at dets Sjæl er bleven et indviet Tempel for den Helligaand og et udvalgt Kar, hvori engang Jesu Christi høihellige Blod skal bevares i den h. Communion, paa en langt ædlere Maade, end det fordm gjenstes i kostbare Guld- eller Sølvkalle. Ligesom nu de paa Alteret brugte Guld- og Sølvkalle først blive salvede, saaledes bliver ogsaa den nydøbte Christen forberedt til at annamme Jesu Christi Kjød og Blod og helliget dertil ved Salvelsen med Chrisam. Denne Ceremonie, at salve den Nydøbte med den h. Chrisam, er saa gammel, at allerede Novatianerne, en Sect af Brangtroende i det tredie Aarhundrede, bleve heftigt dablede af Datidens Katholiker, fordi de ikke salvede deres Daabscandidater med Chrisam*); men denne Salving maa ikke forveksles med den, som ved Confirmationen foretages paa Panden. Pave Innocents I., som omtrent levede Aar 400

---

*) Theodoret. haeret. fab. lib. 3.

efter Christus, adskiller begge nøie fra hinanden; han siger: „Præsterne tør salve de Nydøbte med Chrifam, som imidlertid maa være indviet af Biskopperne; men Biskopperne alene tilkommer det at betegne Panden med Chrifam, naar de meddele den Helligaand,“ (nemlig i Confirmationens Sacramente) „hvilket det ikke er tilladt Præsterne at gjøre.“*)

Simon. Hvad betyder da den hvide Klædning, som overrækkes Barnet efter Daaben?

Pr. Efter at have modtaget den h. Daab bleve fordem de vorne Nydøbte klædte i hvide Kjortler, for derved at henføre til deres Ufkyldighed og Reenhed. De bare disse Kjortler i otte Dage, hvorpaa de høitideligt afslagde dem i Kirken. Deraf har endnu den saakaldte hvide Søndag sit Navn, fordi nemlig, som jeg allerede tidligere har fortalt, Paastenatten var i den gamle Kirke den fornemste Tid, i hvilken den h. Daab meddeelttes, og følgerlig bleve de derved anlagte hvide Klæder ombhyttede med de tidligere paa Søndagen efter Paasten. Da det nu som oftest ved de døbte spæde Børn ikke godt lader sig gjøre at føbe dem ind i et hvidt Klædebon, saa overrækkes dem i det Mindste en hvid Klædning til Minde derom. Derved bliver da ogsaa antydet, at Sjælen i den h. Daab har modtaget en indvortes Reenhed og Ufkyldighed og den guddommelige Naades Brydelse; Præsten forbiinder dermed den udtryffelige Opfordring til den Døbte, at han engang maa bringe sit Klædebon ubesmittet for Jesu Christi Domstol. Ogsaa Christus Selv taler jo om en „Hvitidsklædning“, i hvilken vi skulle vise os for den himmelske Konge! Endvidere skal dette sneehvide Klædebon være et Sindbillede paa det forherligede Legemes Glands, hvormed vi paa Dommedagen skulle opstaae iblandt de Udvalgtes Tal fra de Døde, hvis vor Vandel har svaret til vort ophøjede Christelige Kalb.

Simon. Jeg veed ikke, om der endnu er noget at bemærke?

Pr. Der bliver endnu givet den Døbte et brændende Lys

*) Innocent. 1. ad Decent. cap. 3

i Haanden, til Paamindelse om: 1) at det døbte Menneſte er overført fra Mørket til Lyſet. „Fordum vare I Mørke, men nu ere I Lyſ i Herren; vandrer derfor ſom Lyſets Børn“ (Eph. 5, 8.); 2) at vor Tro ikke ſkal være kold og død, men brændende og lyſe, ſamt, at vi ſkulle bære en glødende Kjærlighed til Gud i vor Sjæl og være beredte til, liig det brændende Lyſ, at fortæres til Guds Tjenefte og vor Næſtes Vel; 3) at vi ved opbyggelige Exempler og en from og dydig Wandel ſkulle blive lyſende Mønſtre for vor Næſte. „Lader eders Lyſ lyſe for Menneſkene, at de kunne ſee eders gode Gjerninger og forherlige eders Fader, Som er i Himmelen“ (Matth. 5, 16.). Endelig 4) ſkulle vi ogſaa engang møde for den evige Dommer, ſmykkede med gode Gjerninger og ligne hine kloge Somfruer, ſom i Tide forſhuede deres Lamper med Olie, for ikke at forfærdes ved Brudgommens Ankomſt, hvor det vilde være for ſilte (Matth. 25, 1. fl.). — — Det er nu de vigtigſte Ceremonier ved den hellige Daab, og jeg haaber, at deres Forklaring vil tjene til eders Opbyggelse og Nytte.

Simon. Uden Tvivl ville alle Tilſtedeværende øſe ligefaa megen Opbyggelse og Nytte deraf, ſom de tillige med mig ville glæde ſig derover; man kan virkelig have endnu engang ſaa megen Glæde ved at ſee de hh. Sacramenter meddeelte, naar man veed, hvilken ſmuk Mening der er forbunden med alle diſſe Ceremonier. Nu beder jeg Dem endnu, kjære Herr Paſtor! at ſige os, hvortil Fadderne ere?

Pr. Oprindelig vare de Vidner paa, at Daabſcandidaten virkelig havde modtaget den h. Daab; det ere de ogſaa endnu. Men desuden betragtes de ogſaa ſom den Døbtes aandelige Forældre; ſkulde derfor de naturlige Forældre døe, førend Daabſcandidaten har opnaaet en modnere Alder, ſaa paahviler dem den Pligt, at de i Nødsfald ſkulle underviſe eller lade Børnene underviſe i den ſande Tro. Derfor opſtaaer der efter Kirkens Anordning et aandeligt Slægtskab imellem Fadderen og den Døbte ſaavelſom dennes Forældre. Fadderen kan derfor ſenere hverken gifte ſig med ſit Guds barn eller med dets Foræl-

dre, med mindre at Biskoppen, paa Grund af vigtige Aarsager, dertil maatte give en særlig Dispensation.

Thom. Er det sandt, at man ikke tillader Protestanter at være Faddere ved en katholsk Daab?

Pr. Biskop er det sandt, og Grunden dertil fremgaaer allerede af hvad jeg sagde før. Fadderne have nemlig i fornødent Fald at drage Omforg for deres Gubbørns religiøse Underviisning; vilde en Protestant vel være istand dertil, eller vil han lade sig det være magtpaaliggende? Desuden maa Fadderen ved den h. Daab svare i Barnets Navn og forpligte sig til den sande katholske Tro; men det vilde jo være i højeste Grad upassende, at Nogen bekjendte og udtalte Noget i en Andens Navn, hvorpaa han selv ikke troer i sit Indre.

Thom. Men bleve da alle disse Ceremonier ogsaa brugte i den gamle Kirke ligesom nu?

Pr. I Hovedsagen vare de de samme, og jeg har jo forhen allerede angivet den meget høie Alder paa flere af dem. Salvelsen med den h. Olie og Chrisam, Exorcismene eller Djævlbesværgelserne, Beaandingen ved Præstens Mund, Fadderne, det hvide Klædebon o. dsl. vare allerede i Brug i de første Aarhundreder; thi de hh. Kirkefædre, som levede i hine Tider, og hvis Skrifter vi endnu besidde, tale derom, som om en almindelig bekjendt Sag. Kun i nogle særegne Ceremonier er der af vigtige Aarsager foretaget en Forandring. Saaledes bleve Daabscandidaterne oprindeligt for det Meste heelt neddyppede under Vandet, omendstjøndt Sacramentet ogsaa allerede i Apostlenes Tid meddeelttes ved blot Overøsning med Vand f. Ex. paa Pintsedagen. Netop fra denne Neddyppelse hidrører vore danske Ord: at døbe (dyppe) og selve Benævnelsen Daab. De østerlandske Christne dyppe endnu Daabscandidaterne ned under Vandet, medens Overøsning med Vand blev foreskrevet i den katholske Kirke som mere passende, især for Børnens Skyld, hvoraf jo for Tiden Fleertallet af Daabscandidaterne bestaae. Fordum bleve ogsaa Daabscandidatens Øren og Næse salvede med den h. Olie, som den h. Augustin beretter; i Stedet derfor har Kirken, efter Christi Exempel,

senere indført Berøringen med Spyt. Ligeledes modtog de Nydøbte i de ældste Tider strax efter Daaben ogsaa Confirmationens h. Sacramente for allerede strax at udrufte dem med Kraften fra det Høie til Styrke under de dengang rasende grusomme udbortes Forfølgelser; for Tiden, hvor disse Forfølgelser ere sjeldnere, seer Kirken hellere, at man venter med Confirmationen indtil Børnens modnere Aar, for at denne h. Hemmelighed kan annammes med Fornuft og Overlæg, og følgelig med desto større Erbødighed og Nytte. Thi Confirmationen er jo fortrinnsviis indstiftet af Christus, for at Sjælen derved skal blive styrket og befæstet imod Fristelserne imod Troen. Endelig gaves der i de christelige Aarhundreder ved den hellige Daabs Meddelelse endnu nogle Ceremonier, som senere ganske gik af Brug. Saaledes blev de Nydøbte f. Ex. raft Mælk og Honning til at nyde. Dette skulde betyde, at de nu vare dragne ind i det aandelige Forjættelses Land, ligesom Herren engang indførte Israels Folk i det forjættede Land, hvor der efter den h. Skrifts Talemaade flød Mælk og Honning. Ligeledes kunde denne Ceremonie ogsaa tjene til, jindbilledligt at fremstille for Daabscandidaterne den Uafhængighed, som de havde opnaaet ved Daabens h. Sacramente, og den Sødme, man smager i et med Gud forenet Liv.

Men lad os nu gaae over til det andet h. Sacramente, til den h. Confirmation.

(Fortættets i næste Aargang.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Tildragelserne i Polen og Rusland ere her Gjenstand for stor Opmærksomhed. Efterretningerne fra begge Lande, der altid lyde sørgeligere, gjøre forskjelligartede Indtryk i den katholske Verdens Hovedstad. De tvende Nationer befinde sig i en eiendommelig Stilling: Rusland har sendt en

feiserlig Geheimeraad hertil, for at bede Paven om at mægle imellem de stridende Partier og føre Polen tilbage til Maadehold og Lydhighed; men det samme Skib, hvorpaa Geheimeraaden befandt sig, medbragte ogsaa en ung polsk Fyrste (Fyrst Czartoryski), som kommer for at bede Paven om at protestere imod Ruslands Fremgangsmaade og opløste sin Stemme i de forfulgte Katholikers Navn. Hvis den h. Stol var overbevist om, at den polske Bevægelse ubelukkende var religiøs og fri for mindre rene Bispiemed, vilde den nok udtale sig. Men den har endnu ikke denne Visshed. —

Kjøbenhavn. Faren, den europæiske Fare for Kirken, dens Overhoved og dens Uafhængighed og for Christendommen, som bliver fremstillet i denne Kirke og repræsenteret ved dens Overhoved, ligger i det Herredømme, som et efter Verdensherredømme stræbende og mod al positiv Tro fjendtligt hemmeligt Selskab udøver. Dette hemmelige Selskab troer i vor Tid allerede at være kommet sit Maal saa nært, at det slet ikke mere lægger Skjul paa sit Fjendskab og endnu for kort tiden har udtalt, hvorledes det i Paven erkjender sin Hovedfjende. Omendkjøndt Tegnene paa dette hemmelige Selskabs Virksomhed i de sidste Aar ere traadte saa klart for Øjet, som alle de utallige Voldsgjerninger, Netskrænkelse og Angreb imod Kirken i Italien, i Portugal, i Frankrig og tildeels ogsaa i Tydskland tilfulde godtgjøre, synes det alligevel som om den katholske Verden, dysset i falsk Sikkerhed, slet ikke lægger Mærke til, at Nettet bliver trukket altid fastere sammen over dens Hoved og at Kirken og al positiv Religion derved styrtes i den yderste Fare. Denne Fare, som er i hurtig Umarche, vil ikke blive overvunden uden Smertes, og Kirkens og Troens Trældom ikke afvendt, hvis ikke alle Landes oprigtige Christne forstaae at vinde en større Indflydelse paa alle Steder, og mandigen modstaae hiint System, som principielt og planmæssigt vil holde alle christelige Elementer ubelukkede fra det offentlige Statsliv. Fyrsternes bedste Villie og den frieste Forfatning vil kun nytte lidet, saa længe mægtige Partier stufte Fyrsternes Dine og fordreie eller ved beleilig Tid bortdecretere Forfatningsbestemmelser. I vor Tid, det er klart, gjælder for Mange ikke mere Folkeretten — man træder den under Fødder, hvor man troer sig mægtig nok — ikke mere Tractater — man bryder dem, hvor de angaae Kirken — ikke mere Forfatningerne — man forandrer dem, saa at de passe til at trælbinde Kirken — ikke mere Samvittigheden — man tyranniserer den, hvor den ikke vil bøje sig for Samvittighedsløsheden — ikke mere Friheden — den kommer kun Partiet til Nytte. Nei, intet andet gjælder eller bliver for Tiden almindelig anerkjendt, end **Magten**; hvo som har den og forstaaer at haandhæve den,

om det nu er af Guds Naade eller ved Forræderi og Bold, for ham bøjer Verden sig, i hvilken der foruden de rasende Christensjender ogsaa findes et stort Antal af lave og feige Trællesjæle, som kun søge deres egen Gode og Fordeel, ligemeget hvor eller hos hvem de finde dem. Det er i Almindelighed den factiske Tilstand i vor Tid, som ogsaa gaaer sin Undergang og Opløsning imøde, ligesom forud den romerske Tid, som allerede Gribbene tilkjendegive, som lugte Aabflet og speide efter deres Andeel i Byttet. Og hvorledes vil det da blive? Naar Løgneren allerede nu er bleven til en Magt, der ifører den aabenbare Forbrydelse Retfærdighedens Klædebon og hænger Røverfappen om Netten, saa vil, naar det vedbliver saaledes, endnu den Tid komme, hvor Skurkene ville forsøge paa selv at forfølge den indre Samvittighed, og hvor det atter, for at blive myrdet, vil være nok at bekjende, at man er en Christen, det vil sige et Menneſte, som Niddingen ikke kan taale, fordi det er en stadig Bebreidelse for ham. Tiden nærmer sig; thi allerede gives der hele Selfaber, hvor Mordere og Bandeditter blive hædrede og feterede og Snigmordet bliver erklæret helligt!

Frankrig. Vincentsforeningen opløst. Vincentsforeningens Centralraad i Paris er definitivt opløst. I en Skrivelse underretter Politi-Præfecten samme om, at Indenrigsministeren har villet give Raadet Tid til at ende sine Arbejder; men nu maatte Bestemmelserne i det ministerielle Circulaire af 16. October udføres i deres fulde Udstrækning. Derfor var Centralraadets Møder fra nu af forbudte. Dersom de forskjellige Local-Conferencer forøvrigt skulde udtrykke Dufket om en Central-Repræsentation, saa vilde Indenrigsministeren strax indhente Keiserens Befalinger i saa Henseende. — Leve den franske „Frihed“!

— Man taler altid bestemtere om en ny Kundskrivelse fra Indenrigsministeren, hvorved der skal forbydes de saakaldte „den christelige Læres Brødre“, en religiøs Congregation, der som bekjendt beskæftiger sig med Folkeunderviisningen, fremdeles at optage Børn gratis i deres Skoler; der skal fra Regjeringens Side paatvinges dem en Tarif. Ligesom Vincents-Foreningerne ikke mere tør uddele det legemlige, saaledes tør heller ikke Skolebrødrene mere uden speciel „Autorisation“ uddele det aandelige Brød iblandt de Fattige. Naar selv franske Blade tilstaae, at der i Frankrig endnu gives ikke saa Departementer, i hvilke der af 100 Personer ikke ere 70, som kunne skrive deres Navn, saa er Ministerens Forholdsregel ubegribelig. Men det gjælder jo om at bibringe de religiøse Congregationer et Slag.

— Pariserbladene modtage fra Provindserne forskjellige Beretninger, af hvilke det fremgaaer, at Vincentsforeningens Conferentser deels simpelthen opløse sig, afbryde deres Forsamlinger og fromme Gjerninger, deels endnu afgive den Erklæring, at de ønske at forblive forenede med det hidtilværende Pariser Centralraad. Om en egentlig Vincentsforening, som lige fra sin Stiftelse i A. 1833 har præsteret saa Meget og Stort for de Fattige og Nødlidende, kan der fra nu af ikke mere være Tale i Frankrig — denne den Napoleonske „Frihedss“ Mønsterstat! — Medens der imod alle religiøse og conservative Blade føres officielle Processer i Hobetal, tør den servile keiserlige og radicale Presse skrive og lyve og smælde som den lystet. Saaledes bragte f. Ex. Opinion nationale, den røde Prinds Napoleon's Organ, den 28. Novbr. en virkelig smysende Artikel imod Katholikerne. Den h. Fader kaldes slet og ret „en Skjændsel og Svøbe for sine Stater“, alle sande Katholiker derimod trues uden videre med den hevende Folkejustits — „hidindtil overlader Frankriget af 1789 det endnu til sin Regjering, at holde de Uforbederlige i Tømme, men det er ogsaa fast besluttet paa, i fornødent Fald at give dem en af hine Lectier, som man aldrig glemmer!“ — Det er forresten ret godt, at de revolutionaire Tendentser saaledes vise sig i deres hele Lavhed og Brutalitet.

— Biskoppen af Nimes havde i en Skrivelse til Cultusministeren bittert beklaget sig over Regjeringens vilkaarlige og uforsvarlige Fremgangsmaade mod Vincentsforeningen. Ministeren offentliggjorde derpaa i Moniteuren et Svar til Biskoppen, hvori han især dadlede Biskoppen for ikke at have udtrykt sig høfligt nok. Biskoppens Replik paa denne taabelige ministerielle Brettefættelse lyder saaledes:

„Hr. Minister! Jeg har ingenlunde i Sinde at ville sørge eller klage over det Svar, som Deres Excellence under 8. Novbr. har behaget egenhændig at rette til mig. Jeg takker Dem tværtimod for dets Offentliggjørelse i Moniteuren. Naar Deres Forbømmelse er haard, saa gives der dog tre store Domstole, paa hvilke jeg stoler med fuld Sikkerhed for at fritjendes for de strenge Beskyldninger, som Deres Excellence udøver saa rigelig over mig. For det Første: den offentlige Mening i den sande katholske Verden, som ikke vil tøve med at fælde Dom over den „Moderation“, hvis Præg Deres Skrivelse bærer, og den „Heflighed“, som jeg har gjort mig skyldig i. For det Andet: Kirkehistorien, en Domstol, for hvilken Offentliggjørelsen af deres Debatter uden Tvivl vil forskaffe mig den Ære at møde; den vil afgjøre, om den gamle franske Geistlighed kan statte sig lykkelig fornødelst de Lovtaler, som Deres Excellence bærer den med, og om jeg, som næsten daglig læser dens be-

unbringsværdiske Memoirer, har glemt Værdigheden af dens Sprog. Og endelig: Guds Dom, af hvem De skal erfare, om jeg, efter at have fjernet mig langt fra „Belansthændighedens“ Regler, virkelig trængte til af Deres Excellence at blive ført tilbage paa Viisdommens og den christelige Kjærligheds Wei. Denne store tredobbelte Forudsigst afgiver for min Samvittighed en hæderlig Modvægt mod det Bifald, hvormed den eclatante Dabel, som Deres Excellence anseer mig værdig til, bliver op- tagen af Bladene Constitutionnel og Siècle. Modtag 2c.

Som Følge af dette energiske og værdige Svar blev Bis- stoppen ved sin Tilbagekomst fra en Visitatsreise modtaget af hele Befolkningen i Nîmes med den mest begejstrede Enthu- siasme.

Schweiz. Om Stiftet Einsiedelns tusindaarige Subi- læum beretter „Schweizer Kirchenzeitung“ Følgende: Med dyb Betydning blev Festen udvidet til tre Dage. Den første Fest- dag, 14. Sept., var Mindedagen om den vidunderlige Indvielse af Gudsmodercapellet, som egentlig har givet Balsfartsstedet sit Dyrking. Den anden Festsdag, 29. Sept., er Dagen, paa hvil- ken Raadestillet i A. 1803 atter kom til Einsiedeln, efterat det i A. 1798 var bleven bortflyttet af Frygt for Franskmæn- dene; den er derfor Mindedagen for Stiftets og Pilegrims- vandringens Gjenoprejsning efter den franske Revolutionens storm. Den tredje Festsdag, 13. Oct., er indviet til Mindet om Over- førelsen af Einsiedelns h. Stifters Reliquier fra deres oprin- delige Hvilested i Klosteret Reichenau, hvor de forbleve fra hans Død indtil A. 1039. Allerede Kl. 2 om Morgen den 14. Sept. løde Klosterets herlige Klokker, og snart derpaa tordnede Kanonerne fra de omliggende Høie. Kl. 3 ved Trogudstjene- sten var Kirken allerede tæt fyldt af Andægtige, hvoraf de Fleste havde tilbragt Natten under aaben Himmel. Kl. 4 celebrerede den høierov. Abbed af Maria Stein den første Pontificalmesse. Foran og ved Siden af det festligt smykkede Raadecapel ud- bredte 3 Lysekroner med mere end 200 Lys deres Lys, og i Kirkens Stib bar en mægtig Lysekrone alene 200 Lys; des- foruden var Kirken endnu belyst med Lamper og Lys, saa at det var som ved høilys Dag. Kl. 8 begyndte Hovedgudstje- nesten med en Festprædiken, som den høierov. Bisshop af Basel holdt over Teksten: „Veg er den Raabendes Røst i Orkenen: be- reder Herrens Wei“, i hvilken han aandrigt sammenlignede den h. Døber Johannes med den h. Eneboer Meinrad og omtalte saavel denne Helgens Liv som ogsaa Virksomheden af hans Stiftelse. Den derpaa følgende Pontificalmesse celebreredes af den høierov. Bisshop af Orleans. Efter Gudstjenesten opfyldte en uhyre Folkemængde, Tydskere, Franskmænd, Italiener, Schweizere, Romanere, i broget Blanding den store Plads

udenfor Kirken og frembød ved de mangfoldige Folkdragter et overordentligt smukt Skue. Om Eftermiddagen holdtes af den høiærv. Generalvicar af Paris en Prædiken for de franke Pilegrimme og derefter Pontificalvesperen af den høiærv. Abbed af Engelberg. Om Aftenen fandt atter et kort Foredrag Sted, hvorefter Stiftets Capitularer foruden Kirkens tilstedeværende høie Dignitarier affang Complet foran det udstillede høiærv. Sacramente. Da de sidste Toner af „Salve Regina“ vare hændede, begyndte den storartede Aftenprocession, som blev holdt af Abbeden af Einsiedeln. I Spidsen gik over 100 af Kloster-skolens Disciple i sorte Talarer med Chorstjorter over, derpaa Conventet, derefter Abbeden med det Allerseligste, omgiben af en Skare rigt klædte Kirketjenere; efter ham kom Biskopperne af Basel og Orleans, Abbederne af Maria Stein og Engelberg og Provst Uebh, Cantonsregjeringens Deputerede, Magistraten af Einsiedeln og 200 Verdensgeistlige; alle Deeltagerne bare brændende Bøyls; hele Processionen var et startet Triumphtog. Husene paa Bladsen vare glimrende illuminerede; fra en Skovhøi kastede et straalende Kors sit Lys ned. Ved den saakaldte „Marienbrunnen“ var et 50 Fod høit Flammealter, dannet af mere end 1200 Olieamper: det dybe Indtryk, som hele Høitideligheden gjorde, forhøiedes endnu af den tætte Folkemasses lydlose stille Holdning. Da Processionen var ankommen til dette Alter, blev Velsignelsen given med det Allerseligste under Kanonerne Torden og Klokkerne høitidelige Ringning. Derfra vendte Processionen tilbage til Kirken, hvis Facade straalede i pragtfuld Belysning. I Gudsmodercapellet meddeektes derpaa den sidste hellige Velsignelse. Under hele denne Dags Festlighed var slet ingen Norden eller Ulykke at beklage, og efterat den var endt, herskede i alle Huse en Tilfredsstillelse, som ikke er til at beskrive, og dannede en mærkkelig Modsatning til Efterveerne efter visse verdslige Fester! Sandt er det, kun Religionen feirer Fester, som saa ganske tilfredsstillende og berolige de mennekelige Hjerter!

Sardinien. Klosterophævelse. Armonia skriver: De- tober Maaned var for Staden Pesaro (i den „annecterede“ Deel af Kirkestaten) en Sorgens og Smertens Maaned; denne By saae sig inden faa Dage berøvet alle Ordensgeistlige, hvem den indtil da havde ydet et roligt Asyl. Den 22de fordrev den piemontesiske Regjering Camaldulenserne, den 23de Dominicanerne, den 24de Philippinerne, den 26de Hieronymianerne, den 27de Augustinerne, den 28de Serviterne, den 29de Carmeliterne. Oppløsningsdecretet befalede, ikke blot at lukke Klosterne, men ogsaa deres Kirker. Foreløbig lod man Kirkerne alligevel være aabne, idet man betroede enhver af dem til en Degn, hvem man imidlertid hverken tilstod Bolig eller Løn,

eller Penge til Cultusomkostningerne. Saaledes handler den Regjering, som vover at tilbyde Paven „Garantier“ for Kirkens Frihed og Uafhængighed! Løgn, og ikke andet end de mest uforstammede Løgne og den gemeenste Nederbrægtighed!

Marieforeningen

lader Mandagen den 16. Decbr. Form. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læse en h. Sjæle-
messe for sin Velgjører, afdøde Grosserer og Ridder Ryan.

Vincentforeningen

lader Tirsdagen den 17. Decbr. Form. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læse en h. Sjæle-
messe for sit Væresmedlem, afdøde Grosserer og Ridder Ryan.

Kirkelig Erindringsliste.

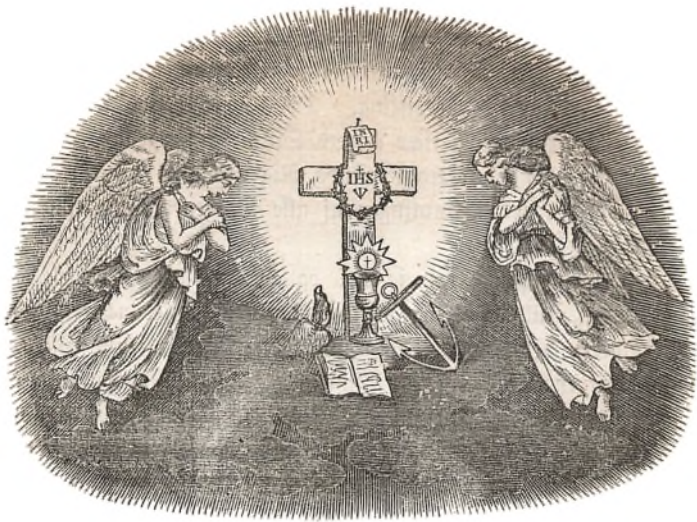
- Søndagen d. 15. Decbr. — 3die Adventsøndag. — Broderskab.
— Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med
danst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Onsdag d. 18., Fredag d. 20. og Lørdag d. 21. Decbr. ere
kirkelige Tapperdage og derfor befalede Fastedage.
- Søndagen d. 22. Decbr. — 4de Adventsøndag. — Form. Kl. 8
og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken.
— Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Tirsdag d. 24. Decbr. er befalet Vigilie = Fastedag til
- Onsdagen d. 25. Decbr. — Vor Herres og Frelsers Jesu
Christi Fødsel i Kjødet. — 1ste Juledag. — Form. Kl. 5
første Høimesse.*) Kl. 6 $\frac{1}{4}$, 6 $\frac{3}{4}$, 7 $\frac{1}{4}$, 7 $\frac{3}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$ og 9 $\frac{1}{2}$
stille Messe. — Kl. 10 Levitmesse med danst Prædiken. —
Kl. 12 sidste stille Messe. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper.
- Torsdagen d. 26. Decbr. — St. Stephan's Fest. — 2den
Juledag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høi-
messe med danst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt med
Forelæsning.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{4}$ (om Tors-
dagen med Udfilling af det h. Sacramente). Pver Lørdag
Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

*) Under selve Høimessen Kl. 5 og 10 bliver ikke hørt Skriftemaal.

„Scandinaviske Kirkevidende“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende
modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blan-**
kensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de lgl.
Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Quartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Eriér's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 26.   Søndagen den 29de December.   1861.

Indhold: Betragtning paa Aarets sidste Søndag. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Polen. Østerrig. Irland. Frankrig. Sardinien.

Betragtning paa Aarets sidste Søndag.

Ifølge den almindelige Skriftfortolkning bliver Begrebet om „Guds Rige“ opfattet i en tredobbelt Betydning: som den guddommelige Sandheds og den guddommelige Villies Herredømme i hver enkelt menneskelig Sjæl, som Kirke i dens timelige Bestand og rumlige Udbredelse paa Jorden, og

som Skabningens Fuldbendelse ved Slutningen af Tingenes timelige og historiske Udvikling. Den nærværende Tids hele alvorlige Charakter og især Aarets Slutning lægge os det nær, fremfor Alt, her at betragte Guds Rige som Skabningens Fuldbendelse ved Afslutningen af alle Tingenes sidste timelige og historiske Udvikling.

„Der skal stee Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse, ... thi Himmelens Kræfter skulle rystes.“ Disse Herrens Ord vise os Himmel og Jord i en Tilstand af Forvirring, Rystelse, Forfald og Opløsning. Men ligesaa lidt som hiin Tingenes Beskaffenhed var af Varighed, som den h. Skrift ved Skabningens Begyndelse betegner med de Ord: „og Jorden var øde og tom“, ligesaa lidt ville ogsaa Guds Værker forblive i hiin Tilstand, som de tvende Evangelier paa Kirkeaaarets sidste Søndag og paa første Adventsøndag fremstille for vort Øie. Ligesom Begyndelsens øde Tomhed maatte vige for en herligt ordnet Skabning, saaledes maa ogsaa Tingenes Opløsning ved Verdens Ende kun betragtes som Overgang til en ny og fuldkomnere Orden af Guds Værker. De Antydninger, som den hellige Skrift og Kirkens Være meddele os, ville vi nu i det Følgende sammenstille, for efter dem at gjøre os en sand Forestilling om Guds Riges sidste Fuldbendelse.

Vi begynde med Væren om Kjødets Opstandelse. „Sandelig, sandelig siger Jeg eder, den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst. Og de skulle gaae frem, de, som have gjort det Gode, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort det Onde, til Dommens Opstandelse.“ Joh. 5, 25—29. De, som ere i Gravene, ville høre Guds Søns Røst, d. e. hine Legemer, som ere blevne jordebde, de samme Legemer, som hvile under Muldet, ville opstaae. Endvidere forviisfe andre Steder af den h. Text os ogsaa om, at de opstandne Legemer ikke længere ville have hine Egenskaber paa sig, som de formedelst deres jordiske Oprindelse endnu havde i det timelige Liv. „En er Solens Glands,“ læse vi hos den h. Paulus, „en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een

Stjerne overgaaer den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse. Det saaes i Forfrænkelse, det opstaaer i Uforfrænkelse; det saaes i Bancere, det opstaaer i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft; der saaes et sandfælt Legeme, der opstaaer et aandeligt Legeme." 1. Corinth. 15, 41—45. Men i de Egenstaber, som de opstandne og med deres Sjæle gjenforenede Legemer ville besidde, skal der foruden den mindre eller større Forherligelse ogsaa endnu fremtræde en anden Forskjel. Idet den h. Paulus paa det anførte Sted vedbliver at tale om Opstandelsen, udtaler han denne Sætning: „Vi skulle vel alle opstaae, men vi skulle ikke alle forandres.“ B. 51. Ordet „Forandring“ bemærker her ifølge Sammenhængen saa meget som „Forklarelse, Forherligelse“. Hine altsaa, som nok skulle opstaae, men ikke forherliges, ville vistnok ogsaa være udbødelige; men idet Syndens indvortes Forbærvelse, som de have taget med over i Evigheden, ogsaa giver Legemet det tilsvarende indvortes Præg, ville de for steds i deres Legemer bære en udbødelig Udsæthed og uforgængelig Fæthed til Skue.

Hvorledes i det Enkelte de Forandringer ere, som ved Opstandelsen ville foregaae med de menneskelige Legemer, derom giver den h. Skrift og Kirkelæren os ikke udførligere Oplysninger. Kun een Anthyding finde vi hos Marcus 12, 25, hvor Herren siger: „Naar de (de syv Brødre nemlig og deres ene Hustru) ere opstandne fra de Døde, da hverken gifte de sig, ei heller giftes de; men de ere som Englene i Himlene.“ Betydningen af disse Ord kan vel kun være følgende: Naar Tiden for Udviklingen af den menneskelige Slægt er forbi og den jordiske Tilværelses Tid er afsluttet ved Optagelsen af de Udvalgtees Tal i Himmelen, da bortfalder al Kjønnsforskjel hos Menneskene. Naar vi af denne Være drage en videre og vistnok berettiget Slutning, saa kunne vi sige: de menneskelige Legemer ville i Opstandelsen miste alle hine Egenstaber, Eigendommeligheder og Fornødenheder, som herneben endnu vedhænge dem formedelst deres Sammenhæng med Naturen, og som kun tjene til at

opfylde de timelige og forbigaaende Siemed af Pilegrimsstanden paa Jorden.

Vor h. Tro lærer os saaledes at kjende en opstanden Slægt, som er bleven forklaret iblandt de Udvalgtes Tal. Men hvor er dens Opholdssted? Vi sagde ovenfor, at hiin Kystelsens og Opløsningens Tilstand, som paa den sidste Dommедag vil overgaae baade Himmel og Jord, kun vil være Overgangen til en fuldkomnere Tilstand. Vi anføre her hine Steber af den h. Skrift, som beskrive os samme. „See, Jeg skaber nye Himle og en ny Jord, og de første Ting skulle ikke mere ihukommes, ei heller opkomme i (Mogens) Hjerte.“ Isaias 65, 17. „Ligesom de nye Himle og den nye Jord, som Jeg gjør, staae for Mit Ansigt, siger Herren, saaledes skal eders Sæd og eders Navn staae for Mig.“ Isaias 66, 22. „Men Herrens Dag skal komme som en Tyv om Natten; da skulle Himlene forgaae med stort Bulder, men Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes. Efterdi da alt dette opløses, hvorledes bør det da eder at være virksomme i hellig Wandel og Gudsfrygtigheds Øvelser, idet I vente og længes efter Herrens Dags Ankomst, paa hvilken Himlene skulle antændes og opløses og Elementerne smeltes i Ildens Hebe! Men vi forvente ifølge Hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer.“ II. Petri 3, 10—13. „Og jeg saae en ny Himmel og en ny Jord, thi den første Himmel og den første Jord vare forgaaede og Havet var ikke mere.“ Joh. Åabenbar. 21, 1.

Disse Ord udtale det tydeligt nok, at kun, som den h. Paulus siger, denne Verdens „Stikkelse“ forgaaer, og at Opbrændingen, hvorom den h. Petrus taler, maa forstaaes som en Luttring og Renselse af Verden, ligesom en Forberedelse til dens sidste, fuldendte Uddannelse til at blive Guds og Hans Udvalgtes Bolig; omtrent paa samme Maade som ogsaa Døden og Forraadnelsen kun tilintetgjøre det menneskelige Regemes jordiske og forgængelige Bestanddele, medens dets egentlige Substants eller Væsen vedbliver at bestaae.

Ved denne Opfatning bliver den h. Skrift fortolket fuld-

kommen rigtigt, efter som der ogsaa i Kirken's Lære om Opstandelsen altid er Tale om det samme Kjød, som vi nu bære, og ligeledes med Hensyn til den legemlige Verden i bestemte Udtryk paastaas, at den ikke vil ophøre at eksistere, skjøndt den antager en anden Form og Skikkelse. Til Origenisternes Branglærdomme hørte ogsaa den, at Legemerne vilde blive fuldstændig tilintetgjorte ved Verdens Ende. To Sætninger, i hvilke disse Wildfarelser vare udtalte, ere blevne udtrykkelig forfaste af Kirken paa det 5. almindelige Concil. Disse to forfaste Sætninger lyde saaledes:

1) Legemernes Væsen vil blive tilintetgjort. can. 10.

2) Den sidste Dommetag fører Legemernes fuldstændige Tilintetgjørelse med sig. Det, som bliver tilovers, er Væsen uden Legeme, og i Fremtiden vil Intet af det Materielle mere bestaae, men kun den rene Aand. can. 11.

Vi kunne altsaa sammenfatte den kirkelige Lære om de legemlige Ting i følgende Sætninger: De menneskelige Legemer opløses ikke for stedse i Jordens Støv, men de ville opstaae og blive forvandlede og de ville vedblive evigt at bestaae i denne Forvandlingens Tilstand. Jorden vil efter sin Udelæggelse ved Ild antage en ny Skikkelse; Himlene skulle ei forsvinde, men træde os imøde i høiere Fuldbendelse.

Den vantroe Verden nærmer sig os nu med det Spørgsmaal: „Hvorledes skal dette skee? Vi kjende ingen Marsager, hvorved saadant kunde bevirkes.“ Uden her at indlade os i dybere og lærde Uundersøgelser og Drøftelser, som ved vort Blads Holdning ere udelukkede, ville vi dog ikke tilbageholde et Svar, som vil tilfredsstillende ethvert uhildet og fordomsfrit Sind.

1) Den guddommelige Almagt, som har fremkaldt hele Skabningen af Intet og ved den samme uafhængige Kraft vedligeholder det hele Verdensalt med alle sine Værker og Love, kan ogsaa saa meget desto lettere bevirke Forvandlingen og Fuldbendelsen af det, som allerede bestaaer. Enten maae vi opgive Troen paa den almægtige Gud, eller vi maae troe, at Almagten ogsaa formaaer Alt, som netop denne almægtige Guds egne Udsagn forjætte det.

2) Da Maria fik det Budskab, at hun skulde blive Frelserens Moder, spurgte hun, ikke i vantroe Tvivl, men fordi hun endnu ikke kjendte Guds Raadslutning, og gjerne vilde bevare Somfruelighedens Løfte: „Hvorledes skal dette gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand?“ Og hun fik det Svar: „Den Helligaand skal komme over dig og den Høiestes Kraft skal overskygge dig.“ . . . . Saaledes tale ogsaa Nutidens Tvivlere, ikke i hdmhg Bøn om Oplysning, men med frækt Overmod og Selvtilfredsshed: Hvorledes skal Kjødets Opstandelse og Verdens Forvandling gaae til, da vi slet ingen Aarsager kjende, ved hvilke dette vilde være muligt? Vi svare dem: Den gudbommelige Almagts Kraft er aldrig udtømt. Den Allerhøiestes Kraft vil overskygge den legemlige Verden og alt Kjødets Støv, og ligesom Roden og Blomsten af Jessai Stamme paa overnaturlig Maade spirede frem i den benaade Somfrues Skjød, saaledes vil der ved Tidernes Ende og igjennem den Almægtiges Kraft, som paany stiger ned fraoven, en forvandlet Slægt svinge sig op af Gravenes Skjød, og vil der af Verdenernes Ruiner reise sig en ny Verden, som bestaaer af Himmel og Jord, i Forklarelsens Glands. Troe vi som Christne paa Jesu Christi hellige Legemes vidunderlige Skabelse af den ubesmittede Somfrues Skjød, saa maae vi ogsaa troe paa den vidunderlige Forvandling, som ved Tidernes Ende vil foregaae med de menneskelige Legemer, med Jorden og Himmelen, efterat de ved Forraabnelsen og ved Ilden ere blevne rensede fra deres jordiske Egenstaber og Ufuldkommenheder.

3) Spor af denne Lære, ligesom prophetiske Hentydninger og varslende Forbilleder findes i Naturen, i Sjælen og i Livet.

Alle enkelte Ting i Naturen gjennemgaae en Udvikling til høiere Tilstande. Sædekornet, en mørk, uanseelig Skabning, voxer frem til en Plante, udvikler sig til Blomst og modner til Frugt, ethvert i sit Slags. Jernet, som ligger skjult i Jordens Skjød, lænket til Steen og Støv, bliver af slittige Hænder bragt for Dagens Lys, luttret i Masovnnens Luer og dyrket derpaa Jordsmonnet, det tjener til utallige Haandværker og Konster, og afgjør Verdenshistoriens Slag. Guld, skjult i dybe Skafter, indsluttet

i haarde Steenmasser eller flydende i Flobernes Sand, bliver til Mynt, og Mynten til den Rjæde, som forbinde Mennesker og Folkeslag til et selskabeligt Samfund. Brød og Viin, ifølge deres Natur simple Næringsstoffer for det legemlige Liv, blive til Gudmenneskets Kjød og Blod, og knytte saaledes Jorden til Himmelen, og Menneskenes Hjerter til hverandre i himmelsk Kjærlighed.

Alle Naturens Kræfter og Elementer blive beherskede af Menneskets Aand, blive udfrieede fra deres kolbe Fængsel og unyttige Trældom og gjorte tjenlige til Opnaaelsen af menneskelige og høiere Diemed. Mennesket skriver allerede med Lynildens Kraft, maler med Solens Straaler, farer paa Jorden Binger, og tusinde Stoffer og Elementaraander arbejde i Konstens og Industriens smaa og store Værksteder.

Skal denne fremadskridende Frigjørelse og Forløsning af Naturens Kræfter og Stoffer ikke omsider i et sidste og høieste Fremfærdt feire en Afslutning, ligesom sin Fuldbærelse og Krøning? I Tiden bliver Naturen allerede hævet op til den menneskelige Aands Tjeneste. Men vi have den Forjættelse, at ved Tidernes Ende den menneskelige Slægt vil blive hævet op til Guds Tjeneste. Naar Evangeliet overalt er forkyndt og de Udvalgte ugjenkaldelig have bestemt sig for Gud, naar der intet er mere at gjøre i Menneskeslægtens Liv herneben: da er Diebliffet kommet, hvor ogsaa den legemlige Verden gjør det sidste Fremfærdt og bliver indrettet til Guds og Hans udvalgte Folks Bolig for hele Evigheden, efterat den indtil da har tjent alle Prøvelsesstandens Diemed.

Den menneskelige Sjæls Bestaafenhed, dens naturlige Trang og Længsel tyde ligeledes hen paa den tilkommende Opstandelse og Verdens Forklarelse. Sjælen erkjender Gud ikkun gennem Verden, d. v. s. gennem de skabte Ting. Men denne Verden er kun et meget ufuldstændigt Speil af Guddommen, og vor Erkjendelse herneben er kun et Stykkeværk og som oftest omgivet af Dunkelhed. Og fordi vor Erkjendelse endnu kun er saa indskrænket og ufuldkommen, derfor boer Gud ogsaa hos os kun under Sacramentets dunkle Slør. Men Sjælen længes

efter at komme ud af denne Tilstand. Naar vi lytte til Luftningens sagte Aande og Hviften i Skoven, naar Naturens Stemmer gjenlyde for vort Ore, naar Jorden ligger for os i Baarens milde Skjer: saa blander en ubestemt sørgmødig Følelse sig i den stille, taknemmelige Glæde, som vi føle; Beemod opfylder vort Hjerte, om end ellers Intet forbittrer vor Lykkes Bæger her paa Jorden. Det er Kængselens Taare efter en bedre Verden.

Den samme Erfaring gjøre vi paa det religiøse Gebeet. Naar vi have modtaget Herrens Legeme og den troende Bevidsthed om en Forening med vor uendelig æskelige Frelser og vort høieste Gode opfylder Sjælen med Fred og Lykke, da brænder Hjertet alligevel endnu ligesom i Følelsen af en endnu ikke aldeles tilfredsstillet Attraa. Det er Sjælens Bingeslag, som længselsfuld attraaer, Ansigt til Ansigt at skue Den, som skjuler Sin herlige Fuldkommenhed under Brødet og Vinens ringe og hdmhyge Elementer.

Men i det fuldenbte Guds Rige skal Sjælens Attraa og Trang blive fuldkommen tilfredsstillet. Den forklarede Natur vil i et herligere Speil fremstille de guddommelige Fuldkommenheder for Sjælen, og Han selv vil boe hos Menneskene i den straalende Glands af Sin Majestæt. „Dg jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem at stige ned af Himmelen fra Gud, berebet som Bruden, smykket for sin Brudgom. Dg jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: See, Guds Paulun er hos Menneskene og Han skal boe hos dem; og de skulle være Hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Dg Gud skal aftørre hver Taare af deres Dine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Strig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er vejet bort . . . Dg jeg saae intet Tempel i den hellige Stad, thi dens Tempel er Herren, Gud den Almægtige og Lammet. Dg Staden behøver ikke Sol eller Maane til at skinne i den, thi Guds Herlighed oplhser den og Lammet er dens Lys.“ .. Aabenbar. 21, 2. fl. Det er det, som den menneskelige Sjæl længes og sukker efter. Den forklarede Verden med den

guddommelige Herligheds Bolig i den — det er vor Attraa og vor Længsel.

I Livet see vi, hvorledes alt Indre og Aandeligt faa at jige legemliggjøres i et tilsvarende Ydre. Enhver Tanke bygger sig ligesom sit Huus, enhver Stræben, enhver Idee skaber sig sit Legeme. Eren reiser Triumphbuer og Monumenter, Herstermagten Palladser, Religionen Templer. Men den menneffelige Sjæl, som i og ved Christendommens Rædsonne og Raadegaver har hævet sig langt over Sandserne, over Jorden og den synlige Verden, finder herneben intet Huus, hvor den kunde boe. For lavt og for snevert er det egne Legeme for den, for utilstrækkeligt og smaaligt Alt, hvad hele den jordiske Skabning kan byde. Derfor bereber Gud selv den et Legeme i Opstandelsen og bygger den et Huus i den forklarede Verden, saa at den kan leve og boe i samme med hele det høiere overnaturlige Livs Fylde.

Saadanne Billeder af det tilkommende, fuldendte Gudsrige fører Aarets Slutning for vort Die. Den viser jo hen paa Tidens endelige Afslutning, og vi kunne derfor ikke bedre slutte denne vor Betragtning, end med følgende Stropher af den kirkelige Hymne, som lovpriser Herligheden af de Udvalgtes tilkommende Bolig, det nye Jerusalem (∴ Fredens Stad):

„Coelestis urbs, Jerusalem!“

Jerusalem, Guds Metropol!
 Du Aashj, klart som Fredens Sol!
 Du, som med Stene levende
 Dig hæver op til Stjernerne,
 Omringet skjønt, i Brudeskjær,
 Af Myriadens Englehær!

Du Brud til Christi Kærlighed,
 Udstyret med Guds Herlighed,
 Besprængt, som Blomst med Dug i Qvæld,
 Rigt af din Brudgoms Raadesvælb;
 Som Dronning smykt med Brudekrands
 Du straal'er, Stad, i Himmelslands!

Hver Port, du har, med Perleskær
 Staaer stedse aaben for Enhver,
 Der fulgte troligt Herrens Bud
 Og leved' Livet her i Gud,
 Og, gjennemtrængt af Kjærlighed
 Til Kristus, Qual og Smerte leed.

Bed tunge, stærke Meiselslag,
 Bed Filens mange haarde Lag
 Først Stenen faaer en Form, at den
 Kan passe ind i Bygningen
 Fra Grunden af til Spires Top,
 Der hæver sig mod Himlen op.

Fra Himlens høie Helligdom
 Til Jordens Dal vor Frelser kom,
 Som naar en Steen ved Fjeldets Skred
 Fra Bjergets Linde styrter ned:
 Som Hjørnesteen, saa fast og stor,
 Den foier Himlen til vor Jord.

Med Jubelsang fra Jorderig
 Vi love Gud, vor Fader, Dig,
 Din Søn, vor Frelser og vort Haab,
 Den Helligaand, vort Lys, vor Daab, —
 Hvem Priis og Magt og Herlighed
 Skal være i al Evighed. Amen.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Det er et vorende og ophøiet Skuespil, hvorledes den h. Fader midt under de Storme, som gjennemrase Italien, og de Farer, som true Rom selv, med hiin freidige Sindsro, som kun Troen kan give, vedbliver ikke blot at besørge de vanlige Forretninger, som om vi levede i den dybeste Fred, men ogsaa foretager hine store og overordentlige Handlinger, om hvilke man skulde troe, at der under de nærværende Omstændigheder aldeles ikke kunde tænkes paa dem. Det skal nemlig blive ret siensynligt, at Jesu Christi Rige omendstjændt i denne Verden,

dog ikke er af denne Verden, men ophøiet over al dens Gjøren og Læden. I September Maaned, da man for fuld Alvor befrøgte et nyt Indfald af Piemonteserne i Kirkestaten, fandt den høitidelige Udnevnelse af nye Cardinaler Sted og den 10. November nøde vi den ophøiede og sjeldne Høitidelighed af en Saligerklæring. En af hine apostoliske Mænd, som Gud opvakte i det 16. Aarhundrede, for at indføre den vistnok uødvendige Forbedring i Kirken, Johannes Leonardi, Stifter af et geistligt Samsund, som man kalder „Guds Moders regulerede Clerikere“, blev sat iblandt de Saliges Tal. Født ikke langt fra Lucca i A. 1543 og i A. 1572 indviet der til Præst, begyndte den salige Johannes sin præstelige Virksomhed hovedsagelig med Ungdommens Underviisning. Nogle fromme Geistlige og Studerende sluttede sig til ham, med hvem han førte et fælles Liv i et Huus, som laae ved den ham betroede Kirke og lagde Grunden til det Samsund, som approberet af den h. Stol, senere i Italien virkede meget til Bedste for Kirken. I Rom, hvorhen vigtige Forretninger havde ført ham, levede han i fortrolig Omgang med den berømte h. Philipp Neri, og efterat han havde bestaaet mange svære Prøvelser, som Gud tilfikkede ham, blev han af Paverne overdraget flere vigtige Sendelser. I selve Rom stiftede han to Huse af sit religiøse Samsund, og havde megen Indflydelse paa Stiftelsen af den for hele Nordkredsens Missioner saa betydende Propaganda-Congregation. Omgiven affine aandelige Sønner døde han den 8. Octbr. 1609; hans Legeme hviler i Kirken S. Maria in compitelli, som endnu tilhører hans Congregation.

Polen. En pavelig Skrivelse. Katholikernes Stilling i Polen og de kirkelige Tilstande dersteds ere for Udlandet altid blevne skjulte med et Slør, da den russiske Regjering anvender al mulig Omsorg for at man paa andre Steder ikke skal erfare noget om dens Forholdsregler. Men allerede under den forrige Pave Gregor XVI. blev dette russiske Slør sonderrevet ved hin berømte „Fremstilling ved den h. Stol“, i hvilken de uhorste Volds handlinger imod den katholske Kirke i Polen og Rusland actmæssig bleve aabenbarede for hele Verden. Nu bringer Journalen Monde et nyt authentist Document, nemlig den af 6. Juni d. A. daterede Skrivelse fra den h. Fader Pius IX. til den for 4 Uger siden afdøde Erkebiskop af Warschau, Primas for Kongeriget Polen, Anton Melchior v. Szalkowski, hvis Bøggængelse, i hvilken næsten 100,000 Mennesker toge Deel, gav Anledning til Beleiringstilstanden i Kongeriget Polen, til Lutningen af samtlige Kirker i Warschau, til Fængslingen af det erkebiskoppelige Consistorium og Erkebiscopets Administrator. De i 20 Aar førte Underhand-

linger med den h. Stol have, som det sees af denne Pavens Skrivelse, ikke ført til noget Resultat, de høitideligste Forsikringer ere ikke blevne holdte, og for Dieblicket træffes Anstalter til at bringe Undertrykkelsen til det Høieste. Den h. Faders Skrivelse har ikke turdet offentliggjøres i Warschau; vi haabe senere at kunne meddele i det Mindste de vigtigste Dele af denne Skrivelse.

Osterrig. Da Keiser Frants Josef ved Patent af Sept. 1859 gav den protestantiske Kirke i Ungarn en saa fri Forsatning, som man ikke har den i noget protestantisk Land, viste der sig i Ungarn en exempelløs Opposition derimod. Enhver indsaae, at denne Opposition var af politisk Natur, kun Ungarerne selv udgave den for en kirkelig. Oppositionen seirede. Udførelsen af Patentet blev suspenderet i August 1860, og det blev overladt til Ungarerne nu selv at ordne deres kirkelige Anliggender ved Synoder. Hvad stete? Ingen i Ungarn bekymrede sig om den protestantiske Kirke. Indtil nu er ingen Synode bleven holdt! Naturligviis have Ungarerne nu heller ikke brugt Religionen til politiske Diemed.

Irland. Hvorledes det protestantiske England bespiser de hungrende Irlændere. Som bekendt er i Irland paa Grund af Kartoffelmisvæxten Nøden meget stor, og det skrækkelige Drama af 1847 synes at ville gjentage sig. Det katholske Episkopat er meget virksom for at afhjælpe det ulykkelige Folks Elendighed, men hvad gjør Dronning Victoria's Ministre? Vicelønnen af Irland, Sir Robert Peel, mener, at Irlænderne have nok at spise, men endnu meget at lære, og derfor befordrer han af alle Kræfter Oprættelsen af saak. Blandingskoler, d. v. s. rene Statskoler, hvilke den store O'Connell engang kaldte „ugudelige Anstalter.“ Robert Peel er bekendt ved sin protestantiske Profelytisme: ham var det, som nylig beskylde Spanien for Intolerants, omendstjøndt han selv derhos ikke tog i Betænkning at træde op imod ethvert Livstegn af Katholicismen i Irland og stille sig paa de berøgtede Drangemænds Side. Saaledes ere de alle: tolerante imod alle andre Religioner, undtagen imod den ene sande! Irlands katholske Episkopat kjender den intolerante Regjerings Snigveie og aabenbarer dem skaansjellst. Nogle Steder af en Skrivelse, som Erkebiskoppen af Tuam nylig har tilstillet Premierministeren Lord Palmerston, maae her tjene som Beviser. Erkebiskoppen skriver bl. A.:

„Jeg har i min sidste Skrivelse ikke indskrænket mig til at henwise til Hungersnøden som nær forestaaende; jeg har samtidigt som et praktisk Wiiddel foreslaaet den øieblikkelige Anven-

delse af et virksomt Frelsemiddel, nemlig at anvende den protestantiske Høikirkens aldeles overflødige Indkomster til at redde Livet for dette Folk, som tidligere besad dem og for hvis legemlige og aandelige Fornødenheder de vare stiftede. Som det synes, er den hjælpeløse Tilstand, som jeg dengang befkrev, ingenlunde bleven negtet, men det Frelsemiddel, som jeg tillod mig at foreslaae, er ikke blevet saa almindelig billiget; de, som ere i Besiddelse af hine Indkomster, kunne, som jeg ret godt begriber, ikke gjøre sig fortrolige med den Tanke, at maatte miste dem, heller ikke lægge de Skjul paa deres Utilfredshed; ikke desto mindre ere de ligesaa godt som Katholikerne overbeviste om, at deres Besiddelse er uforenelig med dette Lands Fred og Velstand. Deres Herlighed, betroet med Omforgen for et talrigt Folk, vil, som jeg haaber, ikke dele Hines Anstuelser, som stadig gjerne ville anvende disse Indkomster for den protestantiske Høikirkens Interesser, som ikke ere vort irlandste Folks. — De sidste Revolutioner, som forurolige Italien, ere ofte blevne roste af Deres Herlighed, og vi skulle ei glemme Erindringer om den Iver, hvormed De ved Slutningen af den sjöfte Parlamentsforsamling priste Piemontesernes Vaabenlykke i det ulykkelige Kongerige Neapel. De veed ret godt, hvorledes den katholiske Kirke i Piemont, Landets Statskirke, er bleven plyndret ved den nuværende Regjering: dens Indkomster bleve confiskerede, dens Klostre ophævede, ikke i den Hensigt, at frelse det af Hunger døende Folk fra Døden, men kun for at dække de ved røveriske Indfald paa fredelige Naboers Gebeet opstaaede Udgifter. Derfor som det er Deres Herlighed muligt, med Principerne for en viis og billig Politik at bringe det Factum i Samklang, at man her i Irland lod hine kirkelige Fonds, som engang mættede de Hungrige og klædte de Nøgne, som tjente til Ungdommens Underviisning og udbredte Religionens Husvælelser blandt alle Samfundets Classer, flyde i Statskassen, og dersom denne Handlemaade endog fandt Sted, uden at man efterforske, om Resultaterne af Fattighusene ere reelle og ikke tvivlsomme, og uden at omtale den enorme Fattigbeskatning, som Fattighusene foraarsage os, da vilde Deres Herlighed langt mindre tage i Betænkning, at give hine Summer tilbage til deres oprindelige Bestemmelse, nemlig til Folkets Vel, og ophæve Fattigskatten, som blev en Nødvendighed ved det sacrilegiste Ran af den den katholiske Kirke oprindelig tilhørende Eiendom . . . . Vi have erfaret, at nogle af Regjeringens Medlemmer have begivet sig paa Reisen, for at inspicere de af Hungersnøden hjemførte Egne. Denne Efterretning glæder os, forudsat, at hine Herrer sætte sig i Forbindelse med det fattige Folk og hente deres Oplysninger fra gode Kilder. En Baronet, et indflydelsesrigt Medlem af Regjeringen (det synes, at Sir Robert Peel

er meent) har bereist Districtet Gonnamara i største Skynd-
somhed med Jernbanen; dersom det ikke vil være ham muligt,
at afgive en nøiagtig Beretning om den flette Kartoffelhøst, saa
har han derimod, som man fortæller, meget ivrigt erkundiget
sig om de protestantiske Skolers Tilstand og Børnenes
Antal, som besøge dem. Man kunde sige, at det har været
Hovedøiemedet med hans (Robert Peel's) Reise, at udføre den
Plan, som allerede saa længe har beskæftiget den engelske Re-
gjerings, nemlig at bemægtige sig Underviisningen i hele
Landet og underkaste den Statens despotiske Regiment, og at
han (Robert Peel) paa ingen Maade har tænkt paa, i Virke-
lighed at komme det uheldige Folk i Gonnamara og de øvrige
af Hungersnøden hjemføjte Provinser til Hjælp. Ligheden med
hvad der her tilbrag sig for 15 Aar siden, er i Sandhed mærk-
værdig: dengang da Hungersnøden i Irland var stegen til det
Høieste, bestræbte Regjeringen sig ivrigt for at oprette prote-
stantiske Skoler midt iblandt en Befolkning, som døde af
Hunger. Nu, da den samme Svøbe truer os, see vi vore
Statsmænd opslide sig i Sorger for den „nationale Opdra-
gelse.“ Derved at de lægge en levende Interesse for vor Un-
derviisning for Dagen, ville de bortlede den offentlige Opmærk-
somhed fra vor almindelige Ulykke. Et katholsk Folk segner
og døer under Hungerens og Vinterens dobbelte og skrækelige
Lidelser — til Trøst giver man det protestantiske Skoler
og protestantiske Bibler! Jeg har den Ære at være etc.“ —
Hvad er dog blind Fanatisme ikke i stand til!

Frankrig. Vincentsforeningen. Biskoppen af Orleans,
Msr. Dupanloup, har under 3. ds. tilstillet Præsidenten
for en af Foreningens Conferenser en Skrivelse, hvori han i
Anledning af en Forespørgsel udtaler den Mening, at Local-
Conferencerne bør forblive paa deres Post selv efter Central-
raadets Opløsning, og trods Regjeringens uværdiske Fremgangs-
maade ikke opgive „Guds Værk og Kjærligheden til Næ-
sten.“ Selv saaret, maa man kæmpe indtil Enden for Gud og
de Fattige. Den høiarv. Biskop siger bl. A.: „... Staaer
fast, trods Stormen; man maa, omendstjundt saaret, blive
staaende og kæmpe indtil Enden for Gud og de Fattige. Der-
som Gud havde gjort mig til Soldat i Stedet for til Biskop,
saa vilde Han, som jeg haaber, ogsaa have givet mig den Maade,
aldrig, selv ikke efter min Generals Død, at forlade Kamp-
pladsen. Nei, paa enhver Valplads maa man, saa længe som
muligt, føre sine Vaaben. Derfor, synes jeg, maa man i
Kampen for Sandheden og Retfærdigheden saa meget mere
kæmpe til det sidste Aandedrag, som den h. Skrift siger: Agoni-
zare pro justitia, kæmpe indtil Døden: man kan modtage den

(Døden), men man giver sig den ikke ... Idet man opløste Generalraadet, har man troet at ramme eder i Hjertet, men ved en Kraft, som er dette morderiske Slag overlegen, kunne I endnu frelse Livet. I beholde eders Fattige, eders Reglementer, eders Præster, eders Biskopper. Velan, det er eders dybeste Rod, det er eders Livs Princip; for at frarive eder dette, maatte man gaae endnu videre; afventer det ... See I ikke, at eders Fjender, dersom I dræbe eder selv, ville lade haant om eders Selvopoffrelse, ligesom de bagvaskede eders Værk, hvis Dyd de frygtede. Nei, man maa holde ud til det Yderste, og ikke unde Guds Fjender den Glæde at see eder falde i deres Næt, og at I saaledes ved eder selv komme til det Maal, som de have ønsket. I kunne, som jeg troer, opoffre Netten, den evangeliske Barmhertighedens hellige Net, idet I iøvrigt protestere derimod; men at opløse sig frivilligt, vilde maaskee være det Samme som at opoffre endog Pligten; det vilde være saa meget som at opoffre Jesu Christi Fattige, der vel undertiden tilligemed Kirken kunne blive Offere for de Andres Forsølgelse, men de Gode selv tør aldrig forlade dem ... Nei, frygter Intet. Den h. Vincents af Pauls Navn, som man aldrig kan gjøre latterlig ved philanthropiske Phraser eller upopulair ved Bagvaskelser, er tilstrækkelig til at forsvare eder og opholde eders Liv. Forgjæves har man tilspøiet eders Forening et dødeligt Slag. Den er ikke død: hvad formaae Mennesker imod Guds Indgivelse, imod Barmhertighedens Aand? Ja, denne guddommelige Aand bliver i eders Reglementer, i eders Vedtægter, i eders Hjerter og Dyrer. Sønner af den h. Vincents, fordobler eders Dyd, Sindero, Taalmodighed, Iver og Barmhertighed, og fortvivler ikke om Fremtiden ... Bliver Alle paa eders Post; gid ingen af eder maatte forlade Barmhertighedens Banner, den h. Vincents' hæderkronede Fane; gid selv de, der, af Grunde, som jeg agter, momentant troede at maatte stilles, paany ville forene sig! Fortsætter kun eders Værk, besøger eders fattige Familier. Og hvad ville eders Modstandere have vundet? Ikke engang den Opløsning, hvorpaa de havde haabet, og I ville Alle atter finde eder samlede paa Retfærdighedens Dag, som maaskee snart vil blive eder forundt netop af dem, som vilde tilintetgjøre eder; thi Retfærdigheden lader i denne Verden ikke altid vente længe paa sig ..."

— Hvor udtømmelig de franste Katholikers Velgjørenhed er, viser blandt Andet den Omstændighed, at en af Biskoppen af Marseille foranstaltet Indsamling til Fuldbendelse af det ved Marseille liggende berømte Balfartscapel „Vor kjære Frue af Beskyttelsen“ i nogle Dage indbragte en Sum af 150,000 Francs.

Sardinien. For omtrent 15 Maanedes siden blev Cardinal de Angelis, Erkebiskop af Fermo, paa den sardiniske Ministers Befaling deporteret til Turin, hvor han holdes fængslet i Missionspræsternes Kloster. Saa længe Cavour regjerede, undlod han ikke, fra Tid til anden at lade den høje Fange sige nogle venlige Ord, for ligesom at undskyldte sig formedelst hans uværdige Behandling. Minister Ricasoli veed ligeledes ret godt, at der ikke foreligger eller kun kan fremføres det Mindste imod Cardinalen; men han foretrækker total Tausshed.

— Den til Professor ved Turins Universitet udnævnte Abbé Passaglia holdt den 7. dennes sin Tiltrædelsestale. Til Lykke!

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen den 29. Decbr. Efterm. Kl. 4.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 29. Decbr. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Tirsdag Aften den 31. Decbr. — Arets sidste Aften — fejres Kl. 6 en høitidelig Takkeandagt med dansk Prædiken, efter hvilken den Ambrosianske Lovsang Te Deum afsynges.
- Onsdagen d. 1. Januar 1862. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Omstærelse. — (Nytaarsdag.) — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Betsandagt.
- Søndagen d. 5. Januar. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Mandagen d. 6. Januar. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Aabenbarelse (Epiphani) eller de hh. tre Kongers Fest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Besperandagt.
- Paa Søgnedagene stille h. Messe Kl. 7½ og 8½ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente). Hver Loverdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

„Scandinaviske Kirkeidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler **C. A. Blaufenster**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de sal. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

E. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for

katholske Christne.

Et Tidsskrift til christelig Oplysnings og Opbyggelses fremme.

Med den geistlige Overigheds Tilladelse

udgivet

af

Augustinus-Foreningens Forstanderstab.

10de Aargang.

Kjøbenhavn.

Commission hos Hr. Bogenhandler C. A. Blankenstein.

S. Frier & Bogtrykker.

1862.

Indholdsfortegnelse til 10de Aargang.

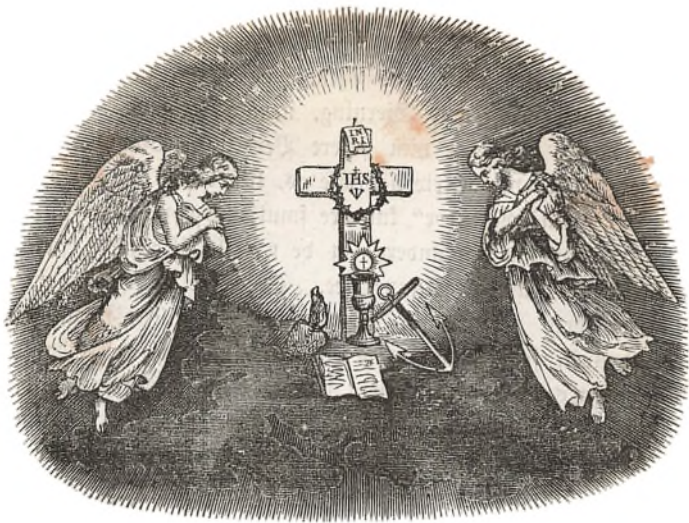
I. Afhandlinger, Actstykker o. dsl.

	Side
Maria af Mørl	1
Pavens, Frankrigs og Italiens Finanser og Peterspengen	6
Maria af Mørl (fortsat)	17
Virk god i Din Stand	25
En Protestant	25
Maria af Mørl (fortsat)	33
En lærd Protestants Bidnesbyrd om protestantiske Missionairer	41
Kirkelig Statistisk	42
Maria af Mørl (sluttet)	49
Biskoppeligt Fastemandat og Hyrdebrev	65
Klippebygningen	81
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	83
Efterkrift til Maria Mørls Biographie	89
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	97
Den dumme Yobel	102
Maria — Rabboni	113
Pavedømmets Opstandelser	119
De 23 Martyrer af Franciscanerordenen og deres nærforetaaende Canonisation	129
Tænk paa Evigheden	138
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	145
Cardinal Bellarmin's Dagsorden	152
En Tilretvæisning	152
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	161
Biskoppernes Forsamling i Rom	167
En Convertits Bekjendelser	168
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	177
En Convertits Bekjendelser (fortsat)	182
Et Træk af Pave Sixtus V.	186
Den store Pinsefest i Rom	193
En Convertits Bekjendelser (sluttet)	199
Den høitidelige Helligerklæring af de japanesiske Martyrer	209
Hs. Hellighed Pave Pius IX.'s Allocution i Consistoriet	216
Biskoppernes Adresse til den h. Fader	225
Bisoppen af Dsnabruück's Hyrdeskrivelse i Anledning af Canonisations- festen	233
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	241
En Skolesag	247
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	257
En opbyggelig Theaterhistorie	264
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	273
—	289
Af en Kunstners Liv	296
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	305
—	321
Det nye Kongerige Italiens Eydomme	337
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	340
Tre lærerige Eindrilleder	345
Bogt Dig for uretfærdigt Guds	347
Om de Hellige	353
Den katolske Kirkes Skjonhed (fortsat)	359
Tanker i Advent	369

	Side
Hvo bærer den største Skyld	377
Den lille Marie	379
En Mission	385
Tanker i Advent (sluttet)	388
En kristelig Bekjenderinde	392
Rom i Aaret 1862	401

II. Kirkelige Efterretninger.

Rom: Side 26. 43. 57. 90. 105. 123. 138. 153. 187. 222. 250. 269. 295. 312. 348. 364. 395.
Kjøbenhavn: 58. 78. 123. 154. 187. 252. 299. 312. 349. 365. 396. 408.
Eydskland:
Hamborg: 201. 302.
Oldenborg: 333.
Osnabrück: 239. 334.
Hannover: 330.
Köln: 13. 333.
Paderborn: 314.
Berlin: 155. 32.
Breslau: 172. 351.
Magdeburg: 330. Elberfeldt: 409.
Batern: 106.
Baden: 397.
Memel: 330.
Halberstadt: 332.
Halle: 60.
Koburg: 139.
Østerrig: 106. 157. 172. 409. Tyrol: 159. 380. 409.
Ungarn: 365.
Rusland: 172. 253. 286.
Polen: 12. 60. 106. 139.
Belgien: 189. 271.
England: 61. 78. 91. 140. 188. 202. 271. 365. 382. 411.
Irland: 203.
Frankrig: 13. 29. 43. 62. 79. 92. 107. 140. 155. 173. 203. 287. 315. 334.
Spanien: 272. 334.
Portugal: 366.
Schweiz: 44. 107. 202. 204. 367. 411.
Italien: 14. 92. 103. 205. 284. 303. 316. 334. 412.
Neapel: 110. 142. 175. 222. 284. 317. 351. 413.
Sardinien: 31. 44. 142. 159. 189. 206. 222. 254.
Turin: 15. 63. Mailand: 63.
Sicilien: 254.
Tyrkiet: 286. 367. Constantinopel: 45. 110. 175. 206. 318.
Alexandrien: 46.
Asien: 84. 190. 287.
Palastina: 110.
Lontin: 255.
Cochinchina: 32. 127. 142. 207
China: 15. 142. 191. 303.
Afrika: 64. 335.
Amerika:
Sydamerika: 95. 415.
Nordamerika: 159. 255. 319. 336. 398. 414.
Ostindien: 367.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 1.   Søndagen den 12te Januar.   1862.

Indhold: Maria af Mørl. — Havens, Frankrigs og Italiens Finantser, og Peterspengen. — Kirkelige Efterretninger: Polen. Köln. Frankrig. Italien. Turin. China.

Maria af Mørl.

„Ikke jeg, men Kristus
lever i mig.“ Gal. 2, 20.

Svo som læser i Helgenernes Levnetsbeskrivelser, vil ofte have Veilighed til at kaste et Blik over i en høiere Verden af Vidunderer. Den Tid ligger rigtignok endnu ikke saa meget langt

bag os, i hvilken Vantroens Tjenere og Lærere snart troede at være færdige med deres Gjerning, nemlig ret dybt at indbilde det christelige Folk, at hiin høiere Verden af Vidundere, som Helgenernes Levnetsbeskrivelser vise os, kun er en „Fabelverden“, at „Helgenernes Legender“ kun ere smukke Sagn, at der aldrig er skeet saadanne Vidundere, at de nu slet ikke mere skee og naturligtviis heller ikke kunne skee. Desværre er det sandt, at Mange, hvis Opgave det havde været, at stille sig paa hiint Standpunkt, som Kirkens Tro byder, og derfor at banlyse hiin Vantroens Land, til hvis Udryddelse Kirken fremsød dem Troens Sandheder og hvortil ogsaa Livet i Kirken igjennem alle Aarhundreder fremsætter tilforladelige Kjendsgjerninger — at mange af dem lode sig rive med i denne ulykkelige Tidretning. „Jeg kalder hiin Verden en Verden af Vidundere“ — skriver en af vort Aarhundredes største Tænkere, Gørres, der formedelst sin Lands Kæmpekraft af Napoleon selv blev kaldet en „europæisk Stormagt“, — „jeg kalder hiin Verden en Verden af Vidundere; men, spørger jeg videre, hvor er der i mange Aar udkommet en Bog, som omfatter en saadan Masse af de mest overraskende Phænomener, af de allervigtigste, frugtbarste, indholdsrigeste Kjendsgjerninger, af de mærkværdigste, følgerigeste Begivenheder? Og alle disse rige Metaller have ved høilys Dag ligget ved Veien, og Ingen har villet bukke sig, for at opsamle dem! Thi de have indbildt hverandre, at det Altsammen var lutter Forblindelse og kun et Spilfegteri af Overtroen, og at det ikke var passende og allerede gjorde En latterlig, ogsaa blot at værdige det et eneste Blik. Saaledes er da Alt famlet forbi, idet de ivrig jagede efter de Stoffer, som Binden altid paany hvirvler op paa Alfarveien.“ Med saadanne Ord holdt Gørres en tidssvarende Prædiken for sin Tid, og udfastede derpaa i sin verdensberømte „Mystik“ et Billede af hiin Verden af Vidundere, som naaer ind i Helgenernes Liv, men i hvilken det ogsaa er tilladt Djævelen, indenfor de ham satte Grændser, at spille sit diaboliske Spil.

Iblandt hine tallose Personer, som Gørres fremsfører for

vort Die i sin „Mystik“, og hvis Liv enten ned efter berører diaboliske Afgrunde med alle deres Rædsler, eller op efter naaer ind i høiere himmelske Regioner, eller bliver berørt af begge, finde vi een, som endnu lever, som allerede for 29 Aar siden tiltrak sig Verdens Opmærksomhed i saa høi Grad, at i det ene Aar 1833 fra Juli til September Maaned henved 40,000 Mennesker af alle Stænder fra fjern og nær ilede til, for at see hende i hendes vidunderlige Tilstand og opbygge sig ved det ubefrivelige og gribende Syn. Det er Maria af Mørk i Byen Kaltern i Syd-Tyrol, ikke langt fra Botzen, som nu allerede i over 30 Aar har været betegnet med Frelserens Saarmærker, medens hun næsten altid i vidunderlig Hentykkelse (Ekstase) betragter Guds Hemmeligheder, og er for dem, som see hende, ligesom en Vhseftage, paa hvilken et vidunderligt Naadelys lysker, for at Alle, selv de mest forhærdede Syndere, oplyste ved Synet af hende, skulle rystes og opblødes, og derpaa søge og finde Naade og Forsoning hos Ham, som i Sin uendelige Kjærlighed og Forbarmelse endnu altid virker saadanne Vidundere paa svage Mennesker til de Troendes Frelse. Ogsaa Maria af Mørk er liig Barnet af Bethlehem bleven „sat til Manges Opstandelse i Israel“, men hun er ogsaa bleven „et Tegns, som modsiges“ af Bantroen. Da vi i sidstafvigte September Maaned (1861) i Selskab med to Geistlige paa en Reise igjennem de romantiske Bjerge i det fromme, trokatholste Tyrol besøgte Maria af Mørk i Klosteret i Kaltern og da i Nærheden saae hendes vidunderlige Saarmærker og havde Leilighed til at iagttage hende i og udenfor Ekstasen og modtage en venlig Erindring af hendes Haand, troe vi at bevise vore ærede Læsere en behagelig og nyttig Tjeneste, naar vi fortælle dem Alt „hvad vi selv have seet og hørt.“ Dog førend vi fortælle, hvad Maria af Mørk nu er, maae vi først i Korthed berette, hvad hun tidligere har været. Til hiin Naadehøide, paa hvilken hun nu staaer som den forklarede Frelseres Billede, har „Korsveien“ ført hende.

Maria af Mørk er nu allerede næsten 50 Aar gammel;

hun er født den 16. October 1812*). Godt opdragen af sin meget forstandige og fromme Moder, hjalp hun denne, som med stor Flid forestod en besværlig Huusholdning, da hun nogenlunde var voget til, med Iver og Dygtighed. Fra sin tidligste Ungdom viste hun sig altid som et godt Barn, stod sig paa det Bedste med sine Skolekammerater, deelte gjerne med dem hvad hun havde, og hjalp dem, hvor hun kunde. Hun havde gode Aands-gaver, uden egentlig at være aandriig; af Bøger har hun kun læst faa. Men hvad der udmærkede hende, var stor Forstandighed og Færdighed i alle Forretninger, derhos en hjærlig Godmodighed, som hun især viste imod de Fattige, og en sjelden Iver i Bønnen, hvilken hun ofte og meget hengav sig til især i den nærved hendes Forældres Huus liggende Franciscaner-Kirke. Allerede fra sit femte Aar skrantede hun ofte og meget. En legemlig Mishandling, som vederfarede hende i hendes 9de eller 10de Aar, efterlod meget skadelige Følger; der viste sig hyppig Blodopkastning med asthmatiske Brystflemlelse, og i den venstre Side dannede der sig en i mange Aar vedholdende Smerte. Uagtet duelige Læger behandlede hende, blev dog Ondet altid værre med Aarene. Hun befandt sig flere Gange ved Gravens Rand, de kirkelige Dødebønner bleve allerede forrettede for hende — men hun opnaaede alligevel atter en taalelig Helbred, dog uden at Spiren til Ondet blev qvalt. Hun blev ved Sygdommens Lidelser endnu mere indsluttet i sig selv og hengav sig endnu ivrigere til sine Andagtsøvelser. Omtrent som den h. Aloysius ved hans første Skriftemaal, saaledes gif det hende ved hendes første h. Communion: hun sank umiddelbart efter Modtagelsen af det h. Sacramente afmægtig sammen.

I hendes 13de Aar blev den ogsaa endnu levende Pater Capistran, en from og ved store Lidelser haardt prøvet Geistlig, hendes Skriftefader og hendes Families troe Raadgiver. Da Maria paa den Tid atter var kommen sig noget, sendte man hende over Bjergene til Ronsberg. Her traf et haardt Slag hende — Efterretningen om hendes gode og faa inderligt elskede

---

*) Gorres' „Myssik.“

Moders Død. Dette Slag saarede hende saa dybt, at man endnu tre Aar efter hørte hende at jamre over den Forevigede. Maria maatte nu vende tilbage til sin haardt hjemsogte Fader og med ham dele Byrden af en tilbagegaaende Huusholdning og Opdragelsen af sine endnu smaa Sødsfende. Men hun gjorde det med Glæde, da Gud jo vilde det saaledes, og udførte Alt med Iver og Dygtighed. Men hun blev ved alt dette altid alvorligere og mere indsluttet i sig selv, og tog i sin viftnok haarde Stilling endnu hyppigere end før sin Tilflugt til Religionen og Kirken. Paa Mobsigelser og ofte bitre Bemærkninger over det strenge Liv, som hun førte, manglede det naturligviis heller ikke. Men hun lod sig ikke forstyrre og forene med disse Gjenvordigheder, Spægelsler og Bodsøvelser, streng Fasten, Baagen i Bønnen, Afbræk i Sønnen, som hun stedse kun undte sig paa det haarde Gulv. Ofte stod hun, breven af Bønnens Aand, op Kl. 2 om Natten, og var Kirken endnu lukket tidlig om Morgenen, saa fandt man ikke sjelden Maria allerede knælende og bedende paa Dørtrinet.

I sit 18de Aar blev hun syg paa det Heftigste. Krampetilfælde af enhver Art gjenemtraf hendes svækkede Legeme, Convulsioner rystede hendes Lemmer og de indvortes Blødninger indfandt sig atter hyppigt. Da Rægen kom til hende, var det den 29de Dag at hun kun havde fristet sit Liv med noget Limonade. Han anvendte derved det i Medicinen Brugelige, lod hende indgnide med Opium, og forordnede hvad han ellers ansaae rigtigst. Hun følte sig ogsaa lettet derved, Krampetilfældene ophørte, og den dybt rystede Natur beroligede sig efterhaanden atter. Men til fuldkommen Sundhed vilde det ikke komme; Smerten i Siden ophørte ikke og hun sygnede stadig. Et Aar eller mere var hengaaet, da spurgte hun en Dag Rægen, om han ansaae hendes fuldkomne Helbredelse for mulig. Da denne svarede, at han ikke kunde love hende nogen Helbredelse, men ved gjentagne Anfald blot Lindring af Smerten, svarede hun med fast Beslutning, at hun, naar hun ikke kunde helbredes, heller ikke behøvede nogen Lindring, da hun var beredt til med Glæde at tage al den Lidelse paa sig, som Gud tilsendte hende. Denne

Beslutning var en Act af heltemodig Kjærlighed til at lide og barnlig Kjærlighed til hendes Fader, hvem hun ikke vilde falde til Byrde under hans mislige Formuesomstændigheder.

Saaledes vare hendes udvortes Førelser. Hun vandrede daglig paa Korsfets Vej; hendes eneste Lægedom i alle hendes Lidelser var den hyppige Annammelse af det allerh. Alterens Sacramente, og ved den for Alle gjeldende Grundfætning: „Haanden ved Arbeidet, Hjertet hos Gud!“ gjorde hun store Fremskridt i det indvortes Liv, uden at hendes Omgivelse endnu bemærkede noget Særdeles.

(Fortsattes.)

Pavens, Frankrigs og Italiens Finantser, og Peterspengen.

Den i Turin udkommende katholske Tidende Armonia bringer i sit Nummer af 16. November under ovenstaaende Overskrift en Artikel, der er ligesaa interessant ved sine Meddelelser og Bemærkninger, som den indtrængende opfordrer alle Katholiker til ivrigt at vedblive med deres Kjærligheds-gaver for den h. Fader. Vi give den, paa nogle Afsfortelser nær, i ordret Oversættelse og ere overbeviste om, at alle vore katholske Læsere med os dele de Tanker og Følelser, som bejæle Katholicismens troe og utrættelige Forkæmpere hiinsides Alperne.

„Ved første Diekast kunde Sammenligningen imellem Pavens, Frankrigs og Italiens Finantser synes besynderlig, upassende, ja latterlig. Hvorledes tør man vove at sammenligne Pavens Finantser, som jo er fattig og udplyndret og modtager Almisser, med det franske Keiserdømmes og „Kongeriget Italiens“, hvor der gives saa mange Professorer i den politiske Deconomie, hvor Velstanden blomstrer og mægtige Fremskridt af enhver Art aabenbare sig?! Om ogsaa den ærede Læser skulde være tilbøielig til kun flygtigt og med ringe

Opmærksomhed at gennemlæse denne Artikel, saa vil han ved nogen Fordomsfrihed og Upartisthed tilstaae, at Armonia har Ret."

"Vi maae først erindre om den Sammensværgelse, som blev aftalt i Frankrig og Italien, eller snarere imellem nogle Fransmænd og Italienerne, nemlig at ville udhungre Paven og saaledes nøde ham til, af Mangel paa Levnetsmidler, at capitulere, saaledes som dette skeer ved beleirede Fæstninger. Omendstjondt de pavelige Finantser havde lidt meget ved den mazzinistiske Revolution i 1848 og 1849, vare de dog ved uafslidelige Besværelser, god Control og streng Sparommelighed i A. 1859 atter bragte i en ordnet, regelmæssig Tilstand."

"Den pavelige Finantsministers Regnskab for A. 1858, det sidste, som kunde forelægges i ordnet Form, da Romagnaen i 1859 blev frarevet Paven, giver følgende Tal:

Indtægter 14,662,087 Thlr.

Udgifter 14,520,021 —

"Indtægterne overstige saaledes Udgifterne, og paa samme Tid, da Hoffet i Turin, i Throntalen af 10. Jan. 1859, gjorde den Tilstaaelse, at „Handelskrisen etc. etc. indtil da havde været en Hindring for at see det Haab realiseret, at gjenoprette Ligevægten imellem de offentlige Indtægter og Udgifter“, vare de Forhaabninger, som man havde nærret, realiserede i Rom, trods Handelskrisen!"

"Revolutionen har nu atter fuldkastet det af Pius IX. og hans Ministere fuldførte Værk. Man har frataget Paven hans bedste Provindser, Bologna og Romagnaen, Marken og Umbrien og for største Delen ladet ham betale den Gjæld, som hvilede paa disse Provindser. Pavens Fjender i Frankrig og Italien sagde: Lad kun Tingene stride saaledes fremad. Pius IX. med saa store Forpligtelser og tarvelige Indkomster, vil komme til at capitulere; Bankerotten er uundgaaelig for hans Regjering og tidlig eller sildig vil han bede om vor Bistand, for at afhjælpe sine egne og de af hans Undersaatters Fornødenheder, som han endnu har tilbage."

"At tale paa menneskelig Viis, var Planen godt udtenkt og maatte lykkes. Visse Franskmænds og Italieneres Forudseenhed syntes at ville stadfæste sig, da Søderne Rothschild ved Slutningen af A. 1860 bekjendtgjorde i Paris, at de maatte suspendere Betalingen af Renterne af det pavelige Laan, fordi de fornødne Fonds endnu ikke fuldstændigt vare dem oversendte fra Rom."

"Dette foraarsagede et Glædeskrig i hele den revolutionaire Presse og man vil erindre sig, hvorledes Søderne om Kap med Opinione hvidskede og snakkede om den „pavelige

Bankerot"" i det Haab, at man nu snart kunde bringe Stola og Tiara til Ghetto (o: Bødequarteret i Rom). Paven's Hjender havde i deres Beregninger glemte vigtige Factorer: Guds Forsyn og hine ophøiede Ord, som Jesus Christus talte til Sine Disciple: I ere mere værd end mange Spurve; og paa den anden Side de katholske Nationers Hengivenhed, Kjærlighed og Edelmødighed imod deres Fader og øverste Præst."

"Det er en unegtelig Kjendsgjerning, at Forsynet, især ved Peterspengen, har fyldt den pavelige Regjerings Kasse paa en Maade, at den i Aarene 1859, 1860 og 1861 har kunnet tilfredsstille alle sine Creditorer og endog opfylde alle de Provindsers Forpligtelser, som ere fratagne Paven og hvis Indkomster det æble Piemont opkrævede. Desforuden havde den h. Fader endnu tilstrækkelige Fonds tilbage, til at fremme de skønne Kunstler, understøtte og opmuntre Kunstnere, udføre storartede Arbejder, uddele rigelige Amniser og ikke blot at bevise Roms Fattige Beljærninger, men selv at komme Betrængte i Turin til Hjælp!"

Men hvad har der tildraget sig i Frankrig og det øvrige Italien? Indtægterne af de Paven frarevne Provindser have ikke forøget den piemontesiske Statskat, men den er tværtimod bleven magrere med hver Dag. Den saak. „Kirkekasse"*) i Turin gjør den Erfaring, hvorledes alle Indtægter af Kirkegodserne gaae op i Røg; jo mere den sequestrerer, incasferer og sælger, desto større bliver dens Tomhed. „Vore Finantser (siger Armonia) blive slettere i samme Grad som man annecterer Piemont nye Provindser, og Ondet er blevet saa stort, at man i A. 1861 gjorde et Laan af 720 Mill. Fræs., hvis Betingelser vare saaledes stillede, at Creditorerne betalte 70 Fræs. og derfor fik et Gjeldsbeviis paa 100."

„Men selv dette Laan har ikke havt den forventede Virkning. Alt gik meget godt, saalænge det kun dreiede sig om at sætte sorte Bogstaver og Ziffer paa hvidt Papir. Men da det kom an paa at omsætte det Skrevne i haandgribelig Virkelighed, kom man i Forlegenhed. Det er sandelig u hørt i Finantshistoriens Annaler, at Hr. Bastogi (den piemontesiske Finantsminister) saae sig nødt til, endnu førend Terminen for Betalingen af den tredje Tiendebeel af Laanet var forfalden, at give Laantagerne Hønstand til stor Skade for vor Credit."

„Vore offentlige Fonds ere sunkne paa en strækkelig Maade og staae for Tiden saa lavt, at det virkelig er beklagelsesværdigt,

*) D. e. hin Kasse, som incasferer alle Indkomster fra de udplyndrede Kloster og Kirker.

medens Paven's Fonds, som er fattig og berøvet og modtager Almisser, blive negocierede paa alle Børser til høiere Courser, end „Kongeriget Italiens“ Papirer. Forlegenhederne voxe fra Dag til Dag, og Bastogi, der fra ingen Side veed at skaffe Penge, kunde muligviis forfalde til Pierre Devigne's Banvid, som knuste sit Hoved imod Væggen.“

„Efterat Italien saaledes var hjemfalden til sin Skjebne, kom Raben til det napoleonste Frankrig, som syntes at svømme i Guld og have nok deraf for sig og den halve Verden. Fordi det maatte tage, give og give ud, er det franske Skatkammer blevet tømt, og netop nu anbefaler Napoleon sig til den samme Tode Fould, som han fort i Forveien havde affkebiget, men som nu skal søge Midlet til at bringe Finantserne paa Tode og forebhgge en keiserlig Bankerot!“

„Fould arbejder, søger, stuberer og til Slutningen gjør han, hvad „Kongeriget Italiens“ Ministere gjøre, nemlig gjør Laan og forhøier Skatterne. Og paa samme Maade som Hr. Bastogi i Turin sætter alle Italienerne paa piemontesisk Fod, d. v. s. lader dem nu betale 40 Lirer medens de tilforn kun betalte 15, saaledes forsker Fould i Paris efter, om der ikke gives Ting, for hvilke man endnu ikke betaler, imedens man allerede i Frankrig neppe har mere Luft og Lys frit.“

„Hans Forskninger skulle have ført ham til den Opdagelse, at Frictionsvovlstykkerne og de Regninger, som Rjovmændene sende deres Kunder, endnu ikke ere beskattede. Med disse to nye Skatter og et nyt Laan af 700 Mill. Fræs. vil Fould sølgelig beskjente Frankmændene.“

„Paven's Undersaatter høre med Hensyn til Skatterne til Europas mest begunstigede Indvaanere. En fransk Diplomat, Grev Rayneval, siger i sit bekjendte Memorandum af 14. Mai 1856: „De pavelige Stater maae i Henseende til Skatterne regnes til Europas gunstigt stillede Nationer.““

„Vi ville ikke paastaae, at Skatterne i Rom slet ikke ere blevne forhøiede i den sidste Tid. Men hverken Paven eller hans Regjering have gjort dette. Romerne have selv frivilligen paalagt sig en Skat og betale den hver Maaned med Glæde, berebwilligt, punktligt, nemlig Peterspengen, som i selve Rom indbringer mere end i nogensomhelst anden Stad. Giornale di Roma udkommer næsten altid med overordentlige Bilag, som indeholde Fortegnelser over de extraordinaire Gaver, som Romerne skjenke den h. Fader.“

„Maatte Hr. Bastogi i Turin engang gjøre det Forslag, at indføre en Ricasolipenge, eller Hr. Fould i Paris gjøre sig den Uleilighed, at oprette et Erkebroderiskab for en Napoleonspenge! Vi vilde snart faae at see, hvor meget Turi-

nerne og Pariserne da vilde give. Vi vilde snart faae at see, om Frankrig og Italien frivilligt vilde paalægge sig selv nye Skatter, for at opretholde deres nuværende Regjeringer. Vi vilde da kunne bedømme, hvilken Hengivenhed og Kjærlighed Ricasoli og Bonaparte nyde, og vilde være i Stand til at bedømme den Kjærlighed, som den ædle Pius IX. finder hos sine romerske Underfaatter."

"Paven, og fortrinsviis den nuregjerende Pave Pius IX., er en Tyrste, som sjelden finder sin Rige. Alt hvad han har, giver han bort til Rom og Romerne, medens Napoleon III., for at anføre et Exempel, tager fra Franskmændene efter en storartet Maalestof. I Frankrig har Keiseren, foruden sine Paladser, aarlig 36 Mill. Fræ.; den nu afdøde Prinds Jerome havde 1 Mill. Fræ., Prinds Napoleon har 300,000 Fræ., Prindsesse Mathilde 200,000 Fræ. Den 23. Febr. 1859 bleve disse sidste Summer forhøiede til 2,200,000 Fræ. Prinds Napoleon erholdt til sit Bryllup desuden 800,000 Fræ., og hans Gemalinde har i Tilfælde af at hun bliver enke Løfte om en aarlig Livrente af 200,000 Fræ., fort sagt, Keiserens Familie koster Frankrig aarlig 40,000,000 Fræ., siger fyrgethve Millioner Fræ.*")

"Frankrig og Italien kunne trods Skatter, som neppe kunne opskrues endnu mere, trods Laan under de byrdefuldeste Betingelser, dog neppe bevare sig fra en Vankepot, og Pius IX. har allerede regjeret i tre Aar ved Hjælp af frivillige Gaver. Tre Regjeringsaar, ved saa store Udgifter og saa ringe Indtægter, ere et sandt Vidunder, et Vidunder af Kjærlighed, af Sparsonnelighed, af det guddommelige Forsyn, et Vidunder, som vil blive optegnet i Historiens Boger, hvorledes nemlig Pius IX., berøvet og fattig, i Aarene 1859—60—61 har fundet Midler til at fyldestgjøre alle sine Regjerings Forpligtelser og Udgifter og selv oven i Kjøbet at kunne gjøre godt imod selve sine Raadsmænd."

"Vi komme endnu engang tilbage paa det Punkt, vi gif ud fra. Vi sagde, at Regjeringerne i Paris og Turin, som smigrede sig med at kunne tvinge Paven ved Mangel, nu selv lide af svære finantzielle Trængsler. Begge disse Lande hungre og deres Skatkammer er tomt. Medens de haabede at tage Rom, ved at unddrage det Subsistensmidlerne, bliver Rom reddet, og Paris og Turin lide Nød." — — —

---

*) Ifølge de senere Beretninger skal Keiserens Civilliste nu forhøies til 60 Millioner!

Vi have kun Lidet at tilføie disse smukke Tanker og træfende Sammenligninger. Pius IX. repræsenterer den mest ophøiede og betydningssfuldeste Sag, som kan afhandles i de menneskelige Tings Historie. Han repræsenterer den som Pave, som Overhoved og Fader for to hundrede Millioner Troende. Kunne vi taale, kunne vi forene det med vor Samvittighed, Pligt og Ære, om ogsaa kun een af hans Fjenders, Netsfærdighedens og Sandhedens Fjenders, ondskabsfulde, forsmædelige og lumste Hensigter skulde gaae i Opsyldelse?

Det guddommelige Forsyn staaer Christi Stedfortræder synligt bi. Men hvorved? Hovedsagelig derved, at Det oplyser de Troende om Verdens nuværende sande Stilling, at Det indgyder dem Kjærlighedens, Edelmødighedens og den virksomme Ofservilligheds Sindelag. Skulle vi lukke vore Sjæle for denne Oplysning, for denne Bækkelse og Naade? Gud fuldbyrder et stort Værk i Nutidens stormende Bevægelser. Kunne vi vægre os ved at stjenke dette Værk vor Medvirksomhed? Og naar vi offer vore Gaver, offer dem med Udholdenhed og Stormodighed, hvad opnaae vi? Mere end vi formaae at udtrykke. Pius IX. vil værne om sin Værdighed som Christenhedens Fader og sine Undersaatters faderlige Fyrste i alle Henseender. Rigdommen af vore Gaver vil beskytte og forsøge hans Embedes hellige Frihed og Uafhængighed, saa at han med Kraft kan virke for hele Kirkens Vel. Af vore Almisser fremblomstre hans Velgjerninger, hans Høimodigheds og Netsfærdigheds Værker, Bestyttelsen af Kunst og Videnskaber, Befordring af Fromhed og den herlige Glands, i hvilken Verden beundrer de Troendes Fader.

Lad os derfor fjerne alle Skranke for et sneverhjertet Sindelag! Den store Tid kræver Stort. Hvor høimodigt offer troe Nationer sig ikke for deres fordrevne Fyrster, hvor rigeligt betale politiske Partier ikke for deres Diemed, hvor udholdende kæmpe undertrykte Nationer ikke for deres Frihed! Da engang Maria Theresia, Østerrigs bekjendte og berømte Keiserinde, trængt fra alle Sider, mødte i de ungariske Magnaters Forsamling med den tilkommende Arving til hendes vaklende Throne som et hjælpeløst Barn paa sine Arme, da opflammedes de tappre Mænds Hjerter til glødende Begeistring, Sværdene fløi vilkaarligt af Stederne og den eenstemmige Ed høstes af Alles Mund: *Moriamur pro rege nostro Maria Theresia* („Lad os døe for vor Dronning Maria Theresia!“). Og efter saa Uger var en Hær samlet, ved hvis Heltemod det lykkedes at redde det truede Rige. Men hvad er en ung Fyrstinde i for-gængelig Skønheds Glands og Ulykkens Forklarelse, hvad er et verdsligt betrængt og søndersplittet Rige i Sammenligning med den ærværdige Præsteolding paa St. Petri Stol og Jesu

Christi haarbt forfulgte Rige? Pius IX., hellig ved enhver Dhd, indviet ved Kummer og Forfølgelse, mægtig tiltrækkende ethvert Menneskehjerte ved sit Hjertes Kjærlighed og Mildhed, straalende i aandelig Glænde af det høieste, himmelske Kald paa Jorden, bærer den lidende Kirke i sin Sjæl og viser os den i sine klagende Ord's Speil. Den skal berøves sin tusindaarige Arv, den skal, hvis det var muligt, udryddes fra Jordens Aasyn. Brænde da ikke ogsaa vore Hjertes, gribe da ikke Kjærlighed og Begeistring ogsaa vore Sjæle? Verden tør ikke bestemme Kirken, og Fædrelandskjærlighed Kjærligheden til Jesus Kristus. Vore Bønner finde deres Vej til Himmelen, vore Offere flyde sammen ved Jesu Christi Stedsfortræders Fødder, og om fornødent gjøres, sværge vi ogsaa:

Moriamur pro Papa Nostro, Pio IX.!

Kirkelige Efterretninger.

Polen. Geistlighedens Trængsler. Om Tilstandene i Warschau lyde Efterretningerne modsigende. Efter en Correspondance til Monde fra Warschau af 8. Dec. (hvormed en Skrivelse i „Kreuz = Ztg.“ af 11. Dec. stemmer overeens) er Dødsdommen affagt over den firrindstyveaarige Bispedømme-Administrator Dialobrzeski „formedelst Høiforræderi og offentligt Oprør“. Da man forkyndte ham hans Dom og opfordrede ham til at ansøge Keiseren om Benaadning, sagde han: „Jeg betragter denne Domfældelse som en Naade af Herren; jeg har intet at bede Keiseren om.“ Efter Sigende skal Dødsdommen være forandret til ti Aars Forvisning til Siberien. Efter samme Correspondance henses i Warschaus Citadel 162 Præster som Fanger (hele Kongeriget tæller 2500 katolske Præster); Veiene ere fulde af Fanger, som man sender til Drenburg (Siberien); fornylig bleve 40 Personer, hvoriblandt 8 Geistlige, sendte fra Warschau derhen som Recruter. Trods alle disse Efterretninger giver det russiske Gesandtskab i Berlin følgende „Berigtigelse“: „Der er ingen Geistlig bleven sendt hverken til Drenburg eller til noget andet Sted som Recrut. Tallet paa de i Warschaus Citadel arresterede Præster er ikke 162, men 14; Processen imod Administrator Dialobrzeski er endnu ikke endt.“ — Døsværre er Benegtelsen af Kjendsgjær-

ninger altfor brugelig i Rusland, til at denne „Berigtigelse“ ikke burde optages med største Forsigtighed.

Köln. Den herværende Svendeforenings høitfortjente Præses, Domvicar Kolping har til Dotation for Embedet som Rector for Svendeforeningen ved den herværende Minoritkirke ffjentet den betydelige Capital af 10,000 Thlr. Hans Hensigt gaaer ud paa, derved i Fremtiden at sikkre Foreningens Præses en kirkelig Stilling, som giver ham Leilighed til fortrinnsviis at indvie sig til Omsoorgen for Foreningen.

Frankrig. Hvorledes man behandler religiøse Ordener. For nogle Uger siden gjorde en Avisnotits, hvorefter den franske Regjering har undertrykt den h. Unions Damsamfund i Douai, „fordi den havde deeltaget i Jødepigers Bortførelse“, stor Opsigt. Vi have nu modtaget nærmere Oplysninger desangaaende. Erkebiskoppen af Cambrai har under 5. Nov. udstedt en Rundskrivelse til sin Geistlighed, hvori han behøver den stedfundne Fremgangsmaade mod hiint Ordenshuus. Der synes ogsaa at have været temmelig megen keiserlig Vilkaarlighed med i Spillet ved denne Handling. Mjgr. Regnier, Erkebiskoppen, constaterer først, at der af næsten 700 Medlemmer, som Congregationen tæller, kun var en eneste, den tidligere Forstanderinde for Huset i Douai, som var indviklet i den for 8 Maanedes siden forhandlede Proces i Anledning af to „Jødepigers“, Elisabeth og Louise Bluth's, Bortførelse. (Begge vare Christne og stulde af deres Søster Siona bringes til Belgien, for at undgaae Faren for en anden Bortførelse ved deres jødiske Moder og Søderne; Elisabeth Bluth var nemlig allerede tidligere bleven solgt til en jødisk Familie i England og med Møje bragt tilbage; Elisabeth og Louise Bluth bleve af deres Søster Siona bragte til Klosteret i Douai og nøde der paa hendes Bøn nogle Timers Afsl). Retten i Douai fandt ikke Klagen antagelig imod den nævnte Ordensdame, som siden kun figurerede i Forhandlingerne som Vidne. Desuagtet skrev den bekjendte Cultusminister Rouland den 13. Juli til Erkebiskoppen, at han fandt sig foranlediget til hos Keiseren at andrage paa Ophævelse af Autorisationen for det hele Samsund; to Maanedes senere udlagde Hr. Rouland den annoncerede Forholdsregel derhen, at den kun vilde bestaae i at unddrage den Moderhuset i Douai specielt bevilgede lovlige Existents. Erkebiskoppens Indvendinger hjalp intet, ligesaa lidt Statsraadet i Douai's eenstemmige Erklæring imod den paatænkte Forholdsregel, og den 10. October udkom da Decretet, hvorefter Huset i Douai mister sin lovlige Existents, og Titelen af et Moderhuus skal overdrages til et andet Huus efter Forslag fra Erkebiskoppen.

Selve den h. Unions Samfund, som leder 174 Opdragelseshuse, hvoraf 118 alene i Erkebispecefet Cambrai, hvilke for Diebliffet ere betroede mere end 20,000 Børn, bliver bestaaende og kan fortsætte sin smukke Virksomhed.

— Conferentsen af den h. Vincents af Paul i Wien Rodez havde oprettet en Skole for Garnisonens Soldater, hvori disse med deres Foresattes Tilladelse gratis bleve meddeelte Underviisning i Læsning, Skrivning, Regning, og fra Tid til anden ogsaa i Religion. Paa Krigsministerens Befaling er denne Skole nu bleven lukket. Det Samme vil vel skee paa mange andre Steder. Alt dette i „Oplysningens“ og „Frihedens“ Navn og Interesse!

Italien. Bevægelse i den katholske Kirke. At den sardiniske Regjerings kirkerøverske Politik og den protestantiske Propagandas Anstrengelser ogsaa have sine gode Sider, idet de lunke Katholiker derved vakte, frengaaer tydelig af følgende Correspondance i den protestantiske „Kreuzzeitung“ fra Florents af 29. f. M.: „Med Interesse følger jeg her en Dominicaners Prædikener, der som Medlem af Prædikeordenen ikke uværdig repræsenterer denne. Umiskjendeligt har man her i religiøs Henseende taget en anden Retning. Man er bleven fat i den Nødvendighed, at maatte optræde imod Protestantismen; forhaabentlig vil dette tjene til at stille Klinten fra Hveden, der var nærved at blive opslugt af hiiin. Jeg er ellers ingen Ynder af Controversprædikener; men i dette Tilfælde anerkjender jeg deres Berettigelse. Foredragene ere fulde af Ild og Liv, af italiensk Charakter, og vidne om lærd Dannelselse og en ikke almindelig Nidkjærhed for Guds Ord. Mangen Yttring vilde maaskee neppe finde Naade for deres Øren, som nu føre Statsrøret! Hele Forsamlingen lytter med spændt Opmærksomhed til hans Tale, der vel varer en halvanden Time; man hører ikke en Lyd, men kun til Slutningen efter italiensk Vis et begejstret — „Bravo“! Det er Foredrag, som i Grunden ikke ere Prædikener, omendkjøndt de blive holdte i en Kirke; „Conferentser“ efter P. Lacordaire's og Andres Maneer; der bliver ikke nogen Skriftext lagt til Grund for dem. — Oggsaa paa Landet er det bemærkeligt, at den italienske Geistlighed opmander sig. Præsten ved den lille Landsbykirke i C., en ellers meget jævnt Mand, bestræbte sig for, under mit derværende Ophold, paa en god Maade, saavidt dette lod sig gjøre fra Prædikestolen, at fremstille for Menigheden Tidsbegivenhederne i det rette Lys og advare dem for at dele Anskuelse med de liberale Blade, hvormed Landet bliver oversvømmet. Tidligere talte man kun om Landgeistlighedens Uvidenhed og undgik at høre deres Præ-

dikener. Politiken har tilveiebragt et gunstigt Om-
sving, som heller ikke er til at miskjendes hos Lagsfolk.
Medens man ellers fortrinnsviis kun faae Fruentimre og nogle
gamle Mænd i Kirkerne, ere nu begge Rjøn og enhver
Alder repræsenterede. Tidligere skristede en Mand, som
ikke vilde holdes for enfoldig, kun i al Stilhed paa den Geist-
liges Bærelse og communicerede helst i en eller anden affides
liggende Kirke. Dette er ophørt, man skammer sig ikke
mere ved Religionen; det staaer altsaa til at haabe, at
Iveren vil vende tilbage." — Guds Wiisdom veed ogsaa at
ublede Godt af det Onde.

Turin. Bladet Armonia i Turin har ifølge sin sidste
Meddelelse i det Hele indsendt en Sum af 503,860 Lirer i
Peterspenge til Rom. Til en endnu større Sum beløbe de
værdifulde Gjenstande og Kostbarheder sig, som Bladets Redac-
tion har modtaget som Foræringer til den h. Fader, saa at
Totalsummen af de Kjærligheds-gaver, som denne udmærkede
Journal alene har indsamlet, langt overstiger en Million Lirer.
Men deraf erkjender man tillige, hvor dybt Urefrygten
imod den h. Fader er rodfæstet i Italienernes Hjærter,
og at deres Tal virkelig er forholdsviis ringe, som
nu bestræbesig for at tyrannisere og dechristianisere
Italien. Det forstaaer sig af sig selv, at den h. Fader ogsaa
fra mange andre Sider modtager mange Gaver af troende
Italienerne, og derved, saavel som ved de øvrige katholske
Landes frivillige Bidrag, er den pavelige Regjering nu sat i
Stand til at kunne dække Udgifterne for A. 1862. Et herligt
Resultat af de Troendes barnlige Kjærlighed til Christenhedens
almindelige Fader, som angreben, trængt og plyndret af alle
Helvedes Magter, bestyrer Guds Kirke med sine Børns Al-
misser, og tillidsfuld fører Petri Skib selv under de heftigste
Storme, medens de mægtigste Riger neppe formaae
at afværge usalige Bankerøtter og de vældigste Mo-
narkers Throner trues med at omstyrtes! I Ravenna har
en fattig Pige ogsaa villet bringe en Kjærligheds-gave for den
h. Fader, men da hun ingen Penge havde, affskar hun sit
smukke Haar, solgte det for tre Rigsdaler og sendte dette
Bidrag glad til Bladet Armonia's Redaction. Hvilket rø-
rende Exempel paa det sande Folks Kjærlighed til Pius IX.,
den store ubødelige Pave!

China. I China, hvor der for 25 Aar siden kun vare
4 apostoliske Vicariater, er der nu 20 saadanne med Biskopper
og et tilstrækkeligt Antal europæiske og indfødte Præster; Semi-
narier sørge for Opdragelsen af Præster. Omvendelserne ere

der forbundne med store Vanffeligheder, da de chinejske Forældre pleie at tage det udtrykkelige Løfte af deres Børn, at de aldrig maae blive Christne. Paa Christi Legemsfest f. A. blev Processionen for første Gang holdt i Peking under aaben Himmel, rigtignok kun indenfor Ringmurene omkring Domkirken, som nu atter er givne tilbage til den katholske Gudstjeneste. Valdakinen blev baaren af fire katholske chinejske Stabsofficerer i Gala-Uniform, med lange vaiende Fjederbuske paa Hovedet og store Medailler paa Brystet og Ryggen, som det er Brug i China. Dvasterne paa Valdachinens Snore holdt fire fornemme Europæere, Medlemmer af de katholske Gesandtsfaber. De Troende og Skolebørnene sang kirkelige Hymner i det chinejske Sprog. Ringmurene og Tagene paa Nabohusene vare tæt besatte af hebenste Tilskuere.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 12. Januar. — 1ste Søndag efter Epiphani. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

Søndagen d. 19. Januar. — 2den Søndag efter Epiphani. — Broderskab. — Form. Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Kl. 12 stille Messe og Forelæsning paa Fransk (Lecture pieuse). — Efterm. Kl. 3 Andagt.

NB. Søndagen d. 19. Januar finder den første Dvartals-Indsamling af „Peterspengen“ Sted; til den Ende vil der i Kirken under Orgelet være opstillet en Bøsse med Paaskrift: „Peterspenge“, i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaels-Broderskab kunne nedlægge deres Dvartals-Contingent, saafremt de endnu ikke stulde have ydet det.

Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7½ og 8¼ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente). Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

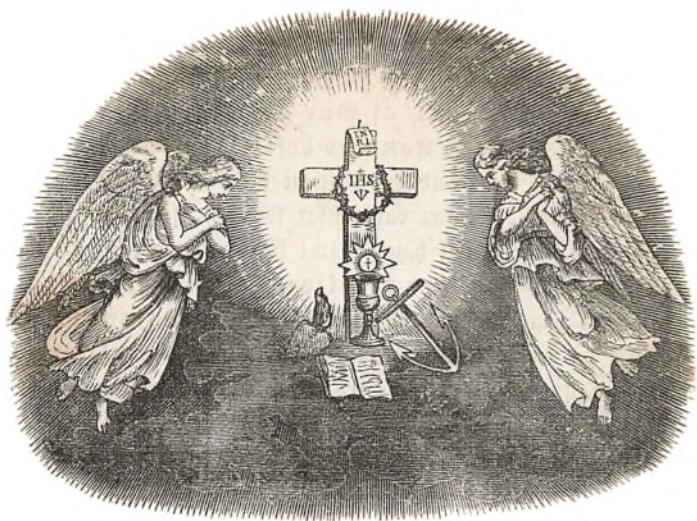
Med nærværende Nr. følger Titelbladet og Indholdsfortegnelsen til *Scandin. Kirketidendes 9de Aargang.*

Corresp. Hr. Jo. de Sab. Jeg takker paa Marieforeningens Vegne. Maatte mit Memento i den h. Messe blive ret velsignelsesrigt for Dem saavel som for den Hedengangne. Requiescat in pace! — — G. . . . .

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler **C. A. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Eriær's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 2.

Søndagen den 26de Januar.

1862.

Indhold: Maria af Mørl. (Fortsat.) — Virk Godt i din Stand. — En Protestant. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Sardinien. Cochinchina.

Maria af Mørl.

(Fortsat.)

Maria af Mørl maatte gennemgaae en endnu haardere Videlseskole og bestaae endnu sværere Prøvelser, førend hun var forberedt til hine overordentlige Naadegaver, i hvilke vi nu beundre hende. Den strækkeligste af disse Prøvelser gaaer

efter Kirkefædrenes Lære og Helgenernes Bekjendelser i talrige Kjendsgjerninger saa vidt, at Gud overlader Sjælene for en Tid til de onde Anders heftigste Angreb, som pine dem saa længe som Gud har bestemt det — kun med den ene Indskrænkning, som ogsaa var fastsat for den af Djævelen haardt trængte Hjob: „Men hans Sjæl skal du bevare.“ Villien til det Gode og Onde forbliver fri. Helgenernes Liv er ikke fattigt paa saadanne Exempler. Den h. Antonius' Anfegtelser ere endog blevne ordsproglige. Hvorledes det er fat med saadanne Sjæle i disse frygtelige Kampe, hvad disses Dømed og Maal er, det erfare vi bl. A. af Maria M. de Pazzis' Aabenbaringer. Det blev hende forkyndt, at det var tilladt Djævelene paa mangehaande Maader at angribe og friste hende indvortes og udvortes. „Viid“, sagde Herren til hende, „at Jeg vil fratage dig Bevidstheden om Min Naade, men ikke selve Naaden, som altid vil blive hos dig. Saa længe denne Berøvelse vedvarer, med hvilken Jeg vil prøve dig, ville mange Løver komme fra Helvede for at overvinde dig; men forsag ikke! Sørg da endnu oprigtigere end hidindtil for at du altid bevarer dig i Følelsen af din Intethed. Jo heftigere de da anfalde dig, desto nærmere vil Min Hjælp være dig, omendtskjønt du hverken vil kunne føle eller bemærke den. Denne Berøvelse kommer over dig til Glæde for de saligste Aander, til Exempel for de dødelige Stabninger, til Pine og Bestæmmelse for Djævelene, til Vederqvælgelse for de lidende Sjæle, og dig selv til Trøst.“

Det var omtrent i Aaret 1830, da Maria af Mørk indtraadte i denne Videlsens Skole. De affhyeligste Skikkelser viste sig for hende baade ved Dag og Nat, selv paa Veien til Kirken. Hun blev derved betagen af en saadan Skræk, at hun i sin Angest ofte søgte at skjule sig. Henimod Aaret 1831 blev denne Tilstand endnu frygteligere. Videlserne paa Legeme og Sjæl bleve endnu haardere. Af og til udraabte hun midt i denne skrækkelige Tilstand: „O min Gud, hvad er det dog for en Elendighed!“ Skrækkelige Skikkelser omringede hende og viste hende Alt, hvad der tilfredsstiller den urene Nydelses-

fyge, og ligesom den sidste Rest af Begjerlighed rørte sig i hende, blev det paanødt hende med Magt, og strax efter paafulgte indvortes Stikken og Brænden og skærende Smerter. Saaledes blev den sidste Rest af nydelsessyg Begjerlighed dræbt i hende og hun selv forberedt til at blive betegnet med Dens Saarmærker, i Hvem aldrig nogen uordentlig Lyst rørte sig — med Jesu Christi Saarmærker. Ofte blev hun af en ushyelig Haand kastet om paa Gulvet og derpaa, angreben af skrækkelige Krampetilsælde, slog hun med Hovedet imod Seng eller Stole og imod Gulvet, saa at man skulde troe, at hun havde saaret sig dødeligt. Men, kom hun atter til sig selv, fandt man hende usaaet, og hun havde blot nogle Smerter i Hoved og Lemmer. Hendes endnu levende Skriftefader, Pater Capistran, den daværende Sognepræst der paa Stedet, Hr. Eberle, og andre Personer af hendes nærmeste Omgivelse vare ofte Vidner til de skrækkeligste Anfald, i hvilke hun fuldkommen lignede en Besat.

For ikke at vække Opsigt havde man søgt saa meget som muligt at skjule disse og endnu mange andre ved demoniske Indflydelser bevirkede Lidelser og Tilstande, som vi ikke her videre ville omtale. Men Mangt blev dog bekjendt deraf, og det Beshynderlige, som laae i den hele Tildragelse, gjorde Folk mistænktsomme. Derfor sagde Skriftefaderen en Dag til hende: „Du seer, hvorledes alle disse Ting forvirre og vildlede Folk; henvend dig derfor i ivrig Bøn til Gud, at Han vil befrie dig fra denne Plage.“ Hun lovede at gjøre som han havde sagt, og sagde derpaa efter nogen Tids Forløb, da hun atter gik til den h. Communion, efter hvilken hun altid i nogen Tid var rolig og uanfegtet: „Herren har sagt, at jeg i en Kirke skal lade holde almindelig Bøn for mig. Men Dem skal jeg være streng lydig i Alting.“ Begge Dele skete, og Plagen aftog betydeligt. Men den ophørte først ganske, da man paa hendes gjentagne Bøn endelig i Juni 1833, med Biskoppens Tilladelse, anvendte paa hende den kirkelige Exorcismus i al Stilhed og uden at vække den ringeste Opsigt.

Maria kunde omtrent være 20 Aar, da hine Lidelser nærmede sig deres Ende. Men allerede midt under disse havde

der udbannet sig noget Andet hos hende, som snart traf Tusinde til Kaltern — Ekstasen, eller Henrykkelsens Tilstand, hiin vidunderlige Tilstand, om hvilken vi saa ofte læse i Helgenernes Levnetsbeskrivelse, for hvis nærmere Forklaring det menneskelige Sprog ingen Begreber har, og i hvilken Sjælen er aldeles hensunken i Betragtning over de guddommelige Hemmeligheder, alle Sandser ligesom synes at være døde, Legemet ikke sjælben bogstavelig svæver over Jorden*), en Tilstand, om hvilken den h. Apostel Paulus siger, at han i denne Tilstand „skuede hemmelighedsfulde Ting“, og ikke veed, „om det skete i eller udenfor Legemet**).

Denne Ekstase indtraadte hos Maria af Mørl i Begyndelsen efter Annammelsen af den h. Communion, og vedvarede da i nogle Timer. Hendes Skriftefader Capistran fik snart Veilighed til at iagttage, hvor dybt Ekstasen allerede var rodfæstet hos hende. Det var paa Christi Legemsfestdagens Morgen, da Pater Capistran ganske tidligt bragte hende den h. Communion; hun blev strax ekstatisf. Først den følgende

---

*) Jfr. hermed Skand. Kirketid. 1854 Nr. 17 Pag. 137.

***) Den h. Johannes af Kors, „Druen iblandt Mystikerne“, kalder denne ekstatiske Tilstand „en hemmelig, fredfuld og hjærlig Indskydelse af Gud, som opflammer til Kjærlighed.“ Derfor henvender alle Ekstatiskes Betragtning sig fortrinsviis til hine „Brændepunkter“ af den hellige Kjærlighed: til Krybben, til Korset, til det allerh. Sacramente. Den h. Bernard (Serm. 83 in cant.) og den h. Theresia (Man. 5.) beskrive denne ekstatiske Tilstand som „en ganske særegen, overmaade ophøiet og iød Berøring af Gud, hvorved Sjælen stiger overordentlig i alle sine aandelige Kræfter og bliver saa inderligt forenet med Gud, at det paa vis Maade synes som om den ligesom havde optaget noget af det guddommelige Væsen i sig.“ Omvendt kjøndt denne Tilstand først naaer sin Fuldkommenhed i Himmelen, fordi Mennesket i det jordiske Liv ikke er stikket til hiin Side af Kjærlighed og Forening, saa maa man dog altid betragte den som en Begyndelse, som en Deeltagelse i det, som først vil være fuldbendt i Himmelen. Derfor skriver ogsaa den seraphiske Jomfru, den h. Theresia: „Den kan ikke sammenlignes med nogen anden Tilstand, end med den i det himmelske Fædreland.“

Dags Eftermiddag Kl. 3. gik han atter til hende, og fandt hende endnu ubevægelig i samme Stilling, i hvilken han havde forladt hende; efter Huusfolkene's Vidnesbyrd havde hun saaledes været 36 Timer i uafbrudt Ekstase. Capistran saae, at Ekstasen paa vis Maade allerede var bleven hende til en anden Natur. Han kaldte hende ved de Ord: „aus Gehorsam!“ („af Lydig hed!“) tilbage af Ekstasen, og overtog i Tillid til Gud hendes særlige Redelse, idet hun som Tertiarierrinde (∴ som Medlem af den h. Franciscus' saakaldte tredje Orden) ved et formeligt Løfte forpligtede sig til Lydig hed. Lydig heden alene er det, som udøver et ubetinget Herredømme over hende. Saa følelsøs og ubeeltagende hun i Ekstasen er imod alle ydre Indtryk — vi saae f. Ex. ved vort nylige Besøg, hvorledes en Blue satte sig paa det vidt aabnede Dø, men vi kunde ikke bemærke den ringeste Bevægelse af Dienlaagene — saa lydig er hun imod enhver nok saa sagte yttret Villiesact af sin Skriftefader. Ikke opfordret ved Stemmens udvortes, hørlige Tone, men ved en indre Stemme, som hun selv har forsikret, vender hun tilbage af Ekstasen og gjør Alt, hvad der bliver befaleet hende. Omendstjøndt altsaa Gud Selv er hendes sande Fører, Som leder hende efter Sit Velbehag, vilde Han alligevel, at hun ogsaa skal være Hans Stedfortræder underkastet i Lydig hed, og saaledes iagttage den af Gud foreskrevne Orden. Thi Lydig heds Dyd afgiver altid Prøvestenen, for at skjelne imellem Sandhed og Skuffelse i saadanne Tilstande. Thi ogsaa Djævelen kan iføre sig Skikkelsen af en Lhjets Engel! I den anden Halvdeel af Aaret 1833 udbredte Raabet om hendes vidunderlige Tilstand og hendes efftastiske Bøn sig over hele Tyrol, og som paa een Gang, og næsten samtidig paa alle Steder, havde en almindelig Bevægelse grebet Folket. Alt ilede hid, for med egne Dine at see et Syn, hvorom man havde læst saa meget i Helgenernes Legender, men som man endnu aldrig havde seet i Virkeligheden. Hele Menigheder valfartede til Kaltern, og Tilstrømningen blev uhyre. „Fra Slutningen af Juli Maaned til den 15. Septbr. f. A.“ (skriver Görres, som selv flere Gange havde besøgt hende) „maae vel

henved 40,000 Mennesker, af alle Stænder, have trængt sig hen til hende, for at see hende, den for Inderverdenen, ved tilshnelende aabne Sandser, fuldkommen Tilslukkede, blot indvortes Vedende og Betragtende, og for at opbygge sig ved det ubeskrivelige og gripende Syn." Ingen kunde egentlig forklare sig den pludselige Tilstrømning. Geistligheden, som overhovedet betragter og behandler slige overordentlige Fremtoninger med største Forsigtighed, havde ingenlunde foranlediget den. Det lod snarere til som om den samme Aand, der virkede i den Ekstatiske, ogsaa havde tilskyndet Mængden, for at den kunde være Vidne til denne Dens vidunderlige Virksomhed. Alt gik ogsaa for sig i den bedste Ro og Orden og uden nogensomhelst Exces i de syv Uger Tilstrømningen varede, uagtet der undertiden paa enkelte Dage ankom henved 3000 Mennesker.

Den verdslige og geistlige Dyrighed ønskede imidlertid at standse Tilsløbet; Politiet tilkjendegav ogsaa sin i lignende Tilfælde vanlige Engsteligthed. Det blev bekjendtgjort, at man efter en bestemt Tidsfrist ikke mere vilde tilstede Nogen Afgang. Denne Bekjendtgjørelse udbredte sig snart over hele Landet, og Tilstrømningen ophørte, uden Knurren og Utilfredsshed. Men Sognepræsterne kunde endnu længe mærke de gavnlige Indtryk og gode Frugter i deres Menigheder, som dette Syn havde frembragt hos Alle.

I Efteraaret samme Aar kom Fyrstbiskoppen af Trient til Kaltern og foretog en nøiagtig Undersøgelse af Sagen, for derom at kunne afgive officiel Beretning til Regeringen, som maaskee formodede Selvsuffelse, Bedragerie eller Overtro. Efter den Tid blev ogsaa Politiets Indskridning formildet. Resultatet af Fyrstbiskoppens saavel som de senere kirkelige Undersøgelser var kun en ny Stadfæstelse af den uomtvistelige Sandhed og Rigtighed af det beundrede Syn.

Maria af Mørk havde været Vidne til al denne Aarm og Ophidselse. Hun var bleven Verdens Beundring, men hun var, med Diet henvendt paa den hdmhyge, paa Korset lidende og i det allerh. Sacramente skjulte Frelser, vedblevet at være Herrens hdmhyge Tjenerinde, og hendes paa Tro og Fortrøst-

ning og Kjærlighed rige indre Sjæleliv havde i Stillehed udviklet sig videre. Og snart fremtraadte ogsaa de ydre Tegn og Beviser paa hiin glødende Kjærlighed, som kan betragte og gennemleve og gennemlede Frelserens Lidelse og dog vedblive at leve; thi Kjærligheden er jo stærk som Døden; Maria af Mørk fik Herrens synlige Saarmærker paa Hænder og Fødder og i Siden, i hvilke man med Forbauselse seer Vidunderet af en uudsigelig Forening med og den hemmelighedsfuldeste Afbildning af Jesus Christus selv. Antallet af de historisk be kendte benaadede Personer, som i den katolske Kirke siden den h. Frants af Assisi († 1226) have opnaact denne hos Theologerne under Navnet *Vulnus divinum*, *Plaga amoris viva* (∴ guddommelig Bunde, Kjærlighedens levende Lidelsestegn) be kendte høieste Grad af den betragtede Jesus = Kjærlighed som den høieste Betegning for den med Jesus lidende Medlidenhed, er ingenlunde ringe. Af dem gives der i det Mindste henved halvtredstindstyve. Veronica Giuliani († 1772) er den Sidste, som af dette Tal blev erklæret hellig (26. Mai 1831)*).

---

*) En Betragtning af denne vidunderlige saakaldte Stigmatisation fører saa ret midt ind i „Korsets Hemmelighed“, der er saa svært forstaaelig for vor nuværende mode- og nydelseslyge Verden! Alt hvad der kommer til Gud er betegnet med Korset, ligesaa Barnet i Vuggen, som lig de uskyldige Børn i Bethlehem kæmper Døds kampen, indtil den i tusindfoldige Kors prøvede Helgen paa Guldkommenhedens svimlende Hvide, der som en h. Franciscus bærer Frelserens Saarmærker. Et Hjerte uden Kors, uden Lidelse, er en Verden uden Aabenbaring. Korset er det Tegn, det Segl, hvormed alle Udvalgte ere betegnede, og det vil jo engang paa den yderste Dag, naar det bliver set i Skyerne som Triumf tegn, ogsaa være alle Frelstes Jubel og alle Fordømtes Rædsel. Og naar Herren særligt vilde are Sine Elskede, som levede i og af Betragtningen af Hans Kjærlighed og Hans Lidelse, og allerede i dette Liv betegne dem som Sine Egne, saa gav Han dem tillige med Smerterne af Hans h. fem Bunder ogsaa det udvortes i synlige Tegn og Saarmærkerne i deres dødelige Legeme, for at

Naar disse Saarmærker begyndte at vise sig hos Maria af Mørk, veed man ikke ganske nøie. Allerede i Efteraaret 1833 bemærkede P. Capistran tilfældigt, at der viste sig Fordybninger paa de Steder i Hænderne, hvor senere Saarmærkerne indtraadte. Henimod Kyndelmisfe 1834 opdagede Capistran tilfældigt de fuldkomment udprægede, blødende Saarmærker paa hendes Hænder. Om Torsdagen og Fredagen flød der rigeligt Blod ud af alle fem Bunder. Nu bløde Saarmærkerne endnu kun meget lidt, og kun om Fredagen, som P. Capistran sagde os ved vort Besøg i Kallern i Septbr. f. A., da vi havde Leilighed til, medens hun i Ekstasen laa knælende eller snarere svævende for os, i Nærheden at iagttage hendes Saarmærker paa Hænderne.

Maria af Mørk skjulte Sagen saa længe som muligt, ligesom overhovedet Alt, hvad der kunde aabenbare hendes vidunderlige Tilstand. Men da hun engang i Anledning af en høitidelig Procession, som holdtes i Kallern, indtraadte i den saakaldte „jubilerende Ekstase“, og hun nu, liig en forklaret Engel, fuldstændigt svævende, neppe berørende Sengen med de hyberste Jodspidser, blomstrende som en Rose, med korsviis udstrakte Arme, stod i den glædste Affect, bleve Saarene i Hænderne synlige for alle Tilstedeværende og lode sig nu ikke længere skjule.

---

de engang evig skulle straales med Hans Udvalgte. „Jesus Christus“, siger den h. Ambrosius, „har betegnet dig med Sit Segl, idet Hans Korsets Tegn er bleven dig paatrykt, for at du ogsaa skal blive Ham liig i Smerterne.“

(Fortsættes.)

Virk Godt i din Stand!

Engang betraadte den store og berømte Keiser Henrik II. Dørtærstelen til Abbediet St. Vannus ved Verdun med den kongelige Prophets Ord: „Dette er det Sted, som jeg har udkaaet mig, min Volig for stedsse,“ og erklærede Abbeden, at han vilde forsage Verden, for i Klosteret ene at tjene Gud. „Lover du mig“ — svarede Abbeden — „efter vor Regel og Christi Exempel Lydighed indtil Døden?“ Da Keiseren bekræftede dette Spørgsmaal, vedblev Abbeden: „Nu godt, jeg optager dig da herved som Ordensmand, jeg paatager mig Domsorgen for din Sjæl og du vil nu adlyde mig og i Herrens Frygt fuldbyrde, hvad jeg paalægger dig. Jeg befaler dig derfor herved at vende tilbage til Verden og at regjere det Rige, som Gud har betroet dig og at indvie dig med din hele Kraft og i Herrens Frygt til dit Folks og Lands Vel.“

I hvilken ærbær Stand du end lever, min Christen, saa har du din særegne Pligt og Skyldighed. Søg fremfor Alt at efterkomme denne. Vær dig, dersom du anvender mere Tid til Spil, Lediggang og unødvendige Forlystelser, end til det Arbejde, som din Stand fordrer. Hvorledes vil du bestaae, naar det engang hedder: Gjør Regnskab for din Huusholdning! — Gjør Regnskab for dit Liv, din Stand, det dig betroede Embede, din Tid, din Forstand, og andre Gaver, som Gud har forundt dig, for at du skulde bruge disse til Hans Ære, til din og andre Menneskers Frelse? Aaret ligger endnu næsten heelt foran dig; virk da Godt i det i din Stand. Hvor riig paa Løn kan du da ikke blive i Evigheden!

En Protestant,

ved Navn Georg Sinclair, Medlem af det engelske Parlament, har offentliggjort et Brev angaaende de italienske Anliggender, af hvilket vi fremhæve følgende Passus:

„Som Protestant er jeg ikke nogen Forsvarer af Paven's geistlige eller verdslige Magt, men jeg begriber ikke, hvorledes en Mand af Ære — hans religiøse og politiske Grundsetninger være som de være ville — uden Mobbhydelighed kunde

see paa den piemontesiske Konges og den franske Keisers uværdige og uforstammede Holdning ligeoverfor Paven. At to katolske Tyrster have kunnet gaae i Forbund med hinanden for at undertrykke deres Kirkes Overhoved, idet de berøve ham hans Herredømme, tilintetgjøre hans Frihed, hindre ham fra at anraabe andre Staters Understøttelse og saamtidig give sig Mine af den dybeste Grefrygt for hans Person og Stilling, og at de andre katolske Magter forblive tause Vidner til en saadan Opførsel: det er et Skuespil, aldeles egnet til at vække selv den ivrigste Presbyterianers Harm og Uvillie. Der gives vist uden Tvivl selv iblandt Søderne ophøiede Hjertes, som, skjøndt de negte Guddommen af vor christelige Troes høieste Styrer og misgjende Hans Lærdomme, desuagtet ikke alene affyhe hiin Judas-Hilsen Ave. Rabbi („Hil dig, Mester!“) og hiint forræderiske Judas-Kys, men ogsaa harmfuldt brændemærke de ellers Disciples Feighed, som paa Tryghedens Dag erklære sig beredte til at ville døe med deres Herre, men paa Farens Dag glemme og svigte Ham.“

Saaledes en ærlig Protestant! — og visse saakaldte Katholiker??

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader har nedsat en Commission, som skal sælge alle de Kostbarheder, som han endnu besidder eller som i de sidste Aar ere blevne ham skjenede af hans troe Børn. Man begriber Pavens fine Følelse, idet han foretrækker et Salg fremfor et nyt Lotterie; men man begriber ogsaa den ædle Resignation, som ligger i dette Skridt. Piemont fordobler sine Fornærmelser, sine Trudsel, og vor h. Fader sælger sine sidste Akenodier, for at bestride de Udgifter, som Forvaltningen af hans apostoliske Embeder medfører. Flere Medlemmer af den høie romerske Adel danne den Commission, som er overdraget Salget; i Spidsen for samme staaer Hertugen af Salviati som Præsident. Udstillingen af Akenodierne skal finde Sted i Fastetiden, Salget begynder Onsdagen efter Paasten.

— Fra Paris ere 20,000 Portraiter af den h. Fader bestilte hos Photographen Alexandri. — Cistercienserordenens Gene-

ral-Procurotor i Rom og Sognepræst ved den h. Bernards Kirke, Pater Mossi, er død den 14de Decbr. i en Alder af 82de Aar. Abbé Lucian Bonaparte, den franske Keisers Fætter, var i lang Tid hans Skriftebarn og blev indtil det sidste Dieblif hos ham. Den Afdøde stod altid i stor Anseelse hos Familien Bonaparte, og da Dronning Hortense og hendes Søn Louis Napoleon boede i Nærheden af hans Kirke, har han beviist dem Tjenester, som man ikke har glemt i Rom. Han har endog engang reddet den unge Louis' Liv, som ofte udsatte sig for Fare ved alleslags Eventyr. Saaledes var engang den tilkommende Keiser stærkt indtagen i en Slagterkone. Hendes Mand, en hidsig Romer, truede den lille Louis med at behandle ham ligesom Vederne i sin Stald, og at dette ikke fkte, har han Pater Mossi at takke for. Dronning Hortense lod Slagteren kalde og lovede at holde sin Søn i strengere Tugt. Da Prinds Louis senere deeltog i Revolutionen 1831 i Kirkestaten og blev forfulgt, erholdt han af Pater Mossi en anbefalingsfrivelse til den daværende Erkebiskop af Spoleto, Grev Mastai, den nuværende Pave Pius IX., som modtog den flygtende Prinds med Kjærlighed og forskaffede ham et Vas, en Fører og Penge. Disse Begivenheder begrundede et fortroligt Forhold imellem Familien Bonaparte og Pater Mossi. Den fromme Ordensmand benyttede samme, for aabent at udtale sin Mening om den nuværende Politik; han dadlede med al den Energie, hvortil et Kirken og den hellige Fader uroffelig hengivent Hjerte er i Stand, Piemonts (hans Fædrelands) sacrilegiste Volds handlinger og ophørte ikke med at beklage Frankrigs Mølen med at straffe jaadanne Fornærmelser, som ogsaa traf det selv; thi, siger han, naar man har krænket den h. Faders Gebeet, saa har man ikke mindre krænket Keiserens Ord og foragtet alle hans Forbud. Kom Pater Mossi til at tale om dette Capitel, saa var han utilgængelig for enhver Indvending, og han anførte altid Grunde, som traf Sømmet paa Hovedet og vare forstaaelige for Enhver. Da hans Dødstime nærmede sig og hans Ordensbrødre og Abbé Bonaparte bedende knælede ved hans Leie, reiste han sig pludselig og bad om at være alene med den unge Prælat af den bonapartiske Familie. Hvilke Raad og Advarsler, hvilke Bekynringer og Forhaabninger har vel P. Mossi's døende Mund udtalt? Ingen uden Abbé Lucian Bonaparte veed det.

— Den h. Fader begav sig Nytaarsaften til Kirken al Gesu, hvor der i Anledning af Aarets Slutning afholdtes et høitideligt Te Deum i det af Jesuiterne prægtigt decorerede Gudshuus. Den festlige Modtagelse, som blev Pius IX. til Deel ved samme Leilighed 1860, gjentog sig denne Gang paa

en endnu mere glimrende Maade. Det romerske Folk, i det Mindste den Deel, som fortjener dette Navn, leverede paany et Beviis paa sin Hengivenhed for sin retmæssige Fyrste. Alle Binduer, som Paven passerede, vare smykkede med Tæpper og pavelige Faner og besatte med Tilskuere; paa Pladsen foran Kirken vilde Bivat-Naabene ikke tage nogen Ende. Man hørte ikke et eneste oprøris Raab og bemærkede ikke en eneste fjendtlig Bevægelse iblandt Mængden; det var aabenbart, at den revolutionaire Comittees Udsendinge, hvoraf flere vistnok vare paa Venene, vare forfinttede. Den kongelige Familie af Neapel bivaanede ligeledes Gudstjenesten. Da Kong Frants II. og hans Gemalinde forlode Kirken, efterat allerede Paven havde bortfjernet sig, bleve ogsaa de levende hilste af Folkemængden. „Leve Heltene fra Gaëta!“ — gjenlød det fra alle Sider, idet den kongelige Vogn kjørte forbi. — Rom er fuldkommen rolig.

— Man taler om vigtige Depecher, som General Goyon skal have modtaget fra Paris. De øvrige Generaler bleve sammenkaldte til Raadslagning. De franske Soldater troe for fuld Alvor, at de om kort Tid skulle garnisonere i Neapel. — I Forbigaaende sagt, visse franske Soldater ere just ingen Mønstre paa Afholdenhed, og tolv Mars bestandig Berøring med dem har, efter alle Sognepræsters Udsagn, just ikke bidraget til at hæve visse romerske Samfundsclassers Sædelighed! — Nygterne om, at Fyrst Gortschakoff i Anledning af det polske Spørgsmaal skal have oversendt Cardinal Antonelli en Note med et Slags Ultimatum, ere falske. Der existerer hverken Note eller Ultimatum. Tværtimod befinder Rusland sig i mærkelig Forlegenhed ligesom den ligesaa rolige som bestemte Holdning, som den h. Stol fra Begyndelsen af har indtaget ligeoverfor Rusland. Baron Kisseleff, den russiske Gesandt, har nu allerede gjentagende erklæret, at den religiøse Bevægelse i Polen kun er et Paaskud for Revolutionen og vil hvergang den Bøsteb, at saa var det nok det Allerbedste, at Rusland betog Polen dette Paaskud og netop nu gjen-gav den katholske Kirke i Polen den den tilkommende Frihed, udførte Concordalet o. s. v. — Ifølge et apostolisk „Breve“, som blev bekjendtgjort d. 6. Januar 1862, vil Propaganda-Congregationen for Fremtiden blive deelt i to Afdelinger. Med de orientalske Anliggender vil en særlig Congregation bestæftige sig. Flere fremmede Værde ere kaldte til Rom, for at gaae Cardinalerne til Haande; saaledes har f. Ex. Dr. Fessler, Professor i Kirkeretten i Wien, allerede i flere Maaneder været beskæftiget her med i Propagandaens almindelige Archiv at gennemforske de Documenter, som specielt angaae Orienten. Cardinal Barnabò vil indtil videre vedblive at være Præfekt

for begge Congregationerne. Ved denne Deling har man tilfjttet en Lettelse i Forretningsgangen, saavel som en omhyggeligere Baretagelse af den katholske Orients Interesser.

Frankrig. Et Angreb paa Peterspengen. *Journalen Monde* skriver: Et af vore liberale Blade er forurosliget over de Fattiges Lod, som, efter dets Mening, ere truede ved den Udvidelse, som Peterspengen tager. „Der er aarlig, siger det nævnte Blad, kun en vis Sum disponibel for Belgjørenhedsgaver; naar nu en Deel af denne Sum vandrer til Rom, saa kan den ikke til samme Tid være i Paris; altsaa blive forstørjedelen Pavens Indtægter forhøiede paa de Fattiges Bekostning.“ Det er et hadeligt Midde! for at ophibse de Fattige imod Paven, men dets Hadelighed vil falde tilbage paa hine foregivne Menneſtevenner, som kun anſee de Penge daarligt anvendte, som gives for Kirken's Forſvar; aldrig vil deres Pen proteſtere imod hiin taabelige Udfelthed, ſom beriger Skueſpillerinderne, nærer Luxus og Nydelſeſyge og ſaaledes formerer de Fattige, idet den forøger alle Laſters Herredømme. Ja, vi give til Paven, ſom er vor Fader, men til ſamme Tid vedblive vi at give til de Fattige, ſom ere vore Brødre. De ſande Chriſtne beregne ikke deres Gaver efter deres Midler; de beregne dem efter Trangens Størrelſe. De, ſom ellers toge af deres Overflod, vide nu ogſaa at tage af deres Nødvendige; de ſom tidligere kun anvendte en Deel af deres Overflod til Veldædighedens Gjærninger, anvende den nu ganſke dertil, og ſaaledes ſtader Pavens Budget i ingen Henſeende de Fattiges Budget. — At underſtøtte Paven, er det ſamme ſom at redde den ſelftabelige Orden, er det ſamme ſom at forhindre den totale Omſtrtning, ſom vilde endnu mere forſtørre de Fattiges Tal, og er ſaaledes ogſaa altid en Almøſe. Ligeſaa latterlige ſom modbydelige ere diſſe Philantropher af Pennen, ſom forekaſte os vore Offere for den h. Fader, medens det netop er dem, dem ſamt deres Venner, Conſorter og Hjelpere, ſom paalægge os diſſe Offere; de gjøre ſig latterlige, naar de udgyde Taareſtrømme af Blæf over de Fattiges Lod, medens de paa den anden Side tilklappe alle hine Forbrudſer Biſald, hvorved Elendighed og Nød blive nærere, og medens Anvendelſen af deres Lærdomme netop er Grundaarſagen til den almindelige Uro og Ufred, hvori Europa befinder ſig. I udplyndre vor h. Fader eller applaudere dem, ſom udplyndre ham, og I forekaſte os, at vi underſtøtte ham! I prædike hine Overdaadighedens og Fornøielſernes Lærdomme, ſom med hver Dag forſtørre Pauperiſmens (Forarmelſens) gabende Saar, og I ville bebreide os for det Onde, ſom I ſtabe! Iøvrigt er den Bebreidſe, ſom I gjøre os, allerede meget gammel, og ligeſaa

Svaret derpaa. Maria, Søster til Lazarus, som Jesus havde opvakt fra de Døde, kjøbte et Pund vellugtende Olie og salvede dermed Herrens Fødder. En af hans Disciple sagde derpaa: „Hvorfor har man ikke hellere solgt denne Salve, for at give Pengene til de Fattige?“ Og Jesus svarede: „Lad hende med Fred; thi I ville altid have Fattige hos eder, men Mig have I ikke altid.“ Hiin Discipel hedder Judas Iskariot, og den h. Johannes bemærker i sit Evangelium, at det han sagde, ikke var af Kjærlighed til de Fattige, men — tilføier han — „han var en Tyv, og ham vare Pengene betroede.“ Ogsaa vi vide nok, at vi altid ville have Fattige hos os, og, lybige mod Herrens Bud, skulle vi aldrig forsumme at understøtte dem; men vi haabe, at vor Fader, Christi Stedfortræder, ikke altid vil behøve vor Hjælp og derfor ile vi nu med at komme ham til Hjælp, overbeviste om, at den denne Fader tilvendte Almisse er langt fortjenstligere, end enhver anden, ikke blot i Troens Dine, men ogsaa for Fornuften og en sund Politik. — Hvad nytter iøvrigt denne Frygt for de Fattige? Siæcle som nylig bebreidede Vincentsforeningen, at den offentliggjorde sine Gaver, offentliggjør hver Dag en Almisse, som en eller anden af de med det i Forbindelse staaende Frimurerloger har stjenket: Den frimurerste Philantropi skal vel nok udfylde de af den katholske Velgjørenhed efterladte Huller — derom kan Enhver være overbevist. Idag (12 Decbr.) læse vi i hiint Blad: „Fremstridtsmændenes Loge, Orient af Monthercy, stiftet 10. Juni d. A. og først tællende ni Medlemmer, oversender os ved sine „Ærværdige“ en Sum af fem Frcs. for de i Lille ved Bjergværkets Indstyrtning Forulykkede.“ Sandelig, naar man seer, hvorledes det i Løbet af sex Maaneder lykkes ni Frimurere, at indsamle fem Frcs. til at mildne en saa stor Ulykke, saa behøver man ikke længere at gjøre sig Sorger over de Fattiges Lod!

— Det er den h. Faders Hensigt i Anledning af Saligserklæringen af de i Japan 1597 som Martyrer døde 23 Franciscanermunke, at sammenkalde et stort Antal Biskopper fra alle Dele af den katholske Verden. Pius IX., omgiven af den katholske Verdens Biskopper, vil ved denne Leilighed vel neppe unblade at udtale sig om det „romerske Spørgsmaal,“ og Keiser Napoleon vil vist have gjort sig selv det Spørgsmaal, om det vilde passe til hans Planer, at afvente et saa høitideligt Non possumus (Vi kunne ikke). De franske Katholikers Forstemthed er Keiseren bekendt nok, og hvilken Udvikelse den ved en saadan Leilighed kunde vinde, er let at be= regne. Det hedder nu, at Regjeriugen, omendstjøndt flere Indbydelsler ere udgaaede fra Rom, alligevel endnu hengiver sig til

det Haab, at Pius IX. vil lade sig bevæge til at opgive sin Plan; ja, „man siger“ allerede, at Planen virkelig er opgivet, da den franske Gesandt har truet med de franske Troppers Tilbagetog fra Rom, hvis hiin Forsamling finder Sted. Smidlertid have mange franske Biskopper meddeelt den h. Fader, at de have gjort Afkald paa den af dem besluttede Reise til Apostolstolens Grave i Paasketiden, for senere at kunne bivaane Conciliet i Pintsetiden.

Sardinien. Fra Turin blive de „indlemmede“ Lande nu af Finantsministeren paa det Føleligste belærte om, hvor dyr Indlemmelsen allerede nu er bleven! Samme Minister har forelagt Kamrene fem Stykker Lovudkast, ved hvilke de bestaaende Skatter og Afgifter paa engang skulle forhøies med 60 Millioner. Lombardiet, der hidtil har betalt 9,116,600 Frcs., skal herefter punge ud med 12,517,050 Frcs.; men endnu værre gaaer det ud over de øvrige Lande. Disse skulle nemlig betale: Toscana 7,946,000 istedetfor hidindtil 2,800,000 Frcs.; Parma istedetfor 1,176,000 Frcs. nu 2,248,650 Frcs.; Modena istedetfor 945,000 Frcs. nu 2,676,600.; Romagna istedetfor 1,828,061 Frcs. nu 4,655,850 Frcs.; Marken og Umbrien istedetfor 2,320,700 Frcs. nu 6,358,000 Frcs.; Neapel og Sicilien, som hidindtil kun have betalt 6,235,750 Frcs., skulle nu endog yde 39,721,000 Frcs., altsaa mere end det Syvdobbelte! Betænker man dertil endnu de uhyre Skattepaalæg, som allerede i de sidste to Aar ere blevene paabyrdede hine Lande, fremdeles den endnu bestaaende „Krigsskat“, og føier man dertil, at Ministeren endnu oven i Kjøbet har videre Skatteplaner i Baghaanden, saa kan man gjøre sig et Begreb om, hvad Italienernes saakaldede „Frihed“ koster dem. „Hædersmanden“ er i ethvert Tilfælde en dyr Herre for Italien! Nu faae Italienerne haandgribeligt at vide, hvorfor de have ladet sig „annectere“ eller „indlemme.“ — Vi tillade os endnu det Spørgsmaal: hvor ere alle de Penge blevene af, som den piemontesiske Regjering har indcasseret fra alle de undertrykte Kirker og Klostre? Have de beriget den? „Der er ingen Rylke ved uretfærdigt Guds!“

— Regjeringen vil med det Første i de „annecterede Provindsjer“ tage factiss Besiddelse af de undertrykte religiøse Ordners Godser. I Florents har den piemontesiske Militairautoritet, uaftet Erkebiskoppen har negtet sit Samtykke dertil, allerede „inspiceret“ de Munkes- og Nonneklostre, som ifølge Parlamentsbeslutning ere tagne i Beslag for de 96,000 Recrutter, som man haaber at faae „med det Første.“

Cochinchina. De Christnes Forfølgelse tiltager. Et fransk Blad meddeler følgende Skrivelse fra Msgr. Pellerin, apostolisk Vicar i Cochinchina; „I dag er mit Hjerte mere end nogensinde opfyldt af Smerte og Bitterhed; kun Gud kan hjælpe, men skyndsom Hjælp er nødvendig, ellers er det forbi med Christendommen i hele Riget Anam. To Missionairer, som kun ankom til Saigon under tusinde Farer, som de ere undgaaede som ved et Vidunder, tilskrive mig følgende fra denne Stad: „Thrannen Tu-Duc har i dette Dieblisk udstedt et Edict, som allerede bliver udført overalt. Dette Edict befaler Hæningene at bemægtige sig alle de af de Christne beboede Steder; samtlige Christne, Mænd, Qvinder og Børn, vare før betegnede paa deres Klæder: „Ugubelig Religion“ foruden med det Districts Navn, hvori de boede. Det er umuligt, at nogen Præst kan undgaae sine Forfølgeres Havn, og det er sandsynligt, at det større Fleertal af dem allerede er forenet med Martyrernes Hærskare i Himmelen. . . . Jeg begiver mig til Singapore, hvor jeg vil være min Mission nærmere; jeg vil forsøge det Yderste, for at døe med mine stakkels unge Christne og trøste dem i deres sidste Time.“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 26. Januar. — 3die Søndag efter Epiphani. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Svimesse med tydske Prædiken. — Efter den sidste h. Messer holdes en Forelæsning paa Fransk. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 2. Februar. — 4de Søndag efter Epiphani. — Mariæ Renjelse eller Kyndelmisse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 9³/₄ Lysevielse og derefter Svimesse med dansk Prædiken. — Efter den sidste h. Messer holdes en Forelæsning paa Fransk. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Mandagen d. 3. Febr. den h. Martyr og Biskop af Blasius' kirkelige Mindebad, paa hvilken den vanlige Betsignelse meddeles før og efter de tre h. Messer Kl. 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄.
- Paa Søndagene stille h. Messer Kl. 7¹/₂ og 8¹/₄ (om Torsdagen med Udskilling af det h. Sacramente). Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

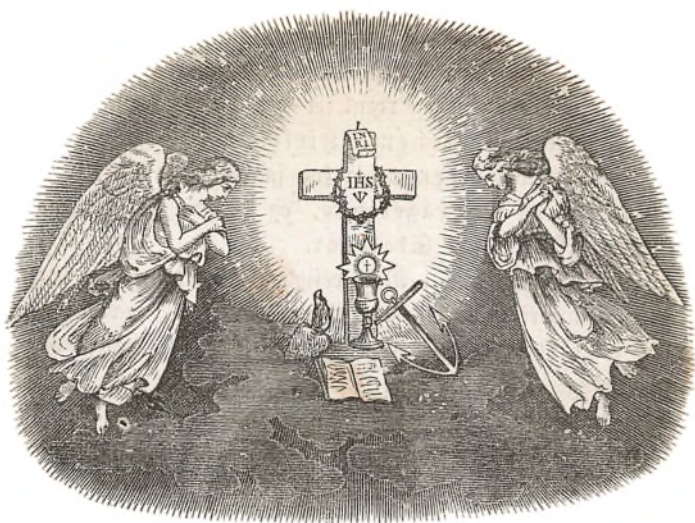

„Scandinaviske Kirkeblade“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kjøbmand **C. A. Blaufenster**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 3.

Søndagen den 9de Februar.

1862.

Indhold: Maria af Mørk. (Fortsat.) — En lærd Protestants Vidnesbyrd om protestantiske Missionairer. — Kirkelig Statistif. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Schweiz. Cardinien. Constantinopel. Alexandrien.

Maria af Mørk.

(Fortsat.)

Gjenstanden for Betragtningerne i hine vidunderlige Ekstaser, som hos Maria af Mørk nu allerede have været i over 30 Aar og ere blevne hende ligesom til en anden Natur, er efter hendes aandelige Veilederes Udsagn en fortløbende indre

Betragtning af Jesu Liv og Lidelse under stadig Tilbedelse af det allerh. Sacramente og reguleret ved en vel ordnet, betragtende Bøn efter Ordenen i Kirkeaaaret. Ligesom for os Alle, saaledes er Kirken ogsaa for saadanne benaadebe Sjæle en Lærerinde og Opdragerinde, og ethvert nyt Kirkeaar et nyt Lærecurso, et nyt Skoleaar.

Omendstjondt hun i Almindelighed mere fremstiller et Billede af den forklarede end den lidende Christus, saa gaaer dog ogsaa Christi Lidelse som en rød Traad igjennem hendes Betragtninger, hvad de blivende Saarmærker jo ogsaa allerede antyde. Hver Fredag vender hun tilbage til denne Gjenstand for Betragtningen og er da det levende Billede paa Frelseren under Hans Lidelser og Piinsler paa Langfredagen og fremfor Alt i de tre Timer paa Korset. Hendes Betragtning bliver ligesom legemlig fremstillet i hende, hun lider Alt med og giver Tilskueren et anstueligt Billede af Christi Lidelse. Handlingen — saaledes maae vi betegne det; thi det er en virkelig, livagtig Fremstilling af Christi Lidelse — Handlingen begynder allerede om Fredag Formiddag, og alt efter som Handlingen skrider fremad, bliver pinefuldere og mere gribende, blive ogsaa Trækkene af Christi Lidelse dybere indfurede paa hende og træde fjendeligere frem, indtil Dødens Billede, naar Dødstimen paa Korset nærmer sig og de indre Smertes have naaet deres høieste Punkt, tilsidst taler ud af alle hendes Træk. Bleg, som hun er under hele Handlingen, seer man hende altid at blegne mere og mere, hvorledes Dødsmerterne stedsge gjennemfare hende hyppigere og heftigere og det synkende Liv altid mere begynder at udsuffles i Dødskampen. De svære Suf, som opstige fra hendes Bryst, forklynde den tiltagende Dødsangest, af de meer og mere stivnende Dine, saaledes som man jo gjerne finder det hos Døende, flyde enkelte Taarer, som rinde ned over de allerede indfaldne Kinder. De i Begyndelsen lette Trækninger blive til stærke Convulsioner, som gribe og ryste hele Legemet. Hiint bange Suf forvandler sig til en hjerteskerende Stønnen, som trænger sig frem fra det angestopsfyldte Bryst. Kinderne blive altid mere indfaldne, Tungen synes at klæbe fast i den

tørre Mund, Convulsionerne blive altid stærkere og voldsommere, Neglene begynde at farve sig blaae, Fingrene slynge sig krampagtigt i hverandre. Endelig høres den sidste Dødsraalen, Trækene paa det dødsblege Ansigt forandre sig til Ufjendelighed, Munden er vidt aabnet, de stivnebe Dine synes at brikte, i lange Mellemrum trænge endnu enkelte rullende Aandedrag sig stødeviis igjennem de stivnebe Organer — indtil endelig Dødens Dieblik nærmer sig: et Dødsstrig, der kunde røre en Steen, som et Niensvidne beskriver, er Tegnet paa Enden af hendes elskende Medlidelse, og hun sænker Hovedet, ligesom den døende Frelser paa Korset; det er neppe mere et fjendeligt Ansigt, som hænger ned imod Brystet, medens de sidste Blødsbraaber slyde ud af Saarene paa de faldede Hænder.

Om trent halvandet Minut bliver hun i denne Stilling; derpaa løfter hun atter det sunkne Hoved i Beiret, Hænderne hæve sig op imod Brystet, Ansigtet faaer atter sine tidligere Træk — hun forretter sin Takkebøn. —

Dg dette har gjentaget sig hver Uge i 30 Aar! Sandelig, et Skuespil, en mægtig Prædiken for vor nydelsessyge, blødagtige Verden, for hvem Korsets Hemmelighed er en saa svær forstaaelig Sandhed! Dg da hun ofte, som hun selv tilstod, under sine Videlser maa bede for hele Menigheder, Lande og Folkeslag saavel som for Enkelte, saa kunne vi ane, hvorledes hun er en Canal for mange og store Naadegaver for Mange — og det allerede i 30 Aar! Hvad der i hiin første Tid viste sig hos hende, det har viist sig i alle de følgende Aar lige indtil det nærværende Dieblik — Ekstasen, Be-
 tragtingerne, Saarmærkerne, det gribende Indtryk paa de Besøgende, en utvungen Barmhertighed i den naturlige Tilstand o. s. v., Alt er accurat nu som dengang. „Hun bekræftiger sig,“ som hun selv sagde en Dag, „uophørlig med at tilbede, elske, takke og bønfaalde sin Gud, og Gud meddeler hende, som hun tilføiede, i denne vidunderlige Forening saadanne Ting, som ere uindsigelige.“ Hun er saaledes hiint fuldendte Billede, som Apostelen beskriver med de Ord: „Ikke jeg, men Christus lever i mig.“

At hendes Synskreds ved et saadant vidunderligt Naabeliv udbider sig paa en i høi Grad vidunderlig Maade, og at hun seer og veed Meget, som foregaaer i lang Afstand, og at Gud ofte afslører Fremtiden for hende, er nok begribeligt, og talrige Exempler stadfæste det. „Hun kjender og seer,“ skriver et Dienvidne fra 1843, „af sig selv alle hh. Messer, som blive læste i Kalthern, og veed ganske nøie Forvandlingens Dieblik. Hun knæler da ned, sænker Hovedet, og bøier sig overhovedet saaledes, som om hun var den Nærmeste ved Alteret. To Herrer, som havde stillet deres Uhre eens og af hvem den Ene befandt sig i hendes Bærelse og den Anden i Kirken, have stadfæstet dette som sandt, affeet fra talrige andre Beviser. Det Samme skeer ogsaa, naar Velsignelsen bliver givet med det allerhelligste Sacramente. En Dag reiste hun sig pludselig i Sengen, knælede ned, bukkede Hovedet dybt og blev paa engang ekstatis, og strax hørte man en Kirkeklokke, som tilkjendegav Folk, at Velsignelsen med det høihell. Sacramente just blev meddeelt i Franciscaner-Kirken i Kalthern.“

Noogle Gange gav hun ogsaa tilkjende, om deres Duffer og Anliggender, som havde anbefalet sig til hendes Bøn, vare Gud velbehagelige og efter Hans Willie kunde finde Bønhørelse eller ikke. Iblandt Andre anbefalede en Pater for flere Aar tilbage tre særegne Anliggender til hende. Maria af Mørk sagde ham, at det ene af disse Anliggender ikke vilde finde Bønhørelse, da det var Guds Willie, at han med Taalmodighed skulde bære dette Kors. — En anden Ordensmand, som kom for at anbefale sig til hendes Bøn, saae sig uventet paa den skaansomste Maade gjort opmærksom paa sin Feil. Da hun nemlig paa Grund af flere Personers Nærværelse ikke vilde sige noget høit, tog hun en Bønnebog, slog den op, og pegede med Fingeren paa det Sted, som netop betegnede hans Hovedfeil. Ordensmanden læste, blev bestyrtet og en Taare traadte i hans Dine. — Den daværende Biskop af Turin, Msgr. Vincenz Tizzani, som paa en Reise til Neustift til Sæcularfesten besøgte Maria Mørk i A. 1842, skriver i sin Beretning bl. A. Følgende: „Pater Capistran fortalte mig, at Maria af Mørk

ogsaa var ham lydig paa hans blot indre Villiesbefaling. En Dag var han bleven kaldet til en syg Kone, for at staae hende bi i hendes Dødsangest. Da havde han kun i Tankerne overdraget Maria af Mørk at bede for den Døende. Den stakkels dødesyge Kone kom sig atter, og Maria af Mørk gav paa det Spørgsmaal, om hun havde bedet for en Syg, det Svar: Ja! og angav den syge Kones Navn."

Saadanne Exempler, hvoraf der endnu kunde anføres mange, bevise, at hine særegne Gaver, som blive forundte udvalgte Sjæle, nemlig at kunne bedømme Aanderne, forudsige tilkommende Ting, ved Bøn udvirke særegne Naadegaver, ogsaa ere forundte Maria af Mørk.

I September f. A. havde jeg da ogsaa den saa længe ønskede Leilighed til i Selskab med to Geistlige paa en Reise igjennem de romantiske Bjerge i det fromme, ægte katholske Tyrol at besøge Maria af Mørk i Kalkern og med egne Dine at see det, hvorom jeg allerede i mange Aar havde hørt fortælle saa meget Vidunderligt. Vor h. Religion er vel overalt eens, men i sine Helgener og udvalgte Sjæle, som fuldkomment udpræge den i sig, straalere den i vidunderlig Mangfoldighed og i sin skønneste Glæde. Derfor traadte alle saa velgjørende Erindringer, som ledsage os fra München*), snart i Baggrunden, efter som Jernbanen førte os Tyrolerbjergene nærmere. Vi haabede jo, hiinsides Bjergene i Sydtyrol at see i Virkeligheden og i levende Live, hvad Konsten paa den mangfoldigste Maade søger at fremstille i sine Skabninger. Omendstjondt vi paa Gjennemreisen kun nogle saa Dage havde omgaaedes de fromme Tyrolere, begrebe vi dog snart, at saadanne Fremtoninger som Maria af Mørk paa vis Maade ere naturlige Blomster af et saadant Folk, som er saa dybt gjennemtrængt af den katholske Tro, at selve Folkets Charakter og alle Livets Forholde blive baarne og indviede deraf. Derfor hiin naturlige Mennefskærlighed og Aabenhjertighed, derfor hiin berømte

*) hvor „den katholske Forening for Tydskland“ just havde holdt sin 13. Generalforsamling. Jfr. Stand. Kirkebd. f. A. Nr. 20. — Red.

Fromhed og Trofast iblandt Tyrolerne, men derfor ogsaa deres store Frefrygt for den katholske Præst. Vi fik mange Anliggender med paa Veien, „for at anbefale disse i den h. Messse“, og det iblandt Andet næsten altid fra Gjestgiverne, i hvis Gjesteværelser vi altid fandt Crucifixet paa Væggen og Vievandskarret ved Døren, hvilket, som bekjendt, hos os i Regelen i det Mindste er trængt tilbage til Soveværelset, om ikke ganske fortrængt. Fordi overhovedet det fromme Tyrolerfolk ved sine høie Bjerges Ræmpemure er beskyttet imod mange fordærlige Paavirkninger, og hidindtil har været frit for den fordærlige Indvandring af demoraliserende Secter og saaledes endnu ganske lever og aander i den katholske Tro, er denne ogsaa ligesom gaaet over i Rjød og Blod hos det, og derfor træde ogsaa de karakteristiske Kjendtegn paa et kjernefuntt katholsk Troesliv overalt saa stærkt udprægede frem: sand Kjærlighed til Gud i Tilbedelsen af den korsfæstede Frelser, sand Kjærlighed til Næsten i Om sorgen for de arme Sjæle i Skærildnen. Om Tilbedelsen af den Korsfæstede vidne især de fjorten Stationer af den h. Korsvei i alle Kirker og de talrige Crucifixer paa Veien, hvoriblandt vi ikke fandt hine forældne Exemplarer, som man desværre i visse katholske Egne — omentstjønndt Gud see Lov sjældnere — endnu altid faaer at see, og som maae faae Eieren til at rødme, naar han gaaer forbi! Den fromme Om sorg for de arme lidende Sjæle i Knefelsesstedet synes at gaae som en rød Traad igjennem det hele Folkeliv i Tyrol. Derom vidne allerede de saa karakteristiske Tyroler Kirkegaardene. Vi faae intetsteds store kostbare Gravminder, men altid et bestemt Kors med forgyldte Vandforzvinger, hvorved Kirkegaarden i Afstand tager sig ud som en eiendommelig Blomsterhave. Men paa ethvert Gravfors staaer at læse, om den Afdøde har modtaget de hellige Sacramenter før sin Død; det er i Grunden jo ogsaa det Vigtigste af Livets hele Historie! Og døde den der Hvilende som Barn, i Usthyldighedens Aar, saa er dette ogsaa at læse paa det bestedne Kors, og et hvidt Slør, Sindbillebet paa Usthyldighedens Klædebon, hænger paa Korset.

Og ligeledes er der anbragt et Bievandskar paa Korset, for at de Besøgende paa de Afdødes indviede Hvilested kunne bestænke Graven og sig selv med Bievand, og knæle ned paa den lille indbydende Knælebænk ligeover for Korset og bede for de Afdøde. Kostbare Gravminder for de Afdødes Navne opreiser Tyroleren ikke, men vel besørger han Foundationer af Bønner og hellige Messer for den Afdødes Sjæl. Natvægteren, den bekjendte gamle katholske Skik endnu tro, minder i sin Sang ogsaa de Vaagende om at læse et „Fadervor for de arme Sjæle i Skærsilden.“ Flere Gange bemærkede vi, hvorledes Kjærlighed og Omsorg for de arme Sjæle endog havde været opfindsom. Saaledes saae vi f. Ex. en Dag paa Veien et lille, firkantet Bræt paa et Fyrretræ. Vi troede i Begyndelsen, at der kun stod noget om det hos os bekjendte Forbud angaaende Rjøven, Riben, Dvægdriven o. s. v. derpaa. Men da vi kom forbi, saae jeg, at der var malet noget derpaa. Jeg blev staaende og læste Følgende: „N. N. har i 30 Aar forbedret denne Vej; han beder den fromme Vandrer om en Bøn for sin arme Sjæl i Skærsilden!“ Veiforbedrerens selv, med Spaden i Haanden, var malet derunder. I Borarlberg paa Høien St. Christoph blev i A. 1860 en Student dræbt ved en nedrullende Sneelavine. Beboernes fromme Sindelag har sat den fremmede Vandrer et lignende Gravminde som hiin Veiforbedrer. Vi læste nemlig paa et simpelt Bræt, som var naglet fast paa et Fyrretræ: „Student N. N. blev i A. 1860 dræbt her ved en Sneelavine; han beder om en Bøn for sin arme Sjæl i Skærsilden.“ Studenten selv var malet underneuen.

Disse faa enkeltstaaende Træk, som endnu lode sig formere med mange flere og som selv møde den ilende Rejsende overalt, bevise ogsaa, at der i Tyroler Bjergene endnu lever et Folk, hvis hele Tænkning, Liv, Sæder og Skikke ere gjennemtrængte, baarne og indviede af ægte katholsk Tro. Dette lykkelige Folk har hidindtil endnu ikke behøvet at erfare hvad saa mange andre katholske Lande have erfaret og endnu erfare, hvor den katholske Befolkning lidt efter lidt er bleven adspлтtiet ved demoraliserende Secter, hvor som Følge deraf det katholske Troes-

livs Sving altid blev hemmet mere og mere, katholste Sæber og Skikke altid mere forsvandt og en feig Undseelse for sin Tro vandt et saadant Herredømme, at den selskabelige Tone i høiere Kredse forbyd at tale om Ting angaaende den katholste Tro, og hvor Troesligeghedsighed og Tvivlsfhyge altid trængte dybere ind i Folkets Måser — indtil endelig en Reaction, fremkaldt ved at dette Onde havde naaet sit Høidepunkt, atter bragte bedre Tilstande, som vi, Gud være lovet, nu opleve i vore Dage.

Da det katholste Troesliv saaledes endnu staaer i sin funde Bægt i Tyrol, saa er man tilbøielig til at kalde saadanne Fremtoninger som Maria af Mørk en saadan katholst Folkestammes naturlige Blomster. Rigtignok kan Naaden overalt virke Vidundere, kan efter sin frie Villie overalt stille et saadant vidunderligt Lys paa Høstagen, ja kan af Stene opvække Abrahams Børn. Men vi tør ikke overse, at Tyrol i Trediverne endnu talte to andre saadanne overordentlig be-naadebe Somfruer, nemlig den bekjendte Maria Dominica Lazzari af Capriana og Crescentia Mierklutsch af Tschermes. Begge ere allerede døde, men de have begge samtidigt med Maria af Mørk staaet paa Høstagen, de vare begge be-naadebe og udmærkede ved Ekstasens Vidunder og de hellige fem Saarmærker. Maaskee faae vi senere endnu Leilighed til at berette mere derom. Thi ligesom Omvendelsens og Forbedringens Bei for Mange førte over Tschermes, Capriana eller Kallern, saaledes haabe vi, at en Erindring om hine eiendommelige, men „mægtige Stemmer fra Herren i Bergens Orken“ vilde være lignende Frugter.

(Sluttet.)

En lærd Protestants Vidnesbyrd om protestantiske Missionairer.

Naar man kun kjender den christelige Missionsvirksomhed af de Festsalter, som protestantiske Prædikanter en Gang om Aaret holde for det herværende Bibelselskab og „Missions-selskabet“, fristes man til at troe, at Protestantismen udretter meget Priseligt og Godt ved sine Bestræbelser i de andre Verdensdele. Men spørger man protestantiske Lærde, der have forskaffet sig autentiske Oplysninger om de protestantiske Missioners Tilstand, hvorledes det i Virkeligheden forholder sig med disse, faaer man et mindre opbyggeligt Svar. Den bekendte, lærde, protestantiske Geograph, Dr. Karl Andree, der ingenlunde er gunstig stemt for Katholicismen, da han istemmer det gamle velkendte Chor om „de katholske Nationers Uvidenhed, Intolerantier, osv. osv.“ har dog i sin Bearbejdelse af Balbi's berømte „Abrégé de Géographie“ (Vol. II. pag. 297) seet sig nødsaget til følgende Erklæring. „Det er gyseligt,“ — siger den protestantiske Lærde, „hvorledes disse Christenhedens Don „Quixoter (d. e. de protestantiske Missionairer) drive deres „Spil paa Sydhavsøerne. At disse falske Apostle, af hvilke „Mange beviisligt ere modne til Daarekisten, og som overalt „bære Evangeliet og Kjærligheden paa Læberne, — at de om „Søndagen, da Indianerne hverken tør bade sig eller gjøre „Ild paa, lade sig bære i Kirke af disse Statter tre Mile og „derover, uagtet der baade findes Dyr og Vagne nok, det er „een af deres mindste Synder. Disse Individuer (d. e. prote- „stantiske Missionairer) ere en Skandale for Enhver, der mener „det ærligt med Christendommen. Hvorneget man end i den „senere Tid har forsøgt at undstyldte og forsvare disse Mis- „sionairer mod de mangfoldige Klager og Bestyldninger, der „bleve alt for høirøstede, til at man kunde forsvare dem ved „front at trække paa Skuldbrene, saalidt er det lykkedes. Fac- „tum er og bliver, at siden protestantiske Missionairer ere an- „komne til mange af disse Der, for der at forkynde deres Chri- „stendom, er Befolkningen i kort Tid bleven formindsket med „tre Fjerdedele! Det er usigeligt, hvad Ondt disse Men- „nesker (d. e. de protestantiske Missionairer) have anrettet og „endnu anrette der. Det vilde isandhed være fornuftigere, for- „standigere og retfærdigere, at lade Indianeren forblive som „han er (∴ som Hedning), saalænge man ikke kan give ham „noget Bedre (!). Gode Missionairer ere vistnok den største „Velgjerning, og deres Virksomhed den velsiguelserigeste og „mest frugtbringende, som Himlen stjenter Jorden; men mod

„Fleertallet af de protestantiske Udfendinge kan man ikke være „skarp nok; thi de ere i mere end een Henseende Mordere (!), „og desværre gives der ikke Nogen, der har Magt til, med „Bispeflag at udjage disse Kræmmere af Herrens Tempel.“ — See, det er en lærd Protestants Tale om den protestantiske Mission; men det er rigtignok ingen „Festtale“*).

Kirkelig Statistik.

Med hvilke Kæmpeskridt Katholicismen gaar frem udenfor Europa, sees bl. A. af dens nuværende Tilstand i de forenede nordamerikanske Stater. I Begyndelsen af det nuværende Aarhundrede talte disse kun 25,000 Katholiker med 1 Biskop. I 1861 udvise de officielle Actstykker følgende statistiske Data for den katolske Kirke i disse Stater: 3,998,000 Katholiker med 8 Erkebisper, 38 Biskopper, 4 apost. Vicarer, 2773 Præster, 2948 Kirker, 2576 Missionsstationer, 68 Præstef seminarier med 1109 theologiske Studenter, 93 Munkelostere, 265 Nonneklostere, 76 Collegier, 233 høiere qvindelige Dannelseanstalter og 248 Baisenhuse, Hospitaler og Asyls. Hvilket bestemmende Factum for de mange uvidende eller ondskabsfulde Publicister, som fortælle deres lettroende Læsere, at den romerske katolske Kirke gaar sin Undergang imøde!

*) Som et lille Supplement til Ovenstaaende være det os tilladt her at aftrykke et Brudstykke af et Brev fra den engelske Viceconsul i Levuka i Australien, Mr. Dam, til hans herboende Broder, som Berlingske Tidende af 22. Jan. d. A. meddeler. Brevet er dateret 1. Mai 1861 og det hedder deri ordret saaledes: „Jeg havde dannet mig den Forestilling om Missionairer, at det var menneskefjærlige, selvopoffrende og begejstrede Mænd; men vore engelske har jeg lært at kiende som de mest egenfjærlige og vindesygge Slyngler, der kun gaar ud paa at handle og skaffe med de Indfødte og hvis mindste Sorg Religionen er; dog danne de franke katolske Missionairer en hæderlig Undtagelse, idet de ikke befatte sig med Handelen, ere dannede Mænd og meget mere tolerante end de engelske og protestantiske.“ — Red. Anm.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Af forskjellige Correspondancer fra Rom udbrage vi Følgende: I Allocutionen, som den h. Fader holdt i det sidste hemmelige Consistorium den 23. December, beskæftigede han sig udelukkende med Kanonisationen af de 23 Franciscanere, som have lidt Martyr døden i Japan. Derpaa overdrog han Conciliets Congregation at rette en Rundskrivelse til den katholske Verdens Biskopper, for at indbyde dem til denne Høitidelighed, som paa Pintsedagen vil finde Sted i Rom. Uden Tvivl vil denne Sammenkomst af det katholske Episcopat ogsaa i sine videre Følger vise sig frugtbar; især vil det da neppe kunne mangle paa Beslutninger, som have Hensyn paa Kirkestatens nuværende Staud. Den nye franske Gesandt, Marquis de Lavalette, udvikler her en overordentlig stor Virksomhed. Han har hos Cardinalerne allerede igjen bragt hyderligere „Concessioner, Reformer etc.“ paa Bane, som forlanges af den h. Stol, men har dermed havt ligesaa lidet Held som med sine gode Forslag hos Kong Frants II. om at den unge Monark skulde forlade Rom. Om den sidste Underhandling imellem Frants II. og Lavalette meddeles Følgende: Gesandten opbød atter alle sine Overtalelseskunster. Utaalmodig herover, svarede Kongen ham reentud, at han ikke kunde begribe hans Paatrængenhed, da Gesandten i denne Henseende ikke kunde have nogen Befaling fra sin Herre. Da Lavalette svarede, at Hs. Majestæt dog ikke kunde forudsætte, at han kun yttrede sin egen Mening, erklærede Frants II., at han ikke forudsatte det, men at han vidste, at Keiser Napoleon ikke har kunnet meddele sin Gesandt det Hverv at opfordre ham til at forlade Rom. Derpaa svor Lavalette, at det virkelig var saaledes. Frants II. svarede, at det da gjorde ham meget ondt, at Gesandten vilde gjøre sin Keiser til en Løgner, og viste Marquien et Brev fra Keiser Louis Napoleon, hvori den fordrevne Konge af Neapel bliver opfordret til at forblive i Rom under de franske Vaabens Beskyttelse. Sapienti sat.

Frankrig. Præfecten for Haut-Saone har straffet Læreren i en Laudsbyhskole, som uden Tilladelse havde foranstaltet en Hunscollect i sin Menighed for den h. Fader, med Suspension og Indeholdelse af hendes Gage. — Regjeringen, hvem det, i Forbigaaende sagt, vilde være ganske velkomment, at opretholde Vincentsforeningen paa sin Viis, har erklæret sig tilbøielig til under „visse Betingelser“ at gjenoprette Foreningens Centralraad; een af disse „Betingelser“ er Tjer-

nelsen af nogle misshagelige Personer, som vare Medlemmer af den opløste Comité. Under de „Misshagelige“, hvis Udelukkelse Keiseren ønsker, nævner man: Hr. Keller, der i det lovgivende Kammeres forrige Session angreb den fransk-sardiniske Politik med saa stor Veltalenhed; endvidere Hr. de Vermercier, een af det kirkelige Parties mest ansete Førere i Kammeret, og Hr. Cahin, een af Correspondant's Redacteurer. Centralraadet har forkastet dette Forslag. — Altsammen ægte keiserligt!

— Moniteur af 27. December indeholder et den 1. December dateret Circulaire fra Underviisningsministeren Rouland til samtlige Præfecter, i hvilket det befales dem, at de skulle underrette de religiøse Samsfund (Klostre) om, at de ikke tør optage Mindreaarige i deres Forening, uden Forældrenes formelle Samtykke. Sluttelig trues de Samsfund, som maatte handle herimod, med Retsforfølgelse, Tilbagekaldelse af den lovlige Sanction eller øieblikkelig Opløsning. De liberale og radicale Blade juble over den ministerielle Kundgjørelse og finder den altfor mild; de katholske Blade finde den betænkelig, da den indskrænker den katholske Kirke i dens retlige Existentz. At i Frankrig mere end andetsteds en eensidig drevne Propaganda fremkalder enkelte grundede Reclamationer, skal ikke negtes. Men det maa dog ikke overses, at disse Reclamationer i de fleste Tilfælde angaae Børn, som ere aldeles forladte eller forsømte af deres Familie og derfor maatte gaae til Grunde uden den Pleie og Opdragelse, som blive dem tildeel i de klosterlige Anstalter.

Schweiz. I Zürich er det „store Raad“ forhippet paa det over 1000 Aar gamle ærværdige Kloster Rheinau's Undergang; den er en besluttet Kjendsgjerning. Abbeden og hele Klosteret, som for Tiden endnu kun tæller 10 Patres, have erklæret sig beredte til alle mulige Offere, som man vilde paalægge dem, naar man blot vil lade Klosteret vedblive at bestaae. De ville overtage Opførelsen og Doteringen af gamle og nye katholske Kirker, oprette et Pleiehuss for gamle Folk og Skoler; men alle disse opoffrende Tilbud ere forgjæves hos det protestantiske Storraad. Man vil oprette en Daareanstalt, og dertil skal Klosteret bruges. I ethvert Tilfælde vil det igjen ikke mangle paa Begjænger, ved hvilke den største Deel af Kirkegodset bliver hængende!

Sardinien. Viebiskop Msgr. Carli af Casale havde ved den 6. Confirmations Meddelelse paa to Steder ladet ved Sognepræsterne uddele smaa Sedler, paa hvilke der i sex Sæt-

ninger vare anførte den katolske Kirkes Lære angaaende Kirkeran og de derfor af Conciliet i Trident udtalte Excommunication=Straffe. Af Domstolen i Pistoja er nævnte Prælat herfor bleven dømt til 14 Dages Fængelsstraf. Echo di Bologna siger om denne Domfældelse bl. A.: „Hvad en katolsk Biskop frit tør lære i det protestantiske Tydskland, ja selv i det intolerante England, det er for Tiden forbudt en Biskop i det „frie“ katolske „Italien“ og han bliver dømt i et Land, hvis Forfatning proclamerer den katolske Religion som Statsreligion, under en Regjering, som særligt for det Tilfælde, at den skulde tage den evige Stad i Besiddelse og opslaae sin Throne ved Siden af den h. Peters, lover Kirken fuldstændig Frihed! Vi spørge nu Hr. Minister Ricasoli og hans Tilhængere: Naar I vare i Rom, hvorledes kunde I saa tillade, at Paven lod uddele lignende Skriftstykker til de Troende? Der vilde ikke være noget andet Valg: enten vilde I dømme ham til Fængelsstraf og da vilde man see, hvorledes det er fat med den Frihed og Uafhængighed, som I love og garantere hans geistlige Magt; eller I vilde lade ham i Fred; men hvorfor dømme I da nu en Biskop, som kun lærer hvad den h. Fader selv lærer og udtaler i sine Allocutioner?

— Biskoppernes Mod og Troskab. Cultusministeren Minghetti har paa sin Mundskrivelse, hvori han ved Rist og Trudsler vil tvinge Biskopperne til at sanctionere det piemontesiske Kirkerov, erholdt et afflaaende Svar fra Neapels og Lombardiets Biskopper. Nu have ogsaa Biskopperne i Umbrien (en Provinds af Kirkestaten), nemlig i Spoleto, Terni, Foligno, Rieti, Amelia og Narni, tilsendt ham en decideret Protest, hvori disse Overhyrder erklære: „Trudslerne med Forsølgelser og Straffe kunne ikke forsvække os i ringeste Maade; thi vi vide, at vi udsætte os for samme formedelst Retfærdigheden og vor Pligt, at forsvare Guds Ære. Opdragene i Jesu Christi Skole, kunne vi ikke forundres over, naar man truer os med Kæmper, Plyndring og Forviisning; vi ere beredte til at bære Alt, naar det behager vor Herre at overgive os i Sine Fjenders Hænder. Maatte Deres Excellence være overbevist om, at der i den katolske Kirke gives en Kraft, som kommer fra Oven, og som vil gjøre os uroffelige i Opfyldelsen af vore hellige Pligter, hvorledes end den Løb vil blive, som Gud i Sit Forsyns Raadslutninger maa have bestemt for os.“ — Paa et saadant apostolisk Sindelag maae rigtignok en piemontesisk Ministers Underfundighed saavel som hans Trudsler strandre.

Constantinopel. Et Brev fra Constantinopel til „For-

eningen for Orientens Skoler" giver en Beretning over Tilstandene i de unerede Bulgarers nylig opstaaede Kirke, som blev saa heftigt rystet ved den afdøde Biskop Sokolski's uventede Drafald til det russiske Schisma. Uagtet dette beklagelige Drafald ere de stakkels Convertiter forblevne den katolske Kirke troe, uagtet de ere trykkede af den største Armod og berøvede deres geistlige Overhoved. De haabe, at Rom snart vil sende dem en ny Biskop og stole imidlertid paa det katolske Vesterlands, især Frankrigs, Understøttelse.

Alexandrien. De Efterretninger, som i de sidste Aar ere komne til Europa fra de katolske Missionairer i Central-Afrika, have som bekjendt ikke været af den Art, at man med Hensyn til de vilde Negerstammers Omvendelse kunde hengive sig til glade Forhaabninger. De fleste Missionairer, som siden A. 1847 ere igjennem Egypten og Nubien trængte frem til det Andre af Afrika, for i Forening med flere Lægfolk som Medhjælpere at arbejde paa de stakkels uhyggelige, med deres Stamsfaders Forbandelse betyngede Chammiter's Omvendelse, maatte bukke under for den hebe Zones dræbende Clima og dødelige Indflydelse. Nogle vendte tilbage, og for Dieblirket er der kun endnu fem Mænd, tre Præster og to Lægmand, som arbejde i Missionen. Mange nærrede i lang Tid stor Bekymring for denne vigtige, men mopsommelige Missions Fremtid, især da den netop i de europæiske Elfenbeenshandlere møder overordentlige Hindringer i sin Virksomhed. Medens Jesuiten Max Killo, Missionsens Stifter og første Forstander, allerede eet Aar efter sin Ankomst blev et Offer for sin christelige Iver, og Dr. Knobloch, Missionsens anden Forstander, for tre Aar siden endte sit vel-signelsesrige Liv i Neapel, har ogsaa dens tredie Provicar, Hr. Kirchner, i Foraaret forladt Missionen for bestandig, under Foregivende af, at han ikke var „Manden" for en saa vanskelig Post, saavel som ogsaa fordi han i Baiern vilde anlægge et eget Missions-Institut af Verdenspræster. For at bevare den ved det hebe Clima stærkt decimerede Mission fra Oplosning, havde et af denne Missions Medlemmer, den høiarv. P. Rheinthalen af Franciscanerordenen, for nogle Maaneder siden begivet sig til Europa, for fremfor Alt at vinde nye Kræfter iblandt Franciscanerne for Missionen og derpaa at opnaae nye Pengemidler hos „Marieforeningen" i Wien, for at føre de nye Missionairer til deres Bestemmelsessted. Hans ivrige Bestræbelser er det nu lykkes, saavel at vinde sex Præster af sin Orden som ogsaa tredie Lægmand for den saa skjønne Sag. De ere alle fra Lstervig, med Undtagelse af fem Neapolitaner. I flere Dage opholdt det hele Selskab sig i det herværende Franciscaner-kloster, hvis venlige Guardian P. Benzjel beredede

dem en gjestfri Optagelse, for at de kunde gjøre de nødvendige Indkjøb og andre Forberedelser til den flere Ugers Nilreise. Det nuværende Forstanderskab afreiste den 10. November med alle sine Folk til Cairo, hvorfra de saa Dage efter i bedste Velgaaende have tiltraadt deres Reise paa Nilbaade til Chartum. Den høicærv. P. Reinhæler er en ung Mand, kraftig, usfortrøden og gjennemtrængt af Iver for sin Mission i det Indre af Afrika, som han har lovet Sine at indvie sine Kræfter og sit Liv; Alle ere ham hengivne i sand christelig Kjærlighed, og den Tillid, som de, baade Præster, Studenter og Professionister, lægge for Dagen for deres geistlige Fører, er i Sandhed rørende. Gid Forhøyet maatte velsigne dette ægte apostoliske Foretagende (hvori ogsaa Videnskaben har stor Interesse) med rigelige Frugter! Muligt, at det er forbeholdt vore simple, men begejstrede Missionairens fredelige og langsomme Fremtrængen, ved selve Nilens Kilde endelig engang at løse Geographiens største Gaade, som saa mange Lærde saa ofte forgiæves have forsøgt at løse.

Til Auggariusforeningens Medlemmer.

Søndagen den 9. Februar Efterm. Kl. 4^{1/2} afholdes Foreningens Generalforsamling i Skolelocalet Nr. 2, paa hvilken Regnskabet over Foreningens Indtægter og Udgifter vil blive forelagt. — Da der ved samme Leilighed ogsaa bliver meddeelt en kort Beretning om Vincents- og Marieforeningens nuværende Status, saa kunne ogsaa Medlemmerne af disse to Foreninger erholde Udgang til Forsamlingen.

Indbydelse til Subscription.

En af Tydsklands første Kunstnere, Professor Kupelwieser i Wien (den samme, som har malet det yndige Mariebillede i vor herbærende katolske Kirke), havde for en 15 Aar siden paa en fyrstelig Person's Anmodning erholdt særegen Tilladelse til at portrætere Maria af Mørl baade i hendes naturlige og i hendes ekstatiske Tilstand — hvilket ellers var blevet negtet alle andre Kunstnere, som havde bedt derom. Da vi ved en høitstaaende Herres velvillige Mellemkomst fornylig have faaet et Exemplar af dette herlige Dobbelt-Portrait tilkaans, hvoraf der ellers kun endnu existere meget saa Copier, agte vi, saafremt vor Plan finder den fornødne Deeltagelse at lade udføre en lithogrypheret Afbildning af dette

Portrait ved det første lithographiske Institut her i Hovedstaden. I den Forudsætning, at vi gjøre alle vore Læsere en hjærkommen Tjeneste ved at give dem Leilighed til at forklaffe sig et tro Billede af denne høitbenaadede Person, indbyde vi herved Skandinavisk Kirketidendes Abbonenter til Subscription paa denne lithographerede Afbildning af Maria Mørl baade i hendes naturlige og i hendes ekstatistiske Tilstand. Subscriptionsprisen for hver Afbildning er 2 Mk. R. M., altsaa for begge tilsammen: 4 Mk. R. M. ($\frac{1}{3}$ Speciesdaler); de sælges ikke særskilt, men kun begge sammen. Der vil kun blive trykt saa mange Exemplarer som der tegner sig Subscribenter, og der modtages ogsaa kun Subscription fra selve Kirketidens Abbonenter, hvem det iøvrigt staaer frit for at tegne sig enten for eet eller ogsaa for flere Exemplarer af Dobbelt-Portrait (à 4 Mk.).

Indtegning til Subscription modtages af Hr. Konsthandler C. A. Blanckensteiner (St. Kjøbmagergade 7) samt af Bladets Bud indtil senest den 28. Febr. Bore ærede Abbonenter i Norge kunne ogsaa tegne sig hos Høiærv. Hr. Pastor Lichte i Christiania, som da vil have den Godhed at oversende os deres Liste.

Kjøbenhavn, den 7. Febr. 1862.

Scandinav. Kirketidendes Red.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 9. Februar. — 5te Søndag efter Epiphani. — Den h. Ansgarius' festlige Minde dag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Levitmesse med dansk Prædiken. — Efter den h. Messe Kl. 12: fransk Førelæsning. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Fæst- og Vesperandagt.

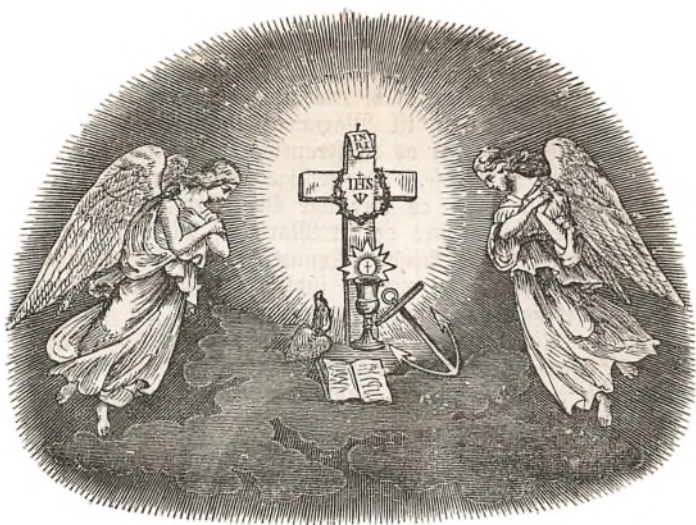
Søndagen d. 16. Februar. — Søndag Septuagesima. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efter den h. Messe Kl. 12: fransk Førelæsning. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Førelæsning.

Paa Søgnedagene stille h. Messe Kl. 7 og $8\frac{1}{4}$ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente). Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsat, Hr. Konsthandler C. A. Blanckensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stæder paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 4.   Søndagen den 23de Februar.   1862.

Indhold: Maria af Mørl. (Sluttet.) — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Warschau. Halle. London. Bologna. Turin. Mailand. Afrika.

Maria af Mørl.

(Sluttet.)

Den 12. September f. A. ankom vi om Aftenen til Kaltern, Maria af Mørl's Fødeby. Siden Aaret 1841 har hun ikke mere boet i sine Forældres Huus, men i Tertiariernes Kloster i Kaltern, hvor hun mindre bliver besværet af Besøg. Til vor Glæde hørte vi i Gjestgivergaarden, hvor vi atter

mødte den i Tyrol vanlige behagelige Modtagelse, at P. Capistran var hjemme og at vi ikke vilde have nogen Banskelig-
hed ved at faae Afgang til Maria af Mørk. Den følgende Morgen Kl. 6 begave vi os til Franciscaner Klosterets Kirke, for der at læse den h. Messe. De venlige Fædre førte os til P. Capistran, som modtog os med lige Venlighed og strax lovede os, at han selv vilde føre os til Maria af Mørk. Han viste os igjennem sin Selles Bindue Nonneklosteret, hvor Maria af Mørk boer, og hvor vi maatte indfinde os Klokken henimod halvotte, idet han da ogsaa vilde være der, og da skulde alle vore Dnsker blive opfyldte. P. Capistran, en høi, mager, ær-
værdig Skikkelse, som allerede nærmer sig Oldingealderen, gjør Indtryk af en Ordensmand, som, prøvet ved mange Lidelser, afkræftet ved utrættelige Arbejder og mødnet med christelig Spæ-
gelse i Ordenens Aand, er bleven en værdig Efterfølger af hans ophøiede Forbillede, den h. Franciscus. Han er en virkelig Pryd for sin Orden. Med sand Grefrygt forlode vi denne Ordensmands Celle, hvem Gud i mere end 30 Aar har betroet saa store Ting, og som til den Høitbeaaede staaer i hiint vidunderlige Bøn- og Naadeforhold, saaledes som det ikke kan være anderledes imellem en aandelig Fader og Barn. Vistnok tør vi heller ikke overse det store Ansvar, da der er lagt saa store Ting i hans Haand. Men med store Pligter forbinder Gud ogsaa stor Naade. Gud har jo ordnet Alt „efter Tal og Maal“.

Henimod Kl. 7^{1/2} begave vi os til det betegnede Nonne-
kloster. Da vi vare ankomne dertil, men ikke vidste hvorledes vi skulde komme ind, traadte vi ind i den lille Klosterkirke og bade der nogle Minuter foran det h. Sacramente, idet vi ventede, at der nok snart maatte komme Nogen, som kunde føre os videre. Der kom ogsaa snart en Ordenssøster ind fra een af Sidedørene hen til os og sagde: „De maa gjerne komme nu; P. Capistran venter Dem.“ Vi bleve ikke lidet overraskede. Hun førte os nemlig igjennem en kort, noget mørk Gang ind i et ikke meget rummeligt Værelse. — Det var Maria af Mørk's Værelse, — og ved den anden Ende saae vi hende i Ekstase, knælende paa sit Zeie foran os. Indtrykket var saa meget mægtigere, da det traf os aldeles uventet, thi vi troede, at vi først vilde blive førte til P. Capistran. Vi bleve staaende som fastnaglede, ganske fængslede ved den vidunderlige bedende Skikkelse for vore Dine. Det var første Gang, at vi saae en høitbe-
naadet, i Ekstasen bedende Sjæl, „et Syn“, som Gørres skriver, da han for første Gang besøgte Maria af Mørk og ligeledes traf hende i Ekstasen, „et Syn, som ikke kan lignedes med noget andet, end det, som Guds Engle fra det Hjerne maatte frembyde, naar de, henfunktne i Betragtningen af Hans Her-

lighed, knæle foran Hans Throne." Intet Under, at denne Skikkelse har været af en saa gribende Virkning paa de mange Tusinder af Besøgere og Tilskuere, at selv de raaeste Gemytter ikke have kunnet modstaae den, og at Synet af Maria af Mørk for Mange er blevet Vendepunktet fra Synd til Bød!

P. Capistran sagde ikke et Ord, men lod os have Tid og Ro til at optage i os det første mægtige Indtryk, som bliver en Arvedeel for hele Livet. Da vi, jeg kunde næsten sige, atter vare komne til os selv, traadte vi med P. Capistran nærmere hen, for med prøvende Blik at betragte den Bedende nøiere.

Hun laae midt i sit Leie paa Knæ, klædt i en simpel, hvid Dragt. Det lange nedhængende sorte Haar, regelmæssigt skilt i Panden, faldt i ukonstlede Bøininger til begge Sider ned under Overarmene. Hænderne vare foldede og trykkede noget op under Hagen. Ansigtet, dette Speil paa det Indre, hvori der ved fyrgetyveaarig Spøgelse og Ascese og trediveaarig Ekstase have dannet sig Træk, hvis Indtryk man kun kan optage i sig, men ikke beskrive, dette megetsigende Ansigt, som vi have betragtet længe, var vendt imod Kirken og hævet noget opad. Blikket syntes at være rettet imod det Punkt, hvor det høihellige Sacramente var bag Bæggen. Men dette Blik er ikke som ellers et Mennesses Blik. Det er og vedbliver at være rettet imod eet Punkt, men desuagtet er det ikke noget stirrende, stiot eller dødt Blik, der ligger tværtimod, som Gørres siger, Udtrykket af den dybeste Andagt deri, men alligevel forandrer Blikket sig ikke, aldrig zittre Dienlaagene, heller ikke da, naar, som vi tilfældigt bemærkede, en Flue for et Dieblis havde sat sig paa Diet. Yderveiden er i denne Tilstand fuldkommen lukket for hendes Sanser. Med hele Legemet var hun i denne bedende Stilling saaledes bøiet for over, og derfor saa ganske rykket ud af Lyngdepunktet, at et Menneſte i naturlig Tilstand ikke et eneste Minut kunde holde sig i denne Stilling. Ikke den ringeste Bevægelse var bemærkelig paa den knælende Skikkelse, uden, som det syntes, et sagte, neppe hørligt Aandedræt i Brystet og en neppe bemærkelig oscillerende Bevægelse og af og til en sagte Trækning i Ansigtstrækkene. Hele den bedende Skikkelse gjør et Indtryk som af en „levende Billedstøtte“, som et Dienvidne skriver. Netop saaledes beskriver ogsaa Gørres hende i Ekstasen for næsten 30 Aar siden.

Som vi endnu betragtede den bedende Skikkelse, bemærkede vi pludselig paa samme en øiebliskelig urolig Bevægelse, og — hun svævede ned, anderledes kan man ikke betegne det; thi det var aldeles ikke den sædvanlige Bevægelse hos et Menneſte, som sætter sig ned, det var et Dieblis Bærk, hun sad foran os og hilste os paa det Venligste: P. Capistran havde befalet

hende i Kydighed, at hun skulde vende tilbage af Ekstasen, men saa sagte, at selv jeg ikke forstod hans Ord, omendstjondt jeg stod ham nærmest. Dog, som allerede sagt, hun adlyder Skriftefaderens Willie; hans Ord hører hun ikke, ligesom overhovedet hendes udbortes Sandser ikke fornemme noget i Ekstasen; en indre Stemme tilkjendegiver hende, som hun selv siger, Skriftefaderens Willie.

Trækkene af den barnlige Usthyldighed, omendstjondt hun allerede er næsten halvtredsindstyve Aar gammel, og den Venlighed, som lyser ud af hendes Dine og ytrer sig paa en saa levende og dog naturlig Maade, viste sig ved denne Hilsen saa udprægede, at vi siden eenstemmig maatte tilstaae, at vi hverken i Virkeligheden eller i Kunstnerens største Frembringelser, af hvilke vi havde beundret saa mange i München, havde seet noget lignende i et Menneskes Anslyn. Hese Udtrykket var saa levende, saa talende, at vi slet ikke engang havde savnet, at hun endnu ikke havde talt et Ord. „Enhver Charakter medbringer sit Ansigt“, siger et gammelt Mændsbord; men her havde vi et Billede for Dine, som den barnlige Usthyld og gløbende Jesuskjærlighed, der daglig iler over til ekstatisk Betragtning, har skabt, og saaledes som en Maler vanstelig vil tro copiere det. Saaledes antyder Gud ofte allerede i Livet Sine forjættede Billeder for Fremtiden. Thi naar paa den ene Side en saadan Usthyld, Hellighed, Salighed og Menneskekjærlighed, og paa den anden Side en moralsk Fordærvelse, et Raseri, en Fortviøvelse, som gjør et Indtryk af det Djævelske, kan udpræge sig i et Menneskes Anslyn, hist som hos en Engel, her som hos en Djævel: hvad vil der da engang ved Opstandelsen lyse ud af de hæderkronede Opstandnes Anslyn og udpræge sig i de Fordømtes Træk? Og saa da „medbringer enhver Charakter sit Ansigt“! —

Som vi endnu, atter overraskede ved en vidunderlige Tilbagevenden fra Ekstasen, beundrede den saa venlige og dog saa ærefrygtsbydende Skikkelse, foldede hun pludselig sine Hænder, hun svævede op med samme Hurtighed, med hvilken hun havde nedladt sig, og vi saae hende atter foran os i Ekstasen. Hun havde opfyldt Skriftefaderens Willie og hilste de hende besøgende Fremmede; men efterat hun havde gjort dette, kunde hun ikke blive længere i denne for hende unaturlige Tilstand: hun vendte tilbage i Ekstasen, som er bleven hende til en anden Natur. Men hendes Dine gif nu ikke i Retning til det h. Sacramente, men næsten lodret opad.

Ved saaledes at svæve op og ved at folde Hænderne, vare Haandtrusserne, som ellers bedække en Deel af Hænderne, skubte saameget tilside, at Saarmærkerne bleve synlige paa Hænderne. P. Capistran gjorde os opmærksomme derpaa, og saaledes fandt

vi Leilighed til at betragte dem i umiddelbar Nærhed. Saarmærkerne vare ikke meget store og vidt gabende, som Mange maastee ville forestille sig, men dog virkelige Saarmærker, i Midten af Haanden, halvt aadne, ligesom Saar, der begynde at læges, farvede blodrøde, saa at de traadte stærkt marquerede frem paa Haandens hvide Flade.

Efterat P. Capistran havde ladet os endnu nogen Tid til at betragte Saarmærkerne i Nærheden, sagde han sagte nogle Ord, hvoraf jeg kunde høre Ordet „Bildchen“ (lille Billede). Strax svævede hun atter ned, sad atter i den tidligere Stilling for os og greb efter en lille Pakke Billeder, som laa paa et Bord ved Siden af hendes Seng.

Vi havde troet, at vi selv havde maattet bede om nogle Billeder til Erindring, og vi havde foresat os hver at ville bede om tre Billeder, for at have nogle til at forære bort. Desforuden havde Een af os lovet een af sine christelige Venner at bede udtrykkeligt og alene for ham om et Billede til Erindring om Maria af Mørk, da han desværre ikke selv havde kunnet reise med. Da vi nu saae, hvorledes hun greb efter Pakken med Billederne, sagde vi intet, men afventede rolig hvad hun vilde give os. Da de Billeder, som hun forærer bort, meget ofte paa en paafaldende Maade passe paa de betræffende Personligheder, paa deres Feil, Fornødenheder, Anliggender og Sjælstilstand, saa vare vi naturligviis meget spændte paa hvad vi vilde faae. Desuden er det ikke tvivlsomt, naar hun giver Een flere Billeder, hvilket Billede der specielt er beregnet for Modtageren, da dette bærer hendes Navns Underkrift: „Maria Mørk“. Vor Spænding tiltog, da vi bemærkede, hvorledes hun udsøgte Billederne med Forsigtighed, snart fremtog et Billede hist, snart her af Pakken, lagde det ene her, det andet der hen for sig, saa at der endelig laae sex Sæt Billeder for hende. Der var nemlig bleven indført endnu tre andre Personer med os. Efterat hun var færdig med Udsøgningen, gjennemfaae hun endnu engang de sex Sæt Billeder, om ogsaa Alt var rigtigt. Alt gjorde hun med stor Oethed og Behændighed og under en stadig Smilen, saa at man oensynlig saae, hvorledes det glædede hende at kunne gjøre de Besøgende en saa stor Glæde med de ubetydelige Billeder.

Efter denne Udsøgning af Billederne, hvorved hun aabenbart forraadte en bestemt Hensigt i den Maade hvorpaa hun udsøgte dem, bemærkede vi denne Planmæssighed fremdeles i Maaden hvorpaa hun uddeelte dem. Hun rakte nemlig med sin vanlige Venlighed os tre Præster efter Raden hver to Billeder, men hun tog dem ikke fra Bordet efter Raden, men det ene hist, det andet der. Paa de tre Steder, hvorfra hun havde taget de to Billeder, blev endnu et Billede liggende. Derpaa

vinkede hun ad de tre Øvrige, det var tre Piger, som syntes at være fra den derværende Egn, og rakte ogsaa disse efter Rækken flere Billeder. Nu havde hun endnu tre Billeder liggende for sig. Hun saae paa os med hiin ubeskrivelige Ustydighed og Venlighed, gjorde, idet hun saae hen til de for sig liggende Billeder, en levende Bevægelse med Hænderne, som om hun vilde sige: De ere Præster, De skulle have eet mere, og rakte med lige Livfuldhed og Venlighed enhver af os efter Rækken endnu et Billede.

Hun havde hidindtil endnu ikke talt et Ord, hvilket vi forresten neppe havde lagt Mærke til, da vi havde havt nok med at see paa hende i og udenfor Ekstasen, og hendes Holdning, Blik og Bevægelse selv synes at være et udtryksfuldt Sprog, som for en Tid erstatter det virkelige Sprog. Hun har overhøvedet allerede i mange Aar slet ikke talt mere, uden med sin Skriftefader, deels fordi det falder hende meget vanskeligt at tale, deels fordi — og det maa vel være Hovedgrunden, — hun saaledes vil undgaae al Fare for at synde ved Talen. „Hvo som ikke mere synder med sin Tale, siger jo den h. Apostel Jacobus (3, 2), han er en fuldkommen Mand.“ Og det sikreste Middel til at opnaae denne Fuldkommenhed, er Tausshed.

Da hun var færdig med at fordele Billederne, foldede hun atter sine Hænder, hendes Blik vendte sig atter i Retningen til det h. Sacramente, hun svævede atter op med vanskelig Lethed og Hurtighed, som om hun blev tiltrukket af en usynlig Maguet, og vi havde atter Maria af Mørk for os i Ekstasen. Efterat vi endnu en Stund havde betragtet den vidunderlige i Ekstasen bedende Skikkelse, anbefalede vi igjennem P. Capistran ogsaa vore og Andres Anliggender til den Høitbenaadede, hvis Bøn allerede har udvirket saa Meget. P. Capistran lovede at ville anbefale alle vore Anliggender til hende, og vi toge Afsked. Veien førte os atter igjennem Kirken, og vi dvælede nogen Tid foran det allerhell. Sacramente, for paa dette mest passende Sted at hengive os med Ro til de Indtryk og indre Bevægelser, som dette Besøg havde vakt i os, og for at bede Gud om at give Sin Velsignelse dertil. Vi havde jo bivaanet en Prædiken, i hvilken Herren taler ved et andet Sprog, end det, som klæder sig i Ord, og vi ønskede, at den maatte bære rigelige Frugter for os og mange Andre.

Da vi vare komne hjem og besaae vore Billeder nærmere, overbeviste vi os snart om, at hun havde valgt dem efter Kirkeaarets Løb. Det første, som bar hendes Navn under skrift, var det samme for alle tre: en Afbildning af det berømte Naadebillede „Maria-Hilf“ i Innsbruck. Hun havde maaffee valgt dette Mariebillede, fordi vi besøgte hende i Octaven for Mariæ Føds-

felsfest. — Det andet Billede viste paa den ene Side et forziret Kors og paa den anden Side et Digt med Overskrift: *I Korset er Frelse!* Hun havde maaskee valgt det, fordi Kirken den følgende Dag helligholdt Korsets Ophoelse. Interessant var den Sagttagelse, at hun ved det andet Billede netop havde udmærket den af os, som i den kirkelige Rangorden stod høiere end vi Andre. Udvalget af Billederne havde dog ikke været noget tomt Spil. Billedet for denne var nemlig ogsaa et Kors, men større, rigeligere prydet, og bar i Ziraterne meget sundrigt som Indskrifter de saak. store Antiphoner af Breviarieret i Adventstiden: o Sapientia (o Visdom), o Adonai (o Herre), o radix Jesse (o Jesse Rod) o. s. v. — Det tredje Billede, som vi fik som Tilgift, var det samme som det første.

Først nu faldt det os ind, at vi aldeles havde glemt ogsaa at bede om et Billede til den ovenfor nævnte Geistlige. Dog Maria af Mørk havde sørget derfor, i det Mindste troede vi, at maatte thye det saaledes; thi netop den af os, som havde paataget sig at ville bede derom, havde, uden at han i Begyndelsen selv havde lagt Mærke til det, faaet fire Billeder, altsaa eet mere, end vi andre to. Og for at der ikke skulde være nogen Tvivl om, hvilket der var bestemt for hiin Geistlige, havde han just faaet to Billeder med hendes Navns Underkrift; begge vare en Udbildning af „Maria = Hils“ i Innskrift.

Vi overlade enhver Læser at tænke Sit om det Hele. Vi vilde kun fortælle Alt ganske tro, hvad vi have seet. Det Væsentlige, som man her ikke maa tabe af Sigte, for at forklare sig Alt, er dette, at saadanne høit benaadede Sjæle, hvem Ekstasens vidunderlige Tilstand er bleven til en anden Natur, naae ind i en anden Verden, og vide og see mange Ting, Smaa og Stort, i den naturlige Verden som i Naadeverdenen, hvorom vi neppe have en Anelse. Hvo som gjør sig fortrolig med Helgenernes specielle Levnetsbeskrivelser og med en Johannes af Kors' Skrifter, for ham vil Meget her blive tydeligere og forstaaeligere. —

Vi have nu i Hovedtrækkene givet vore Læsere et Billede af Maria af Mørk. Men to Tanker maae vi endnu tilføie og anbefale til Alles Estertanke.

Maria af Mørk bærer Herrens Saarmærker — hun er sat paa Udfestagen i en Tid, i hvilken Tro og Kjærlighed ere kjølne hos saa Mange.

Hun bærer Herrens Saarmærker paa sine Lemmer; derved er hun en levende Prædiken, som fremstiller os den for os lidende, blødende og døende Frelser, hun er et Mindesmærke, som overbeviser om Sandheden af Hans Liv, Lidelse og Død for os, hun minder om vor Synd, som for-

brede en saadan Løsepenge, om Hans Kjærlighed, som betalte den. Denne Tro paa den Korsfæstede, denne Kjærlighed til den Korsfæstede og Betragtningen af Frelserens Bunder, skal atter ret levende vækkes ved hende. Derfor staaer hun som det troe Billede af den lidende Frelser paa Lystestagen og lider og bløder og kæmper Dødskampen hver Fredag med Ham paa Korset. Og hvor denne Tro og denne Kjærlighed til den Korsfæstede atter vaagner, hvor Christi Lidelse atter bliver æret, der giver Herren Sin reddende Naade. „Hvo som engang taknemmeligt betragter Min Lidelse og Død, sagde Herren til den h. Gertrudis, ham vil Jeg give Omvendelsens Naade, selv om han var den største Synder.“ Ja, Dyrkelsen af Christi Lidelse er det katholske Livs Blomster. Derfor siger Paulus: „Jeg vil ikke vide af andet, end Christum, den Korsfæstede.“

Maria af Mørk er sat paa Lystestagen i en Tid, i hvilken Tro og Kjærlighed fjølnes og døe hos Mange. Disse „himmelige Selstalers“ djævelske Plan træder stedse mere frem for Lyset, og den gaar ikke ud paa andet, — de sigte det selv, — end at dechristianisere og dekatholisere Verden. Christi Guddom, Hans Døds overnaturlige Værd og dermed Nødvendigheden af Udsoningen med Gud ved den bliver negtet. For at gjøre det ret haandgribeligt og indlysende for disse Vantroer, som kalde sig selv de Fornuftige og Oplyste, at Christus virkelig har levet og lidt, fornyer Han i saadanne Fremtoninger som Maria af Mørk, alle Træk af Sin Lidelse paa en saa overraskende, vidunderlig og gribende Naade, at Vantroen ikke mere finder nogen Undskyldning. Men sandt er det, heller ikke disse Kjendsgjerninger, disse Naadegaver tvinge til Troen. Ingen troer, som ikke vil troe, og ingen Naade uden Bøn! — I hine Kredse, hvor der endnu hersker Tro, fjølnes dog Kjærligheden hos Mange. Vindesygge, Nydelsessygge og Blødagtighed hindre Hjertets Opsving til Gud, lamme Glæden ved det Guddommelige, fængsle Menneskets Higen og Tragten til Jorden, og alt dette dræber Kjærligheden; thi denne er overjordisk, himmelsk i Oprindelse og Maal. Disse fremstiller Gud i Maria af Mørk et levende Billede af den lidende Frelser og den medlidende Kjærlighed. Men Billedet af Christi Lidelse er en Opfordring til Kjærlighed, og Betragtningen af Christi Lidelse er Kjærlighedens Kilde, den bedste Lægedom for et verdenssygt og fjølnet Hjerte.

Sirkelige Efterretninger.

Rom. Den 18. Januar, Dagen, som fra Aaribstid har været indviet til det festlige Minde om, at Apostelen Petrus grundlagde Pavedømmets Sæde i Rom, gavede Romerne deres legitime Fyrste og Overhvirde et nyt Beviis paa deres Hengivenhed. Efterat „Petri Stolffest“ var bleven høitideligholdt om Formiddagen, prangede om Aftenen hele Staden i en Belysning, som var langt mere glimrende og almindelig end i tidligere Aar. Piemonts Tilhængere havde rigtignok udhængt nogle tresfarvede Faner og afbrændte af og til paa Corsoen bengalst Ild i de tre Farver; paa eet Huus læste man paa en opflaaet Placat: „Paven leve og ikke Kongen!“ En enkeltstaaende revolutionair Demonstration finder næsten altid Sted ved sllige Leiligheder, for atter at glemmes den næste Dag. — Den h. Stol befinder sig i Henseende til Valget af en Nuntius for det russiske Hof i nogen Forlegenhed. Den vanskelige Post fordrer Egenstaber, som just ikke ere lette at træffe forenede i een Person. (Zfr. nedenfor).

— Af en Privatfrivelse dateret Rom, 21. Jan., uddrage vi Følgende: „Af en næsten daglig Umgang med Personer af Pavens nærmeste Omgivelser, saavel som af gjentagne Audientser har jeg vundet den dobbelte Overbeviisning: for det Første, at der aldeles ikke er at tænke paa nogen Eftergiveness hos Paven ligeoverfor hans Modstandere, og for det Andet at de, som speculere paa Pius IX.'s nærforestaaende Død, sandsynligviis have forregnet sig! Hvad det første Punkt angaaer, da kunde man rigtignok aldrig have tvivlet derom; men i Henseende til det andet have de saa ofte og saa gjerne gjentagne Avis= efterretninger efterladt sig det Indtryk, som om Paven dog vel nok var rykket sit timelige Endeligt temmelig nær. Jeg kan forsikre, at den h. Fader seer meget rask og munter ud og glæder sig ved en god Sundhed. Hvo som i hans Alder er i Stand til at celebrere en høitidelig Pontificalmesse, som varer i to Timer og med sin kraftige Stemme endnu kan opfylde Peterskirken Rum, behøver vistnok ikke at nære Frygt for at hans Død skulde være nærforestaaende. — Petri Stolffest (18. Januar) gav Roms Befolkning Anledning til en Demonstration, som har gjort et stort Indtryk saavel paa mig som paa alle Ziensvidner. Gaderne vare smykkede paa det Festligste, Hundreder af Vogne og en utallig Folkemængde havde indfundet sig paa Peterspladsen for at hilse Paven. Hvo som befandt sig midt i Mængden kunde ikke uden Hørelse høre de mest begejstrede, og hvad der vil sige endnu mere, hjertelige Bivatraab, som ikke lode

nogen Tvivl om Folkets Sindelag. — Romernes Deeltagelse for den h. Fader voxer efter som hans Lidelser blive større; Agitationspartiet har slet ingen Rod i Folket og er overhovedet kun af Betydning i de „liberale“ Blade, men er i Virkeligheden ubetydeligt lille; endnu mere end Politiet og Befolkningens passive Modstand have Klagerne over det usalige Piemonteser=vertskab, som trænger over til os fra Neapel og Emilien, bidraget til at decimere dets Rækker.“ — Til ovenstaaende Beretning om de complet mislykkede Piemonteser=Demonstrationer den 18. Januar, ville vi, da Factum er tilforladeligt, kun endnu tilføje, at to ubekjendte Individuer, som opsløge oprørte Plakater paa Murene, ere bleve grebne af nogle haandsfaste Romere, som have tilbøjet dem en reglementeret Tugtelse. Misbæderne indvændte forgjæves, „at de vare franske Officerer.“ „En Grund mere!“ svarede man dem, og ophørte ikke med at prygle dem, førend begge de Herrer „Officerer“ vare mørkanked og saa heelt kleimobige snege sig bort.

— Følge Efterretninger fra Rom har den h. Fader den 14. f. M. tilkjendegivet Cardinalerne, at Keiseren af Rusland har indvilget i Gjenoprettelsen af den i 80 Aar ophevede pavelige Nuntiatur (Gesandtstab) i Petersborg, og derved bemærket: Han haabede, at denne første Indrømmelse af Keiseren af Rusland vilde blive Signalet til videre Indrømmelser til Gavn for den polske Nation. Siden 1784 havde der ikke været nogen Nuntius i Petersborg. Netop siden den Tid, men især under den forrige Czar Nicolaus' Regjering, ere alle hine gruelige Undertrykkelser bleve forøvede imod Katholikerne, hvis Følger nu ogsaa vise sig i Polen. Om ogsaa den nuværende Czar Alexander II.'s Sindelag er langt velvilligere imod Katholikerne, end hans Faders, saa vil man dog vel neppe tage feil, naar man paastaar, at de alvorlige Forlegenheder, som Polens Holdning forarsager, have bragt den russiske Regjering til den Erkjendelse, at den maa gjøre den h. Stol og den katholske Kirke andre Indrømmelser end blot paa Papiret. Man fortæller, at den russiske Gesandt for nogen Tid siden har temmelig uforbeholdent aadenbaret Paven det russiske Riges vanskelige Stilling og bedet om den størst mulige Understøttelse til Forviklingernes Løsning. Wisgr. Ferrier, for Tiden ved det portugisiske Hof, bliver i fortrolige Kredse betegnet som Candidat for Nuntiatoren i Petersborg.

Kjøbenhavn. Om de sidste „Folke=Demonstrationer“ i „Kongeriget Italien“, hvorom visse Blade berette saa fabelagtige Ting, erfare vi just noget Nærmere, som er istand til at belyse deres rette og sande Værd og Betydning. Demonstra=

tionen i Florents den 9. ds. omtales i de to romerske Blade Correspondance Romaine og Osservatore Romano. Begge tale om en for Demonstrationen forudgaaet Forstaaelse og Aftale mellem Mazzinisterne og de piemontesiske Autoriteter i Florents. Dolfi, den bekjendte Republikaner af renefte Band og Mazzini's Ven, havde en to Timers Samtale med Præfecten, som paa Nicasoli's Befaling overgav ham 14,000 Frcs., for dermed at betale en Manifestation i Toscana. Dolfi sammenkaldte sine Centurioner, som afsreiste usfortøvet, forsynede med deres Instruxer og med mange tusinde røde Placater, hvorpaa der stod de Ord: Viva Roma! Abasso il Papa-Rè! (o: Leve Rom! ned med Pave-Kongen!) Republikaneren Dolfi, som har hele Bøvelen til sin Disposition, er saaledes l'impresario (Entrepreneuren) af den florentinske Demonstration. Det er ogsaa den egentlige Grund til at man intetsteds lod høre noget Evviva for Victor Emmanuel. — Om Demonstrationen i Mailand læser man i Moniteur af 13. ds.: „I Mailand havde Municipiet forsøgt, at forhindre Gade-Demonstrationen, men Forsøget mislykkedes. Gadeoptrinet fandt Sted i Overeensstemmelse med Programmet under høie Strig og Vivattraab.“ I Mailand have to Partier allerede i længere Tid ligget i Haarene paa hinanden, det Garibaldi-Mazzinistiske og det piemontesiske; en Overenskomst mellem begge som i Florents synes ikke at være lykkedes. Broder Pantalone, Garibaldi's Feltcapellan, var just i Mailand og holdt naturligtviis med Gadepartiet. Han vilde fra Prædikestolen i Domkirken opmuntre „Folket“; men Geistligheden havde lukket Afgangen til Prædikestolen. Hvad gjorde saa de ædle „Patrioter“, som prises og beundres af vore liberale Blade? De hentede en Stige og paa denne kravlede da Garibaldi's ærværdige Feltcapellan op til Prædikestolen og derfra udgød han nu sin „italienske“ Veltalenheds Strøm. Han begyndte sin opbyggelige Prædiken med følgende Ord: „Medens mine Herrer Colleger kun maae prædike her med Tilladelse af de ærværdige Esler i Rom, er det for mig en stor Glæde, at see mig her hævet paa Prædikestolen ved det ambrosianske Folks souveraine Villie.“ Under denne gudsbespottelige Tale svingede den ham hengivne Bøvel Hattene, men satte dem ogsaa strax igjen paa Hovedet og stjælede og rasede i Kirken som om den var paa aaben Gade. Erkepræsten Bertujati har erklæret Domkirken for profaneret og ladet det allerhelligste Sacramente føre bort derfra til et Capel al campo santo. — Samme Dags Aften, den 9. Febr., forsøgte man i Stadtheatret i Bologna at fremkalde en Demonstration liig den, som havde fundet Sted om Formidd. i Gaderne under det befalede Raab: „Vi ville have Rom som Italiens Hovedstad. Leve Victor Emmanuel, Konge af Italien!“ Neppe havde

imidlertid nogle Vidtraab lafet sig høre i Parterret, førend de bleve overdøvede af et tusindstemmigt: Viva il Papa, nostro Rè! (o: „Leve Paven, vor Konge!“) Strax blev det homstille i hele Salen. — Det er nu de høitidelige Demonstrationer imod Paven, som Turiner Lyve-Telegraphen udbasuner i al Verden og som vore liberale Blade trosthyldigen snafte den efter! Men mundus vult decipi (Verden vil bedrages).

Warschau. Den biskoppelige Administrators Domfældelse og Benaadning. Den 12. Decbr. offentliggjordes Rigsretsdommen over Warschauer Bispedømme-Administrator, Canonicus Bialobrzeski, som lød paa at skydes, samt den af Keiseren bevilgede Formildelse til 1 Mars Fæstningsarrest. Som Hovedanklagepunkter anføres i Dommen: den egenmægtige Lukning af samtlige katholske Kirker i Warschau, for det Andet den til Regjeringen stillede Fordring, at den skulde tilstaae en den 15. Octbr. ved Soldater stedfunden Profanation (Vanhelligelse) af Cathedral- og Bernhardinerkirkerne, og for det Tredie den ubespjocde Sammentaldelse af Capitlet, til hvilket der uden Hensyn til Beleiringsstilstanden ogsaa vare indbudte ikke stemmeberettigede Geistlige og Lægfolk. Rigsretten dømte Prælaten, som har været fængslet siden November, til at skydes; Overgeneralen for Armeen i Polen erkjendte Dommen som begrundet, men anbefalede den Dømte til Keiserens Naade. Og saa Keiseren anerkjendte Dommen som fuldstændig retfærdiggjort ved Lovene, men behagede, i Betragtning af hans mangeaarige Fordaktning af talrige geistlige Embeder, fremdeles af Hensyn til Bialobrzeski's ulastelige Embedsførelse under Opstanden i 1831 og alle andre Uroligheder i Kongeriget, og for det Fjerde i Betragtning af, at den Domfældte selv har appelleret til Keiserens Naade, at nedfætte Straffen til 1 Mars Fæstningsarbejde og uden at han fratages sine Værdigheder og Ordener. Den 11te om Natten blev Bialobrzeski bragt til Fæstningen Bobruiski i Rusland. *Ægte russisk!*

— Den af den h. Fader til Erkebiskop af Warschau udnævnte Præst Felinski i St. Petersborg skal tidligere have været ved Gesandtstabet i Paris og være en dygtig, endnu ikke gammel Mand, som i Petersborg nyder almindelig Agtelse og af Keiseren er bleven foreslaaet den h. Fader til den herværende meget vanskelige Pøst. Felinski ventes til Warschau, og man imødeser nu med Bished Gjenaabningen af Kirkerne, paa den ved Soldaterexceserne vanhelligede St. Johannes- og Bernhardinerkirke nær.

Halle. Til de 19 Prædikener, som Jesuiterpateren Doh har holdt i den herværende lille katholske Kirke, var Tilløbet uhyre; de

forstørstedelen protestantiske Tilhøreres Holdning var mønsterværdig. Især var iblandt dem den lærde og dannede Klasse repræsenteret; man saae iblandt Tilhørerne maugen Universitetets = Profesør (s. Ex. den lærde Dogmatiker Tholuck, men ikke den for sin „Katholiseren“ ofte angrebne Profesør Leo) og talrige Studenter. Om Slutningsprædikenen skriver den protestantiske „Hallische Zeitung“: Den 7de (Jan.) holdt Jesuiterpater Koh sin sidste Missionsprædiken. Han resumerede først Indholdet af sine samtlige Foredrag, hvori han havde givet et sammentrængt Billede af den katholske Kirkes Grundanskuelse, og gik derpaa over til sit bebudede Thema over Vomsfru Marias Dyrkelse. — Til Slutningen yttrede han sin Erkjendtlighed for det uventet talrige Besøg af hans Prædikener, som, hvad Enhver vil have bemærket, ikke vare Udarbejdelser, men frie Foredrag. Denne Deeltagelse havde, da han med god Grund maatte formode, at den største Deel af hans Tilhørere bestod af Ikke-Katholiker, foranlediget ham til i sine Foredrag at betone det Katholske skarper og djervere, end det ellers vilde have været Tilfældet. Han var Jesuit, men han var ikke indtraadt i Ordenen, fordi han havde „fortvivlet om Livet“ eller lidt Stibbrud med sine Fremtidsudsigter, men det var tværtimod skeet med hans frieste Villie, og endnu den Dag idag takkede han Gud, at Han har føiet det saaledes. Herved kom han til at tale om de Forfølgelser, som hans Orden maatte lide, og fremhævede af de Beskyldninger, hvormed man overgøste den, især den, at man tillagde den hiin Grundsætning: „Diemedet helliger Midlet“. Han havde allerede i A. 1852 i Frankfurt a. M., under de daværende hensynsløseste Angreb paa hans Orden, fra Prædikestolen nedlagt en Protest imod denne „Ufftyelighed“ og vilde herved have den gjentaget her. Denne Protest lød saaledes: „Jeg, Petrus Koh, vil betale Enhver, som af de 32,000 af Jesuiter forfattede Skrifter kan paa-vise for eet af de juridiske Faculteter i Heidelberg eller Bonn et eneste Sted, som indeholder denne Grundsætning med hine eller med andre Ord, 1000 Gylde og strax udtræde af Ordenen.“

London. Det turde være af Interesse at erfare, at Londons Katholiker have tilstillet Dronningen en særlig Condolationsadresse i Anledning af Prinds=Gemalens Død. I sin Tale af 17. Dec. s. A. til Geistligheden, sagde Hs. Em. Cardinal-Erkebiskoppen af Westminster, Wiseman: „Om der vil blive budet Katholikerne Keilighed til at nærme sig Dronningen med et Benviis paa deres Deeltagelse, veed jeg ikke; skulde dette blive dem tilstedet, saa stoler jeg paa, at denne Keilighed ikke vil gaae ubenyttet hen.“ Saasnart det nu blev bekjendt, at der

vilbe blive sendt Condolationsadresser fra Landets forskjellige Corporationer til Hds. Majestæt, fandt den 31. Dec. i Stadsforb Club et Møde Sted af de anseteste Katholiker i London, i hvilket følgende af Cardinal Wiseman udfastede Adresse blev vedtagen: „Vi Undertegnede, i London boende romersk-katholiske Undersaatter af Deres Majestæt, ønske at udtrykke for Allerhøiøstamme vor inderligste og dybtfølte Smerte over den bebrøvelige Ulykke, som det guddommelige Forsyn efter Sin urandsagelige Bliisdom har tilstiftet Deres Majestæt ved H. R. H. Prinds-Gemalens Død. Vi afholde os fra at omtale de mange Grunde, som maae paalægge hele Landet en almindelig Sorg ved dette Tab: alle vore Tanker concentrere sig i Betragtningen over dette Tab, som Deres Majestæt har lidt som Gemalinde og Moder, idet hiin ophøiede Person blev bortkaldt, som udbredte Lyksalighed over Deres Majestæts huuslige Livs Helligdom, og der i Stilhed forberedte de Kongelige Efterkommere, som ere forundte Deres Majestæts høie Huus, til at opfylde deres fremtidige ophøiede Stilling. For en saadan Smerte, — vi føle det — gives der ingen menneskelig Trøst, og jordiske Betragtninger have ikke den Kraft, at de kunne lindre samme. Hvad vi kunne gjøre og hvad der alene yder Trøst, er at bede med varm, ægte Iver til „al Trøstes Gud“, at Han vil gyde Sin Balsam i det Saar, som Hans faderlige Haand har slaaet, for at „Han, som har saaret, ogsaa maa læge.“ Ligeledes ville vi med Ydmhyghed bede, at mange Aar fulde af Sundhed, huuslig Lykke, saavel som ogsaa offentlig Velvære maa, om ikke ganske udslutte, saa dog mildne det smertelige Indtryk af forbigangen og nærværende Sorg. London, 1. Jan. 1862.“ Det er Ord, som komme fra troe, fromme undersaatlige Hjerter, og som derfor heller ikke have forfeilet at øve en velgjørende Indflydelse paa Dronningens Hjerter.

Bologna. Pressefrihed i det liberale Kongerige Italien. Eco, hiint lille modige Blad, som midt i det piemontesiske Tyranni har det Mod, at repræsentere de underkuede pavelige Provindsers Sindelag, er fra 1. Jan. ogsaa begyndt at udkomme flere Gange om Ugen. Dette fortræffelige Tidsskrift bliver sig selv lig, og træder hver Dag frem paa Kamppladsen som en Veteræn, bedækket med ærefulde Saar. Men de Saar, som Politiet tilføjer det, have ikke engang Tid til at sætte Ar. Nummeret af 27. Dec. indeholder en Artikel under Overskrift: Den ottende Beslaglæggelse. En Mandag blev Forlæggeren dømt til 2000 Francs Bøt og 40 Dages Fængsel for en vis Artikel om de Tusindes Medalje, i hvilken Fiscus' Lossøine havde fundet tre eller fire Majestætsforbrydelser. Men samme Dag fulgte atter en Domsfælbelse, som løb paa 3000

Frcs. Mulet og 6 Maaneders Fængsel. Ufbigte 24. Decbr. bragte Fiscus' Espioner Eco en Zuleglæde i Sequestrationen Nr. 267. Det uforfærdede Blad slutter for 1861 med et lille Additionsexempel, som vi anbefale alle Lærde, som have i Sindet at skrive Frihedens Historie i det nyfødte Kongerige. Facit lyder: i ti Maaneders Existents har Eco betalt 9500 Frcs. i Mulcter, og dets Redacteurer ere blevne dømt til 13 Maaneders Fængsel.

— I Bologna har der fornylig dannet sig en Forening, som har til Formaal at udbrede Smaaskrifter (le piccole lecture cattoliche), som ere bestemte til at modarbejde den flette Presfes Bestræbelser. Foreningen har allerede udgivet en Mængde Smaaværker i det italienske Sprog om det romerske Spørgsmaal, om Katholikernes Pligter i den nærværende Tid o. s. v., saavel som Oversættelser af de bedste i fremmede Sprog udkomne Skrifter om slige Emner. — Efter en romersk Correspondance er Befolkningen i Rom i A. 1861 tiltaget med 10,538 Sjæle. Denne Tilvæxt maa ene tilskrives Udvandringen fra Neapel, Umbrien og Marken.

Turin. Ex-Jesuiten Passaglia. Den stakkels Professor Passaglia har allerede mistet den Popularitet, som de revolutionaire Blade for et Dieblif forundte ham. Man lader ham synke ned i Mørket, uden forud at underrette ham derom. Hans Forelæsninger ved Universitetet blive ikke besøgte. Man anser ham for et ordrigt Menneske, fuldt af utaalelig Fængselighed. Kjedsommeligheden strømmer fra hans Læber, og Enhver søger sin Frelse i Flugten. Han søger atter at hæve sig ved Udgivelsen af et Ugeblad under Titelen: Il mediatore (Mægleren). Til Medarbejdere har han den mundgaaelige Marquis Cavour og nogle af vore Universitetsfribenter, som tabe sig i en taaget tybssk Skoles Lærdomme. Redactionens Program er dunkelt og søvndyssende. De fleste Artikler gjentage i alle Tonarter den skandaløse Paastand, at Paven og Viskopperne ere Skyld i alt det Døde, som kommer over Italien, at et Schisma truer, og at Skylden ikke ligger hos den piemontesiske Regjering, men hos Kirken. For blot ikke at blive forvexlet med de Skyldige, har Regjeringsprofessoren aflagt ethvert ydre Tegn paa sin geistlige Stand, hvad der er ligesaa glædeligt for hans Venner som for os.

Mailand. Domcapitular Vignani i Mailand, Medlem af „de liberale Præsters Forening“, er død den 30. Decbr. f. A., efterat han i Forveien i Vidners Dørværelse havde tilbagekaldt sine Vilsfarelser og erklæret, at han vilde døe som en god Søn af den h. Fader og sin Biskop. De Liberale, navnlig hans liberale Embedsbrødre, ere ude af sig selv af Er-

grelse; de havde formelig beleiret den Syge, for at lukke Munden paa ham, og udsprede efter hans Død, at han under sin Tilbagekaldelse ikke mere var ved sine Sandser. —

Afrika. Mission i Dahomey. Fem Missionairer, som Foreningen for Troens Udbredelse sendte til Regerriget Dahomey, der er saa berhygtet ved de der brugelige Menneſteoffringer, ere blevne venligen modtagne af Kongen og hans Embedsmænd. Et gammelt portugisisk Fort er blevet dem anvist tilligemed et godt vedligeholdt Capel. De have allerede begyndt deres Missionsværk, anlagt Skoler og samlet et temmeligt Antal Katechumener. Kongen har endog flere Gange indbudt dem til at komme til sit Palads, hvis Omgivelse som bekjendt er prydet med Hjerneſtaller. Missionairerne have modtaget Indbydelsen paa den Betingelse, at man ikke benytte deres Modtagelse som en Leilighed til nye Menneſteoffringer, som man ellers pleier at gjøre der, naar man vil feire berømte Fremmedes Ankomst eller en anden vigtig Begivenhed.

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen den 23. Febr. Efterm. Kl. 4¹/₂.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 23. Februar. — Sondag Seragesima. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med tydf Prædiken. — Efter den h. Messe Kl. 12: fransk Forelæsning. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 2. Marts. — Sondag Quinquagesima. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efter den h. Messe Kl. 12: fransk Forelæsning. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dypnaelse af en salig Død.
- Onsdagen den 5. Marts. — Afkeonsdag. — Form. Kl. 6¹/₂ og 8 stille Messe. — Kl. 10 Afkevielse og Hoimesse.
- NB. Alle de fyrretyve Ugedage fra Afkeonsdag indtil Paafesøndag ere befalede Fastedage.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7 og 8¹/₄ (om Torsdagen med Udſtilling af det h. Sacramente). Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

„Scandinaviske Kirkevidende“ udgaar hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kjøbmand C. A. Blaufenstein, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kj. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

E. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 5.

Søndagen den 9de Marts.

1862.

Indhold: Biskoppeligt Faste-Mandat og Hyrdebrev. — Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn. Englaud. Franckrig.

Paulus,

ved Guds Barmhertighed og den h. Apostoliske Stols Naade
Biskop af Osnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Hunsprelat og Chron-Assistent hos Hs. Pave-
lige Hellighed Pius IX., Doctor i Theologien,

byder den høierverdige Geistlighed og alle Troende i Bispe-
dømmet og Missionerne Hilsen og Betsignelse fra Gud
Faderen ved vor Herre Jesus Christus
i den Helligaand!

Elskede i Herren! I hiin moderlige Kjærligheds og Overbærenheds Aand, som vor h. Kirke lader den menneskelige Svaghed blive tildeel, og med Hensyn til de vedvarende Omstændigheder, som i vor Tid allerede have gjort en Formildelse i de strenge Fastebud til Sædvane, finde Vi Os foranledigede til, i Kraft af den Os af den h. Apostoliske Stol meddeelte Fuldmagt og efter desangaaende at have hørt Vort høierverdige Domcapitel, paa faa Forandringer nær, ogsaa for inderærende Aar indtil Asteonsdag 1863, atter at lade indtræde den samme Formildelse i Fastebudene saavel som ogsaa i de øvrige i Faste-Mandatet for f. A. indeholdte Bestemmelser, og forordne derfor, som følger:

- I. Den paabudne Faste, som kun tillader eet fuldstændigt Maaltid og een Collation, men udelukker al anden Nydelse af Spise, bliver bestaaende paa alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden paa alle Tamperdage og alle Vigil=Fastedage, som paa foreskrevne og vanlig Maade hvergang skulle forkyndes paa Søndagen forud fra Prædikestolen. Men de Vigil=Fastedage, som tidligere maatte holdes om Hverdagene før de ophævede Festdage, ere, som allerede forkyndt i f. A., forflyttede til Onsdagene og Fredagene i Adventen, saa at foruden disse kun endnu Vigil=Fastedagene før Tuul, Pintsse, de h. h. Apostle Petrus' og Paulus' Festsdag, Mariæ Himmelfart og Allehelgensdagen blive at iagttage, til hvilke endnu kommer Vigilien for den h. Johannes den Døbers Festsdag for de Steder, hvor denne Festsdag bliver fejret den 24. Juni.
- II. Abstinentsbudet, som forpligter til Afholdelse fra Kjødspiser, bliver bestaaende paa Onsdagen, Startorsdagen, Paaskeoverdagen og Aarets samtlige Fredage. Paa alle øvrige Dage tillades Nydelsen af Kjødspiser, dog med den Indskrænkning, at der paa samtlige befalede Fastedage (se Nr. 1) kun tillades eengang Nydelsen af Kjød, nemlig ved Hovedmaaltidet, og at paa den saavel som ogsaa paa Søndagene i Fastetiden den samtidige Nydelse af Kjød og Fiskepiser bliver forbuden ved eet og samme Maaltid.
- III. Kjødspiser og med Fedt og Flest tilberedte Spiser tør nydes hver Dag, alene med Undtagelse af den h. Langfredag, og det ogsaa tillige med Fiskepiser.
- IV. De i activ Tjeneste staaende Militairpersoner og, saafremt disse føre egen Huusholdning, ogsaa deres Huus- og Bordsfæller — fremdeles selve Gjestgiverne og Spiseværterne, naar de spise med deres Gjester — Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Tjenestetjyende og Arbeidere, naar de kostes af Ikke-Katholiker, de paa offentlige Bade- og Kuuranstalter i Bort Sogn under Kuur værende Personer, — Rejsende og Fattige, ere, med Undtagelse af den h. Langfredag, fritagne for Abstinentsfen, og Rejsende endog for den befalede Faste.
- V. Alle Sognepræster og Sogneforvaltere meddele Vi herved Myndighed til, i paatrængende Tilfælde, hvor det synes nødvendigt, og hvor ikke blot Sandseligheden forlanger det, at forvandle Faste- eller Abstinentsbudet for enkelte Troende i et andet fromt Værk.

Denne Fuldmagt kan ogsaa subdelegeres Hjelpepræsterne.

- VI. Med Hensyn til den for Alle eftergivne Strengthed af det oprindelige Faste- og Abstinentsbud skulle alle Troende, som ere i Stand dertil, nedlægge en Almisse i de Bøsser, som til denne Ende blive at anbringe i Fastetiden i alle Kirker med Overskrift: „Faste-Almisser“. Hvo som ikke er i Stand til at give en saadan Almisse, skal paa Søndagene i den h. Fastetid bede Vitaniet om Christi Lidelse for Kirkens Anliggende. Faste-Almissen bliver ligesom i f. A. bestemt for de nødvendige Diöcesan-Anstalter til Uddannelse af gode Præster saavel som til Uddannelse af geistlige Gymnasial lærere. Præste-Seminarier glæder sig stadig ved en velsignet Virksomhed; dog har Udførelsen af den paatænkte og nødvendige Udvidelse af samme hidindtil endnu ikke været mulig. Vi ønske og haabe, at de Troendes rigelige Bidrag ret snart ville sætte Os i Stand til at bringe denne alt paabeaghyndte nødvendige Udvidelse af den første og vigtigste Diöcesan-Anstalt til Fuldbendelse.
- VII. Betræffende Faste-Andagterne blive de i f. A. givne Forskrifter ogsaa fremdeles gjeldende. Paa hver Dag i den h. Fastetid bliver ogsaa i Aar under eller efter Skolemesens Vitaniet eller Rosenkrandsen om Christi Lidelse at forebede for Kirkens og den h. Faders Anliggende. Ligeledes skal den foreskrevne Bøn for Paven, saavel som Indskydningen af Collecten pro Papa i den h. Messe, fremdeles fortsættes indtil Tilbagekaldelse skeer.
- VIII. I de saakaldede lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil den første Søndag efter Paaske og fra første Adventsøndag indtil Herrens Aabenbarelsesfest incl., maa ingen Bryllupper finde Sted. Men i selve Faste- og Adventstiden skulle de Troende ogsaa afholde sig fra Dands og andre offentlige Forlystelser.
- IX. Tiden til Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Communionen, som Enhver, hvis han deri ikke er særligt dispenseret, skal modtage i sin Sognekirke, fastsættes fra Palmesøndagen indtil den tredje Søndag efter Paasken, begge Dage incl. Dog skal herved den for enkelte Steder undtagelsesviis bevilgede Forkæmpelse af Paasketiden ikke være ophævet*).

*) For Katolikkerne i Kjøbenhavn er Tiden til den pligtmæssige Annæmmelse af den h. Paaske-Communion udvidet indtil Christi Himmelfartsfest; den varer altsaa i Aar fra 13. April til 29. Mai inclusive.

Naar vi, *Eftede* i Herren, i nærværende *Dieblif* betragte vor *h. Kirkes* og i *Særdeleshed* dens *Overhoveds*, den *h. Faders* udvortes *Stilling*, og sammenligne den med den i det foregaaende *Ar*, saa finde vi endnu den samme *Gjenverbidighed* og *Rød*. Endnu er *Kirkestaten* i deres *Vold*, som ved *Kan* have frarøvet den *h. Stol* den i forrige *Ar*; endnu er den *Apostoliske Stols* verdslige *Magt*, denne *nødvendige Grundvold* og *Betingelse* for dens udvortes *Frihed* og *Uafhængighed* i *Kirkens* *Styrelse*, indskrænket til den *h. Stads* lille *Dmraade*, som, hidindtil staaende under en fremmed *Armees* *Beskyttelse*, hine *Røvere* endnu ikke have *vovet* at *antaste*. Endnu ere deres *rovgjerrige Hænder* udtrukte, for ogsaa at *frarive* *Kirkens* *Overhoved* denne lille *verdslige Besiddelse*, saasnart den *mægtige*, men *ingenlunde tilforladelige* *Haand*, som hidindtil har *beskyttet* den, *ophører* at *gjøre* deres *Kanelyster* *Modstand*. Og *hvorhen* *I* ellers end *henvende* *Eders* *Blik* paa vor *h. Kirkes* udvortes *Stilling*, overalt see *I* den *angreben*, *trængt*, *bagvasket* og *forhaanet*. Overalt deler den *meer* eller *mindre* sin *Overhvrdes* *Lod*, overalt høster den *Utak*, *Misfjendelse* og *Foragt*, overalt møder den et *sjendtligt Sindelag*, *bitter Mistydning* og *Forvanskning* af sine *Kærdomme*, *uretsfærdig Vedømmelse* af sin *Birksomhed*, overalt *forholdes*, *unddrages* og *indskrænkes* den fra *Verdens* *Side* i de af sin *guddommelige Stifter* og *Herre* *modtagne Fuldmagter* og *Rettigheder*. Det maa ikke *vilde* os, ikke *forundre* os, *Eftede*! Det var dens *Lod* til alle *Tider* og paa alle *Steder*, fordi den maa *være* *ligebaanet* med sin *guddommelige Brudgom*, Som ikke har *fuldbragt* *Sit* *store Værk* paa *Jorden* ved udvortes *Gre* og *jordiske Glæder*, men ved *Beskæmmelse* og *Kidelse*, og har *tilraabt* *Sin* *Brud* saavel som alle *Sine* *Børn*: „*Hvo* som vil *følge* *Mig*, han fornegte sig selv, tage *sit* *Kors* daglig op og *følge* *Mig*“*), — Han, Som især til *Sine* *Apostle* og alle deres *Efterfølgere* har *sagt*: „*Salige* ere *I*, naar *Menneskene* *spotte* og *forfølge* eder og *løgnagtigen* *paafige* eder alt *Dndt* for *Min* *Skjld*. *Glæder* eder og *jubl*er, fordi eders *Løn* vil *være* *stor* i *Himmelen*; thi saaledes have de ogsaa *forfulgt* *Propheterne*, som *vare* *før* eder“**).

Det er enhver *sand* *Jesu Christi* *Efterfølgers* saavel som *selve* *Christendommens* og den *katholiske Kirkes* *Lod* her paa *Jorden*. Overalt, hvor denne *træffer* *sammen* med *Verden*, d. e. med *vantro* eller af *Synd* og *Kidenskab* *forblindede* *Mennesker*,

*) Luc. 9, 23.

**) Matth. 5, 11—12.

bliver den misforstaaet, haanet og angreben. Det er den Erfaring og Overbeviisning, som gjør enhver sand Christen stærk i de Lidelser, som han har at lide for sin Troes eller Næstfærdighedens Skyld og som især opfylder vor h. Fader Pius IX., Christenhedens saa haardt trængte, forfulgte og miskjendte Fæder, i de svære Lidelser og smertefulde Prøvelser, som Gud tilskikker ham, med et saa høit Mod, med en saa urokkelig Tillid til den almægtige Herres Hjælp, at han i al sin Sorg ikke forsager, men meget mere ved enhver Keilighed bringer endnu andre Betrængte og Lidende Trøst og Hjælp og er bleven os Alle et Forbillede paa Troesfreidighed, paa christeligt Haab og christelig Kjærlighed. — Han har paalagt mig at sige Eder, hvor meget Eders fortsatte Kjærlighedsgaver have været ham til Trøst, hvilke jeg til min store Glæde har kunnet oversende ham i Løbet af det forbigangne Aar som Udbytte af de kirkelige Samlinger af Peterspengen og St. Michaels Broderskabet i Dioceset Dsnabrück og de nordiske Missiøner til et Beløb af 5300 preussiske Daler. Han sender Eder Alle sin hjerteligste Tak og sin apostoliske Velsignelse i det faste og jikkre Haab, at Hjælpens Tid er nær og at Kirkens nærværende Trængsler ville geraade den selv til rig Velsignelse, men et stort Antal af dens nuværende Fjender til Omvendelsens og Gjenforeningens Raade.

Vedbliver at komme den h. Fader til Hjælp med eders Bønner og Kjærlighedssoffere! Bliver ikke trætte af, under de vedvarende Trængsler at holde ud i samme Tillid og samme faste Haab, hvoraf den hellige Fader selv stiller os et saa herligt Forbillede for Die og som have et urokkeligt Grundlag i vor guddommelige Frelseres useilbare Forjættelser. Men vogter Eder for, at Eders Hjerte, ved de bittre og smertelige Prøvelser, som Kirken og alle dens Medlemmer, men især I selv maae lide af dens Modstandere, ikke bliver indtaget af Bitterhed og Ukhjærlighed imod dem; hvilket let kan skee, naar man, ligeoverfor de daglig gjentagne haanfulde Uttringer og Bagvaskelser imod Kirken og dens Overhoved, imod dens Værdomme og dens Hønhedigheder, saaledes som de uutildags overalt og uavnlige ogsaa i vort Land blive udbredte ved den flette Presse og fjendtlige Mennesker, ikke altid levende bevarer i sit Hjerte den christelige Kjærligheds store Grundsætninger og den døende Frelseres Ord: „Min Fader, tilgiv dem, de vide ikke, hvad de gjøre“*). Vedder i Forening med vort Overhoved vedholdende om Dphlysningens og Omvendelsens Raade for alle Kirkens Fjender, paa det de maae erkjende Sandhedens og Raadens

*) Luc. 23, 34.

himmelfste Skatte, som den guddommelige Frelser har betroet den og som Han vil, at alle Mennesker skulle meddeles formødelst den. Kun Vildfarelsen og Synden skulle vi have og sige, men ikke udelukke de Vildfarende og Syndere fra vor Kjærlighed.

Efter denne korte forudsiftede Bemærkning, hvortil de nærværende Tidsforhold have foranlediget mig, gaaer jeg over til den Sandhed, som jeg i denne Time ønsker at lægge Eder paa Hjerte som Forberedelse til den h. Fastetid.

Vi have i f. A. i Begyndelsen af den h. Fastetid gjort vor evige Bestemmelse, vort Maal og vor Ende for Tid og Evighed og Veien, som fører derhen, til Gjenstand for vor Betragtning. Vi have erkjendt, at vi ere skabte for Gud, bestemte til Guds Kjærlighed, til evig Forening med Gud og at kun Trost i Guds Tjeneste og vor Villies Overensstemmelse med den guddommelige Villie i hellig Kjærlighed, formaae at føre os til hiin salige Bestemmelse. Vi ville nu idag, gaaende ud fra den samme Sandhed, betragte Synden, d. e. Forvildelsen fra hiin eneste Frelsens Vei, for at erkjende, frygte og undgaae den Afgrund, hvortil den ufeilbar fører.

Synden er intet andet end en Afsteielse fra den os ved Guds h. Villie foreskrevne Vei til den evige Frelse, være det nu, at Han har foreskrevet os den ved Samvittighedens indre Stemme, eller ved Sine aabenbarede Bud, eller ved den med guddommelig Autoritet udrustede Kirkes Love. Ham, vort Livs almægtige Skaber og Herre, ere vi forpligtede at vise ubetinget Lydighed. Han er vor Herre og Eiermand; thi vi ere Hans Hænders Værk. Han har skabt os og Han giver os i ethvert Moment ligesom Livet paany, idet Hans Almagt opholder det. Ham tilhøre vi med Alt, hvad vi ere og have og formaae. Til Hans Ære og efter Hans stedse vise og gode Villie skulle vi bruge det. Gjøve vi det ikke, saa overtræde vi Hans Bud, afvige fra den Vei, som Han har foreskrevet os og som alene kan føre os til Ham, vort Maal, vor Frelse og sande Lykkeligbed, da betrede vi en Afvei, som sikker fører os i Fordærvelse for Tid og Evighed; da fornærme vi Ham, vor Gud og Fader og betynde os med Skuld og Straf fer Ham, den Hellige og Retfærdige. Syndens Væsen bestaaer altsaa i intet Andet, end i Ulydigheden imod Gud, i den frie Villies Oprør imod den Allerhøiestes Bud fra det efter Guds Billede og for Gud skabte Menneskes Side, der ved Synden foretrækker sig selv eller en anden Skabning for det uendelige Gode, og foragter og forsmaaer Dette. Begrebe vi nogenlunde den uendelige Afstand imellem Gud den allerhøieste Herre og hans Skabning, som ethvert Dieblif ganste og aldeles er afhængig af Ham, imellem Hans Storhed, Magt og Majestæt og vor Ringbed, Afmagt og Intethed, saa vilde vi nogenlunde ogsaa begribe den uhyre Forbrudelse, som ligger i

enhver Synd, hvorved en Orm af Jord oprører sig imod Guds Majestæt; da vilde vi nogenlunde ogsaa indsee det uendelige Had, hvormed Gud, den Allerhelligste og Retfærdige, forfølger Synden, og begribe, hvorfor Han tugter Synden med evig Straf; da vilde vi erkjende, at Synden alene fortjener at falde et Onde, at den er det eneste sande og største Onde, Rødsen til alle andre Ondes i Tid og Eghed.

Det er uendelig meget om at gjøre, at denne Erkjendelse af Syndens Onde gennemtrænger vor hele Sjæl; thi vi kunne ikke elske Gud, uden at hade Synden, og vi ville kun elske Ham forsaavidt som vi hade Synden og det enhver Synd, men fremfor Alt Dødsynd, d. e. enhver med Erkjendelse og Frihed forbunden Overtrædelse af de guddommelige Bud i en vigtig Sag, det være enten ved Tanker, ved Ord, ved Gjerning eller ved Undladelse. Vi ville derfor i den guddommelige Aabenbarings Bys for et Dieblis forestille os det Onde, som Synden fra sin Begyndelse af har bragt over Skabningerne, og som den altid udbreder over enhver Sjæl, som syndes.

Spørgsmaalet om Oprindelsen til det Onde i Verden har til alle Tider befastiget Menneskene meget og fremkaldt mangfoldige vrang og uheldbare Kærefætninger. Troen, den guddommelige Aabenbaring, alene giver os derom en fuldkommen tilfredsstillende Oplysning. Den lærer os, at Oprindelsen til det Onde, Synden, er ældre end vor Slægt, at Synden er kommen ind i denne Verden ved Djævelens Misundelse. De første Skabninger, som Gud kaldte til Tilværelse, vare Englene, hine rene Aander, der, ligesom vore Sjæle, ere skabte efter det guddommelige Bæsens Billede, til Guds Ære og Tjeneste, til salig Forening med Ham. Medens en stor Deel af dem befaandede tro i den Prøve, som deres frie Villie maatte bestaae, og saaledes opnaaede evig Salighed og Herlighed i Gud, faldt et stort Antal Aander og i Spidsen for dem den første og fuldkomne af de skabte Aander, Lucifer, i hiin Prøvelse fra Gud, reiste sig i Hovmod og Stolthed imod den Allerhøieste, vilde være Ham lige og ikke underdanige. De bestode ikke i Sandheden og bleve til Straf for deres Forbrydelse stilet fra Ham, Livets, Lysets og Salighedens eneste Urkilde, fordømte til evigt Fængsel af Pine og Mørke, hvor de i Stedet for at elske Gud og være salige i Gud, hade Ham, det uendelige Gode, og ere evig uheldige i Afstillelsen fra Ham.

Gud skabte derpaa i Sin Magts og Kjærligheds udtømmelige Rigdom i Stedet for de faldne Aander Mennesket paa denne til dets Bølg beredte Jord, hvoraf Han dannede dets Legeme; hans indaandede det en udødelig Sjæl, som var skabt efter det guddommelige Billede, d. e. som paalignende Maade, som Gud selv, har Forstand og fri Villie og er bestemt til at er-

fjende, elste og evig besidde Gud. Satan, fuld af Had imod Gud og fuld af Misundelse paa denne Guds nye Skabning, som var kaldet til atter at erhverve sig den af ham selv tabte Salighed, forførte ved Løgn og falske Løftbilleder Mennesket til Trafsald fra Gud, til Dvertrædelse af det guddommelige Bud. Forført af Djævelens List aad han af den forbudne Frugt paa Kundskabens Træ paa Godt og Ondt og hjemfaldt dermed til den Straf, som Gud havde truet ham med. Han faldt og tabte strax med Synden Sjælens sande Liv, Ufkyldighedens, Naadens og Hellighedens salige Tilstand, sin Sjæls Fred, Guds Kjærlighed og sit barnlige Forhold til Ham og ethvert Haab om evig Salighed. Ja, han havde intet uden evig Død og Usalighed at vente af Guds Retfærdighed, og han vilde have været ugjænkdeligt fortabt, hvis ikke den guddommelige Kjærlighed, forbarrende Sig over den svage Skabning, var traadt imellem og havde udfundet et Middel til at sone Synden og bevirke en Freløsning af det faldne Menneske, hvis første Forjættelse strax efter Forbandelsen over den djævelske Slange opfyldte vore faldne Forældres skyldbethyngte Hjerter med Trøst og Haab om den tilkommende Frelser. De bleve til Straf forviste fra Paradiiset, og maatte i deres Ansigts Sved dyrke Jorden, der, ligesom de selv, truffen af Syndens Forbandelse, frembragte dem Lidelser og Torne. De bleve i Stedet for en evig Død, underkastede den timelige Død og utallige Moisommeligheder, Sygdomme og Lidelser. Deres Forstand, som tidligere klart og tydeligt erkjendte Sandheden, Tingenes Væsen, blev som Følge af Trafsaldet fra Gud, Lysets og Sandhedens Kilde, fordunklet og underkastet Vildfarelsen; deres Villie, som tidligere hængte ved Gud og i Ham søgte og elskede sit høieste Gode og sin høieste Lykke, blev svag, ubeständig og tilbøielig til det Onde, tilbøielig til, i Stedet for i Gud, nu at søge i sig selv og i andre Skabninger sin Lykke og sin Salighed. Qvinden, som først havde givet efter for Slangens Forførelse og igjen var bleven sin Mand's Forfører, maatte til særlig Straf for sin større Brøde fra nu af i Smertor opfylde sit Kald som Moder. Men alle de faldne Forældres Efterkommere bleve Arvinger til deres Skyld og Straf; thi „ved eet Menneske er Synden kommen ind i Verden og ved Synden Døden, og Døden trængte saaledes igjennem til alle Mennesker fra den Æne, i hvem Alle have syndet.“*) Den faldne Naturs Skyld og Glendighed gif som Arvesynd med sine Virkninger over paa alle Menneskebørn, og vi Alle uden Undtagelse have seet Verdens Lys i denne sorgelige Tilstand, betyngede

*) Rom. 5, 12.

med Skyld, vanskabte paa Legeme og Sjæl, befestede med en Plet, en Sygdom, en Spire til Døden og Fordærvelsen og berøvede den h. Naades Menodie, som forener den menneskelige Sjæl med Gud, opfylder den med en overnaturlig, vidunderlig Sjønsked og gjør den skiftet til at naae sit overnaturlige Maaal i Deeltagelsen i Guds Liv, Herlighed og Salighed.

Og hvorledes har nu hiin Spire til Døden udviklet sig i Menneskeslægten's Historie, hvilke bittre og slette Frugter har den baaret i Aarhundredernes Løb og i hvert enkelt Menneskes Liv! Hvilken Hær af Under paa Legeme og Sjæl er fremgaaet deraf, hvilken Mængde af Sygdomme, Smerter og Lidelser, af Angst, Nød og Fortvivlelse! hvilket ufatteligt Tal af Synder og Laster, af Veberstyggeligheder og Uhyrer af Dandskab, af Mørkets Gjerninger, som paa en gruopvækkende Maaade have vanskabt det guddommelige Bæfens ædle Billede i det til den onde og urene Aands Tyrannie hengivne Menneske; og ved Løgn og Mord, ved Belyst og Afgudstjeneste, ved Hovmod og Nederdrægtighed gjort det liig med det Ondes Udhavsmand! Hvo kan tælle den Jammer og Elendighed, som Synden, den frygteligste af alle Epidemier, altid gripende om sig i større Kredse, har bragt over enkelte Mennesker, over hele Familier og Nationer; hvo kan fatte Summen af de Synder og Under, som Satan, fortsættende sit Forførelsens Værk, har udbredt over Menneskeslægten indtil denne Dag idag!

Ja, Ingen af hele den faldne Menneskeslægt vilde være undgaaet en saadan Fordærvelse, Ingen vilde være bleven reddet, hvis ikke Guds Barmhertighed havde bragt hiin Forjættelse i Udførelse, som strax efter Faldet bebudede Forløsningen. Da det Ondes Udvikling i Løbet af fyrgethve Aarhundreder var stegen til det Høieste, da steg ogsaa Guds Barmhertighed, som lige fra Begyndelsen af havde antaget sig den faldne Slægt, til høieste Fuldendelse. Guds Søn blev Frelseren for Sine tabte Skabninger, idet Han indtraadte i den faldne Slægt, blev Menneske og som Gudmenneske forherligede den himmelske Fader ved Sit allerhelligste Liv i en uendelig høiere Grad end alle Millioner, selv om Ingen var falden, nogensinde kunde have forherliget Ham; idet Han ved Være og Exempel aabenbarede os den himmelske Sandheds Fylde, og stillede os et lysende Forbillede for Die; idet Han endelig ved Sin bittre Lidelse og Død paa Korset paa Golgatha som Guds Lam ydede en overflødig Fyldestgjørelse for Verdens Synder. „Adams salige Brøde, som har forhvervet os en saadan Frelser,“ synger den h. Kirke, henreven af Forundring over en saadan alt Begreb overstigende Opfindelse af den guddommelige Kjærlighed og Forbarmelse. Men naar dette den guddommelige Barmhertigheds store Værk, hvortil Syndesalbet

blev Anledningen, med Rette sætter os i Forundring, da er ogsaa netop dette ubegribelige Vidunder mere end noget som helst Andet egnet til klart at stille os Afgrunden af Syndens Døde for Die. For at sone Skylden, for at gjøre Fyldest for Synden, maatte et Gudmenneske lide, et Gudmenneske døe. Han døer, for at udslutte Synden; hvilket Døde maa Synden ikke være! For Synden har Han større Affky, end for alle de Lidelser, som i Gethsemane Have opfyldte Hans Hjerter med Dødsangest. Den blodige Angestved, den skrækkelige Hudstrygning og Tornetroning, Korssets forfærdelige Bei, selve Korsfæstelsen og Korsdøden overtager Gudmennesket frivilligen og døer i et Hav af Skjændsel og Lidelse, kun for at udslutte Synderne. Ja, intet er saa meget stiftet til at vise os den guddommelige Kjærligheds Afgrund og Syndens Dødes Afgrund og Guds uendelige Had til Synden, end Gudmenneskets Død, end Korset paa Golgatha.

Naar vi ret overveie dette, saa begribe vi nogenlunde, hvorledes det var muligt, at Gud for en eneste Synds Skyld har forkastet en heel Hær af Engle for evig, at Han for een Synds Skyld paalagde Menneffeslægten et saadant Overmaal af Glendighed og Lidelse, at Han, den Albarmhertige, Som altid straffer mindre end den strenge Retfærdighed fordrer det, for een Dødsyndes Skyld kan fordømme den udydelige efter Hans Billede skabte og med Hans Blod forløste Menneffesjæl for en heel Evighed til Helvedes Qualer, til den evige Ild. Men det begribe vi ikke, hvorledes et Menneffe, som troer disse Sandheder, desuagtet ikke bæver tilbage for et saa forfærdeligt Døde, at Menneffet med Erkjendelse og Frihed, for at tilfredsstille en sieblittelig Lyst, for at opnaae et jordiskt Gode, en forsængelig kortvarig Være, kan fornærme Gud, ved Synden paabyrde sig den guddommelige Retfærdigheds frygtelige Brede, myrde sin Sjæl og overlevere den til en evig Død. Hvilken Forblindelse, hvilken Daarfskab, ja hvilket Vanvid og hvilken Ondskab hører der til, for frivilligen at begaae en svær Synd! Og dog er det noget Sædvanligt, Hverdagligt og, som Mange mene, Ubethdeligt. Man synder af taabelig Frygt for et Menneffe, og frygter ikke den Allerhøiestes over Alt frygtelige Brede; man synder, for at behage et dødeligt Menneffe og frygter ikke den levende Guds Mishag og Had. Man synder ved Leg og ved Dands og andre Fornøielser og agter det for intet at berøve sig den evige Glæde og Salighed. Man anseer dem for ulykkelige, som have mistet deres jordiske Eiendom ved en Proces, ved en Bankerot; man klager og græder hele Dage og Næer over en elstet Slægtninges Død, og man agter det for intet ved en svær Synd at tabe Gud, det uendelige Gode, og udsætte sin Sjæl for den evige Døds Farer. Man er fuld af

Taknemmelighed og Kjærlighed imod jordiske Velgjørere og vogter sig omhyggeligen for at bedrøve dem; men man styer ikke, stammelige og fornærme den største af alle Velgjørere, den uendeligt elskelige og elskende Gud. Ja, der er noget Skrækkeligt ved Syndens Onde, men endnu skrækkeligere er det, ikke at frygte dette Onde.

Og naar du betragter dig selv, min Christen, og ransager dit Liv, hvor ofte har du da erfaret Syndens Onde hos dig selv? Hvad kunde og stulde du have været, naar du fra din vaaguende Fornufts og Friheds første Dieblit af indtil denne Time troligen havde virket med de tallose, dig af Gud forundte Naadegaver! Vel er du født som et Vredens Barn, behestet med Arvesynden, men allerede snart efter har Guds forbarrende Kjærlighed, som lod dig fremfor saa mange Millioner føde af christelige Forældre, befriet dig fra hiin Skyld, har renset og helliget dig i Gjenføðelsens Bad, har forundt din Sjæl Naadens kostbare Menodie, gjort dig til et Barn af Kirken, til et levende Lem paa Jesu Christi Legeme, og siden den Tid har der ikke været et Dieblit, hvor ikke den samme Faderkjærlighed af din Gud har overøst dig med nye Naadegaver. Men hvor snart misbrugte du ikke din Frihed og de guddommelige Naadegaver, hvor snart begyndte du ikke at overtræde Guds Bud, at følge dit Hjertes onde Tilbøieligheder og betræde Syndens Afveje. Hvor ureen og saaret, svækket og vanstabt af Syndens Spedalskhed er ikke din Sjæl for Guds Afsyn! Hvor er din første Ungdoms Ulykkeligthed og Skjønhed bleven af? Hvad er der blevet af de Naadegaver og Talenter, som Gud har skjenket dig? De ere tabte og bortøflede i Syndens Tjeneste, du har fjernet og forvildet dig fra Livets Bei og hver Dag har dnyget nye Forvildelser og Synder paa de gamle. Dit Liv er intet Andet, end Historien om den forlorne Søn, som af sin Fader modtog den ham bestemte Arvedeel, forlod Faderhuset og forødede den i fremmede Lande ved et ødselt og lastefuldt Liv, indtil han ved Armød og Nød saae sig tvungen til at tage Tjeneste hos en Landmand og stille sin Hunger med de ufornuftige Dyrs Føde. *) Ogfaa du har, udstyret med Naadens rige Arvedeel, forladt din Guds Faderhuus, har i dine Lysters og Videnskabers Tjeneste tabt Naadens kostbare Arvedeel, Sjælens Fred og Ulykkeligthed, er falden i den onde Lands Slaveri og har, i Stedet for at spise Englenes Brød, forgjæves søgt at mætte din arme Sjæl med denne Verdens elendige Gøder og Lyster, med Dyrenes Brød. Din Sjæl er bleven fattig, elendig og ulykkelig, og vel

*) Luc. 15, 11—32.

den, naar den, ligesom den forlorne Søn længes tilbage efter den i Faderhuset henlevede Ungdoms tabte Lykke.

Da han i den største Nød forjæves søgte at stille sin Hunger med Svinenes Maff, kom han til sig selv og sagde: „Hvor mange Daglønnere have ikke Overflod i min Faders Huus, medens jeg omkommer her af Hunger; jeg vil begive mig paa Veien og gaae til min Fader og sige til ham: Fader, jeg har syndet imod Himmelen og imod dig; jeg er ikke længere værd at kaldes din Søn; optag mig som een af dine Daglønnere.“ Han staaer op og iler tilbage til sin Faders Huus. Og da Faderen seer ham langt borte, bliver han rørt af Medlidenhed, iler ham imøde, tager ham i sine Arme og kysker ham, medens Sønnen siger til ham: „Min Fader, jeg har syndet imod Himmelen og imod dig; jeg er ikke længere værd, at kaldes din Søn.“ Men Faderen befaler sine Tjenere, at hente den bedste Klædning, som findes i Huset, for at iføre Sønnen den, at sætte en Ring paa hans Finger, at forsyne hans bare Fødder med Skoe, at berede ham et Gjestebud og feire en Glædesfest. „Thi,“ sagde han, „min Søn var død og er atter bleven levende, han var tabt og er atter funden.“

Seer der, mine Christne, et tro og trøsteligt Billede af Guds uendelige Barmhertighed imod den angerfulde Synder! Er du altsaa bleven elendig og ulykkelig, min Christen, saa reis ogsaa du dig i disse Bodens Dage! Staae op og vend tilbage til din Gud og Fader, Som med uendelig Glæde og Kjærlighed forbarmer Sig over den angrende Synder! Gaae til Ham og bekjend for Ham i Hans Stedsfortræder, bekjend i den h. Kirkes Faderhuus, dine Synder og Forvildelser; ogsaa dig vil Han give Fredens og Forsoningens Nys, ogsaa dig vil Han aabne Sine Arme og atter optage dig i Sin faderlige Kjærlighed. Og saa dig vil Han ved Sin Tjener gjengive Ustyldighedens kostbare Klædebon; Han vil i Bodens h. Sacramente lade dig give Ringen, Underpantet paa Sin Naade; Han vil berede dig et kosteligt Gjestebud paa Sit h. Alter, for at stille din Sjæls Hunger og Kængsel og opfylde dit Hjerte med Fred og Glæde. Ja „i Himmelen er Glæde over een Synder, som gjør Bod, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, som ikke behøve at gjøre Bod.“*)

Gid da Alle, som have syndet og ved Guds Naade have erkjendt den Elendighed, hvortil Synden fører, maae i denne

*) Luc. 15, 7.

h. Fæstetid gjøre sand Bod for deres Synder! Derfor er Guds Søn bleven Menneſke, derfor har Han ved Sin bitter Lidelse og Død gjort Fyldest for vore Synder, derfor har Han stiftet Sin h. Kirke her paa Jorden, for at Tilbageveien til Faderhuset maa staae aaben for den angersfulde Synder. Hvad andet er Kirken, end den store Helbredelsesanstalt for Syndernes Omvendelse, end et Hospital for Sjælene, indrettet til Alles Dptagelse og Helbredelse, som ere blevne syge og elendige ved Syndens Saar? end en Anstalt, i hvilken Alle de blive gjenopvakte til Sjælens Liv, som ved dødelige Saar have mistet dette Liv og myrdet sig selv i Dødsynden. I denne Helbredelsesanstalt finde vi vor Sjæls Læge i Bodens Domstol, der finde vi alle de Lægemidler, som vi behøve, i de hh. Sacramenters rige Skatkammer, der finde vi Naade og Fred for den skyldbetyngte Sjæl, Trøst i vore Trængsler, Styrke i vor Svaghed, Lys og Naad og Belæring i vor Blindhed og Uvidenhed. Der finde vi Jesum Christum Selv, den guddommelige Frelser, Som veed Naad og Hjælp for enhver Legemets og Sjælens Nød, og tilraaber os: „Kommer hid til Mig, Alle I, som ere mødige og besværede, Jeg vil vederqvæge eder. Tager Mit Nag paa eder; thi Mit Nag er sødt og Min Byrde let.“*)

D gid, Alle ret maatte forstaae og overveie dette den uendelige, guddommelige Kjærligheds og Barmhertigheds Ord! Gid alle Hine maatte følge dette Kald, som forgjæves søge Ro, Fred og Frelse i denne Verdens usle Goder og Lyster, som til ingen Nytte for deres Sjæl søge Lykken i forfængelige og forgængelige Ting af denne Jord, medens den hvilken kun er at finde i Gud, det uendelige Gode, hvorfor vi ere skabte, og kun kan findes ved at tjene Gud med Trost, men aldrig paa Syndens Afveie!

Gid Alle, i Særdeleshed i denne h. Fæstetid, hvor hele Verdens, alle politiske og sociale Forholds usikre, og truende Character, men fremfor Alt vor h. Kirkes og dens Overhoveds Trængsler, mere end nogensinde indbyde os til, med Bøn og Taarer at tage vor Tilflugt til Guds Barmhertighed, maae efterkomme denne Indbydelse, og ved værdig Annæmmelse af de h. Sacramenter, ved tro Dpfyldelse af de guddommelige og Kirkens Bud, ved slittig Dvelse i Bønnen, ved Spøgelse og christelig Barmhertighed ret maae svare til vor h. Kirkes Hensigter, og derved voxe i Kjærligheden til Gud og deres Medmenneſker, voxe i Had til Synden og syndige Tilbøieligheder, voxe og blive rige paa gode Gjæringer og Fortjenester for det evige Liv!

*) Matth. 11, 28, 30.

Den almægtige Guds, Faderens, Sønnens og den Helligaands Betsignelse være og forblive hos eder Alle! Amen!

Dønsbrück, den 25. Jan. 1862.

† **Paulus.**

Altmeppen,
Secr.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. For Medlemmerne af Sanct Michaelsbroderskabet turde det nok være af Interesse at erfare, at den h. Fader har stiftet en daglig hellig Messe i Pius-Seminariets Capel i Rom for alle dem, som enten ved Pengebidrag eller paa anden Maade ere blevne den h. Stols Belgjørerere under de nuværende Forhold; for dem alle bliver altfaa den h. Messe hver Dag særlig opoffret. Tilgemaade havde den h. Fader efter sin Tilbagekomst fra Gaëta 1850 stiftet en daglig h. Messe for alle deres Sjæle, som i Kampen for Kirkens h. Sag havde mistet Livet. Saaledes søger Paven at vise sig taknemmelig mod sine Belgjørerere.

England. I Storbritannien (England og Skotland) have Katholikerne 1388 Biskopper og Præster, 1091 Kirker og Capeller, 60 Munkelostere, 162 Nonneklostere og 12 Collegier (Opdragelsesanstalter). Tilvæxten i de sidste tre Aar har været: af Biskopper og Præster 166, Kirker og Capeller 93, Munkelostere 15, Nonneklostere 52, Collegier 1.

— Døllinger htrer sig i sit nyeste Værk om Dronningen af Englands Stilling saaledes: „Væveren af Englands Krone er i religiøs Henseende den ufrieste Person i sit Rige; thi hvis han traadte i Samfund med den romerske Stol, eller blot tog en katholsk Gemalinde, vilde han strax blive affat eller miste Thronen. Efter Statutet af 1689, vilde Nationen i dette Tilfælde være løst fra Ed, Pligt og Trofskab. Dertil maa han bekjende sig som religiøst Hoved for to Kirker samt afvejlende for to Religioner, som bekæmpe hinanden gjensidigen; thi i Skotland er den presbyteriansk-calviniske Protestantisme Stats-

kirke. Den nuværende Dronning pleier derfor om Vinteren at være engelsk-biskoppelig og om Sommeren skotsk-presbyteriansk; har hun om Vinteren bivaanet den anglicanske Liturgie og modtaget Sacramentet af en Biskop eller en biskoppelig ordineret Geistlig, saa hører hun under Sommeropholdet i Balmoral eller et andet Sted i Skotland en calvinistisk Prædiken og lader Naderen række sig af en Geistlig, som i England ikke maa stedes til Communion eller komme paa Prædikestolen og af en stor Deel af Geistligheden og Læge ikke engang bliver betragtet som en gyldigt ordineret Geistlig."

— En stor katholsk Forsamling er bleven holdt i London. Forhandlingerne dreiede sig om Peterspengen. Man bemærkede blandt de Tilstedeværende flere Medlemmer af Londoner Oratorium, høitstaaende Parlamentsmedlemmer saasom Bowyer, Vicomte Fielding, Pope-Hennessy, Wilberforce og flere andre af Londons mest anseete Katholiker.

Frankrig. To franske Biskopper, Erkebiskoppen af Tours og Biskoppen af Angers, ere afreiste til Rom, for ifølge kirkelig Skik at aflægge Beretning over Tilstandene i deres Diocesser. Dagen før Biskoppen af Angers, Msrgr. Angebault, en 70aarig Olding, afreiste, begav den talrige Geistlighed i Cathedralstaden sig til ham, for at udtale sine Duffer om hans snarlige lykkelige Tilbagekomst og bede ham om at bevidne den h. Fader hele Diocesan-Geistlighedens Kjærlighed, Hengivenhed og uroffelige Trostaa. Af Biskoppens Svar erfare vi, at han med denne Reise ogsaa har til Hensigt at overrække den hellige Fader den i hans Diocesis i dette Aar indsamlede „Peterspenge“, som beløber sig til 100,000 Fres., saa at Diocesiset Angers med de i f. A. indsendte 150,000 Fres. altsaa har bidraget 250,000 Fres. til Peterspengen. Af den Tale, som Geistlighedens Ordfører henvendte til Biskoppen, fremhæve vi følgende Sted: „Vort Sindelag er allerede den h. Fader bekjendt, men, udtalt ved Deres Mund, vil det have et større Værd i hans Dine. Ja, siig Pius IX., at der af alle de Præster, som staae under Deres Hyrdestav, ikke er en eneste, som, efter sin Overhyrdes Exempel, ikke elsker, ærer, velsigner og beundrer ham. Hans Hjerter modtager intet Slag, intet Saar, som ikke dybt føles i alle vore Hjerter; den Stjendsel, hvormed man overøjer ham, gjør ham kun større i vore Dine og gjør ham os dyrebare med hver Dag. Siig ham, at vi mere end nogensinde af vor Hjertes Grund ville forblive forenede med den romerske Kirke, med den h. Peters Stol, og med den hellige Pave, som saa hæderligt indtager samme; siig ham, at vi betragte hans Sag som vor, og at Intet i Verden, hverken Forsølgelser eller

Gjenvordigheber, hverken Forviisning eller Død, kunne stille os fra ham." Vi troe, at være berettigede til at antage, at saa godt som hele den franske Geistlighed er besjælet af et saadant Sindelag.

— I Marseille har den af Biskoppen foranstaltede Samling af Bidrag til Genoprettelse af det berømte Valsfartscapel „til vor kjære Frue" allerede indbragt en Sum af 250,000 Frs.

Bekjendtgjørelse.

Vincentiusforeningen har foranlediget Stiftelsen af et lille katolsk Folkebibliothek af danske og tydske Bøger, hvorfra Udlaan skeer hver Søndag Form. Kl. 11¹/₂—12¹/₂ hos Hr. Skolelærer Reinken. Frivillige Gaver til Bibliotheket modtages til enhver Tid baade af Hr. Reinken og Foreningens Præsident, Hr. Capellan von Guch.

Til Subscriberterne paa Maria Morl's Portrait.

For at opnaae den størst mulige Troskab i Copieringen af Portraitet have vi foretrukket at lade det photographere istedetfor lithographere, og til den Ende overgivet det til Hr. Photograph Ed. Hansen (Norgesgade Nr. 22), hos hvem Subscriberterne kunne erholde et ret heldigt Aftryk à 4 Mk., i større Format à 1 Rdlr. De hos os gjorte udenbys Bestillinger skulle vi nok selv besørge effectuerede.

Stand. Kirketidende's Red.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 9. Marts. — 1ste Fastesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Søndagen d. 16. Marts. — 2den Fastesøndag. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Paa Søgnedagene stille Messe Kl. 7 og 8¹/₄; Mandag, Onsdag og Fredag ogsaa Kl. 6; om Lørdagen sidste h. Messe med Udfilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirketidende" udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler C. H. Blaufenster, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Friis's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 6.

Søndagen den 23de Marts.

1862.

Indhold: Klippebygningen. — Den katolske Kirkes Skjønhed. — Efter-
skrift til Maria Mørk's Biographie. — Kirkelige Efter-
retninger: Rom. England. Frankrig. Italien. Asien.
Amerika.

Klippebygningen.

Paa Sandheds Fjeld en Bygning staaer,
Hvis høie Spiir til Himlen naaer;
Dens Grundsteen blev af Herren lagt,
Derfor den staaer, trods Helveds Magt.

I denne Bygning findes Fred,
 Og Tro og Haab og Kjærlighed, —
 Og Næring, Lægedom og Ro
 For dem, der trygt i samme boe.

Fra denne Bygning ene gaaer
 Den sikkre Sti til Himlens Vaar, —
 Det Pillegrimstog med Sang og Bøn
 Til Gud, Hans Moder og Hans Søn.

Paa Støvet gnaver Tidens Tand,
 Og Døden det fortære kan;
 Dog, mens hver Bygning synker om,
 Staaer urørt Herrens Helligdom.

Forgjæves Storm og Hav i Pagt
 Mod den udfolded' vældig Magt;
 Thi mens dens Muur trods Stormen stod,
 Sank Bølgen kraftløs ved dens Fod.

Forgjæves Mørkets vilde Hær
 Med Løgnens Ild og Dudsflabs Sværd,
 Imod den rased' Slag i Slag:
 Den stod og staaer til Dommhedag!

Imens dens Fjender falbt, den stod,
 De knustes mod dens Klippefod;
 Den staaer; — thi Herrens Bælk skal staae,
 Mens Døgnets Magter maae forgaae.

Skjøndt Satans Yngel Nat og Dag
 Bestormer den med Vaabenbrag,
 Opløfter høit sit Seierskrig, —
 Staaer Bygningen urokkelig.

Paa Sand nu Daarer bygge Huus,
 Der falder over dem i Gruus:
 Mens Herrens Kirke skjærmer dig,
 Og fører dig til Himmerig!

Den katholicke Kirkes Stjænhed.

(Fortsat fra forrige Aargang.)

Simon. De havde den Godhed, at forklare os Ordet Daab; er der maaskee ogsaa forbundet en særegen Betydning med Ordet Confirmation?

Pr. Biskop! Dette Navn er laant af det Latinske og hedder saa meget som Bekræftelse, Stadfæstelse, Befæstelse; fordi nemlig den Døbte ved Annæmmelsen af dette h. Sacramente modtager den Helligaands Naade og Styrkning, for at han kan standhaftig holde ud i Troen og med Kraft og usorfærdet bekjende den for Troens Fjender. Saaledes befaler jo ogsaa Christus sine Disciple, efter Hans Himmelfart at forblive i Jerusalem, „indtil de vare isørte Kraften fra det Høie“ (Luc. 24, 29). Det er Aarsagen til, at man fortrinnsviis netop vælger Pintsfesten, for paa samme at meddele den h. Confirmation, fordi nemlig ogsaa Apostlene paa denne Dag for første Gang bleve opfyldte med den Helligaands Naade og derved opflammede, ophyste og styrkede til Troens Kamp.

Simon. Hvorfor bliver da den h. Olie brugt ved Confirmationen?

Pr. Tildeels af de forhen anførte Grunde; ligesom nemlig i fornufts Tider Gladiatoverne eller Fægterne, som vi allerede have omtalt ved den h. Daab, salvede sig med Olie, for at kunne stride mere behændigt og tappert, saaledes bliver ogsaa Sjælen ved Confirmationens Naade gjort behændig og kraftig, til at kæmpe imod alle Fristelser, som saavel true Troen som det christelige fromme Liv. Dette skal antydes ved Brugen af den h. Olie. Desforuden mindes vi ogsaa ved den h. Olie gjerne om hiin Oliegreen, som Duen bragte til Noah's Ark til Tegn paa, at Vandene atter havde forladt Jorden. Det var et smukt Sindbillede paa, at Gud nu atter vilde være naadig og fredelig stemt imod Jorden; og lige indtil vore Dage har derfor Oliegreenen altid været et Sindbillede paa Freden. Men i Confirmationen kommer den Helligaand ned over os,

for at gjøre Alt, hvad der er i os, velbehageligt for Gud og forvandle os selv til en levende Volig for Gud Selv; men hvor Gud boer, der er ogsaa Fred. Som jeg allerede ved en anden Leilighed har bemærket, er den h. Olie ogsaa endnu blandet med Balsam, og denne Blanding er det, som vi egentlig efter den kristelige Sprogbrug kalde „Chrisam“ eller „Salving“. Udtrykket „balsamisk Duft“ er jo saa at sige ordspørgeligt; Balsam er derfor et Sindbillede paa, at Sjælen ved den Helligaands Modtagelse bliver velbehagelig og ligesom til en lufsig Bellugt for Gud; tillige tyder ogsaa Balsamens Lægekraft paa Sjælens Styrkelse, som netop meddeles os i Confirmationens h. Sacramente.

Simon. Hvorfor salver Biskoppen netop Panden med den h. Olie?

Pr. Ligesom den, der er sig sin gode Sag bevidst, ikke styer, med aaben Pande at træde frem for alle Mennesker, saaledes skal ogsaa den Christne aflægge al Menneskeskyg og frimodig bekjende sin Religion ved Ord og Gjerning, ihukommende Christi trøstefulde, men ogsaa truende Ord: „Hvo som bekjender Mig for Menneskene, ham vil Jeg ogsaa bekjende for Min himmelske Fader, og hvo som skammer sig ved Mit Ord for Menneskene, ham vil Jeg ogsaa skamme Mig ved, naar Jeg atter kommer i Min og Min Faders og Hans h. Engles Herlighed“ (Matth. 10, 32. Luc. 9, 26.). Derfor skeer ogsaa Salvingen paa Panden i Form af et Kors. Ved den h. Confirmation bliver nemlig Mennesket optaget som en aandelig Stridsmand i Christi udvalgte Hærskare; ligesom derfor Soldaten bærer sin Konges Felttegn og Uniform og derved adskilles fra andre, saaledes sømmer det sig, at ogsaa Jesu Christi Soldat paa den fornemste Deel af sit Legeme, paa Hoved og Pande, bærer sin Herres og Konges Kjendetegn, Frelserens Kors, til Skue. Saaledes udtrykker ogsaa Kirkeforsamlingen i Florents sig derom med følgende Ord: „Derfor bliver Confirmanden salvet paa Panden, hvor Blufærdighedens Sæde er, for at han ikke skal blues ved Christi Navn, i Særdeleshed ved Hans Kors, som er en Forargelse for Føderne, men en Daarstab for Hed-

ningerne." Derfor kaldtes Korstegnet ogsaa i den kristelige Oldtid saa ofte „Forløserens Segl“.

Simon. De sagde jo, at Daabscandidaten allerede ved den h. Daab bliver salvet med Hrisam?

Pr. Der steer det paa en blot siidbilledlig Maade, for derved nemlig at antyde, at den Helligaand ved Daaben tager Menneket i Besiddelse; men her ved Confirmationen hører denne Salving til selve Sacramentet; og for at antyde denne Forstjel bliver ogsaa Salvingen ved Daaben foretaget paa Isen, ved Confirmationen paa Panden.

Simon. Det er altsaa den Maade, hvorpaa den h. Confirmation meddeles?

Pr. Dertil hører endnu fremfor Alt Haandspaalæggelsen, efter selve Apostlenes Exempel, naar de meddeelte Confirmationen. Biskoppen udbreder nemlig sine Hænder over alle dem, som stulle confirmeres og beider saaledes: „Almægtige, evige Gud, Du Som har værdiget at gjenføde disse Dine Tjenere af Vandet og den Helligaand, og som har forundt dem Forladelse for alle deres Synder, nedsend Din skyldige Helligaand, Trøsteren, over dem fra Himmelen, — Viisdommens og Forstandens Aand, Raadets og Styrkens Aand, Kundskabens og Fremhedens Aand, opfyld dem med Din Frygts Aand og betegn dem med Christi Korsets Tegn til det evige Liv.“

Simon. Hvorfor da denne Haandspaalæggelse?

Pr. Som jeg nylig sagde, følge vi deri Apostlenes Exempel, som allerede meddeelte Confirmationens Sacramente paa denne Maade. Da de nemlig hørte, at mange Menneker i Samaria havde antaget den kristelige Tro og ladet sig døbe, sendte de Petrus og Johannes derhen, for at lægge Hænderne paa dem, og de annammede den Helligaand (Ap. G. 8, 14 ff.). Men Haandspaalæggelsen antyder ogsaa, at den Confirmerede staaer under en særegen guddommelig Beskyttelse og den Helligaands Omfarg, saaledes som Pave Melchiades forklarer det i en Vignelse*); han siger: „Det nytter ikke, at de døende For-

*) In epist. ad episc. Hispan.

ældre efterlade deres endnu umyndige Børn meget Guds og Rigdom; de maac tillige give dem en Formhuder og Bestytter, som saavel bærer Omsorg for disse forladte Forældreløses Personer, som ogsaa for deres Arvegods. Ligesaa vilde det heller ikke have været nok, at Jesus Christus havde erhvervet os alle himmelske Naadegaver ved Sin blodige Korsdød og efterladt os dem ved Sin Hjemgang til Himmelen, Han maatte ogsaa sende os den Helligaand, Som opholder og fuldkommer disse guddommelige Gaver i os." Eller, for at tale tydeligere, det var ikke nok, at vi i denne hellige Daab bleve Guds Børn og Arvinger til Hans mangfoldige Naadegaver, men i Confirmationen maatte der ved Biskoppens Haandspaalæggelse ogsaa endnu meddeles os den Helligaand og gives os til Trøster, Bestytter og ligesom til Formhuder i vor aandelige Barndom, for at vi under Hans Bestyttelse kunne være sikke for Satans Efterstræbelser og ikke saa let atter miste den kostelige Naadestat, som vi have modtaget i Daaben.

Thom. Blev da ogsaa den h. Olie eller Chrisam alle-rede brugt i de ældste Tider?

Pr. At dette er Tilfældet, bevise Oldtidens tidligste Skribenter. Den h. Cyprian*) skriver: „Olien bliver helliget paa Alteret.“ Den h. Cyrillus af Jerusalem**): „Den h. Salving er ikke mere en blot Salving, efterat den er bleven indviet, men Christi Chrisam.“ Den h. Basilus***): „Vi indvie Daabsvandet og Salvellsens Olie.“

Simon. Er der endnu noget mere at forklare angaaende Confirmationen?

Pr. Salvellen finder Sted med de Ord: „Jeg betegner dig med Korsets Tegn og confirmerer (bekræfter) dig med Frelsens Chrisam i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn.“ Derpaa giver Biskoppen den

*) L. 1. ep. 12.

**) Catech. 3.

***) De spir. sanct. cap. 27.

Confirmerede en let Rindhest og siger til ham: „Fred være med dig“.

Simon. At ja, hvad betyder da denne Rindhest?

Pr. Den skal betyde, at man skal være beredt til, med Freidighed at bære alle Gjenvordigheder og Forfølgelser for den h. Tro, ligesom Apostlene (Ap. Gj. 5, 41.), som „gik glade ud fra det høie Raads Afsyn, fordi de vare blevne agtede værdige til at lide Forhaanelse for Jesu Navns Skyld.“

Simon. Og hvad skal den omtalte Fredshilsen betyde?

Pr. At den Confirmerede nu har modtaget den Helligaands Naade og Fred.

Simon. Hvorfor maa man ogsaa ved Confirmationen have Faddere?

Pr. Disse ere ved Confirmationen ikke ubetinget nødvendige, eftersom der allerede ved den h. Daab er draget Omfarg for Barnet; naar de imidlertid bruges, tjene de til samme Deme og overtage de samme Pligter, som Fadderne ved Daaben.

Simon. Er nu Confirmationen endt dermed?

Pr. Efterat enhver Enkelt har modtaget Salvessen ved Biskoppen, læser denne over de Forsamlede endnu følgende Bøn: „Bestyrk, o Gud, hvad Du har virket i os; viis os Din Barmhertighed og skjenk os Din Frelse! O Gud, Du Som har givet Dine Apostle den Helligaand, og har villet, at Han ved dem og deres Efterfølgere ogsaa skal forundes de øvrige Troende, see naadigen ned paa os og forund, at disse Confirmerede ved den Helligaands Virksomhed maae blive forvandlede til værdige Templer for den guddommelige Herlighed.“ Biskoppen henvender sig derpaa endnu engang til de Confirmerede med det smukke Sprog, som er taget af Psalmerne: „See, saaledes velsignes hvert Menneffe, som frygter Herren;“ og saa udtaler han Belsignelsen over dem med de Ord: „Herren velsigne eder fra Sion, at I i alle eders Livs Dage maae see Jerusalems Goder og haver det evige Liv.“ At Sion og Jerusalem ogsaa her igjen betyde Jesu Christi Rige og Kirke og det himmelske Jerusalem, behøver jeg vel ikke først at sige.

I hom. Hvorfor er det kun Biskoppen, som confirmerer, og ikke ogsaa andre Præster?

Pr. Fordi ogsaa kun selve Apostlene have confirmeret, uden Tvivl efter Christi egen Anordning, og fordi Biskopperne fortrinsviis ere Apostlenes Efterfølgere og Stedfortrædere. I have allerede forhen hørt det af Apostlenes Historie, at Apostlene gik til Samaria, for der at confirmere dem, som allerede havde modtaget Daaben af andre Disciple. Vilde vi spørge efter en særlig Grund dertil, saa kan det være den, at Menneftet i Confirmationens h. Sacramente modtager Fuldbendelsen som Christen. Men ligesom det ikke tilkommer enhver Arbejder, men kun Bygherren eller Bygmesteren, at udføre Værkets Fuldbendelse, saaledes kan ogsaa nok Præsten gjøre Begyhudelsen ved at meddele den h. Daab og andre Sacramenter, men den sidste Haandspaalæggelse og Værkets Fuldbendelse, er alene forbeholdt Biskoppen. Smidlertid kan en almindelig Præst af vigtige Grunde af Paven blive bemyndiget til at meddele Confirmationens h. Sacramente.

Saaledes have vi da idag fundet Keilighed til at tale med hverandre om to vigtige Sacramenter. I have derved hørt tale om Ceremonier og Skikke, som engang ogsaa ere blevne foretagne paa eder Alle; benytter denne Kundskab, for ogsaa endnu og eders hele Liv igjennem at virkeliggjøre den dybe Betydning af alle disse Ceremonier, for at I med Daabens og Confirmationens Naade kunne arbejde for eders evige Liv, og engang ogsaa bringe det rene aandelige Klædebon, som I have modtaget af Gud i disse h. Sacramenter, reent og uoplettet for den evige Dommers Throne.

(Fortsættes.)

Efterskrift til Maria Mørk's Biographie.

En herværende Protestant, som plages af mangfoldige Sjælslidelser, og deriblandt ogsaa af alvorlige Troestviol, havde, sandsynligviis seranlediget ved vore Meddelelser i Kirketidenden om Maria Mørk, i en Skrivelse henvendt sig til denne og anmodet hende om hendes Forbøn og, om muligt, et Par Linier fra hendes Haand. Den fromme Maria har da ogsaa opfyldt dette Ønske og egenhændig tilskrevet Vedkommende et lille Brev. Da vi antage, at det vil interessere Kirketidendens Publicum at læse et Brev, som er skrevet af en saa høitbe-naadet Person og med en Haand, der bærer Frelserens H. Saarmærker, saa meddele vi herved med Adressatens udtrykkelige Tillabelse et bogstaveligt Afstryk af denne Skrivelse, der saa ganske bærer Præget af en barnlig, kun af Gud opløst Enfoldighed og Ydmyghed.

Kaltern, am 27. Febr. 1862.

Hochwohlgeborne . . . .

Da Sie einige Zeiten als Antwort von mir wünschen, so will-fahre ich gern Ihrem Wunsche. Danken Sie vor Allem dem gütigen Gott, daß Er Sie gerufen hat Ihn zu erkennen und Ihn zu lieben. Was ist das doch für ein Glück, der wahre katholische Glaube! Warum sollten Sie daher noch traurig sein, wenn Sie diese große Gnade vom Herrn erhalten. Der liebe Gott ist ja unser Vater, wir dürfen ohne Scheu zu Ihm hintreten und unsere Anliegen Ihm klagen, mit der festen Überzeugung, daß wir armselig und ohnmächtig sind und nur durch die Gnade Gottes etwas vermögen. Vom lieben Gott läßt sich ja Alles erbitten, und Er gibt Seine Gnade denen, die Ihn darum bitten. Muth also und Gottvertrauen im Kampfe dieses Lebens, der liebe Gott sieht auf den Willen und gibt dann gewiß Seine Gnade, mit der wir Alles vermögen. Es lebe Jesus in Ihrem Herzen und ziehe Sie immer mehr an Sein heiliges Herz. Dies wünscht von Herzen und um das betet

Ihre
ergebenste

Maria Mørk*).

---

*) I dansk Oversættelse: „Da De ønsker nogle Linier som Svar, saa efterkommer jeg gjerne Deres Ønske. Tak De fremfor Alt den gode Gud, at Han har kaldet Dem til at erkende Ham og elske Ham. Hvad er det dog for en Lykke, den sande katolske Tro! Hvorfor skulde De da endnu være sørgmodig, naar De modtager denne store Naade af Herren? Den kjære Gud er jo vor Fader; vi kunne uden Frygt træde hen til Ham og klage Ham vor Nød, med den faste Overbeviisning, at vi ere usle og afmægtige og kun formaae noget ved Hans Naade. Fra den kjære Gud kan man op-

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Hvorledes den h. Fader lader svare en paa trængende Gesandt. Den franske Depeche af 10. Januar, i hvilken den h. Fader anmodes om „at forløse sig med Italien og anerkjende de fuldendte Kjendsgjæringer (d. e. sin Udplyndring),“ saavel som den i Henhold til denne Depeche imellem Cardinal-Statssecretair Antonelli og den franske Gesandt Lavalette i Rom stedfundne Samtale er først bleven bekiendt ved de det lovgivende Corps i Paris forelagte diplomatiske Aktstykker. Saa værdigt og ægte katholisk Cardinal Antonelli's Svar, i hvilket han uden Umsvøb erklærer enhver Forsoning mellem Paven og „Kirkerøverne“ for umulig, end synes i dette Actstykke, saa er det dog kun ufuldstændigt meddeelt, som man nu erfarer fra Rom. Cardinalen har med den ham egne Artighed og Ro betjent sig af Ordet „Hykler!“; han har sammenlignet Gesandten's Forslag med Napoleon's officielle Uttringer, og viist, hvilken farlig Vei den franske Regjering har betraadt; paa den ene Side giver den de venligste Forsikringer om Agtelse for Pavens verdslige Herredømme, og paa den anden Side negter den det. Med overordentlig Artighed, men ogsaa med uretfeligg Ro, erklærede Cardinalen, at Reiseren aldeles ikke havde noget at vente af Pavens hjælpeløse Stilling. Paven og hans Efterfølgere vilde aldrig bortgive noget af deres Rettigheder. Paa Gesandten's Spørgsmaal om, hvad den h. Fader var tilsiinds at gjøre, svarede Cardinalen, at det ikke sømmede sig for ham at sige, hvad hans ophøiede Herre vilde gjøre, men at man var forberedt til Alt og fattet paa Alt. Den h. Fader havde allerede bestemt det Sted, hvorhen han, saafremt det gjordes nødt, vilde begive sig, for at udøve sit apostoliske Embede. „I Rom, saavel som udenfor Rom“, tilspøiede Cardinalen, „vil Pius IX. vedblive at være Pave, Christenhedens Hoved, Rettens Vogter, som vilde være saa meget mere beundringsværdig, hvis han blev fordreven fra sit Rige, fordi han ikke kan indlade sig paa nogen Overeenskomst

---

naae Alt ved Bønnen, og Han giver dem Sin Naade, som bede Ham om den. Mod da og Fortrøstning til Gud i Livets Kamp, den kjære Gud seer paa Villien og giver da visse Sin Naade, med hvilken vi formaae Alt. Jesus leve i Deres Hjerte og drage Dem stedse mere til Sit hellige Hjerte. Det ønsker af Hjerte og derom beder Deres

arbedigste
Maria Mgrl.“

med Uretten. Som landsflygtig og berøvet al sin Eiendom, vil han overalt finde et Asyl og Nationer, som ville optage ham med Enthufiasme. Maatte han søge Gjefteretten hos Sultanen eller i Amerika, overalt vil han blive modtagen som en Konge, og engang vil Guds Retsfærdighed betjene sig af de bevæbnede Folkeslag som Medskab til at føre ham tilbage til Rom. Troe mig, Hr. Marquis, en fordreven, landsflygtig Pave vilde være en stor Forlegenhed! Det er altid bedre at lade ham blive, hvor han er." Da Gesandten atter søgte at erfare, hvorhen Paven vilde begive sig, i Falb han forlod Rom, svarede Cardinalen kort: Pavens Hemmelighed er Pavens Hemmelighed!" Gesandten var meget forvirret; han gif sin Bei og telegrapherede strax til Paris. —

England. Der bestaaer i London en „Forening til den fattige Geistligheds Understøttelse“; naturligviis menes hermed kun den anglicanske Geistlighed. Den anglicanske Kirke er jo saa fattig, dens saakaldte Biskopper nyde saa knappe Indkomster, at man maatte stifte en Understøttelses-Forening! I Sandhed gives der, medens de høitirkelige Biskopper aarlig have een, to, tre hundre tusinde Francs at fortære, og efterlade deres Sønner og Døttre en rig Arv, mange ulykkelige Sognepræster og Vicarer, som intet Brød have og desuden mangle den nødvendige Klædning. I Aaret 1861 har den nævnte „Forening“ understøttet 209 fattige Geistlige, og foruden den dertil anvendte Sum af 35,900 Francs, ogsaa udbeelt Klædningsstykker og Sengklæder til dem. Det er den lavere Geistligheds Stilling i den rige engelske Statskirke! Biskop Lord Plunkett lader sine Forpagtere bøde af Sult eller udjager dem af deres Huse; de andre Kirke-Lords lade hine leve i Armod, som dese Sjælesorgens Byrder med dem eller snarere ganske alene bære denne Byrde, medens de, Biskopperne, have Eren og Nytten deraf. Er Mangel paa Medfølelse Skyld deri? Nei! de værdige Biskopper sukke jo over deres Undergivnes sørgelige Lod, og vi have læst en Skrivelse fra een af dem, hvori han indstændigen anbefaler „Foreningen til fattige Geistliges Understøttelse“ til sine Diøcesanere: en udmærket Mand!

— Times af 13. Jan. anmelder Oprettelsen af en „engelsk Forening“, som har Protestantismens Indførelse i Italien til Diemed. Foreningen har tre Ting for Die: 1) at udbrede Befjendtskabet med den anglicanske Kirke; 2) at staae Udlandets Kirker bi i deres „Reformation“ (=: Udelægelsesværk); 3) at omvende de Vantroende. Erkebiskoppen af York og Biskopperne af London, Oxford, Bangor og Rochester staae i Spidsen for Foreningen, som henvender sig til Publicum

om Pengeunderstøttelse. Det vilde sikkert være bedre at anvende Pengene for de hungrende Irlændere og Høifirkens nødlidende Sognepræster.

Frankrig. Diøceset Orleans med kun 300,000 Sjæle har i f. A. indsamlet 100,000 Frøs. (34,000 Rdlr.) i Bidrag til Peterspengen, og dette egentlig kun i Kirkerne. — Af Louis Veuillot's nyeste, den 16. Decbr. f. A. udkomne Skrift: *Le Parfum de Rome* er allerede tredje Oplag udkommet. — Præsidenten for Vincentsforeningens Generalraad, Baudon, har under 24. Jan. rettet en Skrivelse til Conferents-Forstanderstaberne. Baudon tilkjendegiver deri, at han i Betragtning af Generalraadets Opløsning ved den franske Regjering, har, for det Tilfælde, at han skulde afgaae ved Døden, blive syg eller forhindres i sin Function ved en høiere Magt, overgivet sin Fuldmagt til de tre Præsidenter for Vincentsforeningen i Brüssel, Haag og Cöln; i Tilfælde af hans Død skulle disse foranstalte en ny General-Præsident valgt, men i Tilfælde af hans Forhindring interimistisk overtage et Generalraads Functioner.

Italien. Hvorledes det seer ud i „Kongeriget Stalien“. Medens haade den fornemme og den lave Pøbel i Florents, Parma, Piacenza, Pisa, Siena, Mailand, Genua &c. &c., i Theaterne og paa Gaderne skriger sig hæs i de trivialleste Forhandelser imod Pavedømmet og Geistligheden (man raabte f. Ex. „Leve Hovedstaden Rom! Ned med Pave-Kongen! Victor Emmanuel til Capitoliet!“) udfærdigede salig Minister Nicasoli et Circulaire til Præfecterne og opfordrede dem til at modarbejde saadanne „Kundgjørelser“. Ved Siden af denne Kundskrivelse havde den hæderlige Minister, hvad franske Blade bestemt vilde vide, rettet en fortrølig Skrivelse til Præfecterne, ved hvilken netop hine „Kundgjørelser“ ere blevene foranledige. Det syntes, som om Ministeren vilde bevise de europæiske Magter, at det „italienske Folk“ ikke bliver roligt, førend „Hædersmanden“ residerer paa Capitoliet. Forøvrigt tilskriver man „Kreuztg.“ fra Turin under 6. Febr., at „man der i conservative Kredse er mere beroliget end nogensinde angaaende Frankrigs Holdning ligeoverfor Paven; hvad Monteuren end maa sige, Keiseren har formelig og skriftlig forpligtet sig til, for det Første ikke at trække sine Tropper bort fra Rom. Forhaabentlig hengiver man sig i Rom ikke til nogen Skuffelse, om end Napoleon for Dieblicket finder det nødvendigt for sine Interesser, atter at vise sig venligere imod den pavelige Stol. — Medens Autoriteterne roligt og med hemmelig Glæde see paa, hvorledes Gade- og Lærebrenge og betalte Dag-

lønnere bringe Paven og den katolske Kirke, som efter Forfatningen dog endnu er „Statskirke“, svingrende Pereats, bliver den conservative og katolske Presse trælbundet paa en Maade, at man kun maa forandre sig over, at der endnu kan eksistere nogen. Af hundrede Beslaglæggelser komme de ni og halvfemsindstyve paa conservative og katolske Blade. Medens de Biskopper og Præster, som opfordre til Varagtighed i Religionen og Trostfab imod den h. Fader, blive førte for Retten, prædiker Garibaldi's bekjendte Feltcapellan, Fra Pantalone, i Bologna fra Domkirkes Prædikestol, hvor engang den h. Vincents og den h. Bernhard af Siena prædikede, imod Paven og den katolske Kirkes Dogmer paa en Maade, at Bologna's Befolkning er dybt indigueret derover. Om den apostasereede Munk's Prædiken paa Maria Kenselesfest skriver Eco di Bologna: „Man fortæller os, at Revolutionsprædikanten har sammenlignet Garibaldi's Indtog i Neapel med Jesu Indtrædelse i Tempel og opstillet den Slutningsfølge, at man maatte ile med at feire Kenselesfesten i Rom, idet man skulde plante det frie Italiens Fane paa Capitoliet.“ — Hvor Regjeringen har saa liden Agtelse for Religionen, at den lader Kirken profanere ved den første den bedste Apostat, der er naturligviis Agtelsen for den religiøse Frihed endnu mindre at søge. Sammendragelsen af forskjellige Kloostere til et eneste, for at Staten eller Kommunen kan komme i Besiddelse af de rømmede Ordenshuse, hører endnu bestandig til Dagsordenen. I Aversa udkom i disse Dage Befaling til at visiterer Nonnekloostrene. Biskoppen af Aversa, Msgr. Zelo, negtede sit Samtykke, fordi en saadant Visitation er Paven alene forbeholdt. Man satte sig som sædvanlig ud derover, og Regjerings-Agenterne præsenterede sig ved de forskjellige Kloostere. I Benedictinerindernes Kloster i St. Biagio mødte de en Modstand, som de ikke vare fattede paa. Da Abbedissen negtede dem Afgang og Agenterne truede med at opbryde Døren, sagde hun: „Uden Biskoppens eller Pavens Tilladelse vil I kun kunne trænge ind over mit Liig. Jeg vilde være eder taknemmelige, hvis I dræbte mig, thi I vilde saaledes aabne Himmelen for mig.“ Embedsmændene bleve raadvilde; de truede og insulterede den alderstegne Abbedisse, som ikke lod sig røkke ved noget, og Clausuren blev endelig respeceret.

— Peterspengen. Da salig Minister Ricasoli den 17. Januar i Kammeret blev opfordret af den Deputerede Brofferio til retsligt at forfølge Giverne og Indsamlerne af Peterspengen, erklærede han, at de Gaver, der fra Italien flyde til Rom som „Peterspenge“, vare saa ubetydelige, at det ikke var Umagen værd at tale berom. Saaledes Hr. Ministeren, under hvis

Sine et eneste Blad, Armonia, indtil Udgangen af Aaret 1861 havde indsamlet over en halv Million Rixer (Francs) og ligesaa meget i forskjellige Kostbarheder! Armonia af 6. Febr. kunde allerede igjen offentliggjøre et heelt i tre Colonner tætrødt Folioark fuldt af Kjærlighedsgaver for den h. Fader, hvilket Journalistiske Bilag den dedicerer den franske Minister Thouvenel, for at bevise ham, „at der ikke er nogen Tvedragt imellem „Italien“ og Pius IX.“. Tillige erklærer Armonia, at den, i Tilfældet af at „Peterspeugen“ blev forbuden, naturligviis maatte adlyde Roven; men at der ingen Straffelovbog eller Autoritet kunde forbyde den, i sine Spalter da „at aabne en Subscription til Gunst for en fattig Fader med en meget talrig Familie, der ved Tiberens og Menneskenes Ugunst var styrtet i den hderste Glendighed“.

Asien. De Christnes Forsølgelse i Cochinchina bliver altid blodigere. Journalen Monde tilskrives under 12. Januar Følgende: „Msr. Eucnot, Biskop af Metellopolis, apostolisk Vicar for Ost-Cochinchina, er falden i Mandarinernes Hænder. Han var flygtet til en Hedning, som skjulte ham i et Hul indenfor en dobbelt Muur. Ifølge en Angivelse kom den 25. Octbr. f. A. Under-Mandarinene med en talrig Afdeling Soldater, for at foretage en Huusundersøgelse. Han arresterede to unge Christne og fandt tillige nogle Biskoppen tilhørende Bøger. Nu var man vis paa, at han maatte være skjult i Huset, men al Søgen var forgjæves. Om Natten blev Huset besat med Militair. Den følgende Morgen kom Provinshens Over-Mandarin, for personligen at lede Undersøgelserne. Endelig den 27de traadte Biskoppen, som ikke længere kunde udholde den brændende Tørst, frem af sit Skjul, og overleverede sig til sine Forsølgere. Strax faldt disse Barbarer over den alderstegne Prælæt, som har virket i 34 Aar i Anam og i 27 Aar baaret de med den biskoppelige Værdighed forbundne Møisommeligheder, og kneblede ham, hvorpaa han blev indespærret i et snevert Buur, for saaledes at bringes til Hovedstaden. Fra den Tid tilteg Forsølgelsen med nyt Raseri. De allerede arresterede Christne maatte ikke mere være samlede familieviis; alle, endog Børnene, bleve lænkede indespærrede i snevre Huller. Med Iver blive de Christne, som have undgaaet den første Forsølgelse, op-søgte; man arresterer dem, saavel som dem, der ved Apostasi havde unddraget sig Forsølgelsen; paa alle Veie anholdt man de Reisende, for at overbevise sig om, at de ikke vare Christne, og for at betage Hedningerne Veligheden til at redde Slægtninge og Venner, underkastede man ogsaa dem stadige Huusundersøgelser. Den 5. Novbr., da det Skib afgik, som bringer os

denne Efterretning, vare alle vore indfødte Præster, Katechumenerne og Nonnerne flygtede til Skovene eller dreve omkring paa Floderne i Smaabaade; sikkert have talrige Arrestationer fundet Sted siden den Tid." (Forhaabentlig vil snart Forløsningens Time flaae for de ullykkelige Christne i Cochinchina. Det franske Expeditions-corps har allerede indtaget Bien-Hoa. Snart ville Franskmændene, som man haaber, angribe Hovedstaden Hue, den blodtørstige Keiser af Cochinchina's Resident's.)

Sydamerika. Bien public skriver: Vi modtage de sørgeligste Efterretninger fra Republiken Granada: Forsølgelsen imod Kirken vedbliver at rase der. Det dreier sig ikke blot om den apostoliske Nuntius, som man tvang til at reise bort, og Jesuiterne, som man fordrev; man angriber nu ogsaa selve Biskopperne og alle religiøse Ordener. Dictatoren Mosquera har den 5. Novbr. undertegnet et Decret, som befaler Erkebiskoppen af Bogota's, Msgr. Herrau's Fængsling. Med en Escorte af 20 Mand blev Prelaten ført bort, for at kastes i Fængsel paa en usund Ø. Underveis blev han syg; man venter nu paa hans Helbredelse, for at føre ham bort. Erkebiskoppens Protestationer imod de af Usurpatoren udgivne kirkesjendtlige Love, have paadraget ham denne Forsølgelse. Ligesaa ere mange Munk og Nonner blevne kastede i Fængsel, fordi de have modsat sig Plyndringen af Kirkegodsset; flere af dem ere liig gemene Forbrydere belagte med Kænter. De Øvriges Skjebne er ikke meget bedre; mange ere fordrevne fra deres Klosters. Bestyrrelsen i Hovedstaden er almindelig. Wien allerede viser sig Begyndelsen til Reactionen; i flere Provinser iler Folket til, for at forsvare Religionen. Dictatorens Tropper ere allerede slagne to Gange. Saaledes bliver den falske Liberalisme sig selv liig overalt: først proclamerer og lover den Alle fuld Frihed, men saasnart den er ved Roret, veeb den intet andet, end at bekrige og udplyndre Kirken og fængsle alle dem, som ikke ville bifalde dens Volds handlinger.

Indbydelse.

Kjærligheden er opfindsom! Et aldeles ubemidlet Medlem af vor Menighed, besjælet af det ædle Ønske, at kunne gjøre Noget for vor h. Kirkes haardt betrængte Overhoved, har med opoffrende og udholdende Flid deels samlet deels selv forfærdiget flere Gjenstande og Arbejder, som hun nu ønsker bortsolgt til Fordeel for den h. Fader. Til den Ende ville disse Effecter førstkommande Tirsdag den 25. ds. fra Kl. 9 Form. til Kl. 6 Efterm. blive udstillede til Eftersyn og Salg i de herværende St. Josephsøstres Etablisement,

Toldbodveien Nr. 14. Da det her gjelder om at fremme et dobbelt ædelt Niemed, nemlig paa den ene Side at ære og lønne det fromme Sindelag, som har fremkaldt Planen, og paa den anden Side at understøtte en saa smuk og hellig Sag som den hellige Faders, saa kunne vi ikke undlade herved paa det Venligste at indbyde alle Troende til at bæare Udfillingen med deres Nærværelse, og vi hengive os til det Haab, at de ved et ret talrigt Besøg ogsaa her paany ville stadfæste deres hidtil alt saa ofte og saa glimrende prøvede kirkelige og religiøse Sindelag.

Kjøbenhavn, den 21. Marts 1862.

Præsterne ved Sanct Ansgarii Kirken:
H. Grøder. Joh. von Eud. H. Michaus.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 23. Marts. — 3die Fastesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Svimesse med tydsk Prædiken. — Efter den sidste h. Messe Kl. 12: aandelig Læsning paa Franst. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Tirsdagen d. 25. Marts. — Mariæ Bebudelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Svimesse med dansk Prædiken. — Efter den sidste h. Messe Kl. 12: aandelig Læsning paa Franst. — Efterm. Kl. 3 Fasteandagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 30. Marts. — 4de Fastesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Svimesse med dansk Prædiken. — Efter den sidste h. Messe Kl. 12: aandelig Læsning paa Franst. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Paa Søgnedagene stille Messe Kl. 7 og 8 $\frac{1}{4}$; Mandag, Onsdag og Fredag ogsaa Kl. 6; om Torsdagen sidste h. Messe med Udfilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

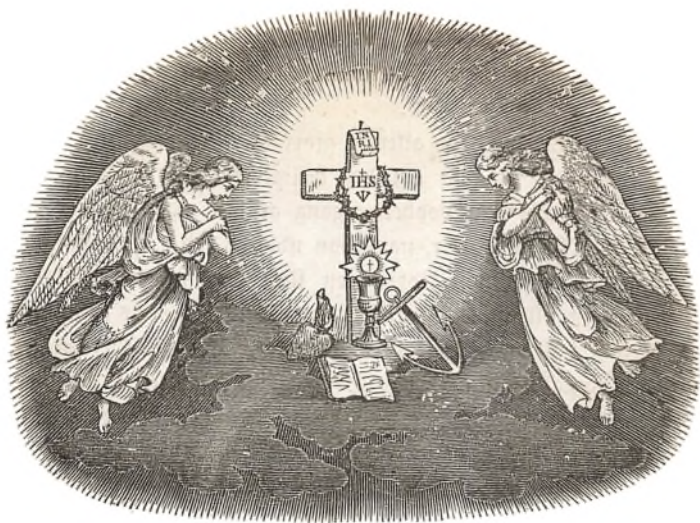
Rettelse.

I forrige Nr. Side 77 Linie 17 fra neden, Ordet: „hvilken“ udelades.

„Scandinavisk Kirkevidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidend modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Konsthandler **C. H. Blau-Fensterer**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boghader; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

z. Triers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 7.

Søndagen den 6te April.

1862.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — „Den dumme Pøbel“. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Warschau. Wien. Baiern. Frankrig. Schweiz. Italien. Neapel. Constantinopel. Jerusalem.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Andet Capitel.

Om den h. Communion og Messe.

Præsten begyndte Samtalen paa følgende Maade:

„Mine Venner! idag skulle vi tale om det mest ophøjede

og skjønneste af alle hh. Sacramenter, Jesu Christi Legemes og Blods hellige Hemmelighed.

Simon. Vi have allerede gjort Regning paa, at De idag vilde komme til at tale om det hellige Alterens Sacramente; vil De ikke have den Godhed engang at sige os de Bønner paa Dansk, som Præsten læser, naar han uddeler den h. Communion?

Pr. Ret gjerne; Uddelingen skeer paa følgende Maade. Altertjeneren eller Ministranten fremsiger i deres Navn og Sted, som ville modtage den h. Communion, Syndsbekjendelsen eller det saakaldte almindelige Skriftemaal, som efter det første Ord, hvormed det begynder, sædvanlig kaldes „Confiteor“. Dette lyder saaledes: „Jeg bekjender for Gud den Almægtige, for den allerfalgste, altid ubesmittede Jomfru Maria, den h. Erkeengel Michael, den h. Johannes den Døber, de hh. Apostle Petrus og Paulus, for alle Helgener, og for dig, o Fader, at jeg har syndet saare meget, i Tanker, Ord og Gjerninger; det er min Skyld, min Skyld, min store Skyld! Derfor beder jeg den allerfalgste, altid ubesmittede Jomfru Maria, den h. Erkeengel Michael, den h. Johannes den Døber, de hh. Apostle Petrus og Paulus, samt alle Helgener, og dig, Fader, at I ville bede for mig til Herren, vor Gud.“ Saaledes er der i Syndsbekjendelsen tillige ogsaa udtalt Bønnen om Tilgivelse.

Simon. Har det en særegen Betydning, at netop disse Helgener blive nævnte her?

Pr. Den falgste Jomfru staaer forrest som Dronningen for alle Helgener, derpaa følger den h. Erkeengel Michael's Navn, og i hans Person aflægge vi ligesom for alle hellige Engle Bekjendelsen om vor Syndighed og anraabe om deres Forbøn for os; paa samme Maade forestiller Johannes den Døber alle det gamle Testamentes Helgener, og Apostlene Petrus og Paulus alle det nye Testamentes Helgener. Da vi ikke i Korthed kunne paakalde Alle til vor Bistand, saa nævne vi kun af hver Klasse Een, der ligesom repræsenterer alle de Dvriges, og tilføie kun til Slutningen endnu de Ord: „samt alle Helgener“.

Simon. Hvad beder Præsten nu, efterat denne Synds-
bekjendelse er bleven aflagt?

Pr. Han beder den saakaldte almindelige „Absolution“ eller „Frikjendelse“, d. e. efterat de Tilstedeværende have bekjendt sig som Syndere ogsaa for ham, og efterat ogsaa han er bleven anmodet om at gaae i Forbøn for dem, udtaler han denne Forbøn i følgende Ord: „Den almægtige Gud forbarme Sig over eder; Han tilgive eder eders Synder og føre eder til det evige Liv! Amen. — Kigelig Naade, Forladelse og eders Synders Tilgivelse forunde eder den almægtige og barmhjertige Herre! Amen.“

Simon. Ved denne Absolution frikjender han dog ikke for Synder?

Pr. Dette er ikke nogen sacramental Absolution eller Frikjendelse, men en blot præstelig Forbøn, som iøvrigt nok er i Stand til at rense Sjælen fra saak. tilgivelige eller Svagheds-
synder og tilbageblevne Pletter, saafremt de Tilstedeværende gjøre sig værdige dertil ved et angerfuldt Sindelag. Desuden ere disse Ord en Formaning og Erindring af Præsten om, at Communicanterne bør have Anger og Smerte over deres Synder, for med desto større Ydmyghed og Reenhed at kunne modtage den h. Nadvere. Derfor viser han ogsaa de Tilstedeværende den h. Hostie med de Ord: „See Guds Lam, see Den, Som borttager Verdens Synder!“ og fremsiger derpaa tre Gange følgende Bøn, som de i Stilhed skulle eftersige og saaledes opvække i sig den Ydmyghed, som sømmer sig ved Annammelsen af dette helligste Sacramente: „O Herre, jeg er ikke værdig, at Du indgaaer under mit Tag, men siig kun eet Ord, saa bliver min Sjæl helbredet.“ Idet han nu rækker hver Enkelt den h. Communion, udtaler han det smukke Betsignelsesønske: „Vor Herre Jesu Christi Regeme bevare din Sjæl til det evige Liv. Amen.“ Beflitter eder altid paa, at I ved enhver Communion ret omhyggeligt overveie de smukke Værdomme og den Opfordring, som indeholdes i alle disse Præstens Ord for Communicanterne og derved gjøre eder værdige til Nydelsen af den hellige Epise.

Simon. Det er vistnok Alles Beslutning og Ønske!

Pr. Ved denne Leilighed skal jeg ogsaa meddele eber endnu noget Andet, nemlig paa hvilken Maade den h. Communion meddeles de Syge.

Simon. Er da Meddelelsen af den h. Communion ved Sygeleiet forskjellig fra den anden?

Pr. I det Hele taget ikke; kun naar Præsten træder ind i den Syges Værelse, udtaler han strax den smukke fromme Hilsen: Pax huic domui! o: „Fred være med dette Huus og alle dets Beboere!“ og giver de Tilstedebærende Velsignelsen med det h. Sacramente. Derpaa bestænker han den Syge og Værelset med Bievand og siger de Ord, som ellers Kirken altid bruger ved Uddelingen af Bievandet, og læser saa den smukke Bøn: „Bønhør os, hellige Herre, almægtige Fader, evige Gud, og send os Din Engel ned fra Himmelen, for at han maa bevare, beskytte, besøge og beskjærme alle dette Husets Beboere ved Jesum Christum vor Herre.“ De øvrige Bønner ere de samme som ved den vanlige Uddeling af den h. Communion, kun at Præsten istedetfor det ellers brugelige Velsignelsesønske ved Fremrækningen af den h. Hostie her siger: „Tag, Broder (Søster), Vandringsbrødet i vor Herre Jesu Christi Legeme, som beskjærme dig mod den onde Fjende og føre dig til det evige Liv. Amen.“ Derpaa forretter han endnu følgende Bøn: „Hellige Herre, almægtige Fader, evige Gud, vi bede Dig tillidsfuldt, at Annamelsen af vor Herre Din Søn Jesu Christi allerhelligste Legeme maa blive vor Broder (Søster) til evig Frelse for Legeme og Sjæl, Du som lever og regjerer i den Helligaands Eenhed, Gud, fra Ewigbed til Ewigbed, Amen.“

Simon. Hvorfor modtager man da den h. Communion, som jo endog bærer Navn af Nadvere, tidlig om Morgenens, medens dog Christus rakte Sine Apostle den efter Aftensmaaltidet?

Pr. Det skeer, for at denne høihellige Spise maa nydes af os med desto større Andagt og Landsfamling og med mindre Afspredelse; thi om Morgenens ere vore Tanker i Almindelighed mere samlede, end om Aftenen, hvor Sjælen formedelst Dagens mangfoldige Sytler og Forretninger er mere adspredt. Saa-

dant var vel mindre at bescrygte hos Apostlene, som, altid forenede med Christus, hørte Hans guddommelige Værdomme, og tillige nogle Dage før Indstiftelsen vare, af Frygt for Jøderne, forsamlede med Christus paa en endnu engere Maade.

Simon. Men hvoraf kommer det, at man maa modtage den h. Nadvere ganske fastende, medens dog Apostlene først havde spist Paastelammet?

Pr. Dette blev anordnet af den Grund, at ikke, som det allerede skete i Apostlen Paulus' Tider hos Corintherne, Mange skulde begaae den Frækhed, med en fuld Bug og uden tilbørlig Andagt at træde hen til Herrens Bord (1. Cor. 11, 21.), men at man skulde modtage denne høihellige Spise med Reenhed baade paa Legeme og Sjæl. Ogsaa syntes det at være et aldeles sømmeligt Udtryk af hellig Vefrygt for det h. Sacramente, naar man modtager Det, førend man har nydt nogen anden legemlig Spise.

Thom. Men denne Skik har vel neppe været bekjendt i de ældre christelige Tider?

Pr. Den Skik, at modtage den h. Communion fastende, og selv det Bud, som forpligter dertil, var saa lidet fremmed for Oldtiden, at vi allerede fra den tredie Kirkeforsamling i Carthago i A. 397 (Can. 41.) have den udtrykkelige Forordning: „Foruden paa selve Indstiftelsesdagen skal den h. Communion altid modtages fastende.“ Ogsaa den h. Augustin¹⁾ taler om denne christelige Skik med de Ord: „Det har behaget den Helligaand, at forordne, at Christi Legeme skal, til Ære for en saa stor Hemmelighed, gaae ind i Munden før nogen anden Spise; derfor bliver denne Skik iagttaget i den hele Verden.“

Simon. Hvorfor modtage vi den h. Communion knæende; Apostlene have dog ikke knælet ved Nadveren?

Pr. Aarsagen hvorfor vi knæle ned, er aabenbart den, fordi den sande Gud, Jesus Christus, er personlig tilstede, Hvem vi ikke alene skulde vor Tilbedelses Følelser, men i Hvis Nærværelse vi ogsaa skulle vise dem udbortes ved en ydmyg Nedknælen;

¹⁾ Epist. 118. ad Januar. cap. 6.

for Hvem, efter den h. Pauli Lære, Alles Kænde skulde bøje sig, deres, som ere i Himmelen og paa Jorden (Philipp. 2, 10.). Allerede den h. Augustin siger: „Ingen mude dette Kjød, forinden han først har tilbedet det“; og den h. Eusebius opfordrer sine Troende dertil med de Ord: „Tilbed og derpaa communicate!“ Naar Apostlene ved Nadveren ikke ogsaa lagde deres indre Tilbedelse for Dagen, saa kom det deraf, fordi de ikke kunde bevise den under Brødet's Skikkelse skjulte Gud større Ære, end de beviste Christus i Hans Person, saaledes som de havde Ham synlig for Die og i Hvis Nærhed de dvælede uaf-labelig. Men det vilde jo have været umuligt, at de hele Tiden beviste Christus deres Tilbedelse ved Kælden.

(Fortsættes.)

„Den dumme Bøvel“.

Bengekongen Mirés betegnede „Publicums Dumhed“ som det for Tiden sikreste Middel til at blive rig. Hvor stærkt og heldigt Pressen og Journalistiken speculere paa Dumhed og Overtro, er en aaben Hemmelighed for vor moderne Oplysning og Civilisation. Af samme Sort Garn er det italienske Net flettet, som skal fiske Rom! De piemontesiske Tassenspillere udtale det allerede med høi Røst, hvorledes de i „Folkevilliens“ Sager afflutte deres Handel paa den „dumme Bøvels“ Konto.

Den protestantiske „Nordb. allgem. Btg.“, som ofte bringer ret interessante Beretninger angaaende Italien, offentliggjorde for nogen Tid siden i sit Nr. 5 et Actstykke, som af en af Cavour's tidligere Agenter er blevet bekendtgjort efter dennes Død og hvori der gives os et ret lærerigt og anskueligt Billede af de forræderste Machinationer, ved hvilke man i sin Tid har tillavet den saak. „Folkevillie“, som stemte imod „Pape-Kongen“ og for „Konge-Hædermanden“. Vi udbrage deraf Følgende til Orientering for vore Læsere:

„Tiden til at foretage Afstemningerne i Mellem-Italien var kommen, og Frankrig fordrede, at de piemontesiske Commis-

sairer før Afstemningen skulde bortfjerne sig fra de enkelte Landsdele. I Romagna, Toscana og Parma vare Tingene behørigt forberedte og Piemont spiede Frankrig i dets Forlangende; men ikke saaledes i Modena, hvor især den meget legitimistifskindede Landbefolkning gav Anledning til alvorlig Frygt. Det gjaldt derfor om at udfinde et Paaskud til at lade Farini (den piemontesiske Gouverneur) blive paa Stedet. Man udsandt og anvendte da følgende Udvei.

„Paa den for Farini's Afreise bestemte Dag posterede jeg endeel af mine Folk paa Slotspladsen. For at gjøre deres Antal større, havde jeg hidkaldet alle de i Reggio, Mirandola og Pavullo værende Gensdarmere og Politiajenter. I det Dieblik, da Gouverneuren viste sig, for at stige i Vognen, begyndte de overeensstemmende med det modtagne Løsen at skribe: „Vivat Farini! . . . vor fælles Fader maa ikke forlade os!!!“ — Under idelig Gjentagelse af dette Raab fulgte de Vognen. Jeg havde opstillet mig med Resten af mine Ajenter udenfor den parmesanske Port. I samme Dieblik som Gouverneuren antom der, begyndte mine Ajenter at skribe paa det af mig givne Teg: Dictatoren leve!! De styrtede derpaa hen til Vognen, spændte Hestene fra og trak den under Raabet: Dictatoren leve! atter ind i Staden. Ved Ankomsten til Slottet, hvor allerede de fornemste Medlemmer af Commissariatsregjeringen ventede, blev der i Farini's Overværelse ufortøvet optaget en Protocol, ved hvilken han blev udnævnt til Borger af Modena og til Dictator.

„Den samme Aften blev der hos Farini dygtig leet over den comiske Scene ved den parmesanske Port og over den **duumme Pøbel**. I det Dieblik Hestene bleve fraspændte, stod jeg neppe to Skridt fra den nye Dictator og kunde derfor tydeligt see, hvor megen Umage han gjorde sig, for at holde sig alvorlig.

„Paa samme Maade gif det til med Valgene. Vi havde udsærdiget Stemmesedlerne efter Kirkeregisterne, og efterfom kun saa Vælgere havde indfundet sig, da Afstemningen var forbi, kastede vi de af os i piemontesisk Smag fabrikerede Stemmesedler i Urnerne, hvorved vi kun brugte den Forsigtighed, at vi, alt efter Districternes Folketal, udelode et vist Antal Navne, for at bevare det hvide Skin. Valgbureauet og Stemmeoptællerne bleve altid valgte af forklædte Gensdarmere og andre Ajenter, og Indsmuglingen af Stemmesedler gif naturligviis for sig i saadan Maade, at der ved Optællingen ofte vare flere Sedler, end der vare Vælgere indskrevne.

„Paa samme Maade gif Tingene for sig i Parma og Florents. Samtidigt hermed nødte Farini Parlementsandidaterne til at underskrive to Decreter, ved hvilke det hertugelige Huus Efte blev erklæret for at have forbrudt Thronen og Dictatorens Fuldmagter bleve forlængede paa ubestemt Tid.

„Jeg kommer nu til Oberst Anviti's Mord og erindrer, at det ikke faldt Autoriteterne ind, som raadede over ikke mindre end 6000 Mand i Parma, at udbrive det ulykkelige Offer levende af hans Bøblers Hænder.

„Jeg befandt mig netop i mit Værelse, da Farini styrkede ind med det Udraab: „„Hurtig, . . . hurtig, . . . bort til Parma! man har i dette Siebluk arresteret Oberst Anviti paa Vane-gaarden; . . . den Bøddel af en Bourbon!““ — Det var hans egne Ord; thi hver Stavelse, som dengang blev talt, har be-fæstet sig uudsletteligt i min Hukommelse. — „„Hvad skal der nu ske?““ svarede jeg, „„skal man aflevere ham her?““ „„Gud bevare's? da vidste vi jo ikke, hvad vi skulde gjøre med ham, . . . han er et farligt Menneske!““

„„Men . . . — vi tør ikke lægge Haand paa ham, uden at det vilde afstedkomme stort Spektakel — Folket skal tage Sagen paa sig — De har nok forstaaet mig?““ Jeg afreiste. — Det Dvrigge er bekjendt . . . Men hvad der ikke er bekjendt, ere visse Enkeltheder, hvoraf det freंगाaer, hvilken levende Smerte den piemontesiske Regjering har følt over denne Be-givenhed?! Jeg for min Deel erholdt som Følge af denne min Sendelse St. Mauritius- og Lazarusordenens Ridderkors. Direc-teuren for Fængslet, Galetti, som efter Ordre lod sig fratage sin Fange, blev befordret og ombyttede sin Post med en Postdirec-teurs Embede. Den Mand, som huggede Hovedet af Anviti's blodige Liig, efterat det var bleven slæbt igjennem Parma's Gader, og opplante det som Seiersminde paa Pyramiden paa Regjeringspladsen, Davidi, blev endnu samme Dag udnævnt til Directeur for Fangehuset i Parma.

„Da den franske Consul Baltrineri nogle Dage senere i Frankrigs Navn forlangte Afstraffelse af Ophavsmanden til dette Mord, arresterede man samme Dag under stor Larm 27 Per-soner, for tilshueladende at give ham Satisfaction. Samme Aften modtog Directeur Davidi den Befaling, at han skulde lade disse Fanger, som man forøvrigt havde fængslet saa tem-melig paa Slump, undvige, hvilket Hverv han, som det forstaaer sig af sig selv, udførte med største Beredvillighed. Saaledes var Sagen begravet og man har ikke hørt videre at tale derom.

„Nu fulgte Parma's og Romagna's Annexioner, og de Scener, som gif forud Afstemningerne i denne Anled-ning, vare ligeledes satte i Scene af os. Alle hine Udhængs-fedler, hvoraf de piemontesiske Blade gjorde saa megen Rarm, og paa hvilke deels var at læse: „Leve Italiens Uafhængighed!“ deels: „Vi ville have Victor Emmanuel til vor legitime Konge!“ kom allerede trykte fra Turin, og vi selv hestede dem paa alle Balconer og Vinduer. Trods al Frihed af Stemmeretten vilde Ingen have vovet at fjerne sig. Hvad Illuminationen an-

gaaer, saa blev Befolkningens Midfjærhed ansporet af vore Bander, som trak igjennem Gaderne og sønderflog alle Binduesruder, hvor der paa deres Naab ikke blev sat Lys i Binduene.

„Farini sendte mig nu til Rom, for at anspore den derværende revolutionaire Committee til større Virksomhed. Det lykkedes mig iblandt Andet at faae tre Agenter anbragte i den pavelige Armee, som i Chiffer-Correspondance havde at gjøre mig Meddelelser om Tildragelserne i Rom. Ligesaa lod jeg piemontesiske Carabiniers træde ind i Lamoricières Armee. De have ved Castelfidardo ydet væsentlige Tjenester.“ — — —

Vi anbefale dette Actstykke til alle vore ærefjære Læseses opmærksomme Overveelse og overlade dem selv at drage de følgerigtige Slutninger deraf for hele det moderne italienske Røverbæns Bedømmelse!

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader havde den 14. f. M. et let Feberanfald som Følge af Overanstrengelse paa en lang Fodtour; efter at have holdt Værelset i to Dage var han atter fuldkommen rask. — Den nye franske Gesandt, Marquis de Lavalette, overrakte den 10. f. M. den h. Fader sine Accreditiver i en officiel Audients. (Allerede den 7. Decbr. f. A. var dette steet i en Privat-Audients.) Den h. Fader modtog — som man tilskriver „Køln. Bl.“ — Gesandten med den mest udsøgte Høflighed, men ogsaa med hiint sine Smil paa Læberne og det gjennemtrængende Blik, som aldrig de forglemme, som engang have seet Pius IX. ved saadanne Leiligheder. Det syntes som om han vilde sige til Marquien: „Seg vilde ønske, at jeg kunde overthye mig om, at De ikke spiller nogen Comedie, og at Deres Complimenter ere ligesaa oprigtige som correcte!“ Hr. Lavalette begav sig derpaa til Cardinal-Statssecretair Antonelli og besøgte derpaa efter Skik og Brug Apostelfyrsternes Grav i den vaticanske Basilika, for der at forrette sin Bøn. Om Aftenen var det franske Gesandtskabspalads rigt illumineret, og Cardinalerne, Prælaterne og Adelen vare f samlede der. Man siger, at den h. Fader har ladet den ham hengivne Deel af den romerske Adel indstændigen bede om at modtage Gesandtskabets Indbydelse, hvortil den i Begyndelsen ikke skal have været tilbøielig. Pius IX. har sat sit Haab til

Gud; men han vil ikke, at man skal kunne bebrejde ham noget, om det saa kun var i Formen. Paven er sig fuldkommen bevidst angaaende sin Stilling; han veed, at Napoleons' System er væsentligt et Kirken fjendtligt System. Man maa ikke søge Napoleon i det, som han siger i Rom, men i det, som han gjør i Frankrig og lader gjøre ved Sardinien i Italien!

Warschau. Den 9. Febr. sildigt om Aftenen indtraf den nye Erkebiskop Felinski hertil. Den 13. fandt den høitidelige Gjenaabning af de i Aulebning af de bekjendte Tildragelser den 18. Octbr. luffede Kirker Sted. Siden den 14. have ogsaa alle de øvrige katholicke Kirker atter været aabnede. Erkebiskoppen selv fuldbyrkede Aabnings-Ceremonierne i Domkirken St. Johan, medens Suffraganbiskoppen Grev Plater ledede Handlingen i Bernhardinerkirken. Erkebiskoppen holdt derved en Tale til det talrigt forsamlede Folk, i hvilken han advarede imod at afhynge de forbudne Sange og borgebe for Keiserens naadige Hensigter for det Tilfælde, at ingen videre Manifestationer fandt Sted. Hvilke Garantier Erkebiskoppen har for denne sin Garantie, vides ikke; men derimod melder en senere Depeche af 15. Febr., at de domfældte polske Geistlige alle ere blevne førte til det Indre af Rusland.

Wien. Imod „Søstrene af det fattige Barn Jesus“, som i deres Kloster i Döbling ved Wien indvie sig til fattige forsømte Børns Opdragelse, havde de „Liberale“ fornylig anlagt Sag formedelst foregIVEN Misshandling af et Barn, som endte med Søstrenes fuldstændige Frikjendelse, som selv Klagerens Sagfører fandt sig nødsaget til at andrage paa. Wien bestræber sig nu for at affone de disse høitfortjente Nonner tilføiede Krænkelser. En med meer end tusinde Underkrifter forsynet Til-lids-Adresse er bleven overrakt Forstanderinden. Navne paa Fyrster, Grever og Baroner, som have den bedste Klang i Østerrigs Historie, paa høie Embedsmænd og ansete Borgere findes paa Adressen. Desforuden kundgjør den factiske Anerkjendelse af den af Søstrene ledede Opdragelsesanstalts Præstationer sig derved, at fattige Fædre og Mødre ivrigt søge at faae deres Børn optagne i samme, for siden at faae dem sunde og passende uddanne tilbage. Selv den h. Fader har uagtet sine egne Sorger tilvendt den paafaldende Proces sin særdeles Opmærksomhed og ladet Søstrenes Defensor, Dr. Steiner, over-række en smigrende Skrivelse.

Baiern. De baierske Erkebiskopper og Biskopper, med Undtagelse af den blinde Biskop Dettl af Eichstædt, ville alle reise

til Rom til den høitidelige Kanonisation af de japanesiske Martyrer.

Frankrig. Regjeringen forbyder Biskopperne at reise til Rom. Den keiserlige Moniteur af 20. Febr. skriver: „Regjeringen har i Rom forlangt Oplysninger angaaende den Skrivelse, i hvilken alle Christenhedens Biskopper blive indbudne til Festen i Anledning af de japanesiske Martyrers Helligerklæring. Cardinal Antonelli har svaret, at hiin Skrivelse kun var en venstabelig Indbydelse uden nogen forpligtende Charakter og til en blot religiøs Fest. Men den franske Regjering troer, at Biskopperne kun maae forlade deres Diøcefer for det Tilfælde, at vigtige Diøcesan-Anliggender kalde dem til Rom, og at de da skulde ansøge Regjeringen om Tilbedelse til at forlade Riget.“ — Leve den franske Frihed, som gjør Biskopper til Fanger i deres Diøcefer!

— I Lyon har Cardinal=Erkebiskop Donald fra den helige Fader faaet tilsendt 20,000 Frs. for de brødløse Arbeidere. For ikke længe siden skjente de den h. Fader 6000 Gylben til de Vandlidte i Østerrig. Naar man betænker Hs. Helligheds egen Nød og hvorledes han ved Nøverhaand er unddraget sine Indkomster, saa vil man desto bedre vide at vurdere disse høimodige Gaver fra Christenhedens elskede Fader.

Schweiz. Aarsag til Selvmord. I Gelterkinden i Canton Basel star en Mand, ved Navn Freivogel, Halsen over paa sig med en Barbeerkniv. Som sædvanlig ansaae man ogsaa denne græsselige Gjerning for at være steet i et „Feberanfald“! Den Ulykkelige havde ikke udført Snittet godt, han levede endnu i flere Dage, og flere Gange sagde han til de Omstaaende: „Der gives ingen Gud! Der gives ingen Gud!“ Sognepræsten kommer og vil tale til ham og beder med ham. Han svarer: „Det kan ikke komme ind.“ Præsten kom paa den Tanke, at der vist maatte thynge nogen særdeles stor Forbrydelse paa den Ulykkelige; han lader de Omstaaende forlade Børelset, tiltaler ham alvorligt, at han skal sige Alting frit ud, og hvad betjender nu den Døende? For 14 Aar siden havde to Naboer havt en Proces angaaende et begaaet Tyveri, og Freivogel af lagde falsk Ed som Vidne i denne Sag. Efter den Tid havde han ingen Ro; han søgte at blive af med Troen paa Gud og en Gjengjeldelse efter Døden, og tilsidst begik han Selvmord. Efter denne Tilstaaelse lod Præsten den ved Eden forurettede Mand hente fra Landsbøen Sisfach, som tilgav Freivogel. Nu blev denne mere tilgængelig for den kristelige Tiltale, skristede og skal endnu være død rolig.

— Det store Raad for Canton Zürich har, trods alle Forestillinger, vist sig døv imod Rettens og Retfærdighedens Stemme. I sit Møde af 3. Marts har det med 157 imod 22 Stemmer besluttet Ophævelsen, respective Inddragelsen af det gamle ærværdige Kloster Rheinau. Et eiendommeligt Phænomen var det, at næsten alle Deputerede fra den heelt protestantiske Stad Zürich vare paa Klosterets Side. Selv Hovedet for Zwingli's Kirke, Superintendent Brunner, stemte ikke alene imod Ophævelsen, men endog for en ny Organisation af Optagelsen af Novicer, som allerede i A. 1836 var bleven formeent Klosteret ved en Storraadsbeslutning, altsaa for Ophævelsen af den betræffende Lov og Klosterets fuldstændige Restauration. Medens en Züricher Regjeringsraad i Løbet af Debatten i det store Raad sluttede sin Tale med de Ord: „Jeg vil hilse den Dag med Glæde, paa hvilken det sidste Kloster bliver ophævet i det sidste Canton i Schweiz“, bringer „St. Galler Dagblad“ af 5te f. M. i Spidsen de med fort Sørgerland omgivne Ord: „Atter et Næveslag i de schweizeriske Katholikers Ansigt! Atter en skjændig Krænkelse af Retten og Eiendommen! Atter en Forhaanelse af schweizerisk Frihed og Brodertrofast!“

Italien. Tilstandene i det nye „Kongerige“. Man skriver fra Bologna: Den nye Præfekt har forsøgt alt Muligt for at stemme de indflydelsesrige Indvaanere velvilligt imod sig, men forgjæves. Hans Indbydelse er ikke bleven modtaget, hans Opmærksomheder tilbageviste og hans Besøg ikke besvarede. Hans Salons, som ere indrettede som de høiere Embedsmænds, opvise ikke andre Besøgende, end netop Embedsmænd og enkelte Piemonteservenner, som i Staden ere uden Parti og Anseelse. „I Bologna“, skrev en piemontesisk Generals Frue til en Veninde, „hæder man sig til Døde. Man møder kun vrede Ansigter og et koldt og fjendtligt Sindelag hos Indvaanerne. Med Undtagelse af fire eller fem stolte eller ruinerede Adelsmænd, af Hungerlidende paa de offentlige Pladse og af nogle characterløse Fornemme hader den hele øvrige Befolkning Piemonteserne og deres Regjering.“ — Efter tre Maanedes uendelige Møje ere de nye Rister over Rationalgarden bleven færdige. Den gamle blev som bekendt opløst, fordi den afsigte Sommer formelig vægrede sig ved at ville passere Reue for Victor Emmanuel. Men i den nye vil Ingen træde ind, og Ingen overtage de tidligere affatte Officerers Poster. — Ungdommens og de lavere Folkeclassers Demoralisation gjør forfærdelige Fremskridt. Bøger, Billeder, Kalender fulde af oprørende Smuds og de frækste Ugudeligheder ere opstillede i alle Boutiksvinduer. Prisen er for det meste meget lav, og Sælgerne spare ofte Folk Uleiligheden med at besøge Udsalgstæberne. De bringe

deres Vare i Husene og forære dem endog ofte bort til Ungdommen, hvis Uerfarenhed, Letsindighed og Lidensftaber jo love det sikreste Resultat. — De hemmelige Selskaber udfolde den travleste Virksomhed og synes at føre noget aparte i Skjoldet. Men ogsaa de Gode fatte Mod og begynde at træde op. De føle, at det ikke er nok, at være velsindede, men at man ogsaa maa have Mod til at yttre og forsegte sin Mening. Flere Hengivenhedsadresser ere med betydelige Summer affendte til den h. Fader. — Man ønsker at undertrykke Betleriet, — som bekendt en berømt Tendants ved det liberale Fremskridt. Betlerne blive indespærrede i et Asyl for Betleri, Victor Emmanuel kaldet. Men der lide de Hunger. Subscriptionslisterne, for at indsamle Gaver for Fangerne, opvise paa sardinisk Maaener store Summer paa Papiret, men i Virkelighed indbringe de ikke saa meget, at hine Ulykkelige kunne beskyttes imod Hungeren. Man slipper dem derfor løs, og Betlerne blive besværligere og mere uforstammede end før. — — — Det lykkelige „Kongerige Italien“!

— Hvorledes det seer ud med de piemontesiske Finantser, vise følgende Tal: Efter Budgettet pro 1862 ere Indtægterne angivne til 531 Mill. Frs., Udgifterne til 840 Mill.; Underbalancen beløber sig saaledes til 309 Mill. Frs., selv om intet Uheld indtræder! — Femten Klostre ere nylig af Regjeringen bleve anviste Krigsministeren til Caserner. Hvad Gavn har Statskassen nu havt af de bestjaalne og udplyndrede Kirker og Klostre og alt det confiscerede Kirkegods?

— Fra Florents skrives under 4. Marts: I Borgo San Sepolcro, nogle Miil herfra, fandt sidstafve. Torsdag et Mafteoptog Sted, i hvilket Paven og Cardinalerne vare fremstillede i latterlige Costumer paa en Vogn. Bøbelen, som omgav Vognen, skreg hele Tiden: „Pave, giv efter! Pave, giv efter!“ men Paven rystede bestandig med Hovedet. Den Person, som forestillede Paven, blev samme Dag truffen af Slag og døde efter saa Timers Forløb. — Punctum meditationis for vore ikke overtroiske Avisfribere og hine stærke Mander, som have stærkere Tro paa Høveren Garibaldi og Victor Emmanuel, end paa en trefold hellig og retfærdig Gud i Himmelen!

— I Turin er nu Ratazzi, den gamle Klosterstormer, ved Roret. At han er Napoleons lydige Tjener, veed Enhver, hvorefter Englenderne, som holdt med Ricasoli, ogsaa ærgre sig forferdeligt over Forandringen. Paa Ministererisen har Victor Emmanuel's i disse Dage fuldblyrdede Giftermaal med Tambourmajorsbatteren „Rosine“ (Rosine Balbo, Konge-

Hædersmandens mangeaarige „Kjæreste“ med allerede fem Børn) havt ikke ringe Indflydelse. Det er ikke lykkedes Ricasoli, saaledes som hans Forgænger Cavour, at forhindre dette Giftermaal, men hans Bestræbelser tiltrak ham Rosine's Fjendskab, og hun arbejdede for Ratazzi's Indtrædelse i Ministeriet. Et pænt Ministerium, fuldkommen værdigt til det pæne „Kongerige Italien“!

Neapel. Breve fra Neapel stadfæste, at Alt i Provindserne forbereder sig til en heftigere Kamp end nogensinde, medens Tilstandene i selve Hovedstaden Neapel altid mere nærme sig Anarchiet. Fra Piemontefernes Side begynder den gamle Menneskejagt paany. Een af deres Generaler, Fantani, udstedte under 9. Febr. en Armeebefaling, hvorefter alle de, som i deres Huse havde flere Levnetsmidler, end netop ere nødvendige til Føde for een Dag for de der beskæftigede Folk, skulde skjedes. Som Følge af denne Proclamation bleve 11 Mænd og 4 Fruentimre skudte. En anden sardinisk Officer, Major Jumel, udstedte den 12te en Proclamation, efter hvilken bl. A. Enhver, som blot veed Røvernes Tilflugtssted, uden strax at angive det for den militaire eller civile Øvrighed, bliver skudt; tillige siger Major Jumel, at han kun kjender to Partier, Røverne og Contra-Røverne; hvo som forblev ligegyldig, skulde betragtes som Røver. Man seer, hvilke Fremskridt Piemonteferne gjøre i Grusomhed: i 1860 skyder man Røverne, d. e. de bevæbnede Bønder, i 1861 skyder man dem, som yde dem et Afhyl eller ikke angive dem, i 1862 skyder man dem, hos hvem Røverne finde et Stykke Brød.

Constantinopel. Atter ere 740 bulgariske Familier gaaede over til den katholske Kirke. — Efter en til Marseille den 5. Marts indtruffen Depeche have 2000 Bulgavere sluttet sig til den græske Erkebiskop Melethios, som nylig traadte over til den katholske Kirke.

Jerusalem. Bygningen af Kuppelen til den h. Grav's Kirke. Bladet: „Das h. Land“, Organet for „Foreningen af den h. Grav“, skriver: „Da Grækernes Overgreb altid bleve dristigere i det h. Land, reiste Patriarchen af Jerusalem, Mons. Valerga, og den franske Consul Votta i A. 1849 til Europa, for at virke hen til, at de katholske Magter endelig gjorde en Ende paa Tingenes utaalelige Tilstand der. Patriarchen begav sig til den h. Fader og derpaa til Paris. Den franske Regjering var dengang, støttet paa de gamle Tractater, tilbøielig til med Energie at tilbagefordre den af Grækerne usurperede Eiendomsret til saa mange Helligdomme, som disse ganske

eller deelvis havde rebet til sig, og uden at ubelukke Nogen, henvendte den sig til de katholske Regjeringer om deres Medvirking. De betræffende Regjeringer efterkom denne Opfordring og i Begyndelsen af A. 1851 aabnede Frankrig Underhandlingerne i Constantinopel. Derimod optraadte Rusland med de stik modsatte Fordringer; det vilde have Grækerne bestyttede i deres Usurpation og af Spørgsmaalet angaaende de h. Steder, udviklede der sig lidt efter lidt Spørgsmaalet angaaende Opretholdelsen af det tyrkiske Rige, som havde den store Krig paa Arim og Sebastopols Erobring til Følge. Paa den derpaa stedfundne Congress bleve de h. Steder aldeles ikke omtalte, og, for ikke at saare Tyrkerne, blev den allerhell. Treenighed*) første Gang ikke mere omtalt i Fredsflutningen; siden denne Tid er ogsaa, til Trods for alle tidligere vistnok berettigede Forventninger, den russisk-græske Indflydelse stadig voxet i det h. Land, ligesom om Ruslands Mederlag paa Arim kun skulde have været Forspillet til nye Resultater for denne Magt: saa at intet nyt, nok saa stort Resultat for samme egentlig turde overrasse os. Men det være, som det være vil, efterat vi i disse saa Pinier have erindret vore Læsere om den katholske Christenheds smerteligt stufede Forhaabninger, er det os dobbelt smerteligt, at meddele vore Læsere en Efterretning, som i hele den katholske Verden vil gjøre et ligesaa dybt, som pinligt Indtryk, og om hvis Sandhed vi ikke kunne nære mindste Tvivl, selv om den endnu ikke havde været officiel. Det er nemlig saa godt som afgjort, at Frankrig i Fællesskab med Rusland med det Første vil lade paabegynde Bygningen af den store Kuppel over den h. Grav, en Overeenskomst, hvorved Schismaets Usurpationer ville erholde en ny Sanction. Naar Retten overalt bliver gjort til Uret og Uretten til Ret, saa vilde det maaskee ogsaa være for meget at vente, at et Stridsspørgsmaal, vistnok et Spørgsmaal af høieste Betydning, som har tjent til Udgangspunkt for en stor Krig, endnu skulde afgjøres i Jerusalem efter Retten; thi tilsidst fordrer Tiden ogsaa her, ligesom andensheds, sit store og smertelige Offer! Om nu Beseglingen af den fransk-russiske Venstabspagt maaskee kunde blive forhindret i det sidste Dieblik, mulig ved en uforubseet Begivenhed, eller om en eller anden from Sjæls Haab om, at den fælles Nybygning kunde være en lykkelig Forbetydning for Schismaets snarlige Overgang til den katholske Kirke, kan ansees for en sig Sandheden nærmende Inspiration, eller om endelig Bygningen rolig

*) De gamle Overeenskomster begynde altid med de Ord: I den allerhelligste og udelelige Treenigheds Navn! Pariser- Tractaten begynder derimod med de Ord: I den almægtige Guds Navn!

vil blive fuldendt paa den projecterede Maade, hvad der ved rolig Overveielse af Tingene er sandsynligt: tidlig eller sildig vil heller ikke denne Overeenskomst, som kun er en Priisgivelse fra Frankrigs Side, forhindre, at Prophetens Ord gaaer i Opfyldelse: et sepulchrum ejus erit gloriosum — „Hans Grav vil være herlig.“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 6. April. — Passionsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Søndagen d. 13. April. — Palmesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 9 1/2 Palmevælselse og Høimesse (Frelserens Lidelseshistorie oplæses fra Prædikestolen paa Dansk efter Matthæus, 26. og 27. Cap.) med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Den kirkelige Paasketid, i hvilken alle Troende ere forpligtede til at annamme den hellige Communion, begynder med Palmesøndagen, den 13. April, og vedvarer for Katholikerne i Kjøbenhavn indtil Christi Himmelfart, d. 29. Mai, inclusive, for udenbyes Katholiker indtil anden Pintse-dag, d. 9. Juni, inclusive.
- Tirsdagen d. 15. og Onsdagen d. 16. April oplæses under den stille h. Messe Kl. 8 1/4 Lidelseshistorien efter Marcus, 14. Cap., respective Lucas, 22. Cap.
- Skærtorsdag d. 17. April. — Form. Kl. 10 Høimesse og derefter Procession. — Efterm. Kl. 6 Andagt til det allerhelligste Alterens Sacramente.
- Langfredag d. 18. April. — Form. Kl. 10 Epistel, Lidelseshistorie efter Johannes 18. og 19. Cap., Forbønner, Korsets Afhyldning og Sylling, derefter Procession og Præsanctificatmesse; til Slutningen: dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Andagt til Betragtning over Jesu syv Ord paa Korset.
- Paaskeløvedag d. 19. April. — Form. Kl. 8 Jdens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Prophetiers Læsning, Døbevandets Indvielse, Litanie til alle Helgener og til Slutning Høimesse med Vesper.

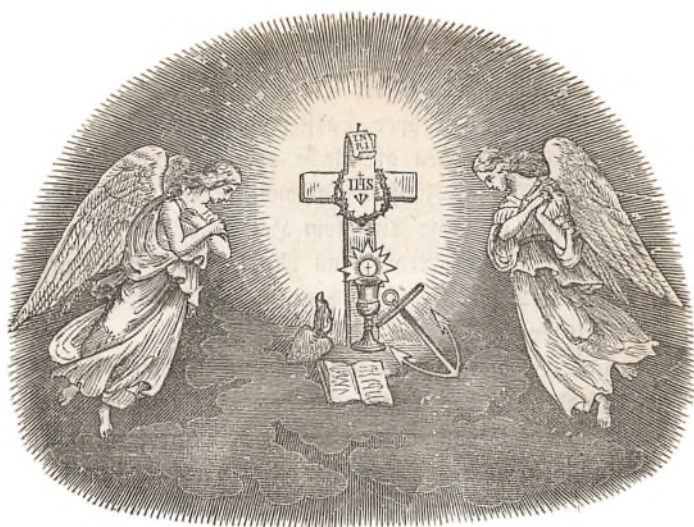

„Scandinaviske Kirke Tidende“ udgaaer hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Kønhandler **C. N. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

E. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 8.

Søndagen den 20de April.

1862.

Indhold: Maria! — Rabboni! — Pavedømmets Opstandelser. —
Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Cochinchina.

Maria! — Rabboni!

(Joh. XX., 16.)

Glade Psalmer og festlige Klokketoner lyde paa den h. Paaskemorgen fra By til By, fra Land til Land. Høitidelig Ringning hilser de Vaagende og vækker de Sovende i den første Paaske-dags tidlige Morgenstund. En forhøiet festlig Stemning

udtrykker sig paa alle Ansigter, og hvo som ikke er glad idag, han glæder sig ikke hele Aaret igjennem. Hvis vi ville troe et gammelt Folkesagn, saa glæder selv den synlige Naturs Dronning, Solen, sig, og hopper Paaskemorgen ved Opgangen tre Gange op paa Himmelen af Glæde over Herrens Opstandelse.

Verden hilser sin Frelseres Opstandelse; thi Han har bragt Sjælens sande og evige Liv, som Han erhvervede paa Korset ved Sin Død, ud af Gravhulens Mørke frem for Lyset og stjenket alle de Menneſker, som have en god Villie, det som en utabelig Eiendom.

Den h. Johannes har i sit Evangelium, i hvilket Indholdet af og Grunden til den festlige Paaſteglæde finder et fuldkomment og levende Udtryk, ogsaa efterladt os Mindet om en Scene af ophøiet Simpelt, uovertræffelig Skjønhed og fuld af dyb Betydning. Vi mene nemlig det Dieblik, da den opstandne Frelser viser Sig for den h. Maria Magdalena, giver Sig tilkjende for hende ved det ene Ord „Maria!“ og igjen bliver hilst af hende med det ene Udraab „Rabboni!“ d. e. „Lærer“. Vi ville forsøge at knytte vore Paaſtetanker til disse to Ord.

„Maria!“ siger Frelseren. Han lever altsaa, Som døde paa Korset og blev begravet i Josef's Klippegrav. Han er opstanden, omendskjøndt en Vagt bevogtede Hans Hvilested med Sværd og Skjold, og Dyrighedens Segl lukkede Indgangen til Graven. Han er opstanden og lever, om ogsaa den jordiske Magt havde dræbt Ham og besluttet, at Han skulde være og forblive død. Han var død. De sidste Draaber af Hans Blod vare udgydte, et romersk Krigsspyd havde gjennemboret Hans Hjerte. Men med Døden traadte Han ind i et Rige, hvor den jordiske Magt og deres Villie, som haandhævede den, ikke mere havde nogen Ret eller Gyldighed. Han gik atter frem af Dødens, eller rettere sagt Livets Rige, og Han forkynder det for de Troende, Han kundgjør det for den hele Verden, idet Han til Synderinden, af hvem Han har uddrevet syv Dævle, taler det eneste Ord: „Maria!“

Maria! Kjender du din Frelser? Føler du ikke Dens

Nærhed, Som faae dit Hjertes Anger og Kjærlighed, medens Pharisaeren foragtede dig med kold Stolthed, fordi han i menneskelig Kortsynethed og syndig Ukjærlighed troede, at du endnu var den Synderinde, som du havde været forhen? See, Han staaer for dig, Hvis mægtige Ord, fuldt af guddommelig Barmhertighed, gav din angestfulde, forsagte Sjæl Fred og Ro, — Han, Som bilagde Striden i dit Indre, og idet Han udslettede din Skyld, forvandlede Kjødets Videnskab til en høiere Kjærlighed, hvis Flamme aldrig skal døe!

Maria! Jeg giver Mine Faar det evige Liv og Ingen vil udrive dem af Min Haand. Døden kunde ikke overvinde Mig, Graven ikke beholde Mig. Hvad du troer om Mig, det er Jeg, Livets og Fredens Fyrste. Din Sjæl var urolig, og bange svaiede dine Tanker hid og did, som et Eiv, der ikke staaer i en fast Forbund. Jeg har hørt dine Sæt og seet dine Taarer. Den høiere Kjærlighed, som Mit Ord har tændt i dig, fandt ikke mere noget Sted, hvor den kunde hvile. Kun Mit affjælede Legeme søger du, for at bringe Det i sikker Forvaring imod Sjendernes Had, for at ære Mig i Døden, saaledes som du har æret Mig i Livet. See, Jeg staaer her levende for dig og gaaer hen til Min Fader, for at besidde Livets Fylde i al Evighed og deraf meddele alle dem med uudsømmelig Rigdom, som nærme sig Mig med troende Kjærlighed. Fra nu af er Jeg ikke mere fjern fra Nogen. Ikke længere kan du i ydmyg Kjærlighed omfavne Mine Fødder; men dit Landsøie vil blive skærpet, din Følelse hævet, saa at du altid ogsaa finder og seer, naar din Tro straalser og lyser levende, saa at du altid smager og besidder Mit Livs Rigdom, naar din Kjærlighed svinger sig op til Den, Som har udrevet dig af Døden og skjenket dig en uforgængelig Lykke.

For hvor mangen Sjæl aabenbarer ikke Herren Sig i den h. Opstandelsestid og tilraaber den: „Maria!“ For Alle vilde Han gjerne aabenbare Sig, for Alle gjerne vise Sig som den Opstandne og det evige Livs Fyrste. Fra Alles Dine vilde Han gjerne borttage Vantroens Vind, befæste Alles Tanker i levende Tro, antænde Alles Hjerter i h. Kjærlighed.

Nei, christelige Sjæl! aldrig kan du tabe din Herre og Frelser, hvis du ikke vil. Om ogsaa syv Djævole beherske dit Hjerte, ligesom Magdalena, forsag aldrig! Elsk meget, og dine mange Synder blive dig forladte. Din Frelser bærer en større Kjærlighed til dig, end du selv. I Hans Haand flyder Kilden til en evig, uundtømmelig Barmhjertighed. For Guds Lam, Som har baaret dine Synder, tør du ikke have nogen Frygt.

Og naar din Frelser, Som kjærligen optog dig, da du tillidsfuldt nærmede dig Ham, er død, naar Hans Nærværelse og Hans Beskyttelse og Trøst synes vegne fra dig, naar Verden er fuld af Had imod Ham, fuld af Foragt imod dig og ikke bereder dig noget Andet end kun Sorg og Anfegtelse, forsag ikke! Søg Ham, omfavn Alt, hvad der tilhører Ham, med Kjærlighed, selv om det end kun var Hans affjælede Legeme, og Han vil atter aabenbare Sig for dig, forvandle din Sorg til Glæde, dine Kampe til Seier, Han vil belønne din Trostab med evig Trøst.

Maria svarede: „Mabboni!“ d. e. min Lærer og Mester! Alt hvad den menneskelige Sjæl føler af glad Forbauselse, af levende Tro, af høi, inderlig Kjærlighed til sin Frelser og Gud og sit høieste Gode, til sit Livs og sin Saligheds Giver og Grundkilde, er indbefattet i disse Ord. „Mabboni!“ Altfaa Din er Magten og Dit er Herredømmet, og Intet formaaer Verdens Synd imod Dig. Dit Ord alene er Sandhed og Liv, men Menneskenes Talen fremavler kun Løgn for Anden og Skuffelse for Hjertet. Al Banghed og Frygt ere uden Grund; thi Du forbarmer Dig over Synderne, som med søndernuust Hjerte søge Din tilgivende Kjærlighed, og Du styrker de Svage, som med tro Villie stride imod Anfegtelsen. Sandelig korte og forbigaaende ere denne Timeligheds Gjenvordigheder. Din Trøst erstatter tusinde Bitterheder og Din Kjærligheds Sødme lader glemme al Verdens Had. Hvad vi tabe, skjenker Du igjen, og bedre end det man berøvede os. Ligesom Solstraalen om Morgenen glæder og vederqvæger efter den mørke Nat, saaledes opfyldte Dine Forjættelser og Forhaabninger dem, som vandre i Ildesfernes Mørke, med en Glæde, som Verden hverken

kan give eller tage, med en Fortrøstning, som selv Døden ikke røkker, med et Mod, som intet Tryk nedslaaer, med en Kjærlighed, som intet Had eller Forfølgelse kan udslukke.

Rabboni! d. e. min Lærer og Mester. Fra Evighed af har Du seet og elsket min Sjæl. Dette Blik var det, som har truffet mig med Lysets Magt, med Kjærlighedens Kraft, da jeg vandrede i Mørket og Dødens Skygge. Dette evige Blik har viist mig Livsens Land og de Veie, som føre dertil. En ny Verden er oprunden i mig. Denne Timeligheds Billede og Stikfæls opfyldte mig med Afsky, fordi de ere hæslige, dens Gjæringer og Glæder med Bæmmelse, fordi de ere lave. De fortrænge Dit h. Billede, de udslukke Din Kjærlighed. Siden jeg har seet og erkjendt og elsket Dig, er mit Die blindt og mit Hjerte dødt for Alt hvad Jorden byder mig. Hvad Godt den har, er kun godt, fordi Du giver det, er kun heldbringende, naar det tjener til din Ære, kun skjønt, naar det evige Livs Lys falder derpaa. Denne Tid herneben er kun endnu en Sti, paa hvilken Pilegrimmene vandre, som hos Dig søge deres evige Hjem og i Dig Livets og Fuldkommenhedens Klenodie, som for stedse stiller deres Kjærlighed og yder den fulde Lykke i en endeløs Salighed.

Men den opstandne Frelser er Verdens Frelser! Hvad Han siger til den enkelte Sjæl, det siger Han til alle, det siger Han til dens store Samfund, som Han har samlet i Sit Rige. Og hvad den enkelte Sjæl føler, naar dens Lærer og Mester taler til den, det føle Alle, som i Tro og Kjærlighed ere forenede med Ham. Vigger der i denne Sandhed ikke et Fingereg om, at den Opstandne ogsaa vil tale til vor Tid og atter høre den troende Bekjendelses og Kjærlighedens Ord fra den?

Christus skal korsfæstes, Han skal begraves. Verdens Magt vil opstille sig ved Hans Grav, og dens Wiisdoms og dens Loves Segl skal faae Menneskene til at troe, at Livet har været dødt eller snarere aldrig har været sandt Liv. De kommende Slægter skulle da høre og læse om en Kirke, som i Martusinder har behersket den umyndige Menneskehed, men i det nittende

Marhundrede har maattet bukke under for Frihedens og Fremskridtets Aand!

Ofte have vi allerede betragtet disse den moderne Verdens Bestræbelser, og saa ofte vi betragtede dem, erkjendt dem i deres hele Huulhed, Intethed og endelige Forfængelighed. Lad os idag kaste et Blik paa Jordkredsen. Dette Blik siger os, at Europa endnu troer paa den Opstandne. Alle dets Klokker laane deres Toner, for at forherlige Hans Triumph. Med millionfold Lyd stiger Alleluja'et som en stor Lovsang fra den troende Menneſkehed til Himmelen. 3 Millioner Sjæle udgyder den Opstandnes guddommelige Liv sig. 3 Millioner Hjertes vaagner paany Kjerlighed til Ham og Trofskab indtil Døden.

Det er Christus, den evigt Levende, Som aldrig mere døer, efterat Han er opstanden. Det er Kristus i Sine Lemmer, som Hoved uadskilleligt forbunden med dem, den gode Hyrde, Som ikke tillader, at de blive Ham fra-revne, som Faderen har givet Ham, fordi Han holder og bærer dem i Sin Guddoms Kraft. Om nu denne Christus, Kirken, ogsaa bliver naglet til Korset og berøvet det uadvortes Liv, Han vil dog opstaae igjen!

Det kunde synes, som om vi grundede dette vort Haab paa Menneſkeheden. Tilvisse, ogsaa paa denne stole vi, paa den nødvendige Gang, som Tingene nu engang gaae overeensstemmende med den menneskelige Natur. Men det er kun et menneskeligt Haab, som vi derfor ikke opgive; thi vi troe ikke, at der kun er Mørke og Synd i Menneſket. Vort hele og fuldkomne Haab hviler paa Christus, saaledes som Han har antaget Skikkelse og saa at sige personificeret Sig i den menneskelige Slægt. Ligesom Hovedet ikke kan stilles fra Legemet, saaledes kan heller ikke Enheden imellem Christus og Hans Forløste adskilles; fordi Han lider og døer og bliver begravet i dem, derfor staae de atter op **med** Ham og vinde og besidde **med** Ham og i Ham det nye og evige Liv.

Derfor vente vi allerede nu paa hiin store Morgen, da Paaskehøitiden bliver til en fornyet, verdenshistorisk Virkelighed, da den Opstandne efter Prøvelsens Dage viser Sig for dem,

som ogsaa i Graven forbleve forenede med Ham i Tro, Kjærlighed og Haab, og giver Sig tilkjende for dem som Seierherren over Grav, Død og Helvede. „Maria“ d. e. forløste Sjæle, Min Kirke, Mine Trofaste alle tilsammen! Jeg lever, for at sætte Mig ved Faderens Høire og med Min Magts, Blisdoms og Kjærligheds Scepter regjere Jorden som Min kjøbte Eiendom. Og i hiint Halleluja, som Sjælen og Tungen slynge paa den h. Paaske dag, høre vi ogsaa „Rabboni!“, d. e. vor Lærer og Mester, vor Herre og Gud, Livets Fyrste, Herster i hiint evige Rige, hvor Liv og Kjærlighed aldrig faae en Ende, og vi see, hvorledes al Forsagthed og Banghed omsider maae vige for en sikkrere og hellig Opstandelsesglæde og Psalmer og Klokketoner hilse en ny og glimrende Seier for Christendommen.

Pavedømmets Opstandelser.

„Det er forbi med Pavedømmets verdslige Magt; den er død, den er begravet!“ — det er det Skrig, som Kirkens Fjender lade gjenlyde i Frankrigs, Englands og Piemonts Parlamenter. Kun af Hykleri betjene de sig af Ordet „verdslig“; thi dersom deres Dusker gif i Opfyldelse, saa vilde ikke alene det politiske Pavedømme, men Jesu Christi Kirke selv forsvinde fra Jordens Afsyn.

Men dette Pavedømme, som I holde for dødt og begravet, ville I snart see at staae op igjen og triumphere! Kægger Diplomatiets Segl paa dets Kiste, omgiver dets Grav med Vaaben og Kanoner, og værer visse paa, at I, naar I efter tre Dage gaae hen for at besøge Stedet, hvorhen I troe at have lagt det, ville finde det tomt og høre Engelens Ord: Surrexit, non est hic (Det er opstanden, det er ikke mere her)!*)

Dette er ikke et enkelt „ultramontant“ Blad alene, som udtaler denne Spaadom; vi have hørt den af en Joseph Ferrari's egen Mund, i Deputeretkammerets Forsamling i Turin den 29. Mai 1860.

„Pavedømmet — sagde han — som I holdt for dødt, er for mig ikke nogen Gjenstand for blind Frefrygt; jeg troer

*) Marc. 6, 16.

ikke, at Noget tilskriver mig en saadan Mening; men alligevel seer jeg, at alle de, som trænge og angribe Pavedømmet, til syvende og sidst komme til at angre det!"

Den 26. Marts 1861 gjentog han i Deputeretkammeret i Turin:

„Kom er skjebnesvangert for Kongerne; og De (de Deputerede) bør nu handle saaledes, at det ikke ogsaa bliver skjebnesvangert for vort nuværende Kongehus!"

Pavedømmet er den stridende Kirke, og det har derfor altid Kampen at bestaae imod sine Fjender; undertiden synes disse Fjender at opnaae Fordele, og strax raabe de Seier; de holde Pavedømmet for dødt, ligesom Jøderne engang troede paa Christi Død, fordi de havde set Ham at fulbende paa Korset. Men naar den af Forsynet bestemte Time er kommen, saa forklarer et himmelsk Lys Jordens Mafyn, og Pavedømmet reiser sig hæderkronet over sine knupte Fjender.

Pavedømmet laa under de første hedenste Keisere begravet i Katakomberne; Keiser Diocletian roste sig af „at have udryddet de Christnes Navn". Men Pavedømmet er atter opstanden, det har sprængt sin Grav, og der, hvor engang Circus og Nero's Haver vare, reiser sig nu Vaticanet, og den Spille, som har Trajan's Statue, bærer nu den h. Peters. Træder ind i Katakomberne, hvor Pavedømmet forudm syntes begravet, og I ville her høre det Ord: „Det er opstanden, det er ikke mere her."

Senere erklærede de tydske Keisere Pavedømmet Krig; de anfaae det for dødt og begravet, fordi de havde ladet nogle Paver forvise, fængsle, martre, føre til Døden og begrave. Men Pavedømmet er triumpherende opstanden, og Dagen for dets tilsyneladende Nidmyggelse og Nederlag ere blevne Dage for Kirkens højeste Magt og Glands.

Det tydske Keiserrige, der, ligesom Hedendommen, havde troet at have begravet Pavedømmet, er selv sunket i Graven. Spørger de Steder, Fængsler og Kasteller, hvor Paverne have levet som Fængne eller Landsforviste og undertiden endog lidt Døden, overalt vil man sige eder: „Det er opstanden, det er ikke mere her!"

Efter Hedendommen og de tydske Keisere kom Revolutionen, som ligeledes forsøgte paa at gjøre en Ende paa Pavedømmet og begrave det. Den troede at have naaet sit Maal, den istemte allerede Seiersfange; den 10. November 1793 decreterede Conventet i Paris, at „den katholske Religion var afflasket", og det dømte Pius VI. til at forlade sine Stater: „Den nævnte Pave har at gjøre denne Reise paa egen Bekostning" hedder det i Edictet.

Pius VI. døde i Forvisning i Valence, men Pavedømmet

døde ikke med ham. Træder ind i den Celle, hvor Paven var indsluttet som Statsfange og blev begravet: søger hans Grav, I ville finde den tom og en Stemme vil sige eder: „Han er opstanden, han er ikke mere her!“

Pavedømmet lever paa en vidunderlig Maade atter op i Pius VII.'s Person, og strax bliver det paany angrebet ved Revolutionen. Fængslerne i Savona og Fontainebleau skulde for steds skjule det for Alles Blik. Spørger i Fontainebleau og Savona disse samme Gemakker, som skulde være Pavedømmets Grav, de ville svare eder: „Det er opstanden; det er ikke mere her!“

Grev Cavour gjorde i sin Tale i Deputeretkammeret den 25. Marts 1861 en Hentydning til et senere fornyet Forsøg af Revolutionen paa, at ville fuldkaste Pavedømmet i Pius VII.'s Person. „Saa Maaneder efter Restaurationen af 1814“ — sagde han — „see vi i Kirkestaten en berømt Krigshelt, som udsteder et Opraab til det italienske Nationalitets-Princip; Befolkningerne i hine Egne reise sig, og vi høre Pavernes verdslige Herredømmes Uforenelighed med den moderne Civilisation blive proclameret.“

Grev Cavour tydede hermed hen paa Murat's Foretagende, som truede Rom i samme Dieblis som Napoleon I. undslap fra Den Elba. Dengang trak Pius VII. sig tilbage til Genua, og hvis Grev Cavour ligesaa godt havde kjendt Fyrstehuset Savoyens hæderlige Bedrifter som Revolutionens Forbrydelser, saa havde han kunnet omtale, af hvad Bestaffenhed Kongen af Sardinien (Victor Emmanuel I.'s) Opførsel var ved denne Leilighed ligesom den romerske Pave!

Men alle dem, som ikke vide, hvilken Hæder der knytter sig til den sardiniske Kong Victor Emmanuel I.'s Navn, kunne vi betære derom.

Neppe lagde man i A. 1815 i Italien Mærke til de første truende Symptomer paa en ny og nærførestaaende Krig, førend Kong Victor Emmanuel I. ved Marquien af Saint-Saturnin, hans Gesandt i Rom, lod den h. Fader Pius VII. tilbyde et Asyl i sine Stater, og da dette Tilbud var modtaget, kom Pius VII. i Foraaret 1815 til Genua, ledsaget af den sardiniske Gesandt og Cardinal Pacca. „Om Morgenen den 1. April“ — siger den nævnte Cardinal i et Værk („Beretning om Pius VII.'s Reise“) — „tiltraadte vi over Viareggio og Massa Reisen til Sarzana og indtraf der før Solnedgang. Udenfor Staden befandt sig midt i en stor Folkemængde Marquien af Saint-Saturnin, dengang Kongen af Sardinien's Gesandt ved den pavelige Stol, en som dygtig Diplomat og from Christen berømt Adelsmand, som, efterat have nærmet sig Boguen, ærefrygtssuld hilsende den h. Fader; og da han derpaa henvendte sig

til det om ham forsamlede Folk, sagde han med høi Stemme: „Jeg har Befaling af min Konge til at sige eder, at I nu have at adlyde ham der (pegende paa den h. Fader), som er den Første iblandt Fyrsterne og Kirkens Overhoved.“

Hører De det, Victor Emmanuel II.! De har reist Revolutionen i Paven's Stater, og Deres ophjæbte Forgænger, Victor Emmanuel I., har beskyttet Paven imod Revolutionen. De vilde berøve Paven sin Stad Rom, og Victor Emmanuel I. gav ham sin Stad Genua. De vilde nedværdige Paven til Deres Undersaat, og Victor Emmanuel I. proclamerede ham som den „Første iblandt Kongerne“; De prædikar for Nationerne Oprør imod Paven, og Victor Emmanuel I. sagde til sine egne Undersaatter: „I skulle adlyde Paven!“

Hvorledes kunde Deres Minister vove at berøre dette Punkt, at erindre om Murat's Nyvertog og Pius VII.'s Ankomst til Genua? . . . Spørg i Hovedstaden for Ligurien (Genua) de Mure, som omgave den for anden Gang fordrevne Pius VII., de ville svare Dem: „Han er opstanden, og ikke mere her!“

Endelig, gaae til Gaëta, hvor engang (A. 1118) allerede Pave Gelasius II. blev tvungen til at søge et Asyl, og hvor Mazzini i 1848 og 1849 troede at have begravet Pavedømmet i Pius IX.'s Person; aabn denne Grav og see, om den indeholder hiint Pavedømmes Liig, som Mazzini troede forsvundet for stedse. Gaëta vil svare eder: „Det er opstanden og ikke mere her!“

For Tiden blive nye Planer udrugede for at tilintetgjøre Pavedømmet; visse Talere i de jardiiske, franske og engelske Parlater betegne det allerede som styrtet for stedse! Man veed blot endnu ikke, hvilken Grav det denne Gang skal være, som den politiske Judaisme vil bestemme for Præste-Fyrsten. Prinds Napoleon ønsker at begrave ham paa den høire Side af Tiberen, Andre i Jerusalem, Andre i Sardinien, Andre i Avignon, Andre i München. Hvor Pius IX. end bliver kastet hen, saa vil, trods Sejlenes Styrke og Mængde, trods Vægternes Antal og Marvaagenhed, trods alle de Striftkloes og Pharisaernes Forsigtighedsregler — München, eller Avignon, eller Sardinien eller Jerusalem efter tre Dage atter tilraabe eder det Tordenord: Surrexit — non est hic! „Det er opstanden; det er ikke mere her!“

Og Dagen for Paven's Opstandelse, d. v. s. for hans fuldstændige Seier over Rebeller, Sammensvorne og Hylere — den vil ogsaa være Dagen for Italiens sande Opstandelse. Og Kirken og Italien ville da eenstemmig synge det glade Alle-

lurja; de ville juble og fryde sig paa denne Dag, „som Herren haver gjort“.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Keiseren af Østerrig har foræret den h. Fader flere prægtige Præsteornater, broderede i hvid Silke med Guld af et Monster af uefterlignelig Fiinhed. Arbeidet er forfærdiget af Nonner og har udfordret ikke mindre end en Tid af tolv Aar. Pius IX. skal, efter at have rost Frants Josef's Gæmildhed, spøgende have sagt: „Da Petri Efterfølger jo nutildags kun er en Betler, burde det saa ikke være ham tilladt at drage Fordeel af denne kongelige Foræring, ved at lade Enhver betale 2 Paoli (2 Mk.), som ønsker at besee den?“ Et oprømt Sind er et fremragende Træk hos Pius IX., og det har ogsaa bevaret sig hos ham i de nærværende bedrøvelige Tider. Et andet Exempel herpaa: Den hellige Fader tog i Selvfab med sine Kammerherrer de malede Glasvinduer i Dieslyn, som Kongen af Baiern har sendt ham, og som ere blevne anbragte over Døren til Vaticanets store Tretrappe. Over de hh. Apostle Petrus' og Paulus' Figurer læser man de Ord: Pio IX., feliciter regnanti (∴ Til Pius IX., den lykkeligt regjerende)! . . . „Ah,“ sagde den h. Fader, „jeg veed bedre end Kong Max hvad man skal forstaae under Ordet „feliciter“ (∴ lykkeligt)! — Maleren har flædt den h. Paulus' Figur i hvidt, grønt og rødt. „Forekommer det Dem ikke,“ bemærkede Pius IX. smilende til sine Kammerherrer, „som om den h. Peter bebrejder den h. Paul, at han bærer de piemontesiske Farver?“

Kjøbenhavn. Hvorledes staaer det sig med Rom? Det er alle Kirkens Venners og Fjenders Spørgsmaal. Og de katholicke Blade henvende med Rette deres Leseres Blik altid paany til Rom, fordi Guds Finger altid viser sig synligere der. Af Petri Stol lære Tyrsterne, hvorledes de med uroffelig Charakterfasthed og bydende moralisk Magt endnu kunne standse den Alt truende troes- og samvittighedsløse Revolution! I de katholicke Nationer vaagner den Bevidsthed mere og mere, at de ere Romersk-katholicke, og det er en Binding, der alene er en værdig Løn for alle de Bønner, som opstige til Himmelen for Pius IX., for Rom, for Kirken. Thi

dermed er opbudt en uovervindelig Magt imod enhver gammel og ny Gallicanisme og Josephinisme og imod Secternes Bestræbelser for at grunde „Landskirker.“ Og forsaavidt staaer det sig godt med Rom; thi dets Magt er voxet ind i den katholske Verden og er endnu i stadig Stigen. Rigtignok er Rom for Dieblifet omleivet af sine Fjender; de hemmelige Selskaber og „Morderforbund“ — at de existerer, er jo beviist ved „Kjendsgjerningernes ubønhørlige Logik“ — arbejde paa Roms Ruin; Judasfer mangle dem heller ikke: uhykkelige frafaldne Præster og Munkere deres Nedskaber, saasom en Gavazzi, en Pantaleone, hvilken sidste blev udstødt af Franciscanerordenen, derpaa var Galei-slave i 20 Aar og blev befriet af Garibaldi. Ligesom engang Brennus stod for Roms Porte, saaledes staae Piemonteserne nu ved dets Grændser. Men den katholske Verden beder, og derfor staaer det sig endnu altid godt med Rom. Netop Napoleon, som roligen lod den pavelige Armeé tilintetgjøre, som lader sin røde Fætter holde Brandtaler i Paris imod Rom, som slutter Forbund og holder Venfskab med Roms Dødsfjender, som i sit eget Land trænger Kirken i alle Former, som anbefaler Pius IX. at forraade Kirken, at bortkaste Petri Arvebeel, som ikke tilhører ham, og at slutte Venfskab og Forbund med Kirkerøverne, netop Napoleon maa jo dog, tvungen ved Forholdene, beskytte Paven i Rom og holde Revolutionen tilbage. Men de saakaldede „Forhold“ i Verden, hvad ere de? **Guds Styrelser!** — Heller ikke paa modige Mænd fattes det i al Verden, selv ikke i Frankrigs lovgivende Corps, som med Mod og seirende Veltalenhed optræde for Rom, for Kirken. Saaledes yttrede bl. A. den allerede saa hæderligt bekendte Deputerede Keller Følgende: „Mine Herrer! Nedbøiet ved et friskt Dødsfald (Kellers Moder døde for nogle Maaneder siden), vilde jeg i Begyndelsen iagttage Tausshed og ikke sige noget til det, som jeg sagde ifjor. Men hun, som jeg har mistet, vilde ikke tilgive mig, hvis jeg noget Dieblif vilde lade mit Lands og min Troes Sag i Stikken. Der siges, at den katholske Verden almindelig begynder at overbevise sig om, at Pavens verdslige Magt ikke mere passer for vor Tid, at navnlig Frankrig, denne høihjertede Nation, er overbevist om Nødvendigheden af en hurtig Løsning af det romerske Spørgsmaal, og at man slutter dette af den betydende Forstjellighed imellem de franske Kammer-Discussioner i A. 1862 og dem i A. 1861. Vore nærværende Debatter, mine Herrer, bør modbevise denne Mening. Vi maae udtale os ganske aabent; der maa for enhver Priis blive Lys, saavel over den h. Stols Rættigheder, som over Regjeringens sande Sindelag imod samme. Hvad giver Regjeringen os at forståe? At den bliver i Rom „trods Bægning og Utafnemmelighed; at den vedbliver at beskytte Pave-

dømmet; men at, dersom den h. Fader, som stadig modstaaer vore Raad, tidlig eller sildig skulde ligge under, dette vilde være hans og ikke Frankrigs Skyld." Man synes at ville forberede Aanderne paa denne Ulykke. "Det er intet Troes=Spørgsmaal", siger man, "men kun et reent politisk Spørgsmaal; ja, endydermere, naar Paven ophører at være Konge, vil Religionen vinde derved. Hvilken Forlegenhed for Pavedømmet, at have Nationer at regjere! Det er Sorger, som man maa befrie det for!" — Jeg er rørt over denne Deeltagelse; men jeg spørger mig selv, hvad den Gier vel vilde svare, paa hvem man anvender det samme Raisonnement, og til hvem man siger: Dit Huus, dit Land, din Mark ere ingen Troesartikler; det er kun Sorger, som man vil befrie dig for. Armoden vil kun forhøje Glandsen af dine Dyder og din Charakters Uafhængighed! — Armod er ikke Uafhængighed, trods sit poetiske Trylleri! Legemet behøver Næring; den sande Uafhængighed bestaaer deri, at være sikker paa sit daglige Brød og besidde et ufæneligt Arvegodt! Det er muligt, at Paven ligger under, at Pius IX. bliver nødt til at aftræde sin Plads til Cialdini og hans Efterlignere, hine Mænd, som brænde Husene og styde Indvaanerne. Men ikke for den verdslige Magt er jeg mest bekymret. Der var en Tid, hvor den ikke eksisterede. Den undertrykte Kirke var kun en desto hæderligere. Men hvem der dengang led mest derunder, det var **Samsundet og Friheden**. For Ingen gaves der dengang Sikkerhed og Uafhængighed!"

— De japanesiske Martyrers forestaaende Helligerklæring vil være een af de mest storartede og mindesværdige Begivenheder under Pius IX.'s Pontificat. De Fremmedes Antal i Rom bliver med hver Dag større. Biskopperne forkynde fra alle Sider deres Besøg. Nigtignof har den „liberale“ franske Regjering ladet de franske Biskopper sige igjennem Moniteuren, at de først maatte spørge om „Tilladelse“ til at reise til Rom, og den udeladte Efterfølgning hedder naturligviis, at Reisen vil blive dem forbudt. Dog de Tider ere forbi, da Frankrigs Biskopper spøielige have forstummet paa Vilkaarlighedens Magtsprog. Den ene Biskop efter den anden forkynder i sin Hyrdeskrivelse Diocesanerne sin forestaaende Reise til Rom, og nogle ere allerede paa Veien. Vi faae at see, hvad den liberale Regjering vil gjøre! De piemontesiske Magthavere forbyde naturligviis alle Biskopperne Reisen til Rom. Hvorfor? „Fordi Reizens Siemed ikke kan være noget religiøst (!), fordi Biskopperne vilde erklære Pavens verdslige Magt som en Troesfættning (!), og ophidse Verden imod Italien og Frankrig!“ Vi behøve sandelig ikke at spørge Noget til dette

Galimatias. Over hine piemontesiske Herrer's Mening om en „Troessætning“ maae selv Skolebornene lee. Hvad gjør derimod den spanske Regjering? Den har besluttet, at de spanske Biskopper kunne reise til Rom paa Statens Bekostning. I Sandhed, dette sømmer sig en katolsk Nation; thi Biskopperne hente fra Rom Betsignelse for Fyrste og Folk! Smidlertid vedblive vi og hele Kirken at bede. Kirken er endnu i sin Lidelsesnat, og hvad Frelseren sagde i Lidelsesnatten, det gjelder ogsaa om Hans levende Repræsentant her paa Jorden: *Hæc est hora vestra et potestas tenebrarum!* (Dette er eders Time, og Mørkets Magter!) Kirkens Fjender have nu „deres Time“, dog den vil ende, ogsaa deres Dage ere talte, og vel den, som i disse Dage trolig holder til Herrens Kirke med Bøn og Offer! —

— Hvor bliver Peterspengen af? hvor St. Michaels=Broderskabets Indsamlinger? hvor Udbyttet af det pavelige Lotterie? — dette Spørgsmaal beskæftiger overmaade mange Mennesker, og just saadanne, som selv ikke bidrage en Hviid dertil! Alle disse Kjærlighedsgaver tjene slet og ret til at dække den h. Stols Udgifter. „Röln. Bl.“ tilskrives desangaaende fra Rom: „Paven er bleven frareven over Totrediedeel af Kirkestaten og navnlig de rige, blomstrende „Marker“ ved en Voldsøgjerning, der trods sin løgnagtige Udstaffering evig bliver hvad den er: Fribytterret. England og Frankrig finde for godt, ved Anerkjendelse af det saakaldte „Kongerige Italien“, at gjøre denne Ret til Basis for en ny Folkeret. Det er deres Sag, deres Ansvar, deres Nemesis! Men Paven betragter sig ligesuldt som den retmæssige Fyrste i hine ham fraranebe Lande, og overensstemmende dermed handler han: Han betaler Renterne af hele Statsgjelden. Saa længe han endnu kan raade over Indtægter, saa længe ikke nye Fribyttertog blive organiserede og sanctionerede imod ham, saa længe vil han som ærlig og redelig Mand opfylde sin Forpligtelse. Denne Gjæld beløber sig til 4,500,000 Scudi (ca. 9 Mill. Rdlr.). Da over Totrediedelen af de normale Lands=Udgifter bortfalder, saa bliver dette Hul udfyldt med de Penge, som den kristelige Verden frivilligen giver. Fremdeles maa den h. Fader leve. Han lader sig nøie med en aarlig Civilliste paa 40,000 Scudi (75,000 Rdlr.), en Misere, som tusinde engelske Lords, jødiske Banquiers og kristne Børspeculanter ville see ned paa med stor Foragt, og som den h. Fader dog ikke engang anvender for sin Person, sin Hofstat og sit Tjenesteb, men ogsaa endnu — og maaskee forstørstedelen til Almisser! Og saa hans Ministre, Statens og Kirkens høie Embeds-

mænd, Cardinalerne — og hans Gesandter, Runtierne, maae leve. Da en Cardinals Indtægter kun beløbe sig til 3000 Scudi, saa overstige alle disse Udgifter ikke 600,000 Scudi, selv den pavelige Civilliste iberegnet. Men derfor kan den heller ikke forringes, selv om de normale Indtægter ere forringede med Totrediedelen. To andre Byrder, hans store Hjerte værdige, har den h. Fader frivilligen overtaget: 1. Han gjengjelder høimodigt den forraadte og forladte Kongefamilie af Neapel det Gjestevenskab, som han nød hos den i Aarene 1848—49. 2. Han lønner ogsaa de Embedsmænd, som fra de røvede Provindser ere flygtede til Rom, for ikke at bryde deres Trostabsøed og tjene „Konge-Hædersmanden“. Endelig uddeler den h. Fader som Christenhedens Fader over hele Jorden, hvor han hører Folkets og Kirkens Trængsler, med hjærlig Deeltagelse sine Almisser. — Dertil blive altsaa „Peterspengen“ og Udbyttet af Indsamlinger og Lotterier anvendte, og sandelig! Ingen behøver at skamme sig ved at have givet sit lille Bidrag dertil. Tværtimod! glad og stolt bør man være deraf; thi man hjælper til at understøtte helligt Ret og evig Orden i Kirken og Samfundet.“

Cochinchina. Christenforfølgelsen. De lykkelige Resultater, som de franske Tropper have opnaaet i Cochinchina (Keiserdømmet Anam), synes end mere at have forøget Tyrannen Tu-Duc's Raseri imod de Christne. En i *Moniteur de la Flotte* offentliggjort Skrivelse fra Saigon, giver en sørgelig Skildring af de grusomme Forfølgelser, som de Christne der nu maae lide. „Et græsseligt Skuespil“, skriver den franske Officeer, „frembød sig for os, da vi traadte ind i de Christnes Fængsel i Baria. Der laae der 500 forfullede Kiig. Desforuden var der i denne Bygnings Omgivelse endnu bleven myrdet et stort Antal af disse Ulykkelige. Hver Dag foretage vi skifteviis Streiftog, for at opspore de Christne, som vare undslupne Vaaret. Den 11. Febr. optog vi 50 halvforbrændte Qvinder og Børn. Den følgende Morgen gik vi tidligt kom en lang Række af Mødre, som med Møie slæbte deres Børn med sig. De fleste af dem bære to og to deres halvforbrændte Børn i Kurve paa Skulderen. I Spidsen gik en Qvinde med et Christusbillede. I to Dage ere mere end 2000 Christne omkomne i Flammerne. Keiseren har befalet, at dræbe alle de af hans Undersaatter, som høre til „den falske Religion“ (som man her siger). Dette er desto lettere at udføre, da disse Ulykkelige allerede som smaa Børn ere paa Mandarinernes Befaling blevene mærkede paa Rinden i Nærheden af det høire Øre.“

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen d. 4. Mai Efterm. Kl. 4¹/₂.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 20. April. — Vor Herre og Frelser Jesu Christi hæderkronede Opstandelse. — 1ste Paaske-dag. — Form. Kl. 6 Korsets høitidelige Optagelse, derefter Procession og Høimesse*). — Kl. 10 høitidelig Levitmesse med dansk Prædiken. — Kl. 12 stille Messe med fransk Læsning. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper-Andagt.
- Mandagen d. 21. April. — 2den Paaske-dag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.
- Onsdagen d. 23. April. — Form. Kl. 9 holdes Reo-communicanternes og Confirmandernes Examen i Skolelocalet Nr. 3; hvortil Børnenes Forældre og Venner herved indbydes.
- Søndagen d. 27. April. — Hvide Sondag. — Form. Kl. 7 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 9 høitidelig Messe, under hvilken Reo-communicanterne fornye Daabspagten og fejre deres første hellige Communion**); efter Messen: Meddelelse af Confirmationens h. Sacramente. — Efterm. Kl. 5 høitidelig Fest- og Takkeandagt med dansk Prædiken og Te Deum.
- NB. Søndagen d. 27. April finder den anden Qvartals-Indsamling af „Peterøpningen“ Sted; til den Ende vil der i Kirken under Orgelet være opstillet en Bøsse med Paaskrift „Peterøpenge“ og „Denier de St. Pierre,“ i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaëls-Brøderstabs kunne nedlægge deres Qvartals-Contingent.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7 og 8¹/₄; Mandag, Onsdag og Fredag ogsaa Kl. 6; om Torsdagen sidste h. Messe med Ud-silling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

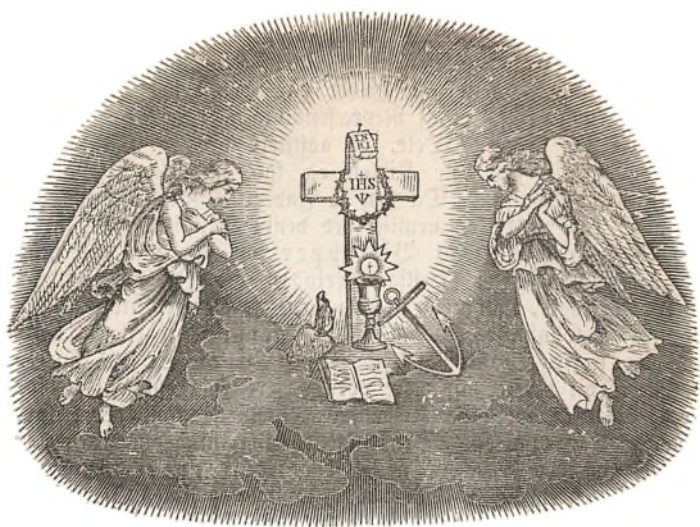
*) Under Processionen og Høimessen bliver ikke hørt Skriftemaal.

**) Det var meget at ønske, at foruden Reo-communicanternes og Confirmandernes Forældre og Sødsken de ingen andre Bøgne vilde communicere under Høimessen paa denne Dag.

„Skandinaviske Kirke Tidende“ udgaaer hver anden Sondag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiønair, Hr. Kunsthandler C. H. Blau-fenster, Store Kjøbmagergade 7. og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Qvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 9.

Søndagen den 4de Mai.

1862.

Indhold: De 23 Martyrer af Franciscanerordenen og deres nærfore-
staaende Canonisation. — Tænk paa Evigheden! — Kirkelige
Efterretninger: Rom. Warschau. Koburg. England. Paris.
Neapel. Sardinien. China. Conchinina.

De 23 Martyrer af Franciscanerordenen og deres nærforestaaende Canonisation.

Som bekjendt har den h. Fader udtalt sin Villie, ved høi-
tidelig Canonisation at indskrive 23 Martyrer af den h.
Franciscus' Munkorden i Helgenernes Tal. Denne over-
ordentlige Høitidelighed skal finde Sted paa den h. Pintsefest,
den 8de Juni d. A. Da Ordenen netop paa samme Tid vil
afholde Generalcapitlet, ved hvilket alle Provincialer maae ind-

finde sig, for paa Pintsefestens Vigildag at vælge en ny General, saa vil Ordenens nye Hoved have den Glæde paa Dagen efter sit Valg, omgiven af Repræsentanterne for Ordenens Provinser i alle Verdens Dele, at assistere ved en Fest, som er saa opbyggelig for hele Kirken og saa hæderlig for den h. Franciscus' Søner. Da den h. Faders Dnske desuden ogsaa vil gaae i Dpfylde, nemlig ved denne Leilighed ogsaa at see en talrig Forsamling af Biskopper om sig, saa vil denne første Canonisation (Helligerklæring), som vor nuværende h. Fader foretager, i ethvert Tilfælde være af overordentlig Glands og stor Betydning. — (Om Helligerklæring eller Canonisation jfr. Skand. Kirketid. 1860 Nr. 21 S. 335 flg.)

Det vil derfor vist være vore Læsere kjærkomment at faae nogle Notitser om hine Helgeners Martyrdom og deres forestaaende Canonisation. Den følgende Beretning om denne glørlige Begivenhed er tagen af Hollandisternes store Værktom. III. 5. Februar, og hidrører forstørstedelen fra en Beretning af et Dievidne, P. Ludvig Froës af Jesu Selskab, som dengang allerede havde arbeidet i 34 Aar som Missionair i Japan og bøde 5 Maaneder efter Blodvidnernes Død, afkræftet af sine apostoliske Arbeider.

Japan, som ligger i det yderste Østen af Asien og bestaaer af tre store og mange smaa Øer, laa længe i Hedendommens tykkeste Mørke, indtil den guddommelige Barmhertighed i Aaret 1549 sendte den h. Franciscus Xaverius, og ved denne overordentlige Mands apostoliske Arbeider ogsaa udgød her, ligesom paa mange andre Steder, Evangeliets Lys. Mange af hans Medbrødre sluttede sig til ham, og snart var der ved Jesuiternes utrættelige Anstrengelser grundlagt en betydelig og blomstrende christelig Menighed, som med hver Dag tiltog i Antal og Dyd, navnlig iblandt de høiere Classer. Desværre bleve disse Christendommens Fremskridt i Aaret 1587 hemmede ved Udbrudet af en Forfølgelse, som efterhaanden tiltog i Raseri og i det 17de Aarhundrede steg til en saa forfærdelig Høide, at den i Grusomhed neppe har sin Lige. Helvedes Raseri, men ogsaa Troens og Naadens seirende Kraft viser sig neppe noget andet Sted i et saa klart Lys, som i den lange Historie af denne skrækkelige Forfølgelse. Kirken sørger over, at det endelig lykkedes Helvede at øbelægge disse blomstrende Christenmenigheder; den har kun den Trøst at see, hvorledes Tusinder af Blodvidner ere gaaede med Seierspalmen ind i Himmelen og have efterladt forbausende Exempler paa helt modig Dyd som hele Christenhedens Arvedeel.

De Første af disse Blodvidner, som Kirken i Japan har sendt ind i Himmelen, ere nu netop de, hvis Helligerklæring for Tiden forestaaer.

I Aaret 1593 sendte Vicekongen over de philippiniske Øer et Gesandtskab til Keiseren, eller rettere Tyrannen af Japan, Taicosama, der allerede i flere Aar havde begyndt at forfølge Christendommen. Hovedet for dette Gesandtskab var P. Petrus Baptista af den h. Franciscus' Orden, som i Spanien kaldes Discalceater, en Mand, udmærket i enhver Henseende, navnlig ved Lærdom, Klogskab og en saa inderlig Fromhed og ophøiet Dyd, at han almindelig gjaldt for en Helgen. Hans Vefagere vare P. Bartholomæus Roderici og Lægbrødrene Franciscus af den h. Michael og Gonsalvus Garcia, alle af samme Orden. De bleve ikke slet modtagne af Keiser Taicosama, og de fandt Keilighed til i Hovedstaden Meacum at bygge et lille Kloster under Navn af „S. Maria af Portiuncula“, hvor den første h. Messe blev læst den 4de October 1594 paa deres Stifters, den h. Franciscus' Festsdag. Da der kort efter aulom endnu syv andre Præster og Lægbrødre fra Manila, saa blev der snart bygget et andet Kloster i Dzuca under Titelen „Bethlehem“, og alle begyndte med stor Iver og Held de apostoliske Arbejder til Hedningernes Omvendelse.

Dog netop dette Held og flere andre Omstændigheder bevirkede, at Tyrannens Maseri snart udbrød heftigere end nogenfinde. Den 13de December i Aaret 1596 lod han Missionairerne samt deres Huusfæller fængsle og dømte dem til Krossøden. Iblandt de Fængslede vare tre Jesuiter, nemlig den Salige Paulus Miqui, en udmærket Missionair, Johannes Soan og Didacus, begge endnu Novicer. De til Franciscanerordenen hørende Salige vare Følgende:

1. P. Petrus Baptista, født i Staden St. Stephanus i Diøceset Avila i Spanien af fornemme Forældre; han havde paa Grund af sin Dygtighed og høie Dyd beklædt de vigtigste Embeder i Ordenen, og var nu Missionens Forstander. Han var omtrent 50 Aar gammel.

2. P. Martinus d'Aguirre, født i Bergara i Guisuscoa af adelige Forældre, henved 30 Aar gammel.

3. P. Franciscus Blancus fra Monterey i Gallicien, af samme Alder.

4. F. Philippus de Casas født i Mexico, af fornemme spanske Forældre. Han var Klerk, 23 Aar gammel, og var kort i Forveien imod sin Hensigt kommen til Japan, idet en Storm havde tvunget Skibet, som skulde bringe ham fra Philippinerne til Ny=Spanien, til at lande i Japan.

5. Gonsalvus Garcia, en Lægbrøder, født i Indien af portugisiske Forældre. Han havde i lang Tid været Kjøbmand og havde erhvervet sig stor Rigdom, derpaa indtraadte han i den h. Franciscus' Orden og var den h. P. Petrus

Baptista's stadige Lebsfager, hvem han tillige tjente som Tolk, da han meget godt forstod det japanesiske Sprog.

6. Franciscus af den h. Michael, Lægbroder, født i Parilha, ikke langt fra Valladolid, havde taget Ordensdragten i Provindsen til den h. Joseph i Spanien, og blev derfra sendt til Philippinerne. Han var en Mand af et helligt Liv, berømt ved Vidunderets Gave og en brændende Iver for Hedningernes Omvendelse. Han var henved 54 Aar gammel. — De øvrige vare fødte Japanesere, af den h. Franciscus' tredje Orden og Missionairernes Katechister og Huusfæller, nemlig følgende:

7. Paulus Susuchi fra Dari, Tolk og Forfatter til flere Skrifter til Troens Forsvar.

8. Gabriel fra Duisco i Ize-Niget.

9. Johannes Quizuja fra Meacum, nylig døbt og Brødrenes Nabo.

10. Thomas Danchi eller Xico fra Meacum, havde allerede i lang Tid været Christen, Tolk.

11. Franciscus fra Meacum, Læge og Tolk og Forfatter til flere Skrifter til Troens Forsvar.

12. Thomas Cosaqui, Messetjener, 15 Aar gammel.

13. Joachim Saccachibera eller Saquiye fra Usaca, Sygeopvarter.

14. Bonaventura fra Meacum, døbt som Barn, Tjener.

15. Leo Carazuma fra Dari, født af fornemme Forældre, i 7 eller 8 Aar Christen; første Tolk.

16. Antonius, Discipel og Messetjener, 13 Aar gammel.

17. Ludovicus Ibarchi fra Dari, 11 eller 12 Aar gammel og døbt nogle Maanedes i Forveien, Discipel og Messetjener.

18. Paulus Ibarchi fra Dari, Leo's Broder og Ludovicus' Onkel.

19. Michael Cazachi fra Ize, Brødrenes Nabo og Ven.

20. Cosmus Tachegia fra Kongeriget Dari; kort i Forveien døbt, Tolk.

21. Mathias fra Meacum, nylig bleven Christen.

Denne Mathias hørte egentlig ikke til Franciscanernes Huusfæller; men da Kongens Embedsmænd kom til Klosteret i Meacum, for at fængsle dets Beboere, manglede Een, hvis Navn, Mathias, stod paa Listen. Byhvendene raabe nu til alle Sider: „Mathias! Hvor er Mathias?“ Næved Klosteret boede netop en Christen, som havde samme Navn. Strax kom han og sagde: „Der er Mathias; jeg er rigtignok ikke den, som I søge; men jeg er Christen og en Ven af disse Fædre.“ „Det er nok,“ sagde Byhvendene; „hvorfor skulle vi forjæves søge efter den anden,“ og saa førte de ham tilligemed de andre tolv i Fængslet, hvorfor den ivrige Christen ikke noksom kunde takke Gud.

Vidunderlige Styrelser af Herren! Kan man ikke sige om denne Mathias: „Loddet faldt paa Mathias og han blev regnet til de Elleve —“? Ap. Gj. 1, 26.

Beundringsværdig var især de tre Dreng og Messetjenerne Thomas Cosaqui's, Antonius' og Ludovicus' Standhaftighed. Den Sidstnævnte var neppe 12 Aar gammel, og de to Andre vare kun lidet ældre. Omendkjøndt de let havde kunnet flygte, saa vilde de dog for enhver Priis dele deres Læreres Lod. Da de bleve førte bort, løb de, omendkjøndt deres Hænder vare bundne paa Dyggen, Alle forud, og viste en Glæde og en Iver, saa at alle Tilskuere bleve høiligen forbausede derover. Samme Fasthed bevarede de under alle deres lange Lidelser indtil Døden. Navnlig berettes om Antonius, som pleiede at betjene P. Petrus ved den h. Messe, at han paa al Tiltale af sine Forældre og Dommeren, som søgte at bevæge ham til Træfald, svarede med hiin Viisdom og Aand, hvorved saa mange Børn i Kirkens første Aarhundreder have bestjæmmet deres hedske Dommere. „Snart,“ saaledes sagde han til Dommeren kort før sin Død, „snart vil du see, hvor lidet jeg agter dine Løfter og selv Livet. Mig skræmmer hverken Korset eller Marthyrød! — Tværtimod, jeg længes derefter, af Kjærlighed til Ham, Som er død for mig paa Korset.“ Derpaa vendte han sig til sin Moder, gav hende sit Nucimon (et japanesisk Klædningsstykke), og sagde: „Det tjene til din Trøst. I Himmelen vil jeg bede for dig hos Gud. Græd ikke over mig, men snarere over disse elendige Hedninger; jeg gaaer til Gud, for evig at fryde mig ved Synet af Ham; men de blive i deres Blindhed. Lad dem dog ikke mærke, at det mishager dig, at jeg dør for Gud. Det er dog ikke rigtigt, at du ikke er tilfreds dermed, da Han Selv først er død for os.“ Ogsaa fandt man efter hans Død i hans Klæder et Brev, fuldt af Guds Aand, som han havde skrevet til sine Forældre, for at trøste dem og formane dem til Standhaftighed i Troen. —

Da Fangerne bleve forkyndte deres Dødsdom i Fængslet, viste de, hvilke Fremstribt de havde gjort i Korsets Religion. Deres Glæde, deres Jubel kjendte ingen Grændser.

Den 3die Januar 1597 bleve de 24 Fanger førte til en offentlig Plads, og paa enhver af dem blev det venstre Ore afskaarret, derpaa bleve de, med Ansigtet bedækket med Blod, satte tre og tre paa Karren og førte igjennem Staden's Gader; foran blev baaren et Skilt, hvorpaa der stod skrevet, at Reiseren havde dømt dem til denne Straf og til Korssbøden, fordi de havde forkyndt den kristelige Tro. Imidlertid prædikede P. Petrus fra Karren, snart i det spanske, snart i det japanesiske Sprog, for at opmuntre Martyrerne og trøste de Christne. — Alle Tilskuerne vare grebne paa det Dybeste ved Synet af de tre

Drenge, som med glad Nafn og høi Stemme sang Fadervor, Hil dig Maria, og andre Bønner, medens Toget langsomt bevægede sig igjennem den uoverskuelige Folkemængde. Derpaa bleve de førte tilbage til Fængslet, og da de steg ned af Kærerne, nærmede Jesuiten P. Paulus Miqui sig Franciscanerordenens Fædre, omarmede dem, og i sin Idmtyghed takkede han dem for, at han under deres Beskyttelse og Veiledning havde af den guddommelige Barmhertighed opnaaet Martyrdommens saa store Velgjerning. Herover vare Soldaterne og Bysvendene ude af sig selv af Forbauselse og sagde til hverandre: „Hvorfra er dog et saadant Slags Mennesker? Hvor kunde man finde Folk, der, ligesom de, juble i Skjendsel og Lidelse?“

Den følgende Dag blev hele den ædle Skare bragt til Dzaca, derpaa senere til Sacai, og ligeledes paa disse Steder med Skjendsel førte igjennem Gaderne. Derpaa bleve de bragte til det Sted, hvor de skulde tilkæmpe sig den sidste hæderlige Seier, til Havnebyen Nangasaki, og det paa den lange og besværlige Vandvei, for at Folket ved Synet af deres Lidelser skulde blive affrækket fra den kristelige Religion. Paa Veien lede Christi Bekjendere overmaade meget af Snee og den strenge Kulde. To ivrige Mænd fra Meacum, begge af den h. Franciscus' tredje Orden, havde af de Christne faaet det Hverv at gjøre Reisen med og forsyne de hh. Martyrer med det Nødvendige. Da de med den største Frihed efterkom det dem overdragne Hverv, bleve de selv grebne af Bagterne, og Gud gav dem den Naade, at de med stor Tilfredshed og Glæde toge Deel i de Andres Lidelser, men ogsaa i deres herlige Triumph. Den ene hed Petrus Suchegir, den anden Franciscus Fachelante. Den Sidste havde kort i Forveien modtaget den h. Daab, og brændte af from Attraa efter Martyr døden, saa at han, da Fædrene af Franciscanerordenen bleve fængslede, selv angav sig som Christen, altid ledsagede Fangerne og selv steg op med dem paa Kærerne, paa hvilke de bleve førte igjennem Gaderne. Ved dem voxede samtlige Martyrs Tal til sex og thye.

Fangerne fortsatte imidlertid deres Reise under idelig Bøn og Prædiken, fulde af Glæde og brændende Attraa efter snart at kunne offre Herren deres Liv paa Korset. Den 4de Februar kom de i Nærheden af Nangasaki, hvor to Præster af Jesuitenordenen ventede dem, som af deres Pater Provincial vare afsendte, for at meddele Christi hh. Bekjendere de sidste hellige Sacramenter; men Embedsmændene tillode dem ikke at række Martyrerne den h. Communion. De omarmede hinanden under mange Taarer, bade hverandre om Tilgivelse og formanede hverandre til Standhaftighed. Natten tilbragte de i en utaalelig Kulde i et Skib og ankom den 5te til Nangasaki. Den der-

værende Befalingsmand Fazamburus frygtede for, at de mange der bosiddende Christne, hvoriblandt der ogsaa vare mange Portugisere, skulde gjøre Opstand, og derfor havde han udenfor Staden paa en lille Høi ladet 26 Kors og alt Nødvendigt gjøre færdigt, for strax ved Fjængernes Ankomst at kunne fuldbyrde Dømmen. Da Guds Tjenere, ledsagede af hine to Præster af Jesuiterordenen, vare ankomne til Ketterstedet, blev der kun givet dem saa megen Tid, at de endnu kunde skrifte.

Ketterstedet laa i Nærheden af Havet paa en lille Høi, der reiser sig ligesom et Calvariebjerg. Ethvert af Korsene bestod af fire Træstykker; Stammen var nemlig en Tverbjelke, paa hvilken Armene skulde heftes, en kortere Tverbjelke for Fødderne, og imellem begge et Stykke Træ, hvorpaa Kroppen kunde støtte sig. Japaneferne fæste ved Korsstraffen ikke Hænder og Fødder faste til Korset med Nagler, men med Bernkrammer, eller med Strikker; derpaa sænke de det ned i den dertil gjorte Nabning i Jorden og gjøre det fast; derpaa tage to Bødler en Landse og bore den ind i begge den Korsfæstede Sider, saa at den trænger igjennem hele Legemet. Da de hh. Martyrer kom ind i den af Soldater omgivne Kreds, hvor Korsene vare beredte, istente P. Martinus med høi Stemme Zachariæ Lovsang: „Benedictus Dominus Deus Israel“ (Lovet være Herren, Israels Gud) Luc. 2, 68 fig. P. Petrus havde rettet Dinene imod Himmelen og syntes ligesom ekstatisht hensunken i Betragtning. Men særdeles rørende var det, da den 12aarige Ludovicus med Livfuldhed udraabte: „Hvor er da mit Kors?“ og strax fuld af Glæde løb hen imod det og omarmede det. I saa Dieblik saae man alle Korsene at reise sig i Veiret — og sex og thye levende Billeder af den korsfæstede Frelser svævede i Luften! De sex Missionairex af Franciscanerordenen hang i Midten; til deres Høire hang ti Japaneisere; til deres Venstre de tre Martyrer af Jesuiterordenen, og syv andre fra Japan. Vidunderlig var den hele h. Skares Standhaftighed! Man hørte kun Lovsange, kun slyrige Bønner, kun gjensidige Opmuntringer. Den 13aarige Antonius, som hængte til Venstre af sin elskede aandelige Fader Petrus, som han altid havde betjent ved den h. Messe, opfordrede ham til at synge den 112te Psalmes „Laudate pueri Dominum“ (o: Lovpriser Herren, I Børn!) med sig; da denne i sin ekstatiske Tilstand ikke svarede, begyndte han alene at synge Psalmen med en overordentlig deilig Stemme. Førend han kom til dens Slutning, Gloria Patri etc., afbrød Landfestikket hans Sang paa Jorden, for at han strax skulde fortsætte den i Himmelen med Englenes Chore. — Da en anden Christen tilraabte den lille Ludovico, at han snart vilde være i Himmelen, gav denne, saa meget han kunde, sin store Glæde tilkjende ved at bevæge Fingrerne og Legemet. — Nogle af Guds

Tjenere formanede fra Korset, ligesom fra en Prædikestol, de christne Tilskuere til et helligt Liv, andre gjentog idelig Jesu og Maria's hellige Navne! — Bludselig lyd fra den tætte Kredss af de forsamlede Christne et Beeskrig, som trængte til Himmelen, og Naabet: Jesus! Maria! Fire Vødler havde nemlig draget den morderiske Landse ud af et Slags Skebe — og det blin-kende Staal forkyndte det store Offer's sidste Act! — De be-gyndte deres blodige Arbeide — og Himmelen aabnede sig for at optage Christi troe Vidners Sjæle, som stege op fra de dødelige Legemers vidtgabende Saar, og forklare dem hisjet i Guddommens evige Lys! — I dette Dieblik kjendte de tilstedeværende Christnes Over ingen Grændser og Hindringer mere. De gjennembrøbe Soldaternes Rækker, og styrtede sig, trods alle Slag og Stød, hen til Offerstedet, for at opfange de hellige Martyrers Blod eller faae en Reliquie som kostbar Skat!

Endnu maa bemærkes, at Alexen F. Philippus de la Casas, som af dem alle var kommen sidst til Japan, fordreven af Stormen, eller snarere ført af det guddommelige Forsyn, aabnede de andre Veien som det første Offer; den Sidste blev den Første. — Den ydmyge Broder Garcia, truffen af det dobbelte Landsestik, udaandede sin Sjæl med den bodfærdige Mis-dæders Ord: „Herre, tænk paa mig, naar Du kommer i Dit Rige!“ — Gud søiede det saaledes, at Alles Fader og Fører, P. Petrus Baptista, kunde være Vidne til Alles glørværdige Seier, idet han som den Sidste bestod Kampen og vandt Palmen. Man bemærkede, at han, medens de Enkelte opgave Aanden, velsignede dem med Haanden, saa meget som han kunde, og at han gjentog dette Tegn, da Vødlerne nærmede sig ham med Landsen, for med Dødsstødet at svare paa hans Velsignelse. Derpaa vendte han Ansigtet imod Himmelen, og med de Ord: „I Dine Hænder, o Herre, befaler jeg min Aand!“ gav han sin Sjæl tilbage i sin Frelser's Hænder.

Saaledes endte denne Kamp, i hvilken Christus i Sine levende Lemmer paany besejrede Verden og Helvede paa det Herligste, i hvilken svage Menneker ved guddommelig Kraft efterlignede Herrens Korsdød og ligesom paany fremstillede den for Verdens Dine, en Kamp, i hvilken der blev givet Verden, Mennekerne og Englene et Skuespil, som lydeligere, end alle Ord, forkynder Verden den Lære: „Alt skal du, o Menneke, være beredt til at offere for Sandheden og Dyden, d. e. for Christus! Intet Offer er for stort for Christus! Ulykkelig er meget mere den, som kan offere Ham Alt.“

De hh. Martyrers Glorie er ophøiet over mennekelige Lovtaler, og det er nok, saaledes som den h. Ambrosius siger, blot at kalde dem Martyrer, thi som saadanue ere de jo „Troens Tyrjter, Forbedere for Verden, Himmerigets Herolder,

Guds Medarvinger." De vandt Kronen den 5te Febr. 1597, paa den h. Jomfru-Martyrinde Agatha's Festsdag. Tre af dem hørte til Jesu Selskab, tre og tyve til den h. Franciscus' Orden, sex af første og sytten af den saak. tredje Orden. —

Gud forherligede Sine Tjenere efter deres Død ved mange Vidundere, af hvilke vi kun nævne det ene, nemlig at de hh. Legemer, som efter Landets Skik bleve heftede til Korfene, længe holdt sig uden at gaae i Forraadnelse og bevarede en usædvanlig Skjønhed, hvilket Japaneserne iagttog med Beundring. Thi medens ellers de Henrettedes Legemer allerede paa den fjerde Dag begynde at gaae over i Forraadnelse og blive fortærede af de talrige Rovfugle, vide vi af flere Portugiseres Udsagn for Retten, at de hh. Martyrers Legemer endnu den fire og fyrgetyvende Dag efter Henrettelsen vare uskadede, og af et andet Udsagn, at den h. Petrus' Legeme endnu har været ganske hvidt paa den to og tredsiendstyvende Dag og udgydt en stor Mængde Blod af det aabne Saar i Hjertet.

Allerede under Pave Paul V. (1605—21) blev de japanesiske Martyrers Helligerklæring indledet, og den i denne Anledning udnævnte Commission erklærede efter moden Undersøgelse, at „Martyrdommen og Vidunderne vare tilstrækkeligt beviste og at man derfor kunde gaae over til hine Martyrers virkelige Canonisation.“ 1627 tillod Pave Urban VIII. paa Franciscanerordenens Anmodning, at den i det kirkelige Officium og i den h. Møsse maatte feire den høitidelige Ihukommelse af disse Martyrer, men blot i Dioceset Manila, hvor de Fornemste af hine Martyrer havde virket. I over to Aarhundreder iagttoges en dyb Tausshed angaaende disse Martyrers Helligerklæring, fordi Pavens sidste afgjørende Dom endnu ikke var fældet; først nu, i disse for den h. Kirke saa skiebnesvangre Tider, vil Pius IX. føre den næsten fuldbendte Helgenerklæring af disse japanesiske Martyrer til Ende. Efter nøie Undersøgelse gjorde han den 3die Septbr. 1861 det Udsagn: „Med Sikkerhed kan der strides til de salige japanesiske Martyrers Canonisation;“ og den er det, som vil blive fuldbyrdet første Pintsedag den 8de Juni d. A. under Dørværelse af henved femhundrede Biskopper fra alle Dele i den katholske Verden.

Tænk paa Evigheden!

Fulko, en rig Mand, som i denne Verden kun levede for sin Fornøielse og aldrig tænkte paa den anden Verden, kunde ikke sove en lummer Sommernat.

Da sagde han ved sig selv: „Hvorledes? Paa denne bløde Seng, uden at føle den ringeste Smerte, bliver det mig saa besværligt, ja næsten utaaleligt at ligge; hvorledes vilde det først gaae mig, naar jeg — liig den rige Mand i Evangeliet, — evigt maatte ligge begravet i Helvedes Flammer?“

Denne Tanke greb ham saa mægtigt, at han frasagde sig Verden og begav sig i Orkenen, for kun at leve for den anden Verden.

Da vi ere bestemte for en anden Verden — og vi ikke altid skulle forblive i denne Verden — er det da ikke det Fornuftigste, at vi leve mere for hiin end for denne Verden?

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I den revolutionaire Keir hersker der for Tiden ster Modløshed; den saakaldte „Nationalcomitee“ eller Revolutionsdirectoret i Rom er nemlig bleven opløst. Ved den 9. Marts lykkede Fængsling af en vis Venanzi er man ikke alene kommen i Besiddelse af hele Listen over Comiteens Medlemmer og Omstyrningsmændene, man har ogsaa opfundet Actstykker, som afløre alle Revolutionens Planer. Ovennævnte Venanzi, en rig Vager, var Revolutionsdirectoriets Generalsecretair og Archivarius. Hans Huus er et sandt Meisterstykke af Bygningskunst i sin Art: thi Murene, Væggene, Gulvene, Dørene og Vinduerne hørte alle ikke mindre til Sammenfærgelsen end Beboerne og de flittigste Besøgere af dette behynderlige Huus. I det Indre fandt man ubekjendte Smuthuller, hemmelige Afslukker, Falddøre og selv underjordiske Kjeldere. Man kunde komme til Huset fra tre forskjellige Gader, og desforuden førte hemmelige smaa Døre ind i Nabohusene. Fem snildt skjulte Bærelser tjente til Bureau for de af Venanzi afhængige fem Secretairer og deres Contoirpersonale. Den

samlende Masse af alle Actstykker, Sammensværgelsens Archiver, vare skjulte paa et Sted, hvortil Tilgangen befandt sig imellem to Døre i den tykke Muur. Desforuden førte Rum under Gulvet, som vare skjulte ved Tæpper og deslige, til Opbevaringsstederne for de vigtigste Papirer og et hemmeligt Trykkeri. For at komme til andre Værelser, maatte man trykke paa en Knap eller sætte en Fjeder ved et Maleri i Bevægelse, hvorpaa dette strax sprang ud af sin Ramme og lod en aaben Gang tilsyne. Det romerske Politi havde umuligt fundet Rede deri, hvis ikke Kapitain Elgi, som fuldbyrdede Fængslingen, havde haft en nøiagtig Plan over Huset at rette sig efter. Desuagtet varede Eftersøgningen i ikke mindre end 7 Timer. Funden blev: en Liste over dem, som havde skrevet sig for et Mindesmærke for Cavour; foruden mange ubekjendte Navne figurere paa denne Liste ogsaa Navnene paa offentlige Stjøger. En anden Liste indeholder Navnene paa de 5000 Indviede i Sammensværgelsen. En tredie Liste betegner Navnene paa dem, som skulde dømmes til Landsforvisning eller Døden i Tilfælde af at Revolutionspartiet seirede.

Warschan. „Dester. Volksfr.“ skriver: Den nye Erkebiskop af Warschau's Virksomhed og Leveviis erindrer om den christelige Kirkes Simpeltid i længst forgangne Tider, i hvilke dens Fyrster, undværende al indvortes Glands, udelukkende kun indviede deres Kræfter til deres Menigheder, de Syges Pleie og de Fattiges Understøttelse. Der hengaaer ingen Dag, uden at Erkebiskoppen besøger dette eller hiint Syge- eller Fattighuus, de jødiske ikke undtagne. I sit Palads har han kun taget sex Værelser til sit eget Brug, den øvrige Deel har han aftraadt til det geistlige Academie, og af sit Gehalt, som beløber sig til 12,000 Rubler, har han bestemt 9000 Rubler til Fattiges Understøttelse.

Koburg. Hvor er Tolerants at søge? Julius Frøbel, en Protestant og, efter hvad vi vide, ingenlunde gunstig stemt for Katholicismen, udkaster i sit Skrift om „den tydske Politiks Fordringer“ et meget tro Villedede af det saak. Gotha'ske Parti i Tydskland og anfører bl. A., at Gothaerne troede, at, siden Katholicismen havde begyndt at blive tolerant, Intolerantsens Tid nu maatte være kommen for Protestantismen. Denne Paastand har nylig ved en Beslutning af de som meget frivillig roste Koburg-Gothaer Stænder, atter vrist sig som fuldkommen sand. Hertugen af Koburg havde foreslaaet sin Fætter, Prinds August von Koburg-Gohary, til Regent under sin Fraværelse. Denne Prinds er een af de mest dannede og

ædleste Mænd; men han har den Ulykke, at han er Katholik, og da nu den Koburg'ske Forfatning driver Tolerantsen saa vidt, at den regjerende Fyrste ikke tør være Katholik, saa vilde Stænderne heller ikke staae tilbage i et saadant Punkt angaaende Tolerantsen og anerkjendte ikke engang en katholsk interimistisk Regent. Ikke nok, at Stænderne gjorde dette — de blive overøste med Noes i det svindsottige Blad „Zeit“. Naar en Katholik kun endnu har en Gnist af Trosfølelse, saa maa han med Uvillie vende sig bort fra en saadan Uforstammethed.

England. En Tilstaaelse. Den ultraprotestantiske Times omtaler Cardinal Wiseman's, Erkebiskoppen af Westminster's Fastehydrdebrev. Den Naade, hvorpaa Cardinalen omtaler „Italiens Gjenvordigheder“ og den i Irland herskende Nød og derhos bemærker: „forhaabentlig vil den engelske Regering idetmindste stjenke disse lidende Katholiker i Irland saa megen Sympathi, som den har stjenket Høduingerne i Indien under den derværende Hungersnød“, falder naturligviis ikke i Times's Smag. Det eneste Sted i Hydrbrevet, hvormed Times ytrer sig tilfreds, er den følelsesfulde Slutning, hvori Cardinal Wiseman udtaler sig om Prinds Alberts Død og Dronningens Enkesmerter. „Vi behøve,“ saaledes slutter Journalen sin indtil da meget uventlige Kritik, „vi behøve ikke først dette Beviis, for at overbevise os om, at Cardinalen dog i Grunden er en Englænder af Hjertet og trods sin Hengivenhed for Paven, en god Underfaat af Dronning Victoria. Ved alle sine Feil, som næsten ere uadskillige fra hans Embedsstilling, er han ikke nogen samvittighedsløs Fører for de romerske Katholiker i England; — ligesom denne Kirkemenighed heller aldrig har viist en Aand af politisk Utilfredshed siden Dronning Elisabeth's Dage. Sid nogle af dens irske Troesfæller kun vilde høre paa Dr. Wiseman's Naad, og de kunde lære af ham — ligesom ogsaa af de bedste af deres egne Biskopper — at undersøgtlig Trost og Agtelse for Loven heller ikke ere uforenelige med den frygtede Troesiver.“ Saaledes giver da endelig et høiprotestantisk Blad de af det saa ofte forhaandede Katholiker det Trosvidnesbyrd: „gode Underfaatter!“

Paris. Hvorledes man gjør Soldaterne fremmede for Kirken. Om ogsaa „Keiserdømmet“ byder over Millioner og anvender Millioner til Luxusbygninger, saa stæder fra Statens Side dog saa godt som slet intet for den militaire Sjølesorg, og det skyldes kun den franske Geistligheds utrættelige Over, saavel som forskjellige fromme Forenin-

gers (f. Ex. Vincentsforeningens) Bestræbelse, naar der i de store Garnisonsstæder i Frankrig bliver baaret Omhu for Guds-tjeneste og Militairets religiøse Undervisning ic. Regjeringen lod tidligere saadanne Bestræbelse have frit Spillerum; nu synes den at frygte for, at Soldaternes religiøse Opdragelse fremmer Hengivenheden for Kirken og dens betrængte Overhoved — man forbyder Soldaterne at gaae i Kirke! Den protestantiske „Kreuztg.“ tilskriver man derom fra Paris: „Høist karakteristisk for de sociale Tilstande i den franske Hovedstad er Geistlighedens Stilling til Militairøvrighederne, som tydeligt viste sig ved visse Keiligheder i og ved Kirken St. Paul i Forstaden St. Antoine. I denne Kirke havde i længere Tid Soldaterne fra de nærliggende Caserner forsamlet sig i stort Antal til religiøse Sammenkomster, som af Geistligheden vare bleve foranstaltede der særlig for dem. Man paastaar nu, for at forklare det store Antal Soldater (thi at virkelig religiøs Trang ogsaa kan føre Soldaterne til Kirken, tør man jo ikke indrømme), som tage Deel i hine Sammenkomster, at der med de gudstjenstlige Øvelser ogsaa skal have været forbundet et Lotterie, ved hvilket Soldaterne havde vundet Cigarer og Pølser; ligeledes skal Militairmusikken altid have spillet de nyeste Stykker, kort, Geistligheden skal have betjent sig af grovt sandselige Tillokkelser, for at fængsle Soldaterne til Kirken. Jeg veed nu ikke, om der overhovedet er noget Sandt ved dette Cigar- og Pølse-Lotterie i Kirken, jeg betvivler det; omendstjondt der her rigtignok forekommer Ting i Kirken, som man i Tydskland i det Mindste vilde holde for utrolige, saa vilde dog et Pølse-Lotterie være selv i Paris for grovt. Den herværende Geistlighed er fiin og forsigtig, et saa plumpt Kneb kan man dog ikke tiltroe dem, som Kirken stiller paa de farlige Forposter i Paris. Dog, det være som det vil, de øverste Militairautoriteter synes pludselig at have faaet en grusom Angest for, at Soldaterne mulig kunde hjemfalde til Kirkens Indflydelse! Det er derfor blevet Tropperne strengt forbudt at besøge Kirke-Conferencerne; de religiøse Bøger og Skrifter ere bleve fjernede fra Vagstuerne og Soldater straffede, som have læst paa Vagten (Nogle sige paa deres Post). Det forstaaer sig af sig selv, at Alt hvad der hindrer Disciplinen, maa bortryddes ved Militairautoriteterne, og at det vistnok er et stærkt Stykke, naar Soldater læse Opbyggelseskrifter, medens de staae paa Post og at de da med Rette maae straffes. Dog saaledes er det ikke, men den gode Forstaaelse, som bestod imellem Kirken og dens Børn i keiserlig Uniform, skal nu pludselig overføres; man bliver heel forstræffet ved den Tanke, at der i den keiserlige Hær kunde gives katholske Christne og Tilhængere af Paven; kort, man lukker Kirken for Uniformen

af Frygt for at befordre Hengivenheden for Paven! Soldaterne sige nu ogsaa ganske høit: „Vi drage til Felts imod Paven!“ Nærer man denne Plan i Tuilleriesne, saa er det sandelig ogsaa nødvendigt ikke at lade disse Soldater gaae i Kirke, hvor der bliver prædikeret Grefrygt for Paven. Denne Sag er maaskee ogsaa politisk vigtigere, end den synes ved første Blik.

Neapel. I et Castel ved Neapel hensejlede over 600 Fanger (som blot mistænkte for at være deres retmæssige Konge Frants II. hengivne). For nogen Tid siden reiste der sig iblandt dem Stemmer, for at forlange, at man enten skulde dømmes dem, hvis de vare skyldige, eller sætte dem i Frihed. Paa disse retfærdige Besvælinger svarede Piemonteserne saaledes: man kastede Bomber iblandt de Ulykkelige, hvorved tolv bleve dræbte og mange saarede. Siden ere de med Hænder og Fødder blevene lukkede i et Slags Straffeinstrument, som tvinger de Ulykkelige til hele Dagen at rulle omkring paa Gulvet.

Sardinien. Den ærværdige Biskop af Fossombrone, Msgr. Fratellini, er i Pesaro den 12. Marts bleven stillet for Eedsvorneretten for at have „fornærmet“ Stats- resp. Køn-Regjeringen. De Eedsvorne have virkelig erklæret Biskoppen for „skyldig“, hvorpaa Retten dømte ham til 3 Maaneders Fængsel og 100 Gyldens Mulct. Da de Eedsvorne bestaae af Folk, som have forraadt deres retmæssige Landsherre, Paven, og Landet til Piemont, saa maatte Biskoppen, som har bevaret sin Trostak, selvsforstaaelig erklæres „skyldig“, skyldig — i Trostak!

China. Et fransk Skib, „Decartes“, er afgaaet fra Marseille med Tropper og Passagerer, som ere bestemte til China og Cochinchina. Iblandt Passagererne befinder sig Msgr. Mouly, Biskop af Peking, som medbringer syv Missionairer og femten barmhjertige Søstre til at gjøre Tjeneste ved det europæiske Hospital, som skal oprettes der. Prinds Kong, Rigsforstander i China, har ogsaa allerede meddeelt de barmhjertige Søstre Tilbedelse til at oprette et Hospital for syge Chinesere.

Cochinchina. De Christnes Forfølgelse. Fra Hongkong, den 28. Jan. sidstl., tilskriver man Journalen Monde: „Det blodige Drama, som i 30 Aar og især i de sidste tre Aar har været opført i Keiserdømmet Anam, synes at have naaet sit Hødepunkt. Naar ikke Guds Barmhjertighed og Retfærdighed gribe ind, saa vil der af denne skjønne anamitiske Kirke om kort Tid kun endnu Ruinerne og Windet om dens

tidligere Blomstring være tilbage. Tyrannen Tu=Duc's Blodbefalinger maae have det Resultat, som de tilsigte, nemlig Udryddelsen af den christelige Religion i hele Riget Anam. For ikke længe siden berettede vi om den apostoliske Vicar af Cochinchina, Msgr. Cuenot's Fængsling. Nygtet gaar, at denne ærværdige Olding, som i 34 Aar har prædikeret Evangeliet i Anam, ikke havde legemlig Kraft nok, til at bære Fangenskabets Lidelser og at han er død i Fængslet. En anden modig Fjæmper for Troen, Msgr. Hermosilla, apostol. Vicar af Ost-Tongking er bleven tagen til Fange 20. October s. A.; Efterretningen derom kom først den 27. Jan. d. A. til Hongkong. Mandarinernes Glæde maa have været stor, da de saae denne modige Præst for sig, som de have forfulgt i mange Aar. Men Offerets Glæde vil ikke have været ringere, da det endelig saae den Palme nær, som en af hans Medbrødre, der stod i Ry for Hellighed, forudsagde ham før hans Afreise fra Spanien, en Palme, som denne Apostel har søgt i de 33 Aar, som han i Tongking har tilbragt under Apostolatets sværeste Arbejder. Hvad er der blevet af de øvrige Missionairer i Anam? Der mangler endnu Efterretninger, fordi Forbindelserne ere afslaarne, men det er meget at befrygte, at alle ere blevne et Offer for Forsølgelsens Maseri. Ifølge Blodbefalingerne ere de Christne fordeelte i de hedeniske Landsbyer; enhver christen Familie bliver bevogtet af fem Hedninger. De Christnes Huse og Aagre, ja selv deres Personer ere blevne Hedningernes Eiendom. Naar to christne Egtefolk erklære sig beredte til at træde paa Korset, Forløsningens Tegn, saa tør de blive sammen, men altid under den nævnte Bevogtning; naar de vægre sig, blive de skilte og overladte til Hedningerne. Christne tør kun gifte sig med Hedninger. Disse Edicter blive ikke et dødt Bogstav, som saa mange i tidligere Tid, men blive fuldbyrdede med utrolig Forbittrelse. Da de Christne ingen Huse have mere, saa kunne de heller ikke mere yde de europæiske Missionairer og indfødte Præster noget Afhyl. Dette var ogsaa Anledningen til den nævnte apostoliske Vicar Hermosilla's Fængsling. Da han ikke mere kunde finde et Afhyl paa Landet, saa maatte han leve paa en lille Baad og saaledes slakke omkring paa Floderne. Han og den apostoliske Vicar af Tongking, og en P. Dominicaner, som befandt sig hos ham, bleve kjendte ved en Deserteur, der strax angav dem og saaledes blev benaadet. Hvilken Glæde for Mandarinerne, med eet Slag at fange tre europæiske Præster! En heel Flaade af Smaafartøier blev udsendt til at forfølge Baaden. Den apostol. Vicar af Tongking og P. Dominicaneren kunde redde sig; men sandsynligviis ere de kort derefter faldne i Forsølgernes Hænder. Msgr. Hermosilla blev som Fange ført til Provindsens Stormandarin. Da han vilde træde

ind i Paladset, faae han paa Dørtrinnet et Kors liggende. Ved dette Syn blev han staaende og sagde høit og bestemt: „Naar I ville, at jeg skal træde ind, saa tager dette Kors bort!“ „Nei, De skal gaae over det under enhver Betingelse!“ blev der svaret ham. Tilslidst indfaae man, at man intet kunde udrette med ham og Korset blev taget bort. Paa Mandarinens Spørgsmaal svarede den Fanguer, at han var 63 Aar gammel, havde forkyndt Evangeliet i Tongking i 33 Aar og havde boet overalt, hvor der var Christne. Msgr. Hermosilla blev derpaa ført i Fængsel; man lader ham bevogte af 50 Soldater, fordi man frygter for, at Folket skal gjøre Oprør og befrie ham. Det er Alt, hvad vi hidindtil vide om dette Tyrannen Tu=Duc's nye Offer. Trods alle Bestræbelser for at sætte os i Forbindelse med det Indre af Tongking, have vi hidindtil ikke kunnet erfare Enden paa denne Sag. Hvad bliver der af det vestlige Tongking med dets to Biskopper og tre Missionairer? Siden Juli 1861 have vi ikke hørt det ringeste Livstegn derfra. Endnu engang: vi frygte meget for, at alle Europæere ere omkomne. Ligesaa mangler der Efterretninger fra Mellem=Tongking og det nordlige Cochinchina.“

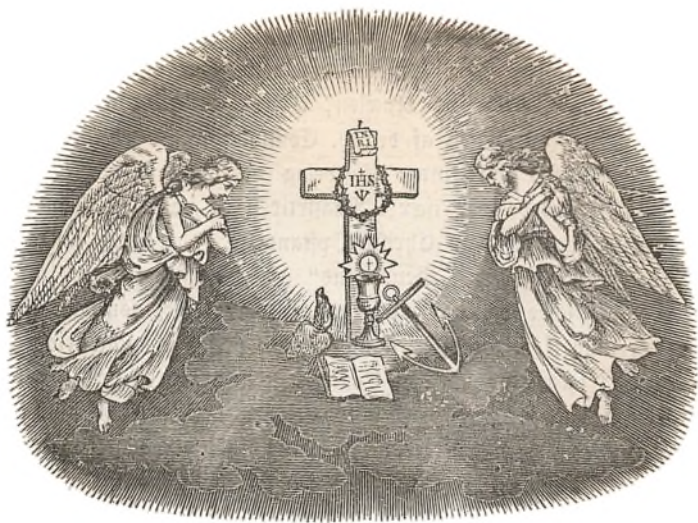
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 4. Mai. — 2den Søndag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 11. Mai. — 3die Søndag efter Paasse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Fredagen d. 16. Mai. — De hh. Apostelfyrster Petrus' og Paulus' festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7 og 8 $\frac{1}{4}$; Mandag, Onsdag og Fredag ogsaa Kl. 6; om Torsdagen sidste h. Messe med Udskilling af det h. Sacramente. Hver Loverdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommisſionair, Hr. Kunsthandler **C. A. Blaufenstein**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøgladere; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 10.

Søndagen den 18de Mai.

1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Cardinal Belarmin's Dagsorden. — En Tilretteviisning. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Berlin. Frankrig. Østerrig. Wien. Tyrol. Sardinien. Nordamerika.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Thom. Communionen kunde man gjerne modtage knæ-
lende; men hvad skal dog ellers denne Afvevling med at knæle
og staae og saa denne Stik at folde Hænderne o. desl. betyde?

Fr. Om jeg hidindtil endnu ikke har givet en udtrykkelig
Forklaring derom, saa har jeg dog ellers sagt meget, hvoraf du

ogfaa let kunde have befvaret dig dette Spørgsmaal, nemlig fordi denne Staaen og Knælen, ligesom ogsaa den Skik, at knæle ved Modtagelsen af den h. Communion, er et sindbilledligt Udtryk for vort indre Sindelag og vore indre Følelser. Staaende bede vi, især i Paasketiden og paa alle Søndage, til Grindring om Jesu Christi Opstandelse, staaende synge vi de befjendte Lovsange „Benedictus“ og „Magnificat“, til Tegn paa vor Glæde og Erkjendtlighed for vor Forløsnings store Velgjerning, som i disse Psalmer bliver priset af Zacharias og Maria; staaende høre vi Evangeliets Læsning eller Afsyngelse, til Tegn paa Trost og Standhaftighed i Troen og til Tegn paa vor Beredvillighed til at høre og følge Evangeliets Lærdomme. Et lignende Sindbillede finder Sted, naar bevæbnede Krigsfolk bivaane en høitidelig Gudstjeneste; de drage da Sværdet eller tage Geværet i Armen, for at tilkjendegive, at de ere beredte til at drage ud og forsvare Jesu Christi Lære imod vantroende Fjender. — Knælende bede vi til Tegn paa vor Ydmyghed, idet vi som syndige Mennesker og usle Orme vise os for Guds uendelige Hellighed og Majestæt. Saaledes bade knælende den h. Petrus (Apostl. Gj. 9, 40.), den h. Paulus med de Ældste fra Ephesus (Apostl. Gj. 20, 36); den samme Apostel knæler med dem, som fulgte ham til Afsked, ned ved Strandbredden, for at bede (Apostl. Gj. 21, 5.). Knælende tilbade de tre Vise Frelseren i Krybben (Matth. 2, 11.); knælende bad selv Guds Søn i Gethsemane Have til Sin himmelske Fader (Matth. 26, 39.); knælende og liggende paa Ansigtet skildrer den h. Johannes os i sin hemmelige Aabenbaring (4, 10.) de fire og tyve Ældste, som omgive Lammets Throne i Himmelen. Derfor har det ogsaa til alle Tider været almindelig Skik iblandt de Christne at forrette en ydmyg, inderlig, indstændig Bøn i knælende Stilling. Saaledes siger allerede Tertullian (2. Aarhundrede): „Hvis de Christne Soldater i Keiser Marcus Aurelius' Hær ikke ved Fasten og Bøn paa Kne havde bedet til Gud om Regn, saa vilde hele den øvrige Krigshær, som bestod af hedenske Soldater, have vansmægtet af Tørst.“

Ligesaa forholder det sig, naar Hænderne foldes eller udstrækkes under Bønnen. Naar vi bede med opløstede og udstrakte Hænder, saaledes som Præsten hyppigt gjør det ved Alteret og saaledes som det paa mange Steder, især i Østerlandene, ogsaa er Skik hos de Troende, saa følge vi deri Moses' Exempel, som paa Bjerget bad med opløstede Hænder, medens Josva og Israels Folk kæmpede i Dalen imod Amalekiterne. Vi følge ogsaa Apostelens Raad, som (1 Tim. 2, 8.) siger: „Jeg ønsker, at Mændene allevegne maae bede idet de opløste hellige Hænder uden Brede og Riv“; vi erindre os i denne Stilling om vor Frelser, Som ogsaa paa Korset med udstrakte Arme bad for os til Sin himmelske Fader. Denne Legemsstilling er paa en Maade en Efterligning af Korsets Tegn, og idet vi under vor Bøn efterligne den Korsfæstedes Stilling, udtrykke vi derved, at vi kun ved Frelserens Korsdød kunne haabe at opnaae Bynhørelse og Meddelelse af guddommelige Velgjerninger. Naar vi derimod bede med foldede Hænder, saa er det som om vi med den hofkærdige Qvinde i Evangeliet vilde klynge os fast ved Jesu Fødder som et Frelsens Anker, eller som om vi, liig Patriarchen Jacob, holdt „Herrens Engel“, nemlig vor dyrebare Frelser, denne „det store Raads Engel“, tilbage og ikke vilde slippe Ham, førend Han først har velsignet os og lovet at ville opnaae os de forønskede Naadegaver af Sin himmelske Fader.

Det er nok sandt, at denne Legemets, Hændernes og Hovedets og de øvrige Lemmers udvortes Stilling ikke gjør noget til Hovedsagen i Bønnen; thi Bønnen er kun en Opløftelse af Aanden og Hjertet til Gud; men man kan alligevel ikke negte, at Legemets udvortes ydmyge og beskedne Stilling har stor Indflydelse paa selve vort Sindelag, vækker og styrker den andægtige Stemning i os og letter saaledes Aandens indre Opsving til Gud. Magdalena havde ellers ligesaa vel kunnet bede om Tilgivelse liggende paa en blød Hynde, som knælende ved Frelserens Fødder, og hiin Qvinde i Evangeliet kunde have bedet ligesaa indtrængende om Befrielse fra sin Blodflod siddende i en magelig Bærestol, som hun gjorde, idet

hun bagfra sneg sig til og med skjælvende Frefrygt rørte ved Frøndsens af Frelserens Klædebon (Luc. 8, 44.). Saaledes som Mennesket er indvortes beskaffent, saaledes viser det sig udvortes, og vi kunne umulig troe, at et Menneske i Sandhed skulde være gjennemtrængt af den levende Bevidsthed om sin Usælsked, af den retfærdige Skamsfølelse over sine Synder og af sin Guds virkelige Nærværelse, naar han i Kirken ret mageligt læner sig med Nyggen eller med Albuerne imod Stolen eller Væggen, naar han enten med en Pharisæers trodsige Mine eller med en Religionspotters ligegyldige Ansigt staaer med Hænderne i Kommen, kaster sit Die paa Alt og Alle og i en saadan Stilling ramser sine Bønner op. Men see vi derimod Nogen i den bodfærdige Tolders ydmyge Stilling at slaae sig for sit Bryst og læse sin Bøn med nedslaaede Øine og under ustrømtebe Suk, da kunne vi med Rette antage, og selv Tøder og Hedninger, som see ham i denne Stilling, ville antage, at hans Bøn ogsaa er alvorlig meent, at hans Aand er samlet, hans indre Andagt levende og hans Hjerte opløstet til Gud; en saa naturlig og snæver Forbindelse har Legemets udvortes Stilling med Bønnens indvortes Aand.

Thom. Det kan jo rigtignok ikke negtes; men hvorfor fjerner og forbyder man da i den katholske Kirke saa Meget, som visse ogsaa kunde tjene til at forhøie Andagten; hvorfor meddeler man f. Ex. den h. Communion ikke, ligesom Christus Selv har gjort det, under tvende Skikkelser? Det vilde dog, afseet fra alt Øvrigt, visse være langt smukkere og opbyggeligere, at modtage det h. Sacramente paa den af Christus anordnede Maade under begge Skikkelser, end kun under den ene, Brødbets? Jeg kan ikke negte, at dette Spørgsmaal ofte er blevet mig gjort af Protestanter, og jeg har aldrig kunnet svare noget Grundigt derpaa.

Pr. I dette Tilfælde er du mere at beklage end den katholske Kirke. Jeg skal forresten ret gjerne ogsaa oplyse dig om de Grunde, hvorfor Kirken har anordnet dette. Havde Kristus ubetinget befaleet, at Communionen skulde modtages af enhver Troende under begge Skikkelser, saa havde det rigtignok ikke

staaet i Kirkens Magt at gjøre nogen Forandring deri; men da netop dette ikke er Tilfældet, og vi i det allerhelligste Sacramente ligesaa vel nyde Christus heel og udeelt under een Skikkelse, som under to, saa kunde Kirken af andre vigtige Grunde foranlediges til ogsaa at anordne, at de Troende skulde modtage den h. Communion under een Skikkelse. Disse Grunde ere, at 1) mange Mennesker af medfødt Modbydelighed hverken kunne taale Vinens Lugt eller Smag, og da allermindst under en svær Sygdom; 2) fordi der ved den h. Communionens Uddeling meget let kunde berygtes en Vanhelligelse af det allerhelligste Sacramente. Hvor let kunde det nemlig ikke skee, ja hvor sikkert kunde det ikke forudsæes, at der især ved en stærk Tilstrømning af flere tusinde Communicanter paa een Gang, kunde blive spildt Noget af Vinens h. Skikkelse, især naar uforfigtige Børn, svage og zittrende gamle Mennesker eller ogsaa andre ubehændige Folk kom til Herrens Bord? Endelig 3) har Kirken truffet og fastholder denne Anordning, for derved strax fra første Færd at gjendrive nyere Branglæreres falske Paastande og Værdomme, som om Christus ikke var heelt tilstede under enhver af begge Skikkelser. I de første Tider havde Kirken engang befalet det lige Mødsatte, nemlig at Alle ogsaa skulde nyde den h. Communion under Vinens Skikkelse, fordi der dengang gaves andre Branglærere, som foruden mange andre Urimeligheder paaastode, at Vinen var en Skabning af Djævelen og derfor vægrede sig ved at modtage Communionen under Vinens Skikkelse.

Thom. Er det da ogsaa ganske vist, at Christus ikke har foreskrevet at modtage Nadveren under tvende Skikkelser?

Br. 1) Alterets helligste Hemmelighed er af Jesus Kristus ikke blot bleven indstiftet som et Sacramente, men ogsaa som et Offer, som et ublodigt Offer, hvilket den næste Dag, nemlig Langfredagen, skulde blive fulgt af det blodige Korsoffer. Nu skulde og maatte efter Jesu Christi Villie det ublodige Offer i den sidste Nadvere være et sandt Forbillede paa Hans blodige Korsoffer. Han siger derfor ved Indstiftelsen til Sine Apostle: „Gjører dette til Min Ihukommelse!“ det er, saaledes

som den h. Paulus forklarer det i sit Brev til Corinthierne: til Minde om Hans Korsdød; „saa ofte I æde dette Brød, skulde I forkynde Herrens Død“, d. v. s.: I skulde forestille og erindre eder og ligesom paany høitideligholbe Herrens Død, „indtil Han kommer“, nemlig saalænge Verden staaer, indtil Christi anden Ankomst paa Dommedagen (1 Cor. 11, 26.). Men den h. Nadvere vilde ikke have været noget fuldkomment Forbillede paa Christi Lidelse, naar den kun var bleven indstiftet under een Skikkelse; og ligesom Jesu Christi Legeme og Blod ved Korsdøden bleve paa en sand, virkelig og synlig Maade affondrede fra hinanden, saaledes maatte ogsaa ved de tvende fra hinanden forskjellige og affondrede Skikkelser af Brød og Viin hiin Adskillelse og Affondring af Jesu h. Blod fra Hans h. Legeme paa Korset fremstilles i et hemmelighedsfuldt Sindbillede. Eftersom nu Apostlene ved den sidste h. Nadvere bleve af Kristus beskikkede (ordinerede) som dette ublodige Offeres Præster, maatte de efter Jesu Christi Befaling og Exempel ogsaa gjøre det Samme som Kristus gjorde, d. v. s., de maatte fuldbyrde den h. Hemmelighed under begge Skikkelser. Kristus siger udtrykkeligt og paa en befalende Maade til dem: „Gjører det (Samme, som Jeg nylig har gjort) til Min Ihukommelse“ (Luc. 22, 19.). Deraf følger imidlertid ingenlunde, at denne Apostlene og deres Efterfølgere givne Befaling ogsaa skulde gjælde for alle andre Christne, eftersom jo heller ikke Herrens øvrige Disciple, Kvinderne og selv den guddommelige Frelseres Moder, vare nærværende ved Indstiftelsen af det h. Sacramente.

2) Kristus Selv og Apostlene give os desuden ogsaa et Exempel paa en Communion blot under Brødets Skikkelse. Da Frelseren nemlig i Emaus sad til Bords med Disciplene, „tog Han Brødet, velsignede og brød det“ (Luc. 24, 30.), hvor altsaa kun Brødets ene Skikkelse udtrykkeligt omtales. Men at Kristus ved denne Leilighed virkelig har givet Sine Disciple den h. Communion, lære de fornemste af Oldtidens hh. Kirkesædne, f. Ex. Hieronymus, Augustinus, Chrysostrimus m. Fl. — Tilgemaade hedder det i Apostlenes Gjæringer (2, 42.): „De holdt sig varagtige i Apostlenes Underviisning, i Brødets

Brødelse og Bønnen", hvor der ved Brødets Brødelse menes den h. Communion's Annammelse under een Skikkelse. — Endelig tillægge Christus og Apostlene Brødskikkelsen alene det h. Sacramentes hele Kraft og Virkning, uden at omtale Kalken; saaledes f. Ex. Joh. 6, 52 ff.: „Hvo som æder af dette Brød, skal leve evindeligt, og det Brød, som Jeg vil give, er Mit Kjøb for Verdens Liv", og I Cor. 10, 17.: „Fordi der er eet Brød, udgjøre vi, saa mange vi end ere, eet Legeme; thi vi æde Alle af det ene Brød." Hvor Apostelen taler om den uværdige Communion (I Cor. 11, 27.), siger han: „Den, som æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdigen, han er skyldig i Herrens Legeme og Blod"; enten altsaa det Ene eller det Andet nydes, saa er det Frelserens Legeme og Blod, som nydes.

3) Den ældste Tids Christne handlede paa samme Maade. Kunde Nogen formedelst Sygdom eller af andre Aarsager ikke bivaane den h. Messse for at modtage den h. Communion, saa var det ganske almindelig Skik, at en Diacon meddeelte ham den i Hjemmet. Eneboerne havde Tilladelse til at tage den h. Communion med sig til deres Eremitboliger i Orkenen og bragte den til hverandre, for at nyde den, hvis der ikke var nogen Præst i Nærheden. Biskopperne sendte den ved Diaconer til hverandre, til Tegn paa det indbyrdes kristelige Samfund. Ligeledes var det Skik i Forsølgelsens Tider, at de Troende ikke alene modtog den h. Nadvere i Kirken, men ogsaa toge den med sig hjem og opbevarede den, for i Farens Dieblik at kunne styrke sig med dette „de Stærkes Brød". Endelig bleve de Dødsfugte berettede med det h. Sacramente som Vandringsbrød, og til denne Ende blev Dette jo ogsaa altid opbevaret i Kirken. Men i alle disse Tilfælde var det altid kun Brødets Skikkelse, som man nød, tilsendte hverandre eller opbevarede i Kirken.

(Fortsættes.)

Cardinal Bellarmin's Dagsorden.

Bed al den Flid, som Cardinal Bellarmin indviiede sine Studier, glemte han ikke at øve Gudfrygtighed og tabte ikke, som det saa ofte skeer, Hjertet over Forstanden. Omhyggelig vaagede han over sit Hjerte, for at ikke forfængelig Ergjerrighed under hans Studeringer skulde indsnige sig i det. Til dette Niemed fastsatte han sig selv nogle Regler, efter hvilke han besluttede at indrette sit Liv. Man fandt disse efter hans Død iblandt hans Papirer og har aftrykt dem til Nytte for Andre. De lyde saaledes:

„Naar du vaagner om Morgenen og seer Dagslyset, saa betænk, at du er en Fremmed i dette Liv og ikke har Andet at gjøre, end paa dine Veie strax at stræbe hen til Gud. Under saadanne Tanker vil du bede Gud om, at Han befrier dig fra din svære Byrde. Ved Betragtningen og ved den h. Messie søg saa meget som muligt at blive eet med Gud; gjør dig ingen Sorg over, om du end ikke har nogen følelig Andagt, men overvei vel, at det ikke er dig, som offerer, men Jesus Christus, Som du isører dig og Hvis Person du, rigtignok ikke efter Fortjeneste, repræsenterer. Naar du har rensset din Samvittighed i Skriftdomstolen, saa udghd dig i lutter Kjærlighed til Gud, overtænk din Sjæletilstand og nedskenk dig derpaa i Jesu Christi Blods røde Hav. Naar du paaklæder dig eller spiser, saa tænk paa Guds Nærværelse. Gjør Intet, uden i en god Mening, ja begynd Alt med stor Tillid og i Opblik til Gud, prøv Alt først med Guds Lys. Naar du hviler fra Arbeidet, saa tør du tænke med Glæde; vær venlig og sørg for, at du indvier Gud dine Kræfter og Hensigter. Naar du om Aftenen gaaer til Ro, saa forestil dig ret levende, hvorledes Christus udstrakte Sine Lemmer for os paa Korset, og vent paa Sønnen med saadanne Tanker, liggende paa din Frelseres h. Sidevunde.“ — — Simpelt efter Ordlyden, men meget til Overvielse!! —

En Tilretteviisning.

En gammel Bondekone gif, idet hun bad halvhøit for sig selv, op ad det høie Bjerg, som ved den lille Landsby N. i Rhinbairn stolt kneiser over hele Omegnen og paa sin Top bærer en meget besøgt Balsfartskirke.

„Hvor vil I hen, lille Mo'er?" spurgte Skovrideren, som netop kom ned ad Bjerget og ikke var nogen stor Ven af Valfarter og allerede tusinde Gange havde overfjeldet „de dumme Mennesker", som mpsommeligen bestege Bjerget og kom forbi hans Bolig, for at gaae i Kirke. Han var derimod vant til, hver Aften at gaae ned til Landsbhyen, for „paa Postgaarden", som der tillige er Beværtningssted, at drikke et Glas Viin med sine Venner.

„Hvor vil I hen, lille Mo'er?" spurgte han Konen.

„Op til Vor Fruekirke, Hr. Skovrider!"

„Saa? Har I da ingen Kirke derhjemme, hvor I ligesaa godt kan ære Guds Moder, som her oppe paa Bjerget; hvorfor løber I da altid herop?" — Bondekonen saae forundret paa den oplyste Herre: „Ah, Hr. Skovrider!" svarede hun derpaa, „har I da ikke selv nogen Viin i Kjelderen (hun vidste nok, at Skovrideren havde mangt et Fad liggende i sin Kjelder), som I ligesaa godt kan drikke deroppe, som dernede paa Postgaarden; hvorfor løber I da hver Dag derned?"

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I det hemmelige Consistorium af 7. April har den h. Fader besat 13 vacante Bispestole, deriblandt 4 i Frankrig (Mans, Gap, St. Brienc, St. Claude). — I dette Consistorium adspurgte den h. Fader samtlige Cardinaler, den ene efter den anden, om deres Mening i Henseende til de tre japanesiske Jesuiter Paul Miqui's, Johan de Gota's og Jacob Rufai's Helligerklæring. Efterat Secretairen ved Riternes Congregations Betænkning var oplæst og Cardinal-Præfecten Patrizi havde givet en Detail over hine tre Saliges Martyrød, adspurgte den h. Fader Cardinalerne, om der efter deres Mening kunde skrives til hine tre Saliges Helligerklæring; samtlige Cardinaler bejaede dette Spørgsmaal. Den h. Fader erklærede derpaa, at det var hans Villie, at hine tre Saliges Helligerklæring skulde fuldbyrdes paa samme Tid som de 23 Franciscaneres. — Fra det 10de Aarhundrede indtil nu have Paverne canoniiseret 189 Helgener. Den sidste Helgenerklæring fandt Sted under Gregor XVI. i Begyndelsen af Mai Maaned 1839. Den angik den h. Alphons Viguori, den h. Frants de Geronimo, den h. Johan Joseph af Korsæt, den h. Pacificque og den h. Veronica Juliani.

For det Meste vente Paverne indtil flere Canonisationer kunne fuldbyrdes paa eengang.

— Der bestaaer som bekjendt mange Broderskaber i Rom, hvis eneste Diemed det er at udstyre trængende unge Piger, for at bevare dem fra Fattigdommens Fristelser og gjøre dem Indtrædelse i et Kloster eller i Egtstanden mulig. Det rigeste af disse Broderskaber, nemlig det „til Mariae Bedudelse“ ved Minerva-Kirken, har i 23 Aar udgivet en Sum af 462,550 Scudi (900,000 Rdlr.) til 14,548 unge Piger. 3 Aar beløb deres Antal sig til 784, som ialt erholdt 24,510 Scudi (48,000 Rdlr.).

— Den h. Fader har sendt et Marmor-Crucifix og et pragtfuldt, med Guldbogstaver trykt og rigt indbundet Breviar til Udstillingen i London. Crucifixet er bestemt for Biskoppen af Southwark og Breviaret for Cardinal Wiseman. Cardinal Antonelli har ligeledes sendt nogle Konstgjenstande til Udstillingen. Der er fra Rom afgaaet til London en heel Samling af cislærede Arbeider, 55 Malerier af forskjellige Kunstnere, 50 Sculpturer, 5 Mosaikbilleder og talrige Mosaikplader, mange Broncegenstande, Sølvfager og Sølvkar, 50 pavelige Skuepenge, som ere slaaede i den pavelige Mønt, Silkestoffer, kostige Perler, forarbejdet Marmor, imiterede etruskiske Vaser, Luxusmarmor fra de romerske Steenbrud o. s. v. Forøvrigt maa bemærkes, at de største Kunstnere, saasom Tenerani, Podesti, Coghetti og Minardi, endnu ikke havde affendt Noget.

Kjøbenhavn. Ved en Skrivelse af 23. April sidstl. underretter vor Høiærværdigste Biskop og Apostoliske Provicar Paulus Præsterne i Diocezet Ssnabrück og Missionerne om, at Høisamme i Overensstemmelse med den hellige Faders Indbydelse til alle Kirkens Biskopper agter at reise til Rom for at overvære den høitidelige Canonisationsfest. Under Biskoppens Fraværelse er Diocejets og Missionernes Forvaltning betroet til Hr. General-Vicar og Domdechaut Beckmann. Baade sin Reise og den hellige Faders Anliggende ønsker Høisamme anbefalet til Geistlighedens og alle Troendes andægtige Forbøn. — Som vi senere have erfaret, har vor Høiærv. Biskop d. 13. ds. sluttet sig til Biskoppen af Münster og i Forening med denne Prælat og flere andre Geistlige og høitstaaende Lægmænd tiltraadt Reisen over Marseille, hvorfra et fransk Dampskib paa eengang skal føre over 60 franske og tyske Biskopper til Civitavecchia i Kirkestaten. Mod Slutningen af Juni Maaned tænker vor Overhyrde at være tilbage i Ssnabrück.

Berlin. Den evangeliske Prædikant Laake's Tilbagetrædelse til den katolske Kirke har vakt stor Opsigt i alle kirkelige Kredse. Uddannet ved det hæværende Universitet og navnlig i Professor Hengstenbergs Skole, havde han allerede for nogle Aar siden fattet Meninger, som i deres videre Udvikling med Consequents maatte føre til det nu opnaaede Maaal. Allerede under sin hele academiske Løbebane glædede han sig ved sine Læreres Guust, og det Samme var Tilfældet hos hans kirkelige Foresatte; thi neppe havde han naaet den kanoniske Alder, førend han for omtrent halvandet Aar siden blev befordret til et Embede i Teherbecklin. Der kom den Tanke, som altid greb ham mere og mere, til fuldstændig Udvikling, og den 25. Marts d. A. frasagde han sig Protestantismen, idet han aflagde den katolske Kirkes Troesbekjendelse. Personer, som stode den haabefulde Convertit nærmere, ere af den Overbeviisning, at dette hans Skridt er Frugten af den modneste Overveielse og de grundigste Studier. Som vi høre, har Hr. Laake stillet sig til Disposition for Hystbiskop Dr. Förster i Breslau, i hvis Nærhed han for Tiden opholder sig.

— Den til Gunst for det katolske Vaisenhuus i Berlin og Potsdam i det kongelige Skuespilhusets Concertsal stedfundne Udstilling i Forening med Salget af Gaver, har leveret et Resultat, som langt overstiger Forventningerne, idet Netto-Indtægten udgjør 5,800 Thlr. Dette rige Udbytte af Kjærlighedsgaverne sikrer Anstalten, for hvilken de vare bestemte, dens fremtidige Bestaaen og derved for Fremtiden en omhyggelig Pleie og Opdragelse for tallose fattige Forældreløse.

Frankrig. Erkebiskoppen af Toulouses Hyrdebrev. I hele den revolutionaire Presse har der reist sig en almindelig Storm imod Erkebiskoppen af Toulouse, Wisgr. Desprez, fordi han i sit Hyrdebrev indbyder sit Dioces til at høitideligholde Mindedagen for Staden Toulouses Redning af Huguenoternes (Calvinisternes) Hænder den 16. Mai 1562. Man forekaster Erkebiskoppen, „at han udtrykkelig har anordnet Jubilæet til Høitideligholdelse og til Glæde over det gruelige Menneskeslagteri i Toulouse, hvorved der dengang omkom 4000 Calvinister“, og opfordrer Regjeringen til at forbyde Festen. Saadant er ogsaa skeet, idet Moniteuren har bekjendtgjort, „at alle Processioner udenfor Kirken ic., som have Hensyn til Jubilæets Høitideligholdelse, ere blevne forbudne“. Erkebiskoppen har derpaa i et Blad ladet erklære, at han havde troet, som Biskop at burde opretholde den hundredaarige Mindesfest, som nu engang bestaaer i Dioceset Toulouse; ikke den blodige Kamp og dens Rædsler skulde blive feirede, men man vilde takke

Himmelen for, at den sande Tro er bleven bevaret for Staden og Diøceset. Hvad nu angaaer vor Mening om denne Fest, saa troe vi, at Erkebiskoppen maastee havde gjort bedre i ikke at anordne Sæcularfesten. En Kirkefest til Minde derom bliver hvert Aar feiret i Toulouse, og da de republicanske Autoriteter i 1848 vilde forbyde Festen, kom hele Befolkningen i Oprør, Tusinder styrte med Raabet: „Religionen leve!“ gjennem Gaderne, og Autoriteterne lode da Processionerne foranstalte med overordentlig Pragt, for kun at berolige de ophidsede Gemytter. Man vilde ikke have dadlet Erkebiskoppen for, at han vilde lade denne Fest feire paa sædvanlig Maade, men at lade feire en overordentlig Sæcularfest, maatte i vor Tid vistnok vække mange Betænkeligheder. De Revolutionaire fik kun derved Vaaben i Hænde. Iøvrigt ere vi langt fra at ville billige Democraternes dumme Strig imod Erkebiskoppen; deres Hyklereri viser sig ogsaa her. Kampene i Toulouse for tre hundrede Aar siden ere kun Dele af de religiøs-politiske Borgerkrige, som dengang hævede Frankrig og bleve førte med ikke mindre Forbittrelse fra Calvinisternes end fra Regjeringens Side. Seire over de Legitime Regjeringer, og om end Grindringerne derom ere nok saa sørgelige, tør efter disse hylkerste Liberales Mening nok feires, men ikke Seire over Oprørere, thi det vare Hugenotterne eller Calvinisterne dengang. For at gjøre dette klart, hidsette vi i det Følgende en kort historisk Oversigt over de Begivenheder, til hvilke Biskoppen i sit Hyrdebrev sigter: Det usalige religiøse Schisma i det 16de Aarhundrede havde ogsaa fæstet Rod i Toulouse, da Georg d'Armagnac besteg den derværende erkebiskoppelige Stol. Ved hans oplyste Midkjærhed gjorde den katholske Sag, som før ham var meget forfulgt, synlige Fremskridt. Ophidsede derved, men især ved Fanatikerens Bavelles, var det Calvinisterne, eller som de dengang kaldtes, Hugenotterne, som først grebe til Vaaben og forflyttede Troesstriden fra Prædikestolen ud paa Gaden: Katholikerne fulgte dem paa Kamppladsen. I flere Dage og Nætter vedvarede Gadekampen med stor Forbittrelse; Hugenotterne, som seirede paa flere Punkter, udgøde deres Raseri over Kirker og Kloostere paa en forfærdelig Maade — Nournerne af St. Pantoleon f. Ex. bleve først skjændede af dem, derpaa allesammen nedslæbde. Men den endelige Seier blev dog paa Katholikerne Side, og det kan ikke negtes, at nu ogsaa disse udøvede skrækkelig Gjengjældelse. Hvo som kjenner hiin Tids Historie, vil neppe forundre sig derover, og allermindst eensidig fordømme Katholikerne. De saakaldte Troeskrige havde dengang, i Frankrig saavel som andensteds, en overveieende verdslig og politisk Charakter og bleve fra begge Sider førte med al en Partikamps Forbittrelse og Grusomhed. Efter hiin Seier i A. 1562 sluttede

Touloufes Katholiker sig til Guiserne og oprettede den berømte „Ligue“; Huguenoternes Anførerste, Johanne af Albret, paakalbede derimod Englændernes Hjælp, som nu ligeledes i Religionens Navn udøvede Næbsfælgjæringer i det sydlige Frankrig, hvormed selve Bartholomæusnatten i Paris ikke i fjerneste Maade kan maale sig. Saa meget om selve Begivenheden, saaledes som den bliver fremstillet af den upartiske Historie; hvad dens kirkelige Mindesfest nu angaaer, saa kunde denne naturligviis aldrig gaae ud paa at fejre selve de blodige Tildragelser, men kun den politiske og religiøse Fred, som var en Følge af Katholikernes Seier. Naar en Regjering f. Ex. lader fejre en religiøs Takkefestid for en vunden Seier, er det jo heller ikke det i Anledning af denne Seier udgydte uskyldige Blod, men den gode og retfærdige Sags Seier selv, som kan være Gjenstand for en saadan religiøs Festlighed, og det er vist endnu aldrig faldet Noget ind, derfor at dadle en Regjering.

Osterrig. Geistligheden i Diøceset Budweis hidrog i f. A. ikke mindre end 18,000 Gylde til veldædige, ikke recent kirkelige Diemed (f. Ex. til Brandlidtes Understøttelse ic.). Ligeoverfor denne Velgjørenhed af den ingenlunde godt afslagne Geistlighed, turde man vel spørge vore liberale Skrighalse, hvad da de og de dem aandsbeslægtede Børsmænd, Capitalister og Slaveholdere (o: Fabrikanter) gjøre, for at lindre menneskelig Nød og befordre almecnyttige Anstalter.

Wien. Protest. Det Product, som det „confessionelle Udsbud“ af Deputeretkammeret i Wien har smedet sammen imod den katolske Kirke, fremkalder i alle Kronlandene den mest afgjorte Uvillie, og overalt forberedes Protester imod dette saakaldte „Religionsedict“. Protesten fra Linz, som allerede 28 Menigheder have tiltraadt, lyder saaledes: „Høie Huns! Majoriteten af Udsbudet for confessionelle Anliggender har forelagt det høie Huns Udkastet til et Religionsedict. — Dette Udkast maa formedelst sin Anmasselse og de deri udtalte anti-christelige Grundsetninger oprøre ethvert troende Sind og opfordre enhver Samvittighed til at protestere derimod. — Undertegnede katolske Mænd hengive sig gjerne til det Haab, at det høie Huns med Kraft vil optræde imod en saadan Udskeielse. Men efterat Majoriteten har valgt saadanne Mænd i Udsbudet, som trods den agtværdigste Minoritet vove at komme frem med et saa u hørt Udkast, kunne vi ikke undertrykke den Bekymring, at ogsaa Majoriteten af det høie Huns muligens kunde tiltræde det — og vi ansee det derfor for vor Pligt, i Frihedens, Religionens og Fædrelandets Interessse, høitideligt at protestere imod Udkastet. — 1. Vi protestere imod

Udkastet, som hylker Frihed, men i Sandhed forhaaner Friheden, som forvandler den i de første Sætninger lovede Frihed til Trældom og Tvang i de følgende. Thi hvad er „Troes- og Samvittighedsfrihed“, naar Eden skal aflægges paa Love, som Troen og Samvittigheden forkafter? Hvor er der „selvstændig Bestyrelse og Forvaltning af de egue Anliggender“, naar Staten ved modsatte Anordninger i sin formeentlige Interesse tør hindre eller ophæve den? Naar den underkaster Kirkens Forstandere og dens Forsamlinger uberettiget Formynderstab og Control? — Hvor er der Troes- og Samvittighedsfrihed, naar Staten berører Religionsansættelserne deres Ungdoms Opdragelse, og ved den selvtagne Afgjørelse over Ægteskabernes retslige Gyldighed indskrænker Kirke og Samvittighed? Hvor er der endnu en Skygge af Frihed, naar Ordenslivet afhænger af Stats-tjenernes Vilkaarlighed? Der er ingen Frihed mere, der hersker kun Staten alene! — 2. Vi protestere imod et Udkast, som beslytter Vantroen, men giver Religionen til Priis! Enhver Brangreligion, enhver Sect, selv om den var af den farligste Art, bliver tilskifret den huuslige Cultus. Mere behøve disse heller ikke, for at bestaae og virke sønderplittende og ødelæggende; de bryde sig intet om Religionsvidenskabens positive Indhold, intet om Ægteskabets, Familiens og Skolens christelige Character, — de undvære let Rettigheden til Gøder, hvilke de slet ikke erkjende som saadanne og paa hvilke de derfor heller ikke gjøre Fordring — men at fratage eller negte de positive Religioner, hvad de som Pligt og Ret maae gjøre Fordring paa, det er ikke mere „lige Ret og Bestyttelse for alle“ — det er at foretrække Vantroen paa Religionens Beføstning! — 3. Vi protestere imod et Udkast, som undergraver Fædrelandets christelige Grundlag: det christelige Ægteskab og den christelige Skole, og vil gjøre Østerrig fremmed for sin providentielle Sendelse som den katholske Kirkes Skjoldværn; vi protestere imod det forbryderiske Forsøg paa at ville give de østerrigske Folkeslags hvieste Gøder til Priis for en forslidt Liberalisme, for at sønderrive det Vaand, som endnu paa det Stærkeste forbinder alle Nationaliteter: det kirkelige Vaand. — 4. Vi protestere som troe Katholiker imod et Udkast, som antaster den katholske Kirkes af Staten høitideligt garanterede Rettigheder og i Særdeleshed tilintetgjør dens Indflydelse paa Skolen og dens Ægteskabslovgivnings Gyldighed; vi protestere saa meget desto bestemt imod Alt hvad Udkastet indeholder imod Kirkens guddommelige og menneskelige Rettigheder, jo klarere det af samme fremgaaer, at det derved fortrinsviis gaaer ud paa at nedsaette, mistænkeliggjøre, hemme og trælbinde den katholske Kirke. — 5. Vi erklære endelig, at vi i religiøse og kirkelige Anliggender kun erkjende hine Love som bindende,

hvortil de kirkelige Foresatte have medvirket, overensstemmende med Kirkens Forsatning og Rettigheder, saa at vi saaledes heller aldrig ville aflægge nogen Eed paa Love, som modsigte hine. Idet vi nedlægge denne Protest, ville vi frelse vor Samvittighed og undgaae ethvert Skin, som om ogsaa den største Uret upaa-talt turde bydes os østerrigste Katholiker. Vi haabe og forlange, at det høie Huus til sin egen Ære og til Fædrelandets Vel vil forkaste hiint Makværk af Bantroen. — Gud velsigne Keiseren af Østerrig!"

Tyrol. I Tyrol cirkulerede for kort siden en Adresse til den h. Fader, i hvilken han bedes om „at vælge det fattige, men troe Land Tyrol til et sikkert Opholdssted, hvis de Prøvelser, som Gud vil tilskikke Christenheden, skulde naae den yderste Grændse og nødsage Hs. Hellighed til at forlade Rom“.

Sardinien. Fra Turin meddeles: En af 3 Cardinaler, 14 Erkebiskopper og 46 Biskopper underskrevet Adresse forsikrer den h. Fader om det italienske Episcopats usforanderlige Hengivenhed, som aldrig vil tillade, „at man indskrænker Christi Kongerige til en Afkrog i Sacristiet“. Der behøves vel neppe at tilføies, at Underskriverne ere alle Biskopper fra Dioceses, som nu staae under røverkongeligt Herredømme.

Nordamerika. En Vending til det Bedre. Medlemmerne af det lovgivende Corps i Staten Massachusetts (den ældste af de 30 Unionsstater) have afgivet deres Stemmer til Gunst for den høiarv. Biskop Fitzpatric af Boston's Valg til Rector for Howard-Universitetet i Cambridge, hvilket vist vil være Mange paafaldende. Imidlertid har Biskoppen bestemt afflaaet at modtage denne Ærespost, idet hans høie Embede desuden paalægger ham Pligter nok, som ikke levne ham nogen Tid for andre Forretninger. Det bliver betragtet som et gunstigt Tegn, at man selv i en saadan Stat vilde ubcævne en katholsk Biskop til Rector for et Universitet, hvad der tidligere vistnok ikke kunde være falden Noget ind. Forøvrigt har Massachusetts ogsaa endnu meget at indhente til Gunst for Katholikerne, førend der er steet dem fuldkommen Retfærdighed. Rædsels-scenerne i A. 1846, da man i Boston (hvor der findes en sand Brimmel af religiøse Secter) stak katholske Kirker i Brand og mishandlede den pavelige Nuntius, ere endnu altid i Katholikernes levende Minde, og der vil endnu udfordres megen Retfærdighedsands, førend Katholikere i Almindelighed atter vinde fuld Tillid til hiin Stats Fanatikere. Men Katholikerne,

som ubgghde deres Blod paa Valpladsen, ere ogsaa allerede fornøiede, naar de see, at i det Mindste en liberal Stemning gjen- nemtrænger de Herrer Lovgivere og at disse dog nogenlunde ville paaaffjønne Katholikernes Fortjenester.

Kirkelig Erindringsliste.

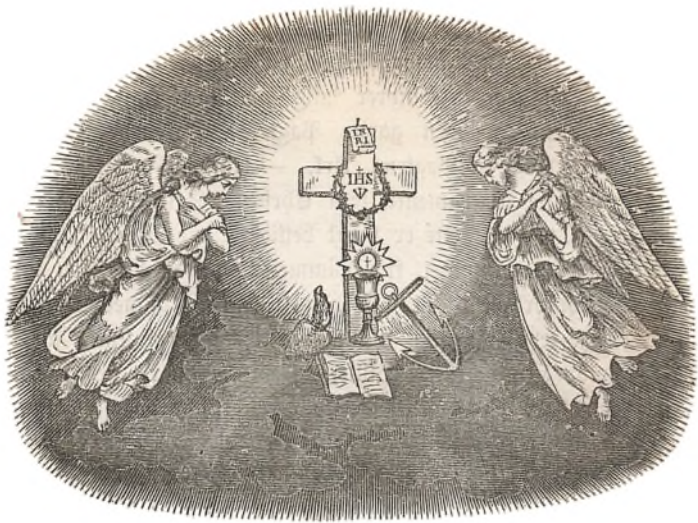
- Søndagen d. 18. Mai. — 4de Søndag efter Pintsfe. — Broderskab.
— Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning).
— Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3
Andagt med Katechese.
- Søndagen d. 25. Mai. — 5te Søndag efter Paaske. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Paa de kirkelige Bededage, Mandagen d. 26., Tirsdagen d. 27. og Onsdagen d. 28. Mai holdes foruden den stille h. Messe Kl. 6 og 7 ogsaa en høitidelig Messe Kl. 9, efter hvilken Vitaniet til alle Helgene læses, for ved Disses Forbønner at nedkalde Himmelsens Velsignelse over vore Marker til Frugternes lyttelige Frivelse.
- Torsdagen d. 29. Mai. — Vor Herres og Frelsers Jesu Christi Himmelfart. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse*) med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt.
- Paa Sognedagene stille h. Messe Kl. 6 (Tirsdag, Torsdag og Lørdag i Sct. Josephskorenes Huuscapel paa Lodbodveien), 7 og 8^{1/4}; om Torsdagen sidste h. Messe med Udskilling af det h. Sacramente. Pver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Sognedagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

*) Under denne Høimesse have 4 Herrer af en Sangforening godhedsfuldt lovet at vilde udføre Sangen i følgende Orden: til Messens Begyndelse Kyrie eleison (See „Guldtkændig Bønnebog for kath. Christne“ S. 29), til Gloria afviges selve den latinske Tert Gloria in excelsis Deo etc. (Bønneb. S. 30), til Gredo den latinske Tert efter Præstens Intonation: patrem omnipotentem etc. (Bønneb. S. 35 og 36), til Offertorium synges „Kædervor“ paa Tydsk, efter Prædicationen den første Del af Sanctus (Bønneb. S. 44), efter Consecrationen den sidste Del af Sanctus: Benedictus, qui venit etc., for Communionen Agnus Dei (Bønneb. S. 54 og 55.)

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsat, Hr. Konsthandler **C. A. Blaufeinstein**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de lgl. Postkontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 11.

Søndagen den 1ste Juni.

1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Biskoppernes Forsamling i Rom. — En Convertits Bekjendelser. — Kirkelige Efterretninger: Rusland. Breslau. Wien. Frankrig. Neapel. Constantinopel.

Den katholske Kirkes Skjønhed. (Fortsat.)

Thom. Disse Grunde tale rigtignok for, at Communionen under een Skikkelse maa ansees for tilstrækkelig; men naar De nylig omtalte Kadverens Opbevaring, saa er det just atter et Spørgsmaal, om vi ikke derved handle imod Christi Mening?

Fr. Dette Spørgsmaal, som du vist har hørt af vor h. Kirkes Modstandere, erindrer mig uvilkaarligen om Stuebrødene i Templet i den gamle Pagt og Orkenens Manna, som var neblagt i Pagtens Ark, — lutter Forbilleder paa det allerhelligste Sacramente, som Christus Selv erklærede det for med de Ord: at dette er langt helligere, end Manna, thi det er Brød, som er kommet fra Himmelen. I det Han saa indtrængende opfordrer til at spise dette levende Himmelbrød, for at vi kunne leve evindeligt, kunde vi allerede deraf slutte, at det ikke er imod Hans hellige Villie, at vi opbevare det til vor Brug til enhver Tid. Den bedste Maade, hvorpaa vi kunne faae Hans sande og virkelige Villie at vide, er dog den, at vi derom spørge den ældste Tids Christne. Disse stode endnu den Tid, i hvilken Jesus Christus levede her paa Jorden, saa nær, at de vistnok paa det Sikkeste og Nyagtigste kunne gjøre Rede for hvad Han tillod og hvad Han forbød. Men nu er, som jeg allerede forhen har omtalt, den Skik, ogsaa at opbevare det h. Alterens Sacramente udenfor den h. Messe, ingenlunde fremmed for de første Aarhundreder. Allerede Tertullian *) i det andet Aarhundrede siger, at de Christne i hans Tid toge det h. Sacramente hjem med sig, for at kunne nyde Det ved given Leilighed. I det samme Aarhundrede beretter Irenæus, at Paverne Pius, Hygin, Telesphor og Sixtus tilsendte udenlandske Biskopper det h. Sacramente. I det tredie Aarhundrede erfare vi ved Eusebius, at den h. Dionysius af Alexandrien tilsendte den syge Serapion den h. Nadvere. I det fjerde Aarhundrede skriver Basilius, at det h. Sacramente i de første Tider blev opbevaret i en Sølvdue, som man paa Alteret optillede iblandt andre Billeder; men da Kirken fandt dette upassende, blev det senere befalet, at denne helligste Hemmelighed skulde gjenmes paa et særskilt dertil indrettet Sted, i „Tabernaklet“. Ordet „Tabernakel“ betyder saameget som „Telt“, og skal minde om hiint Telt i det gamle Testamente, i hvilket Arken tilligemed Lovens Tavler og Himmelbrødet (Manna), Israels Børns hele Haab

---

*) Ad uxor 2. 5.

og Glæde, var nedlagt. I det samme Aarhundrede beretter den h. Ambrosius os, at hans Broder Satyr bar det h. Sacramente indsvøbt om Halsen, og derved ved et Skibbrud paa en vidunderlig Maade blev reddet fra Undergang; ligesom ogsaa den h. Hieronymus fortæller om Biskop Exuperius, at han af Armod opbevarede det h. Sacramente i en lille Kurv. I det femte Aarhundrede erfare vi af den h. Augustin, at andægtige Qvinder i hans Tid modtog af Biskoppens eller Præstens Hænder Christi hellige Legeme i smukke hvide Tørklæder, og enten nød Det strax i Kirken eller ogsaa med Erhødighed tog Det med sig hjem, for i Nødsfald og i Præstens eller Diaconens Fraværelse at styrke sig ved Det. Det Samme fortæller den h. Gregor af Nazianz om sin fromme Søster Gorgonia og siger, at hun havde det h. Sacramente opbevaret i sit Bærelse, og at hun, da hun i svær Sygdom grædende og sukkende havde forrettet sin Bøn foran Samme, paa vidunderlig Maade var bleven helbredet.

Thom. Jeg havde rigtignok ikke troet, at denne Skik allerede var saa gammel. Deraf vilde da ogsaa følge, hvor falsk og uchristelig den Lære er, at Christus ikkun var nærværende i det h. Sacramente i det Øieblik man nyder Det.

Pr. Du slutter fuldkomment rigtigt; thi havde vel den h. Ambrosius og den h. Gregor af Nazianz fornuftigviis kunnet troe, at det kun havde været blot Brød, hvad der reddede Ambrosius' Broder fra at omkomme ved Skibbrud, og hvad Gregorius' Søster tilbød i sit Bærelse, for at faae Hjælp i sin Sygdom? Og hvortil al den store Barsomhed og Forsigtighed, hvormed man i gamle Dage, ligesom endnu i vore Dage, behandlede det h. Sacramente, naar man ikke havde troet paa og været fuldkommen overbevist om, at Christus ogsaa allerede før den h. Communion var nærværende i den consecrerede h. Hostie?

Thom. Men kan det ogsaa forsvares, at man udstiller det høiværdigste Gode i en Monstrants og velsigner Folket dermed i Form af et Kors?

Pr. Efter som Christus er nærværende i det h. Sacra-

mente, ligger det ogsaa ganſke i Sagens Natur, at vi deri bør tilbede Ham ſom vor Herre og Gud, og at vi altsaa ogsaa udſtille Ham offentlig til Tilbedeſe. Hvad „Benedictionen“ eller Veſignenſen med det Høiværdigſte angaaer, ſaa er det jo Chriſtus, ved Hvem vi alene kunne opnaae al Veſignenſe og Naade hos Gud, formedelſt Hans hellige Forløſning. Under Sit jordiffe Liv veſignede Han Diſciplene og Folket; og Hans Arm er ſiden den Tid ikke bleven affortet; ogsaa i vor Tid endnu er Han beredt til at veſigne alle Sine troe Tilhængere. Dette bliver nu ved hiin Veſignenſe (Benediction) med det h. Sacramente billedligt fremſtillet for os. Lader os, naar Monſtrantſen løſtes i Veiret, i Anden henſætte os midt iblandt Herrens Diſciple og Apoſtle paa Oliebjerget, lader os i Anden foreſtille os Frelſeren, hvorledes Han i Skilsmiſſens Dieblik, hvor Han forlader Jorden, opløſter Sine hellige Hænder, for at veſigne dem; viſſelig ville ogsaa vi blive deelagtige i Hans Veſignenſe, ſaafremt vi viſe os værdige dertil ligefom Apoſtlene.

En i Forſamlingen ſpurgte, hvorfor der da i Kirken altid brændte det ſaakaldte „evige Lys“ eller „den evige Lampe“ foran det h. Sacramente.

Pr. Hvis jeg ikke tager feil, har jeg ved en anden Leilighed allerede ſagt noget om denne Skik; det er et Tegns paa Udfrygt og Tilbedeſe imod Frelſeren, ſom baade med Sin Guddom og med Sin Menneſkehed altid er virkelig og væſentlig nærværende i vore Kirker. Men dernæſt betyder den foran det høiværdigſte Sacramente brændende Lampe ogsaa den evige Andagt, den levende Tro, den glødende Kjærlighed, ſom vi Menneſker ſkulle nære for Alterets vidunderlige Hemmelighed; det betyder endvidere ogsaa vor Herre Jeſu Chriſti evige Kjærlighed, ſom i det h. Sacramente altid vil boe i vor Midte og er beredt til at vederqvæge os med aandelig Trøſt, ſom Verdens Lys at oplyſe os med Sine guddommelige Straaler og opflamme os med Sin Kjærligheds h. Ild. — Have I nu ikke mere Noget at ſpørge om angaaende den h. Communion, ſaa ville vi gaae over til ſelve den h. Meſſe.

Simon. Vi have glædet os til at høre Deres Forklaringer

om den h. Messe; hvis De tillader det, saa ville vi udbeede os Oplysning om ret meget.

Pr. Det kan ogsaa kun glæde mig og være mig et Beviis paa eders Opmærksomhed ved mine Forklaringer, naar I opkaste ret mange Spørgsmaal til mig og derved give mig Leilighed til at oplyse eder om saa mangfoldige, saa betydningsfulbe og lærerige Ceremonier i vor h. Kirke.

Simon. Er der ogsaa ved den h. Messe noget at sige om selve dens Benævnelse?

Pr. Man har paa forskjellige Maader søgt at udtyde Ordet „Messe“, og det vilde være eder til ligesaa liden Nytte som Underholdning, naar jeg vilde optælle alle disse forskjellige Fortolkninger; den iblandt disse, som i ethvert Tilfælde er den lærerigste for eder, forklarer det latinske Ord „missa“, hvorefter det danske Ord „Messe“ kommer, med Gesandtskab eller Oversendelse, fordi Præsten nemlig som Christi Sendebud ved sine Hænder ligesom oversender den himmelske Fader det ublodige Offer. Saaledes kalder den h. Paulus sig og sine Efterfølgere, Præsterne, „Christi Sendebud“ (2 Cor. 5, 20). Men ogsaa de Troendes Sendebud er Præsten, naar han staaer ved Herrens Alter, fordi han da i hele Folkets Navn opoffer den himmelske Fader Hans guddommelige Søn og foredrager Ham Alles Fornødenheder og Anliggender. Saaledes vilde den h. Messe have Navn af et „Gesandtskab“, fordi den katolske Kirkes Bekjendere i samme oversende Gud deres Bønner og Bønner igjennem Præstens Mund. Naar I derfor bivaane den h. Messe, maae I ikke lade det fattes paa et rigeligt Bidrag af Bønner, som Præsten ogsaa i eders Navn kan overbringe til Guds Throne. Efter en anden Udtydning vil Ordet „Messe“ sige saa meget som Vortsendelse eller Afstedigelse (dimissio), fordi det i den ældre christelige Tid var Brug, at Folket efter endt Messe formelig blev afstediget ved Diaconens Stemme. Egentlig stete dette to Gange i den h. Messe; for første Gang efter Evangeliet og den dermed forbundne Prædiken; herved turde nemlig ogsaa de Nykomvendte indfinde sig, som endnu ikke havde mod-

taget den h. Daab; men før Offertorium maatte de forlade Kirken, fordi de endnu ikke bleve ansæete værdige til at bivaane selve det hellige Offer og heller ikke kunde stedes til den h. Communion. Diaconen raabte derfor før Offertoriets Begyndelse: „De, som ikke tør tage Deel i den h. Hemmelighed, forlade Kirken!“ Efterat derpaa Offertoret, Forvandlingen og Præstens og Folkets Communion var forbi, raabte Diaconen, som det endnu er brugeligt, anden Gang: „Ite, missa est“, o: „Forsamlingen er hævet, fordi Gudstjenesten er endt“. Om nu end ikke de Uværdige mere blive fjernede fra Kirken ved Diaconens Befaling, saa maa dog denne gamle Skik ogsaa tjene til at minde eder om, at I aldrig maae vise eder anderledes ved den h. Messse, end værdige og med hellige Tanker.

Thom. Men have da ogsaa Apostlene allerede læst Messse?

Pr. Det er nu atter et af hine Spørgsmaal, som aldeles ikke kommer mig uventet hos dig, Thomas, omendstjøndt jeg ret meget beklager, at du er saa uvidende og saa ukyndig i Alt hvad der angaaer vor h. Tro, for at kunne komme med et saadant Spørgsmaal. Tænk du derved paa de mange Slags Ceremonier, som Præsten for Tiden forretter fra Begyndelsen indtil Slutningen af den h. Messse, saa have Apostlene rigtignok ikke læst en saadan Messse; alle disse Ceremonier bleve indførte efterhaanden, for derved sindbilledligt at fremstille det h. Offers Ophøiethed og dybe Betydning; forstaaer du imidlertid Sagen selv derunder, saa var det ikke Apostlene, men endog Christus var det, som første Gang frembar dette h. Offer, og det paa den høitideligste Maade, dengang Han som et Offer for Verdens Synder hengav Sit Liv paa Korsets Træ. Men hvad Han paa blodig Maade gjorde ved Sin Død, det havde Han allerede fuldbragt Aftenen i Forveien paa en ublodig hemmelighedsfuld Maade, dengang Han nemlig forvandlede Brød og Viin til Sit Kjød og Blod og under disse Skikkelser, ligesom paa Korset, opoffrede Sig til Sin himmelske Fader for Verden. Hvad Han nu gjorde her, nemlig ved den sidste Nadvere, det skulde efter Hans h. Willie stee uafslædig for Frem-

tiden, og derfor befalede Han Sine Apostle og deres Efterfølgere bestandig at frembære det samme h. Offer i Hans Navn og til Hans Ihukommelse og saaledes fortsætte og ublødigen fornye det store Offer, som Han bragte paa Korset, indtil Verdens Ende. Saaledes skeer det nu stadigt ved Apostlenes Efterfølgere, de retmæssig ordinerede Præster i den katholske Kirke, og det er det, som vi efter kirkelig Sprogbrug kalde den hel- lige Mæsse.

(Fortsættes.)

Biskoppernes Forsamling i Rom.

Den øverste Biskops Røst har fundet et beredvilligt Dre. Ikke agtende de Byrder, Besværligheder og Farer ved en længere Reise, begive de Biskopper, som ikke ere forhindrede ved andre paatrængende Pligter eller ved særegne Grunde, sig i overordentligt stort Antal til den katholske Eenheds Middelpunkt; fra alle Lande og Riger, til Lands og til Søes, fra det fjerneste Asien og fra Amerika, fra Sydhavets Der og fra de affondrede Urstove, fra christelige og fra næsten endnu ganske hebenste Lande, af alle Folkeslag og Sprog, drage de hen til Petrus, den Klippe, paa hvilken Frelseren har bygget Kirken, for at bevidne Biskoppernes Biskop, Herrens Statholder, Apostelfyrstens Efterfølger, deres Trefrygt, deres Lydighed og Hyldest og af ham atter at modtage Ord fulde af Kjærlighed, Opmuntring, Styrke og Velsignelse, medens de paa den anden Side give den høitidelige Helligerklæring en forhøiet ydre Værdighed ved deres Deeltagelse og Medvirkning. Saaledes har Gud i Sin Viisdom selv benyttet Italiens flemme Tilstande og Kirkens og den h. Stols Fjenders Anslag, for at aabenbare den vidunderlige og kun ved Guds Aand mulige katholske Eenhed paa en Maade og i en Grad, som det endnu aldrig er skeet, saalænge Kirken har staaet, saa at denne Eenhed i Troen, i Bekjendelsen, i Lydigheden, i Kjærligheden, i Sacramenterne og i Offeret nu virkelig, mere end nogensinde, viser sig synlig for Alles Dine. Saaledes som Efterretningerne lyde hidindtil, saa har der vel næsten aldrig, selv ikke ved almindelige Kirkeforsamlinger, været et saa stort Antal Biskopper forsamlet, som

der vil være iaar til Pintsefesten i Rom; men i ethvert Tilfælde have endnu aldrig saa mange Verdensdele, Lande, Folkeslag og Tungemaal været repræsenterede ved deres Overhryder paa eengang hos den h. Stol og tillige saa mange Biskopper fra alle Lande flokkede om Kirkens hynlige Hoved. Ja, til den nær forestaaende Pintsefest vil Guds Kirke, tydeligere end nogen- sinde før, vise sig som almindelig, som udbredt over alle Folkeslag og Riger og omfattende alle sine Medlemmer i levende Eenhed, med eet Ord, som katolsk: Mangfoldigheden af Stammer, Sprog, Gemytter og Aander vil ved Apostelskriftens Grav, ved hans Efterfølgers Stol vise sig i det Høieste, i Religionen, i Troen, i Læren og Kjærligheden paa overnaturlig Maade forbunden i den af Gud anordnede Eenhed; og Troens Naade fejrer da den mest aabenbare Seier over de lavere Drifter, som især i vore Dage gjerne ville stille Stammer, Folkeslag og Sprog fjendtligt ad og atter kalbe dem til Vaaben imod hinanden. Paa førstkommende Pintsefest, da vil det ligge klart for Alles Dine, at Paven, Kirkens Overhoved, ikke staaer ene og forladt, og at hans Ord og Udsagn i Kirkens Sager ikke er Udtrykket af personlig Haardnakkethed, som fortsynede Menneſter nylig forekastede ham, men Rettens og Pligtens Sprog og Udtrykket af den katolske Bevidsthed, som finder sin lydeligste Gjengang i Biskopperne og i hele Kirken: det vil ligge klart for Alles Dine, at Paven overalt i den katolske Verden, hvorhen han end vil sætte sin Fod, bliver æret som Herrens Statholder, som de Troendes Fader, og at man ikke kan fornærme, krænke og udplyndre ham, uden derved at opvære alle sande Katholikers inderste Følelse paa det Dybeste. Med eet Ord: Det vil ligge klart for Alles Dine, at Herrens Forjættelse, ligesom altid, saaledes ogsaa i vore Dage bliver sand, trods alle Storme: „Du er Petrus, Klippen, og paa denne Klippe vil Jeg bygge Min Kirke, og Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den.“

En Convertits Bekjendelser.

Som vi have berettet i forrige Nr. Side 155, traadte for kort siden den protestantiske Prædikant i Fehrbellin, Pastor Laake, tilbage i den katolske Kirkes Skjød, til stor Forbauselse

for hans Menighed, som elske og ære ham formedelst hans utrættelige Vær. Denne hæderlige Convertit offentliggjør nu i „Märk. Kirchenbl.“ en Skrivelse, i hvilken han retfærdiggjør sin Conversion. Vi uddrage Følgende af denne lange Skrivelse:

I. Jeg længtes efter fuldkommen Klarhed og Visshed og sagde med Samuel til Gud: „Herre tal, Din Tjener hører!“ Hvad kan jeg gøre for, at jeg ikke fandt Kilderne i de lutheriske Bekjendelseskrifter saa rene, som jeg tidligere havde troet dem; at jeg jo længere jo mere maatte overhøde mig om, at man har udfastet sig et fuldkomment Brægebillede af den katolske Kirke, for at gøre sig Gjendrivelsen let, at man havde forfalsket de anførte Steder af Kirkesædrene, f. Ex. et meget vigtigt af den h. Augustin, som angaaer Daabens h. Sacramente. Professor Leo har sagt etsteds, at han slet ikke kender den katolske Kirke, imod hvilken de fleste Protestanter ivre og strige, og at den katolske Kirke i Virkelighed var en heel anden, end hvad de fleste Protestanter ansee den for at være. Ogsaa mig gif det, ligesom ham. Hvad kan jeg altsaa gøre for, at min Respect for den katolske Kirke blev snarere forhøiet end formindsket under Studiet af de lutheriske symboliske Skrifter! — Naar virkelig den lutheriske Lære stod saa soleklar i den h. Skrift, at der aldeles ingen Tvivl kunde være om den, saa maatte jo dette Sollys ogsaa falde i mit Øie, og jeg maatte see det, da jeg ikke er blind og fra Ungdommen aldrig har været indtagen imod det, men altid for det. Hvad kan jeg nu gøre for, naar jeg nu fandt, at den h. Skrift, enten jeg tager det gamle eller det nye Testamente, enten jeg læser den h. Johannes' eller den h. Petrus', den h. Paulus' eller den h. Jacobus' Skrifter, alle vegne lærte det, som just er den katolske Kirkes Lære? at det kun var lykkes de saak. Reformatorer at retfærdiggjøre deres Lærdomme ved fuldstændig Tilfidesættelse af Skriftsteder og ved vilkaarligen netop at forbigaae saadanne Skriftsteder, ved hvis Beviiskraft deres hele System kuldastes? At forsøge i Skriften og forklare den, staaer de lutheriske Christne frit for. Om ogsaa Luther undertiden sagde om sig selv: „Min Mund er Guds Mund!“ og saaledes næsten gaaer ud paa, at paansøbe Enhver sin Mening, saa er det netop kun en Modsigelse af Luther med sig selv og sit hele System. Efter den h. Skrift skal og maa der vistnok i den christelige Kirke gives et ufeilbart Læremøde: „Hvo som hører eder, hører Mig“; den h. Skrift siger, at „hvo som ikke hører Guds Kirke, skal betragtes som en Hedning og offentlig Synder“; men hvor er dette ubedragelige Læremøde og den med saadan guddommelig Autoritet udrustede Kirke at finde i Protestantismen? Man taler ikke engang gjerne om „Kirke“ hos Protestanterne, fordi man

kun altfor godt føler og veed, at den hos dem er en indbildt Størrelse. Jeg har ogsaa, saa vidt jeg kunde, læst den første Kirkes Fædre, og naar jeg skulde domme efter det, man saa ofte hører udtalt paa de protestantiske Lærestole, at nemlig Reformationen i det 16de Aarhundrede kun var en Fornøjelse og Restauration af den oprindelige Kirke, maatte jeg jo forvente med saa Undtagelser hos disse gamle Kirkesfædre kun at finde Stadfæstelse paa det lutherste Lærebegreb. Ja, visse Kirkelærere, især den h. Augustin, staae endog i et særdeles Ny for at lære godt lutherst! Men hvor bittert sanbt jeg mig stuffet! Jeg maatte tage hvilken Troeslære jeg vilde, overalt blev den antagen af den ældste Kirkes Fædre, ikke i lutherst, men i kattholff Forstand. — Ogsaa i Luther's Værker har jeg læst Meget. Det har vistnok kun været Jaa, som have været saa begeistrede for denne Mand, som jeg; han var mig det mest udprægede Forbillede paa en christelig Troeshelt, jeg saae op til ham som et næsten uopnaeligt Forbillede, jeg saae ham omgivet med en Helgenglorie, kronet af Herren formedelst hans Bekjendelses-trofast. Men nu maatte hele dette Lustkastel, som jeg havde bygget mig, falde sammen, nu maatte Helgenglorien blegne, da jeg saae den nøgne Sandhed for mig. Den Luther, som jeg har elsket og æret, hvem jeg gjerne vilde have fulgt efter, han havde aldrig levet, og for den Luther, som er den virkelige og sande, som ganske aabent viser sig for os i sine Værker*), begyndte jeg at gysse. At alle disse Erfaringer, som jeg gjorde under mine Studier, vare overordentlig bitre for mig, vil Enhver let begribe. Hvilke Kampe, ikke anede og ikke erkjendte af Mennesker, der maae gennemkæmpes i det Indre, hvorledes disse Kampe med hver Dag antage større Dimensioner, hvorledes de beskæftige det hele Menneske og, fordi det kjender sin Afmagt, føre det til Fortvivlelsens Rand, hvorledes Menneskets hele Indre bliver sønderrevet, hvorledes dets Sjæl ligesom bløder af tusinde og atter tusinde Saar og forgyædes længes og smægter efter en barmhjertig Samaritan, som gyder Olie og Viin derudi, hvorledes man i Hjertets Angest og Sorg krymper sig som en Orm i Støvet, hvorledes man i Dønnen

*) d. v. s. i sine originale Værker. Thi hine Skrifter, som Protestanterne i vore Dage aftrykke og udgive under Navn af Luthers Værker, ere kun deels forfalskede, deels efter Nutidens Smag tilfkaarne og bearbejdede Udtog, af hvilke den virkelige Luther slet ikke erkjendes. Luther's oprindelige Værker ere meget sjeldne og findes næsten kun endnu paa de større offentlige Bibliotheker, s. Er. paa det Kgl. Bibliothek i Kjøbenhavn. Først naar man læser disse Luthers Værker i de første og ældste Udgaver, faaer man et rigtigt Begreb om denne „dyrebare Guds-Mand“ — og da kommer man, som Pastor Laake, til at gysse og rødme! — Red. Anm.

og under mange Lærere ikke blot sukker og stønner sagte, fordi slet ingen Trøst vil indfinde sig, men lærer at skrige efter Trøst og Fred, efter Visshed, efter Klarhed, ligesom en Hjort skriger efter frisk Vand og hver Dag og Time raaber Herren imøde: „O Gud, naar skal jeg dog komme til atter at sive Dit Nafsyn? hvor længe, o Herre, hvor længe endnu?“ — alt det kan kun den begribe og nogenlunde ogsaa føle, som har gennemlevet og selv erfaret Lignende.

II. Hidindtil har jeg kun talt om mine Studier og Betænkkeligheder, som ere af en mere theoretisk Natur. Jeg maa tilføje, at denne Skrupel ikke altid kunde blive saaledes hos mig, jeg som beklædte et praktisk Embede, men nødvendigen efterhaanden maatte antage en mere praktisk Natur. Men det praktiske Spørgsmaal, som for mig fulgte heraf, var det: om jeg virkelig var berettiget til at befatte mig med Uddelingen af de h. Sacramenter? Havde Tivlene blot været theoretiske, kunde man maaskee have ignoreret dem, men det sidste Spørgsmaal kunde ikke omgaaes. Var selve Protestantismen uberettiget, var den ligesom et Træ, som allerede er fordærvet i sin Rod, vare hine første Stiftere af protestantiske Kirker, Luther m. Fl., ingen Sendebud fra Gud, ingen af Gud paa vidunderlig Maade opvakte Profheter i det nye Testamente, som — efter som jo Biskopperne ikke sluttede sig til dem — af Gud havde faaet den overordentlige Fuldmagt, at forplante den apostoliske Succession i Kirken; men vare de kun Hæretikere, som fattede sig op imod den af Gud indsatte Orden, som nok foregav at besidde en Fuldmagt, en guddommelig Autoritet til Kirkens Reformation, men efter egen Tilstaaelse ikke kunde beviisliggjøre den ved Noget, kun affkaarne Viinranke, som, stilkte fra den guddommelige Livskraft, der gennemstrømmer den hele, rette Viinstok, nødvendigen maatte fortorres i sig selv, — saa var ogsaa min Fuldmagt, mit geistlige Embede uden al Berettigelse; jeg kunde, idet jeg gik paa Prædikestolen, for at prædike, ikke mere trøste mig selv med nogen guddommelig Sendelse, jeg kunde ikke mere vove at uddele den h. Nadvere til Noget eller udtale Absolutionen. Jeg skuffede da Folk hver Gang jeg gjorde det; thi hvad de fik af mig, var jo ikke Frelserens h. Vegeme, ikke hiin Spise til det evige Liv, om hvilken Herren siger: „Sandelig, sandelig, Jeg siger eder: Naar I ikke æde Menneskesønnens Kjød og ikke drikke Hans Blod, saa have I ikke Livet i eder!“ — det var ikke en Absolution eller Synsforlædelse, der ogsaa bliver stadfæstet i Himmelen; det var alt sammen kun Ord uden Kraft og uden Liv! Man kan derfor troe mig, at jeg altid skjælvende indvendig for de Dage, paa hvilke jeg skulde forvalte det h. Alterens Sacramente; jeg fryg-

tede undertiden for et Slags Gudsdom, lig den, som udgik over dem, som i det gamle Testaments Tid anmassede sig præstelige Rettigheder.

(Fortsætted.)

Kirkelige Efterretninger.

Rusland. Foruden Biskoppen af Schitomir, som Keiseren har valgt for Keiserriget til Reisen til Rom, har han for Polen valgt Biskoppen af Kujavien og Kalisch Marszewski, bekendt ved den ham i f. A. i Lenczytsch paa sin Gjennemreise til Ezenstochau tilspøiede Mishandling. Disse Biskopper have endnu andre Prælater i deres Følge, og de ere alle blevne tilstaaede betydelige Reisepenge af Statskassen; hver af de sidste to Biskopper faaer 9000 Sølvrubler.

Breslau. Efter Forlydende staaer den høiarv. Fyrstbiskop Heinrich af Breslau i Begreb med at efterlade Staden Breslau og sit hele Dioces et storartet Mindesmærke om hans Regjerings Tid og store Dffervillighed. Den høimodige Overhyrde har nemlig i Sinde paa egen Bekostning at lade bygge en ny, trefløjet Kirke i Stebet for den nuværende meget brøstfældige og altfor lille St. Michaelskirke. Grundstenen til denne Kirke skal allerede lægges paa den forestaaende St. Heinrichsdag den 17. Juli. Efter den herlige Byggeplan vil den nye St. Michaelskirke blive bygget i gothisk Stiil, være 280 Fod lang, have 6 Altære og komme til at koste henved 100,000 Thlr., og efter tre Aars Forløb med sit om Freiburg = Domkirken erindrende Taarn blive en Hovedpryd for det nordlige gamle Breslau og altid minde de taknemmelige Efterkommere om en Biskops Gavnildhed, som kun behøvede lidet for sin egen Person, for at kunne gjøre meget for kirkelige og Skole = Niemed, saavel i den preussiske som i den østerrigske Deel af Bispedømmet.

Wien. Mission til Central = Afrika. Den 25. Marts sidstl. fandt paa den herværende syblige Banegaards Restauration en opløstende Afstedsfest Steb; med Aftenposttoget skulde nemlig nye Medlemmer reise over Triest til den katholske Mission i Central = Afrika; hertil havde 11 Lægmand, hvoraf den større Deel hørte til den katholske Svendeforening, meldt

fig; den høiærv. P. Thomas Urbany af Franciscanerordenen i Bemberger Diöces fører Karavanen; han var tidligere Ritmester ved et k. k. Husarregiment, men opgav denne Post, for at indvie sig til Hæstestanden. At han ogsaa sølte Kald og befad Duellighed hertil, beviser den Omstændighed, at han, indviet til Præst i Begyndelsen af A. 1861, strax blev valgt til Novicemester. Da han først er 44 Aar gammel, har et kraftigt Helbred og en afgjort Iver for den h. Sag, turde hans Indræbelse i Missionen blive en særdeles velsignelsesrig. — Ludvigs-Missionsforeningen i München affendte i Følge med en ærverdige Dame, to afrikanske Negerpiger, Francisca og Augusta, som for nogle Aar siden modtoges deres Opdragelse og fuldkomne Uddannelse der, for under Missionens Bestyttelse at vende tilbage til deres Hjemstavn. Allerede Kl. 4 om Eftermiddagen indfandt de Rejsende sig paa Banegaarden, hvor de bleve modtagne af Marieforeningens Comité-Medlemmer, den høiærv. P. Joseph Mager, General-Commissairen for det h. Land, Baron v. Spens og Hr. Omorjak, Marieforeningens Cassefører, og ledsagede til Restaurationsalen, hvor en talrig Skare Medlemmer af den katolske Svendeforening med den høiærv. Præses, Dr. Anton Gruscha, ligeledes havde indfundet sig; under muntre Sange og Declamationer feiredes Afskeden, der ved Deeltagelsen af mange tilstedeværende fremmede Gæster blev til en sand Fest, som først endte, da Klokkeren lød til Afgang. Henved tyve Kister med de nødvendige Klædningsstykker, Effecter af enhver Art, Vaaben o. s. v., udgjorde Reisegodsjet; Sydbane-Bestyrelsen havde saavel herfor som for Personarten til Trieste kun beregnet den halve Tægt. I Trieste modtoges Karavanen af den som Marieforeningens Comité-Medlem høit fortjente derboende Hr. Ritter af Napoli, og Fredagen den 28. Kl. 10 afgik den med Dampskib over Corfu til Alexandrien. Der foroges Karavanen fremdeles med en tydsk Præst, P. Abundius fra Rom, en født Tyroler, to Præster og tre Vægbrødre fra Neapel, fra Institutet Palma, samt to Negerdrengene, som der ere bleve opdragne.

Frankrig. Fra Avignon afgik den 17. Mai et Pilegrimstog til Rom til de forestaaende Høitideligheder. Fra alle Frankrigs Stæder ere Anmeldelser indkomne.

— Sandhed og Digtning. Derevolutionaire Avissskrivere og leilighedsvis ogsaa Romanfabrikanterne ynde som bekjendt, at minde de Biskopper, som omgive sig med den til deres Værdighed svarende høie Pragt, om den apostoliske Simplehed i Christendommens første Tid. Dette har ogsaa den franke Romanfribder Victor Hugo gjort i sit nyeste nylig i Paris udkomne Værk paa ni Bind „de Fattige og Forladte.“ Han skildrer deri en

Biskop fra Nutiden, som lever i frivillig Armod, nyder til Frokost en Kop Mælk, til Middag en Smule Grøntsager, har en ussel Bolig i et halvt forfaldent Hospital og kun 6 Straastole og et Fyrretræs-Bord. Men det har ved denne Skildring ingenlunde været Hr. Victor Hugo om at gjøre, at forherlige den af ham opdigtede Biskop, men kun om at paaføre de andre levende Biskopper en Vebredelse. Angaaende denne den franske Digters ondskaabsfulde Hensigt bemærker den vakkre Feuilletonist i „Köln. Blätter“ meget træffende: „Bistnok kan ikke enhver Biskop ombytte sit prægtige Palais med et „fattigt Hospital“, som kun har to beboelige Værelser; han behøver heller ikke, naar han har ti Gjester, at blive staaende ved Raminen, fordi han mangler den ellefte Stol, for selv at sætte sig; og endnu mindre har han nødig at boe i en Kostald om Vinteren, for at spare Ildbebrændsel (det fortæller Victor Hugo i sin Roman om den som Mønsterbillede opstillede Biskop); alt det er ganske overflødigt. Han kan desuagtet gjøre meget godt, hjælpe de Fattige, trøste de Ulykkelige, udbrede Velsignelse i hele sit Dioces, føre en veen pletfri Vandel og foregaae den ham betroede Hjord som et Mønster paa alle evangeliske Dyder. Det kan han ikke alene meget godt, men han gjør det ogsaa, og hvo som kun vil gjøre sig den Uleilighed, frit og uhildet at see sig om, han vil meget let finde saadanne Deviser saavel i Frankrig som i Tydskland og alle katholiske Lande.“ Derhos fortæller Referenten i „Köln. Blätter“ om tre franske Prælater, mærkværdige virkelig historiske Træk, hvortil der ogsaa andre Steder findes Sidestykker. Dupanloup, den nærværende store Biskop af Orleans, bærer kun et uægte, kun forghldt Kors i en dito Kjæde. Alle de kostbare Bispesors, som man havde foræret ham, har han folgt til Understøttelse for de Fattige. Det Samme har han altid gjort med Ringene; i den Ring, som han for Tiden bærer, er indbefattet en mørk Kryстал, som ikke er ti Daler værd. — Sibour, den i 1857 myrdede Erkebiskop af Paris, havde en meget tarvelig Garderobe, og hans Kammertjener gjorde ham ofte opmærksom paa, at han maatte anstafte sig nye Skjorter, da de gamle ikke vare mere til at bruge. Men Erkebiskoppen svarede altid derpaa: „Lad os endnu vende lidt dermed.“ Endelig blev der dog anskaffet et Duzin Skjorter, men allerede den næste Dag vare de atter forsvundne; Erkebiskoppen havde skjenket dem til en barmhjertig Søster for fattige Syge. „De skulde have givet hende de gamle Skjorter, Monseigneur!“ bemærkede Kammertjeneren. Derpaa svarede Biskoppen: „Du har jo selv sagt mig, at de ikke kunde bruges mere!“ — Mgr. Olivier, Sognepræst ved St. Roch i Paris, havde en Mængde Gjæld, da han blev udnævnt til Biskop af Evreux, omendstjondt han som Sognepræst havde havt en aarlig

Indtægt af 50,000 Frcs. Men han gav alting bort til Fattige og sagde ofte smilende og i en klagende Tone til rige Folk: „Hvad er 50,000 Frcs. i Paris, Pariserlivet er dyrt!“ For sig selv brugte han neppe 2000 Frcs. aarlig. Hans Huusgeraad var saa slet, at det ikke lønede sig Umagen at transportere det til Creux. Som han gik og stod, drog han ind i det biskoppelige Palais, hvoraf han endnu i samme Aar indrømmede Seminariet den største Deel. Flere fornemme Damer i Paris bade ham før hans Afreise om en lille Erindring. Han gav dem i ziirlige Brevcouverter de ubetalte Regninger til de talrige godgjørende Anstalter, som han havde grundet i sit Sogn og som endnu den Dag i Dag staae i fuld Flor. „Haude Victor Hugo“, vedbliver bemeldte Referent, „kjendt disse Historier, saa havde han derved kunnet tilføie Skilbringen af sin „gode Biskop“ endnu nogle smukke Træer og ikke engang udsat sig for at gjøre sig skyldig i Overdrivelse, da disse Historier netop ere sande og ere i alle Folkemunde . . . Og asseet fra Biskopperne; hvilke smukke Exempler paa Kjærlighed til Næsten, Opoffrelse og Selvfornegtelse i den lavere Geistlighed lige til den sidste Landsbypræst? Hele Bøger kunde man skrive derom og hver Dag fylde Aviserne dermed, ligesom man nu fylder dem med uværdige Angreb paa Præsterne og Kirken, og Victor Hugo's „gode Biskop“ vilde faae en Mængde Medbeilere, som havde en lige Ret til Deres Menigheders Erfrygt og Kjærlighed.“

Neapel. Journalen Monde meddeler nu den Adresses Ordlyd, som Biskopperne i Kongeriget Neapel i Januar d. A. lod overrække den h. Fader. Den er et herligt Document paa Enighed i Sindelag, Aand og Lære, dateret fra Helligtrekongersfest og underskrevet af 17 Erkebiskopper (hvoriblandt 3 Cardinaler) og 46 Biskopper og Viebiskopper.

Constantinopel. Den apost. Legat i Constantinopel, Msgr. Brunoni, den armeniske Primas, Msgr. Haseoun, den græsk-uneerte Erkebiskop Meletios og P. Arabajiski, de uerede Bulgarens geistlige Overhoved, have til Gavn for de Bulgarer og Grækere, som have forenet sig med den katholske Kirke, udstedt et Optraad til den „katholske Verden.“ Det hedder deri bl. A.: „Denne Bevægelse til Gjenforening med Rom, som nu altid griber mere og mere om sig, er begyndt iblandt Armenierne. Hele Stæder, som for to eller tre Aar siden neppe talte nogle faa katholske Familier, have nu tusinde eller endnu flere saadanne. Carpouth, Arabgir, Nadosfo, Marach, Cosarea &c. ere Exempler derpaa fra den nyeste Tid. Og denne Bevægelse vilde gaae endnu hurtigere fremad, hvis vi havde de nødvendige Midler til

at vebligereholde og fremffynde den." Om den bulgariske Bevægelse siger Skrivelsen bl. A.: „De unerede Bulgarex formere sig daglig. Foruden de Steder, som fra Begyndelsen af gave deres Samthkke til Unionen med Rom og ere forblevne troe, have nylig de i Nærheden af Adrianopel liggende Landsbber og Staden Ischtib tiltraadt Unionen. — Men ikke blot den armeniske og slaviske Folkestamme føler sig hendraget til Rom, selv iblandt de schismatiske Grækere yttre Bevægelsen sig. En græst Erkebiskop, Mfgr. Melietos, som har den Ære, selv at underskrive dette Document, er den 21. Nov. f. A. vendt tilbage i den katholske Kirkes Skjød og, omendskjøndt uden Hjælpe-midler og truet fra alle Sider, seer han omkring sig en lille Skare af omvendte Grækere, som kun behøve Tid og Understøttelse ved den kristelige Kjerlighed, for at blive til en stor Hjord." Sluttelig beder Skrivelsen om Understøttelser, for at kunne grunde nye Missioner, uddanne Præster og bygge Seminarier og Kirker.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 1. Juni. — 6te Sondag efter Paaste. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Lørdag d. 7. Juni er befalet Vigilie = Fastedag til
- Søndagen d. 8. Juni. — Den Helligaands Sendelse over Kirken. — 1. Vintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Levimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Vesper-Andagt.
- Mandagen d. 9. Juni. — 2. Vintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.
- Onsdag d. 11., Fredag d. 13. og Lørdag d. 14. Juni ere kirkelige Tæmperdage og derfor befalede Fastedage.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 6 (Torsdag, Lørdag og Lørdag i Sct. Josephsstorenes Huuscappel paa Tolddobveien), 7 og 8 1/4; om Torsdagen sidste h. Messe med Udskilling af det h. Sacramente. Over Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

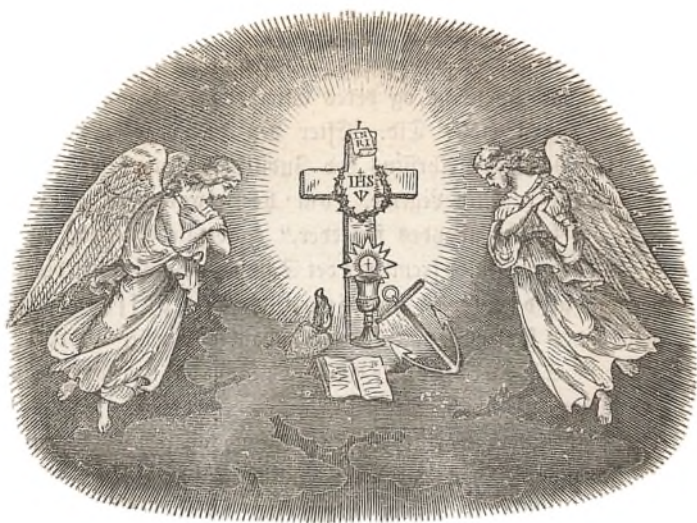

„Scandinavisk Kirkebladene“ udgaar hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Konsthändler **C. U. Blaufenstein**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de sigl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 p.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 12.

Søndagen den 15de Juni.

1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed. (fortsat). — En Convertits Bekjendelser (fortsat). — Et Træk af Pave Sixtus V. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. England. Belgien. Sardinien. Asien. China.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Thom. Jeg troer imidlertid, at netop denne Lære, at den hellige Messes er et Offer, ingenlunde bliver anerkjendt af den katholske Kirkes Modstandere.

Pr. Derom kunne vi nu just ikke spørge Kirkens Modstandere, men kun vor katholske Kirke selv, thi denne alene kan

fige os, hvad der er bleven den aabenbaret og betroet af Christus, og hvad Apostlene og deres Efterfølgere engang have lært og troet i den ældste Tid. Efter den h. Lucas' Evangelium (22, 19. 20.) sagde Christus ved Indstiftelsen af den h. Nadvere: „Dette er Mit Legeme, som hengives for eder, — Mit Blod, hvilket udgydes for eder,“ og befalede derpaa Apostlene, at de stadig skulde frembære det Samme. Saaledes er det derfor endnu altid det for os hengivne, d. v. s. opoffrede Christi Legeme, det for os (paa Korset) udgydte Christi Blod, d. e. den for os Sig opoffrende Christus, Som er nærværende paa vore Altene. Den h. Apostel Paulus forbyder (1 Cor. 10, 21.) de Christne i Corinth at nyde Afgudsoffere, og begrunder dette Forbud idet han siger: „I kunne ikke tage Deel baade i Herrens Bord og i Djævelens Bord.“ Efter som Apostelen i disse Ord anstiller en Sammenligning mellem „Herrens Bord“, d. e. det h. Nadverbord, og „Djævelens Bord“, d. e. de hedenske Altene, maa der ogsaa findes nogen Lighed mellem begge; men en saadan Lighed kan slet ikke findes, naar ikke „Herrens Bord“ ogsaa er et Offerbord ligesom „Djævelens Bord“, d. e. de hedenske Altene. Saa vist som altsaa Hedningerne havde egentlige Altene, d. e. Offerborde, paa hvilke de bragte deres Afguder Offer, saa vist er ogsaa Herrens Bord et Offerbord, paa hvilket der naturligviis frembæres et Offer af en anden Art, reent og helligt, som vi bringe Gud i den h. Nadvere. Derfor tale ogsaa de h. Fædre i de første Aarhundreder altid om et ublodigt Offer, som er bleven forbethdet i den gamle Pagt, hvor Melchisedech offrede Brød og Viin, og hvorom Propheten Malachias har talt, da han sagde: „Fra Solens Opgang til dens Nedgang og paa ethvert Steb vil der for Guds Navn blive frembaaret et reent Offer.“ Derfor havde de Christne ogsaa til enhver Tid virkelige Altene, og ligesom Alteret i den gamle Pagts Tempel var bestemt til, at man offrede paa samme, saaledes taler Apostelen Paulus ogsaa om det christelige Alter (Hebr. 13, 10.), idet han siger: „Vi have et Alter, af hvilket de ikke have Lov at spise, som endnu tjene Tabernaklet“ d. e. Spødemmen.

Thom. Men hvorledes forholde Messe og Communion sig da til hinanden?

Pr. I Communionen modtage vi det, som er blevet offeret i den h. Messe, nemlig den for os korsfæstede Frelser, og idet vi saaledes paa det Underligste forene os med dette h. Offer, blive vi selv et værdigt Offer for Guds Dine, og for Jesu Skjld modtage vi derved af den himmelske Fader Syndernes Tilgivelse og Berigelse med alle Naadegaver; for Christi Skjld agter Gud os da værdige til at høre vore Bønner, modtage vor Lovpriesning og opfylde vore Bønner.

Thom. Men hvorfor bliver det h. Messesofer da holdt om Morgenens og ikke om Aftenen, saaledes som Christus har gjort det?

Pr. Af samme Grund, hvorfor ogsaa Communionen efter vor h. Kirkes Bestemmelser kun bliver feiret om Morgenens, for at nemlig den h. Messes Høitideligholdelse skal gaae for sig uden Afspredelse, med desto større Opmærksomhed og Andagt. At Christus indstiftede den h. Hemmelighed om Aftenen, kom blot deraf, fordi Jøderne om Aftenen forsamlede sig for at nyde Paastemaaltidet, og fordi Frelseren for sidste Gang vilde spise den gamle Pagts Paastelam med Sine Disciple, forinden Han hengav Sig Selv som den nye Pagts Lam, som borttager Verdens Synder. At Frelseren frembar Sit blodige Offer paa Korset om Aftenen, derfor angiver en af de ældste Skribenter endnu en anden Grund. Tertullian siger nemlig: „Christus maatte offeres om Aftenen, for at denne sidste Aftenstund skulde tilkjendegive det gamle jødiske Offers Ophør og den gamle Verdens Ende.“

Thom. Vilde det da ikke være bedre, naar man finder mere Opbyggelse ved, istedetfor en Messe at høre en Prædiken?

Pr. At overvære den offentlige kristelige Underviisning, være det Prædiken eller Katechisation, tør Katholikerne paa ingen Maade forsømme, hvis de ville vise sig deres Navn og Kalb som Frelserens Venner og aandelige Frænder værdige. Dig især, **Thomas**, vilde jeg meget anbefale at overvære enhver Reli-

gionstime, som du kunde faae Keilighed til, for at udvide dine Kundskaber i Christendommen og berigtige dine Begreber. Men selv den, som endog fuldkommen kjender den christelige Tro, kan alligevel i Længden ikke uden Skade for sin Sjæl undvære Prædikenen; thi ethvert Menneske behøver af og til Formaning, Opmuntring og Tilskyndelse udenfra, for ikke at blive sløv og træt i Øvelsen af det Gode eller efterladet i at flye det Onde. Saa meget vi imidlertid end indrømme Nødvendigheden af den christelige Underviisning, saa kan den dog aldrig erstatte Bivaanelsen af den h. Messe eller fritage derfor. Alle Synder, som tilgives os, blive os tilgivne formedelst det Offer, som Christus har bragt for os; alle Naadegaver, som vi modtage, meddeler Gud os kun for hiint Offers Skyld, som Christus frembar for os; alle Velgjerninger, som vi modtage af Gud, blive os kun tildeel ved Christi Offer; alle Bønnehørelser, som den himmelske Fader forunder os, ere kun en Frugt af Christi Offer. Kort, vi kunne ikke omgaaes Gud, ikke tale med Ham, intet modtage af Ham og intet frembære Ham, undtagen alene ved Jesus Christus; kun for Christi Skyld anseer Gud os værdige til at beriges med Hans guddommelige Naadegaver; kun for Christi Skyld værdiger Han Sig at modtage vore Bønner og Lovprisninger. Derfor hedder Frelseren ogsaa Midler, eller Mægler imellem Gud og os. Ligesom vi nu formaae Alt alene ved Christi Offer, saaledes formaae vi ogsaa Alt hos Gud alene kun ved det h. Messeoffer, fordi netop dette ikke er noget andet, end hiint Christi Offer. Vilde vi derfor tjene Gud, eller, som vi kalde det, „holde Gudstjeneste“, saa kunne vi strengt taget kun gjøre det derved, at vi med Andagt høre den h. Messe, eller med andre Ord: den h. Messe er vor egentlige Gudstjeneste. Det er Aarsagen til, hvorfor vi fortrinnsviis helligholde alle Aarets Fester og Herrens Dage ved at høre den h. Messe; ønske vi af Gud at erholde Rettelse i en eller anden legentlig eller aandelig Nød, saa bivaane vi den h. Messe; vilde vi lovpriise og takke Ham, saa gjøre vi ogsaa dette paa den værdigste Maade, idet vi til den Ende høre den h. Messe; hvad enten vi bede for Levende eller for Afdøde, for os selv

eller for Andre, gjøre vi dette, idet vi indfinde os ved og deeltage i det h. Offer's Frembærelse paa Alteret; og selv da, naar vi udenfor den h. Messe bede til Gud, kunne vi kun haabe Bønnehørelse for det h. Offer's Skyld, som Christus engang har frembaaret paa Korset og vedbliver at frembære for os paa vore Altene, saa at selv vore daglige Bønner, Eftermiddagsandagterne i vore Kirker o. desl., kun ligesom betragtes som en Fortsættelse af hine Bønner, som vi fremsende til Gud ved det h. Messesoffer.

Thom. Det Kirkebud, som befaler at bivaane den h. Messe paa Søn- og Helligdage, skriver sig dog vel ikke fra de ældste Tider?

Fr. Der behøvedes slet ikke noget Bud i de første Tider, efterfom de daværende Christne ogsaa uden et saadant vare flittige og ivrige nok i saagodtsom daglig at høre den h. Messe. Men da denne Iver efterhaanden kølnedes, maatte rigtignok et udtryffeligt Bud minde om, at man i det Mindste paa Søn- og Helligdagene ikke turde forsømme den h. Messe. Det vilde være godt og en Gæve for os, dersom vi heller ikke trængte til et saadant udtryffeligt Bud; men desværre er det allerede mange Aarhundreder siden, at man blev nødt til at give et saadant.

Simon. Vil De nu ikke ogsaa fortælle os noget om de Ceremonier, som iagttages under den h. Messe?

Fr. Jeg agter endog at opholde mig ret længe derved, og forklare eder Alt hvad der paa nogen Maade kan være eder nyttigt og opbyggeligt; men netop derfor vil det være bedst, at vi opsætte det til vor næste Sammenkomst; idag vilde jeg desuden ikke mere kunne sige meget derom. Førend vi imidlertid tale om selve den h. Messes Ceremonier, maae vi næste Gang først ogsaa endnu omtale noget andet, som hører til Sagen, nemlig det præstelige Ornat o. s. v. For idag befaler jeg eder Gud i Bøld!

(Fortsættes.)

En Convertits Betjendelser.

(Fortsat.)

Saaledes dreven af mine Studier og af enhver praktisk Udvøelse af mit Embede, tog jeg altid paant min Tilflugt til Bønnen; det var min eneste Trøst at vide, at Gud saae paa mig og ikke kunde forlade mig, fordi Hans Forbarmelse er overvættens stor; ogsaa var det mig, hvor Bønghørelsen tilskyndende udeblev, mangen Gang noget uendeligt Sød at turde udbede og udgræde mig for min Gud.

Og til hvem troer du, kjære Væser, som maaskee begynder at saae nogen Interesse for mig, til hvem troer du, at jeg har taget min Tilflugt? Næst Gud, Hvis faderlige Kjærlighed har ledfaget mig paa hele min Livsbane, Som altid paant drog mig til Sig ved sin Kjærlighed, selv naar jeg havde vendt mig bort fra Ham; næst den guddommelige Frelser, Som i sin Lidelses- og Smertestikkelse, ikke veg fra mine Dine eller fra min Sjæl, Hvis Kjærlighed til mig, det forvildede Jaar, den forlorne Søn, den forsagte og ængstede Broder, bevidnedes for mig paa hver Side af det guddommelige Ord: — til Maria, der som Smertens Moder med det tvæaggede Sværd i Hjertet inderlig føler med os, naar hun seer os lide, og bærer vore Taarer og Bønner, med hvilke hun forener sine egne, for sin Søns Throne, idet hun beder om Bønghørelse for os, til Maria, der, medens hendes Søn er vor medlidende Ypperstepræst, selv er vor kjærlige og elskende Forbederinde hos Gud. O, hvor ofte har jeg bedet: „Thukom, o naadefulde Jomfru Maria, at man aldrig har hørt, at den, som tager sin Tilflugt til dig, er bleven forladt af dig“ — hvor ofte har jeg bedet Salve regina, mater misericordiae! (Hil dig, du Dronning, Barmhjerlighedens Moder!)

Det undrer dig, kjære Væser, hvorledes en protestantisk Geistlig kan bede til Maria. Det kan ogsaa være underligt, men sandt er det dog, og ligeledes her hedder det: „Noth lehr beten“ (Nothen lærer at bede). Men den protestantiske Religion forbyder jo saadan Bøn? Det vidste jeg godt; men ikke desto mindre elskede og ærede jeg dog altid den, som er og med Rette kaldes Guds Moder, og som Engelen ikke har skammet sig ved at hilse ifølge Guds egen Opfordring; omendstjondt jeg vidste, at det efter protestantisk Lærebegreb var urigtigt, henvendte jeg mig dog til Maria som et Barn til sin Moder, og sølte aldeles ingen Betænkelse ved at istemme Psalmer til hendes Priis og den katholske Kirkes Bøn til hende, kun at jeg i Begyndelsen tilspøiede min Bøn det Forbehold: „Gud undskyld mig, hvis jeg skulde feile ved min Handlemaade.“

Tilfaldt bortfaldt ogsaa dette Forbehold, fordi min Tillid til Kraften af den af alle Slægter priste Jomfru og Gudsmoder voksede i mig med Tiden, og enhver Tvivl svandt, som kunde jeg ved en saadan Bøn gjøre Skaar i Guds Herlighed, Som jo dog udtryffeligg har tilladt os at paakalde vore Medmenneskers Forbønner.

Det har nu fornemmeligg været de Veie, paa hvilke Gud har ført mig til Erkjendelse af den katholske Troes Sandhed, Studium — om man vil, meditatio, d. e. den stille Tænken over de os aabenbarede, til vor Frelse nødvendigg Sandheder — og Bøn, oratio. En gammel Kirkelærer siger: *Tria faciunt verum theologum: oratio, meditatio, tentatio* (3: tre Dele udgjøre den sande Theolog: Bønnen, Betragtningen, Fristelsen). Disse tre Stykker maa imidlertid enhver Christen, maa fremfor Alt ogsaa enhver Convertit i en vis Grad erfare paa sig selv, fordi de ere de væsentlige Betingelser for alt indre aandeligg Liv.

Alt heller ikke det tredie Stykke (Fristelsen) fattedes mig, at Den ofte har nærmet sig mig, som Striften fortrinsviis kalder Tentator, Fristeren, idet han ved Henviisning paa Livets mangfoldigg Bequemmeliggheeder, paa hvilke jeg, naar jeg engang var bleven Convertit, maatte gjøre Afkald, samt ved at foreholde mig de store Hindringer, som jeg endnu havde at overvinde og som i min Sjæl voksede op til Bjerg høider, søgte at bortlede mig fra min Stræben efter Sandhedens Erkjendelse, som skulde frigjøre mig for Vildfarelsens Baand, — det tør jeg dristigg og aabent forsikre, fordi det virkelig har været saaledes. Men derom senere. — Jeg kunde føie endnu meget Andet til disse positive Grunde, som virkede afgjørende og bestemmende paa mig; jeg kunde her endnu optælle en Række af Erfaringer, som jeg har gjort i mit korte Embedsliv, og som hos Enhver, der ikke henlever Dagen aldeles tankeløst, maa have det til Følge, at han bliver bragt til at staae stille og tænke efter; naar Menneskets Tankegang engang har antaget en bestemt Retning, er det let at see, hvorledes alle enkelte Erfaringer og Tildragelser, som ved første Blik slet ikke synes at hænge sammen med vor Tænkningens Centrum, dog alligevel kunne indflettes i de allerede consoliderede Tankerækker; jeg kunde endnu udtale mig udsørliggere om, hvorledes den protestantigg Gudsstjeneste dog bærer saa lidet eller slet intet Præg af egentlig Tilbedelse af Gud og derfor heller ikke er i Stand til at tilfredsstille den, som føler Trang dertil. . . . Dog maa det være nok med Ovenstaaende, og jeg vil kun endnu i Kort- heds berøre

III. Hvad der ikke har bevæget mig til at blive Katholik.

1) Fremfor Alt ikke et vist Følelsesværmeri, hvoraf de fleste Converjioner pleie at blive afledede af de ugunstigt Dømmende.

Dette Sværmeri skal efter almindelig Antagelse finde sin Hovednæring i den katholske Gudstjeneste; den katholske Cultus med sit hemmelighedsfulde „Trylleri“, med sin Pragt paa de høie Festsdage, med sin Anvendelse af Konsten i Guds Tjeneste, med sin Mangfoldighed og Afvevling i Kirkeaarets Løb, den katholske Cultus med sin hellige Plastik, der ligesom paany altid fører de for 2000 Aar siden stete Frelsekjendsgjærninger frem for Sjælen, med sin i det hele Liv bestandig indgribende Kraft: skal — saaledes sige Protestanterne — indvirke omtaagende paa Sandserne, berøve Mennesket Eftertankens Klarhed og ligesom føre den Sjæl, som hengiver sig til denne Cultus, i en Trylleskeds, som den siden ikke mere har Kraft til at gjenembryde. Jeg tilstaaer gjerne, at den katholske Cultus har noget uendelig Storartet og Dypøiet ved sig, at ogsaa jeg var greben af den; dengang jeg for mange Aar siden ofte havde bivaanet den; jeg udeleder det rigtignok ikke deraf, at den har noget Dæmoniisk ved sig, men deraf, at den beroer paa virkelig guddommelig Institution og har Gud Selv sandelig boende i sin Midte; men der er hengaaet mange Aar, og netop deriblandt ogsaa de sidste Aar, siden jeg næsten ikke havde sat en Fod i en katholsk Kirke og ubelukkende kun tog Deel i den lutherske Gudstjeneste. Men en Række af Aar havde dog nok været tilstrækkelig, for at gjøre min Aand ædru igjen, hvis den virkelig allerede engang var bleven drukken, og paa den anden Side er det ofte nok blevet mig forsikket af saadanne, som stode mig nærmere, at jeg næsten var altfor koldblodig ved enhver Betragtning og selv der, hvor saadant ikke er muligt, vilde danne forstaaelsesmæssige Begreber.

2) Jeg er heller ikke bleven Katholik for udvortes Fordeles, for udvortes Bindings Skyld. Saavidt har jeg — Gud være lovet — endnu ikke bragt det, at jeg skulde stifte min religiøse Bekjendelse for denne Verdens usle Gøders Skyld, ligesom en Klædning, at jeg skulde falde i Judas' Synd, for nogle Sølvpenge Skyld falde fra den hidtil bekjendte Tro, at krænke Samvittigheden ved at fornægte den i Hjertet bekræftede Sandhed. Men en Krænkelse af Samvittigheden er det — det har jeg saalænge ofte udtalt og gjentager det her — naar Noget uden indre Overbeviisning, uden at være dreven af Sandheden, gaaer fra een Confession over til en anden, fra Protestantismen over til den katholske Kirke. Protestanten forblive Protestant og blive ved sin Confession, saalænge han formaar det bona fide, s: med en god Samvittighed; han følge fremfor Alt og i alle Stykker Samvittighedens indre

Stemme, selv hvor denne Samvittighed uforkyldt er en vildfarende; det er en Grundregel for alt christeligt Liv, at man under alle Omstændigheder skal handle secundum conscientiam; men forbyder Samvittigheden mig længere at forblive Protestant, forsikrer Gud mig i mit Indre ved den Helligaand, at den katholske Kirke er Christi rette og sande Kirke, saa maa jeg følge dette Raad, hvis jeg ikke vil gjøre mig skyldig i hiin Synd imod den Helligaand, om hvilken Trelseren siger, at den hverken kan tilgives i dette eller i det andet Liv. Ak, gid dog Menneskene maatte mere og mere optage denne Grundsatning i sig, at man altid skal adlyde Samvittigheden med et redebort Sind — og derfor flittig „gjøre den gode Mening“, som jeg tidligere slet ikke kjendte saaledes. Da vilde man ikke saa ofte høre den daarlige Tale, at Enhver bør blive ved den Religion, i hvilken han er født! Hvorhen skulde en saadan Grundsatning, consequent forfulgt, ogsaa føre? Da hedder det jo: Du Søde, bliv Søde, fordi du er født som Søde, du Hedning og du Tyrk, bliv Hedning eller Tyrk, fordi du er født som Hedning eller Tyrk! —

Jeg er 3) heller ikke bleven Katholik, fordi jeg mulig var bleven overtalt af Mennesker, eller, som man kalder det, bearbejdet og besværret af Præsterne. Her er Stedet, hvor man, som jeg ovenfor allerede har antydet, kunde gjøre den katholske Kirke Bebrejdelsen for at gjøre Forlidet, i Henseende til Profelytmageriet. Ogsaa til mig har man sagt, at jeg viselig var bleven bevæget af Andre til at gaae over. Hvor meget jeg vil udrette ved at forsikre det Modsatte, veed jeg forud; man vil ikke troe mig, fordi man ikke vil troe, hvor Sandheden er ubegvem; trods al Forsikkring, at jeg kun er bleven Katholik af Overbeviisning, vil jeg hos Mange dog blive anseet for det enfoldige, umistænksomme Strøg, som „har ladet sig fange“. Først end jeg kom til Fehrbellin, hvor de selfabelige og særegne Forhold, under hvilke den derværende katholske Missionspræst og jeg levede, førte med sig, at vi traadte hinanden nærmere og omgiktes venfabeligt med hinanden, er det religiøse Gebeet i vore Samtaler slet ikke berørt, men snarere bleven undgaaet med en vis Tængstelighed. Ganste affeet fra, at omstændelige, udførligere Dplysninger om de katholske Dogmer ikke kunde eller behøvede at forlanges af mig, paa Grund af min Stilling, da jeg tilstrækkeligt kjendte dem, saa ere heller ikke „katholske Floskler“ forsætligten blevne kastede mig i Veien, for at de muligen skulde blive optagne af mig i al Trostydighed. Det vilde dog tilsidst ogsaa have været en altfor plump Manøvre, Gøtthe's Ord kunde da let være blevne til Sandhed: „Man merkt die Absicht und man

wird verstimmt“ (Man mærker Hensigten og man bliver forstemt).

(Sluttet.)

Et Træt af Pave Sixtus V.

Sixtus den Femte erindrede sig i Begyndelsen, da han var bleven Pave, slet ikke mere en vis Advocat, med hvem han havde levet i det fortroligste Venstabs dengang han endnu var Franciscanermunk. Den ærlige Advocat blev syg, og i sine yderst trængende Omstændigheder manglede han aldeles enhver Pleie og Lindring. Ganste tilfældigt bragte hans gamle Bertinde den pavelige Livlæge til ham. Denne omtalte ligeledes tilfældigen Advocatens Sygdom for Paven og sagde, at han ansaae Mandens store Trang for at være den egentlige Årsag til hans Sygdom. Sixtus ledede Samtalen over paa noget andet. „Apropos“, sagde han den følgende Dag til Livlægen, „veed De, at jeg ogsaa giver mig af med at skrive Recepter? Jeg tænker, at min ikke vil have været uirksom. De talte igaar til mig om den fattige Surinaz; jeg husker nu nok med Fornøielse, at jeg før har kjendt denne fattige Mand meget godt; jeg har sendt ham Urter til en fortræffelig Salat, som sandsynligviis vil gjøre ham rask.“ „Salat? Hellige Fader! — Den Cuurmethode er virkelig ganste ny!“ „Siig til Surinaz,“ svarede Paven smilende, „at han for Fremtiden ikke skal bruge anden Læge end mig; denne Kunde har jeg snappet bort fra Dem.“ Lægen, som ikke kunde vente, men vilde see hvorledes denne Cuur var løben af, skyndte sig hjem til den Syge, hvem han ogsaa virkelig fandt ganste rask, hvorover han ikke noksom kunde forundre sig. — „Viis mig dog den Salat, som Hs. Hellighed har sendt Dem; jeg maa dog lære at kjende disse undergjørende Urters Natur.“ „Ja!“ svarede Advocaten med synlig Tilfredshed, „de ere virkelig undergjørende; jeg er overbevist om, at hele Deres Lægekunst ikke kan gjøre en saa heldig Cuur.“ Nu bragte han en Kurv med almindelige Urter. „Hvad? af Dem er De bleven rask?“ — „Undersøg dem kun noget nøiere, dybere nede ligger den rette Panacee!“ Lægen gjorde det og fandt en meget anseelig Sum i Guldstykker. — „Saadanne Recepter kunne vi rigtignok ikke skrive for vore Syge!“ — Han gik til Paven. — „Hellige Fader, De havde

vel Ket, De er den dueligste Væge i hele Verden." Sixtus svarede: „Men jeg behandler ikke alle mine Syge efter denne Methode." Historien er bleven til et Ordsprog i Rom. Naar man taler om Nogen, som kunde hjælpes med Penge, saa siger man: „han trænger til en Salat af Pave Sixtus den Femte."

Sirkelige Efterretninger.

Rom. Der var Tale om, at der efter de japanesiske Martyrers Kanonisation skulde udstedes et storartet Manifest af det hele katholske Episcopat over Nødvendigheden af Pavens verdslige Herredømme for sin geistlige Magts Uafhængighed, og at det skulde rettes ikke blot til samtlige katholske Magter, men ogsaa til de ikke-katholske, som have katholske Undersaatter. Cardinal Wiseman og en fransk Biskop skulde være blevne betroede med Uarbejdelsen af dette Actstykke. Et stort Antal af de i Rom værende Biskopper, som d. 31. Mai allerede beløb sig til henved tre hundrede, skulde af deres Medbrødre, som have været forhindrede fra at reise til Rom, være bemyndigede til at undertegne i deres Navn. Foruden de 300 Biskopper havde der d. 31. Mai allerede indfundet sig 2000 Præster fra alle Verdensdele; man ventede ialt i det Mindste 80,000 Fremmede. Den romerske Municipalitet skal have besluttet at hædre samtlige fremmede Biskopper, som ere komne til Festen, med „den romerske Adelsstilet“, og for at forævige Mindet om denne storartede Sammenkomst, skulde alle Biskoppers Navne indtegnes paa en Søile paa Roms Kapitol.

Kjøbenhavn. Under en heftig Ordstrid i det engelske Parlament mellem den berømte Deputerede d'Israeli og Lord Palmerston d. 8. Mai erklærede d'Israeli bl. A., at en voldsom Omstyrting af Pavens verdslige Magt vilde styrte hele Europa i Uro. Det er ret interessant, at see, hvorledes de dygtigste og talentfuldeste protestantiske Statsmænd betragte det romerske Spørgsmaal fra det politiske Standpunkt paa samme Maade, som den katholske Kirke, hvis aarsag vi hidsette nogle Steder af d'Israeli's Parlamentstale. Han yttre bl. A. Følgende: Jeg kommer nu til det „romerske Spørgsmaal“. Dette Spørgsmaal er ikke uden Interesse selv for Englænderne og Protestanterne; men det, som man kalder

Pavens verdslige Herredømme, synes mig i Sammenligning dermed, at være en Gjenstand af underordnet Betydning. Det er jo kun en meget lille italiensk Fyrstes verdslige Herredømme, og fra dette Synspunkt indseer jeg ikke, hvorfor det skulde have større Interesse for os, end Hertugen af Modena's eller Hertugen af Toscana's Herredømme. Der ligger i det romerske Spørgsmaal en anden og ganske almindelig Interesse for hele Verden, og om jeg ikke tager feil, en særlig Interesse for en protestantisk Magt som England, og denne Interesse er ikke Pavens verdslige Herredømme, men hans Uafhængighed. Dette er to fuldkomne forskjellige Ting, omendsljøndt de næsten altid blive sammenblandede, enten af Uvidenhed eller af nationale Fordomme. Lad os sætte det Tilfælde, at Paven med det Første maatte forlade Rom og tage bestandigt Ophold i Spanien eller i Frankrig eller i Østerrig: og De kunne være forsikrede om, at den katolske Hersker, i hvis Stater Paven opslaaer sit Sæde, ikke vil gjøre sig nogen stor Uleilighed med for enhver Priis at opretholde Pavens Uafhængighed! Tværtimod vilde hiin Fyrste med Glæde antage den Tilvært af Indflydelse og Anseelse, som Pavens bestandige Residenter i hans Stater vilde give ham. Og det skulde en protestantisk Stat, især en saadan protestantisk Stat, som har flere Millioner katolske Undersaatter, ikke bryde sig om? Vi vilde med Misundelse betragte Pavens Ophold i en katolsk Fyrstes Stater, fordi vi vide, at han, om han heller ikke er mægtigere som verdslig Fyrste end enhver anden lille italiensk Hertug, dog som geistlig Fyrste udøver en stor Magt i alle Lande, og at han i ethvert Land bliver repræsenteret ved en klog organiseret Corporation. Dette er altsaa en Umstændighed, som gjør Forbring paa en engelsk Statsmands største Opmærksomhed: Paven er en Fyrste, som udøver en Autoritet, der bringer ham i en saadan Situation, at han ikke utilbørligen tør paavirkes af nogen som helst anden Magt i Europa. Denne Betragtning var det ogsaa, som i A. 1815 bestemte Europa's store Statsmænd til at bifalde Kirkestatens Restauration. Lorderne Grey, Liverpool, Canning og Wellesley, vore daværende Ministere, vare ingen „Pietister og Heldøer“; visselig vare de heller ingen udhygige Statsmænd, men alligevel kunde de dengang ikke finde nogen anden Løsning af Vanstuelighederne, ikke fordi de ansaae det for nyttigt og ønskeligt, at Paven udøver en verdslig Fyrstes Autoritet, men fordi de ikke kunde finde noget andet Middel til at garantere hans Uafhængighed.“

England. Propaganda. Forskjellige af den anglicanske Kirkes religiøse Foreninger holdt deres Generalforsamlinger i London i Mai Maaned. Hovedugen for disse theologiske Sam-

menkomster begyndte d. 5. Mai. De syv Foreninger, som toge Deel i samme, have tilsammen en aarlig Indkomst af $4\frac{1}{2}$ Million Rdlr. Et Duzin andre Missionsfæltskaber byder tilsammen over mere end $4\frac{1}{2}$ Million Rdlr. aarlig. Tre andre, hvoriblandt Bømebogs- og Tractatforeningen, kunne ontrent regne paa 1 Million Rdlr. om Aaret, affect fra, hvad Salget af deres trykte Bøger indbringer. En Gruppe af andre Foreninger har over 900,000 Rdlr. Og alle disse uhyre Summer blive mest anvendte til protestantisk Propaganda i katolske Lande, medens man lader hundrede Tusinder Anglicanere i London og England selv leve i den groveste Uvidenhed og de fattige katolske Irlændere døe af Sult!

Belgien. Den h. Fader har oversendt Biskoppen af Gent en Sum af 10,000 Frcs. for denne Stads brødløse Arbejdere. Halvdelen af denne Sum skal overensstemmende med Hs. Helligheds Hensigter betroes til Vincents-Foreningen, den anden Halvdeel til Handels- og Haandværkerforeningerne.

Sardinien. Peterspengen. Indsamlingen af Peterspengen giver stadig rigelige Resultater i det ulykkelige Sardinien. Armonia har siden den sidste Remisje til Rom allerede igjen 20,000 Frcs. pr. Klasse, men mindre end 100,000 Frcs. afsender den albrig. Dmtalte conservative Journal benyttede Langfredagen til en bidende Sammenligning. I en Artikel med Overskrift: „Pius IX. tilsidefat for Barrabbas“ drøfter den Pilatus' (Napoleon's?) Forhold og bemærker derved bl. A.: „Pilatus var en stor Forligelses-Commissair; fra den Time, da de Skriftkloge og Phariseerne førte Jesus for ham, bestræbte han sig for, „at faae den Antagonisme (Mod-sætning) til at forsvinde, som skilte to Sager,“ Synagogens Sag og Guds Sag. Pilatus' Politik i Frelserens Proces er altid forligende! For at kunne forlige, vilde han gjerne, at Kristus skulde tale og svare de falske Vidner; for at kunne forlige, sendte han Ham til Herodes; for at kunne forlige, lader han Ham hudstryge &c.; for at kunne forlige, vasker han sine Hænder; for at kunne forlige, anordner han en „Folkeafstemning“ og spørger „Folket“ om, hvem det vil have fri, Kristus eller Barrabbas? . . . Pilatus kjendte og respecterede allerede dengang de store Principer af 1789 og iblandt disse Folkesuverainiteten; Folket havde raabt: „Korsfæst Ham!“ Dommen var rigtignok uretfærdig, men hvo turde modsig „Folket“? Derfor døimte ogsaa Pilatus Jesus tilsidefat til Døden trods alle sine Løfter, Erklæringer og Protester. De Skriftkloge og Pha-

rifæerne have truet med at støde ham fra Tronen, dersom han ikke gjorde deres Villie, og han elskede sit Herredømme, elskede ganske i Særdeleshed sin „Civilliste“ og lod Jesus korsfæste.“ — Sapienti sat!

— Regjeringen gaaer saa vidt, at den har vægret sig ved at give Præsterne og Biskopperne Pas til Rom. Det er en Forsmag paa den forjættede „frie Kirke i den frie Stat“.

Asien. Fra Syrien berettes intet Glædeligt om Tilstandene paa Libanon. Den nye Bestyrelse, opstaaet under Tryk af engelsk Indflydelse, har ogsaa gjort den nordlige Deel af Libanon, som, staaende under egne Høvdinge, var bleven forskaanet for Myrderierne i A. 1860, utuelig til Selvforsvar, ved at man deelte den i tre Districter, af hvilke kun eet blev underlagt en maronitisk Forstander (Kaimakam). Den indre Forvaltning, omendstjøndt Doaub Pascha er katolsk Christen, er alligevel næsten ganske i Tyrkernes, Drusernes og Schismatikernes Hænder, fordi det saaledes syntes beqvemst for England til der at udbrede sin anglicanske Propaganda. Til denne Ende understøtte Englænderne nu ligesom før Druserne, som jo efter engelske Beretninger og Blade ere blevne „uftyldige Offere (!!!) for maronitisk Vildhed“. Kollejerne blive nu byttede. Engelske Ladys paakalde nu Godgjærenheden til Gunst for Druserne og lade de samlede Almisser fordele iblandt dem ved „Diaconisser“, som ogsaa have det Hverv at lære de „fanatiske“ (s: de katolske) Maroniter „Evangeliets“ (s: Anglicanismen) og formilde deres Fanatisme (s: Katholicisme). Sandelig, man kunde troe, at man i vore Dage var hensat i et stort Galehuus, naar der ikke bag denne Galenskab laae den mest raffinerede Beregning! De anglicanske Skoler styde frem ligesom Paddehatte og den anglicanske Propaganda udbreder sig desto aabenlyser, da den staaer under Landshøvdingernes Beskyttelse og Katholikerne i 2 Aar have udtømt deres Kræfter ved at føde Qvinder og forældreløse Børn. Som Følge af denne Tingenes Forandring, træde Druserne, som isjor neppe vovede at vise sig, altid dristigere op og bringe nu de røvede Sager, Kirkekar og Mesfeklæder, som de hidtil have skjult omhyggeligt, ganske ugeneert til Salgs. Saaledes er de katolske Christnes Stilling atter bleven yderst farlig; ved den ringeste Anledning kan der opstaae et nyt blodbad, som vilde blive saa meget frygteligere, som ogsaa Maroniterne i de nordlige Egne næsten ere værgeløse og de tyrkiske Tropper, som kun vente paa Leiligheden til at gjøre fælles Sag med Druserne, holde dem indsluttede fra alle Sider. Derfor udvandre altid flere Christne og trække sig tilbage til Bairut,

hvor de Fremmedes Flaade lover at hde dem bedre Beskyttelse. Af den christelige Befolkning i Damascus, som ikke talte mindre end 20,000 Sjæle, ere kun neppe 3—400 tilovers, trods alle den tyrkiske Regjerings Bestræbelser for at berolige dem angaaende Fremtiden. — Saaledes er nu de syriske Christnes Stilling trøstesløser end nogenfinde, takket være det samme Englands Bestræbelse, som underholder en Armee af Leiesvende, som med Bibelen i den ene og Varelister i den anden Haand skulle udbrede den protestantiske Kjærligheds og Læres lys. —

China. Rebellerne (Taipingerne) vedblive deres Fjendtligheder imod Europæerne. To Englændere, fire Portugisere, en Spanier og tre Franskmænd (to Jesuiter og en anden Missionair) ere blevne henrettede.

— Engelske Rejsende, som nu og da trænge ind i „det himmelske Riges“ Indre, ere forbausede over allevegne at finde franske Missionairer og katholske Christne. Saaledes berette to saadanne, som efter en lang og besværlig Rejse og, efterat de havde passeret „den store Muur“, vare trængte ind i Mongoliet og der havde fundet en christelig Menighed, netop dette Factum fra Hongkong i Daily Press. Deres Skrivelse er dateret den 19. Febr. d. A., men desværre kun meddeelt i Brudstykker i Monde, hvori det bl. A. hedder: „Vi bleve meget forundrede ved her at finde en Mission, i hvis Spids der befandt sig fem Præster; de have en ny Kirke, Skoler for Børn, og mege udstrakte Jorder. Vi erfarede, at der boede 3000 Christne i Flekkerne og deres Omgivelse og at næsten hele Daalen var ombendt. — Missionairerne modtog os med den største Venlighed og bade os om at boe hos dem. De have i dette Dieblit 20 Elever hos sig, som skulle uddannes til Præster. Man viste os Bærelserne i Seminariet, som tildeels ligge under Jorden formedelst Kulden, og vi glædede os over at finde Alt reenligt og i største Orden. Collegiets Capel er meget nydeligt og prydet med Malerier, som Missionairerne selv have malet. Kirken, som er meget smuk og først bleven bygget iaar, er deelt i to Afdelinger: den ene for Mændene, den anden for Fruentimmerne, og kan omtrent rumme 1000 Mennesker. Taarnet, som reiser sig over Helligdommen, er bygget i chinesisk Stil, brogetmalet og højt og her forgyldt. Missionairerne besidde store Meierier, hvor de tillægge Kær, Faar, Svin, Høns &c.; Møller til Kornmalning og Kjeldere til Markfrugternes Opbevaring om Vinteren. Alt, hvad Missionen bruger, bliver forfærdiget paa selve Stedet lige indtil Teglsteen og Kalk. For første Gang, siden vi vare afreiste, kunde vi faae udmærket friskt Brød, Smør, Ost, Mælk &c.“ — For nogle Maaneer

siden, vedbliver Referenten, forkyndte alle engelske Journaler med stor Varm, at en engelsk Expedition vilde afgaae fra Shang-hai, for at trænge igjennem China og Thibet. Fem eller sex uforfærdede Reisende ere virkelig afreiste, men de kom ikke ud over Provindsen Fetschuan. Smidlertid trængte syv katholske Missionairer ind i Thibet, rigtignok kun under de største Møjsommeligheder og efter at have overvundet uendelige Hindringer. — Dgsaa for Japan, hvis Sprog netop franske Missionairer (navnlig den bekjendte Abbé Mermet, som i 18 Maaneder har boet paa Lytschyøerne, og havde ledsaget den franske Befuldmægtigede, Baron Gros, til Jeddo) forstaae saa fuldstændigt og tale saa flydende, at de i Begyndelsen bleve antagne for Indfødt, synes med et japanesiskt Gesandtskabs Afreise til Europa endelig igjen at være kommen en bedre Tid og de af den h. Frants Kaver og de japanesiske Martyrer udstrøede Sædeforn at skulle spire frem, hvad Gud give!

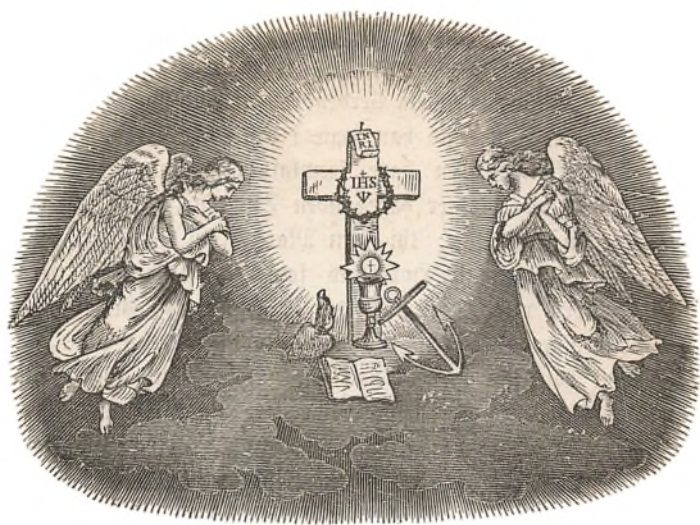
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 15. Juni. — Den allerhelligste Treenigheds Fest (Trinitatis Søndag). — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Torsdagen d. 19. Juni. — Christi Legemæsfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Procession og Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 8 Festsandagt med dansk Prædiken. — Dgsaa paa de følgende syv Aftener holdes Kl. 8 en høitidelig Andagt til det allerhelligste Alterens Sacramente. Sidste Aften d. 26. Juni sluttes den festlige Octav atter med en høitidelig Procession.
- Søndagen d. 22. Juni. — 2. Søndag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 8 høitidelig Octav-Andagt med dansk Prædiken.
- Paa Søgnedagene stille h. Messe Kl. 6 (Tirsdag, Torsdag og Lørdag i Sct. Josephsstrenges Husecapel paa Toldbodveien), 7 og 8^{1/4}; om Torsdagen sidste h. Messe med Udstilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søgnedagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcomissionair, Hr. Kunsthandler **C. U. Blankensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de hgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 p.

Kjøbenhavn.

E. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 13.

Søndagen den 29de Juni.

1862.

Indhold: Den store Vintsefest i Rom. — En Convertits Bekjendelser (sluttet). — Kirkelige Efterretninger: Hamburg. Freiburg. England. Irland. Frankrig. Schweiz. Italien. Sardinien. Constantinopel. Cochinchina.

Den store Vintsefest i Rom.

For henved to tusinde Aar siden, da den romerske Dron næsten holdt den hele dengang bekjendte Verden i sine skarpe Kløer og blodtørstige og vellystige Keisere ubarmhjertigen førte Scepteret over den trælbundne Menneskehed, gif igjennem Roms Porte en Dag en fattig Mand, hvis Fødder vare bedækkede med Støvet af den lange Wei, uden videre Keisegods end Vandringss-

staven, med eet Ord, i en Dragt, i hvilken man daglig saa mange Tusinder at vandre igjennem Verdensbehersterindens Porte. Havde Noget spurgt ham, hvad han søgte i den evige Stad, saa vilde hans Svar sandsynligen have fremkaldt en svingrende Latter, og den spørgende Romer havde uden Tvivl holdt den fremmede Bøder for en Vanvittig: thi hiin Mand kom til Rom, for at hæve denne Stad til Hovedstad for sit aandelige Rige. Uden Vaaben vilde han udbrede sit Herredømme vidt ud over den romerske Verdens Grændser, indtil Jordens Ende, om endstjødnt han ikke regnebe paa anden Hjælp, end nogle fattige Bøder, navnlig paa en Tæppearbejder ved Navn Paulus. Penge havde han heller ikke, thi riig havde han aldrig været og havde oven i Kjøbet bortgivet sine ringe Eiendele, en Vaad og nogle Net; og dog vilde han ikke alene underkaste sig den af alle Nydelser drukne Slægt, men ogsaa bringe den saavidt, at den lærte at elske Spægelse og Afholdenhed og affkye Udsvævelser. Værd var denne vor Pilegrim heller ikke; han kunde nok læse og skrive, men man veed, at en Mand, som indtil sin modnere Alder Dag og Nat paa Vandet maa sørge for sit Livs Underhold, ikke kan studere meget; alligevel lagde han ingen Skjul paa, at han var den hele Verdens Lærer, og at de lærde Folk, som forstode Alt hvad man kan lære af Bøger og troede at forstaae endnu mere, kunde og skulde lære høiere Viisdom af ham. Men denne Pilegrim med sin mærkværdige Plan fandt ikkedestomindre mange Folk, som, overbeviste ved de ugjendrivelige Beviser for hans guddommelige Sendelse, troede ham, og fornemme romerske Senatorer gave den første Pave, Petrus, deres Paladser til Kirke og Bolig. Da maatte jo det romerske Politi naturligtviis blande sig i Sagen, og en tidlig Morgenstund blev Fiskeren fra den galilæiske Sø hentet fra Fængslet og hovedfulds naglet til Korset!

Siden den h. Petrus' Martyrdom har Jorden fornyet sig. Vel lod man det ikke mangle paa Forsøg paa at blive færdig med den nye Indretning, men forgjæves. Tre hundrede Aar har man henrettet eller mishandlet hiin fattige Pilegrims Efterfølgere til Døde, og om de senere Paver end ikke alle

bøbe en voldsom Død ligesom de første een og tredive af dem, saa have dog kun faa af dem havt et fredeligt Bøttificat; mere end fyrgethve Gange saae de sig tvungne til at forlade deres biskoppelige Sæde; de saae sig fordrevne af bedaarede Oprørere, mishandlede og holdte fangne af herskeshyge, frihedsfjendste Tyrsters nedrige Leiesvende og omgivne af et be- dragerist Diplomatiens Snarer; men medens Christi Stedsfor- træder ofte ikke havde, hvortil han kunde helde sit Hoved, saae han alligevel Grændserne for sit Fredens Rige stedsbe at udvide sig og nye Folkslag at indtræde i den store Verdensfamilie, som kalder ham sin hellige Fader. Saaledes vandrede Pave- dømmet gjennem Historien, saaledes brød det Slavelænkerne og de endnu værre og fastere Syndebaand, hvori den gamle Verden laae fængslet, indførte Christendommen og dermed Sædeligheden iblandt de germaniske Folkslag, ligesom for Tiden iblandt Ny- Seelands vilde Stammer, var Frihedens Klippe, idet det lærte Magthaverne den Christnes Værdighed og ved Standhaftighed under de frækfeste og snueste Angreb beviste, at Samvittighedens Helligdom ikke kan trælbindes af Statens udvortes, materielle Magt. Saaledes er Pavedømmet draget hen gjennem de hen- rundne 18 Aarhundreder og har gjort vel imod Alle, og medens den blodtørstige Nero's Grav, som korsfæstede den første Pave, er ubekjendt, hvælver sig over den h. Peters Grav Christen- hedens mest ophøiede Gudshuus, St. Peterskirken i Rom, hvor den galilæiske Fiskers to hundrede og otte og halv- tredsiendsthvende Efterfølger nys har forsamlet hele Jordens Biskopper, for med dem at feire en Pintsefest, som Kirken i sin Tilværelses atten Aarhundreder neppe nogensinde har seet Mage til. Saaledes er Paven efter en Kamp i atten Aarhundreder endnu altid ikke alene forhaanden, men et blot Ønske af ham er nok, for at forsamle Nationernes geistlige Hoveder om sig, som i to hundrede Millioner Katholikers Navn aflægge lydeligt Vidnesbyrd om, at de erkjende og ære Paven som Menneske- hedens Lærer, som deres Fører og Hyrde paa Frelsens Vej. Denne blotte Kjendsgjerning er det mest glimrende Vidnesbyrd om Petri Efterfølgers Magt. Men den store Sammen-

komst i den evige Stad er ikke mindre, midt i denne Sønder-
splittelsens Tid, et Vidnesbyrd om Kirkens **Enhed**.

Den første Pintsefest i Jerusalem havde ved den vidunder-
lige Sprogeenhed viist, at Syndens gamle Forbandelse, som,
abskillende Menneskeheden, havde havt Sprogforvirringen til
Følge og Straf, bliver hævet ved den nye Betsignelse og at ved
Christus alle Nationer atter blive forenede til een stor Folke-
familie. Pintsefesten i Aaret 1862 har viist, hvorledes hiin før-
stes Forjættelse er bleven opfyldt. Fra alle Jordens Hjørner,
fra Østerlandene og fra Vesterlandene, kom den forløste Menneske-
heds Hyrder tililende og flokkede sig, ligesom engang Apostlene
om den h. Petrus, saaledes nu om hans Efterfølger, Pave Pius
IX., hvis Fader navn allerede betegner den genoprettede Fa-
milieenhed for alle Adams Børn. Medens Verden overalt
hvor Afgjørelsen ligger i Kirkens Sjænders Haand, ligger i blodig
Strid, og Blod af Brødre, udgydt i alle Verdensdele, farver
Jorden rød; medens Alt bliver forsøgt, for atter at stille Na-
tionerne hedsøft fremmede og fjendtlige imod hverandre og i
de enkelte Folkeslag selv at opflamme Tvedragten under Navn
af **Enhed**: see vi i den evige Stad Repræsentanterne for de
forskjelligste Tungemaal og Nationer at mødes og forstaae hver-
andre ved hans Grav, som engang ogsaa ved sin første Prædi-
ken, paa den første christelige Pintsefest, blev forstaaet af Alle.
Omendkjøndt fremmede for hverandre ved Nedstammelse og
Sprog og endnu for kort siden adskilte ved Hav og Verdens-
dele, betragtede de sig alle som Brødre, udtalte alle den samme
Troesbekjendelse, nærrede alle det samme Haab, knælede alle ved
det samme Alter og feirede alle det samme h. Offer. Enhvers
trofaste Kjærlighed til sit eget Fædreland var ikke mere nogen Skille-
væg imellem dem; opløste ved Christendommen, udstrakte deres
Blik sig til hele Menneskeheds store Familie, der som et har-
moniøst Heelt omfatter de enkelte Nationer som Lemmer af eet
mystisk Regeme. Enhver troede nøiagtigt hvad den Anden troede,
nemlig Alt hvad Gud har aabenbaret og den katolske Kirke
forestiller at troe; Enhver elskede nøiagtigt hvad den Anden
elskede, nemlig Gud over Alt og den Næste som sig selv.

Saaledes danner Biskoppernes Sammenkomst i Rom et eksempelløst Vidnesbyrd om Paven's geistlige Magt og Kirkens Eenhed, idet de alle ære den h. Fader som øverste Lærer og Hyrde. Dette Vidnesbyrd er desto betydningsfuldere i nærværende Tidblik, fordi hans verdslige Magt, omgivet af saa mange Fjender, ikke offentlig beskjermet af nogen Magthaver paa Jorden, hver Dag kan blive unddragen den h. Fader for en Tidlang. Men ogsaa med Hensyn til denne verdslige Magt er Biskoppernes Sammenkomst betydningsfuld. Enhver fornuftig Katholik veed, at Paven ikke vil bevare det verdslige Herredømme i sin Interesse, men i Kirkens, hvis Uafhængighed og Frihed end ikke engang kan taale Skindet af sit Overhoveds Afhængighed af en verdslig Fyrste. Denne Overbeviisning har forskaffet Paverne deres lille Herredømme, i hvilket de nu — unegtelig det ældste Dynasti i Verden — i langt mere end tusind Aar føre deres faderlig-milde Scepter. Ikke betydningsløst er Navnet „Kirkestat“ for det lille Gebeet; thi det er en Interesse og en retfærdig Fordring for hele Kirken, at dens øverste Hyrde ikke unddrages denne Garantie for sin Uafhængighed. ligeoverfor det Skrig, som Kirkens Fjender opløste, at det verdslige Herredømme kan opgives uden Fare for Nationernes kirkelige Interesser, ville netop de, til hvem disse aandelige Interesser ere betroede, være saa meget desto kompettere til at aflægge Vidnesbyrd om hvad Hensynet til den kirkelige Frihed og Uafhængighed fordrer.

Endelig har dette Aars Pintsefest ogsaa endnu en videre Betydning i Helligerklæringen af de salige Martyrer. Efter en af hine Undersøgelser, hvis Strengthed selv hos Kirkens Fjender er blevet et Ordsprog, var Resultatet blevet, at der med Sikkerhed kunde skrives til den høitidelige Helligerklæring af hine Blodvidner; paa den h. Pintsefest blev i Biskoppernes Nærværelse det høitidelige Udsagn udtalt af Pius IX.'s ypperstepræstelige Mund. Det er en stor Trøst for vor hellige Faders haardt prøvede Hjerte, at det af Forsynet blev forundt ham — den paa saa mange Maader Korsfæstede — at tilkjende disse Martyrer den høieste kirkelige Ære; men denne Høitidelighed har

ogsaa endnu en anden Betydning. I disse mørke Tider, da den halvfjerdsindstyveaarige Olding, som alle katolske Folkeslag kalde Fader, er bleven forladt, forraadt og forfulgt af Jordens Mægtige og maaskee snart maa begive sig i Landflygtighed, er denne store Handling et formanende Exempel og en opmuntrende Trøst. Der ligger i den et formanende Exempel til ikke at blive træt i Kampen. Den Hæ, som bliver disse fattige Munkes og deres fremmede Staldrødre til Deel, er en Priis for den troe Kamp for Guds Hæ og den urokkelige Fastholden ved vor h. Tro. Den er en Erindring om, at vi høre til den stridende Kirke og ikke kunne gjøre Regning paa Kronen, naar vi ikke modigen tilkæmpe os den. Hvor bestemmende for os, naar vi frygte de spidse Tunger, medens hine barnlige Sjæle, hine heltemodige Børn, villige og glade frembøde deres Lemmer for Korsfæstelsen, deres Bryst for de bræbende Sphj! Ikke mindre ligger der i denne store Handling en opløstende Trøst. Da de 26 Slagtofferes Blod for næsten tre hundrede Aar siden (5. Febr. 1597) farvede Korsfæstelsens Hvi hist ved Strandbredden i det fjerne Japan, syntes den lette Scier over de Bærgeløse at være fuldstændig og at Alt var forbi med dem for denne Verden. Hvor Faa have kjendt dem, selv efter deres Beatification (Saligserklæring); hvo havde nogensinde i videre Kredse hørt tale om Thomas Cosaqui og Cosmas Tategia? Da fremstaae pludselig de rene Helteffikelser af hine sex og tyve Korsfæstede udaf det Fortidens Mørke, som i 3 Aarhundreder har skjult saamange Folk, som paa deres Tid vare i alle Folkemunde. Vor Moder, den h. Kirke, finder, at Tiden er kommen til at forkynde disse sine Børns Heltekamp; den forkynder nu deres Priis indtil Jordens Grændser og til Tidernes Ende. Den taler derom i de Billedes Hytter, som aldrig hørte noget om Napoleon; og ligesom to hundrede Millioners andægtige Dyrkelse endnu altid omgiver de arme Slaver og fordringsløse Tomfruer, som formedelst deres christelige Tro i de tre første christelige Aarhundreder i Amphitheatret i Rom bleve sønderrevne af vilde Dyr, for at more og underholde hiin Tids „dannede Publicum“, saaledes vil man ogsaa fra nu af endnu døbe Børnene paa disse stakkels Japaneseres Navne,

naar det nittende Aarhundredes „store Mænds“ Statuer ere ligesaa forfaldne og forsvundne, som de, der paa den h. Peter's Korsfæstelses Tid smykkede Keiser Nero's gyldne Huus. Og man troe ikke, at et saa feierrigt Nederlag ikke er af Nytte for Kirken! Det er visseelig ikke en tilfældig Sammentræffen, at det japanesiske Rige atter aabner sig samtidig med denne Helligerklæring, efterat ingen Christen i to Aarhundreder har turdet sætte sin Fod paa denne Kyst, uden, som Hollænderne gjorde, først at træde paa Korset, vor Forløsnings Tegn. Ogsaa Christendommen vil atter holde sit Indtog her, og den frugtbare, ved saa meget Martyrblood gjødede Jordbund da erstatte sin lange Hvile ved dobbelt Høst. Saaledes har den store Pintsefest i den evige Stad opløstet vore Hjertes, idet den henvender vort Blik, som saa gjerne bliver staaende ved Nutidens Forvirring og Forfølgelser, paa Kirkens Seier, som altid tilsidst følger efter Kampen, og opfyldt os med nyt Mod til Kampen, idet den erindrer os om, at den christelige Stridsmand da er sikkest paa Kronen, naar Trofskaben imod sin Fane koster ham selv Livet. For Kirken saavel som for den Enfelte gjelder: „Det er den Seier, som overvinder Verden, vor Tro!“

(I næste Nr. skulle vi efter Giornale di Roma meddele en udførlig Beskrivelse af selve Festen, ligesom ogsaa den h. Faders Allocution til de forsamlede Biskopper Pintsemandag, samt disses Adresse til den h. Fader. Red.)

En Convertits Betjendelser.

(Sluttet.)

Hermed har jeg givet Dem nogen Oplysning om de indre Bevæggrunde, som netop nu trængte mig uopholdelig hen til min Conversion. De enkelte hdre Anledninger, som endnu kom

til, har De allerede rigtig antydet i Deres Artikel, som gaaer forud for mit Brev, nemlig: den stedsfundne Citation for min Forsæt, Hr. Superintendent H., for hvem jeg skulde retfærdiggjøre mig i Anledning af nogle katholiserende Ptringer og de om- løbende Nygter; dernæst den Underviisning, som jeg havde at give Neocommunicanterne om det h. Alterens Sacramente, og hvor formedelst den Vigtighed, som dette høihellige Mysterium efter katholsk Opfatning har for hele det christelige Liv, selv den mindste frivillige Afvigelse fra min katholske Overbeviisning var bleven til en vitterlig Fornegtelse af min Tro, medens paa den anden Side en Forening af den katholske Lære om den h. Nadvere med Luthers Mening eller en Middelvei imellem begge, ikke var mulig; den forestaaende „Indvielse“ (Einssegnung o: den protest. saak. „Confirmation“) af disse Børn, hvor jeg først rigtig skulde forpligte dem til den lutherste Tro; hele Paastetiden, med den paa Skjærtorsdagsten forestaaende almindelige Communion, i hvilken over 400 af Menighedens Medlemmer deeltog i f. A., — Alt dette bevægede mig til endnu før Paasten at resignere paa mit Embede. Efterat dette var steet den 26. Marts, af- lagde jeg Dagen efter den katholske Troesbekjendelse og derpaa mit første Skriftemaal, for endelig den 28. Marts at modtage den h. Communion under den sædvanlige Morgenmesse. De Omstændigheder, af hvilke min Conversion var ledsaget, ere Dem tilstræffeligen bekjendte, og jeg kan derfor spare mig den Nød- vendighed, endnu engang nøiagtigen at kalde alle hine mørke Timer tilbage i min Erindring. De veed, hvorledes man fra visse Sider er gaaet planmæssig ud paa at fortrædige mig, og hvorledes det ved en kunstig Fremkaldelse af Fanatismen hos Fehrbellins Befolkning er lykkedes*), at det skjonne og snevre Baand af gjensidig Tillid, som havde bestaaet imellem min Me- nighed og mig, blev paa en voldsom og for mig dybt smertelig Maade sønderrevet. Slikt havde jeg ikke ventet. Bittert var for mig den Følelse, som jeg fornam, da jeg bemærkede, at og- saa de — rigtignok kun tildeels — af hvem jeg hidindtil havde modtaget de hjerteligste Venstabsbeviser, og hvis Dannelsenstrin, saavel som ogsaa den saa længe udviste Tolerants, berettigede til at vente noget ganske Andet — istemte Fjendskabsdommen over mig. Desto taknemmeligere er jeg dem, som — baade af høi og lav Stand — heller ikke da ophørte med at forsikre

*) Saa snart det var bleven bekjendt i Fehrbellin, at Pastor Laake stod i Begreb med at blive Katholik, blev den fromme Mand gjort til Skive for de nedrigste Fornærmelser, Bebrejdelser og Krænkelser, man udfældte ham paa den groveste Maade, man spyttede paa ham, kastede med Steen efter ham ic. ic. Det er protestantisk To- lerants i Tydsland!

mig om deres Kjærlighed og Agtelse, og lovede at ville bevare mig i taknemmelig og velvillig Erindring og bede for mig, hvad jeg altid skal gjøre for Fehrbellinerne, som dog have været mig en kjær, uforglemmelig Menighed, med hvilken jeg jo ogsaa engang formedelst min derværende korte Embedsvirksomhed skal blive aabenbar for Guds Domstol, og af hvilken jeg saa hjertelig ønsker, at ingen Sjæl maa gaae tabt.

Men tænker jeg paa hine raae Udbrud af Folkets Raseri, hvorunder jeg maatte lide, saa troe mig, at jeg har følt mindre derved, end De maaskee troer; det hele Virvar og Spektakel, hvis Midtpunkt jeg var, var for mig kun som en ond Drøm, der snart forlader os, naar vi vaagne; kun det maa jeg sige, at det gjorde mig hjerteligt endt for de smaa Børn, som saa skjændigen bleve misbrugte af de Vorne og dem, som burde have været fornuftigere. Det lille Stykke Kors, som Herren havde paalagt mig, forekom mig saa saare lille og ringe, at jeg — hvis Han havde forlangt det — gjerne havde baaret langt mere. Der ligger — selv uden at man derfor behøver at svimle sig ind i Martyriets Bevidsthed — hvad jeg langtsfra anseer mine smaa Lidelser for — ogsaa i det allermindste Kors allerede en Sødme, for hvis Skyld man fristes til ogsaa i denne Forstand at ansee Korset for det allerstørste Klenodie i Verden. „Jeg glemmer min Elendighed og min ringe Trostaa af Glæde over Hans Kjærligheds Rigdom og Skjønhed“ — og „Jesu Hemmeligheder og Tilstande ere os ikke alene et Forbillede, men de virke ogsaa i os de samme Tilstande, saa at vi ikke alene lide, for at efterfølge Jesus, men den lidende Jesus trykker Sin Naads egen Kraft ind i os, for at give os Naade til at lide og gjøre os deeltagte i Sin Lidelse“ — begge disse Ting ere kun altfor sande.

Kirkelige Efterretninger.

Hamburg. Den her i længere Tid projecterede høiere katolske Skole, som tillige skal forbindes med et Pensionat for Drengbørn, vil blive aabnet d. 1. Juli. Som Directeur for Anstalten er ansat Dr. van Becelaere fra Brügge, en Mand af en ligesaa grundig videnskabelig Dannelse som et afgjort kirkeligt Sindelag.

— Den barføbende Carmelitermunk P. Augustin fra Frankrig (den engang som Pianist i Paris' fornemme Verden meget bekendte Israelit Herman Cohen) opholdt sig nylig, paa en Reise til Rom, nogle Dage hos sin Familie i Hamburg. P. Augustin forlod for nogle Aar siden Verdens glimrende Saloner og Glæder, blev Katholik og traadte ind i Kirkens strengeste Orden.

Freiburg. Den 3. d. M. fandt den kirkelige Høitidelighed i Anledning af vor høiarv. Erkebiskops 90de Fødselsdag Sted. I et langt Tog begave Borgerne, med Menighedsforstanderne i Spidsen, sig til Kathedralkirken, hvor en høitidelig Høimesse blev feiret, som baade bivaanedes af Regjeringens Embedsmænd og Garnisonens Officerer. Siden modtog Erkebiskoppen en Deputation fra Adelen og Indvaanerne.

England. Mainooth = Spørgsmaalet i det engelske Underhus. Atter har den Understøttelse af 30,000 £. Stl. aarlig, som den engelske Regjering yder det katholske Seminar i Maynooth, som saa utallige Gange før, været Gjenstand for heftige Angreb fra de protestantiske Parlamentsmedlemmers Side. Siden Mr. Spooner, af berøgtet Ihukommelse, er død, er Mr. Walley den bestandige Taler i dette Anliggende. Denne værdige Gentleman sagde i Mødet den 6. Mai: „Det er et stort Onde at skulle underholde en katholsk Anstalt, i hvilken man lærer de unge Mennesker Løgn, Meneed, Tyveri og Mord.“ Uagtet hele Huset herved udbrød i skingrende Latter, vedblev dog Taleren med sine Angreb, men gjorde derved følgende interessante Tilfælelse: „For at bevise, hvor rivende Fremskridt den katholske Religion har gjort i England, siden Collegiet i Maynooth erholder Understøttelse af Staten, vil det være tilstrækkeligt at citere nogle Talstørrelser. I A. 1845 gaves der i England kun 757 og for Tiden ikke færre end 1388 Præster; i s. A. gaves der kun 517 Gudshuse, nu gives der allerede 1019 saadanne. I 1845 talte man kun 3 Munkelostere, nu derimod 50, dengang kun 3 Nonneklostere, nu allerede 162.“ Disse Angivelser over den katholske Kirkes Tiltagen ere vistnok rigtige, thi de komme fra een af dens mest forbittede Modstanderes Mund, som er forstræffet over dens Fremskridt. Mr. Walley kom tilbage til sin Paastand, at der i Maynooth, saavel som i alle andre udelukkende katholske Collegier bliver lært „Tyveri, Mord, Oprør ic.“ Taleren forglemte herved kun, at de engelske Protestanter, hans Forsædre, virkelig have inddraget, ranet og stjælet de katholske Irælænders Eiendom, at de have hærjet hele Landet med Ild og Sværd og at det netop er Protestanternes Voldsomheder, der have gjort Irælænderne til Eng-

lændernes Fjender. Bevise for sin Paaftand bragte Taleren ikke: Det er umuligt — sagde han — at tale præcisere, end jeg gjør, men jeg vilde forgjæves forsøge paa at levere Bevise for mine Paaftande, fordi de Herrer ikke ville høre mig.“ Efter en lang, hyppig afbrudt Talestvalder androg han paa at unddrage Collegiet hiin Understøttelse, ikke fordi den var en for stor Sum, men fordi Understøttelsen støder an imod Principet og Retten! Ved Afstemningen stemte 193 Medlemmer imod og 111 for Andragendet, som derfor faldt med en Majoritet af 82 Stemmer. „Resultatet er udmærket, siger Monde, men man spørger, hvorledes kan der i det frie Englands Underhuus altid endnu findes 111 Stemmer, som negte det stakkels Irland en Sum af 30,000 £. aarlig for den katholske Geistligheds Opdragelse, naar man betænker, at dette Land er nødt til at give Millioner til den anglicanske Geistligheds Understøttelse, der neppe tæller en tyvende Deel af Befolkningen iblandt sine Troende.“

Irland. Hvad man allerede befrygtede i Vinter, er indtraadt, nemlig en formelig Hunger snød, og som Følge deraf vise de betæneligste Symptomer sig iblandt Befolkningen, Mord og Tyveri &c., hvorimod selv Geistligheden ikke mere formaaer at udrette noget. Biskoppen og de katholske Parlamentsmedlemmer havde i Tide opfordret Regjeringen til forebyggende Forholdsregler, men Alt var forgjæves; ja, da det allerede var flaaet fast, at Dødstilfælde vare forekomne ved Hunger, negtede Vicekongen, Sir Robert Peel, Alt og fremstillede Angivelserne som overdrevne. Man kunde endog høste bitter Spot, naar man talte om Irlands Nød. Det stakkels Land! Det maa underholde sin egen katholske Geistlighed ved Privatmidler og dertil oven i Pjæbet de anglicanske Biskopper og Sognepræster, som nære sig af Irlands Svæd og have dovne Dage. Dertil vækker man dem Steen i Stedet for Brød og man har den uebriige Uforstammethed, altid at henvise til de flette Tilstande i Neapel og Rom, hvor der dog endnu aldrig er død Nogen af Hunger! O tempora, o mores!

Frankrig. I Paris have de derværende Italiener i Forening med den piemontesiske Gesandt Nigra den 6. Juni villet lade holde en Sjælemesse for den afdøde Grev Cavour og i den Anledning henvendt sig til det erkebiskoppelige Generalvicariat. Men Andragendet blev afviiist. (Ganske naturligt: thi Cavour hører uden Tvivl til dem, som ere blevne excommunicerede af den h. Fader. Sjælemesser har Kirken kun for sine Børn, men ikke for dem, som ere udstødte af dens Samfund.)

— Af *Indépendance Belge* erfarer man smukke Enkelt-
heder om den *Maade*, hvorpaa det for ikke længe siden omtalte
„den keiserlige Prindses Selstab,“ som er bestemt til at gjøre
de ubequemme *Vincentforeninger* overflødige, bliver trommet
sammen. Man har givet Tingen det latterlige Navn „*Ung-*
dommens Udlaan til Arbeidet“, som om det ikke netop var
Forældrene, der maatte betale! *Indtrædelsen* i Foreningen
for „*Børnenes Udlaan*“ blev ligefrem gjort *Statens Em-*
bedsmænd til en *Pligt*. *Forstanderne* for *Opdragelsesanstal-*
terne og de offentlige *Skoler* blive af *Regjeringen* paalagte
at levere *Bidrag*, for at forskaffe den keiserlige Prinds *Widder*
til med liden *Bekostning* at vise sig gavmild imod de arbejdende
Clasfer og for at gjøre sig afholdt af dem. *Forstanderne* for-
samlede derfor de dem undergivne *Lærere*, foreskrev enhver,
hvormegit han selv havde at betale (de 8 *Lærere* tilsammen 100
Fres., hvad der ved deres ringe *Gage* allerede er en betydelig
Udgift), og opfordrede dem til, ogsaa at formaae *Disciplene* til
at give *Bidrag*. I de lavere *Clasfer* gif det temmelig let; men
de høiere gave først efter, da man forestillede dem, at deres
Vægring vilde have *Directurernes* og *Lærernes* *Afsættelse* til
Følge. Det er altsaa den moderne *Belgjørenhedspleie!* *Vin-*
centforeningen er ikke opstaaet saaledes. Det kan derfor
ogsaa forudsæes, at hiin tvungne *Belgjørenhed* om kortere eller
længere *Tid* vil gjøre *Fiasco* og at den *christelige Fattig-*
pleie tilsidst vil triumphere.

Schweiz. Kan paa det ælbgamle *Kloster Rheinau*.
Den 6. *Mai* ankom den *schweizeriske Regjerings* *Affendinger* til
Rheinau, for i *Canton Zürichs* Navn at tage *Kloster-*
godsset i *Besiddelse*. De bestode af *Regjeringsraaderne* *Wild*,
Hagenbuch og *Fenner*; de to første have været *Klosterets* *For-*
svarere i det store *Raad*, den sidste er i det *Mindste* en
Mand af et *humant* dyre *Væsen*. I samme *Udientsfal*, i
hvilken *Klosterets* *Benner* i forrige *Arhundreder* pleiede at
fremtræde, for at underrette *Abbederne* om deres milde *Stiftel-*
ser til *Guds*huset, bleve nu *Stiftets* *Ophævelse* og dets
Godsers *Confiscation* forkyndte. Med høitidelig *Alvor*
og dybt greben af *Diebliffets* *Bethyding* og *Smerte*, som skulde
forstyrre et elleve *Arhundreder*s *Værk*, opløstede der-
paa *Abbed* *Leodegar* sin *Stemme*, for endnu engang formelig
at protestere imod *Zürichs* *barbariske* *Mansgjerning*. Vi tilstaae
til *Ure* for *Affendingene*, at ogsaa de vare dybt rystede af
Diebliffets *Smerte*, og da *Abbeden* erklærede, at han kun veg
for den *materielle* *Magt*, bad *Hr. Wild* paa den ventligste
Maade om, at man ikke vilde tilregne ham hvad han mod-
stræbende gjorde efter *Andres* *Befaling*. *Herrerne* fra *Zürich*

begyndte derpaa deres pæne Forretning og fandt Alt i fortræffelig Ordre, som „Neue Züricher Stg“ haanende ubraaber: „Fire Millioner, erhvervede ved et eneste Pennestreg, uden Arbejde, uden Arveret, ja uden nogensomhelst Retstitel, see altid gylbne ud.“ — Den 9. Mai forlod Deputationen Klosteret. Over een Million af Formuen i Obligationer og rede Penge vandrede med dem. „Schweiz's Katholiker maae beholde disse Summer i Grindringen, for engang at fordre dem tilbage, naar Afregningsdagen kommer. Thi engang maa dog den Sol gaae op, som straalere Trøst ind i de schweizeriske Katholikers Hjertes; som lyser Fred og Forsoning; som sener den himmelraabende Urret, som vi have lidt i Aarhundreder, og aabner en bedre Fremtid — en Fremtid for Ret og Frihed — ogsaa for Katholikerne.“ Saaledes „Neues Tagblatt von St. Gallen.“

Italien. I det Neapolitanske hersker endnu altid den største Forvirring. Victor Emmanuel er ganske uventet hurtig afreist og det uden Sang og Klang, og som man siger, formedelst Urolighederne i Dore-Italien; af den dyrt kjøbte Begeistring findes der allerede ikke mere noget Spor. Vi meddele her en af „Volksboten“ fra Neapel modtagen Skrivelse desangaaende: „Igaar Aftes fandt en næsten ubeskrivelig Folke-demonstration Sted. 8 til 10,000 Mennesker trak i sluttede Colonner med Tusinder af brændende Fakler og talløse Faner igjennem Toledo-gaden under Skriget: „Med med Regjeringen! Med med Piemont! Folket leve! Garibaldi leve! Vds i Vinduerne!“ Alt næsten øiebliklig alle Vinduer bleve illuminerede, behøver jeg ikke at tilføie. Larmen var grændsesløs. I dette Øieblik vovede nogle Stemmer at raabe: „Leve Victor Emmanuel!“ men strax bleve de, fra hvem dette Raab var udgaaet, mishandlede med Steenkast. Men hermed var det ikke til Ende. Snart hørte man en forvirret Larm fra den anden Side; det var „det egentlige Folk“, som, mæt af den officielle Komædie, der er bleven spillet siden „Konge-Hædersmandens“ Nærværelse i Neapel, og mæt af Elendigheden og den fremmede Undertrykkelse, nu ogsaa paa sin Side rykkede frem med Raabet: „Leve Frants II. Leve Statsforbundet med Frants II. og alle Italiens retmæssige Fyrster!“ Men snart strege begge Partier, Democraterne og Bourbonnerne, med hinanden: „Med med Piemont!“ Derpaa satte den uhyre Masse, som efter Bourbonnernes Ankomst i det Mindste talte 25—30,000 Mennesker, sig i Bevægelse igjennem Chiajagaden til Palads Vasto, hvor netop det Val fandt Sted, som Statsraadet gav „Konge-Hædersmanden.“ I den tætte Trængsel hørte man de heftigste Ord, som f. Ex.: „Lad os jage de tusinde indbudne Tilhængere af Piemonteserne bort fra denne Fest med Stolkeprygl og Steen!“

„Lad os endelig engang gjøre en Ende paa det piemontesiske „Vertskab!“ o. s. v. — Victor Emmanuel havde i omtrent en halv Timestid været paa Ballet, da man henimod Kl. 10 underrettede ham om den Fare, der truede ham. Han skyndte sig tilligemed Ratazzi bort fra Festen, og tog sin Vej i den Chiajagaden albeles modsatte Retning gennem Gaden San Pasquale, gjorde den store Omvei gennem Villa reale, Vletoria Chiaramonte og Santa Lucia, naaede saaledes Arsenalet og indstibede sig uforsøvet, hvorpaa hans Fregat, saasnart Dampen var oppe, bortfjerne sig fra Neapel. Hvilken Forskjel imellem denne hemmelige Flugt og hans pompøse Ankomst under Larmen af den franske Flaades Kanoner og betalte Banders Raab!“

Sardinien. I Turin har Armonia for faa Dage siden atter affendt tre Kister med værdifulde Gjenstande af Guld, Sølv og Edelsene og 12,400 romerske Daler i rede Penge til den h. Fader. Siden Nytaar er dette allerede den tredie Sending, som det vakke og uforsøvede Blad sender fra selve Victor Emmanuel's Hovedstad. Den samlede Sum af den alene ved Armonia til Rom sendte Peterspenge udgjør alene i rede Penge 754,154 Francs., og da Værdien af de affendte Klenodier i det Mindste kommer denne Sum liig, saa har dette Blad alene allerede i det Mindste nedlagt halvanden Million Francs for den h. Faders Fødder. Dette er et talende Beviis paa, hvor stor den troe Hengivenhed for den h. Fader netop er i selve Piemont og i Nord-Italien, trods alle Røverkongeliges og Garribaldianeres Rasen.

— Overalt i det nybagte „Kongerige Italien“ hersker „Fremskridtet.“ Fra Turin skriver man: „Sikkerheden er saaledes beskaffen, at Enhver, som kun vil fjerne sig en halv Mil fra sin Bolig, selv ved høilys Dag, først forsyner sig med en Revolver, som i det nye italienske „Kongerige“ er bleven uundværlig. Røverne optræde med Selvbevidsthed i Compagnier og plyndre de Reisende i al Magelighed.“ Fra Florents melder man den samme Usikkerhed og tilføjer: „Af saadan Art ere vore offentlige Tilstande, medens de her garnisonerende neapolitaniske Soldater vedblive at desertere i Hobe paa 8 til 10 Mand. Sandelig, vi ere i Fremskridten — Stilstandens Tid under Østerrigerne er forbi!“

Constantinopel. Msgr. Brunoni, apostol. Vicar af Constantinopel, er afreist til Rom til Canonisationsfesten; han ledfagedes af den fornylig fra Schismaet til den katolske Kirke overtraadte Msgr. Meletios, græst-uneert Erkebiskop af Drama, og P. Maragon, hvem man har at takke for den

Sidstes Conversion. Msgr. Brunoni havde af den h. Fader erholdt en Telegrafdepeche om, at han skulde indbyde Erkebiskop Meletios til Festen i Rom. Rom fik saaledes at see hvad det i Aarhundreder saa længselsfuldt har ønsket. Erkebiskoppen, som møder for den h. Fader som Vidne til Grækernes begyndende Tilbagegang til den katholske Eenhed, er ikke nogen obscur Convertit; han nedstammer fra en gammel Familie, der i 150 Aar har forsynet den græske Kirke med Præster, Biskopper og Erkebiskopper, og han selv, som har været Erkebiskop i 20 Aar, er allerede af Sultanen anerkjendt som geistlig Overhyrde for hans Nations Katholiker med en Patriarchs Rettigheder; en fattig Præst (P. Maragon) har man at takke for denne Conversion. Afset herfra, har Msgr. Meletios ikke havt nogen menneskelig Hjælp; han blev kun ledet af Guds Haand, som paa en paafaldende Maade vilde aabenbare Sin Barmhertighed og derved berede Kirkens Triumph en ny Glands.

Cochinchina. Forfølgelse. Fra Hongkong, 31. Marts, skriver man til Journalen Monde: Forfølgelsen i Cochinchina har naaet sit Høidepunkt. Man beretter igjen, at en Biskop og to franske Missionairer ere blevne fængslede. Sandsynlig ere deres Hoveder allerede faldne under Bøddelens Dre. Siden den franske Flaades Ankomst i 1859 indtil Begyndelsen af A. 1862 har Forfølgelsen fordret tolv Offere iblandt de europæiske Missionairer. Hvad angaaer de Indfødte, Præster eller Bøggfolk, som have lidt Døden for deres Tro, saa teller man dem ikke mere. Gud alene kjender deres Tal. Kun endnu nogle Dage og der vil i det Indre af Cochinchina ikke gives en eneste Missionair mere og de fire hundrede indfødte Præster, som udgjorde denne skjønne Kirkes Geistlighed, ville være forsvundne. Hvad vil der da blive af Hjorden? Kirkehistorien vil engang have at opvise et blodigt Blod, liig det, hvorpaa den japanesiske Kirkes Udelæggelse i det 16de Aarhundrede er fortalt.

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen d. 6. Juli Efterm. Kl. 4.

Indbydelse.

Tirsdagen d. 1. og Onsdagen d. 2. Juli afholdes den aarlige Examen med Eleverne af den herværende katholske Kirkeskole; første Dags Form. fra Kl. 8 for Drengeskolen; Efterm. fra Kl. 3½ for Forberedelsesklassen; anden Dags Form. fra Kl. 8 for

Pigeclassen. — Børnenes Forældre og Skolens Venner indbydes herved venligt til at bære denne Examen med deres Nærværelse.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 29. Juni. — 3. Søndag efter Pinse. — Festen for Jesu Christi allerhelligste Hjerte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Levitmesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 8 høitidelig Andagt til Jesu guddommelige Hjerte; under denne Andagt finder Dyrettelsen af det kirkelige Broderskab til Jesu allerh. Hjerte og den første Doptagelse i samme Sted. En trykt lille Bog for Broderskabets Medlemmer med en kort Fremstilling af denne Andagts Væsen og Viemed erholdes gratis hos de herværende Geistlige.

Fredagen d. 4. Juli holdes foruden de to stille hh. Messer Kl. 7 og saa endnu Kl. 8 1/4 en høitidelig Messe for de levende og afdøde Medlemmer af Broderskabet til Jesu guddommelige Hjerte og om Aftenen Kl. 7 1/2 en særlig Andagt til dette allerh. Hjerte med Betragtning over Dets høie Fortrin. Paa samme Maade høitideligholdes fra nu af regelmæssig den første Fredag i hver Maaned hele Aaret igjennem.

Søndagen d. 6. Juli. — 4. Søndag efter Pinse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7 (Tirsdag, Torisdag og Løverdags i Sct. Jøsephs Strenes Huuscapel paa Lødbodveien), og 8 1/4; om Torisdagen sidste h. Messe med Udstilling af det h. Sacramente. Hver Løverdags Aften fra Kl. 5—8, og Søndags Helligdags Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

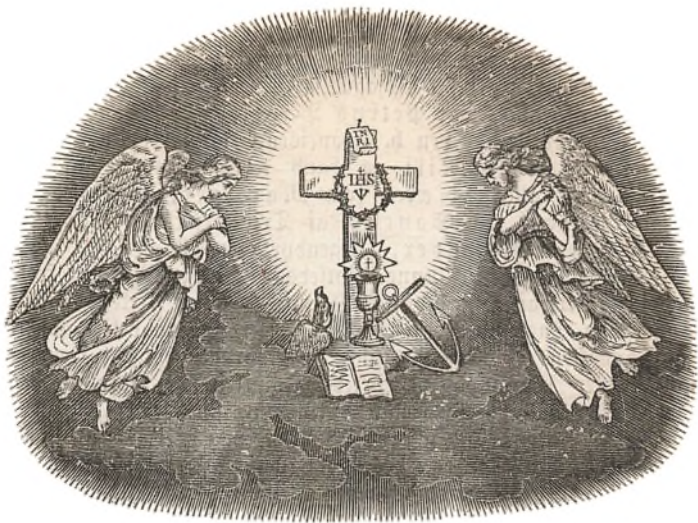
Vore ærede Abonnenter i Norge tillade vi os herved at meddele, at der i disse Dage fra det herværende Postvæsen er draget Omsorg for, at den for Kirketidenden indtraadte Priisnedsfattelse i Fremtiden ogsaa bliver effectueret i Udlandet. De ere berettigede til at forlange hele den for meget betalte Sum refunderet af Postkassen.

Stand. Kirketid.'s Red.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Konsthandler C. N. Blaufeiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

E. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 14.

Søndagen den 13de Juli.

1862.

Indhold: Den høitidelige Helligerklæring af de japanesiske Martyrer. —
Hs. Hellighed Pave Pius IX.'s Allocution i Consistoriet. —
Kirkelige Efterretninger: Rom. Neapel. Sardinien.

**Den høitidelige Helligerklæring af de japanesiske Martyrer
paa Pintseseften d. 8. Juni 1862.**

(Efter Giornale di Roma.)

Dette Aars Pintseseft vil staae som en udmærket Dag i det nittende Aarhundredes Kirkehistories Aarbøger. Pave Pius IX., omgivet af Kirkens Cardinaler og af Patriarcherne, Primaterne, Erkebiskopperne og Biskopperne, som fra Orienten og Occidenten vare ilede til Rom, har ved Apostelgravene, høi-

tideligt thronende paa hiin høieste Autoritets Sæde, med hvilken han er beklædt, gjort det Udfagn, at hele Christenheden fra nu af bør bevise den salige Petrus Baptista og hans to og tyve Staldbrodre af den h. Franciscus' Mindrebrødre-Orden, den salige Paulus Miki og hans to Staldbrodre af Jesu Selskab, der alle bør æres som Martyrer, fremdeles den salige Michael de Sanctis af Trinitariernes Orden, der bør æres som Bekjender, Helgendyrkelsens Ære.

Neppe var den skønne Pintsedags herlige Morgen frembrudt, hilset af Engelsborgs Kanoner og af Kirkens vaiende Faner paa Taarnspidserne, førend Folket i umaadelige Skarer og Trængslen af mange tusinde Staldbrodre hølgede frem fra alle Kanter hen mod St. Peters Domkirke og opfyldte dens vide Haller og uhyre Forgaard med tætte Masser.

Den store Basilica var smykket paa det Pragtfuldste, svarende til den Høitidelighed, som idag skulde finde Sted der. Facaden var prydet med Billeder af hine store Helte, som foragtede deres Liv, da det gjaldt om at bringe Herren det til Offer. Man saa dem fremstillet i Skyerne paa et bredt Banner, som hang ned fra Kirkens store Altan.

Dette Banner viste en Række af enkelte Fremstillinger af hine Helgenes Gjerninger, Lidelser og Vidundere, med de smagfuldste Ornamentter og med den rigeste Belysning ved Tusinder af Vortlys paa Candelabre, Kyskroner og Lampetter, saa at Beskrivelsen langt maatte overskride den os her indbrømmede Plads, som vi jo hovedsagelig skulle anvende til Skilbringen af selve den egentlige Høitidelighed.

Klokken havde netop slaaet 7, da Spidsen af Processionen, som ledsagede den h. Fader, traadte ind i Kirken. Denne Procession var gaaet ud fra det Sixtinske Capel, havde passeret den kongelige Trappe og det Galleri, som løber langs med Kirkens venstre Side, var derpaa ved Jernporten gaaet tværs over Pladsen, for at naae Galleriet til Høire og Kirkens Forhal. Deeltagerne, ordnede i to Rækker, bare Vorfaller i den ene Haand og i den anden en egen, efter Hs. Helligheds Anordning for Festen trykt Psalmebog med Psalmer og Hymner. Sangen begyndte med det af Hs. Hellighed selv istemte Ave, maris stella.

Toget aabnedes af Vaisenhusets og det apostoliske Hospitiiums Disciple, derpaa fulgte Mendicant-Ordenerne, de øvrige Klostergeistlige og Kannikere, derefter Stadens Verdensgeistlighed, det romerske Seminaris Elever, Sognepræsterens Collegium, Stiftsherrerne og Basilikerne og Patriarchalkirkernes Geistlighed, og efter dem Medlemmerne af Generalvicariatet.

Nu fulgte i tre Afdelinger, bag efter Medlemmerne af Congregatio rituum, Fanerne for de syv og tyve Helgener, som

skulde canoniseres. Den første til Ære for den h. Michael var omgivet af hans Ordensbrødre, Trinitarierne, den anden til Ære for den h. Paul og hans Staldbrodre var omgivet af Jesuiter, den tredje til Ære for den h. Petrus Baptista og hans Staldbrodre var omgivet af Franciscanere. Iblant denne Omgivelse befandt sig ogsaa endnu kjødelige Slægtninge af een af de hh. Martyrer.

Derpaa fulgte efter deres Rangorden de talrige Dignitarier ved det pavelige Capel, af hvilke den sidste bar Hs. Helligheds pavelige Tiara og biskoppelige Mitra.

Verdensgeistligheden mødte i røde Paramenter. Biskopperne bære alle den hvide Mitra, Cardinal-Diaconerne mødte i Dalmatik, Cardinal-Præsterne i Messehagel, Cardinal-Biskopperne i Pluviale. I Nærheden af Paven befandt sig de forskjellige verdslige Dignitarier, Senatoren af Rom, Conservatorerne, Officererne ved den pavelige Væresgarde o. s. v. i deres prægtige og maleriske Costumer.

Derpaa kom Paven, baaren af Sediarii, siddende i den store Bærestol, paa Hovedet Mitraen, indhyllet i den pavelige Raabe; i den venstre Haand, som var bedækket med et Elør af Guldbrocade, holdt han en brændende Voxfakel, den høire Haand løftede han fra Tid til anden, for at velsigne Folket. De Troende knælede ærefrygtsfuldt ned, for at modtage denne Velsignelse.

Ved Indtrædelsen i St. Peters Basilica istemte alle Deeltagerne i Processionen Psalmen Regina coeli. Foran det h. Sacramentes Alter holdt Toget. Paven steg ned fra Thron-sædet og kastede sig paa Knæ for at tilbede Herren i det h. Sacramente. Det Samme gjorde alle Deeltagerne i Toget.

Fanerne bleve opstillede i Capellet.

Nu besteg Paven atter Bærestolen, og Toget begav sig ind i Kirkens Presbyterium. Efter en kort Bøn besteg Hs. Hellighed den pavelige Throne, og de nærværende Biskopper stebedes til Haandkys, Rydighedens Legn. Derpaa indtog Enhver den ham bestemte Plads omkring Thronen, og det Hele ydede et majestætisk og malerisk Skue, naar man saae ud over den rige Forsamling af hele Christenhedens Biskopper, saaledes som den i Aarhundreder for første Gang havde indfundet sig ved Sanct Petri Stol. Paa Thronens Trin havde de Biskopper taget Plads, som Hs. Hellighed særligt havde udnævnt til sine Assistenten, nemlig: Armeniernes Primas af Constantinopel, Erkebiskopperne af Posen=Gnesen, Alby, Dublin, Halifax, Cincinnati, Salzburg, Caracas, Ulmüz, Durazzo, Tyrus (græsk Nitus), Sorrent, München, Görz, Larragona, Bairut (maronitisk Nitus), Damascus (græsk Nitus) og Zara. Patriarkerne af Venedig og Vestindien stode ved Siden af Hs. Hellighed, for at holde Bogen og Lyset.

Nu traadte Hs. Eminence, Cardinal Clavelli som Procurator for Helligerklæringen, ledsaget af en Ceremoniarus og en Consistorial-Advocat hen til Foden af Thronen, og Advocaten bad knælende Hs. Hellighed indstændig (instanter) om Helgenerklæringen.

Secretairen for de pavelige „Breve“, Msgr. Pacifici, svarede paa Latin i den h. Faders Navn, at Hs. Hellighed var dybt opbygget ved hine Helgeners hellige Vandel og ved de Vidunderer, ved hvilke Herren havde kundgjort den Glorie, som de nyde i Himmelen, men maatte ikke desto mindre endnu opfordre Forsamlingen til at bede om Oplysning fra oven for Kirkens Overhoved ved den h. Somfrues, de hh. Apostle Petrus' og Paulus' og den hele himmelske Hærstares Forbønner.

Efter disse Ord vendte Supplicanterne tilbage til deres Plads, og to Capellaner istemte nu Litaniet til alle Helgener. Hele Forsamlingen og den uhyre Folkemængde sang Litaniet til Ende med en saadan Kraft, at Basilikens Hvælvinger syntes at ryste.

Derpaa traadte Ansøgerne paany frem for Thronen og gjentog nu deres Bøn med Ordet „instantius“, altsaa „indstændigere“ end første Gang. Endnu engang opfordrer nu Secretairen i den h. Faders Navn hele Forsamlingen til Bøn og til den Helligaands Paakaldelse. Paven stiger ned fra Thronen, og efterat den første Cardinal-Diacon havde udtalt Ordet „Orate“ (o: Bed!), kaster han sig med hele Forsamlingen ned paa Knæ til stille Bøn, indtil Diaconen atter raaber: „Levate“ (o: „Staaer op!“). Da reiser hele Forsamlingen sig, og den h. Fader istemmer Psalmen Veni, creator, som med mægtig Tone blev sungen voxelviis af hele Massen alle Stropher igjennem.

For tredje Gang indfinde nu Ansøgerne sig, efterat Paven atter har bestegit Thronen, og gjentage nu deres Bøn om Helgenerklæringen med Tilspining af „instantissime“, altsaa „paa det Allerindstændigste“. Secretairen svarer nu, at Hs. Hellighed, fuldkommen overbevist om, at den Helligerklæring, som man fordrer, er en Gud velbehagelig Sag, nu ogsaa er beredt til at give det sidste og afgjørende Udsagn.

Forsamlingen reiser sig og Paven udtalte nu Helgenerklæringen, staaende paa Petri Lærestol, med følgende Ord:

„Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae, et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra; matura deliberatione praehabita, et Divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum,

et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatos Petrum Baptistam, Martinum de Ascensione, Franciscum Blanco, Sacerdotes; Paulum Miki, Joannem Soan, Philippum a Jesu, Clericos; Didacum-Jacobum Kisai, catechistam; Franciscum de Sancto Michaelaele, Gundisalvum Garzia, Paulum Suzuqui, Gabrielem a Duisco, Joannem Quinzuya, Thomam Danchi, Franciscum, Thomam Cosaqui, Joachim Saquijor, Bonaventuram, Leonem Carazuma, Mathiam, Antonium, Ludovicum Ibarchi, Paulum Yaniqui Ibarchi, Michaellem Cozoqui, Petrum Sequezein, Cosmam Raquisa, Franciscum Fabelante, laicos, omnes Martyres, et Michaellem De Sanctis, Confessorem, Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum Catalogo adscribimus: Statuentes ab Ecclesia Universali eorum memoriam quolibet anno, nempe Petri Baptistae et Sociorum die quinta Februarii, qua pro Christo passi sunt, inter Sanctos Martyres, et Michaelis die quinta Julii inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recolere debere; in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.*)

Veð „Amen“ traadte de tre Ansøgere paant frem for Thronen, for at takke Gs. Hellighed og bede om Udfærdigelsen af de betræffende Actstykker.

Paven svarede „Decernimus“ (o: Vi befale det) og medbeelte Betsignelsen. Cardinal-Procuratoren kom nu til Haandfys,

*) d. e. Til den hellige og udelelige Treenigheds Tre, til den katolske Troes Forherligelse, til den kristelige Religions Fremme, i Kraft af vor Herre Jesu Christi, de salige Apostle Petri og Pauli og Vor Myn- dighed, efter forudgaaet moden Overveelse og gjentagen Paakaldelse af den guddommelige Bistand, ifølge Vore ærværdige Brodres, den hellige romerske Kirkes Cardinals, de for Tiden i Staden sig op- holdende Patriarkers, Erkebiskoppers og Biskoppers Raad, forkynde og erklære Vi herved de Salige: 1. Petrus Baptista, 2. Martinus og 3. Frans Blanco, Præster; 4. Paul Miki, 5. Joannes Soan, 6. Philipp af Jesu, Clerker; 7. Didacus Jacobus Kisai, Katechet; 8. Frans af den h. Michael, 9. Gundisalvus Garzia, 10. Paul Sufaqvi, 11. Gabriel af Duisco, 12. Johannes Dvinzuya, 13. Tho- mas Danchi, 14. Frans, 15. Thomas Cosaqui, 16. Joachim Sa- quijor, 17. Bonaventura, 18. Leo Carazuma, 19. Mathias, 20. An- ton, 21. Ludvig Ibarchi, 22. Paul Juaniqui Ibarchi, 23. Michael Cozoqui, 24. Peter Sequezein, 25. Cosmas Raquisa, 26. Frans Fabelante, Lægsfolk, alle Martyrer, og 27. Michael de Sanctis, Bekjender — for Helgener og indføre dem i Helgenernes For- tegnelse, og tillige bestemme Vi herved, at deres Minde skal hvert Aar andægtigen fejres af den hele Kirke, nemlig Petrus Baptista's og hans Staldbroders den femte Februar, paa hvilken Dag de have lidt Martyrdomen for Christus, som hellige Martyrer, og Michael's paa den femte Juli, som hellig Bekjender — i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn. Amen.

medens Advocaten anmoder de apostoliske Protonotariet om at optage Protocol herover. Een af disse Prælater svarer, idet han vender sig til sine Colleger: „conficiemus vobis testibus“.

Derpaa reiste Paven sig, aflagde Mitraen og istemte Tedeum. Strygethve tusinde Stemmer forenede sig nu, for i denne herlige Psalme at give deres Hjertes Lust og prise Gud i Hans Helgener. Basilikens Klokker forkyndte de fraværende Troende Glæden over Helgenerklæringen, Engelsborgs Kanoner tordnede og alle Kirkers Klokker svarede, medens de Troende i hele Staden stille forrettede de forestrevne Bønner, for at tage Deel i den forkyndte Afsad.

Efter Tedeum fulgte den første høitidelige Paakaldelse af de nu canoniserede Helgeners Forbønner, og Hs. Hellighed sang for første Gang den ny forestrevne Kirkebøn til de japanesiske Helgener.

Derpaa anlagde Paven Messsehagelen, for nu at celebrere Høimesjen. Cardinal Antonelli ministrerede derved som Diacon. Efterat Evangeliet var sunget i det latinske og græske Sprog, henvendte Hs. Hellighed sig i en gripende Tale til Hre for de syv og tyve Helgener til hele Forsamlingen. Til Slutningen forkyndte Subdiaconen, Msgr. Marbi, en fuldkommen Afsad for de Tilstedeværende og en ufuldkommen for de fromme Besøgere af hine Helgeners Grave.

Ved Offertorium fandt Overræfningen af de eiendommelige, ifølge ældgammel Skik vedtagne Offergaver Sted, nemlig: Vokts, Brød, Biiin, Vand, to Turtelduer, to almindelige Duer og nogle Smaafugle; de bleve overgivne den h. Fader. Disse Gaver vare opstillede paa tre smaa Borde til Venstre af Alteret. Ethvert af de tre Borde var bestemt for een af de tre forskjellige Helgenerklæringer. Paa ethvert stode fem bemalede Bokterter, prydede med Pavens Vaaben og den Ordens Vaaben, som Helgenerne tilhørte. To af disse Kertter veiede hvert 60 Pund og tre hvert 12 Pund. Ved Siden laae to Brød, det ene forghldt, det andet forsølvet; ligeledes prydede med det pavelige Vaaben, laae de paa Sølvtallertener. Derpaa to smaa Flafter, een forghldt og een forsølvet, som indeholdt Vandet og Vinen. Fremdeles stode Turtelduerne, Duerne og Smaafuglene der i tre Bure.

Som bekjendt tilkommer Cardinalerne af Congregatio rituum den Hre, at overrække den h. Fader disse Offergaver under Assistance af nogle af de Ordners Medlemmer, som Helgenerne tilhøre, eller ogsaa af andre Personer, som i det givne Tilfælde have en særlig Udkomst til denne Hre, nemlig Helgenernes Slægtninge eller Andre.

Under Offertoret traadte Cardinalerne Patrizi frem af Cardinal-Biskoppernes Række, Gousset af Cardinal-Præsterne

Række, Ugolini af Cardinal-Diaconernes Række, og Clarelli som Procurator for Canonisationen, hen til dette Bord og, ledsagede af de Personer, som vare bestemte for denne Ære, bragte de disse Gaver, som bleve baarne af en Ceremonimester, for Thronen. Cardinal-Supplicanten gik forrest med Cardinal-Bisshoppen, besteg Thronens Trin og stillede sig ved Siden af den h. Fader. Cardinal-Bisshoppen tog de store Offerterter og et mindre ud af Abelsmændenes Hænder, for at bringe Paven dem. Hs. Hellighed velsignede Lykene og overgav dem til Ceremonimesteren. Paa samme Maade skete det med Duerne.

Nu bragte Cardinal-Præsten paa lignende Maade de toende Brød, det andet mindre Lys, saavel som Turtelduerne.

Cardinal-Diaconen overrakte derpaa de to smaa Foustager med Viin og Vand, det tredie lille Lys og Buret med Smaa-fuglene.

Efterat denne første Overrækning var sket, begave disse samtlige Personer sig tilbage til deres Pladse, med Undtagelse af Cardinal-Supplicanten, som blev staaende øverst ved Thronen. Og nu fulgte den anden Overrækning for Jesuiter-Ordenen ved Cardinalerne Altieri, Scitowski og Vafondi, saavel som den tredie for Trinitariernes Orden ved Cardinalerne Keisach, Villecourt og Roberti.

Efter endt Overlevering afslagde Paven Fortklædet, som han saa længe havde haft liggende paa Skjødets. Senatoren af Rom gød ham Vand til Vaskning over Hænderne, og den h. Messé fortsattes.

Efter Messen og den brugelige Præsentation af Geistlighedheden ved det h. Collegiums Decan afslagde Hs. Hellighed de pavelige Klæder i Capellet Pieta og trak sig tilbage til sine Gemakker.

De Troendes Trængsel til denne Høitidelighed var ubeskrivelig stor. Man bemærkede paa de reserverede Tribuuer hele den kongelige Familie af Neapel, det diplomatiste Corps, Roms Notabiliteter og en stor Mængde Fremmede.

Høitideligheden var til Ende henimod Kl. 1 og Mængden tilbragte Dagen i Glæde og No. Om Aftenen vare Franciscanernes, Jesuiternes og Trinitariernes Kirker glimrende illumnerede, saavel som flere andre Steder, og fremfor Alt udmærkede den illumnerede Engelsbro sig, hvis rige Lysrækker prægtigt speilede sig i Tiberens stille Vand. *)

*) En kort Forklaring af de ovenomtalte Ceremoniers Betydning findes i Skand. Kirketid. 1860 Nr. 21 Side 335 fig.

Hs. Hellighed Pave Pius IX.'s Allocution i Consistoriet Pintsemandag den 9. Juni d. A.

Ærværdige Brødre!

Idet Vi igaar med Guds Naade kunde tilkjende de syv og tyve uforfærdede Helte af vor guddommelige Religion den Guds Helgener tilkommende Ære, solte Vi Os gjennemtrængte af den inderligste Glæde, især ogsaa da Vi havde Eder ved Vor Side, I, de med høi Fromhed og saa mange andre Dyder udrustede Deeltagere i Vor Hyrdeomsorg i disse saa vanskelige Tider, I, som kæmpende tappert for Israels Huus ere en overordentlig Trøst og en mægtig Støtte for Os. Vilde Gud, at ingen Aarsag til Kummer og Sorg maatte tynge paa Vort Hjerter, medens Vi ere opfyldte af denne Glæde! Men hvorledes skulde ikke Smerte og Sorg nedbøje Os, naar Vi see hen til de store og begravelsesværdige Tab og Under, som til Sjælernes Fordærvelse hjemsøge og nedtrykke den katolske Kirke og ikke mindre det borgerlige Samfund! I kjende, ærværdige Brødre, denne Krig, som er bleven erklæret den katolske Kirke af de Mænd, der, som Fjender af Christi Kors, forbittede imod Hans h. Lære og indbyrdes forenede ved et strafværdigt Forbund, spotte Alt og ryste det menneskelige Samfunds Grundpiller, ja, hvis det var muligt, gjerne vilde kuldkaste Alt efter deres Lyst, bedaare Aanderne og Hjerterne, styrte dem i de fordærligste Bilsfarelser og løsrive dem fra den katolske Religion. Opfyldte af Vogn og Svig drage de hine gamle, ved de vise og lærdeste Skrifter alt ofte gjendrevne og modbeviste, og med Kirkens strengeste Straffe belagte Bilsfarelser, atter frem for Lyset; nafladelig bestræbe de sig for at forstørre dem, idet de indklæbe dem i nye bedrageriske Former og Ord og udbrede dem overalt og paa enhver Naade. Med denne forbandelsesværdige og i Sandhed djævelske List besudle og fordærve de al Bidskab, berede til Sjælernes Skade en dødelig Gift og befordre en tøilesløs Letfærdighed og de sletteste Lidensfaber; de omstyrte den religiøse og selskabelige Orden, de søge at tilintetgjøre enhver Idee af Retfærdighed, Sandhed, Ret, Ære og Religion og foragte Christi Lærdomme og hellige For skrifter. Aanden ghser tilbage for, selv kun løseligen at berøre de fornemste af disse uheldbringende Branglærdomme, ved hvilke hine Mennesker i vore ulykkelige Tider bringe alle guddommelige og menneskelige Ting i Forvirring.

I vide Alle, ærværdige Brødre, at hine Mennesker fuldstændig ophæve den nødvendige Sammenhæng, som efter Guds

Billie forbinder den naturlige og overnaturlige Orden; de forvende, fordreie og udslætte aldeles den guddommelige Aabenbarings egentlige og sande Charakter, saavel som Kirkeus Autoritet, Indretning og Magt. Ja, de komme til en saadan Fornastelighed i deres Mening, at de selv frakjende enhver Sandhed, enhver Lov, enhver Magt og Det den guddommelige Oprindelse; de flamme sig ikke ved at paaftaae, at Philosophiens og Moralens Videnskab, saavel som de borgerlige Love Intet have at gjøre med Aabenbaringen og maae vise Kirkeus Autoritet tilbage; de paaftaae, at Kirken ingenlunde er et virkeligt og fuldkomment, fuldstændig frit Samfund, og at den ikke kan støtte sig paa egne og uforanderlige, af dens guddommelige Stifter den meddeelte Rettigheder, at det alene tilkommer Staten, at bestemme, hvilke Rettigheder Kirken har og indenfor hvilke Grændser den tør udøve dem. Heraf drage de den forkeerte Slutning, at Statsmagten tør blande sig i Ting, som berøre Religionen og Sæderne, kort det aandelige Gebeet; ja, de mene endog, at Statsmagten tør forhindre, at troende Folkeslags geistlige Forefatte frit forsamles indbyrdes eller med den romerske Kirkes Overhoved, som er indsat til Kirkeus Overhyrde; og alt Saa-dant skeer i den Hensigt, for at denne nødvendige og snevre Forbindelse, som efter Christi Anordning nødvendig skal bestaae mellem Kirkeus Medlemmer og dens synlige Hoved, kan blive tilintetgjort. Endnu mere, de tage ikke i Betænkning offentlig at paaftaae, at Kirkeus Overhoved og dens Biskopper aldeles bør udelukkes fra alle verdslige Rettigheder og enhver verdslig Magt.

Endydermere gaae de i deres yderste Skamløshed saa vidt, at de endog paaftaae, at den guddommelige Aabenbaring ikke alene er til ingen Nytte, men at den endog er til Skade for Menneskets Fuldkommelse; at den er ufuldstændig og følgerlig underkastet et stadigt og uendeligt Fremskridt, som maa svare til den menneskelige Fornufts Fremskridt. De vove at paaftaae, at de i den h. Skrift meddeelte Prophetier og Vidunderer kun ere Fabler af Digtere, vor Troes hellige Hemmeligheder Productet af philosophiske Forskninger og at det gamle og det nye Testaments hellige Bøger kun indeholde Mytther; ja — det er forfærdeligt at udtale det — at vor Herre Jesus Christus Selv kun er en mythisk Fiction! Overeensstemmende dermed paaftaae disse oprørske Tilhængere af grundforkeerte Lærdomme, at Moralens Love ikke behøve den guddommelige Sanction og at det ikke er nødvendigt, at de menneskelige Love staae i Samklang med den af Gud satte Ret eller af Gud modtagne den forpligtende Kraft, og de forsikre, at der aldeles ikke eksisterer nogen guddommelig Lov. Fremdeles negte de enhver Indvirkning af Gud paa Verden og Menneskene og opstille dristigen den Sætning, at den menneskelige Fornuft, uden alle Hensyn til Gud,

er den eneste Dommer over Sandt og Falskt, over Godt og Ondt; at den er sin egen Lov og med sine naturlige Kræfter er i Stand til at gjøre Menneſter og Folkelag lykkelige. Medens de paa en ondſkabsfuld Maade fordrifte ſig til at ublede alle Religions Sandheder fra den menneſkelige Fornufts oprindelige Kraft, tilkjende de ethvert Menneſte et Slags medfødt Rettighed, i Kraft af hvilken det kan tænke og tale om Religionen og dyrke Gud ganſte efter eget Behag.

Ja, til en ſaadan Grad ſtiger deres Ugudelighed og Skamløſhed, at de gjerne vilde ſtorme Himmelen og ſtøde Gud Selv fra Sin Throne. Thi i deres mageløſe Ondskab og Raabelighed fordrifte de ſig til at opſtille den Sætning, at den høieſte Guddom, den høieſte Wiisdom og det kjerligſte Forſyn Selv, ikke er forſkjellig fra dette Verdensalt, at Gud og Naturen er eet og det Samme og underkaſtet de ſamme Forandringer, at Gud førſt bliver Gud i Verden og i Menneſtene; at Alt er Gud, at Gud er af ſamme Subſtants og det ſamme Væſen ſom Verden, og at der følger ikke gives nogen Forſjel imellem Land og Materie, Nødvendighed og Frihed, Sandt og Falskt, Godt og Ondt, Retfærdigt og Uretfærdigt. Sandelig, noget mere Ugudeligt, mere Vanvittigt og Fornuften Modſtridende kan der ikke udtænkes! De drive paa ſaa forvoven Maade Spot med Autoritet og Ret, at de have den Uforſtømmethed at paaſtaae, at Autoritet ikke er andet, end Summen af viſſe Talſtørrelſer (Majoriteter) og de materielle Kræfter, at Retten beſtaaer i „den fuldendte Kjendsgjerning“, at Menneſkets Pligter kun ere et tomt Ord og at alle menneſkelige Gjæringer have ſom ſaadanne deres Berettigelse i ſig ſelv.

Idet de ſaaledes dhyge Løgn paa Løgn, Vanvid paa Vanvid og træde al Autoritet og al legitim Ret, enhver Pligt og Skyldighed under Fødder, tage de heller ikke i Betænkning, at ſætte den materielle Magts falſke og løgnagtige Ret i Steedet for den ſande og virkelige Ret og underordne den moralſke Magt under den materielle Magt. De kjende ingen anden Magt, end den, ſom ligger i Materien. Deres hele Moralitet og Hæder beſtaaer deri, at ſamle og forøge Rigdomme, ligemeget ved hvilke Midler diſſe blive opnaaede, og at tilfredsſtille alle ſlette Lyfter og Lidenſkaber. Ved diſſe afſkyelige og vederſtyggelige Grundſætninger befordre de Kjødets Oprør imod Aanden, idet de pleie og ſmigre Kjødets. De tilkjende Kjødets Rettigheder og Gaver ſom medfødt, om hvilke de paaſtaae, at de blive det forholdne af den katholiſke Lære, hvorved de aldeles miſtkjende Apoſtelens Formaning, ſom ſiger: „Thi naar I leve efter Kjødets, ſulle I døe: men naar I leve efter Aanden dræbe Kjødets Gjæringer, ſulle I leve.“ (Rom. 8, 13.) De ſøge at omſtøde og tilintetgjøre enhver retmæssig Eiendomsret, og de

udtænke i deres Lands Ondskab en vis aldeles uindskrænket Ret, som Staten skal nyde, og som de i deres Laabelighed ansee for at være Rilden og Oprindelsen til alle andre Retligheder.

Idet Vi nu i Korthed give eder et smerteligt Overblik over disse Hoved = Branglærdomme i vort ulykkelige Aarhundrede, forbigaae Vi, ærværdige Brødre, saa mange andre, næsten utallige Bøgne, som I alle kjende, og ved hvis Hjælp Guds og Menneftenes Fjender bestræbe sig for at forvirre og ryste det kristelige saavel som det borgerlige Samfund. Med Laushed forbigaae Vi ogsaa de saa mangfoldige svære Fornærmelser, Bagvaskelser og Forhaanelser, med hvilke Kirkens Tjenere og denne apostoliske Stol blive forfulgte. Eiheller tale Vi om hiint affhyelige Hylleri, hvormed denne Opstands og denne Uordens Hoveder og deres Staldbrodre, især i Italien, gide sig Fkin af, som om de pustede, at Kirken skulde glæde sig ved Friheden, medens de dog med sacrilegiff Trækthed daglig træde den og dens Rettigheder under Fødder, berøve den dens Eien-dom, forfølge og fængsle dens pligttrøe Prælater og Geistlige, fordrive de religiøse Ordners Tjenere og de gudindviiede Somfruer fra deres Tilflugtssteder, og opbyde Alt, for at bringe Kirken i stammelig Trældom og underkue den.

Medens eders saa meget kjærkomne Nærværelse har været Os særdeles velbehagelig, ere I selv Vidner til den Frihed, som vore ærværdige Brødre, Biskopperne, for Tiden have i Italien, efterfom de, med Mod og Udholdenhed kæmpende Herrens Kampe, til Vor store Smerte ere blevne forhindrede fra at overvære denne Forsamling, hvad de dog saa længselsfuldt have pustet, saaledes som Erkebiskopperne og Biskopperne i det ulykkelige Italien have meldt Os ved deres Breve, der vidne om den største Kjærlighed og Hengivenhed imod Os og denne hellige Stol. Eiheller see I her nogen af de portugisiske Prælater, og Vi ere dybt bedrøvede ved at mindes, af hvilken Natur de Vanstueligheder ere, som hindrede dem fra deres Reise til Rom.

Vi ville heller ikke omtale saa mange andre beklagelige Ugjerninger, som Tilhængerne af disse ugudelige Branglærdomme udøve til bitter Smerte for Vort og eders saavel som alle ædelttænkende Mennefters Hjerte. Vi ville tie om hiin ugudelige Sammenfværgelse, om hine utallige strafværdige og listige Konstgreb, hvormed de søge at kuldkaste og tilintetgjøre denne hellige Stols verdslige Souverainitet. Vi ville meget mere ved denne Leilighed see hen paa hiin beundringsværdige Samdrægtighed, i hvilken I selv i Samfund med alle den katholste Verdens ærværdige Prælater aldrig ere blevne trætte af, saavel ved eders til Os rettede Skrivelser som ved eders Hyrde =

breve til de Troende, uafslædig at afløre og bekæmpe disse fædige Kunstgreb, medens I tillige lærte, at denne den h. Stols-herdsslige Souverainitet, som er forundt den romerske Overhyn, er nødvendig, for at denne romerske Overhyn, idet han ikke er nogen Hystes eller nogen borgerlig Magts Underfaat, med fuldkommen Frihed kan i hele Kirken udøve den høieste Magt og Autoritet, hvormed han blev beklædt af vor Frelser Jesus Christus Selv, for at kunne vogte og lede Frelserens samlede Hjord og bære Omsorg for Kirkens Bedste, saavel som for de Troendes Tarv og Vel.

De beklagelige Ting, om hvilke Vi hidindtil have talet til eder, ærværdige Brødre, yde virkelig et sørgeligt Syn. Thi hvo seer ikke, at saa mange ugudelige Grundfætninger, saa mange Mærker og nedrige Daarskaber fra Dag til Dag fordærve den kristelige Verden mere og mere og føre den til Afgrundens Rand, angribe den katholske Kirke, dens heldbringende Lære, dens Rettigheder og ærværdige Love, saavel som dens indviede Tjenere, udbrede Raster og Forbrydelser og selv undergrave det borgerlige Samfunds Grundvold? Da Vi nu, for at betjene Os af den hellige Leo's, Vor Forgængers Ord, „ikke kunne regjere dem, som ere betroede til Vor Omsorg, anderledes, end derved, at Vi med Troens Iver forfølge dem, som fordærve Andre og selv ere fordærvede, og derved at Vi med størst mulig Strengthed ride Giften ud af de sunde Sjæle, for at den ikke skal gribe videre om sig“ (Epist. VII ad Episcop. per Ital. cap. 2.), saa opløfte Vi, ihukommende Vort apostoliske Embede, og fulde af Omsorg for alle de Os af Gud betroede Folkeslags Sjælefrelse, Vor apostoliske Stemme her i eders ophviiede Forsamling og forkaste, banlyse og fordomme alle de nævnte Bildfarelser, som ikke alene stride imod den katholske Troes- og Sædelære, de guddommelige og kirkelige Love, men ogsaa imod selve den naturlige og evige Lov og Retfærdighed og imod den sunde Fornuft.

Men eder, ærværdige Brødre, som ere Jordens Salt, Herrens Hjords Vogtere og Hyrder, eder formane og besværge Vi, at I uafslædig ville vedblive, i eders beundringsværdige Fromhed og biskoppelige Nidhæd med yderste Omhu og Arvaagenhed at fjerne de eder betroede Troende fra hine forgiftede Græsgange og at gjendrive og bekæmpe saa mange Meningers affhyelige Forkeerthed med Ord og Skrift, saaledes som I hidindtil have gjort det, til høieste Ære for eders Stand. I vide, at det her gjælder om de høieste Interessers, da det angaaer vor h. Tro, den katholske Kirke og dens Lærdomme, Folkeslagenes Frelse og det menneskelige Samfunds Fred og Ro. Bestraaber eder derfor uafslædig og med alle eders Kræfter, for at holde Smitten af den betegnede Pest fjern fra de Troende, idet I

nemlig ikke lade fordærvelige Bøger og Tidsskrifter komme dem for Die eller i Hænderne; underviser uafsladelig de Troende i vor ophøiede Religions hellige Lærdomme og formanner dem til at flye disse Ondskabens Lærere som den giftigste Slange. Vedbliver at anvende al eders Omhu paa, at Geistligheden bliver underviist i Hellighed og Lærdom, og at den lyser ved alle Dyder, at Ungdommen af begge Kjøn bliver opbragen til sand sædelig Erbarhed, til Fromhed og til alle Dyder, saa at dens Studier virkelig føre til Frelse. Waager med yderste Flid over, at der ikke indsniger sig noget i Videnskaben og i de høiere Studier, som strider imod Troen, Religionen og de gode Sæder. Handler med mandig Kraft, ærværdige Brødre; lader ikke Modet synke i denne almindelige Forvirring, men — støttende eder paa den guddommelige Bistand, Retfærdighedens og Troens uovervindelige Skjold, og med det aandelige Sværd, som er Guds Ord, i Haanden — ophører ikke at modsætte eder alle den katholske Kirkes og denne apostoliske Stols Fjender, at bryde deres Pile og tilbageflaae deres Angreb.

Men imidlertid lader os, ærværdige Brødre, med Dinene opløstede imod Himmelen, ikke ophøre i vort Hjertes Ydmyghed og med vore inderligste Bønner at anraabe Barmhertighedens Fader og al Trøstes Gud, Som lader Lyset lyse i Mørket og selv af Stene kan opvække Abrahams Børn, lader os besværges Ham ved Jesu Christi, Hans eenbaarne Søns Fortjenester, at Han vil række det christelige og borgerlige Samfund en hjælpende Haand, adspredde alle Branglærdomme og Ugudeligheder, med Sin Naades Lys oplyse deres Aand, som vandre paa Vildfarelsens Vej, omvende dem og kalde dem tilbage til Sig og forunde Sin h. Kirke den længselsfuldt attraaede Fred, saa at den maa voxe, blomstre og trives mere og mere paa hele Jorden. Men for at vi lettere maae opnaae det, vi ønske og begjere, lader os tage til Forbederinde hos Gud den allersaligste og ubesmittede Jomfru og Gudsmoder Maria, som fuld af Barmhertighed og Kjærlighed for alle Mennesker altid har tilintetgjort alle Branglærdomme og til hvis Forbønner hos Gud vi aldrig have trængt mere end for Dieblirket. Bader os ogsaa bønfulde den h. Joseph, den allersaligste Jomfrues Brudgom, de hh. Apostle Petrus og Paulus, alle Himmelsens Beboere, men navnlig dem om deres Forbøn, som vi nylig have indført i Helgenernes Fortegnelse og derfor dyrke og ære som saadanne.

Forinden Vi slutte, kunne Vi ikke undlade, endnu engang at aflægge Bidnesdyd om den saa overvættede store Trøst, som opfylder Os, idet Vi see eder her forsamlede omkring Os, ærværdige Brødre, I som ere forenede med Os og denne apostoliske Stol ved Troskabens, Fromhedens og Hengivenhedens Baand og, idet I forvalte eders Embede med beundringsværdig

Iver, finde eders Vre deri, at I saa meget som muligt søge at forsøge Guds Vre og bære Omforg for Sjælens Frelse; at I i Hjertets inderligste Samdrægtighed i Forening med eders Brødre, de øvrige Biskopper i hele den katholske Verden, og de til eders Omforg betroede Troende, uafslædig bestræbe eder for at lindre Vor hittre Sorg og Smerte. Derfor udtrykke Vi herved offentlig og med de hjerteligste Ord den Taknemmelighed og Kjærlighed, som Vi føle for eder, for alle vore ærværdige Brødre og for alle de Troende selv. Og Vi bede eder, at I, naar I ere vendte tilbage til eders Dioceses, i Vort Navn ville tilkjendegive de til eders Omforg betroede Troende disse Vore Følelser, forsikre dem om Vor faderlige Kjærlighed, og forkynde dem den apostoliske Velsignelse, som Vi af Vort Hjertes Inderste og med de bedste Ønsker for al sand Lykke med Glæde meddele eder, ærværdige Brødre, saavel som de Troende selv.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ligesom Franciscaner- og Jesuiter-Ordenen har ogsaa Dominicanerordenen havt sine Blodvidner i Japan. Denne Orden høre af omtrent 200 Troesbekjendere, som lede Martyr døden i Narene 1617—1628 i Japan, 106 til; de fleste tilhøre dens tredje Orden og den h. Dominicus' Rosenfrandsbroderstab. Der er Haab om, at den angaaende deres Saligserklæring indledede Proces snart vil være til Ende og at deres Helgenerklæring da ogsaa snart vil paafølge. Processen i Anledning af sex andre af Ordenens Medlemmers Martyr død i 1628—1637 i Japan er endnu ikke bleven indledet, men staaer i Udsigt. —

Neapel. Processen imod Metropolitanapitelet i Neapel er endt; samtlige Domherrer ere dømt til at miste deres hele Indtægt i et Aar. Deres Forbrydelse bestod som bekjendt deri, at de ikke vilde officielt modtage den excommunicerede „Konge-Hædersmand“, da han begav sig til Domkirken for at hylle Krefrygt for Neapels Patron, den h. Januarius. Den Straf, som man har idømt dem, indeholdes ikke i nogen Artikel i Lovbogen og er derfor kun et godt Stykke af Vilkaarlighed i det frie Italien.

Sardinien. De italienske Biskopper — saa langt som Ita-

lien staaer under Sardinien's Voldsherredømme — har ved Fests høitideligheden i Rom kun været repræsenteret ved de forviste Biskopper; kun de af det „frie“ Italiens „liberale“ Regjering fordrevne Biskopper nyde en Smule Frihed; de andre blive strengt bevogtede, fortrædige paa tusinde Maader og tvungne til at holde sig fjerne fra Rom og deres Fader. Men ogsaa i denne Henseende have de piemontesiske Rænter ikke haft det Resultat, som de tilsigtede. Armonia af 6. f. M. offentliggjør nemlig Documenter, som indeholde samtlige italienske Biskoppers høitidelige Bisalb til de japanesiske Martyrers Canonisation og en ligesaa høitidelig Protestation imod den h. Stols Plyndring. Skrivelser fra Biskopperne i Kirkeprovinserne Turin og Umbrien og Kongeriget Neapel ere tilstillede den h. Fader og tillige tilsendte Armonia til Offentliggjørelse. Den første er underskrevet af sex, den anden af ti og den tredje af een og tredsindstyve Biskopper — syv og halvfjerdsindstyve Navne maae altsaa tilføies de Biskoppers, som befandt sig i Rom, ligesom man overhovedet maa medregne alle katholske Biskopper, der af vigtige Grunde vare forhindrede fra personligen at følge den h. Faders Indbydelse. Vi haabe senere at komme tilbage paa hiin Protest; til dens Charakterisering fremhæve vi kun følgende Sted af Biskoppen af Umbriens Protest: „Du kan, hellige Fader, sige til hele Christenheden: „Alle Biskopper var det tilladt at følge min Indbydelse, med Undtagelse af eet Lands, hvis Regjering foregiver at besatte sig med Beskyttelsen og Protectoratet af min Frihed!“ — Dette vil være nok, for selv at gjøre den Taabeligste begribeligt, hvad der vilde blive af Din Frihed og Uafhængighed, hvis det lykkedes hine Menneſter (Piemonteserne) at bemægtige sig Rom, og hvis Du, ligesom vi, stod under deres Herredømme.“

— Det andet Kammer i Turin har — af Ergrelse over Biskoppernes Forsamling i Rom — indgivet en Adresse til Konge-Hædersmanden, i hvilken der erklæres, at „Rom tilhører Piemonteserne“ (sic!!), hvem det med Urette forholde. Adressen taler om „Riddinger“, som fra Rom af skulle bringe det sydlige Italien i Forvirring; men den synes ikke at vide noget om de Riddinger, som for to Aar siden kom fra Genua, for at ødelægge Kongeriget Neapel! Den taler om „den kongelige Autoritet“, som skal være bleven angreben af de i Rom forsamlede Biskopper, men denne Autoritet er forlængst forsvunden, og „Kongen af Italien“ vil snart kun endnu være en tom Skygge. Den beklager sig over, „at Samvittighederne blive foruroligede fra Rom af“, medens det for den Slags Folk i Turin vilde være, ikke en beklagelig, men en glædelig Begivenhed, naar deres „Samvittighed“ maatte vaagne og komme

i stadig Uro! Den jamrer over, at Rom, i Steedet for at være Italiens Hovedstad, skal vedblive at være den katholske Verdens Midtpunkt, som om det var en Ære for Rom, at strumpes sammen til en Bihovedstad for en Vasalstat. Med saadanne Udbræjer ville de Revolutionaire ikke komme til at storme og erobre Rom.

— Mazzini, Republicanernes Fører brydes nu ogsaa med Victor Emmanuel og hans Hjelpere og Hjelpershjelpere. Han siger i sit nyeste Manifest: „Naar Regjeringens Mænd ikke ere tilfredse med ikke at have gjort deres Pligt, men selv ville forhindre os i at gjøre vor, saa ville vi søge at erobre Friheden ved alle mulige Midler; vi ville atter gjenoprette vore hemmelige Selskaber, vi ville sammensværge os.“ Den arme „Konge-Hædersmand“! I eet og samme Dieblik høitideligen forfædret og banlyst af den h. Fader og de om ham forsamlede 300 Biskopper i Rom og af Revolutionarierne; det vilde være haardt, hvis det ikke var retfærdigt!

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 13. Juli. — 5. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Høimesse med Oplesning af en biskoppelig Byrdeskrivelse og Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dpnaelse af en salig Død.
- Søndagen d. 20. Juli. — 6. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Broderstabsandagt til Maria's ubesmittede Hjerte for Syndernes Omvendelse, med Katechisation.
- NB: Søndagen den 20. Juli finder den tredie Dvartals-Jubelfest af Peterspengen Sted; til den Ende vil der i Kirken under Orgelet være opstillet en Bøsse med Paaskrift: „Peterspenge“, „Denier de St. Pierre“, i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaels-Broderstab kunne nedlægge deres Dvartals-Contingent.
- Paa Søndagene stille h. Mæsse Kl. 7 (Torsdag, Torsdag og Lørdag i Sct. Jøsephsostrenes Huuscapel paa Tolbodveien) og 8 $\frac{1}{2}$; om Torsdagen sidste h. Mæsse med Udfilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søndag og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blankesteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 15.

Søndagen den 27de Juli.

1862.

Indhold: Biskoppernes Adresse til den h. Fader. — Biskoppen af Dsnabrücks Hvrbeskrivelse i Anledning af Canonisationsfesten. — Kirkelige Efterretninger: Dsnabrück.

De i Rom forsamlede Biskoppers Adresse til Hs. Hellighed Pave Pius IX.

Da den pavelige Allocution var endt i Consistoriet den 9. Juni, traadte Cardinal Mattei som det h. Cardinal-Collegiums Elbste, omgiden af flere Biskopper, frem for Hs. Helligheds Throne og overrakte nedenstaaende Adresse, som derpaa blev oplæst i det latinske og det græske Sprog.

Helligste Fader!

Siden den h. Pintsedag, paa hvilken Jesu Christi Apostle, inderligen forbundne med Petrus, Kirkens Hoved, modtog den

Helligaand og, brevne af Dens guddommelige Indskydelse, forkyndte de i den hellige Stad forsamlede Mænd af næsten alle Folkelag den guddommelige Magts Vidundere, for enhver i hans eget Sprog: have, saavidt vi vide, aldrig indtil denne Dag, hvor ofte end denne Festsdag vendte tilbage, saa mange af deres Arvinger forsamlet sig om den h. Petri ærværdige Efterfølger, for at lytte til hans Ord, høre hans Befalinger og styrke hans Autoritet. Ligesom Intet kunde være glædeligere for Apostlene, end midt under de Farer, som omgave den unge Kirke, at flokke sig om Christi første Stedfortræder paa Jorden, som nylig var bleven opfyldt af den Helligaand, saa er det ogsaa os under Kirkens nærværende Trængsler den kjæreste Blyt, for Din Helligheds Fødder at nedlægge vore Hjertes ustrømtebe Frefrygt og Kjærlighed og tillige eenstemmig at erklære, af hvilken Beundring vi ere gjennemtrængte over de høie Dyder, i hvilke vor Ypperstepræst straalere, og hvorledes vi af vort Hjertes Grund bisalde, hvad han, en anden Petrus, har lært, hvad han saa modig har besluttet og afgjort.

En ny Ild ogflammer vort Hjerter; et levende Troens Kys oplyser vor Aand; en hellig Kjærlighed griber vor Sjæl. Vi føle vor Tunge bevæget af hine Flammer, som antændte Maria's og de med hende forenede Apostles Hjertes i glødende Kjærlighed for Mennestenes Frelse og tilskyndte Apostlene til at prise Guds Herlighed og Storhed.

Under de mest levende Taknemmelighedsbeviser for den af Din Hellighed os meddeelte Tilløbelse til i disse saa vanskelige Tider at nærme os Din ypperstepræstelige Throne, at trøste Dig i Din Kummer og tilkjendegive Dig vore saavel som vort Præstestabs og de vor Omfarg betroede Folkelags Følelser, tilraabe vi Dig med een Stemme og eet Hjerter vort udeelte Bisald, og udtale herved vore bedste Forhaabninger og Onsker om Din fremtidige Lykke. Sid Du maatte leve længe, hellige Fader, og endnu længe være istand til at regjere den katholske Kirke! Sid Du ogsaa i Fremtiden, saaledes som Du hidindtil har gjort det, maa beskytte den ved Din Kraft, lede den ved Din Visdom og pryde den ved Dine Dyder. Gaae foran os ligesom den gode Hyrde, vær os et Forbillede, vogt Faarene og Lammene paa den himmelske Græsgang og forfrisk dem ved den himmelske Visdoms Vand. Du er for os den sande Læres Lærer, Enhedens Midtpunkt, det af den guddommelige Visdom berebede uforanderlige Kys for Folkelagene; Du er Klippen, Kirkens Grundsteen selv, imod hvilken Helvedes Porte intet formaae. Naar Du taler, er det Petrus, som vi høre; naar Du befaler, er det Kristus, som vi adlyde. Vi beundre Dig, efter som Du staaer der med freidig Hænde, med uroffeligt Mod og, røgtende

Dit hellige Embede, uovervunden og opreist midt under saa mange og haarde Prøvelser og Storme.

Men medens vi have saa mange Grunde til at prise os lykkelige, kunne vi dog ikke afholde os fra paa samme Tid ogsaa at henvende vort Die paa bedrøvelige Skuespil. Thi fra alle Sider vise sig for vor Aand hine Menneskers forfærdelige Forbrydelser, som skrækkeligen have hærjet dette skønne Land Italien, hvis Pryd og Støtte Du er, helligste Fader, og som nu søge at ryste og omstyrte Din og den h. Stols fyrstelige Herredømme, af hvilket dog Alt, hvad der er ædelt og godt i det borgerlige Samfund, er udsprungen som af sin rette Rilde. Herken de i mange Aarhundreder nedarvede Rettigheder, eller den lange og fredelige Besiddelse af Magten, eller de af hele Europa's Autoritet helligede og garanterede Overenskomster, have kunnet forhindre, at Alt blev omstyrtet med Tilsidecættelse af alle de Love, paa hvilke Nigernes Bestaaen hidindtil har støttet sig.

Dg hvad der her nærmest berører os, er, at vi see Dig, helligste Fader, ved hine Usurpatorers Dandskab, som kun benytte „Friheden som Skalkeskjul for deres Trædsfhed“, berøvet de Provindsjer, ved hvilke der paa den mest passende Maade var sørget for den hellige Stols Værdighed og den hele Kirkes Styrelse. Eftersom Din Hellighed med uovervindelig Mod har modsat Sig disse retsstridige Volds gjerninger, føle vi os forpligtede til, i alle Katholikers Navn derfor at bevidne Dig vor mest levende Taknemmelighed.

Vi erkjende i Sandhed, at den h. Stols verdslige Herredømme er en vis Nødvendighed og er bleven indstiftet ved det guddommelige Forsyns umiskjendelige Villie; vi erklære uden Betænkning, at denne verdslige Souverainitet, under de menneskelige Tings nærværende Tilstand, er aldeles nødvendig for Kirkens og Sjælens frie og gavnlige Vedelse. Visseelig, den romerske Overhyrde, Hovedet for hele Kirken, tør ikke være nogensomhelst Tyrstes Underfaat, eiheller Nogens Gjest, men, siddende paa sin Throne og Herre i sin Besiddelse og i sit eget Kongerige, bør han være ganske fri og uafhængig, og saaledes i ædel, hæderlig og fredelig Frihed værne om den katholske Tro og forsvare, lede og regjere det hele kristelige Samfund.

Hvo kunde vel negte Nødvendigheden af, at der i de menneskelige Tings, Meningers og Indretningers indbyrdes Strid, midt i Europa mellem den gamle Verdens tre Continenter, gives og opretholdes ligesom et helligt Sted, en høieste Stol, fra hvilken der, baade for Folkene og for Tyrsterne, udgaar en oplyst og mægtig Stemme, nemlig Retfærdighedens og Sandhedens Stemme, upartist og uden Forkjærlighed for Noget,

uafhængig af enhver Vilkaarlighedens Mand, og som Ingen ved Trudsel kan bringe til Taushed eller ved suædig List kan stufte?

Hvorledes vilde det vel ogsaa denne Gang have været muligt, at de fra alle Jordkredsens Punkter kommende, alle Lande og Nationaliteter repræsenterende Biskopper i Kirken, her havde fundet et trygt Møde, for at raadflaae med Din Hellighed om de vigtigste Interesser, dersom de i disse Egne her fandt en Fyrste som Herster, der enten nærrede Mistanke til deres egne Fyrster eller formedelst sit Fjendskab blev betragtet af disse med Mistanke? Der gives unægtelig Pligter for den Christne og Pligter for Statsborgeren, Pligter, som paa ingen Maade staae i Strid med hinanden, men dog ere forskjellige fra hinanden. Hvorledes skulde Biskopperne kunne opfylde dem, naar der i Rom ikke bestod en verdslig Souverainitet, den pavelige Souverainitet, der var uafhængig af enhver fremmed Magt og, ligesom Middelpunkt for den almindelige Gendrægtighed, hverken er dreven af menneskelig Ergjerrighed eller af jordisk Herstefsyge?

Frie ere vi komne til en fri Pave-Ronge, og idet vi som Hyrder varetage de kirkelige Anliggender, og som Borgere ligesom Fædrelandets Vel og Interesser, forsumme vi hverken vore Pligter som Hyrder eller vore Pligter som Borgere.

Hvo vilde ved denne Tingenes Tilstand vove at anfegte denne ældgamle, paa en saadan Autoritet og ved en saadan Magt af Kjendsgjerninger grundet Souverainitet? Hvilken anden Magt kunde sammenlignes med den, selv om man kun tager Hensyn til den reent menneskelige Del, paa hvilken Fyrsternes Sikkerhed og Folketslagenes Frihed beroer? Hvilken Magt er saa ærverdlig og hellig som den? Hvilket Monarchie eller hvilken Republik kan i de længst forgangne eller i de sidste Aarhundreder rose sig af saa ophøjede, saa gamle, saa ukrænkelige Rettigheder? Naar nu selv disse Rettigheder engang blive misagtede og traadte under Fødder, og det endog ligeoverfor denne h. Stol, hvilken Fyrste kunde da endnu være sikker paa at beholde sit Kongerige, hvilken Republik sit Territorium? Idet Du derfor, helligste Fader, nærmest kæmper og strider for Religionen, saa kæmper Du ogsaa paa samme Tid for hiin Retfærdighed og hine Rettigheder, som ere Grundlagene for de menneskelige Indretninger blandt Folketslagene.

Dog, det tilkommer ikke os, at tale videre om denne alvorlige Sag, efterat vi have hørt Dine Udsagn og Belæringer desangaaende. Thi Din Stemme har, liig en præstelig Vasun, forkyndt al Verden, at „den romerske Ypperstepræst, som ved Jesus Kristus er bleven sat til Hoved og Midtpunkt for Hans hele Kirke, har ved det guddommelige Forsyns særegne Raadslutning erholdt en verdslig Fyrstemagt“. (Apostolisk Skrivelse

af 26. Marts 1860, Allocution af 20. Juni 1859, Encyclica af 19. Juni 1860, Allocution af 17. Decbr. 1860.) Vi maae altsaa Alle antage det som vist, at denne verdslige Fyrstemagt ikke er bleven erhvervet af denne h. Stol paa en tilfældig Maade, men anvist den ifølge en særegen guddommelig Foranstaltning, som i Løbet af mange Aar ved alle Staters og Rigers eenstemmige Samtykke er bleven styrket og opretholdt ligesom ved et Vidunder.

Du har ligeledes ved et lydeligt og høitideligt Udsagn erklæret, at Du „vil kraftigen beskytte og aldeles ukvæntet bevare den romerske Kirkes verdslige Fyrstemagt, dens verdslige Besiddelser og dens Rettigheder, som tilhøre den hele katholske Verden; at Beskyttelsen af den h. Stols verdslige Magt og Petri Patrimonium er alle Katholikers Sag; at Du er beredt til, før at offre Dit Liv, end paa nogen Maade at give denne Guds, Kirkens og Retfærdighedens Sag til Priis“. (Encyclica af 19. Jan. 1860.) Idet vi aldeles bisalbe og istemme disse herlige Ord, svare vi, at vi ere beredte til at gaae i Taugenskab og i Døden med Dig, og vi bede Dig ihmtygt om at Du vil forblive urokkelig i denne Standhaftighed og faste Beslutning og saaledes byde Englene og Menneskene Skuepillet af en ubetvingelig Sjæl og et Alt overstigende Mod. Det fordrer selv Jesu Christi Kirke af Dig, til hvis lykkelige Regjering de romerske Paver have af Forsknet erholdt den verdslige Fyrstemagt; og i den Grad har hele Kirken betragtet denne Fyrstemagts Forsvar som sin Sag, at fordm, medens den Apostoliske Stol stod ledig, alle Fædre af Conciliet i Constants selv midt under de største Trængsler have villet forvalte den romerske Kirkes verdslige Besiddelser i Fællesskab, saaledes som offentlige Documenter berette os det. Det samme forlange de troende Christue af Dig, som, adspredte over alle Jordklodens Lande, prise sig lykkelige over, at de have seet os frit at komme til Dig og bære Omhu for deres Samvittighedens Anliggender. Det forlanger endelig selve det borgerlige Samfund af Dig, som erkjender, at Omstyrningen af Dit Herredømme ogsaa vilde ryste dets egne Grundlag.

Og endnu mere; idet Du her ved en retfærdig Dom har dømt hine skyldbetyngte Mennesker, som have rænnet Kirkens Eiendom, har Du tillige erklæret al deres Færd for „død og magtesløs“ (Allocut. af 26. Sept. 1859); Du har erklæret, at alle af dem forvøvede Handlinger ere „aldeles lovstridige og sacrilegiske“ (Allocut. af 20. Juni 1859); Du har med Rette erklæret, at Ophavsændene til disse Misgjerninger ere hjemfaldne til de kirkelige Straffe og Censurer (Apostol. Skrivelse af 26. Marts 1860).

Disse saa vægtige Ord af Din Mund og disse beundrings-

værdige Gjærninger maae vi optage med Grefrygt og endnu engang udtale vort fulde Bifald over dem. Thi ligesom Legemet altid lider tilligemed Hovedet, med hvilket det er forbunden ved Lemmernes Baand og ved eet og det samme Liv: netop saaledes maae vi stemme fuldkommen overeens med Dig. Med Dig føle vi os under al denne Din store Kummer saaledes forbundne, at vi i vor medfølsende Kjerlighed ogsaa lide alt hvad Du lider. Vi bønfaalde imidlertid Gud om, at Han vil gjøre en Ende paa disse saa uretfærdige Trængsler og gjengive den paa saa sørgelig Maade plyndrede og undertrykte Kirke, Hans Søns Brud, sin Frihed og tidligere Glands.

Vi undre os alligevel ikke over, at den h. Stols Rettigheder blive angrebne med et saa heftigt og uforsonligt Had. Allerede for flere Aar siden var visse Menneskers Daarstab stegen til det Punkt, at de ikke alene bestræbte sig for at forkaste eller drage alle Kirkens Lærdomme i Tvivl, men ogsaa havde til Hensigt, aldeles at kuldkaste al christelig Tro og hele det christelige Samfund. Derfor disse en forskængelig Vidensfabs og falsk Dannelses ugudelige Angreb paa den hellige Skrift og dens guddommelige Indskydelse. Derfor hiin uheldbringende Bestræbelse for at unddrage Ungdommen fra Kirkens moderlige Forsorg, for at indblæse den alle vort Aarhundredes Branglærdomme og hyppigen endog at forholde den enhver religiøs Opdragelse. Derfor disse nye og høist fordærlige Theorier over social, politisk og religiøs Verdensorden, som overalt blive udbredte frit og uhindret. Derfor den hos Mange, især her i disse Egne, kun altfor almindelige Sædvane, at foragte Kirkens Autoritet, at anmasse sig dens Rettigheder, at træde dens Forskrifter under Fødder, at spotte dens Tjenere, at forhaane dens Gudstjeneste, at rose og prise de religiøse Bildfareller og selv de Geistlige, som til deres Ulykke vandre paa Fordærvensens Wei. De ærværdige Biskopper og Herrens Præster blive berøvede deres Magt, jagte i Landsflygtighed eller lagte i Lænker; paa en vanærende Maade blive de slæbte for de borgerlige Domstole, fordi de ere forblevne deres hellige Kald troe. Christi Brude sukke, de ere fordrevne fra deres Tilflugtssted og fortæres af den største Nød eller ere nær ved at døe af Sult; Ordensfolk ere tvungne til imod deres Villie atter at træde ind i Verden; rovgjerrige Hænder udstrækkes efter Kirkens hellige Arvedeel; ved en Synflod af de affhyeligste Bøger, Tidsskrifter og Billeder bliver Troen, de gode Sæder, Sandheden og al Blufærdighed fuldstændig undergravne.

De, som forøve saadanne Ting, vide ret godt, at al Retfærdigheds og Sandheds Kraft og Styrke, hvormed Tjendernes Angreb slaaes tilbage, har sit Tyngdepunkt i den h. Stol som i en uindtagelig Fæstning; de vide, at den h. Stol er et Vagt-

taarn, fra hvis Tinde den høieste Vægters aarvaagne Die allerede i lang Afstand opdager de lagte Snaver og advarer sine Staldbrodre for dem. Derfor dette usorfonlige Had, denne uudsluttelige Harm, denne uafbrudte Stræben hos disse gudsfor-gaaene Mennesker, for at fornødre, ja tilintetgjøre den romerste Kirke og den Apostoliske Stol, hvis det nogenjinde var muligt.

Hvo kunde, helligste Fader, være Vidne til saadanne Ting eller ogsaa kun høre en Beretning derom, uden at udgyde Taarer? Grebne af retfærdig Smerte opløste vi derfor Dine og Hænder imod Himmelen og anraabe med al vor Sjæls Kraft den guddommelige Aand, paa det Han, Som engang paa denne Dag styrkede og helligede den vordende Kirke under den h. Petri Ledelse, ogsaa endnu den Dag idag maa beskytte, udbrede og forherlige samme under Din Hyrdestav og Dit Scepter. Maria, som Du her paa dette Sted høitideligen har hædret med „den Ubeflittedes“ Titel, være vort Bidue til disse vore Onsker! Vort Bidne være den ærværdige Afte af den romerste Kirkes hellige Patroner, Petrus og Paulus; vore Bidner være de ærværdige Reliquier af saa mange Paver, Martyrer og Bekjendere, som gjøre selve den Forbund, paa hvilken vi her staae, hellig og ærværdig; vore Bidner være endelig især ogsaa hine Helgener, som idag ved et allerhøieste Udsagn af Din Mund ere blevne indlemmede i Helgenernes Række, og som derfor nu have en Grund mere til at lade Kirkens Beskyttelse være sig magtpaaliggende, og de monne fra deres Altere frembære den Almægtige deres første Bønner ogsaa for Dig og Dit Vel-gaaende.

For at Ugudeligheden da ikke skal kunne foregive Uvidenhed eller aldeles bortnegte det, saa erklære vi Biskopper i alle disse Bidners Nærværelse, at vi fordømme de Vranglærdomme, som Du har fordømt; vi afstye og forkaste de nye og fremmede Lærdomme, som allevegne blive udbredte til Skade for Jesu Christi Kirke; vi forkaste og fordømme de sacrilegiske Handlinger, de Månsgjerninger, de Krænkelser af den geistlige Immunitet og de øvrige Forbrydelser, som ere forøvede imod Kirken og Sct. Petri Stol.

Denne Protest, hvis Indførelse i Kirkens offentlige Aarbøger vi begjere, afgive vi uden al Betænkning ogsaa i vore fraværende Brødres Navn, baade i deres, der midt under saa mange Trængsler og ved Magt holdte tilbage i deres Hjem, for Tiden sørge og tie, og i deres, der, forhindrede ved vigtige Forretninger eller Sygdomme, idag ikke kunde give Møde tillige med os. Vort troe Geistlighed og vort troe Folk slutte sig til os; thi, bejslede af samme Kjærlighed og fromme Erfrygt mod Dig som vi, have de beviist deres Hengivenhed for Dig

deels ved deres vedholdende Bøn, deels ved det med ædel Gæmildhed fortsatte Offer af Peterspengen; thi de vidste godt, at deres Gaver vilde saavel tjene til Rettelse af Overhyrdens Nød, som ogsaa til hans Friheds & Beskyttelse.

Gid alle Folkelag maatte blive enige om at sikke denne den hele christelige Verdens og selve den selvstabelige Ordens fælles Sag!

Gid Verdens Konger og Mægtige vilde erkjende og forstaae, hvorledes Paven's Sag er alle Fyrsters og alle Rigers Sag; gid de maatte indsee, hvilket sidste Maal de forbrøderste Bestræbelser af hans Modstandere gaae ud paa, og i Overeensstemmelse dermed fatte afgjørende Beslutninger, for at forebygge de sidste og værste Resultater!

Gid hine ulykkelige Geistlige og Ordensfolk, som, glemme deres Kalb, negte deres Foresatte den skyldige Lydighed og formasteligen gjøre Indgreb i Kirkens Læremyndighed, og derved ile Fordærvelsen imøde, gid de maatte gaae i sig selv og komme til Erkjendelse!

Det er det, hvorom vi, sørgende i Forening med Dig, helstigste Fader, inderlig bede Herren, medens vi, nedkastede for Dine Fødder, bønfulde om hiin himmelske Kraft, som Din Apostoliske og faderlige Betsignelse forunder. Maatte den være særdeles rigelig og udstømme fra Dit Hjertes Underste paa det den ikke alene maa udgyde sig over os, men ogsaa over vore høitelskede fraværende Brødre og de os betroede Troende. Maatte den lindre og mildne vore og den hele Verdens Smerter, maatte den styrke os i vor Svaghed, frugtbargjøre vore Arbejder og Gjæringer og snart hidføre lykkeligere Tider for Guds h. Kirke!

Rom, den 8de Juni i Herrens Aar 1862.

(Undertegnet af 266 Kirkefyrster, nemlig af 21 Cardinaler, som tillige ere Biskopper*), 4 Patriarcher, den armeniske Nitus' Primas, 53 Erkebiskopper og 187 Biskopper; iblandt disse:

Paulus Melchers, Biskop af Sønabried, og

Laurentius Studach, Biskop af Orthosia i. p. i. og Apostol. Vicar for Sverrige og Norge.)

---

*) De øvrige i Rom residerende Cardinaler have ikke biskoppelig Indvielse, men ere kun Præster respect. Diaconer, og kunde derfor hellerikke undertegne et Actstykke, som udelukkende kun udgaaer fra Kirkens egentlige Lærere, nemlig Biskopperne. — Red.

Den hellige Fader svarede herpaa:

„De Følelser, som I, ærværdige Brødre og høitelskede Sønner, nylig have indtalt for Os, have beredet Os en inderlig Glæde; thi de ere Pantet paa eders Kjærlighed til denne h. Stol og endnu mere end det: et glimrende og storartet Vidnesbyrd om det Kjærlighedens Vaand, som ikke alene forbinder den katholske Kirkes Hyrder paa det Inderligste med hverandre, men ogsaa med denne Sandhedens Stol. Det fremgaaer sienstynligt heraf, at Gud, Fredens og Kjærlighedens Kilde, er med Os. Og naar Gud er med Os, hvo kan da være imod Os? Herren vor Gud, Ham være derfor Lov, Ære og Priis! Og Fred, Held og Glæde være med eder! Fred med eders Hjerter! Held med de til eders Omfarg betroede Troende! Glæde følg eder og dem, for at I kunne juble i Forening med Guds Helgener og synge en ny Lovsang i Herrens Huus i al Ewigbed.“

Paulus,

ved Guds Barmhertighed og den h. Apostoliske Stols Naade
Biskop af Osnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Hunsprælat og Chron-Assistent hos Hs. Pave-
lige Hellighed Pius IX., Doctor i Theologien,

byder den ærværdige Geistlighed og alle Troende i Bispedømmet Osnabrück og de Nordiske Missioner Hilsen og Betsignelse i Herren!

Ved Guds naadige Beskyttelse, som I ved Eders Bønner have nedfaldet over Os, og aldeles bevarede fra ethvert Uheld, ere Vi igaar Aftes lykkeligen komne hjem fra Vor Reise til Rom. Vi have truffet den h. Fader i ønskeligt Velgaaende, endnu rastere og kraftigere end for to Aar siden. Han var, som altid, glad og gudhengiven, omendstjøndt Kirkens haarde Trængsler og Forsølgelser dagligen berede hans Hjerter nye Lidelser og Smerter. Vi havde ofte Leilighed til at see og høre

ham. Strax den første og tredie Dag efter Vor Ankomst til Rom, den 22de og 24de Mai, bleve Consiistorier afholdte i Vaticanet som Forberedelse til Canonisationsfesten, hvilke samtlige Cardinaler og tilstedeværende Biskopper bivaanede under den h. Faders Forsæde, og i hvilke Paven forskjellige Gange holdt Taler til de Forsamlede. I den Privataudients, som Hs. Hellighed forundte Os den 27de Mai, bleve Vi modtagne med den samme faderlige Kjærlighed og Godhed, hvormed Vi allerede for to Aar siden bleve overøste i et saa rigeligt Maal, og med største Beredvillighed bleve adskillige Bønner og Andragender bevilgede og ordnede, som Vi havde at foredrage i Diøcesets og Missionernes Interesse.

Hvad nu den festlige Høitid angaaer, som blev feiret paa første Pintsedag i St. Peterskirken, saa ere Vi ikke i Stand til at skildre Eder det Indtryk, som den har gjort paa Os og alle Tilstedeværende. Den var en sand katolsk Pintsefest, en storartet Manifestation om den vidunderlige Eenhed i Troen, i hvilken den Helligaand ved den katolske Kirke har forsamlet Folkeslagene af alle Tungemaal, en storartet Manifestation om den inderlige Kjærlighed og Hengivenhed, hvoraaf alle Kirkens levende Lemmer ere bejslede for den og dens Overhoved Jesus Christus og Hans synlige Stebfortræder; endelig ogsaa om det inderlige Samfund, hvorved den stridende Kirke her paa Jorden er forbunden med den triumpherende — med Helgenerne i Himmelen.

Forestiller Eder en Procession af mange tusinde Præster og Ordensfolk, af mere end tre hundrede Cardinaler, Patriarker og Biskopper fra alle Verdensdele, og den h. Fader selv, baaren paa sit Thronstæde, velsignende de utallige Skarer af Indvaanere og Fremmede, som med Vrefrygt bivaane Festen; alle Gine i firkeligt Ornat med brændende hvide Vøglis i Haanden og forenede i fælles Bøn og Lovpriesning til den Allersjæleste og Hans Helgener, hvilken den h. Fader selv først istemte med den skjønne Hymne til den allersjaligste Vornfru og Gudsmoder: „Ave, maris stella“.

Tænker Eder Peterskirkens umaadelige Haller udsmykkede paa det mest glimrende og straalende i et Lys af mere end 10,000 Kerter, opfyldte af en utallig Mængde Andægtige af de forskjellige Nationer, som Alle erkende og ære i Rom deres høiere Hjem, deres Fader og deres Moder i Christo.

Efter Indtoget i Kirken fulgte først Tilbedelsen af det allerhelligste Sacramente. Derpaa indtog Alle deres Pladser, hvorefter alle den katolske Kirkes forsamlede Hyrder enkeltviis traadte hen til den h. Fader, for ved at kysse hans Ring, Sindbilledet paa hans Forening med Kirken, Jesu Christi ham betroede Brud, knælende at hde ham deres Hylдинг. Derefter begyndte den fælles Bøn om Oplysning fra Oven, først ved Litaniet til Alle-

helgene og derpaa ved den Helligaands Paakalbelse, intoneret med Hymnen: „Veni, creator Spiritus“. Nu fulgte den høitidelige Canonisation af de 26 Martyrer, som den 5te Februar 1597 lede Korsfæstelsens Martyrdød i Nangasaki i Japan, saavel som af Befjenderen og Præsten Michael de Sanctis, til hvilken samtlige Cardinaler og Biskopper allerede i de tvende foregaaende Consistorier formelt og eenstemmig havde givet deres Bifald. Det var et ophøiet og gribende Øieblik, da den uhyre Mængde af de Tilstedeværende, hvis Tal maastee kan beløbe sig til henved Hundredetusinde, i lydøs Stilhed hørte den høitidelige Erklæring, ved hvilken Christi Statholder optager disse Helte i Tro og Kjærlighed iblandt hine Tal, som Kirken forestiller os til Dyrkelse og Efterfølgelse; og da derpaa et festligt Tedeum, under St. Petersklokkernes mægtige Toner og Kanonerne Torde fra Engelsborg, blev istemt af den h. Fader og fortsat af mange tusinde Stemmer, opfyldtes alle Hjærter med Glæde og Jubel og opløstes til Himmelen i den glade og rørende Bevidsthed, at være et Varn af Jesu Christi alle Tider og Folkeslag omfattende Kirke, som her paa Torde kæmper og strider, men histoppe triumpherer i Gud og Hans Helgener; i den paany oplivede Dverbeviisning, at Kirkens og enhver enkelt Troendes Veie til Frelse og Herlighed endnu altid er Korsfæstelsens og Gjenordighedens Veie, saaledes som den altid har været det for alle Helgener og i Særdeleshed for de nu canoniserede Martyrer.

Efter denne ophøiede Handling, som endte med den af den h. Fader sungne nye Oration (Kirkebøn) til de canoniserede Helgener, begyndte den pavelige Høimesse, under hvilken Paven med sin kraftige og klangfulde Stemme formaede at fylde Kirkens vide Haller og efter Evangeliet holdt en latinssk Prædiken om Festens Betydning. Omendstjøndt den Kl. 7 om Morgenen begyndte Høitidelighed først var til Ende Kl. 1 om Middagen, kunde man dog endnu ikke bemærke noget Spor af Træthed hos den h. Fader, som forblev ganske fastende indtil Slutningen, visseelig et Beviis paa overordentlig Kraft og Sundhed hos en Olding, som allerede har feiret sin 70de Fødselsdag og nu allerede i 16 Aar har baaret Primatets tunge Byrder under de haardeste Prøvelser.

At denne storartede Forsamling af Biskopper ikke blot vilde indskrænke sig til Afholdelsen af en kirkelig Fest, stod i Alles Forventning. Omendstjøndt den glade Rebebonhed, hvormed den katolske Kirkes Biskopper fra alle Dele af Verden, hvor ikke — som i Piemont og Portugal — en kirkesjendtlig Regjering har gjort det umuligt, saa talrige have fulgt den h. Faders Indbydelse, allerede var et kraftigt Udtryk af den inderlige Dvereensstemmelse, i hvilken Biskopperne fuldkommen bifalde deres

haardt betrængte Overhyrdes Handlemaade og hans gjentagende for Verden kundgjorte Erklæringer ligeoverfor Kirkens Tjender; omendstjændt endvidere næsten alle Verdens Biskopper i særegne Rescripter og Hyrdebrev, som nu ere samlede i Rom og offentliggjorte ved Trykken, have forkyndt de dem betroede Troende aldeles ligetydende Grundsætninger, saa ventede alligevel den katholske Verden med Rette, at den Keilighed, som frembød sig her ved denne Forsamling af saa mange af Kirkens Hyrder med deres Overhoved, ikke vilde forblive ubenyttet, for fra den Apostoliske Stols Hvide at give Vidnesbyrd om denne det katholske Episcopats Overensstemmelse med Overhyrden og, ligeoverfor Kirkens Tjender, som ere nedsmuktne i Vantro, Uegtydelighed og Had imod Kirken saavel som imod al høiere Autoritet paa Jorden, at proclamere de uomstiftelige Grundsætninger for Tro, Ret og sødelig Orden.

Denne Forventning er gaaet i Opfyldelse ved en Allocution af den h. Fader og en af alle forsamlede Biskopper underskrevne Adresse til den h. Fader, hvilke begge ere bleven forkyndte i det Dagen efter Canonisationen afholdte Consistorium og allerede overgivne til Offentligheden. Den h. Fader forkaster og fordømmer i denne Allocution paa det Bestemteste Bestræbelserne af den moderne Hedendom, af Kirkens Tjender, som gaae ud paa at sætte Fornuften i Stedet for Troen, Nyttigheden i Stedet for Moraliteten og Magten eller „den fuldbendte Kjendsgjerning“ i Stedet for Retten og den af Gud satte Orden paa Jorden; han erklærer, at Pavedømmet ved en særegen Raadslutning af det guddommelige Forsyn i Aarhundredernes Løb er bleven en verdslig Tyrstemagt tildeel, og at en saadan, ved de menneskelige Forholds nuværende Tilstand, er en nødvendig Betingelse for Kirkens frie og uafhængige Regjering og Sjælens Ledelse, og at det derfor er den pavelige Stol umuligt at gjøre Afkald paa denne Kirkens Ret. Men Biskoppernes Adresse indeholder det levende Udtryk af inderlig Hengivenhed, Kjærlighed og Beundring, hvorefter Alle ere opfyldte mod den h. Fader, og et uigjendriveligt Vidnesbyrd om den fuldkomneste Overensstemmelse, i hvilken alle Biskopper tiltræde de af den h. Fader forkyndte Mening og Grundsætninger; den er en offentlig Kundgjørelse om den inderlige Eenhed og Enighed, hvori Kirkens Hyrder ere forbundne med Overhovedet.

Saaledes ere da disse mærkværdige Actstykker, hvis Meddelelse Vi forbeholde Os, et Manifest af Kirken imod dens Tjender og Undertrykkere, ja imod alle Modstandere af Ret og Orden i Kirke og Stat, en høitidelig Protest imod den brutale Udplyndring af den pavelige Stol, imod Vantroens og Revolutionens Anmasselser. De ere en Domsældelse over Kirkens

Fjender, som under Paaskud af nødvendige „Reformer“ spotte og forfølge Kirken og Paveørummet, saaledes som de have gjort det i alle Aarhundreder, medens deres sande og egentlige Hensigt gaaer ud paa at tilintetgjøre Christendommen og al positiv Religion, saavel som enhver af Gud indfat Autoritet paa Jorden, hvilket de først da vilde bringe til Udførelse, naar det lykkes dem at kuldkafe den katholske Kirke og den Klippe, paa hvilken den er bygget, den Apostoliske Stol; hvisaarsag deres Had og fjendtlige Bestræbelser fremfor Alt ere rettede imod denne. De ere endelig for alle Katholiker i Verden en eftertryffeligg Opfordring til troilgen at holde fast ved de ældgamle og evigt uforanderlige Grundsætninger for Tro, Ret og sædeligg Orden, saavel som til at vedblive i deres Kjærlighedd og troe Hengivenhed for Kirken og dens Overhoved.

Vi tvivle ikke om, Elskede i Herren, at Petri Efterfølgers Apostoliske Stemme, som i Samklang med saa mange Biskoppers Stemmer har ladet sig høre fra den evigg Stad, vil gjøre Indtryk paa Jordens Folkelag, især da alle Deeltagere i den storartede Høitidelighedd, som paa Pintsedagene har fundet Sted i Rom og allerede opnaaet en verdenshistorigg Betydning, have deraf medtaget til deres Hjemstavn et uforglemmeligg Indtryk, som vil udbrede sig over Millioner.

Hvor eftertryffeligg have begge, hiin Stemme saavel som denne Høitidelighedd — givet Vidnesbyrd om den katholske Kirkes Eenhed, Hellighed og Almindelighedd! Hvor indtrængende har Kirkes Overhoved netop i denne Bantrens, Sandseligheddens og Blødagtigheddens Tid ved Martyrernes Helligerklæring henviist os Alle paa Troens, Dfferets og Selvfornegtelsens Nødvendighedd! Se og tyve Korsfæstede er det, som Pius IX. — *crux de cruce*, Kors af Kors, saaledes som en gammel prophetigg Stemme kalder ham — i denne Kirkes og den Apostoliske Stols betrængte Stilling stiller hele Verden for Die som Forbedere og Forbilleder, for med Eftertryk og Kraft at tilraabe os, at Kors og Lidelser ikke tør affrække fra Troens Bei og Christi Efterfølgelse, at netop de ere skilden til Frelse og Naade og Veien til Himmelen; for at indbyde os til at vedblive paa denne Bei, i Bønnen og i Helgenernes Forbønner at søge Hjælp i enhver Trængsel hos den guddommeligg Frelser, Som har bygget Sin Kirke paa Klippen og forjættet, at Helvedes Porte aldrig skulle faae Overhaand over den. Hvor vidunderligg har Han netop endnu i disse Dage stadfæstet Sin Vestyttelse over Kirken og den h. Stol derved, at det er bleven muligt, midt i det af Revolutionen og Anarchiet søndersplittede Italien fredeligg og uden al Forstyrrelse og Uorden at feire en saa storartet Høitidelighedd under Tilstrømmingen af en uhyre Mængde

Fremme fra alle Lande, og i en Tid, hvor Alle, som staae udenfor Kirkens Samfund, næsten i alle deres Meninger og Anskuelser om Troesfager ere indbyrdes uenige, at stille Verden et saa storartet Skuespil af katholsk Eenhed og Enighed for Die!

Paa samme Dag, som det tredie Consistorium var afholdt, forsamlede den h. Fader alle Cardinaler og Biskopper om sig til et Festsmaalid i Vaticanet, under hvilket hjertelig Kjærlighed og Glæde opfyldte Alles Hjerter og Paven gjentagne Gange udtalte sin store Glæde over, at hans Indbydelse var bleven fulgt af saa mange Biskopper fra alle Verdens Dele. Efter Maaltidet lyftvandrede Alle i de pavelige haver, og Paven var da, ganske som en Fader blandt sine Børn, fuld af Venlighed, Hengivelse og Kjærlighed. Intet formørkede den glade Stemning uden Tanken om den nærførestaaende Afsted og de ydre Forholds endnu saa uvisse og truende Tilstand, hvis Indtryk ikke tillod Mange uden Taarer at tage Afsted med Christenhedens elskede og dyrebare Fader. Han selv forblev glad og fattet, fuld af fast Tillid til den Almægtiges Hjælp, som han formanede til altid paany at nedkalde i vedholdende Bøn. Ved Afstedden meddeelte han alle Biskopper den Fuldmagt, eengang paa overordentlig Maade at meddele den Apostoliske Velsignelse med fuldkommen Afslad, hvoraf Vi til beleilig Tid ikke skulle undlade at gjøre Brug.

Men vi Alle, Elskede, som have fulgt den h. Faders Indbydelse, have bragt den glade Bevisthed med tilbage, at vi derved have beredet hans Hjerter en sød Trøst under hans store Trængsler. Vi have ved hans stærke Tro og Tillid til Gud opbygget og styrket os til tro og glad Udøvelse af vort Hyrdeembede. Vi have i Bønnen paa de hh. Apostelskyrsters Grave hentet ny Kraft og Naade for os og de os betroede Hjorde. Vi have endelig i Rom havt Leilighed til, i daglig Omgang og regelmæssige Forsamlinger med saa mange Embedsbrødre, at tale og raadslaae om Kirkens og i særdeleshed om Hyrdeembedets Anliggender, og vi tør haabe, at Resultatet ikke vil blive forgjæves for de os betroede Hjordes Frelse.

Men I, Elskede, staaer faste i vor h. Kirkes hellige og ufeilbare Tro, giver ved et christeligt Liv Vidnesbyrd om dens Sandhed og Guddommelighed! Værer varagtige i Bønnen og i den hidindtil saa roesværdigt udviste Offervillighed for Kirkens og dens dyrebare Overhoveds hellige Sag! Undlader heller ikke, i Bøn at henvende Eder med særdeles Tillid til de Helgener, som nu ere blevne canoniserede af Christi Statholder, for ved deres Forbønner at opnaae Naade for Eder selv og den h. Kirke!

I den h. Faders Navn og efter hans Bemyndigelse, som bærer eder Alle med Kjærlighed i sit Hjerte, velsigne Vi eder under Paakaldelse af den treenige Gud. Amen.

Ovenstaaende Rescript bliver den første Søndag efter Modtagelsen at forkynde fra alle Prædikestole.

Dsnabrück, den 26. Juni 1862.

† **Paulus.**

Utmeypen,
Secr.

Kirkelige Efterretninger.

Dsnabrück. Igaar Aftes den 29. Juni havde vi her en smuk Fest. I Onsdags var vor høiarv. Biskop Paulus kommen hjem fra sin Romerejse. Man havde allerede tænkt paa at berede ham en festlig Modtagelse; men da man aldeles ikke vidste noget Bestemt om Dagen og Timen for hans Tilbagekomst, blev det besluttet, at forlægge den ham tiltænkte Festslighed til St. Peder og Paulsdagens Aften, som tilslige er Biskoppens Navnefest. Allerede om Morgenen var Domkirken overfyldt, forbi Alle ventede, at Biskoppen vilde prædike, og deri fandt de sig heller ikke stuede. Efter den høitidelige Pontificalmesse holdt han, vel ikke nogen egentlig Prædiken, men dog en Tale, som næsten varede en Time, om sin Rejse til den evige Stad og om det, han havde seet, erfaret og oplevet i Rom. Om Aftenen henimod Kl. 9½ drog et uoverskueligt Tog af Borgere og Landboere med henved 600 Bægfakler til Dompladsen foran det biskoppelige Palais, med et Musikcorps i Midten og bag ved dette Festscommiteen, til hvilken de to Herrer Geistlige, Dompastor Böcker og Dechant Schürhoff havde sluttet sig som Repræsentanter for begge Segnes Grislighed. Da Toget havde naaet Biskoppens Bolig, opstillede Faktelbærerne sig saaledes, at hele Dompladsen rundt omkring var omgivet af en dobbelt Række brandende Fakler og selve Dompladsens Midte indhyllet i Fakternes Røg som i en tyk Taage. Commiteen begav sig derpaa ind til Biskoppen, hvor een af de Herrer forklarede dette Festsogs egentlige Betydning som hele Diocesis inderlige Glæde over Biskoppens Tilbagekomst og som dets begejstrede Bifald til den høitidelige Protest, som de i Rom omkring den h. Fader forsamlede Biskopper have nedlagt for hele Verden, samt endelig ogsaa som alle Troendes hjertelige Lykønskning i Anledning af Hs. Biskoppelige Naades Navnefest. Han sluttede sin Tale med et tre Gange gjentaget „Leve“ for Biskoppen, i hvilket ikke blot alle i Salen forsamlede, men, da En af de Tilstedeværende i samme Dieblit havde luffet Vinduerne op, ogsaa hele den udenfor staaende Mængde af mange Tusinder istemte under Musikens stingrende Lyd. Derpaa traadte Biskoppen for Vinduet, takkede sine Diocesanere for denne Manifestation om deres katolske Tro og holdt endnu en længere Tale, i hvilken han ud-

vilsede, hvorledes han og alle de øvrige Biskopper paany havde oplivet og styrket deres katolske Tro og deres Iver i den h. Faders Nærhed og ved hans Hjerte, samt hvorledes Kirken ved denne Leilighed atter ret oienlyntlig havde aabenbaret sin Eenhed, Hellighed, Katholicitet (Almindelighed) og Apostolicitet, og ved de japanesiske Martyrers Canonisation viist den snevre Forbindelse mellem den sridende Kirke paa Jorden og den triumpherende Kirke i Himmelen; han formanede til standhaftig Udholdenhed i Troen og i Hengivenheden for den h. Fader ved fortsatte Bønner og Kjærlighedsgaver, og til Slutning udbrogte han et „Leve længe“ for den haardt prøvede, men i Lidelsen ogsaa hærdede h. Fader Pius IX., som fandt en tusindfold magtig Gjenlyd i hele Forsamlingen. Under Biskoppens Tale, som varede over et Kvarteer, herskede den dybeste Tausked, saa at ethvert af hans Ord kunde forstaaes over hele den store Domplads; dertil den smukke Aften, som havde bragt det halve Døsnatbrud paa Benene, saa at den vide Plads ligesom var oversaaet med Mennekehoveder. Sluttelig drog Fakkeltænderne under Musikens Klang endnu en Gang omkring Pladsen, opstillede sig derpaa i dens Midte i en stor Kreds og, medens Fakterne tændtes sammen i en Hob for at brændes, istemte den talrige Forsamling under Musikens Accompanement flere Vers af Psalmen: „Großer Gott, wir loben Dich“ (Store Gud, vi love Dig — Te Deum), hvilket gjorde et overordentlig gripende og opløstende Indtryk.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 27. Juli. — 7. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese. — — Fredagen d. 1. August Kl. 7 stille Messe, Kl. 8¼ høitidelig Messe for de levende og afdøde Medlemmer af Broderskabet til Jesu guddommelige Hjerte, og om Aftenen Kl. 7½ Andagt til dette allerh. Hjerte med Betragtning.
- Søndagen d. 3. August. — 8. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7 (Tirsdag, Torsdag og Lørdag i Sct. Josepfsostrenes Husecapel paa Toldbodveien) og 8¼; om Torsdagen sidste h. Messe med Udstilling af det h. Sacramente. Over Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søndag Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirke Tidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Hr. Konsthandler **C. U. Blaufelder**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de fyl. Befaletoffer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 16.

Søndagen den 10de August.

1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed (fortsat). — En Skolesag. —
Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Rusland.
Sardinien. Sicilien. Loufin. Nordamerika.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Tredie Capitel.

Fortsettelse. — Om Præsteornatet og de hellige
Offerkar.

Simon. De har altsaa idag den Godhed, først at give
os nogle Forklaringer over det præstelige Ornat?

Pr. Ket gjerne; jeg vilde forresten af mig selv være kommen derpaa. De indviede Klædningsstykker, som Præsten bærer under det h. Messfeoffer, ere sex:

1) Humeralet, eller Skulderklædet, hvormed Præsten bedækker Halsen. Dette Humerale, som fordom blev baaret over hele Hovedet, bethyder den Erbarhed og Betsedenhed, som skal pryde Præsten i hans Blik og Tale. Derfor bliver endnu ved Subdiaconernes Indvielse disse lagt et Skulderklæde over Hovedet, ikke om Halsen, og Biskoppen siger derved de Ord: „Modtag dette Klædebon, hvorved Forsigtighed i Talen antydes.“ Derved skal billedlig udtrykkes, at Præsten bør være aldeles utilgængelig og lukket for alle jordiske og timelige Tanker, og at han ikke ved noget skal lade sig forstyrre i sin Opmærksomhed og Andagt i de himmelske og hellige Tanker, som sømme sig under Frembærelsen af det hellige Offer. Derfor beder ogsaa Præsten, idet han før den h. Messe anlægger dette Klæde: „Bevæbn mit Hoved, o Gud, med Frelsens Hjelm, for at jeg maa bekæmpe og seire over alle Djevlelsens Anfægtelser.“ Endnu en særegen smuk Betydning havde det, at Præsterne fordom havde Hovedet omsvøbt under den h. Messe. Derved fremstillede de sig nemlig som Slagtoffere for deres egne og Folkets Synder; thi fordom var det Skik at ombinde de til Døden Dømtes Hoved med et Tørklæde, som vi læse i Esthers Bog (7, 8.): „Saasnart Ordet (nemlig Dødsdommen imod Aman) var udgaaet af Kongens Mund, tilhylede Tjenerne Aman's Ansigt.“

2) Det lange, hvide Værveds Klædebon, som hedder Alba (o: hvid Kjole), bethyder Jesu Christi allerhelligste Mennekested, i hvis Sted Præsten handler ved Alteret; i en saadan Skiftelse har Guds Søn viist sig for den h. Johannes i hans hemmelige Aabenbaring (Apoc. 1, 13.): „Jeg saae i Midten af de syv Guld-Væstager En, som lignede Wiennestets Søn, og Han var iført en lang Kjortel, som gik ned til Fødderne, og et gyldent Vælte om Lænderne.“ Dernæst bethyder denne Klædning ogsaa den pletfrie indvortes Ketfærdighed, som skal smykke Præsten, og den gudsfrygtige, rene og ustraffelige Wandel, i hvilken han bør lyse for Mennekestene. Derfor beder ogsaa

Præsten til Gud om sin Sjæls Renselse, idet han ifører sig Alben.

3) Bæltet (Cingulum); ogsaa dette skal minde Præsterne om Legemets og Sjælens Reenhed, for at de med rene Hjerter og Hænder kunne paa en værdig Maade frembære den himmelske Fader det ubesmittede Gudsblod. „Thi hvo tør staae paa det hellige Sted,“ spørger Psalmisten, „hvo tør vise sig i Herrens Tabernakel? — kun den, som har pletfrie Hænder og et reent Hjerter!“ (Ps. 23, 4.) Præsten følger herved ogsaa ordret Jesu Christi Formaning: „Eders Lænder være ombundne.“ (Luc. 12, 35.) „Men vi ombinde vore Lænder,“ siger den h. Pave Gregorius den Store, „naar vi holde det sandfælige Legeme i Tømme ved Afholdenhed, Tugtighed og Maadeholdenhed.“

4) Manipelen om den venstre Arm betyder det bodfærdige, møjsommelige og utrætteligt virksomme Liv, som Præsten skal føre; thi dette Klædningsstykke var fordem ikke andet end en Svededug, hvormed Altertjenerne astørrede sig under deres Embedes møjsommelige Forretning. Gudstjenesten varede dengang ofte i mange Timer, og Præsterne og Altertjenerne bleve trætte og kom i Sved, idet de prædikede, sang, bade, modtog de Offere i Naturalier, som Folket bragte til Alteret, og hvoraf de lagde en Deel hen til de Syges Underholdning og beredede den anden til Præstens og Folkets Communion.

5) Den præstelige Stola, et fra Halsen over begge Skuldre nedhængende langt Bind, er fortrinsviis Tegnet paa den præstelige Værdighed og Magt. Den er imidlertid ogsaa et Sindebillede paa Retfærdighedens og Udsødelighedens aandige Klædebon, som vi have mistet ved Arvesyndens, og som Frelseren paany har forhvervet os ved Sin Forløsning. At Præsten lægger den forsviis over Brystet, betyder den Attraa, som skal besjæle Præsten, efter ved Kraften af Jesu Korsdød at opfyldes med hiin Guds Kjærlighed, som engang er gaaet tabt ved Adams Fald.

6) Messesjagelen, som oprindelig var en lang Kappe, betyder den hellige Kjærlighed, med hvilken Præsten, liig hans

guddommelige Mester selv, skal omfatte alle Menneſter og ligesom skjule dem under Kjærlighedens Raabe. Saaledes forklarer Biskoppen det ved Præsteindvielsen. Men ved at iføre sig dette Klædebon før den h. Messe bliver Præsten erindret om Jesu Christi Lydighed imod Hans himmelske Fader, som lagde hele Verdens Synder paa Hans Skuldre: „Han har lagt alle vore Synder paa Ham.“ (Jf. 53, 6.) Derfor minder Præsten ogsaa om hiin beredvillige Lydighed, med hvilken han selv skal bære Guds Bud som et let Nag, og det hellige Embede, hvis Forvaltning er bleven ham overdragen af Kristus, og beder: „O Herre, Du Som har sagt: Mit Nag er sødt og Min Byrde let, forund mig at jeg kan bære den (forvalte mit Embede) saaledes, at jeg opnaaer Din Raabe.“

Simon. Hvo har da opfundet og anordnet disse præstelige Klæder, saaledes som de blive brugte ved Alteret?

Pr. Alle disse Klædningsstykker er ikke nogen ny eller særlig Opfindelse af Paverne eller Kirkeforsamlingerne, men de Klæder, som Præsterne nu bære ved Alteret, vare fordem Folkets vanlige Dragt, eller bleve fremkaldte ved en særegen Trang. Saaledes pleiede f. Ex. baade Geistlige og Lægsfolk indtil det ottende Aarhundrede i deres sædvanlige Dragt at gaae med blottet Hals. Denne Bløthed syntes nu paa en Maade at faare Belanſtændigheden, især hos Præsterne, og man opfandt da Skulderklædet, for at svøbe det om Halsen. — Lange hvide Klæder vare overhovedet før den Tid de fornemme Romeres Dragt, og ligeledes Biskopper og Præster bære dem udenfor Gudstjenesten. Da man senere hen ophørte med at betjene sig af dem som et almindeligt Klædningsstykke, bibeholdt man dem dog endnu ved den h. Messes Høitideligholdelse, og dette er den Alba, som Præsten bærer ved Alteret. Kun bleve allerede dengang, da Alberne bleve haarne som et almindeligt Klædningsstykke, de, som vare bestemte til Altertjeneste, holdte renere og forfærdigede af et bedre Stof, og det var ikke tilladt nogen Præst at læse den h. Messe i den samme Alba, som han bar daglig. Ogsaa de kortere hvide Chorkjoler (Rochetter), som Biskopperne og Præsterne for det Meste bære ved

deres forskjellige kirkelige Forretninger, have deres Oprindelse fra hine Alter og ere blot kortere, for at kunne gaae beqvemere. — Bæltet var ligeledes i gammel Tid i Brug baade hos Jøderne og hos Romerne, for at holde den lange Klædning op, som de pleiede at bære. Da den lange Dragt overhovedet fiden gik af Brug, blev den alligevel endnu bibeholdt af de Geistlige, følgerig ogsaa Bæltet; deraf kommer det, at ogsaa de Ordensgeistlige, efter de Gamles Viis, gaae i lange Klæder med Bælte om Livet. — Manipelen tjente, som jeg allerede har sagt, Biskopperne og Præsterne som Svededug ved Alteret og var derfor blot af Væred. Senere blev den forfærdiget af samme Stof, som Messsehagelen, og hvad der oprindeligt var fremkaldt ved Nødvendigheden, er nu bleven til en præstelig Armprydelse. — Stolaen var forud ogsaa en lang Overklædning, som om Kanden var besat og bræmmet med en Stribe af anden Farve. Da Præsten allerede ved Alben var aldeles paaklædt, saa lægger han nu endnu kun hine Bræmme derover, og det er det, som nu kaldes Stola. — Ogsaa Messsehagelen var forud en Klædning, hvoraf fornemme Romere betjente sig, kun var dens Form noget forskjellig fra den nuværende. Den var en lang Overklædning, som bedækkede hele Legemet fra Halsen indtil Fødderne, og blev baaret op til begge Sider med Hænderne eller med Hæfter paa Skuldrene. Fordi dette Klædebon dengang hang Præsten ned til Fodsaalerne og saaledes let kunde hindre ham ved Knælingen, blev det ved Forvandlingen løftet i Veiret af Diaconen og Subdiaconen, og deraf skriver den Skik sig, at Messetjeneren ved Forvandlingen især under Levitmessens endnu løfter Præstens Messsehagel lidt i Veiret. Omendstjøndt den i sin nuværende, meget affortede Form ikke mere er til Hinder for Præsten, naar han skal knæle, saa har man dog alligevel bibeholdt denne fordums gamle Skik. Endnu en anden Skik har sin Oprindelse fra denne tidligere Form af Messsehagelen. Fordum toge nemlig Præsterne ikke Manipelen paa ved Alteret, førend efter Confitour, fordi Messsehagelen ikke som nu var aaben paa begge Sider, men rundt om hang tilshet ned over hele Legemet. Efter Con-

fiteor kastede nu Præsten det lange Klædebon op over begge sine Arme, for at kunne begynde den hellige Handling, og tog derpaa ogsaa først Manipelen paa sin venstre Arm. I Overeensstemmelse med denne gamle Skik anlægge Biskopperne først Manipelen naar Confiteor er bedet.

Simon. Hvilken Oprindelse har mon den vide Chorkappe, som Præsten bærer ved Vesper- og forskellige andre Andagter, Processioner o. dsl.?

Pr. Ogsaa denne var oprindelig et Klædningsstykke, som var fremkaldt ved Nødvendigheden, nemlig en stor Kappe, som havde den Bestemmelse, at den skulde beskytte Præsten imod Veirliget ved Processioner udenfor Kirken. Den var til den Ende forsynet med en Rabuds eller Hætte, som kunde trækkes ned over Hovedet og ligeledes endnu er synlig paa vore Chorkapper. Senere blev denne Klædning forfærdiget af ædle, kostbare Stoffer og tjener nu mere til Prydelse og Gudstjenestens Høitidelighed, end imod Regn og Uveir. Iøvrigt kan denne Kappe erindre om den store Barmhjertighed og uindskrænkede Kjærlighed, med hvilken Jesus Christus omfattede alle Menneker, selv de ondsksfulde Jøder, idet Han selv siger: „Jeg har villet forsamle dine Børn, ligerviis som en Høne samler sine Kyllinger under Vinglerne.“ (Matth. 23, 37.)

Simon. Ogsaa de geistlige Altertjenere have særegne Klæder, naar de ministrere som Leviter ved en saakaldet Levitmesse.

Pr. Man kalder disse Klæder Dalmatiker, fordi man i Dalmatien fordum bar saadanne Overkjoler, som ligne Diacovens og Subdiaconens Levitkjoler. De have den Bestemmelse, at de skulde forhøje Gudstjenestens Høitidelighed og udtrykke de Christnes Glæde ved det h. Offer. Saaledes forklarer Biskoppen det, naar han ved Subdiaconernes og Diaconernes Ordination ifører dem første Gang disse Klæder. Ogsaa disse Klæders særegne Bestaffenhed har man endnu tillagt forskellige Betydninger. Saaledes fandt man f. Ex. i de vide Ermer i Levitkjolerne en Erindring om den Mildhed og Gæmildhed, som Altertjenere skulde vise imod de Fattige, fordi Diaconernes

første Bestemmelse og Embedspligt i Apostlenes Tid var, at udele Almisserne. Leviterne bære ogsaa Manipelen, ligesom Præsten; dette hidrører fra, at de fordm bare et reent Værreeds Haandklæde paa den venstre Arm, for at aftørre de hellige Offerkar; nu bethder Altertjenernes Manipel, ligesom Præstens, en Svebebug, og skal formane dem til, at de med Taalmodighed skulle bære dette Livs Møjsommeligheder, for engang med Jubel at høste de himmelske Glæder. Diaconerne bære ogsaa en Stola, men denne er ikke, som hos Præsterne, lagt forsviis over Brystet, men hænger kun ned over den ene Skulder; dette skal antyde, at de vel allerede have nogen Andeel i den præstelige Magtfuldkommenhed, uden dog at besidde den heel, saaledes som den bliver meddeelt ved Præsteindvielsen.

(Fortsættes.)

En Skolefag.

I disse Dage har Commissionen for de herværende katholicke Skoler indgivet til Cultusministeriet et Andragende, som ifølge Sagens Natur maa interessere alle Kirketidendens Læsere, hvorfor vi her aftrykke en os velvilligen tilstillet Afskrift af Commissionens Skrivelse, og saasnart Ministeriets Svar og Resolution vil være indløben, haabe vi ligeledes at kunne offentliggjøre samme.

Til

Det høie Cultusministerium!

Undertegnede Skolecommission tillader sig herved underdanigst at henlede det høie Ministeriums særlige Opmærksomhed paa et Tilhold, som gjentagne Gange er bleven given os af den Kongelige Direction for Borger- og Almueskolevæsenet i Kjøbenhavn, og som gaaer ud paa, at vi ikke maae optage Børn af protestantiske Forældre i de under vort umiddelbare Tilsyn staaende katholicke Skoler, og at vi skulle udvise de Børn af protestantiske Forældre, som frequentere samme.

Da dette Tilhold ikke har nogen som helst pædagogisk Charakter, men derimod udelukkende refererer sig til det Religiøs-kirkelige, ansee vi det for et administrativt Overgreb, ja ligefrem for en „Retstrækkelighed“ — et Ord, hvormed et af Pressens mest agtede Organer nys har betegnet det (v. „Fædrelandet“ Nr. 15, 1862), og henstille til det høie Ministeriums behagelige Afgjørelse, om og hvorvidt bemeldte Tilhold maatte kunne ansees stemmende med den positive Lovgivning eller den paagjældende Autoritets specielle Bemyndigelse.

Det maa i denne Anledning være os tilladt at bringe det høie Ministerium i behagelig Erindring, at de ved de herværende katholske Skoler fungerende ordentlige Lærere og Lærereinder ere af den Kongelige Skoledirection anerkjendte som kvalificerede til Skolehold for Børn resp. af begge Kjønn indtil Confirmationsalderen. Og at denne Qualification ikke kan være indskrænket til Børn af den katholske Confession alene, fremgaaer klart nok af den Kjendsgjerning, at Staten med Hensyn til den almindelige intellectuelle Dannelse stiller de samme Fordringer til Alle og Enhver uden Hensyn til Confession, ligesom de herværende katholske Skoler ogsaa meddele Underviisning i alle de Discipliner, som doceres i de herværende protestantiske Communeskoler og i samme Omfang som der. Det høie Ministerium vil heraf kunne overthde sig om, at det omtalte Tilhold ikke har nogen som helst Støtte eller Hjemmel i Underviisningshensyn. Men da Skoledirectionen saavidt vides, udelukkende kun har Myndighed til at give Tilhold i Underviisnings- og Skoleanliggender, savner det paatalt, os givne Tilhold aldeles den nødvendige Competence og maa selvfølgelig ansees for factisk og formelt ugyldigt. Skal der absolut føres nogen Control med Børns religiøse Opdragelse, saa kan en saadan ikke tilkomme nogen Statsautoritet, men maa betragtes som vedkommende Confessions egen Sag og derfor ifølge Sagens Natur føres af samme Confessions egne Geistlige.

Men selv om Skoledirectionen besad speciel Myndighed til at give Tilhold i religiøs-kirkelige Anliggender, maatte vistnok et saadant som det her anførte, ikke desto mindre ansees for aldeles fridende imod den ved Grundloven givne Religionsfrihed, der uden Exception hjemler Alle og Enhver Frihed og Ret til at lære og øve den Religion, som stemmer overeens med deres Overbeviisning. Og da Forældre, ei alene ifølge Naturretten, men ogsaa i Kraft af den positive Lovgivning ere deres Børns selvbestillede Værger og Formyndere, saa maa det selvfølgelig ogsaa staae disse ganske frit for, at lade deres Børn oplære i hvilken som helst Religion, der

ikke „strider imod Sædeligheden eller den offentlige Orden“ (Grundloven § 81 in fine). Da den katolske Religion imidlertid hører til de af Staten officielt anerkjendte Religionsfællesskaber, er det en Selvfølge, at den katolske Religionsunderviisning ikke kan forbydes Nogen af den anførte Grund.

Den Kongelige Skoledirection har ved at give det paatalte Tilhold maaskee handlet efter en særlig Bemyndigelse, der havde været hjemlet ved den tidligere, men nu ophævede Religionslovgivning. Men at bringe en saadan Bemyndigelse i Anvendelse efter Emanationen af Danmarks Riges Grundlov, er ligefrem stridende mod Loven, stridende mod Skoledirectionens Consequents under lignende Forhold og stridende mod Analogien i andre constitutionelle Stater.

Thi 1) er enhverfømhelst Statsautoritets Tilhold til Nogen om, at han skal lade sine Børn opdrage i en bestemt Religion, Religionslovgivning; men Grundloven forbyder al Religionslovgivning og tilsikrer Alle og Enhver Religionsfrihed; altsaa strider et saadant Tilhold imod Loven.

2) Forbyder Skoledirectionen ikke katolske Forældre at sætte deres Børn i protestantiske Skoler, hverken i Kommunestolerne eller i de andre under den forterende protestantiske Skoler, hvilket er beviisligt eftersom ikke saa katolske Børn faktisk nyde Underviisning i saadanne protestantiske Skoler, uden at Skoledirectionen nogenstunde har gjort Indsigelse derimod. Men at een og samme Autoritet forbyder protestantiske Forældre at sætte deres Børn i en katolsk Skole paa samme Tid som den tillader katolske Forældre at sætte deres Børn i en protestantisk Skole, er under de her bestaaende Forhold stridende mod al Consequents og Paritet. Thi det er indlysende, at der i et Land, hvor der hersker Religionsfrihed og hvor Loven garanterer fuldkommen politisk og borgerlig Ligeberettigelse for alle Confessioner, ikke kan være nogen gyldig Grund til at forbyde den ene Confessions Tilhængere hvad der tillades den andens.

3) er det en Kjendsgjerning, at der i alle de Skoler, hvor constitutionel Religionsfrihed hersker i samme eller vel endog i mindre Omfang end her i Danmark, ikke gjøres et saadant ujemmet Indgreb i Forældrenes naturlige Ret til at lade deres Børn opdrage og gaae i Skole hos andre Confessioner, end den herskende. Vi skulle her blot tillade os at bringe i behagelig Erindring, at ifølge autentiske Data i Paris circa tre Tusinde katolske Børn for Tiden nyde Underviisning i derværende protestantiske Almueskoler; i det strengt protestantiske England kjender man ikke til det Slags Indskrænkning, men Enhver kan lade sine Børn opdrage og gaae i

Skole hvor og hos hvem han vil, ja i det forstørstedelen protestantiske Kongerige Hannover gaaer man i denne strenge Rigeberettigelse af de tre christelige Confessioner endog saa vidt, at man f. Ex. ved Lov forpligter katolske Opdragelsesanstalter til ogsaa at optage protestantiske Elever, naar det ønskes af Forældrene (sfr. den ministerielle Autorisation for de katolske Ursulinerindes Pensionat i Duderstadt, hvor allerede flere Døttre af danske protestantiske Forældre ere blevne opbrugne i de sidste Aar). Saaledes er Skoledirectionens Tilhold stridende mod Analogien i andre constitutionelle Stater med Hensyn til lignende Kjendsgjerninger under eensartede Forhold.

Næst efter at vi henstille disse Momenter til det høie Ministeriums nærmere Drøftelse og Overveielse, skulle vi tillige herved underdanigst andrage paa, at det høie Ministerium behageligst vil resolve, at det ei kan forbydes os, at lade Børn, hvis Forældre bekjende sig til hvilken som helst Confession, nyde Underviisning i vore Skoler saafremt vi i saadanne eventuelle Tilfælde tilstille den kongelige Skoledirection en skriftlig og i loelig Form affattet Declaration fra de paagjeldende Børns Forældre resp. Værger, hvori disse sidste udtale det Ønske, at deres Børn skulle nyde Underviisning i vore Skoler.

Kjøbenhavn, Commissionen for de katolske Skoler,
d. 31. Juli 1862.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Det maa være os tilladt, endnu engang at komme tilbage paa Biskoppernes Adresse, paa Episcopatets storartede Bifald til Pius IX.'s Grundsætninger og Fremgangsmaade imod Piemonts og dets Hjelpershjelperses kirkerøverste Politik. Vore Læsere vide, at Adressen er Udtrykket af alle Biskoppers Sindelag; Italiens øvrige Biskopper, saavidt de ikke var tilstede i Rom, have høitidelig i særlige Skrivelser tiltraadt den almindelige Adresse; de Biskopper, som ikke kunde reise til Rom, vare nærværende der i Hjerte og Tanker og virkelig bringer hver Dag os Documenter, der ere ligesaa mange Bi-

faldserklæringer af fraværende Biskopper til alt hvad deres biskoppelige Embedsbrødre have udtalt i Rom. Det kunde ikke være anderledes: den biskoppelige Adresse indeholder jo i det Væsentlige ikke andet, end hvad den katholske Verdens Overhyrder gjentagende allerede havde udtalt i deres Hyrdeskrivelser eller andre Documenter. Aldrig har der fundet en større Overeensstemmelse Sted, aldrig har den h. Peters Lærestol været Gjenstand for en saa almindelig Ufred og en saadan Hengivenhed. Udentviol bereder Gud Sin Kirke endnu store Kamp, fordi Han giver den saa mægtige Vaaben; man kan ikke stufte sig angaaende de forestaaende skrækkelige Hjemføgelser, men allerede viser Gud os, at Han ikke har glemt Sin Forjættelse. Hvad formaae Vantroens og Hadets forenede Anstrengelser imod en saadan Eenstemmighed, imod en saadan Offervillighed og imod et saadant Mod? Pius IX. kan ligge under, han veed det, han siger det; men han gjentager ogsaa ved enhver Leilighed, at den endelige Seier er sikker. Er han ikke Dens Efterfølger, til hvem Herren har sagt: „Du er Petrus, og paa denne Klippe vil Jeg bygge Min Kirke, og Helvedes Porte skulde ikke faae Overhaand over den“ —? Da den h. Petrus døde paa Korsen i Rom, hvo vilde da ikke have troet, at Herrens Ord var bleven gjort til Usandhed? Og dog var det Kors, paa hvilket den h. Petrus døde, en sand Throne for ham, og idet den ydmyge Apostel bad om at blive korsfæstet med Hovedet nedad, synes han at have ønsket det, for døende at kunne kaste et Blik paa denne Jord, som han tog i Besiddelse for steds. „De ville ikke faae Overhaand!“ det er det Ord, som forbyder den Christne enhver Mistro; atten Aarhundreder levere Vidnesbyrd for, at Den, Som udtalte det, har været Sit Løfte tro; det 19de Aarhundrede bereder sig til at levere et endnu mere paa-faldende Vidnesbyrd for denne Sandhed. „De ville ikke faae Overhaand!“ vi ville derfor ikke frygte noget, men kunne være overbeviste om, at hine, der saa ofte have spottet hiint Ord, som Pius IX. sætter imod alle Diplomatiets Intriger, engang ville være nøbte til selv at udtale det, men kun for at bekjende deres Usmagt, det Ord: Non possumus (Vi kunne ikke)!

— Man fortæller at Herr de Lavalette (den franske Gesandt) jævnlig har httret i Paris' Salons, naar man har spurgt ham om hans Mening angaaende Paven: „Han er en god Stakkel.“ Paven, der havde erfaret dette, betjente sig af samme Udtryk under en Samtale, hvor Gesandten opbød al sin Beltalenhed til Gunst for Roms „Forsoning“ med

Stalien; den h. Fader svarede bl. A.: „Den Dag nærmer sig, da Peterspengen ikke mere vil være tilstrækkelig til at opretholde det verdslige Pavebømme . . . Men naar mine Børn forlade mig, saa vil Faderen, Som er i Himmelen, ikke forlade mig. Man siger om mig, at jeg er „en god Stakkel“ . . . „En god Stakkel“ er tilfreds med Lidet, og Enhver har desuden Medlidenshed med ham og hjælper ham gerne i hans Forladthed.“

Kjøbenhavn. De Revolutionaire og Piemonteservennerne ere ude af sig selv af Ergrelse og Harme over at deres onde Hjertes ugudelige Ønsker endnu ikke ville gaae i Opfyldelse. Dengang Biskoppernes store Forsamling i Rom blev bebudet, udsprede de allehaande foruroligende løgnagtige Rygter om Rom's nærførestaaende Indtagelse, i Haab om, derved maastee at skræmme Biskopperne; men deres Haab blev skuffet: — henved 300 Biskopper droge til Rom, og over 70 italienske Biskopper bleve kun ved Magt fra den „frisindede“ piemontesiske Regjering's Side forhindrede fra at møde. Da denne Manoeuvre ikke lykkedes, grebe disse nedrige Mennesker til andre, dem og deres Sag fuldkommen værdige Midler: de søgte at gjøre hele den opløstende Høitidelighed latterlig; men derved gjorde de nu ligeledes Fiasko, thi imod deres Villie maatte selv deres lave Spot og Haan kun tjene til at opfylde alle Bedresindede med Bæmmelse for de usle Skribenter og med Høiagtelse for de saa skamløst Angrebne. Smidlertid havde disse „store Aander“ dog endnu een Udflugt: de paastode, at det Hele kun var en reent „klerikal“ Demonstration, og at selv det katholske Folk var aldeles fremmed for den. Men nu see de Stakler sig ogsaa denne Udflugt berøvede; thi overalt hvor Biskopperne vende tilbage fra Rom, blive de modtagne ikke af Geistligheden, nei, men af selve det katholske Folk med sand Begeistring og festlig Glæde. I Frankrig især have disse folkelige Demonstrationer til Gunst for de hjemkomne Prælater virkelig antaget storartede Dimensioner. Hvad der i forr. Nr. berettes os fra Osuabrick, hvor kun en Treiedeel af Befolkningen er katholsk, er kun en Stygge i Sammenligning med den festlige Modtagelse, som Biskopperne have fundet i de reent katholske Byer i Tydskland, s. Ex Paderborn, Münster, Posen &c. Naar man derved lægger Mærke til, at dette ikke er betalte, ikke af nogen Statsmagt commanderede, men ganske frivillige Manifestationer af selve de Troende, saa vil man derefter ogsaa kunne dømme, hvad man maa sige om den Flostet, at selve det katholske Folk er fremmed for de Grundsatninger, som Biskopperne have udtalt i Rom. — Af de mange interessante Enkeltheder, som be-

rettes fra Frankrig om de hjemkomne Biskoppers festlige Modtagelse, fremhæve vi her kun en eneste: Da Erkebiskoppen laf Rennes d. 18. Juli indtraf i sin Residents, fandt han over 20,000 Mennesker forsamlede paa Banegaarden. Neppe var den biskoppelige Vogn i Sigte, førend hele Mængden stormende udbrod: „Leve vor Biskop! Leve Pius, Pave og Konge!“ Biskoppen blev derpaa i Triumphtog ført til sit Palads, hvor han fra Vinduet holdt en Tale. Bevægelsen iblandt de Forsamlede steg til det Høieste, da Erkebiskoppen bl. A. sagde: „Kjære Børn! jeg har udført det Hverv, som I have givet mig; jeg har nedlagt for den h. Faders Fødder de 60,000 Fræs., som jeg skulde overrække ham i eders Navn. Og hvilket Svar gav han mig? Med hiin milde Stemme, som man ikke kan gjengive, spurgte han mig: „Men, min Broder, hvorfra har Du taget disse Penge?“ — „Jeg har ikke ranet dem, hellige Fader; jeg har fundet dem i en Guldmine, og denne Guldmine er mine Diöcesaneres Hjerte.“ Derpaa fremtog jeg af min Portemonnaie en lille Sølvmynt. Da jeg sidst afreiste fra Rennes og allerede stod i Begreb med at stige ind i Vognen, kastede en fattig Kvinde, som maastee er her tilstede, sig for mig paa Knæ og sagde: Høiærværdigste Herre! jeg er meget fattig; her er 50 Centimes (16 Skilling) — min hele Eiendom. Jeg beder at overrække den h. Fader dem i mit Navn.“ — Jeg har overrakt dem, og da den h. Fader modtog Mønten, sagde han: „Mange Tak! det er Gænsens Skjerv, jeg skal omhyggelig gjemme den!“

Rusland. „Gaz“ romerske Correspondent forsikkrer fra paalidelig Kilde, at Giornale di Roma snart vil offentliggjøre en Note, som paa Pavens Befaling og efter uomstødelige, ved den apostoliske Vicar i Constantinopel Brunoni tilveiebragte Beviser, vil aabenbare Verden det skammelige Forræderi og den exempelløse Vold, som den russiske Regjering har begaaet imod den bulgariske Erkebiskop P. Sokolski. Denne er nemlig, efter at være vendt tilbage til den katholske Kirke, aldrig falden fra den igjen, som man for nogen Tid siden berettede; heller ikke har han søgt Beskyttelse hos Rusland, men er med Vold paa et russisk Skib bleven ført bort fra Constantinopel til Odesa, hvor den russiske Regjering holder ham fangen i et schismatisk Kloster og ved strækkelige Torturer søger at tvinge ham til Træfald. Ikke tilfreds dermed har den russiske Regjering ved sine Gesandter og Agenter ladet ham udstrige hos al Verden for en Træfalden og Gudsrøver. Men nu har den h. Fader paataget sig den Pligt, at afløre den russiske Re-

gjerings Forbrudelser og saaledes paatrøffe den det fortjente Brændemærke.

Sardinien. Minister Ratazzi viser sig venlig imod de Revolutionaire, men derimod despotisk imod Biskopperne og Præsterne. Erkebiskoppen af Urbino, Msgr. Angeloni, har atter maattet erfare det. Man havde nylig indledet en Proces imod denne Prælat formedelst foregiven Fornærmelse imod „Hædermanden“ i en Prædiken; omdøbt man ikke kunde fremsjøre et eneste Vidne, er Processen endnu ikke opgiven. Nu har Regjeringen ladet Seminariet i Urbino lukke, fordi man paa nogle Bænke vil have fundet fornærmelige Ord imod Victor Emmanuel indbrudte. Erkebiskoppen har protesteret imod denne Voldsgjerning. Det er nemlig slet ikke bevist, at de betræffende Ord hidrøre fra Seminariets Elever. „Det er muligt, siger Erkebiskoppen, at hine Indskrifter enten hidrøre fra de Soldater, som isjor beboede Seminariet, eller fra de Betjente, som havde Opshyn med Bygningen indtil Slutningen af f. A.“

Sicilien. Ogsaa et Fremskridt i „Kongeriget Italien“! Paa Den Sicilien tage Udsvævelser og Usædelighed og som Følge deraf visse væmmelige Sygdomme i den Grad Overhaand, at Høspitalerne ikke mere ere rummelige nok til at optage deres ullykkelige Dffere. Gazetta del popolo siger: „Den uhorste Tiltagen af den veneriske Syge som Følge af Fasten, som man i de to sidste Aar ogsaa har sporet i det sydlige Italien, godtgjør tilstrækkeligt, at dette Dnde ikke er indskrænket til en enkelt Provinds.“ — Naturligviis; i et Land, hvor Regjeringen selv træder alle guddommelige og menneskelige Love under Fødder, hvor Udsvævelser ligesom ere privilegerede, medens alle hellige og ædle Institutioner blive ophævede, i et Land, hvor den revolutionaire Pøbel med Regjeringens Vidende og Billie tør antænde et fanatisk Had mod Kirken og dens indviiede Tjenere, er det ikke noget Vidunder, at den moralske Osløsning altid griber videre om sig. — Et andet Fremskridt i den italienske Ulykkelighed lader sig udtrykke i følgende Talstørrelser, som vi udbrage af det i Turin udkommende Blad Il Piemonte. Derefter havde de „indlemmede“ Provindsfer under det tidligere „tyranniske“ Herredømme at betale Skatter til et Totalbeløb af 23 Millioner Frcs., nu derimod under det liberale, frifindede og folkelykkeligjørende piemontesiske Herredømme maae de betale Skatter til et Totalbeløb af 71 Millioner Frcs, altsaa mere end det Tredobbelte! O det lykkelige „Kongerige Italien“!

Tonkin. Nye Martyrer. Medens Kirken forherliger de japanesiske Martyrers Minde, ere allerede igjen andre blevne indførte i dens Troesbekjenderes blodige Fortegnelse. Forfølgelsen i Tonkin vedbliver at rase. To Biskopper og een Missionair ere blevne henrettede. En Skrivelse fra Hongkong af 25. April d. A. beretter nemlig Følgende: „To Biskopper og en Missionair, Spaniere af Dominicanerordenen, Misgr. Hermosilla, Misgr. Schao og P. Almata, ere blevne halskuggede. Vi modtage deene Efterretning i dette Dieblik fra Yafou, en lille chineesisk Stad ved Grændsen af Anam, i hvilken der befinder sig mange flygtede Christne fra Tonkin. Man veed endnu ikke, hvad der er bleven af de to franske Biskopper og de tre franske Missionaire, som bereiste en Deel af Tonkin. I mere end eet Aar have de ikke ladet høre fra sig. Ere de maaskee ogsaa blevne Offere for den frygtelige Forfølgelse, som for Tiden ødelægger den anamitiske Kirke? Eigesaa lidt have vi Efterretning om den Biskop og de Missionaire, som ere blevne alene tilbage i Cochinchina. Ubestemte Nygter sige, at ogsaa der Blodet flyder endnu. Snart ville vi faae Sandheden at høre.“

Nordamerika. Den for Sjælene saa nidkjære alderstegne Biskop Baraga af Soutre-St.-Marie i Staten Michigan i Nordamerika havde allerede i flere Aar, naar han om Foraaret besøgte den sydlige Deel af sit Dioces, ikke fundet de der boende talrige Fiskere hjemme, da de henimod Sommeren forlade Hjemmet, for at fiske paa Huron- og Michiganssøen. Han besluttede derfor at komme til dem om Vinteren og udførte dette Forehavende i Februar d. A. Den 6te om Morgenen begav han sig med to Ledsagere, som bare de fornødne Levnetsmidler og Dækkener for Natten, til Fods paa Veien. Møjsommeligt stred den alderstegne Biskop frem over den dybe Sne; forud gik hans halvindianske Førerer, som af og til saae sig betynde om, for at see om den gamle Herre kunde følge dem. Om Middagen blev en Ild antændt og kogt Thee; om Aftenen fandt man en halv forfalden Indianerhytte, i hvilken Natten tilbragtes ved en dygtig Ild. Den næste Morgen bad Biskoppen sit Breviar og indtog sin af Thee og Brød bestaaende Frokost. Om Aftenen skrabe de Førerne Sneen bort fra Jorden og strøede Tyrregrene paa den; det var Biskoppens Seng, hvorpaa han tilbragte den kolde Vinternat under aaben Himmel. Efterat han saaledes var vandret i samfulde to Dage igjennem Urskoven, kom han den tredie Dag til den fast tilfrosne Hu-

ronspø! Her kom mere end 20 af de brave Fiskeres smukt prydede Slæder ham imøde; de havde allerede hørt om hans Ankomst; da de vare naaede til ham, sprang de af Slæderne, knælede ned paa Søen og bade om den bisfoppelige Velsignelse. Derpaa førte de Biskoppen rask til den endnu sex Maal fraliggende Missionsstation. Der blev han i 8 Dage og confirmerede 90 Personer, hvoriblandt meget gamle Folk. Fra denne Station blev han paa Slæde bragt til en anden, hvor han confirmerede 82 Personer og prædikede i det franske, engelske og indianiske Sprog. Efter syv Dages Ophold førte Fiskerne ham tilbage til Urskoven, gjennem hvilken han, efterat have tilbragt to Dage og to Nætter under aaben Himmel, atter ankom til sit Hjem.

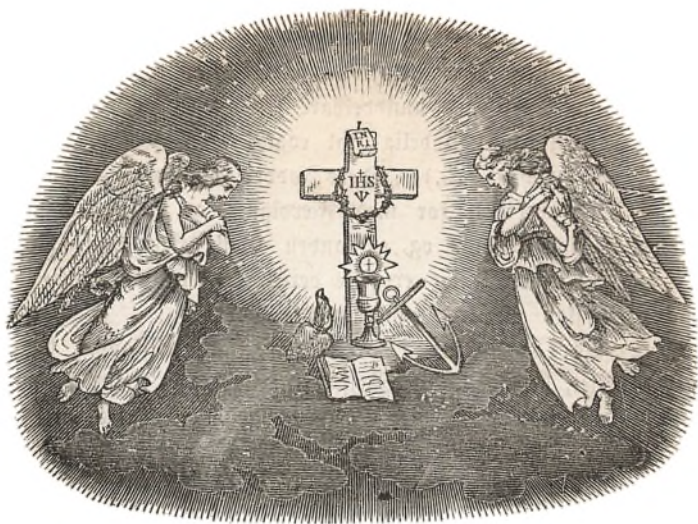
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 10. August. — 9. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Torsdagen d. 14. August er befalet Vigilie-Fastedag til
- Fredagen d. 15. August. — Maria Dptagelse i Himmelen (Maria Himmelfart). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesperandagt.
- Søndagen d. 17. August. — 10. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese.
- Paa Sognedagene stille h. Messe kl. 7 (Tirsdag, Torsdag og Lørdag i Sct. Josepfskorenes Huuscapel paa Toldbodveien) og 8¹/₄; om Torsdagen sidste h. Messe med Udskilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Sognedagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kunsthandler **C. U. Blaufelder**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de lgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 17.

Søndagen den 24de August.

1862.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — En opbyggelig Theaterhistorie. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Belgien. England. Spanien.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. Bærer Biskoppen, naar han læser den h. Messe, de samme Klæder som en Præst?

Pr. Med nogen Forskjel. Han bærer nemlig foruden de nævnte præstelige Klæder ogsaa endnu følgende:

1) Sandaler af Messsehagelens Farve; de skulle find-

billedligen betyde Jesu Christi Præbikembede, til hvilket Biskoppen som Apostlenes umiddelbare Efterfølger er bleven udsendt, og som han uafslædig skal vøgte, efter den h. Apostel Pauli Ord (Eph. 6, 15.): „Ederes Fødder skulle være ombundne (d. e. staae færdige), for med Færdighed at kunne forkynde Fredens Evangelium;“ og en anden Gæng siger han (Rom. 10, 15.): „Hvor liflige ere ikke deres Fødder, som bringe det glade Budskab om Fred og himmelske Goder!“

2) Pectoralet, d. e. det Kors, som Biskoppen bærer paa Brystet, betyder Jesu Christi Kjærlighed og Hans Kængsel efter Sin Korsdød. „Med Kængsel har jeg længtes efter at holde dette sidste Paastemaaltid med eder, førend Jeg liber,“ sagde den kjærlighedsfulde Frelser til Sine Disciple den sidste Aften før Sin Død (Luc. 22. 15.). Men ogsaa den Kjærlighed, som Biskoppen selv skal bære til Herrrens Kors og til den korsfæstede Frelser, bliver billedligt fremstillet ved dette Kors paa hans Bryst.

3) Biskoppen bærer under Messsehagelen ogsaa Levitklæderne af fin Silke; disse antyde, at han forener baade Altertjenernes og Præsternes geistlige Fuldmagt i sig og kan meddele denne paa ghyldig Maade i Ordinationens h. Sacramente.

4) Den biskoppelige Hue, den saak. Mitra, som han bærer paa Hovedet, tyder paa den høie Værdighed og Herlighed, til hvilken den himmelske Fader har hævet Forløseren og gjort Ham stor i Himmelen og Jordens Paashyn. „Han er bleven lydig indtil Døden paa Korset, derfor har Gud ogsaa op-høiet Ham, og givet Ham et Navn, som er over alle Navne“ (Philipp. 2, 8. 9.). Desuden skal denne Hoved=Brudelse ogsaa minde de Troende om den Værdighed, som Biskoppen selv har modtaget af Herren som Frelserens Stedfortræder.

5) Staven i Biskoppens Haand betyder Jesu Christi kongelige Scepter og Hans høieste Magt i Himmelen og paa Jorden (Matth. 28, 18.), men tillige ogsaa den Hyrdemagt, som Biskoppen selv har og udøver i Jesu Christi Navn.

6) Handskerne findbilledliggjøre den velsignesfulde Kraft

af Jesu Christi undergjørende Hænder, som Han lagde paa saa mange Syge og derved helbrede dem (Marc. 6, 5.); ligeledes den Velsignelse, som udslyder af Biskoppens Hænder og skal udbrede sig over hele den ham betroede Hjord.

7) Ringen, som Biskoppen bærer paa Fingeren, er et Sindbillede paa den Kjærlighed og standhaftige Trostøb, som Kristus indtil Sin Død har baaret til Sin elskede Brud, den h. Kirke. „Christus har elsket Sin Kirke og hengivet Sig Selv for den, for at hellige den og fremstille Sig en herlig Kirke, uden Plet og Rynke, men at den maa være hellig og ulastelig.“ (Eph. 5, 25 ff.) Ogsaa den Kjærlighed og Trostøb, med hvilken Biskoppen skal vedhænge Jesu Christi uplettede Brud, den h. katolske Kirke, og som han især skal vise mod de Troende i sit Bispedømme, bliver sindbilledligt fremstillet ved Ringen paa hans Finger.

Simon. Der er jo intet, som ikke opmuntrer til Opbyggelse og fromme hellige Tanker. Jeg vilde allerede før have spurgt om, hvortil de hvide Chortjoler ere, som Drengene have paa ved Alteret, naar de ministrere under den h. Messse?

Pr. Disse Børn repræsenterer de indviede geistlige Altertjenere, som forud betjente Biskoppen og Præsten ved Alteret i Albet eller hvide lange Kjoler; de bære derfor ogsaa disses Klæder, saavel af den Grund, som ogsaa for at kunne vise sig med Anstand ved Alteret. En anden Aarsag dertil er, at disse Børn skulle ligesom forestille Guds hellige Engle, hvis Hverv det jo ogsaa er, at tilbede Guds Søn, naar Han viser sig paa Alteret, og ved deres usynlige Nærværelse at forherlige Ham. Men Englene viste sig jo ofte just i hvide Klæder, saaledes saae f. Ex. Maria Magdalena en Engel i en Ynglings Skikkelse, som havde en lang hvid Klædning paa.

Simon. At tjene ved den h. Messse er en Ære og en Lykke, som man fandelig kunde misunde Børnene.

Pr. Mange Fyrster og store Mænd i Tidens Tid have virkelig ogsaa vidst at sætte Priis paa denne Lykke og gjort sig en Ære af at tjene den guddommelige Frelser ved Alteret. Gid de Børn, som bruges til Altertjenesten, altid vilde møde der med

et saa fromt Sind, for paa en værdig Maade at repræsentere Englene ved deres hellige Tjenester! Af Forældrene turde jeg vel fortrinsviis fordre og vente, at de ved deres hele Opdragelsesmaade ville indplante deres Børn et fromt Sindelag og en hellig Grefrygt for Alterets store Hemmelighed, saa at de kunne ansees værdige til denne hellige Tjeneste. Men selv de, hvis Børn ikke kunne komme til at tjene ved Alteret, skulle give dem en saadan Opdragelse, at de ikke ere uværdige dertil; ellers paadrage de sig et stort Ansvar og en evig Bestæmmelse.

Simon. Hvorfor have de præstelige Oruater ogsaa forskjellige Farver paa forskellige Dage?

Pr. Der ere fem Farver, som ere indførte ved Guds-tjenesten; den hvide Farve betyder den aandelige Glæde paa Christi og Hans Helgeners store Festsdage, ogsaa den Ustyldighed og Reenhed, hvorved især de hellige Befjendere og Somfruer have udmærket sig i deres Liv. Den røde minder om Guds uendelige Kjærlighed til Menneskene, hvorfor den ogsaa bliver brugt ved Pintsefesten; dernæst henviser den ogsaa til Apostlenes og Martyrernes Kjærlighed til Gud, om hvilken de have aflagt Vidnesbyrd ved at udgyde deres Blod. Den grønne Farve antyder vort kristelige Haab, at vi engang skulle blive deelagtige i den evige Salighed, og at vore Legemer engang paa den sidste Dommedag atter skulle fremgaae af Gravens Muld, ligesom Planterne efter Vinteren atter sthyde frem af Jordens Skjød. Den violette eller blaa Farve er Ydmyghedens, Bødens og Sorgens Farve i Fastetiden, i Adventen og paa Vigilie- og Fastedagene. Den sorte Farve er endelig den dybeste Sorgs Farve paa Frelserens Dødsdag, og er endvidere bestemt til at vidne om vor Smerte ved Liigbegængelser og ved Sjæle-messer.

Simon. Have ogsaa Alterredskaberne deres særegne Betydning?

Pr. Alteret selv skal forestille det Ord, ved hvilket Frelseren forsamlede Sig med Sine Disciple til den sidste Nadvere; desforuden er det os en billedlig Fremstilling af Korset,

paa hvilket Christus har opoffret Sig til Sin himmelske Fader. Svad de forskjellige hellige Offerkar angaaer, saa ere de vel nærmest fremkaldte ved Nødvendigheden, dog kan man vistnok ogsaa tillægge dem en aandelig Betydning. I. Ex. Kalken, der er bestemt til at optage den guddommelige Frelseres allerh. Blod, kan meget vel erindre om Frelserens Grav; at den indeni skal være forgyldt, kan være os en Opfordring til at smykke vore Hjerter med Kjærlighedens Guld, for i den h. Communion værdigen at optage Christus i vor Sjæl. Patenen eller Dissen, d. e. den lille forgyldte Tællerken, hvorpaa den hellige Hostie bliver lagt og hvormed Kalken bliver tildækket, kan være os en Erindring om den Steen, der laa paa Christi h. Grav. Det Corporale eller hvide Linned, hvorpaa det h. Sacramente bliver nedlagt, kan ansees som et Sindbillede paa hiint Linned, i hvilket Christi h. Legeme laa indsvøbt i Graven; de brændende Vokslys paa Alteret skulle, som jeg allerede ved en anden Leilighed har bemærket, henvise til Christus, Verdens sande Lys, Som er nærværende i den h. Messe, og erindre os om, at vi skulle bivaane det h. Messeoffer med et reent Hjerte, levende Tro og brændende Andagt.

Simon. Hvorfor maae da Kalken, Patenen og de andre Alterkar være af Guld eller Sølv?

Pr. Hverken Christus eller Apostlene have bestemt det Stof, hvoraf Kalken og de andre Alterkar, som bruges ved det h. Messeoffer, skulle forfærdiges. I Kirkenes første otte Aarhundreder findes endnu ingen udtrykkelig Lov, som foreskriver Guld- eller Sølvkalk; de vare ikke sjelden af Træ, Horn, Steen og Glas, og de forskjellige kristelige Menigheders Fattigdom nødte til at man behjælp sig med disse ringere Stoffer. Imidlertid gaves der ogsaa allerede i de første tre Aarhundreder Guld- og Sølvkalk, og vi erfare af hiin Tids Skribenter, at der endog i de underjordiske Katakomber har været opbevaret Guld- og Sølvkar, som bleve brugte ved Gudstjenesten. Da Forfølgelserne vare ophørte under Keiser Constantin den Store, kunde de Christne, da de byggede offentlige Kirker, ogsaa holde deres Gudstjeneste med større Pragt og Høitidelighed.

Fyrsternes Høimodighed og Gævmildhed berigede de nybyggede Templer med de kostbareste Redskaber, og vi erfare f. Ex. netop om Constantin, at han har stienket sine nybyggede Kirker fyrgethye smaa Kalle af det fineste Guld, af hvilke enhver veiede eet Pund, halvtredsjindstyve større Kalle, hver paa to Pund, som tjente til Folkets Communion, og endnu tyve Sølvkalle, hvilke hver veiede ti Pund. I de følgende Tider tiltog Templernes Rigdom altid mere og mere, og der gaves neppe nogen Kirke, som ikke besad Alterredskaber af ædle Metaller. Paa samme Maade som med Kalkene, forholder det sig med Altrene; ligesom Christus Selv ved den sidste h. Nadvere, saaledes betjente ogsaa Apostilene sig kun af et almindeligt Bord, for derpaa at feire de helligste Hemmeligheder; siden blev det til et Træalter, og endnu den Dag idag foreviser man i Rom i Laterankirken et Træalter, paa hvilket den h. Petrus og hans første Efterfølgere skulle have frembaaret det h. Messesoffer. Fra Constantins Tider begyndte man at opreise Altene af Marmor og anden Steen; i det femte Aarhundrede gif de Christnes Andagt og Fromhed saa vidt, at de lode Altene forfærdige af reent Sølv og indfatte med Edelstene. Pulcheria, Keiser Theodosius den Yngres Søster, forærede endog Hovedkirken i Constantinopel et Alter af puurt Guld, som var prydet med Perler. Det var Undtagelser; men senere blev det ved en Kirkelov almindelig befaleet, at Kalk og Patene (Disk) kun maatte forfærdiges af Guld eller idetmindste af forgyldt Sølv. Da der vist ikke findes nogen Menighed, som ikke kunde betale Omkostningen herved, ansaae man det for passende, at bruge det Bedste man havde, til det h. Messesoffer, for derved at vise saavel den største Ærefrygt imod de guddommelige Hemmeligheder, som ogsaa for derved sindbilledligen at fremstille selve det h. Offers Kostbarhed. Der ligger deri, saavel som i hvad der anvendes til Kirkens Udsmykning, et Beviis for, at deres Tempels Ære og Værdighed er de Christne meget magtpaaliggende. Man deelte deri Psalmistens Sindelag, som ogsaa engang sagde: „Dit Huses Bryd har jeg elsket, o Herre, og det Sted, hvor Din Herlighed throner“ (Ps. 25, 8.). Naar de forstjel-

lige Redskaber i det gamle Testamente, efter Guds Forfkrift, allerede maatte være af ædle Metaller, hvor meget mere sømmer det sig da ikke, at vi opbevare vor guddommelige Frelfers Rjød og Blod i de ædleste Kar, som staae til vor Naadighed! Rigtignok tør dette derhos ikke ansees som Hovedsagen. Gud vuster fremfor Alt at drage ind i rene Hjerter, men ikke i Guld- og Sølvkar; men ligesom alt Forbist er os et Sindbillede paa det Hiere, saaledes kan Guldet og Sølvet, hvoraf Kalken er forfærdiget, være os en Prædiken om, med hvilken Reenhed og Gedigheds vore Sjæle maae være udstyrede, for paa en værdig Maade at modtage Herrens Legeme.

Simon. Men naar samtlige Alterredskaber og selv Præstens Klæder blive forfærdigede af kostbare Stoffer, hvorfor bliver der da kun brugt simpelt Linned paa selve Alteret?

Pr. Derpaa svarer jeg dig kort med den h. Pave Sylvesters I.'s Ord (A. 315): „Fordi vor Herre Jesu Christi Legeme er bleven svøbt og begravet i reent Linned.“

Simon. Hvorfor maa da Alt hvad der bruges til det h. Messesoffer, endog Præstens Klædningsstykke, være indviede?

Pr. For derved at antyde Helligheden af den christelige Gudstjeneste, og til Erindring om, at ogsaa Hellighed sømmer sig for dem, der bivaane den. Derved bliver tillige Alt, hvad der er bestemt til Altertjenesten, unddraget den almindelige Brug, og høitidelig erklæret, at det for Fremtiden ikke mere tør anvendes til andet end hellig Brug.

Simon. Vil De nu have den Godhed at forklare os Ceremonierne ved selve den h. Messe?

Pr. Hvad Tiden angaaer, som vi idag have tilbragt med hverandre, kunde vi vel nok endnu tale om noget Mere. Imidlertid vil det dog være hensigtsmæssigere at gennemgaae de forskjellige Skikke ved den h. Messe i en eneste Samtale, og vi ville derfor opsætte det til næste Gang. Indtil den Tid være Gud med eder og bevare eder i Sin hellige Varetægt.

(Fortsættels.)

En opbyggelig Theaterhistorie.

Den hede Juli-Sol sendte sine brændende Straaler ned over Rhinen og dens prægtige Bredder. Imellem Köln og Coblenz gled en Dampbaad langsomt op ad Floden; mange Rejsende befandt sig paa Agterdækket, beskyttede ved et Telt imod den nedgaaende Sols Straaler. De sadde eller stode, deels enkelte, deels i Grupper, og betragtede de henrivende Bredder; et større Selskab bestaaende af Herrer og Damer og pienfynlig kastede sammen fra alle Verdens Egne, sad ved et langt Kaffe-bord og underholdt sig om Theatret; det syntes som om flere af de unge Herrer og Damer havde besøgt det kölnske Theater Aftenen i Forveien. Talen var om „store Sangere og Sangerinder“, om „de dygtigste Mimikere“ og om Dagens Indblingsstykker. Man udgød sig i begejstrede Lovtaler over enkelte Skuespillerinder; nogle unge Herrer gavederes ophøjede Tanker Luft i hine høittravende Udtryk, saaledes som man sædvanlig indtil Bæmmelse kan læse dem i de med Fribilletter eller rede Penge betalte Theaterrecensioner; de troede derved at tale aandrigt og gjælde for „Konstfjendere“. Pludselig udbrød en ung Pige, der uden Tvivl ved Forældrenes vise Forsigtighed endnu ikke var bleven bekendt med de frivole Anstuelser i vort moderne Selskab, med stor Naivitet: „Saa meget Godt maa der dog ikke være ved Theatret; thi forrige Søndag har Jesuiterpateren L. . . . i Köln talt saa heftig derimod.“ De Fleste af Selskabet loe over den barnlige Genfold; kun en ung Herre — med pomadiseret Haar, sværtet Skjæg, duftende Kommetørklæde og klædt efter nyeste Mode — troede at burde opkaste sig til ridderlig Talsmand for Theatret og til det ukyndige Barns kundskabsrige Lærer. Han kneb et Brillerglas ind imellem Dienlaagene og sagde derpaa med et juurligfødt Smil: „Ak, ærede Frøken, de Herrer Jesuiter-Patres kjende ikke Theatrets ophøjede Tendents, dets inderste Væsen og storartede Virkninger. De dømme efter det Billede; som de i deres eensomme Celler udkaste om Theatret og bringe derpaa deres tomme Phantasier paa Prædikestolen. Theatret er efter alle Dannedes Dom Livets Skole. Der lærer man den rette Maade at leve paa; der lærer man en ædel Anstand, en smuk Udtale, et hilsedigt Sprog, Smidighed og Tournure i selskabelig Umgang; der lærer man at behandle ethvert Menneske efter sin Stilling, Høie og Lave, Venner og Fjender, Herrer og Damer. Ja endnu mere; enhver Ting har ogsaa sin moraliske Idée, hvorved Mennesket bliver bunden for det Gode og ført til ophøjede Beslutninger. Jeg kjender ikke nogen anden Anstalt, som ved Siden af den behagelige

Underholdning har en saa dannende Indflydelse for Aand og Hjerte. Er det ikke saa? spurgte han derpaa, ligesom triumpherende over sin aandrige Tale, idet han betragtede hele Selskabet igjennem sit Dieglas. — Forfatteren til disse Linier stod i nogen Afstand og, da Selskabet taug, overveiede han, om han ikke burde fremsætte nogle Ord for den gode Sag, men i det Samme reiste en ældre Herre sig nede ved Bordet; hans Haar var hvidt og efter hans Udseende at dømmes, tilhørte han en meget fornem Stand.

Han sagde: „Errede Forsamling! For omtrent tyve Aar siden stod jeg ved en ung gift Kones Døds seng. Hun var en meget dannet Dame, som fornebelst sine glimrede Forhold kunde fra Ungdommen af hengive sig til alle Nyheder. Hendes Faders blinde Kjærlighed havde aldrig sat Skranker for hendes mange Ønsker. Nu laa den Ulykkelige kraftløs der; tre smaa Børn stode ved hendes Leie og hendes sorgende Egtefælle veg ikke fra hendes Side. En Dag tog hun med sine svage Hænder et Papiir frem, som hun havde under Hovedpudden og gav det til sin Egtefælle, idet hun hvidskende sagde de Ord: „Kjære Henrik, tag disse Linier, jeg har skrevet dem under min Sygdom; lad dem tjene dig til Advarsel ved vore stakkels Børns Opdragelse!“ Derpaa begyndte hun heftigt at græde og hendes magre Ansigt fortrak sig smerteligt. Formedelst det nære Slægtskab med det unge Egtepar har jeg ofte læst Skriftet, og jeg er fuldkommen berettiget til at gjøre fri Brug deraf. Det var en ulykkelig Kones Bekjendelser, som ved sin Faders Blindhed blev et Offer for Theateret. De vare majsommeligt skrevne med skjælvende Haand og ofte under Taarer: thi Blækket var løbet ud paa mange Steder. Jeg har disse Bekjendelser at takke for meget, ja ret meget, maaskee for min Sjæls Frelse. Dersom det ikke er Dem imod, saa skal jeg her gjerne anføre noget deraf.“ En næsten eenstemmig Bøn foranledigede ham til at vedblive.

„Skrivelsens Indhold er omtrent følgende:

Kjære Henrik, forinden jeg skilles fra dig og Børnene, ønskede jeg gierne fuldstændigt at udøse mit Hjerte for dig, bede dig om Forladelse og efterlade dig min egen ulykkelige Sjæls Historie til Advarsel ved vore Børns Opdragelse. Du veed, Kjære, at jeg besad en meget god og gudfrygtig Moder, som indtil mit femtende Aar holdt mig fjern fra Verden og dens vilde Larm. Men til min Ulykke blev hun mig berøvet i hiin Alder, og min Fader, drevet af sin overordentlig store Kjærlighed imod sin eneste Datter, indførte mig i den store Verden og lod mig nyde alle Glæder, hvorefter mit unættelige Hjerte kun higebe. Han ledsagede mig ogsaa paa Theateret og — var det af Smag for Konsten, af Kjærlighed til Musik,

af Glæde over det romantiske Indhold og den ypperlige Opførelse af Stykkerne, eller var det hiin syndige, dybt i Sjælen hvilende Begierlighed, som snart indgød mig en stor Forkjærlighed for Theateret? Jeg veed det ikke; dog tænkte jeg kun paa det Første, uden i ringeste Maade at tænke paa den sidste mulige Grund. Jeg gik atter og atter derhen; jeg havde en abonneret Plads til hver Aften; med vild Glæde, som jeg ikke satte Stranker for, slugte jeg Stykkerne. Jeg var endnu et Barn og anede intet Ondt. Kun engang spurgte mig en from Præst, hos hvem jeg pleiede at skrifte og som maastee havde hørt tale om mit hyppige Theaterbesøg: „Ere Stuepillene ikke farlige for Dem?“ Jeg svarede, nei, og troede ogsaa at jeg sagde Sandheden; thi jeg følte og anede slet ikke, at der i mit Hjerte indsneg sig Billeder og Forestillinger, Bevægelser og Møner, enkelte Ord og hele Tanker, som rigtignok i Begyndelsen endnu i længere Tid hvilede uforstaaede i Hukommelsen, men senere klarede sig for mig til en skrækelig Forstaaelse og opflammede mit hele Hjerte til vilde Lyster. Jeg svarede den gode Præst, at jeg kun besøgte Theateret af Nærighed til „Konsten“ og „Musiken.“ Han bad mig indtrængende om at indskrænke mine Besøg mere; men jeg forstod ikke hans Grunde og kunde ikke begribe, at Theateret skulde være det farligste Sted for Sjælens Reenhed og at det menneskelige Hjerte paa dette farligste Sted uden særegen Beskyttelse fra Oven og uden egen Arvaagenhed aabnede alle sine Døre for Satan. Jeg kunde ikke begribe dette, omendstjøndt jeg snart følte, at jeg ikke mere kunde bede naar jeg gik hen til Theateret, ja at jeg selv ikke mere vovede at bede — af Frygt for Samvittighedens advarende Stemme. Hvo som beder ret og for Alvor, gaar jo ikke i Theateret. Derfor foretrak jeg at gaae derhen uden Gud, hvor Musikken snart vildt brusende hensesætter Sjælen i de tøilesløfeste Bevægelser, snart sødt smigrende indbugger den i blødagtige Dronne, hvor Diet uden Tilbageholdenhed betragter de farligste Skikkelser og mest lokkende Bevægelser, hvor Dret hører de støiende Videnskabers Sprog, hvor man ganske og aldeles bliver dragen bort fra Gud, fra enhver høiere Tanke og sit bedre Jeg og ned i den laveste Sandheligheds Rige og de syndigste Lysters vilde Labyrinth. Uden Guds Beskyttelse og uden mindste Arvaagenhed besøgte jeg hiint Nettersted for Sjælene, hvor Djævelen lægger tusinde Snarer, hvor han slaar tusinde Saar og myrder ligesaa mange arme Sjæle paa den skrækeligste Maade. Fordi Lasten paa Theateret ikke optræder aabenlyst i sin sande skrækelige Skikkelse, men i en smuk Form, med Aftrens, Storhedens, Ustyldighedens og Offerets Raabe, saa skrællede den mig heller ikke, og jeg hengav mig uden Tilbageholdenhed til alle Indtryk. Ikkedestomindre holdt jeg mig endnu for ganske reen

og ufordærvet; thi jeg søgte endnu ikke Synden med Bevidsthed, men „Konstnydheden“, omenstfjændt den onde Begjærlighed fandt sin hemmelige Tilfredsstillelse under denne smukke Skal. Dette var mit første Feiltrin; dog snart kom jeg til det andet.

Skuespillerens Maade at tale paa og deres hele Optræden behagede min Forfængelighed. Jeg gav noie Agt paa Ordene, paa Bendingerne i Talen, det udsøgte Sprog, og jeg fulgte Skuespillerindernes Miner, deres Skridt, Holdning, Complimenter og hele Væsen, for senere ogsaa at anvende disse Ting i min Omgang med Verden og derved gjøre mig elstværdig og tiltrækkende. Jeg gik endnu videre, og studerede paa hvorledes de forskjellige Lidenskaber, hvorledes Jaloufie, Brede, Havn, Indignation, Hovmod og fornemmelig den sandfælsige Kjærlighed udprægede sig i Ord og Miner paa en tiltrækkende og tillige imponerende Maade. Jeg studerede dem, for ogsaa at anvende dem ved Leilighed. Og naar jeg efterlignede Saadant i mit Liv, saa var det i Begyndelsen kun tomme Former, som endnu manglede deres egentlige syndige Indhold. Dog jeg fandt til min Fordærvelse, at det i Mennesket hvilende Arnested for Synden og vor Slægts Fjende snart gave de tomme Former deres skrækelige Indhold. — Snart kom der en farligere Omstændighed til. Jeg var endnu en ung Pige paa 17 Aar og befad en stor Forfængelighed. Naar man nu i Selskaber talte om Theateret, saa fandt jeg, at man regnede sig det til Ære, at blive rørt og rystet af de forskjellige Følelser ved Forestillingerne. Det forekom mig smukt og ærefuldt og at forraade Kjendstab til „Konsten“, naar ogsaa jeg ligesom de Andre blev virkelig greben af Forestillingen og derved sat i Stand til at tale aandrigt derom. Hvad der hos de Andre maaskee kun var Forstillelse og Overdrivelse, det vilde jeg føle i Virkelighed og lod til den Ende alle hine Lidenskaber indvirke paa mig, som bleve fremstillede paa Scenen; jeg hensatte mig i Tanken levende i de Spillendes Sjæle; jeg ledsagede disse ved alle Stykkets forskjellige Momenter, og idet jeg saaledes følte og aandigt gennemlevede Alt hvad de fremstillede, fordybede jeg mig i de skrækeligste Lysters gruelige Dybde. Saaledes forbandt Synden sig ligesom af sig selv med det tidligere uskylbige Theaterbesøg. Rigtignok vilde jeg ikke tilstaae dette for mig selv og jeg foreprædte mig atter og atter, at det kun var „Konsten“, kun „Musiken“, kun den smukke Fremstilling, som jeg søgte paa Skuepladsen; ogsaa var det kun denne Smag for „Konsten“, som jeg sølte i mig. „Det er ikke Synd, nei, nei, Synden vil jeg ikke!“ saaledes tilraabte jeg mig ofte, naar jeg gik til Theateret, saaledes raabte jeg, naar jeg ved Skuespillet hengav mig til den utilfældige Lyft,

saaledes raabte jeg, naar den vilde Begjerlighed ikke lod mig sove hele Nætter og omgjøgglede mig med sine Billeder. Desuden forestillede jeg mig ogsaa hine tusinde usle Grunde, hvorved Verdens Børn søge at fremstille Theateret som uskyldigt, som belærende og foræblende. I denne hebe Kamp blev den onde Lyst Seierherre; jeg bragte min Samvittighed til Taushed. Saaledes fik jeg Fred ved uforstyrret Tilfredsstillelse af min Lyst, — Dydens Fred.

Herved var jeg kommen paa det tredie Trin af mit Fald. Jeg nød uden Tilbageholdenhed og uden indre Modstræben Syndens fulde Glæde under Konstnydelsens Paaskud. Theateret var jo retfærdiggjort for mig i alle Henseender, i alle sine Stykker, i alle sine Fremstillinger; jo troere og mere levende alle enkelte Videnskaber bleve fremstillede, desto sandere, æblere, mere fuldenbt forekom „Konsten“ mig, og desto mere hengav jeg mig til dens Indflydelse. Min Dyrebare, jeg vil ikke tale videre herom. Dengang lærte jeg at kjende dig og vi ægtede hinanden; men mit indre syndige Liv fortsattes og min Samvittighed vedblev at slumre. Kun engang blev jeg heftigt vækket. Du veed, at jeg dengang blev bekendt med nogle af Tydsklands første Skuespillere og Skuespillerinder. Jeg havde i mine Tanker tillagt dem en vis sædelig Storhed, men jeg fandt hos dem en skrækelig Usfelhed. Idet jeg kastede et Blik ind i Hemmelighederne bag Coulişerne og i Skuespillerens Hjerter, skjævede jeg af Forfærdelse! Hvilket gruopvækkende Hav af sædelig Fordærvelse! Men ogsaa hvilket skrækeligt Ansvar paa deres Side, som ved deres Besøg, ved deres Bisald, ved Indbydelse og Foræringer understøtte saadanne ulykkelige Mennesker paa deres Vej! Hvilket stort Ansvar hviler der derfor ogsaa paa min Sjæl! Disse Tanker vaagnede i mig. O, jeg havde allerede tidligere kunnet vide det! Thi Skuespillerne maae jo tro fremstille alle Sjælens forskjellige Videnskaber, Had, Heon, Stoltthed, Let-sindighed, Ddselhed, Skinsyge og navnlig den sandfælige Kjærlighed; jo naturligere og mere levende de fremstille disse, desto større Bisald vinde de. Og — heri ligger den skrækelige Hemmelighed — de kunne kun fremstille disse Videnskaber naturligt og levende, naar de opvække dem i sig selv og saaledes med Kastens udbortes Ord og Miner ogsaa forbinde selve de syndige Følelser. Saaledes maae de gjøre deres ulykkelige Sjæle til Kastens Sumpe, naar de ville være troe Fremstillere af Naturen og egentlige „Konstnere“ i Verdens Forstand. — Idet jeg gjorde saadanne sørgelige Bemærkninger, tørte Samvittigheden sig endnu engang; men jeg havde overvundet saa mange andre Betænkkeligheder, saa at jeg ogsaa snart frigjorte mig for denne sidste.

Saaledes levede jeg atter i Fred! da mærkede jeg, at i Forbindelse med Syndens vilde Flamme en Sygdom forterede mine Livskræfter og efterhaanden førte mig Døden imøde; — alligevel kunde jeg ikke overvinde mig. Jeg følte, at Lidenskabten snart vilde løsrive mig fra dig, min elskede Egtfælle, og at den vilde gjøre vore stakkels Børn moderløse; og Taarer, bittere Taarer randt ned over mine Kinder; men det var ikke Angerens Taarer; thi Lystens Tilfredsstillelse vilde jeg ikke opgive, og Egtfælle og Børn opveiede mig ikke den skrækkelige Nydelse. Jeg saae mig ofte i Tankerne ligge paa Dødsjengen som en ung Kone i den blomstrende Alder af 25 Aar; jeg følte, at Guds Domme altid kom mig nærmere; jeg troede undertiden allerede at høre Fordømmelsens Dom af Guds Mund og saae mig selv at lide evigt i Helvedes Flammer; dog, om ogsaa alle disse Tanker undertiden forstrækkede mig og holdt mig tilbage fra at besøge Theateret, bragte de mig dog endnu ikke til Omvendelse; jeg sagde til mig selv: Det vil dog ikke blive saa slemt! Jeg blev ved min Synd, indtil Herren ved en høiere Grad af min Sygdom lagde mig en Kænke om Foden, saa at jeg ikke mere kunde gaae ud for at tilfredsstille min Lyst. Han har sendt mig en samvittighedsfuld Præst, hvem jeg aabenbarede mit Indre. Herren være mig naadig! Bed for mig, og lad Børnene ofte bede for deres ulykkelige Moder! I Jesu og Maria's Navn hold dem fjern fra Theateret. Saaledes endte Brevet."

Den gamle Herre vendte sig om og gik grædende ned i Kaghatten. En anden Herre, som syntes at være bekendt med ham, sagde: „Det er Faderen til den ulykkelige Kone!“ — Endnu en halv Time efter fandt jeg den stakkels Dling sidende i Kaghatten — med vaade Dine.

Airkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader befinder sig raskere og muntrere, end nogenfinde før. Fra alle Sider modtager han Adresser med Forsikringer om Kjærlighed, Hengivelse og Tro. Angaaende den h. Faders Leveviis indeholder en Correspondents i „Köln. Bl.“ fra Rom følgende interessante Notitser: „Vaade Sommer og Vinter staaer den h. Fader op Kl. 6 om Morgenen og for-

retter sin Bøn indtil Kl. 7. Derpaa gaaer han til sit Privatcapel og læser den h. Mæsse, hvorefter han endnu bivaaner en anden. Saaledes bliver Klokken 8½. Derpaa nyder han en Kop Bouillon. Indtil den sidste Tid, — saaledes fortalte mig igaar — har den h. Fader altid kun drukket en Kop Kaffe. Hans Læger vilde have, at han skulde drikke en Kop Chocolade istedetfor; men han holder ikke af den og nyies saaledes med sin Bouillon, hvortil han for det Meste nyder en Skive ristet Brød. Saasnart denne tarvelige Frokost er endt, indfinder sig Cardinal Antonelli, eller i hans Fraværelse hans Stedfortræder, Msgr. Berardi, for at arbejde med Hs. Hellighed. Derefter kommer Huushovmesteren, Msgr. Borromeo, for at høre Dagens Anordning; derpaa Msgr. Pacca med den Dagen i Forveien fastsatte Liste for Audientserne. Disse Audientser vare indtil Kl. 2 eller 3 Efterm. Henimod Kl. 3 forlader Paven sit Cabinet for at begive sig til Spisestuen. Derpaa indfinde sig, baade naar han kommer og igjen gaaer bort, Soldater, Fattige og Supplicanter af enhver Art, som vente paa ham i Gardernes Sal. Han dvæler, hører Besværingerne, Klagerne eller Kjærlighedsforsikringerne, svarende Enhver, trøstende den Ene, takkende Andre og velsignende Alle. Pavens Middagsmaaltid bestaaer af Suppe (kogt Kjød spiser han ikke), en Smule Steg med Gemyse og en Orange eller andre Frugter. Han drikker Vin fra Orvieto blandet med Vand, og til Slutning, efter Lægernes Anordning, et lille Glas Bordeauxvin. Efter dette Maaltid, der i det Høieste varer 20 Minutter, begynder Paven sig atter til sit Privatecapel. Der læser han en Deel af sit Breviar, ofte med Msgr. Stella, hvorpaa han hviler en kort Stund. Naar Tiden tillader det, eller naar han har en eller anden Belgjørenhedsanstalt at besøge, gjør han til den Ende om Sommeren henimod Kl. 5 eller 6 en Spadseretour. Er Veiret slet, saa promenerer han i det vaticanske Bibliothek eller i Gallerierne. Han læser medens han spadserer et eller andet gudeligt eller historisk Værk, eller lader sig forelæse. For nærværende Tid studerer han Pave Pius VII.'s Historie. Naar han er vendt tilbage til sit Cabinet, begynder han paany at give Audients. Audientserne ere bestemte ved et Reglement, som man finder hos alle Prælater, Cardinaler og Secretairer af de talrige Congregationer, som besørge de løbende Forretninger. Henimod Kl. 10 trækker han sig tilbage til Bøn, indtil han Kl. 11 begiver sig til No. Det er vor Pius' Leveens. Pius IX. er 70 Aar gammel, hans Fader levede i 84, hans Moder i 82, hans Bedstefader i 92, hans Broder i 82 og hans Søster i 76 Aar."

Belgien. Dette Land staaer blandt alle katholske Lande øverst i Henseende til Størrelsen af dets Kjærlighedsgaver for den h. Fader. En belgisk Baron stillede allerede for nogle Maanedes siden den betydelige Sum af 100,000 Fres. for den h. Fader til Erkebiskoppen af Mecheln's Disposition.

England. En protestantisk Dom om de barmhjer-
tige Søstre. Lord Brougham holdt nylig i Birmingham i en Forsamling i Foreningen for Social-Videnskab et Foredrag over Fruentimres nyttige Beskæftigelse. Ved denne Leilighed omtalte han ogsaa de katholske barmhjer-
tige Søstre, om hvilke han udtalte følgende hæderlige Dom: „Jeg kan ikke berøre dette Thema, uden derved at omtale hiint i Sandhed vefignede Institut i Frankrig, de barmhjer-
tige Søstres, om hvilke jeg allerede talte i Forsamlingen i Bradford, og som for-
haabentlig ogsaa snart vil blive indført i vort Land. Disse Søstre bringe ikke blot Hjælp og Trøst til Hospitalet, men ogsaa til de private Sygeværker; de yde Kægen en usfatteelig Bistand, idet de betage Sygdommen en stor Deel af dens Smerter og Vedrøvelse, ja selv Døden dens Rødsler. Disse Soeurs de la Charité have erhvervet sig hele Folkets eenstemmige Tak og deres Navn almindelig Høiagtelse. Da jeg i Paris bivaanede den uforglemmelige Tocqueville's Fordefærd, udtalte der blandt hans franske Venner sig ingen Følelse almindeligere, end den trøstefulde Bevidsthed, at han i sit Livs sidste Uger havde nydt denne milde og omhyggelige quindelige Pleie.“

— Lincolnshire Expres og nogle andre protestantiske ivrige Organer udbredte for kort siden den Efterretning, at den bekjendte, i A. 1849 til Katholicismen tilbagevendte Dr. John Newman var paa Punktet til igjen at vende tilbage i den anglicanske Kirkes Skjød. Dr. Newman, som forestaaer Oratoriet i Birmingham, modsiges hiin Angivelse paa det Bestemteste og siger i den betræffende offentlige Erklæring bl. A.: „Jeg bekjender ex animo (af Hjertet), at Protestantismen er den sørgeligste af alle mulige Religioner; at Tanken paa den anglicanske Guds-
tjeneste saavel som paa de 39 anglicanske Troesartikler faaer mig til at skjelve af Kulde. Vende tilbage til Englands Kirke? Nei, Nettet er sønderrevet og vi ere frelst! (Psalm. 123, 7.) Jeg maatte (mildest talt) være en fuldendt Daare, naar jeg paa mine gamle Dage vilde vende tilbage fra det Land, som flyder over af Mælk og Honning, til Forvirringens Stad og Trældommens Hus.“

Spanien. Dronning Isabella har i Anledning af sin Nedkomst med en Prindsesse tilsendt den h. Fader en understreven Anviisning paa sin Privatkasse med den Bøn, at han maatte udfylde den med hvilkenformhelst Sum, dog i intet Tilfælde under 100,000 Piastre (næsten 200,000 Rdl.).

Trykfeil.

I forr. Nr. Side 249 Linie 11 fra neden læs: i alle de Stater, istedetfor: i alle Skoler.

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen d. 31. August Efterm. Kl. 4.

Kirkelig Grundringsliste.

Søndagen d. 24. August. — 11. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

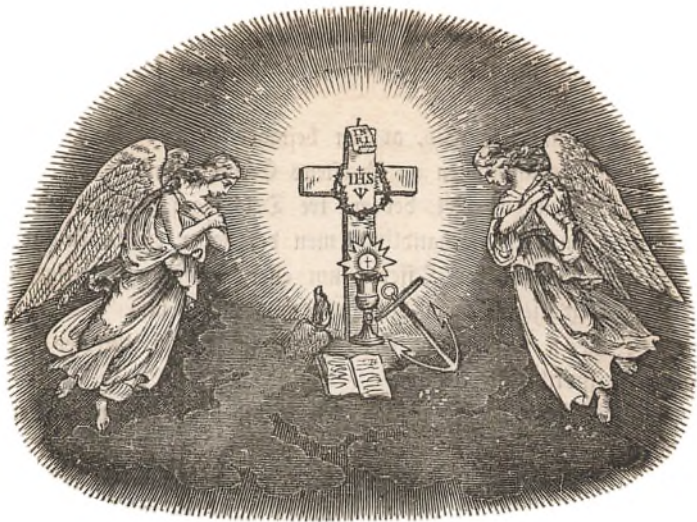
Søndagen d. 31. August. — 12. Søndag efter Pinte. — Skytsenglefest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese. — Fredagen d. 5. Sept. Form. Kl. 6 og 7 stille Messer, Kl. 8 1/4 høitidelig Messer for de levende og afdøde Medlemmer af Broderstabet til Jesu guddommelige Hjerte, og om Aftenen Kl. 7 1/2 Andagt til dette allerh. Hjerte med Betragtning.

Paa Søndagene stille h. Messer Kl. 6 (Tirsdag, Torisdag og Lørdag i Sct. Josepfsstrenes Huuseapel paa Løldbodveien) 7 og 8 1/4; om Torisdagen sidste h. Messer med Udskilling af det h. Sacramente. Over Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Scandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsat, Hr. Konsthandler **C. A. Blankensteiner**, store Njebmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 p.

Kjøbenhavn.

S. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 18.

Søndagen den 7de September.

1862.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Italien. Neapel. Rusland. Tyrkiet. Frankrig. Aften.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Fjerde Capitel.

Fortsettelse. Bønnerne og Ceremonierne ved den h. Messe.

Pr. Gud være med eder, kjære Venner! lader os strax gaae til Sagen; det vil alligevel være noget længe idag. Først

skal jeg bemærke, at den h. Messe bestaaer af forskjellige sær-
egne Dele.

Simon. Jeg veed, at den bestaaer af tre Dele: Op-
offrelsen, Forvandlingen og Præstens Communion.

Pr. Du har Ret, der ere tre Dele, som høre til den h.
Messes egentlige Offerhandling; men der gaaer endnu en anden
Forberedelse forud for Offertorium eller Dpoffringen, ligesom
en For-Gudstjeneste, om hvilken vi først maae tale.

Simon. Den naaer da altsaa fra den h. Messes Be-
gyndelse indtil Offertorium?

Pr. Saaledes er det og den bestaaer af følgende Dele,
nemlig:

1) Trinbønnen. Efterat Præsten er traadt hen ved Al-
teret, bestiger han ikke strax dets Trin, men til Tegn paa Yd-
myghed og Underkastelse imod Gud og fordi han holder sig for
uværdig til strax at træde op, dvæler han nede ved Alterets
nederste Trin, for der at overveie, hvad han har at fuldbyrde
og afvejlende med Altertjeneren, som repræsenterer alle de Til-
stedeværende, at rette Bødbønner og Bønner om den guddom-
melige Varmhertighed til Gud. Efterat han har betegnet sig
med det h. Korstegn, fremsiger han først den 42de af Davids
Psalmer og udtrykker deri sin Vængsel efter at turde træde op
til Alteret og forrette det helligste Offer for Gud. „Jeg vil
træde hen til Guds Alter, til Gud, min Ungdoms Glæde.
Du er mit Haab, o Gud, forstød mig ikke, send mig Dit Lys
og Din Sandhed, paa det at disse maae føre mig til Din Hel-
lighed, da vil jeg prise Dig efter Evne. Græm Dig ikke, mit
Hjerte, bliv ikke bange i mig, vent paa Gud, engang skal jeg
prise Ham, min Frelser.“ Saaledes omtrent lyder denne Bøn;
og efterat han med nogle Ord har anraabt den Almægtige om
Hans særlige Hjælp, bøier han sig dybt og aflægger Synds-
bekjendelsen, d. v. s., han beder Confiteor, som jeg allerede ved
en anden Leilighed har omtalt; til Tegn paa den inderligste
Anger slaaer han sig for Brystet, idet han bekjender sin Skyld;
og Tjeneren beder for ham til Gud om Forbarmelse og Til-
givelse af hans Synder. Ogjaa de Troende, eller meget mere

Altertjeneren i de Troendes Navn, fremsige deres Synds-
bekjendelse og Præsten beder atter for dem og for sig selv om Naade
og Forbarmelse. „Vender Du Dig til os, o Gud, saa vil
Dit Folk glæde sig i Dig; beviis os Din Barmhertighed, o
Herre, og forund os Din Frelse; Herre, hør min Bøn og lad
mit Naab komme til Dig,“ saaledes vedbliver han, og først nu
vover han at bestige Alterets Trin, endnu altid bedende om
Syndens Tilgivelse og Sjælens Renselse for sig selv og alle Til-
stebeværende. Naar han er kommen op til Alteret, kysser han
det paa det Sted, hvor de h. Reliquier befinde sig, til Tegn
paa Taknemmelighed for den store Naade, at det er ham til-
ladt at frembære det helligste Offer, og for derved at antyde
sin Erfrygt imod Christus, Som sindbilledlig bliver frem-
stillet ved Alteret, og imod Helgenerne, som hvile i samme.
Ligeledes udtrykker denne Kysken af Alteret Præstens Attraa
efter at være forenet med Christus, som Hovedet for, og med
Helgenerne, som Lemmerne af det christelige Samsfund.

Simon. Det er Skade, at de Tilstebeværende ikke kunne
bede alt det med, netop saaledes, som Præsten beder det.

Pr. Enhver god Andagtsbog indeholder, om just ikke de
samme Ord, saa dog Meningen af hine Bønner, som Præsten
læser ved Alteret; Messesangene ligeledes. Tænk kun f. Ex.
paa hiin smukke Psalme: „Som Christne knæle vi for Dig!“
hvorledes lyder den?

Simon. Som Christne knæle vi for Dig,
O Gud, ved Naadens Bord!
Bort Hjerte ydmygt hæver sig
Til Dig i Bønnens Ord:
See til os ned med naadigt Blik!
Tilgiv de Synder, vi begif!
Forfkyd os arme Svage ei! ;:
Forfkyd os ei! ;:
Forfkyd os Svage ei! *)

Pr. Og det andet Vers?

*) See Psalmebog, S. 11.

Simon. Vi have ødset bort Dit Guds
 Som den forlorne Søn,
 Opfyldt vor Sjæl med Syndens Trods,
 Tilgiv os! hør vor Bøn:
 See naadigt til os Arme ned,
 Tilgiv os med Barmhertighed,
 For Bod og Anger væk vor Sands,
 Omstraal os med Din Raades Glæds,
 Din Raades Glæds, ;:
 Din Raades Gudsomsglæds! *)

Pr. See nu, hvad er det andet, end en Bekjendelse, at vi ere Syndere og en Bøn om den guddommelige Barmhertighed og Naade. Men selv om I hverken have Bønne- eller Psalmebog, naar I høre den h. Messse, saa kunne I dog forene eder med Præstens Bønner, naar I kun i Tankerne, og saaledes som Gud indgiver eder det, anklager eder for eders Synder og beder Gud om eders Sjæls Renselse og Helligelse.

Simon. Ogsaa jeg troer, at man saaledes kan bede til Gud i Stilhed og uden Bønnebog; men der ere Mange, som troe, at de ikke have gjort deres Skyldighed, naar de ikke læse deres Bøn op efter en Bog.

Pr. Paa Tider, hvor man er særdeles tilbøielig til Udspreddelse, hder rigtignok en Bønnebog stor Hjælp; imidlertid maa man passe paa, at man ikke med Bønnebogen alligevel beder daarligt. Men i Regelen burde enhver Christen være i Stand til ogsaa uden Bønnebog at samtale med sin Fader i Himmelen, og hvo som i de fleste Tilfælde betjener sig af en Bønnebog, skulde i det Mindste forsøge paa at undvære den. Det gaaer lettere, end man skulde troe; kun maa man ikke indbilde sig, at der ved en Samtale med Gud udfordres velklingende Ord og blomstrende Talemaader. Saaledes som det gode Barn taler med sin kjære Fader, det er det rette Bønnesprog; og ligesaalidt som Barnet behøver en Bog, for at bede sin Fader om Brød, Klæder eller nogen anden Ting, eller at takke ham derfor, saalidt behøve vi en Bog, naar vi ville bede Gud om disse eller hine overjordiske Velgjerninger og takke

*) See Psalmebog, S. 11.

Ham derfor. — Dog lader os atter vende tilbage til Cere-
monierne ved den h. Messe.

Simon. Præsten gaaer nu hen paa den ene Side af
Alteret —

Pr. — og forretter der som Indgang til Messen en
lille Bøn, der sædvanlig bestaaer af udvalgte Steder af Psal-
merne eller af Propheternes Ord og har Hensyn til Dagens
Høitidelighed. Oprindeligt var det hvergang en heel Psalmie,
der blev affungen, for at de, som ikke vare tilstede under denne, endnu
kunde indfinde sig i Kirken; nu er den affortet til et enkelt
Vers. Allerede ved Trindbønnen som her igjen og senere endnu
oftere fremsiger Præsten hiin Lovpriisning af den helligste
Trefoldighed: „Gode være Faderen o. s. v.,“ for derved at
bringe den Uendelige sin ydmyge Hyldest. Han træder nu hen
for Midten af Alteret og beder ni Gange afvejlende med Alter-
tjeneren, „Kyrie eleison“. Disse Ord ere tagne af det
græske Sprog og hedde paa Dansk: „Herre forbarm Dig over
os“; deri bliver Gud Faderen anraabt tre Gange, Gud Søn-
nen tre Gange og den Helligaand tre Gange om Forbarmelse,
og denne Bøn er ligesom en Fortsættelse af hine Bønner, som
Præsten i Forveien har bedet ved Alterets Fod. Fordum var
der ikke fastsat noget bestemt Tal for Gjentagelsen af disse
Ord, men de bleve sungne saa længe af de tilstedeværende
Troende, indtil Præsten gav Tegn til at ophøre.

Thom. Men hvorfor behøves der græske Ord i vor
Gudstjeneste?

Pr. Disse Ord have uden Tvivl ogsaa været brugelige
hos Latinerne og man har derfor bibeholdt dem i Gudstjenesten,
for di det nu engang var Brug; vi have jo endog mange he-
braiske Ord som: Alleluja, Amen, Hosanna, Sabaoth, som have
blandet sig med det latinske Sprog i den h. Messe; det er nok,
naar vi kjende deres Betydning, og de udtrykke for det Meste
noget, som i det Mindste ikke lod sig udtrykke saa kort i et
andet Sprog. Endnu en anden Grund, som man med Rette har
ansørt for Brugen af disse Ord, er den, at der af de nhom-

vendte Jøder, Grækere og Romere ved Apostlenes Prædiken er blevet et eneste kristeligt Folk, og at dette passende ogsaa bliver fremstillet ved Brugten af de forskjellige Sprog. Saaledes var jo ligesom til Forbedyning for det, som senere skulde stee ved Evangeliets Udbredelse, ogsaa den Indskrift, som Pilatus lod sætte paa Korset, skreven paa Hebraisk, Græsk og Latinsk.

Simon. Du kommer Gloria?

Pr. Det er nu ikke mere nogen Bod- og Sørgepsalme, men en Lovsang til den guddommelige Herlighed, og er tilbeels en Efterligning af hiin Psalme, som Englene engang have sunget ved Frelserens Krybbe. Saaledes er det! Kun den, som har renset sig ved Anger og Bod, tør aabne sin Mund, for at synge Herren en Lovsang. Saaledes istemmer ogsaa Præsten, efterat han ved lange og gjentagne Bønner har bedet om Barmhertighed, en Lovsang til den Almægtige; men selv deri forsømmer han igjen ikke at bede Gud om Syndernes Tilgivelse. Jeg vil meddele eder hele denne Lovsang; den lyder:

„Hæd være Gud i det Høie, og Fred for de Mennesker paa Jorden, som have en god Villie! Vi love Dig, vi prise Dig, vi tilbede Dig, vi forherlige Dig, vi takke Dig formedelst Din store Herlighed! Herre og Gud, Himmelens Konge, Gud, almægtige Fader! Herre, Guds eenbaarne Søn, Jesus Kristus! Herre og Gud, Guds Lam, Faderens Søn, Du som borttager Verdens Synder, forbarm Dig over os! Du som borttager Verdens Synder, annam vor Bøn! Du som sidder ved Faderens Højre, forbarm Dig over os! Du alene er hellig, Du alene er Herre, Du alene den Høieste, Jesus Kristus, med den Helligaand, i Gud Faderens Herlighed. Amen!

Simon. Det er jo næsten igjen det Samme, som vi synge i den forhen omtalte Messespsalme ved „Gloria“.

Pr. Du har Ret; jeg selv vilde have gjort opmærksom derpaa, for at vise, hvorledes det Samme, uagtet Ordene Forskjellighed, er udtalt i denne Psalme. Fremstig den engang!

Simon. Gud, Alverden priser Dig:
Engle hist i Himlens Høie
For Dig ydmøge sig bøie.
Og al Skabning legemlig:
Jorden, Havet, Himlens Pragt —
Alt forkynnder høit Din Magt!

Ikke denne Priis, min Sjæl,
Som Alverden høit forkynnder:
Thi Gudslammet Verdens Synder
Borttog, — aabned' Frelsens Væld! —
Derfor, Gud Treenhed,
Gode Dig Tak i Evighed! — *)

Pr. Metop fordi denne Præstens Lovsang indeslutter en saa lydelig Jubel i sig, udelades den ogsaa paa alle de Dage, hvor Gudstjenesten meget mere skal vække Sorg og et bodfærdigt Sindelag i os, i Advent, Fastetiden og paa Aarets andre Fastedage. — Nu følge de Bønner, som Præsten foretter i alle Tilstedeværendes Navn, og derfor ogsaa kaldes Collecter, eller Samling af Bønner; det er, som om Præsten var gaaet omkring hos alle de Tilstedeværende i Kirken, og havde spurgt dem, hvilken Bøn de havde at forebrage Gud med Hensyn til deres Sjælefrelse og Opnaaelsen af det evige Liv, og derpaa træder han hen for den himmelske Faders Afsyn, for der at forebringe den forsamlede christelige Menigheds Anliggender; for Jesu Skyld beder han om Bønhørelse af sine og dens Bønner. Han ligner hiin Engel i den hemmelige Aabenbaring (8, 3.), som samler de Helliges Bønner i et Guldkar, for at offere dem foran den Allerhøiestes Throne. Men endnu førend han aabner sin Mund til disse Bønner, kysser han Altaret og vender sig til Folket med den Hilsen: „Herren være med eder“ (Biskoppen betjener sig, naar han læser den h. Messe, af selve Christi Ord: „Fred være med eder“); og Folket svarer: „og med din Aand“. Det er, som om Præsten ved saaledes at kysse Altaret, vilde suge Kraft og Velsignelse af samme og modtage den af Frelseren, Som er bilsedligt fremstillet ved Altaret, for derpaa ved sin Hilsen at give det Mod-

*) See Psalmebog, S. 17.

tagne til de Troende. Og efterat Præsten og de Troende vezelviis have ønsket hinanden Herrens Naade og saaledes ligesom have udrustet sig til Bøn, opfordrer Præsten ved Ordet „Oremus“, „lader os bede,“ dem til at forene deres egen Andagt med hans. De Forsamlede svare, saasnart han har endt, „Amen“, der skal betyde saa meget som „det skee“. Saaledes var det allerede brugeligt i Apostelen Pauli Brev (1 Cor. 14, 16.); og den h. Martyr Justin (i det 2det Aarhundrede) siger udtryffeligt, „at alt det tilstedeværende Folk efter de forrettede Bønner og Taksigelser med jublende Stemme siger Amen“. Dette Amen, naar det af Folket bliver sunget efter Credo (Troesbekjendelsen), tilkjendegiver det udeelte Bifald, som Alle give de aabenbarede Troes sandheder; men bliver det bedet eller sunget efter Collecterne, saa betyder det Folkets Iver og Attraa efter at opnaae alt det af Gud, som Præsten har bedet om i Collecten.

Simon. Hvad kommer nu?

Pr. Epistelen, der ordret betyder Brevet, nemlig et af Apostlenes, men hvorunder vi overhovedet forstaae et Læsestykke af de hellige Skrifter med Undtagelse af Evangeliet. Ligesom nemlig Jøderne ved deres Sammenkomster i Synagogerne havde den Skik at læse Moses og Propheternes Skrifter, saaledes efterlignede ogsaa de Christne det og læste i deres gudelige Forsamlinger især Apostlenes Sendebreve, i enkelte Tilfælde ogsaa et andet Stykke af den h. Skrift. Dette tjener saavel til de Troendes Underviisning som ogsaa til deres Styrkelse i et helligt Liv, som Apostelen siger (2 Tim. 3, 16. 17.): „Hvert Skrift, som er indblæst af Gud, er tjenligt til Opklærelse, til Overbeviisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed, at det Guds Menneſte maa vorde fuldkomment dygtiggjort til al god Gjerning.“ Messetjeneren siger derfor ogsaa ved Slutningen af Epistelen Deo gratias, eller Gud være Lovet, hvad der skal tilkjendegive vor Taknemmelighed imod Gud, fordi Han ved Propheternes og Apostlenes Lære har skjenket os Lyset og Sandhedens Erkjendelse. Nogle korte Vers af den h. Skrift, som nu blive affungne eller bedte af

Præsten, tjene til at udfylde Tiden, indtil Evangeliet kan blive læst eller sunget. Som allerede Navnet tilkjendegiver og som I Alle vide, er dette et kortere Afsnit af de fire Evangelier, som blev valgt med Hensyn til Dagens Høitidelighed og anordnet af Kirken. Ligeledes var det Skik allerede i det andet Aarhundrede, paa den h. Justin's Tid, at forelæse Evangeliet ved den christelige Gudstjeneste, og det gjaldt, ligesom endnu den Dag i Dag, for en af de vigtigste Dele i Forberedelsen til den h. Messe. Derfor beder ogsaa Præsten om Renselse af sit Hjerte og sine Læber, førend han vover at forkynde det. Efter Evangeliet holdt derpaa Biskoppen eller Præsten Prædikenen til Folket, i hvilken det ene eller det andet Sted af det læste Evangelium blev forklaret.

Simon. Ligesom endnu den Dag i Dag. Men hvorfor blive da Epistelen og Evangeliet læste paa to forskjellige Sider af Alteret?

Pr. Den saakaldte Epistelside eller høire Side af Alteret er og var fra den allerførste Tid egentlig bestemt til, at Præsten ved samme skulde foretage alle de Bønner og Oplæsninger, der ikke umiddelbart bleve læste under den h. Messeselv. Men ved Offeret, da alt Folket i gamle Tider gik til Offer, maatte den høire Side af Alteret gjøres ryddelig, for at man derpaa kunde lægge Folkets Offer; derfor stillede man Messiebogen hen paa den anden Side af Alteret, naar Evangeliet skulde læses. Selv for Tiden, hvor Offergaverne ikke mere udfordrede saa megen Plads, er det alligevel nødvendigt at fjerne Messiebogen fra denne Side, for at Altertjenerne uhindret kunne række Præsten Viin og Vand og opvarte ham ved Haandvaskningen. Men efter Communionen, hvor Offergaverne atter vare tagne bort og hvor ogsaa endnu den Dag idag Præsten bliver færdig med at rense de h. Kar, bliver Messiebogen bragt tilbage paa sin tidligere Plads, paa Epistelsiden. Dette er den egentlige oprindelige Anledning til denne Skik. — Tillige forsøgte man ogsaa at give samme en aandelig Betydning. Epistelen bliver nemlig læst før Evangeliet, fordi ved samme Propheternes Spaadomme blive antydede, som ere gaaede forud

for Christi Tro og Lov, der blive symboliserede ved Evangeliet. Epistelen bliver læst paa den høire Side og først, fordi Kristus først henvendte sig med sin Prædiken til Jøderne, som indtil den Tid vare Guds udvalgte Folk. Evangeliet derimod bliver læst derefter og paa den venstre Side, fordi Evangeliet blev prædiket for Hedningerne efter Synagogens Forkastelse. — Fremdeles kan ogsaa denne Skik erindre om, at Kristus ikke er kommen til denne Verden for de Retfærdiges Skyld, som blive fremstillede ved den høire Side, men for Syndernes Skyld, der sindbilledligen fremstilles ved den venstre Side, og har forkyndt Evangeliet til deres Frelse.

Simon. Det er meget findrigt og lærerigt.

Pr. Især naar enhver Christen deri seer en Erindring om, hvorledes Herrens Naade er kommen ham selv imøde i hans Synder, for at opfordre ham til hans Hjertes Helliggjørelse. — Efter læst Evangelium svarer nu Altertjeneren „Priis være Dig, Kristus,“ for i disse Ord kort at udtale den Taknemmelighed, som vi føle imod Frelseren for Hans hellige Væres, for Hans Livs, Lidelses og Døds Skyld. Vi maae skatte os lykkelige ved at modtage alt dette i den hellige alene sande katolske Kirke reent og uforvansket, som det engang af Apostlene blev lært og prædiket i hele Verden! — Ogsaa Præsten kysker Bogen, til Tegn paa sin Kjærlighed, Urefrygt og Hviagtelse for Guds hellige Ord.

Simon. Det erindrer mig atter om de Ord, som vi synge under den h. Messe:

Med hellig Fryd og Ydmyghed
 Vi lytte til Dit Ord,
 Det Budskab om Din Kjærlighed
 Til Dine Born paa Jord.
 Tak, at Du gav Din Kirke Magt
 Til at besejle det!
 Først naar den har Dit Ord udlagt,
 Vi da forstaae det ret! *)

Pr. Det saa, bestræber eder kun altid for at bevise

*) See Psalmebog, S. 12.

eders Tro paa Evangeliet i Ord og Gjerninger, og værer beredte til, naar det gjelder, at bringe den ethvert Offer, selv om det var eders eget Liv. For at bestyrke os i denne h. Tro bliver ogsaa under den h. Messse paa visse Dage, og hvergang paa Søn- og Festdagene, Troesbekjendelsen (Credo) strax efter Evangeliet fremsagt af Præsten og sunget af de tilstedeværende Troende. Derved udtrykker Forsamlingen paa en høitidelig Maade sit troende Sindelag, med hvilket den annammer Evangeliets hellige Ord af Evangelistens Mund og optager den hørte Underviisning i sig. I ældre Tider havde Afhygningen af Troesbekjendelsen endnu et andet Siemod; indtil denne gaaer nemlig den almindelige Forberedelse til den h. Messse, hvilken ikke blot de Bodfærdige, men selv de Udøbte turde bivaane, og mangen Gang kan det have været Tilfældet, at endog Brang- og Bantroende have indsneget sig. Da disse nu ikke bleve taalte i Kirken ved den nu begyndende hellige Offerhandling, saa var denne Troesbekjendelse et Tegn, hvorpaa de Christne kjendte hverandre og et Middel til at bortfjerne dem, som vare uberettigede til at være nærværende i Kirken. Os kan denne gamle Skik gjelde som en indtrængende Formaning om, at vi ikke maae bivaane Offerets Høitideligholdelse anderledes end med en levende Tro og følgerig med hellig Andagt, fordi vi ellers fortjene, endnu før dets Begyndelse, paa hiin gamle Viis at blive udstødte af Kirken. — Nu om den egentlige Høitideligholdelse af det h. Messcoffer!

Simon. Dette bestaaer nu, som jeg allerede har sagt, af tre Dele, nemlig af Offeringen, Forvandlingen og Communionen.

(Fortsattes.)

Sirkelige Efterretninger.

Italien. De piemontesiske Plageaander søge ved fortsatte Skjendigheder og Ugudeligheder af enhver Art faa tro som muligt at efterligne Christi Bødlers Rolle. I Calabrien have, som Osservatore Napolitano beretter, piemontesiske Officerer ved et paa et offentligt Sted afholdt Maaltid iført en der opstillet Statue af den lidende Frelser deres Uniform og i en Time drevet den raaceste Spøg med den. — Først fornylig blev Benedictinerindernes Kloster i Salerno stormet med Vold. Medens Nationalgarden affpærrede de tilgrændsende Gader, slog en lurvetklædt Bunde Klosterportene ind og opfordrede de ærværdige Nonner til ufortøvet at rømme deres hellige, gudindviede Sted. Da Christi Tjenerinder tøvede, tog man dem ved Armen og jog dem midt igjennem den lave og fornemme Pøbel, som ledsagede dem med frække Vittigheder, ind i det bisfoppelige Palads. — De udmærkede, af Raphael og hans Disciple malede Vaser, som Hertugerne af Urbino have stjenket til det h. Huus i Voretto, bleve borttagne fra Helligdommen og sendte til Turin til det „italienske“ Museum. — En i Correspondance de Rome offentliggjort Skrivelse fra Florents klager over de derværende usalige Tilstande: De Skjendigheder og lumste Rænker, som offentlig blive stillede til Skue paa vore Theatre, ophidsede de allerede aflænkede Videnskaber endnu mere. Hvorledes tør man herefter undre sig over, at Sacrilegier, Tyverier og uophørlige Forbrydelser sætte Toscana i Skræk. Paa en eneste Dag har Florents, denne ellers efter Synet at dømme faa rolige og skønne Stad, ikke seet mindre end fem Mord. Det er ikke alene Mænd, som gjensidig bræbe hinanden. Et Fruentimmer støder et andet sin Kniv i Siden; et tolvaaarigt Barn myrder et attenaaarigt Menneske! Selv Zenzero, et afskyeligt Blad, kan ikke afholde sig fra at udraabe: „Verdens Ende er nær!“ Paa den modløse, men velsindede Deel gaar Vinene op og den anstiller omfjeder alvorlige Betragtninger. Den kjender Marsagerne til disse mislige Tilstande. Den veed, at de tidligere Regjeringsmand have misagtet Kirken og dens Rettigheder, traadt den sande Frihed under Fødderne og forberedt dens Tjalesløshed. Deres sidste Haab sætte de kun endnu til Paven. „Paven vil redde os!“ saaledes lyder det eneste Løsen for deres Politik. —

Neapel. Fra Neapel kommer en skrækkelig Efterretning; i de derværende overfyldte Fængsler er udbrudt Typhus, som

allerede i flere Maaneder ligeledes har raset i Fængslerne i Avellino, Casenza, Teramo m. fl. St., — et beqvemt Middele til at blive de Tusinder af politiske Fanger qvit, som man gjerne vilde stille sig ved, men som man dog ikke vil stille for Domstolen. Der gives hundrede af Fanger, som have været indespærrede i et heelt Aar og endnu ikke ere forhørte! Det er Revolutionen, som engang græb Crocodilletaarer ved Englænderen Gladstone's Løgnberetninger om de neapolitaniske Fængsler, men som nu naturligviis heller ikke har et eneste medlidende Ord for disse Offerstare, — det er jo ingen Forrædere og Oprørere, men kun troe Tilhængere af deres retmæssige Konge Frants!

— Som Bilag til ovenstaaende Efterretning meddele vi her et Brev fra Avellino: „Fængslerne ere over al Maade overfyldte; iblandt Fangerne befinder sig et stort Antal ærværdige Præster, sande Forsvarere af Troen; deres Lidelser overgaae enhver Forestilling. Typhus raser blandt disse ulykkelige Fanger, som selv vilde være berøvede Religionens sidste Trøst, naar ikke et saa stort Antal Præster vare indespærrede med dem, hos hvem de ikke alene finde religiøs Trøst, men ogsaa evangelisk Selvfornegtelse. Fangernes Antal beløber sig til henved 1100 og ere indknebnede i smudsige, stinkende Huller, hvor de quæles af Tørst og Hede, og hvor de plages af Utsi og talløse Insekter og blive syge og døe. Iblandt alle disse Ulykkelige er der en 60 Aar gammel ærværdig Præst, som indgyder mest Medfølelse og lider af en langvarig og smertefuld Sygdom. Dette Offer er Canonicus Gaetano Forte fra Ariano, som siden April har været fængslet formedelst den frygtelige Forbrudelse — „at have samlet Peters penge!“ — Et Brev fra Terano meddeler: „Fængslerne i Neapel have i sin Tid givet Anledning til en rørende Declamation, men nu finder den hæderlige Lord Gladstone Fangerne stuede sammen som Silb i en Tønde, da der for Tiden formedelst Massen af „Reactionaire“ befinde sig ti Gange flere Fanger i Fængslerne. Men hvad der endnu er det Skrækkeligste, er, at disse stakkels Menneſter ere udsatte for alle Arter Sygdomme og den værste Behandling. Typhus og Kopper decimere disse Offere for det piemontesiske Barbari og man frygter for, at Epidemien skal udbrede sig til Staden. Alle Fængsler og Stæder i Kongeriget vise det samme Billede af Uretfærdighed, Glendighed og Død! Men for kun at tale om det herbærende Fængsel, maa det anføres, at der af 8—900 Fanger ere henved 150 syge og deraf i saa Dage 53 døde. Fleertallet af de Syge ligge paa den neppe bedækkede Jord og i en saa væmmelig Atmosfære, at Lægen en Dag besvime!

Saaledes ere Fængslerne under den saa lovpriste Victor Emmanuel's Regjering, og ligeoverfor saadanne Kjendsgjerninger forbliver Europa ubevægelig og giver med sin Tausshed sin Sanction til Alt, hvad der forsværes imod vort ulykkelige Land."

Rusland. I Tzeizelik i Ukraine blev en kaulafist Fyrste, ved Navn Kirkanow, den 25. Mai sidstl. døbt efter romersk-katholisk Ritus.

Tyrkiet. En ny Conversion af en schismatisk Biskop. En ny Conversion af en græsk Prælat til den katholske Kirke gjør i Syrien ikke mindre Opsigt end Erkebiskop Melethios' Overtrædelse i f. A. i Constantinopel. Af en Skrivelse fra Constantinopel af 18. Juni til Union i Paris uddrage vi Følgende: Den 10. Mai erklærede den græsk-schismatiske Biskop af Homs, Msgr. Gregorios, en ved sin Alder og sine store Dyder ærværdig Prælat, den græsk-unerede Patriarch i Bairut, at han havde besluttet at træde over til den katholske Kirke. Søndagen derpaa affvor han offentlig Schismaet i den græsk-unerede Kirke og pontificerede derpaa efter græsk-uneert Ritus. Som Motiver, der have foranlediget den alderstegne Prælat, som allerede har været Præst i 42 Aar, til dette Skridt, angiver man Følgende: Den i Damascus residierende schismatiske Patriarch af Antiochien, Msgr. Zerotheos' Palads var ved Blodbadet i Syrien blevet plyndret og lagt øde. Han havde ved Plyndringen mistet flere Millioner Rubler. Omvendtstjændt han af Regjeringen erholdt en rigelig Erstatning, vilde han dog, for at fylde sit Skattekammer paany, paalægge alle de under ham staaende Biskopper en Contribution. Han forbrede derfor ogsaa Penge af Biskoppen af Homs. Da denne var fattig og deelte sit Lidet med de Fattige, kunde han intet give. En saa sand Biskop var ikke efter den gridske Patriarchs Smag. Han sendte en Diacon til Homs med det Hverv, at anvende alle mulige Midler, for at bringe Msgr. Gregorios i Miscredit hos hans Diöcesanere, for saaledes at gjøre ham spielig eller tvinge ham til at takke af. Msgr. Gregorios gjennemstuede denne Manoouvre, og harmfuld over et saadant vindefygt og pengegridsk Sindelag, besluttede han at forlade en saa dybt sunken Kirke. Han kom overeens med sine mest anseete Diöcesanere og begav sig derpaa til Bairut, for at aflægge den katholske Troesbejendelse. Denne Conversion har vakt stor Opsigt i Syrien og vil uden Tvivl blive efterlignet af et stort Antal Troende og græske Præster. Denne schismatiske Kirke er saa demoralis-

feret, at kun en eneste Steen behøver at løse sig, for at drage hele Bygningens Fald efter sig.

Frankrig. Ægtefæder blandt Nærpaarørende. Dr. Boudin har den 16. Juli d. A. præsenteret det keiserlige medicinske Academi i Paris en Afhandling „om Færene ved Ægtefæder blandt Nærpaarørende“, navnlig i Henseende til Døvfstumhed, som tjener til Retsfærdiggjørelse af den i den katholicke Kirke bestaaende Hindring for Ægtefæder imellem Nærpaarørende. Vi udbrage deraf følgende Notitser. Efter Boudin komme i Frankrig paa 100 Ægtefæder omtrent 2 Ægtefæder imellem Nærpaarørende; paa 100 Ægtefæder imellem Nærpaarørende komme i Lyon 26, i Paris 29 og i Bordeaux 30 døvfstumme Børn. Naar Færen for at faae et døvfstumt Barn i almindelige Ægtefæder bliver betegnet med Tallet 1, saa er denne Fare ved Ægtefæder imellem Fætttere og Cousiner 18, imellem Onkel og Niece 37, imellem Neveu og Tante 70. I Berlin tæller man paa 10,000 Katholiker $3\frac{1}{10}$ Døvfstumme, paa 10,000 Protestanter 6, paa 10,000 Jøder 27. Jo lettere den religiøse Lov altfaa tillader Ægtefæder blandt Nærpaarørende, desto mere vexer de Døvfstummes Tal. Af samme Forhold fremgaaer det, at man i Staten Iowa (Nordamerika) paa 10,000 Hvide kun finder $2\frac{3}{10}$ Døvfstumme og paa 10,000 Sorte 212. Blandt de Sorte, hvor Slaveriet letter Ægtefædet blandt Nærpaarørende og selv forbyrderste Forbindelser, er saaledes de Døvfstummes Antal 91 Gange større end blandt de Hvide. De Døvfstummes Antal tiltager paa en paafaldende Maade i de Egne, hvor naturlige Hindringer forbyde de krydsede Ægtefæder. Medens der i hele Frankrig i Gjennemsnit komme 6 Døvfstumme paa 10,000 Indvaanere, finder man paa Corsica paa 10,000 Indvaanere 14, paa Høiasperne 23, paa Island 11. Antallet paa alle de Døvfstumme i Europa anslaaer Boudin til 250,000.

Asien. Fredstractaten inellem Frankrig og Keiser Tu-Duc af Anam (eller Tonkin) skal være undertegnet den 3. Juni i Saigon. Angaaende Betingelserne erfarer man endnu intet; men uden Tvivl har den blodtørstige Tyrann maattet tilstaae de Christne fri Religionsøvelse. En frygtelig Hungersnød i det Indre af Riget og den ved en Kron-Prætendent stiftede Opstand synes at have gjort Keiseren eftergivende, som saa længe har forhaanet Franskmændene. Om denne Opstand tilskriver man Journalen Monde fra Saigon den 27. Mai: „Kron-Prætendenten af Tongkin, som er Hovedsagen til

Tu=Duc's Eftergivenesshed imod Franskmændene, er en Christen, en ung Mand paa 25 Aar af Lee's gamle Kongefamilie. Flere Europæere have lært ham at kjende i China, hvorhen han var flygtet for nogle Aar siden, fordi der var sat en Priis paa hans Hoved. Man roser ham meget. Allerede ere tre Provindsfer faldne i hans Hænder. Hans Armee bestaaer af 25 til 30,000 Mand, hvoriblandt 2—3000 Christne. Han holder den strengeste Mandstugt i sin Armee; Plyndring og Lykkespil ere forbudne, og berhyggede Fruentimre, som følge efter Armeen, blive strengt straffede. Overalt indfører han den katolske Cultus." Monde's Correspondent antyder, om ikke Tu=Duc har affluttet Fredstractaten kun for et Syns Skyld, for imidlertid uforstyrret at kunne kaste sine samtlige Stridskræfter imod Tongkin. I ethvert Tilfælde burde Frankrig ikke opoffre Prætendenten paa Tongkins Throne for det blodtørstige og Frankrig saa fjendtlige Dynastie i Hue.

Kirkelig Grundringsliste.

Søndagen d. 7. September. — 13. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

Søndagen d. 14. September. — 14. Søndag efter Pintsfe. — Mariæ Fødsel. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt.

Onsdagen d. 17., Fredagen d. 19. og Løverdagen den 20. ere kirkelige Løverdage og derfor befalede Fastedage.

Paa Søgnedagene stille h. Messie Kl. 6 (Torsdag, Lørdag og Lørdag i Sct. Josephsstrenges Huuscapel paa Løldboddeisen) Kl. 7. (Mandag, Onsdag og Fredag) i Sognetkirken Kl. 8 $\frac{1}{4}$; om Lørdagen sidste h. Messie med Udfilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Selligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søgnedagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

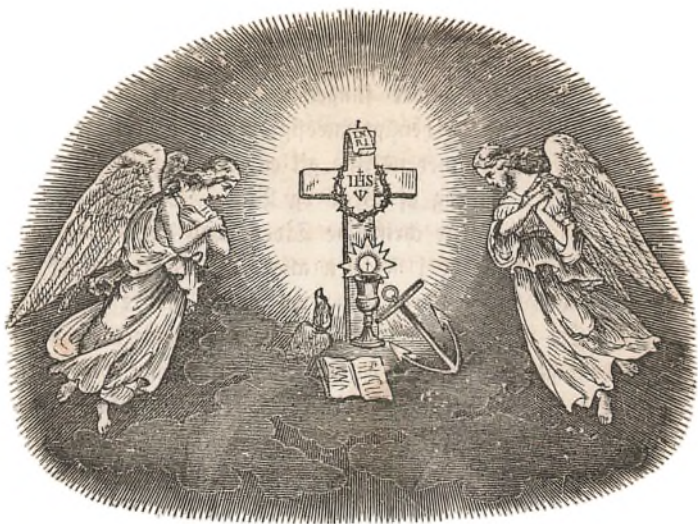

„Standinavisk Kirkevidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. A. Blaufenstein, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Quartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 19.   Søndagen den 21de September.   1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Af en Konstners Liv. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Hamborg. Italien. China.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Pr. Ja, og vi ville nu først tale om Offringen, der ogsaa bliver benævnt med det latinske Navn Offertorium. Præsten begynder med, at han atter hilser Folket med de Ord: „Herren være med eder“; dermed opfordrer han de Tilstedeværende til Bøn paa Grund af den nu følgende hellige Hand-

ling, og læser derpaa et kort Vers af den h. Skrift, der ved høitidelige Høimesser bliver sunget. Denne Psalme tjente i gamle Dage til paa en hensigtsmæssig Maade at beskæftige den forsamlede Menighed, medens Alle gif enkeltviis op til Alteret for at aflevere deres Bidrag af Brød og Viin. Saaledes var det nemlig Brug i de første christelige Tider; hvo som vilde communicere (og det gjorde i Regelen alle Tilstebeværende ved den h. Messe), bragte Brød og Viin, vel endog andre Gaver og Offere, f. Ex. Bøx. Fremfor Alt blev derfra taget hvad der var nødvendigt til Præstens og Folkets Communion, det Øvrige tjente deels til de Geistliges Underholdning og Gudstjenestens Bestribelse, deels blev det uddeelt til de Fattige. Da de medbragte Ting imidlertid ikke altid vare af lige Godhed og vel mangen Gang ikke egnede sig til Brug i Kirken, saa blev det senere Skik at bringe et Pengebidrag i Stedet for, som derpaa af hver Enkelt blev bragt op til Alteret, eller indsamlet af een af de Tilstebeværende og afleveret i de Øvriges Navn. Derfra hidrører endnu den Skik, at paa mange Steder de i Kirken Tilstebeværende ved høitidelig Gudstjeneste gaae omkring Alteret til Offeret, at ved Liigbegængelser Een i de Sørgendes Navn bringer Offergaven hen til Alteret, eller at Een ved Offeretorium gaaer om i Kirken med en Bøsse eller med den saakaldte Bjeldepung, for deri at indsamle de Troendes frivillige Gaver.

Simon. Det har jeg aldrig tænkt paa, at disse Ting vare af saa gammel Oprindelse.

Pr. Naar nu Leviterne havde affondret saa meget Brød og Viin til Communionen, som der var nødvendigt for de Tilstebeværende, saa lagde Biskoppen eller Præsten det ned paa Alteret, idet han velsignede og indviede det og bad til Gud i alle Tilstebeværendes Navn. Dette steer ogsaa endnu, kun at Brød og Viin allerede i Forveien er forberedt til den h. Messe; og det er dette, som vi pleie at kalde Offeringen eller Offeretorium. Dog tør dette ikke forstaaes saaledes, som om Brød og Viin blev frembaaret Gud som et formeligt Offer; vort Offer er Jesus Christus, Som først bliver nærværende i Forvandlingen. I denne Deel af Messen blive kun de til Offeret nødvendige

Gjenstande, som siden efter skulle forvandles, bestemte og indviede til den hellige Tjeneste.

Thom. Altsaa hører heller ikke Offertorium endnu til den h. Messe, og selv om man forsømte det, havde man dog bivaanet den h. Messe?

Pr. Det ligger i Sagens Natur, at de Offergaver, som skulle forvandles, først blive lagte paa Alteret, for efter christelig Skik at modtage Indvielsen. Om nu ogsaa i vor Tid Præsten alene bringer Brød og Viin til Alteret, saa gjør han dog kun i Alles Navn, hvad der forud skete ved hver Enkelt, og det er aldeles nødvendigt, at de, i hvis Navn det skeer, ogsaa befinde sig iblandt de Tilstedeværende. Frembærelsen af Offergaverne blev i gamle Dage anseet for en saa vigtig Ting, at man ikke betragtede Nogen som nærværende, der frivilligen og forsætlig havde udelukket sig derfra, men at man heller ikke antog en saadan Offergave af Nogen, som paa nogen Maade havde viist sig det christelige Samfund uværdig, og som man derfor ikke holdt for værdig til at annamme den h. Nadvere.

Simon. Hvorledes lyde de Bønner, som Præsten foretter ved Offringen?

Pr. Idet han offerer Brødet, beder han: „Modtag, hellige Fader, almægtige, evige Gud, dette ubesmitte Offer, hvilket jeg, Din uværdige Tjener, bringer Dig, min levende og sande Gud, for mine utallige Synder, Forsømmelser og Forseelser, og for alle Tilstedeværende og for alle troende Christne, saavel Levende som Døde, for at dette Offer maa blive til Frelse for mig og dem i det evige Liv. Amen.“ Han helder derpaa Vinen, blandet med Vand, i Kalken, for ogsaa at sætte denne paa Alteret og offere den.

Simon. Hvorfor bliver der blandet Vand i Vinen?

Pr. Den fornemste Grund dertil er, fordi ogsaa Kristus ved den sidste Nadvere har gjort det; det var nemlig Skik i Østerlandet, aldrig at drikke den derværende stærke Viin anderledes, end blandet med Vand. Desuden mangler det ikke paa billedlige Forklaringer, som hiin Ceremonie med Rette giver os Heilighed og Anledning til. For det Første erindrer det iblandede

Vand os om det Vand, som, blandet med Blod, flød ud af Christi Side. For det Andet er det et Sindbillede paa Menneſkehedens Forening med Christi Guddom. For det Trede tyder det hen paa Menneſtens aandelige Forening med Jeſus Christus, deres Overhoved, ved Troens og Kjærlighedens Baand. Allerebe den hellige Cyprian, som levede noget over to hundrede Aar efter Christus, ſkrev*): „Ved Vandet forſtaaes Folket, men Vinen er Jeſu Christi Blod; naar der altsaa i Offerkarret gyses Vand i Vinen, ſaa vil dette ſige, at Folket bliver forenet med Christus. Blandingen forener Vandet ſaaledes med Vinen, at de ikke mere kunne ſondres fra hinanden; ligesaa kan heller Intet ſtille Kirken, de Troendes Samfund, naar det er trofaſt, fra Christus.“ Derfor beder ogsaa Præſten, naar han blander Viin og Vand med hinanden: „Gud, Du ſom vidunderligen har ſkabt den menneſkelige Natur i dens Værdighed og endnu vidunderligere har fornyet den, forund os ved dette Vands og denne Viins Hemmelighed at tage Deel i Hans Guddom, Som har værdigedes at vorde deelagtig i vor Menneſkehed, Jeſus Christus, Din Søn, vor Herre, Som lever og regjerer med Dig i den Helligaands Eenhed, Gud fra Ewigheid til Ewigheid. Amen.“ Meget betydningfuld er i denne Henſeende ogsaa den Skik, at ved Offeret Vandet men ikke Vinen bliver velſignet. Egentlig hidrører dette fra, at man forhen gød Vandet forsviis i den for Præſt og Folk til Communion beſtemte Kalk. Da ſenere kun endnu Præſten communicerede under Vinens Skikkelfer, og der derfor kun behøvedes en liden Qvantitet Viin i Kalken, ſtrafte heller ikke de ſaa Draaber Vand mere til, for dermed at foretage hiin Ceremoni. Man begyndte derfor at gjøre Korſets Tegn over det beredt ſtaaende Vand ſelv, og gød deraf ſaa meget, ſom der var fornødent, i Kalken. Imidlertid kan denne Skik tjene ſom et Sindbillede paa, at Christus, Som bliver antydet ved Vinen, ikke behøver Velſignelſen, fordi Han Selv er Kilden til al Velſignelſe og Frelſe. Derimod behøver Menneſkeſlægten, ſom bliver fremſtillet ved Vandet, Herrens Velſignelſe.

---

*) Epist. 63, ad Caecil.

Simon. Hvor alle disse Ceremonier dog have en smuk Betydning!

Pr. Og hvor megen Heilighed finder man ikke i dem til stadigen at blive mindet om Frelseren og saaledes uophørlig at kunne virke for sin Helliggjørelse. — I det nu Præsten offerer Kalken, beder han Bønnen: „Vi offre Dig, Herre, Frelsens Kalk, og anraabe Din Misfandhed, at dette Offer maa opstige med Bellugt for Din guddommelige Majestæts Afsyn til vor og hele Verdens Frelse. Amen.“ „I Ydmyghedens Aand — saaledes vedbliver han — og med sønderknuust Hjerte anruam os, o Herre; lad vort Offer idag fuldbyrdes saaledes for Dig, at det behager Dig, vor Herre og Gud! Kom, Helliggjøver, almægtige, evige Gud, og velsign dette Offer, som er berebet for Dit hellige Navn.“ I see, at ogsaa disse Bønner med Hensyn til Meningen igjen ere ganske overeensstemmende med dem, som I have i eders Messespalmer. Hvorledes lyder Psalmen ved Offertorium?

Simon: Modtag, o Gud! den Gave,
Din Tjener byder Dig;
For os, som syndet have,
Modtag den naaderig!
For Hver, hvis Hjerte bæver
I Sjæleangst og Nød,
Din Tjener Offret bæver,
Som end er Biin og Brød.

Med Naade for os Arme,
Hjælp os i al vor Nød;
Og snart Du Dig forbarne,
Forson't ved Christi Død.
Hans søde Bellugt svinge
Sig op til Dig i Løn;
Og dette Offer bringe
Os hans fortjente Løn.

Det er sandt; endog de samme Udtryk forekomme i denne Psalme, ligesom i de Bønner, som De forhen har fremsagt.

Pr. Nu følger Haandvaskningen; oprindeligt var den hidført ved Omstændighederne, fordi Præsten ved at modtage og

ubsondre de mange Offergaver maatte tilsmudsse Hænderne og en Renselse derfor var nødvendig formedelst den paafølgende hellige Handling; nu er meget mere Haandvaskningen bibeholdt som et Sindbillede paa hiin Renselse, som vi forinden det h. Offers Frembærelse skulle foretage ved vor Sjæl. Dog er denne Betydning ikke noget Nyt; allerede i den h. Cyrillus's Tid, som i det 4de Aarhundrede var Biskop i Jerusalem, betragtede man Haandvaskningen ved Alteret som en billedlig Formaning til at rense Sjælen; „Have I seet,“ siger han *), „hvorledes Diaconen ved Alteret har gydt Vand over Præstens og alle de øvrige Geistliges Hænder; troe I, at det er skeet for at de skulle rense sig? Nei, men det er en Formaning om, et Tegn paa, hvorledes vi skulle være rene for alle Misgjerninger og Synder, kun opløste rene Hænder, som ere vaskede i Usthyldighed, til Himmelen og betræde Alteret med det rene Hjerter.“ Derfor beder ogsaa Præsten under Haandvaskningen den 25de Psalmes, i hvilken det hedder: „Seg toer mine Hænder iblandt de Usthyldige og vil gaae omkring Dit Alter, o Herre. Lad ikke min Sjæl omkomme med de Ugubelige; jeg har vandret i min Usthyldighed, min Fod har været paa den rette Vej, derfor forløs mig og forbarm Dig over mig, og i Forsamlinger vil jeg prise Dig, o Herre.“ Præsten beder nu fremdeles til den hellige Tre-enighed, om at den naadigen vil annamme det allerhelligste Offer, som vi frembære til Erindring om Herrens Lidelse, Opstandelse og Himmelfart og til Gode for alle Hans Helgener, og opfordrer derpaa atter Forsamlingen til, at den skal forene sin Bøn med hans og af Gud nedbede en velbehagelig Annammelse af dets Offer. Han omfavner med Kjærlighed Alteret, kysker det til Tegn paa sin Taknemmelighed og Tillid til Frelseren, vender sig med foldede Hænder og fuld af Nidmyghed til Folket, udstrækker derpaa Armene, ligesom et Menneske, der beder inderlig om en vigtig Sag, og siger: „Beder, Brødre (Orate fratres), at dette Offer, der saavel er mit som eders, maa vorde velbehageligt for Gud.“ Han vender sig derved aldeles om, som

---

*) Catech. mystagog. 5.

om han vilde gaae omkring i Kirken, træde hen til Alle og anraabe Alle, for at de skulde bede for ham og med ham; og Tjeneren beder nu virkelig i Folkets Navn: „Herren modtage dette Offer af dine Hænder til Sit Navns Lov og Priis, ogsaa til vor og hele Sin hellige Kirkes Nytte.“ Nu beder Præsten een eller ogsaa flere Bønner i Stilhed, som derfor blive kaldede „stille Bønner“ eller Secreter, og han haaber, at ogsaa de forsamlede Troende i Stilhed bede med ham deres Bøn til Gud. Naar han har endt, tilkjendegiver han det derved, at han fremsiger de sidste Ord af sin Bøn „fra Ewigbed til Ewigbed“ høit. Efterat Folket derpaa har svaret med et bekræftende Amen, følger nu Præfationen. Ordret betyder det en Fortale; og i Virkeligheden er det en Forberedelsesbøn, som indeholder en lydelig Forherligelse af den guddommelige Majestæt, og gaaer umiddelbar forud for hine Bønner, under hvilke den h. Forvandling selv skeer. Ogsaa her hilser Præsten atter med de Ord: „Herren være med eder“; derpaa retter han følgende Opfordring til de Forsamlede: „Opløster eders Hjerter,“ og de svare med den Forsikkring: „Vi have opløstet dem til Herren.“ Enhver, som bivaaner den h. Messie, vogte sig for, at han ved denne Forsikkring ikke siger en Usandhed. Præsten siger videre: „Lader os takke Herren vor Gud.“ „Det er billigt og ret,“ svarer Folket ham; og nu følger selve Præfationen, som er forskjellig paa de forskjellige Festedage, men for det Meste lyder omtrent saaledes: „O Sandhed, det er billigt og ret, pligtmæssigt og gavnligt, at vi altid og overalt taknemmeligen prise Dig, hellige Herre, almægtige Fader, evige Gud, ved Christum, vor Herre. Ved Ham prise Englene Din Majestæt, ved Ham tilbede Herredømmerne Den, ved Ham zittre Magterne for Den; Himmelen og alle Himmelsens Kræfter og de hellige Seraphim feire Dig i eenstemmig Jubel. At ogsaa vore Stemmer tør blande sig i deres Chor, derom bede vi og sige med ydmyg Bekjendelse: Hellig, hellig, hellig er Hærskarernes Herre! Himmel og Jord ere fulde af Din Herlighed! Hosanna i det Høie! Velsignet være Den, som kommer i Herrens

Navn, Hofanna i det Høie!" — Men Folket synger til Sanctus?

Simon. Sjung: Hellig hellig, hellig
 Est Du, Gud Sabaoth!
 Sjung med Hans Engle: Hellig
 Est Du, Gud Sabaoth!
 I Himmelen og paa Jorden
 Stal al Din Herlighed
 Høilovet, priset være
 Nu som i Evighed!

(Fortsættes.)

Af en Kunstners Liv.

Da jeg, saaledes skriver Dr. Pammerberger fra Linz, sidste Trinitatis Søndag prædikede i Kirken St. Maria dell' anima, bemærkede jeg iblandt den lille Hob tydske Tilhørere en jævnt klædt Mand, som hørte til med stor Andagt og hvis Ansigt vidnede om en ganske eiendommelig Sjæleero. Efter Prædikenen forglemte jeg Manden, som forekom mig at være henimod de Trede. Men da vi i Selskab med den høiærværdige Biskop traadte ind i Billedhuggeren Achtermann's Atelier, gjenkjendte jeg i den over vort Besøg høist lykkelige Mester, Manden fra Kirken all' anima. Jeg glædede mig meget derover og lovede mig efter det Indtryk, han allerede havde gjort paa mig, en stor Nydelse, ved at bese hans Arbeider.

Men alle Forventninger bleve overtrufne af Virkeligheden. Mester Achtermann førte os til sine i carrarisk Marmor fuldendte Værker, og jeg vidste ikke, hvilke af dem jeg først skulde bese og beundre. Der udfyldte den pragtfulde Pietà (den smertefulde Gudsmoder med Barnet), som er kommen til Münster, Mesterens Fødeby, en stor Deel af Væggen, og jeg kunde, efterat jeg engang havde begyndt at tage Værket i Dießyn, kun vanskelig vende Blikket derfra; jeg betragtede altid paany den h. Somfrues og Johannes' hellige, men rolige Smerte, derpaa de rene Former af Jesu Christi Legeme, og altid skjønnere forekom Værket mig. Ved Siden stod Himmeldronningen, fuld af Høihed og Mildhed med Barnet, indgydende Tillid og dog saa ophøiet. Derpaa beundrede vi den Korsfæstede, et sandt Mesterværk, som Achtermann dreiede om paa Stativet, for at

vi kunde see det belyst fra alle Sider; paa dette Crucifix kunde jeg ikke see mig mæt. Endelig skulde vi foruden Værdigheden i Fremstillingen og den anatomiske Nøiagtighed endnu lære at beundre Arbeidets Fiinhed, idet vi fik at see de fire Dele af en Alteropsats, som indeholdt: underneden Gravlægningen, over samme de hellige tre Kongers Tilbedelse, derpaa Korset og i det øverste Felt Herrens Opstandelse. Hvilke herlige Figurer! Hvilken Keenhed i Meiselen! Hvilken Harmonie og No! Det hvide pletfrie Marmor bliver under Achtermann's Haand saa blødt og fiint, at du nu trøder at føle paa det fineste Lærred ligesom Slørets Gjennemsigttighed sætter dig i Forbauselse.

Andre Kunstnere kunne maaskee staae endnu høiere end Achtermann, han har maaskee hist og her endnu ikke overvundet en vis Stivhed i Figurerne, men en større Underlighed, Hellighed og No vil neppe en Mester kunne frembringe, hans Værker henrive Een, og man veed ikke, hvad der endnu skulde være tilbage at ønske. En Englænder med sin Kone og sin Datter vandrede ligesom vi fra Figur til Figur og saae med stor Kjærlighed og Ærefrygt paa den Mester, som havde skabt disse Værker. Og denne Mester forlod først i sit 40de Aar sit Arbeide som Landmand, for at følge sin uimodstaelige Trang til Konsten; han kom til Berlin, hvor han havde den berømte Rauch til sin Mester, og arbeidede under tusinde Savn, og ophørte ikke, førend han blev den Mester, som han nu er. Og dertil er han saa fordringsløs og saa ydmyg from, at man ikke veed, om man hos ham mere skal statte Mesteren end den fromme, gudhengivne Christne. — Achtermann har ogsaa i sin Tid lidt Nød i Rom. Saaledes havde han engang i tre Dage aldeles intet at spise, den fjerde Dag fik han nogle Bajocchi tillaans, for hvilke han kjøbte sig Brød — og alligevel forlod hans Tillid til Gud ham ikke, som paa den femte Dag timelig blev belønnet derved, at Fyrst Ahrenberg affjøbte ham et Crucifix for 5,500 Rres. Ogsaa endnu lærer han paa de Penge, som hans Mesterhaand tidligere har erhvervet ham; thi, som han ganske aabenhjertig fortalte, har han i 4 Aar ikke indtaget en Bajocco og ikke modtaget en eneste Bestilling. „Men,“ tilføjede han, „det gjør intet, jeg maa takke Gud, at det er gaaet saaledes; thi da jeg ikke fik nogen Bestilling, begyndte jeg at udføre nogle Indlingsideer og kunde saaledes arbeide ret uforstyrret, og disse Værker her ere 4 Aars Arbeider.“ „Men Hr. Achtermann, har da Keiserinden af Rusland, som besøgte Dem for et Par Aar siden, intet kjøbt?“ — „Hun vilde,“ var Mesterens Svar, „hun vilde kjøbe den Statue der af den salige Somsfru Maria; den behagede hende overmaade godt, hun roste mig meget for den, kun Kronen paa Marias Hoved vilde ikke behage hende, og hun meente, at jeg burde tage den bort.

Men, vilde det ikke være Skade, naar Kronen maatte bort? Og da tænkte jeg ved mig selv: du har engang gjort hende som Himmeldronning, og som saadan maa hun have sin Krone, og du lader hende derfor beholde den, og hvem hun ikke behager med Kronen, behøver heller ikke at have hende uden Krone. Og derpaa svarede jeg den russiske Keiserinde: Kronen kan jeg ikke tage bort — og saa blev der intet af Kjøbet." Jeg maa tilstaae, at denne Fortælling gjorde mig Mesteren aldeles ærværdig, og har han end ikke handlet verdsligt klogt, saa har han dog gjort hvad der anstaaer en Konstner: ædel var Tanke og Beslutning.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ifølge sikkre Efterretninger hersker der Rolighed og Orden i Rom, og den evige Stads Befolkning har endnu ikke givet noget Tegn paa, at den er utilfreds med sin faderlige Herre. Alle Demonstrationer ved Dag og Nat hidrøre fra fremmed, betalt Pat, som absolut vil gjøre Spectakler. Bistnok er Paven aabenbar Skyld i al den italienske Ulykke og Forvirring; thi forlod blot Paven Rom, for maaskee at gaae til Sydhavssøerne, og overleverede den evige Stad tilligemed den katholske Kirke til Revolutionen, saa vilde „Kongeriget Italien“ være fix og færdigt, alle Bjerge vilde være jævne og alle Dale udfyldte. At han ikke gjør det, er jo den store Synd ved Aarhundredet. Men Lammet nede ved Bækken grumser Vandet for Ulven oppe ved Kilden og derfor maa Lammet ædes. Netop saaledes lyder den liberal-revolutionaire Verdens Logik. Efter som den selv kun støtter sig paa Forræderi, Løgn, Meened og hver Art Onsktab, vilde den altfor gjerne see den katholske Verdens Overhoved at ligne sig selv. Da kunde den udlee vor Herregud i Himlen. Men at Lammet trods alle Ulve endnu ikke er opædt, at man endnu ikke kan fuldbyrde Aarhundredets Heltegjerning imod den værgeløse Olding i Vaticanet i Rom, hvor ingen synlig Haand afværger den paatænkte Forbrydelse, — hvo vilde troe, at dette kunde forklares uden den gudomme- lige Magts synlige Indskydelse. Eller indgyder den milde, gode Pius IX, denne personificerede Kjærlighed og Tilgivelse, en saa stor Frygt, at selv de vilde Løver ikke vove at berøre ham, lige-

som engang Daniel i Løvekulen? I Sandhed, Paven i Rom er for Tiden et Skuespil for Verden, som vi ikke kjende Magen til. —

Kjøbenhavn. Ved Rhoner Foreningen „til Troens Udbredelse“ har Indtægten, som det sees af det for 1861 afslagte Regnskab, samme Aar beløbet sig til ikke mindre end 4,770,227 Frcs. (i A. 1860: 4,547,339 Frcs.), en Sum, som i Betragtning af Tidsforholdene, der endnu paa anden Maade lægge Beslag paa de troende Katholikers Offervillighed, altid maa kaldes betydelig. Mere end $1\frac{1}{2}$ Million Rigsdaler blive saaledes af denne Forening aarlig anvendte for Missionernes Diemed, og dog kan kun de mest paatrængende Fornødenheder blive tarveligt afhjulpne; mange Missionsmarker ligge brak af Mangel paa Penge, og deres Arbeidere lide Nød. Men hvad kan der ligge Katholiken mere paa Hjerte, end hans hellige Troes Udbredelse? Ville vi betragte, hvorledes Deeltagelsen har været i de enkelte Lande, saa finde vi atter Frankrig i første Række med 3,074,023 Frcs. (i A. 1860 med 2,997,547 Frcs.), altsaa med tre Fjerdedelen af hele Summen. De andre Lande kunne ikke engang tilnærmelsesviis sammenlignes hermed. Af disse maa Italien nævnes først, som trods sine ulykkelige Forholde, har bidraget den endnu altid betydelige Sum af 445,112 Frcs., medens det lille Belgien har bidraget 276,878 Frcs. Tyskland (med Undtagelse af Baiern og Østerrig) bidrog 261,760 Frcs, de brittiske Der 224,668 Frcs. De andre europæiske Lande komme mindre i Betragtning, omendstjøndt Nederlandene have indsendt 82,248 Frcs., Schweiz 51,596 Frcs. og Portugal 26,438 Frcs., medens det store Spanien kun har indsendt 19,266 Frcs. Men de troende Katholikers Offervillighed er allevegne stor; de betydelige Differentser kunne derfor kun tilskrives Mangelen paa almindelig Organisation. Af Landene udenfor Europa er kun endnu Nordamerika at omtale. — Blandt de tyske Diøcefer staaer Erkebispdommet Köln øverst med 103,281 Frcs. og slutter sig saaledes værdigen til Rhon med 286,300, Paris med 190,198 og Cambrai med 116,123 Frcs. De andre Bispdommer derimod staae, ligesom overhovedet alle europæiske Lande, tilbage for Frankrig. Efter Köln kommer Paderborn med 28,337 (1860: 24,868), Trier med 27,243, Kottenburg med 27,191, Münster med 22,258, Breslau med 15,789 og Osnabrück med 12,958 Frcs. Baiern og Østerrig have deres særegne Foreninger: Ludvigs- og Leopoldine-Foreningen. I mange Diøcefer gjøres ikke store Fremskridt. Man sammenligne Osnabrück med Breslau, 120,000 Diöcesanere med halvanden Million hine bidrage 12000, disse 15,000 Frcs.

— En Rundskrivelse af Biskoppen af Versailles, af Aaret 1857, giver følgende interessante Oversigt over den katholske Kirkes daværende Missionsarbejde:

„Hvad der gjør os Missionens Bærk frem for alt saa dyrebart det er Hensynet til den rige Velsignelse, der udbredes ved de frivillige Gaver. Begunstiget ved dette nye Middel til at udfolde sig, fremblomstrer det i Klostermurenes og i den fast ansatte Geistligheds Stjød fortsat spirende Kald til Apostelembedet med ny Kraft. Selskabet for de udenlandske Missioner, som i 1822 ikkun bestod af 22 Medlemmer, har for nærværende Tid 187; den hellige Lazarus' Congregation for Europa har hævet sig fra 13 til 200 Medlemmer. Flere end 780 Troesprædikere af Jesuiterordenen have taget deres Løb i alle Retninger af Jordkredsen, og medens den hellige Benedict's, den hellige Dominicus' og den hellige Franciscus' Sønner alle indtage deres forrige Stæde i Missionsarbejdet, opstaae nye Stiftelser, der med saadan Iver opoffre sig til det apostoliske Kald, at der vil komme Tider, i hvilke de ikke ville staae tilbage for de ældre Ordener i Berømmelse. Dertil høre Redemptoristerne, Passionisterne, Oblaterne fra Turin og fra Marseille, den hellige Franciscus af Sales' Præster, det hellige Korsets og Mailands Brødre, Præsterne af den hellige Lands og Marias hellige Hjertes Congregation, som især indvie sig til de Sortes Omvendelse; Maristerne og Picpus-Ordenen, som ved Siden af de engelske og spanske Benedictinere have valgt sig Oceaniens Zgrupper til Skuepladsen for deres Virksomhed.

Med Tilvæerten af Præstestabet ere ogsaa Bispædommerne forøgede. I det vidtstrakte China og de dertil nærgrændsende Lande vare i 1822 ikkun 10 apostoliske Vicariater; nu tæller man der 29. Midt under Forfølgelsens Trængsler have de kristne Menigheder i Tonkin og Cochinchina formeret sig og atter er ligesom i Christenhedens første Dage Martyrernes Blod bleven en frugtbar Udsæd for de nye Troende. Collegiet i Pulo-Benang med sine 130 Lærlinge er bleven en hellig Planteskole, hvori under europæiske Præsters Veiledning en talrig indvigt Clerus bliver dannet. Den Hongkong er forsynet med fromme Anstalter og midt i de folkerigste Stæder i Riget see Chineseerne med Forbauselse Frelsens Symbol paa vore Bedehuse. I Indien have, uagtet et haardnakket Schismaes Modstræben, de apostoliske Stridsmænd, hvis Rækker stedse udvide sig, fordoblet deres Anstængelser og en ny Inddeling af Provindserne har hævet de apostoliske Vicariaters Antal fra 6 til 18.

Vel have Mellemasiens Provindser ligeindtil de nærværende Dage modstaaet alle Forsøg; desuagtet tiltage rundt om ligesom i en Rjæde Missionerne, som strækte sig fra det røde indtil det kaspiske Hav, hvilke engang ville omspænde de nys-

nævnte Provindsfer. Uden, Bagdad, Mosul, Orsa, Diabekr, Marbin have ved Siden af de gamle Ordenshuse, som hæve sig op over deres Ruiner, oprettet nye. Capucinere, Carmeliter, Serviter, Dominicanere strømme til, for at tage disse Poster i Besiddelse. I Syrien, i Lilleasien og Palæstina have Missionairerne befæstet sig paan, og medens de ærværdige Fædre i det hellige Land altid troe hævde den Plads, hvilken de i 600 Aar have haft ved Frelserens Grav og som ingen mennefskelig Magt er istand til at fravryste dem, omgiver en talrig Geistlighed Patriarchatet i Jerusalem og den hellige Polykarps Bispestol; begge bispoppelige Sæder ere blevne gjenoprettede paa den hæderligste Maade. I Nazareth, Beirut, Antura, Ghazir og Aleppo ere der opstaaet Skoler, hvis Bestemmelse det er under duelige Læreres Veiledning at give Uvidenheden, denne Kjetteriets og Schismaets saa mægtige Støtte, Banesaaret.

I Afrika var Korsets Tegn kun plantet saa Steder før 1622. Udenfor Alexandria, Cairo, Tunis og Tripolis havde der ikke viist sig det mindste Glimt af Haab. De portugisiske Anstalter i Congo og Mozambique havde allerede for længe siden tabt deres Vidskraft; Colonisterne paa det gode Haabs Forbjerg vare berøvede al aandelig Bistand; Vildfarelse, Overtro og Schisma var næsten allevegne det Seircende. Nu ere der i de samme Landstrækninger, fra hvilke al christelig Sandhed for en lang Tid syntes banlyst, 14 nye Bispeddømmer eller Vicariater oprettede. Ruinerne i Hippo have med Jubel hilset den hellige Augustinus' Efterfølgere. Negerne i Overægypten og Guinea have lyttet til de katholske Præsters Nøst. I Isle de France, Bourbon, paa Cap, i Georgetown, i Natal ere der blevne indsatte nye Biskopper; ogsaa Madagascar og St. Helena have deres Apostle. For Abessinien's Folkfærd opgaaer et Æs; de erkjende det Falske i den Lære, der allerede i Aarhundreder skiller dem fra Kirken. Heltemodige Missionairer stige op ad Nilstrømmen og forkynde paa begge Sider af Floden Frelsens Ord. Andre drage gennem Orkenens Sandstletter, for at føre de vildfarende Paar tilbage til Stien, fast bestemte paa at trænge ind til det Underste af det endnu saa ubekjendte Afrika, uagtet alle de Farer, som true, og trods den glødende, let bortrivende Solhede.

I Nordamerika var i 1822 Quebec det eneste Stift i de engelske Colonier; nu tæller man der 13 Bispeddømmer eller apostoliske Vicariater. Paa samme Tid var der i de vidtstrakte Stepper, som strække sig fra Vancouverøen til Hudsonsbugten, ikke en eneste Præst; nu gives der 6 Bispeddømmer. Saa hurtig var Evangeliet's Fremstridt, at allerede for den første Udsending, som havde nedjat sig der, Kirkens Grændser have uvidet sig i 600 Miles Omkreds. I Brittaniens sydlige Besiddelser

ere Vicariaterne i Jamaica, Guiana og Antillerne blevne understøttede ved Troens Arbejde. Disse Missioner, der i Aaret 1822 havde 12 Geistlige, tælle for nærværende Tid 90 og indbefatter en Befolkning af 200,000 Sjæle. Et ikke ringere Resultat love de to Vicariater Surinam og Curacao. Den katholske Kirke i de forenede Stater havde i Aaret 1822 ikke flere end 5 Bispedømmer og deres Templer vare for største Deel ikke andet end fattige Hytter. Nu blive de syv Kirkeprovindser i Unionen forvaltede af 43 Erkebiskopper og Biskopper. I Aaret 1822 kunde man neppe finde 200 Præster; nu udgjøre de et Antal af 1800. Overalt beklædes Unionens Forbund med Seminarier, Collegier, Vaisenhuse, Klostre og Kirker, hvilke, om de end ikke ere pragtfuldt udsmykkede, dog idetmindste hyde Rum nok for at indeslutte en talrig Folkemængde. Efter den sidste Beregning beløber Antallet af Opdragelses- og Velgjørenheds-Anstalter sig til mere en 650 og Behufenes Antal til 2800*). To Millioner Troende staae under de katholske Hyrders Styrelse. Medens berømte Præster samle de fra Troen Affaldne i de ved Havets Bredder beliggende Stæder, lyder Evangeliets Stemme midt iblandt de vilde Beboere af Klippebjergene, og om det i Texas, Oregon, Californien og Ny-Mexico henplantede Troesbanner trænge sig de mange Udblendinge, der fra alle Sider strømme til disse rige og udstrakte Egne.

„Vi ville endnu kun vende Blikket til Oceaniens Missioner. I Aaret 1822 syntes Australien ikke at fortjene nogen anden Bestemmelse, end at tjene Storbritanniens Forbrydere til Tugthuus; man kunde hverken finde Alter eller Præster i disse umaadelige Provindser. Itkun de hollandske Besiddelser vare hist og her beboede af Katholiker; de øvrige Der, med Undtagelse af Manilla, som staaer under Spaniens Overherredømme, frembød intet andet end barbariske Folk og fjendtlige Kyster. Nu er Sidney havet til en Metropol, hvis Omraade strækker sig over fire Bispedømmer. Syv andre Diøceser eller Vicariater findes nu paa Sandwichsøerne, paa Gambier og Marquises, Wallis, Ny-Caledonien og Ny-Seeland. Omtrent 170 Præster udrette Gjerningen i de nærværende Sogne, der allerede omfatte 180,000 nylig Omvendte.“

Hamborg. Særdeles glædelig er den Deeltagelse, som Medlemmerne af den katholske Menighed skjenke det ny oprettede katholske Vaisenhuus. Derved er det blevet muligt at optage 15 Vørn, som nu modtage deres Opdragelse under den

*) Nu i Aaret 1862 derimod 6000 Kirker og Capeller og omtrent 4 Millioner Katholiker.

oplivende Indflydelse af den katolske Tro og Kjærlighed. Erkehertuginde Sophie, Keiseren af Østerrigs Moder, har oversendt Baisenhuset en Gave af 250 Gylden. Atter et Vidnesbyrd om den Edelmødighed og Deeltagelse, hvormed de ædle Medlemmer af den østerrigske Keiserfamilie søge at fremme katolske Diemed.

Italien. (Passaglia's Bestræbelser for at hidføre et Schisma.) Ifølge en Correspondance til „Desterr. Volksfreund“ fra det Venetianske, synes Passaglia virkelig at have i Sinde at hidføre et Schisma i Italien, sandsynlig for i denne nye Kirke i høistegen Person at spille en Antipades Rolle. Til dette Diemed blive Adresser til ham foranledigede af ham selv, i hvilke Underskriverne ydmygt bede den h. Fader om at gjøre Afkald paa det verdslige Herredømme til Bedste for Religionen og Fædrelandet. Tillige insinueredes ogsaa i disse Adresser, at han ikke skulde tage Hensyn til Biskoppernes Beslutninger, Hyrdebrevne og Lærdomme. Disse Adresser blive forelagte alle Præster i hele Italien, endog i det Venetianske, til Underskrift. Mange have maaskee underskrevet frivilligen, men andre kun af Frygt og blendede ved Løfter og skuffede ved falske Illusioner. Forsynede med disse Underskrifter, ankom Adresserne til Passaglia's Leir. Og nu Jubel over Jubel! Han skyndte sig med at offentliggjøre Navnene paa de underskrevne Præster i Nr. 22, 23, 24 og 25 af sit Blad Mediatore i lange Lister (de fylde 6 Folio-Sider), for at gjøre Verden begribeligt, at ogsaa den italienske Geistlighed har udtalt den moralske Dødsdom over Paven's timelige Herredømme. Men hvad er nogle Hundrede imod det uhyre Fleertal af Præster, som ikke have underskrevet! Armonia i Turin, som ikke tager Alt for god Mønt, hvad der staaer i Passaglia's Mediatore, troede ikke at kunne gjøre noget Bedre, end ogsaa at optage Navnene paa de passaglianske Adresse-Underskrivere i sine Spalter, og har aftrykt dem ordret i to Bilag. Og o korte Jubel i Passaglia's Leir! — Nu viser det sig, at mange Præster aldeles ikke have underskrevet disse Adresser, at nogle have været tvungne dertil og andre skuffede og uvidende om Adressernes Indhold, og Alle disse fremkomme nu med Protester, Gjenkaldelser og Moderklæringer imod Passaglia's Adresser. Og Antallet af de foretagne Adresse-Underskrivere bliver altid mindre.

China. Biskoppen af Canton, Msgr. Guillemin, beretter om Tilstandene i denne Stad Følgende: „Bed den Frihed og Bestyttelse, som vi ser Tiden nyde, blive vore Resultater altid betydeligere og vigtigere. I Aaret 1859 talte vi 234 Daabe af voksne Hæbninger, i 1860 steg deres Antal til 364, og i

1861 talte vi 542, saa at hele Antallet af de Nyombvendte i de tre sidste Aar har beløbet sig til 1139. Fra alle Sider reise vore Capeller sig, simple og bestedne som i Christendommens første Tider, men tilstræffelige for at optage de Troende og ligesom at rodfæste den katholske Tro i dette Lauds Forbund. Mest beskæftiger os nu Bygningen af vor Kirke i Canton selv, som vi haabe at være færdige med om fire Aar, hvis de Penge, som Keiseren har lovet os, ankomme regelmæssigen. Ved denne Leilighed kan jeg ikke forbigaae Hr. de Bourboulon's (fransk Minister i China) Navn med Takshed, da vi ved ham have erhholdt den store Plads, paa hvilken Kirken bliver bygget. Ligeledes have vi ved hans Mellemkomst faaet som Erstatning for de Kirkebygninger, som vi tidligere eiede i Provindsen, et smukt, omfangsrigt Terrain, hvor vi ville bygge et Hus for europæiske Søstre, hvorved vi blive satte i Stand til betydelig at lette „den h. Barnoms Værk“. Og saa de andre Missioner skyldes Hr. de Bourboulon's Fromhed meget. Han er nu vendt tilbage til Europa.

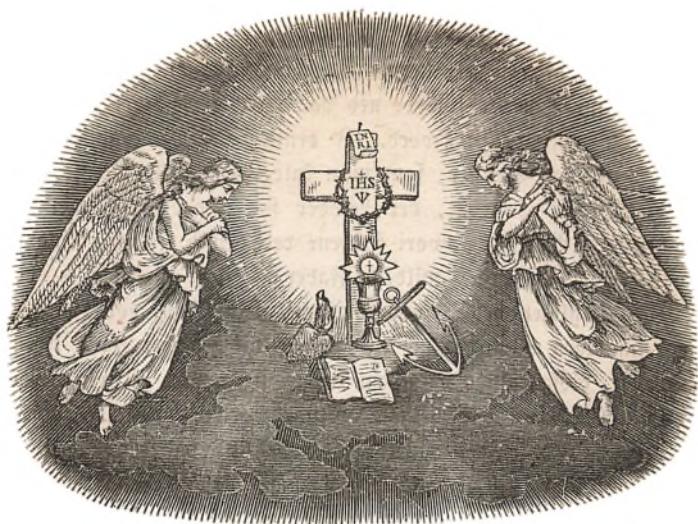
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 21. September. — 15. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Broderskabs Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 28. September. — 16. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katekisation.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 6 (Torsdag, Torsdag og Lørdag i Sect. Josephsøstrenes Huuscapel paa Tolddodveien) 7, 8¹/₄; om Torsdagen sidste h. Messe med Udsilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirkehidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. U. Blankesteinet**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladre; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 s.

Kjøbenhavn.

E. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 20.

Søndagen den 5te October.

1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Paderborn. Frankrig. Italien. Neapel. Constantinopel. Nordamerika.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Pr. Med Præfationen begynde nu ogsaa hine Bønner, som høre til den anden Hoveddeel af den h. Mæsse, til Forvandlingen. Præsten opløfter sine Dine og Hænder til Himmelen, ligesom til Grindring om, at han nu staaer i Begreb med at træde hen til den Almægtiges Throne. Men i Bevidstheden om

sin Uværdighed til at nærme sig Guds Majestæt, lægger han derpaa sine Hænder foldede ned paa Alteret og bøier med nedslagne Dine dybt sit Hoved. I denne Stilling begynder han hiin Række af Bønner, som man kalder den stille Messe, eller i Kirkesproget Canon, der betyder saa meget som Regel eller forestrevent Bøn, og hvori Ordene ved den h. Forvandling ere indflettede. „Derfor, mildeste Fader — siger Præsten — bede vi Dig hønligen ved Jesum Christum, Din Søn, vor Herre, at Du naadigen vil annamme og velsigne disse Gaver, disse Frembærrelser, disse hellige og ubesmittede Offere, som vi bringe Dig, fornemmelig for Din hellige, katholske Kirke, paa det at Du vil bevare den i Fred og Enighed, beskytte og regjere den paa den hele Jord, tilligemed Din Tjener, vor Pave N. og vor Biskop N. og alle rettroende Bekjendere og Dyrkere af den katholske og apostoliske Tro. Ihukom, o Herre, dine Tjenere og Tjenerinder N. N. (her beder Præsten sagte for hine Levende, som han især vil bede for, hvorfor ogsaa denne Bøn kaldes Memento for de Levende), og alle Tilstedeværende, hvis Tro og Andagt Du tjender, for hvem vi offre, eller som frembære dette Priis-Offert for dem selv og alle deres, for deres Sjæles Gjenløsning, for deres forjættede Frelse og Redning, og som frembære deres Bøfter for Dig, deres evige levende og sande Gud. Vi som staae i Samfund med Dine Helgener, ville ogsaa nu ære Mindet i Særdeleshed af den altid priisværdige og ubesmittede Jomfru Maria, vor Gud og Frelser Jesu Christi Moder, saavel som af alle hellige Apostle og Martyrer, Petrus og Paulus, Andreas, Jacobus (den Elde), Johannes, Thomas, Jacobus (den Yngre), Philippus, Bartholomæus, Matthæus, Simon og Thaddæus, Vinus, Cletus, Clemens, Kistus, Cornelius, Chprianus, Laurentius, Chrysostrimus, Johannes og Paulus, Cosmas og Damianus og alle Dine Hellige; forund, at vi ved deres Fortjenester og Bønner i alle Anliggender nyde din hjælperige Beskyttelse, ved den samme Christum, vor Herre.“

Simon. Hvorfor blive netop disse Helgener nævnte her tilligemed Apostlene?

Pr. I de ældste Christne Tider var det Brug i Canon,

b. e. i denne Bøn, at nævne alle deres Navne, som i en christelig Menighed (f. Ex. Rom) havde hengivet deres Liv som Martyrer for Troen; dette kunde nu, da disses Tal tiltog, rigtignok ikke fortsættes saaledes, og saa bibeholdt man da deres Navne, som i de allerførste Tider havde tilkæmpet sig Martyrdommens Krone og som i den romerske Kirke pleiede at blive nævnte under den h. Messse, fordi ogsaa den Messsebog, som vi bruge, oprindelig brugtes i den romerske Kirke. Sine Helgener ere imidlertid ikke alle nævnte her, og i Bønnerne efter Forvandlingen ville I endnu høre andre Navne. — Efterat Præsten hidindtil fordetmeste har bedet med udstrakte Hænder, lægger han dem nu over Kalken og Hostien. Det er den gamle Maade, paa hvilken man pleiede at velsigne en Ting. Men tillige erindrer denne Ceremonie om en Skik i det gamle Testamente: der maatte nemlig Isøderne hvergang først lægge Hænderne paa Offerdyret, førend de overgave Præsten det til Slagtning; og denne Haandspaalæggelse skulde tilkjendegive, at den Dffrende vel var forpligtet til at ofre sit eget Blod og Liv for sine Synder, men at han imidlertid i sit Sted offrede Herren dette Offerdyr, som han lagde sine Hænder paa. Saaledes udtrykker nu ogsaa Præstens Haandspaalæggelse over Kalken og Hostien paa en billedlig Maade, at al menneskelig Gyldestgjørelse ikke er tilstrækkelig til at tilfredsstille Guds fornærmede Retfærdighed, og at den Almægtige derfor maa antage Sin menneskeblevne Søns Kjød og Blod som Soneoffer og Løsepenge for Verdens Synder. Præsten siger derved: Endnu engang bede vi Dig, at Du forsonet vil modtage dette Offer, som vi, Dine Tjenere og hele Din Menighed frembære for Dig; og at Du vil lede vore Dage i Din Fred, og frelse os fra den evige Fordømmelse og lade os vorde talte med i dine Udvalgtes Skare. Ved Christum, vor Herre, Amen." Derpaa vedbliver han: „Lad dette Offer, o Gud, være velsignet, indviet, gyldigt, fuldkomment og behageligt, paa det at det maa blive for os til Din elskede Søns, vor Herre Jesu Christi Legeme og Blod." Under denne Bøn velsigner Præsten med gjentagne Korstegn de hellige Dffergaver, og nu gjør han sig færdig til at fuldbyrde den h. Forvandling.

Ligesom engang Frelseren gjorde det, saaledes tager ogsaa han Brødet, velsigner det, efterat han har hævet sine Dine til Himmelen, og siger derved: „Han, Som Dagen før Sin Videlse tog Brødet i Sine hellige og høiarværdige Hænder, opløstede Sine Dine til Himmelen til Dig, Gud, Hans almægtige Fader, takkede Dig, velsignede, brød det og gav det til Sine Disciple, sigende: Tager og æder Alle deraf, thi dette er Mit Legeme. Ligesaa tog han efter Nadveren ogsaa denne hellige Kalk i Sine hellige og ærværdige Hænder, takkede Dig atter, velsignede den og gav den til Sine Disciple, sigende: Tager og drikker Alle deraf, thi denne er Mit Blods, det nye og evige Testaments Kalk — Troens Hemmelighed — som skal udgives for eder og for Mange til Syndernes Forladelse. Saa ofte I gjøre dette, gjører det til Min Ihukommelse.“

Simon. Her opløfter nu Præsten den h. Hostie og det h. Blod?

Pr. Han gjør dette, efterat han selv har knælet ned for det og beviist det sin Tilbedelse, for ogsaa at indbyde og opfordre de tilstedeværende Troende til at tilbede og hylde det allerhelligste Alterens Sacramente. — Præsten beder nu videre: „Ehdige imod denne Befaling (nemlig at fuldbyrde det h. Offer til Frelserens Ihukommelse) ihukomme vi, Dine Tjenere og hele Dit udvalgte Folk, saavel samme Jesu Christi, Din Søns, vor Herres salige Videlse, som ogsaa Hans Opstandelse fra de Døde og Hans herlige Himmelfart, og vi frembære for Din uendelige Majestæt af Dine egne Goder og Gaver et reent Offer, et helligt Offer, et ubesmattet Offer, det evige Livs h. Brød og den evige Frelses Kalk. Værdiges med naabigt og mildt Afsyn at skue ned herpaa og lad det være Dig velbehageligt, ligesom Du værdiges med Velbehag at modtage Abels, Din retfærdige Tjeners Offer, og Abrahams, vor Patriarchs Offer, og hvad Din Ypperstepræst Melchisedech frembar, det hellige Offer, den ubesmattede Hostie. I Ydmyghed bede vi, almægtige Gud, til Dig! lad dette ved Din hellige Engels Hænder frembæres paa Dit h. Alter for Din guddommelige Majestæts Afsyn, for at

vi, saa Mange, der komme til dette Alter og annamme Din Søns høihellige Legeme og Blod, maae blive opfyldte med al himmelsk Velsignelse og Naade ved den samme Christum, vor Herre. Amen." Nu følger Memento, eller Forbønnen for de Afdøde, med de Ord: „Husk om ogsaa, o Herre, dine Tjenere og Tjenerinder, som ere gaaede forud for os med Troens Tegn, og sove i Fredens Slummer. Dem, o Herre, og Alle, som hvile i Christo, forund, vi bede Dig, Vederqvælgelses, Ushets og Fredens Volig, ved den samme Christum, vor Herre." Oprindelig bleve ved dette Sted i den h. Messse Navnene paa de Afdøde, for hvem der skulde bedes, oplæste høit, og denne Oplæsning af Navnene gjaaldt tillige som en Erklæring om, at de Nævnte vare døde i Fred med Kirken og i de Troendes Samfund; derfor bleve heller ikke Brangtroende og Excommunicerede indførte i disse Rister, og var dette steet ved en Forseelse, bleve de atter udslettede. Og selv endnu er det vel tilladt udenfor den h. Messse at bede for saadanne Afdøde, som ikke have tilhørt den katholske Kirke, men ikke at frembære det h. Messseoffer for dem, eller nævne deres Navne under samme. — For de levende Tilstedeværende vedbliver nu Præsten at bede: „Ogsaa os, Dine syndige Tjenere, som haabe paa Din Barmhjerlighedens Storhed, værdises Du at give nogen Andeel i Dine h. Apostles og Martyrers Samfund: med Johannes, Stephanus, Mathias, Barnabas, Ignatius, Alexander, Marcellinus, Petrus, Felicitas, Perpetua, Agatha, Lucia, Agnes, Cæcilia, Anastasia og alle Dine Hellige; optag os i deres Samfund, ikke efter vor Fortjeneste, men formedelst Din Barmhjerlighedens Skat, ved Christum, vor Herre, ved Hvem Du altid staber, helliggjør, opliver og velsigner alt det Gode og tildelev os det. Ved Ham og med Ham og i Ham har Du, Gud, almægtige Fader, i den Helligaands Eenhed al Ære og Herlighed — fra Evighed til Evighed." Disse sidste Ord, som Præsten siger eller synger høit, medens han har bedet alt det Forvegaende sagte, tjene nu ogsaa Folket til Tegn paa, at han er til Ende med Canon eller den stille Messse, og Altertjenerne svare med Amen, for i Folkets Navn at stadfæste Præstens Bøn. Nu beder Præsten endnu

høit Herrens Bøn, af hvilken den sidste Bøn „frels os fra det Døde“ bliver sunget af Folket, eller fremsagt ved Altertjenerne; og disse Ord give Anledning til endnu at tilføie en anden kort Bøn: „Ja, Herre — saaledes lyder den — vi bede Dig om, at befrie os fra alle forbigangne, nærværende og tilkommende Under, og ved Forbønnen af den salige og hæderfornede Sønfru og Guds Moder Maria, ligesom ved Forbønnen af Dine hh. Apostle Petrus og Paulus og Andreas og alle Hellige, forund os naadigen Fred i vort Livs Dage, paa det at vi understøttede ved din Godheds Rigdom, altid maae være befriede fra Synd og sikke for al Trængsel, ved den samme Jesum Christum, Din Søn, Som lever og regjerer med Dig i den Helligaands Eenhed, Gud fra Ewigheid til Ewigheid. Amen.“ Dermed ender den anden Hoveddeel af den h. Messe, nemlig Forvandlingen, saavel som de Bønner, som gaae forud for og følge efter samme, og i hvilke vi bede den paa Alteret nærværende Forløser, og for Hans Skyld den himmelske Fader om Naade og Hjelp for alle vore Anliggender.

Her taug Præsten en Tidlang med Forsæt, for at unde sine Tilhørere en Smule Hvile, for at de kunde høre det Følgende med desto større Opmærksomhed. Dette Ophold benyttede de til at forlange endnu nogle Forklaringer over hvad de havde hørt. Een vilde gjerne vide hvad Ringningen ved Sanctus, ved Betsignelsen af Brødet og Vinen, ved Forvandlingen og før Communionen havde at bethyde.

Pr. Den tjener til at gjøre de forsamlede Troende opmærksomme paa den hellige Handling; ved Sanctus: fordi den stille Messe begynder her; ved Betsignelsen af Dffergaverne: fordi Forvandlingens Dieblik allerede er nær; ved selve Forvandlingen: for at opfordre de Tilstedeværende til at tilbede det allerhelligste Sacramente; og endelig før Præstens Communion: for at de i det Mindste i Anden skulle forene sig med ham, og ogsaa holde sig beredte til virkelig at modtage den h. Communion af hans Hænder, saaledes som det forðum stete næsten af alle de Tilstedeværende. Saaledes ringer man ogsaa med Klofken under Forvandlingen, for at opfordre Arbejderne paa Mar-

ken, Vandrerne paa Landeveiene og de Syge i deres Værelser til at forene deres Hjertes og Tanker med de Bedende i Kirken og til at hylde den i dette Dieblif paa Alteret nærværende guddommelige Trefser ved at opvække en sand Tro og en levende Kjærlighed og Taknemmelighed.

En Anden syntes, at det vilde være meget smukt, naar disse Bønner fra Sanctus indtil Pater noster bleve fremsagte høit, eller ogsaa bleve forelæste paa Dansk, for at ogsaa alle de Troende kunde tage Deel i dem.

Pr. Det er nok, naar den christelige Menighed i Aanden forener sig med Præsten, og naar alle Tilstedeværende ere opfyldte af det samme Sindelag og de samme Følelser, der ogsaa bejjæle ham ved Alteret. At dette skeer, dertil sigter den Psalme, som I synge efter Forvandlingen. Hvorledes lyder den — Simon! du kan den jo udenad?

Simon. See Fader fra Din høie Zone,
 See til vort Alter naaderig,
 Vi bære til Din Almagts throne
 Din Søn som Dffer frem for Dig!
 I Jesu Navn vi Dig paakalde,
 Og minde Dig om hvad han leed;
 Han med Sin Død erhverved' Alle
 Din Naade og Sin Herlighed.

Ja Jesus Christus har hengivet
 Sig Selv for Alle og Enhver;
 Og, at vi kunne arve Livet,
 Han steds jo vor Talsmand er.
 Min Jesus! gjerne her i Livet
 Jeg vandre vil den snevre Bei,
 Naar blot den Naade, Du har givet
 Ds Alle, jeg forskjertser ei!

Pr. I see, at Indholdet af denne Psalme ganske stemmer overeens med Meningen af de Bønner, som Præsten beder efter Forvandlingen; ogsaa hvad der bliver sjunget til Agnus Dei, hører endnu hertil:

Fromme Lam, som Verdens Synder
 For os Alle, Alle har,
 Giv, at jeg et Liv begynder,
 Som Din store Naade har!
 See min Graad og Angersmerter,
 Herre Jesu, vær mig god!
 Rens mit syndefulde Hjerte
 I Dit dyrebare Blod.

(Fortsætted.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom, 2. Sept. Den h. Fader er vel og munter. Naar man siger, at det pavelige Hof, efter Pariserens Sprog i de officieuse Journaler, snart hengiver sig til de skønneste Forhaabninger, snart henfalder i Modløshed og Sorg — saa er det virkelig latterligt. Mennefsord gjælde lidet for Paver som Pius IX., som har til Valgsprog: „Min Hjelp kommer fra Herren“, for Pius IX., som paa alle de ham givne Forstikringer, at Kirkestaten vil blive garanteret som den er, ikke har havt andet Svar, end at vise hen paa — Crucifixet.

Kjøbenhavn. Hvorledes Pius IX. var forudvidende om Plændringen af den h. Stol. At Tilintetgjørelsen af Pavens verdslige Herredømme allerede var aftalt før den italienske Krig i 1859, er som bekendt en offentlig Hemmelighed. Pius IX. kjendte allerede i A. 1857 den ugudelige Plan og dens nær forestaaende Udførelse, jaaledes som vi nu erfare det af hans egen Mund. Advocat Casoni i Bologna, en ung Skribent, som har helliget Kirkens Sag sin Pen, udgav for ikke længe siden i Bologna en Brochure under Titelen: „Rom og Paris“, i hvilken han meddeler adskillige Samtaler, som han har havt i Rom og Paris med berømte Personer om Italiens nærværende Stilling. En Yttring af Thiers om Pavens verdslige Magt meddele vi under Rubriken Frankrig. I en Samtale med Pius IX. lader Forfatteren den h. Fader sige Følgende: „Da jeg i 1857 var i Bologna havde jeg i San Michele i Bosco en lang Samtale med een af hine Per-

soner, som høre til de liberaleste i Deres Stad. Hele vor Samtale dreiede sig om disse velsignede Reformers og deres Nødvendighed. Han holdt ganske særdeles paa, at jeg skulde lade den Forsatning, som jeg gav i A. 1848, atter træde i Kraft, og slutte mig til Piemont, for at befrie Italien for de Fremmede. Under disse Betingelser vilde Bologna og Legationerne være tilfredse og det saakaldte liberale Partiers Tilslutning til min Regjering vilde da være oprigtigere og inderligere. Jeg svarede ham, at hele Verden vidste, at jeg ikke var nogen Fjende af Reformers og at jeg ikke for enhver Priis var imod det constitutionelle Regjeringsystem. Men det er ikke Reformers og ikke en Constitution man vil have af mig. Man forlanger hvad jeg ikke kan tilstaae; man vil have min hele Stat: man forlanger, at jeg fuldstændig skal gjøre Afkald paa den h. Stols verdslige Magt. Ganske nøiagtige Efterretninger, sagde jeg til min Omvender, sætte mig i Stand til at sige Dem, at i . . . og i . . . er Tabet af de fire Legationer og senere af Resten af min Stat allerede besluttet. Jeg vil fremdeles sige Dem, tilføiede jeg, og viste ham et høist mærkværdigt Document, at der i . . . allerede har dannet sig et Selskab i dette Diemed, som har sine Forgreninger i Bologna og selv i Rom. Dets Diemed er Udførelsen af en Plan, udtænkt af dem, som i nærværende Moment besidder en stor Magt i Europa, og der vil ikke hengaae to Aar, førend denne Plan vil blive bragt i Udførelse, hvis ikke Gud den Barmhertige paa overordentlig Naade vil bistaae Kirken og dens Overhoved. Jeg sagde ham derpaa med Bestemthed, at jeg, da man forlangte Concessioner af mig, hverken kunde eller turde tilstaae dem, da man af samme vilde gjøre et Vaaben imod mig, for at bekæmpe mig og fordærve mig samt mit Folk. Det kan vel være, sagde herpaa Pius IX. men Betoning, at jeg bliver Revolutionens Offer; men jeg vil aldrig være dens Medskyldige. De veed, hvad der siden er skeet, og de kan forudsæe, hvad der endnu vil skee. Jeg var en Prophet -- dog hvad siger jeg en Prophet! Jeg var en simpel Chronist af Kjendsgjerningerne, som uundgaaelig maatte finde Sted, og fra den Tid vidste jeg, hvorledes og naar og hvor og af hvem de maatte opfyldes. Jeg tilstaaer dog, at jeg havde nogen Tillid til de Franskes Keiser. Jeg vilde forbause Verden og maaskee Keiseren selv, naar jeg vilde sige Alt, naar jeg vilde gjøre Verden begribeligt, hvorledes man har behandlet mig. Men jeg vilde for enhver Priis opfylde min Pligt. De kalde mig haardnakket — jeg veed det, og dog har jeg drevet Estergivenheden til en Grad, som vel Ingen vilde have gjort. Jeg optog imødekommende de Forslag, især Frankrigs, som bleve gjorte mig til en fredelig Løsning af de opstaaede Tvistigheder, og da Projectet til en

italienſt Conföderation blev forelagt mig efter Freden til Villafranca, ſaa antog jeg det ikke alene i Principet, men jeg antog alle Betingelſer med Undtagelſe af en eneste. Keiſeren erkjendte den rettlige Grund til min Vægning, og trængte ikke videre ind paa mig. De har ſeet, hvad denne min Antagelſe har nyttet; jeg har miſtet Legationerne, og Markerne og Umbrien bleve mig fratagne, og dog havde jeg det høitidelige Løfte, at jeg ikke ſkulde miſte en Tomme Land.“ — Turiner Armonia tilføjer ved dette Pius IX.'s Selvforsvar de meget ſigende Ord: „Sa, Revolutionen kan gjøre Pius IX. til ſit Offer, men aldrig til ſin Legebald og Medſtyldige. Men vi kjende Souveræner, der, eſterat de have været Revolutionens Medſtyldige og Spillebold, ganſte ſikkert ville blive dens Offer.“

Paderborn. Den 9. j. M. indtraf den høiærværdige Biſkop af Paderborn til Calbe a. d. Saale med Eftermiddagſtoget fra Magdeburg, for den følgende Dag at udele Confirmationens h. Sacramente i vor i 4 Aar beſtaaende Menighed, ſom nu ſkal ophøies til et ſelvtændigt Miſſions-Sogn. Der indſandt ſig i det Hele 178 Confirmationer, af hvilke 97 fra Colbe og nærmefte Omgiwelse, 22 fra Eöthen og 60 fra Bernburg. — I tre hundrede Aar havde vor Stad, Erkebiſkoppernes tidligere Reſidens, ikke ſeet en ſaadan Feſt, og man havde derfor opbudt Alt for at gjøre den ſaa høitidelig ſom muligt. Paa Banegaarden blev Hs. Høiærværdighed førſt modtagen af Kirkens Forſtanderſtab og indført i Staden. Foran det Huus, i hvilket vor Bedefal befinder ſig, modtoges han med en kort men hjertelig Tale af vor Sjæleſørger, Miſſions-Vicar Sauer, omgiven af Skolebørnene og nogle Geiſtlige. Derpaa begav Biſkoppen ſig til vor feſtligt ſmykkede Bedefal, holdt en kort Tale til den forſamlede Menighed angaaende Niemedet med hans Ankomſt og meddeelte derpaa den biſkoppelige Beſignelſe. Den næſte Morgen henimod Kl. 8 blev den høie Kirkefyre, omgiven af 8 fremmede Geiſtlige, ſom havde indfundet ſig til Feſten, i et feſtligt Døg afhentet fra ſin Bolig og paa ſamme Maade ledsaget tilbage efter endt Gudſtjenefte. Omendſkjøndt Toget maatte paſſere gjennem en tæt Menneſkemaffe, herſkede der dog den ſtørſte Rolighed og Alle blottede ærefrygtsfuldt deres Hoved. Den høitidelige Pontificalmeſſe og Biſkoppens i Sandhed mønſterværdige Tale over Themaet: „Frygter Gud og holder Hans Bud!“ gjorde et mægtigt Indtryk paa Alle, navnlig paa de talrigt tilſtedeværende Proteſtanter. Noget ſaadant havde de hidindtil hverken hørt eller ſeet, og heller ikke havde de troet at finde i vor elſkede Overhyrde en ſaa venlig og elſtelig Perſonlighed. Som af een Mund høres man nu at ſige: For en ſaadan Mand, ſom ſaaledes forſtaaer at vinde Hjerterne,

maa man have al mulig Agtelse. Et festligt Middagsmaaltid, i hvilket ogsaa Stadens høiere Embedsmænd toge Deel, endte den stjerne, for os uforglemmelige Fæst, og med tilfreds, ja rørt Hjerte forlod den høie Kirkeslyste vor Midte, efterat den paa Vanegaarden forsamlede talrige Mængde, forstørstedelen Protestanter, havde bragt ham et tre Gange begejstret „Hoch“. Viiselig vil denne store Fæst blive til stor Veljægnelse for vor unge katholske Menighed; næsten 300 Personer modtoges paa denne Dag den h. Nadvere. Vi Katholiker føle os derved paany styrkede og vederbøvede i vor h. Tro og vore protestantiske Medborgeres tolerante Sindelag vil viiselig nu altid tage mere til.

Frankrig. Thiers om Pavenes verdslige Magt. Thiers, den berømte Minister under Louis Philipp, modtog nylig et Besøg af Advocat Casani fra Bologna, hvis Skrift: Rom og Paris vi ovenfor have omtalt. Som Casani beretter i hui Brochure, udtrede Thiers sig ved denne Leilighed saaledes: „I Frankrig ere ikke alene Biskopperne, Geistligheden og Katholikerne uden Undtagelse for Pave-Kongen, men alle oplyste Personer ere uden Hensyn til deres politiske Meninger og religiøse Tro ligeledes for ham. Alle forstandige Folk i Frankrig acceptere og respectere Kirken som en sædelig god og historisk beundringsværdig Kjendsgjerning. De acceptere og respectere dens verdslige Magt, som et Factum, der ikke alene er nødvendigt for Kirken, men ogsaa absolut og politisk nødvendigt for Europa og hele Verden. Alle Mennesker, som endnu begribe Vigtigheden og Nødvendigheden af Autoritetens Princip, ere fuldstændig overbeviste om, at den eneste Basis, paa hvilken Orden i Europa kan fast begrundes, for Tiden er Pavenes verdslige Magt, og alle stemme overeens i, at uden den er ingen Throne mere mulig i Verden, og at, naar denne begynder at styrte sammen, ethvert virksomt Princip for Orden og Autoritet nødvendig maa forsvinde med den. Deraf kommer det, at Alle, som ikke ere katholske og i Ordets strenge Forstand conservative, nære en saa høi Agtelse for denne beundringsværdige Indretning, og understøtte, saavidt som de formaae, den regjerende Pave, der med saa meget Mod forsvare sig og holder sig opreist. Dette er det sidste Redningsanker, som levnes dem, der have en politisk Overbeviisning og en religiøs Tro. I Henseende til dette Punkt kan og tør Frankrig ikke lade Verden i Tvivl om sine Tanker og det har aabent erklæret sig for Pave-Kongen, og man maa vide, at dets bedste Intelligenter, dets bedste Borgere, dets mest udmærkede Mænd altid vare for Pave-Kongen uden Hensyn til det Parti, som de tilhørte; de

ville begunstige og forsvare en saa ædel og hellig Sag med alle mulige Midler."

— Bispedømmet Algier vil med den h. Faders Sanction blive hævet til et Erkebispedømme; de nye Bispedømmer Constantin og Oran, som skulle grundes, skulle underordnes samme.

— 3 forstjellige Diocesser have fornylig de til Exercitierne forsamlede Præster i Adresser til deres Biskopper tilkjendegivet at de tiltræde Adressen til den h. Fader. Den Erkebiskoppen i Rennes (i Bretagne) overrakte Adresse talte mere end 600 og den til Erkebiskoppen af Bourges mere end 170 Under-
skrifter.

Italien. „Rom eller Døden" — var den Løsen, som forsamlede alle Landes urolige Hoveder under Garibaldi's Fører, for at erobre Rom for Konge = Hædersmanden som „Italiens Hovedstad". Rolig og hengiven i Guds Villie imødesaae Pius IX. Revolutionens Angreb — han er ikke bleven skuffet i sin Tillid til Gud. Armonia i Turin sagde i en Artikel, som havde til Overskrift: „Alle døde, som raabte: Rom eller Døden", for nogle Uger siden træffende saaledes: „Pius IX. er Dens Stedfortræder, om Hvem det staaer skrevet: I Ham var Livet. Hans Ord ere ligesom Herren Jesu Christi Ord, Mand og Liv. Forsynet har givet ham Kirken, Italien og Verden, for at de skulle have Livet: han er bleven sat til Vogter af Livets store Bog og hvosomhelst —, Individ eller Regjering, der forlader, forraader og bekæmper ham, vil finde Døden. Denne Trudsel er indeholdt i det gamle Testamente, hvor det staaer skrevet, at man skal ære Fader og Moder, for at leve længe paa Jorden; den er indeholdt i det nye Testamente, hvor Dødens Herredømme bliver erklæret for en Følge af Synden; den er med store Bogstaver skreven i Verdens Annaler, i hvilke Kirkens Forfølgeres elendige Endeligt bliver fortalt. Raabet „Rom eller Døden" blev udstødt af Theoderich, Ostgothernes Konge, som forfulgte Pave Innocents: han afbødede sin Forfølelse ved bitter Samvittighedsnag og den sorgeligste Død; — af den græske Keiser Konstantin, som forfulgte den h. Pave Martin: han døde i Badet og Rom overlevede ham; — af den stolte Astolf, Longobardernes Konge: han blev trampet ihjel af sine egne Heste; — af Didier, som mistede sin Krone og da han døde sagde til sin Søn: „for at forherlige din Throne, har jeg gravet din Grav;" — af Otto II., som blev snigmyrdet; — af Henrik IV., Gregor VII's trolose Fjende, som døde som et Kov for den bitreste Krummer; — af Friedrich II., der blev snigmyrdet af sin egen Søn Manfred; — af den samme Manfred, som ved Benevent

mistebe Krone og Liv; — af Conradin, der, slagen ved Tagliacozza, modtog Døden af Bøddelens Haand. Phillipp den Smukkes hemmelighedsfulde Endeligt bevæger Historieskriveren Villani til den Yttring, at Gud havde straffet denne Konge, fordi han havde forfulgt Bonifacius VIII., medens Historieskriveren Balbo med Hensyn til Alfolf's Død sagde, at hvosomhelst, der udstrakte sin Haand imod Paven, ikke vilde være langt fra sin Død. Lambert, Hertug af Spoleto, udstødte ligeledes det skjebnesvangre Raab og blev forjaget fra sit Land; Crescentius blev paa Otto III's Befaling hængt paa Tinden af Slottet Saint-Ange; Arnold af Brescia døde paa Vaalet, og hans Aske blev kastet i Tiberen; Cola di Rienzi faldt for Colonna's Tjeners Dolk. Neppe var Pius VII. bleven valgt 1799 i Conclavet i Venedig, førend han sagde til Marquis Ghisbèri, den østerrigiske Gesandt, som ikke vilde tilbagegive Legationerne (Bologna &c.): „Gid Keiseren vilde vel overveie at hænge Klæder i sin Garderobe, som ikke tilhøre ham, men Kirken, Klæder, som han ikke kan bruge og som sætte Møl i hans egne.“ Disse prophetiske Ord fik deres Forklaring ved Østerrigernes Nederlag ved Marengo. De Revolutionaire selv-gjøre sig angaaende dette Punkt ingen Illusioner. Parlamentsmedlemmet Ferrari, en Vantro, en Fritænker, sagde den 26. Marts 1861 i Parlamentet: Kom er fordærveligt for Kongerne; dets sidste Konge (Napoleon I's Søn) kunde ikke betræde det og I maae bestræbe eder for ikke at gjøre det ligesaa skjebnesvangert for den herskende Familie.“ Saa vidt Armonia. Nu er Garibaldi saaret og fangen. Hurtig nok har ogsaa Straffen naaet ham; om Pavens Stilling derved nu er bleven sikkrere, er et andet Spørgsmaal, som vi neppe ville besvare med Ja. Revolutionen maa gaae sin Gang, dens Skjebne maa gaae i Opfyldelse. Men saa meget er vist, at Ingen af dem, som ville optage Garibaldi's Løsen og løse det romerske Spørgsmaal efter deres eget Hoved, ville indgaae den Skjebne, som følger alle Pavens Forsølgere i Hælene.

Neapel. Biskop Caputo's Død. Fra Neapel tilskriver man under 8. Sept. Augsb. „Allg. Ztg.“: „Biskoppen af Ariano, Victor Emmanuel's Stor-Almosener, Msgr. Caputo, er igaar død her i Neapel. Han var den eneste af de høiere neapolitaniske Geistlige, som erklærede sig for den nye Orden (for Victor Emmanuel) og hvergang hjalp ud af Nøden, naar ingen anden Biskop vilde foretage de af Regjeringen befalede kirkelige Ceremonier. Sine Bestræbelser i Begyndelsen for i det Mindste at vinde en Deel af de Geistlige for hans antipavelige Tendentser, havde han i den sidste Tid opgivet som unyttige. Han levede, hadet af den Ene og benyttet af den Anden, men lidet agtet. En Opfordring til endnu paa Døds-

fengen at udsone sig med Paven og erkjende sine Bildfarelser, tilbageviste han standhaftigen. Ved Begravelsen manglede Geistligheden" (Msgr. Caputo var den eneste Biskop i hele Verden, der har viist sig som frafalden Kirkens Sag. Hvo kunde i hans Død ikke see et Fjingerpeg af Gud? Wiedens et stort Antal pligttrøe Biskopper spise Landsforviisningens Brød og andre maae afbøde deres Standhaftighed i Fængslet, bliver „Judas blandt Apostlene" allerede to Aar efter Frafaldet krævet fra den nærværende piemontesiske Herlighed for Guds Domstol.)

— Journalen „Monde" tilføier i Efterretningen om Biskop Caputo's Død følgende Bemærkning: „Saaledes formere Historiens Værdomme sig. Hvormange Forrædere ere ikke allerede i to Aar forsvundne fra Skuepladsen i dette til Revolutionens Rædsler saa skjændigt overanvorbode Kongerige Neapel! Hvor mange ere ikke tilintetgjorte af hine Mænd, hvis endelige Maaal var at omstyrte den pavelige Throne! Forræderen Riborio Romano er ikke mere; Cavour er ikke mere; Siccardi er ikke mere; Caputo er død og „Helten" Garibaldi's Rolle er udspillet! Man føie disse Navne til den Fortegnelse, som vi nylig gave over dem, som have angrebet Pavedømmet og netop fandt Døden, da de ventede Triumphen. „Rom eller Døden" er et Forbittrelsens Skrig, men et Skrig, som Gud altid hører til deres Ulykke, som udstøde det. Gud beskytter Rom, Sin Kirkes Centrum, Sin Statholders Sæde, og Han sender dem Døden, som ville omstyrte hvad Han Selv har grundet. En skrækkelig Være, som ethvert Aarhundrede overleverer til det følgende og som vil gjentage sig indtil Verdens Ende."

Constantinopel. For nogle Aar siden kom en katholff Missionair, P. Magaron, til Constantinopel, for at begynde et Værk, hvis storartede Følger den ydmyge Præst dengang viist endnu ikke anede. Magaron aabnede Religionstimer for de schismatiske Grækere. Snart saae han sig omgivet af Disciple; nogle iblandt dem ønskede at studere, for at blive Præster; nogle Piger bade om Tilladelse til at blive katholffe Ordenssøstere. Missionairen folgte derpaa sin lille Eiendom og kjøbte i et af fides liggende Qvarteer tre smaa Huse, eller meget mere Hytter, hvor han indrettede 1) en af ham selv dirigeret Skole for Dreungebørn; 2) en Skole for Pigebørn, der blev dirigeret af converterede græske Nonner; 3) en Slags Normal-skole, hvor unge Mænd kunde forberede sig til Præstedømmet eller Læreembedet. Disse tre Anstalter vare saa bestedne som muligt: fire Vægge, nogle Stole, Borde og Straamatter. Hvoraf

levede den lille Menighed? Gud alene veed det. For omtrent 6 Maanedes siden traadte den græst-schismatiste Erkebiskop af Drama over til den katolske Kirke. Ikke saasnart blev dette Skridt bekjendt, førend Erkebiskoppen saae sig omgivet af P. Magaron's lille græst-katolske Menighed, der flokkedes om ham som den fælles Overhyrde. Saaledes har en fattig, ydmyg Missionair lagt Fundamenterne til en græst-uneert Kirke, d. v. s. til en Union, som man siden Photiu's Schisma (858) altid har længtes efter, uden dog nogensinde fuldstændigen at kunne opnaae den. En Skrivelse af P. Magaron af 26. Marts bringer enkelte glædelige Meddelelser. Han skriver: Pige-skolen tæller 30 Piger, alle fra nye overtraadte Familier. Drengeskolen tæller 15 Disciple. Hid vi først kun havde 300 Disciple! Men desværre holder Fattigdommen Mange tilbage af dem, som mit Hjerte kalder. Dog jeg veed, at vor Mission har en stor Betydning; det fremgaaer af de Trudsel, hvormed man vil stræmme os. Ethvert af vore Skridt blive nøie bevogtede, men hvert Skridt er ogsaa en Seier. Vor Hjord voxer dagligen og snart vilde vi kunne feire de h. Hemmeligheder efter vor Ritus og i vort Nationalsprog. Den h. Fader har givet Tilladelse til Udarbejdelsen af en national Liturgie. Vi behøve kun to Ting: „Bøn og Almisse.“

Nordamerika. Det katolske Universitet St. Louis, ved hvilket P. P. Jesuiterne virke, var i Skoleaaret 1861/62 besøgt af 183 Studenter. — I „Kathol-Wahrheitsfreund“, i Cincinnati bliver klaget over, at Katholikerne ved Nordens Armee ikke have mere end tyve Feltsapellaner, medens dog den femte Deel af den i Felten staaende Armee, 100,000 Mand, ere Katholiker. I en Skrivelse til „Wahrheitsfreund“ søger en katolsk Geistlig at forklare dette Misforhold paa følgende Maade: „Jeg vil ikke ligefrem give Regjeringen Skyld for det. De øverste Embedsmænd ere uden Undtagelse Protestanter, og deriblandt vistnok Mange, som høre til den saakaldte Bich Church, d. e. til slet ingen Kirke. Det falder disse Herrer aldeles ikke ind, at Katholikerne behøve nogen geistlig Bistand. Desuden have de forskjellige Staters Gouverneurer beredvillig ansat for hvert enkelt Regiment en Geistlig med den ham tilkommende Rang og Lønning, hvilke Geistlige enten blive valgte af Regimentet eller ansatte af Gouverneuren. Da nu Fleertallet af de fleste Regimenter bestaaer af Protestanter, og Katholikerne i saadanne Regimenter ere i den store Minoritet, saa er det naturligt, at en protestantisk Geistlig fungerer som Regiments-Capellan. At disse protestantiske Geistlige ikke kunne hde den katolske Soldat med hans udelukkende Religion og særegne Gudstjeneste

nogen Hjælp, det begribe vore Autoriteter ikke, derpaa tænke de slet ikke. Naar det kun er en Capellan, mene de, saa gjør det ikke noget til Sagen, til hvilken Kirke han hører: „vi tilbede jo alle den samme Gud.“ Den væsentlige Forskjel imellem den katholske og den protestantiske Maade at tilbede Gud paa, ansee vore Regjeringsmænd for aldeles uvæsentligt. Jeg har hørt saadanne og lignende Ytringer af mange Officerers Mund. Saaledes vilde f. Ex. et pensylvanskt Rytter-Regiment have mig til Feltpater, fordi de øverste Officerer kjendte mig godt. Men der er kun meget faa Katholiker i Regimentet, og af Officererne er der ikke en eneste Katholik, — hvad jeg ogsaa gjorde dem opmærksom paa. Svaret var ægte protestantiskt: „Vi ville — sagde de — ligesaa gjerne bøde i Deres Arme som i en Andens, det gjør jo intet til Sagen.“ — Det er vel et smukt Tegn paa Tolerants og Fordomsfrihed, eller Indifferentisme, hvis De hellere vil, men det er en stor Wildfarelse, hvis Virkning vore katholske Soldater haardt maae føle, og som maa fjernes, for at forhjelpe Katholikerne i vor Arme til deres Ret.“

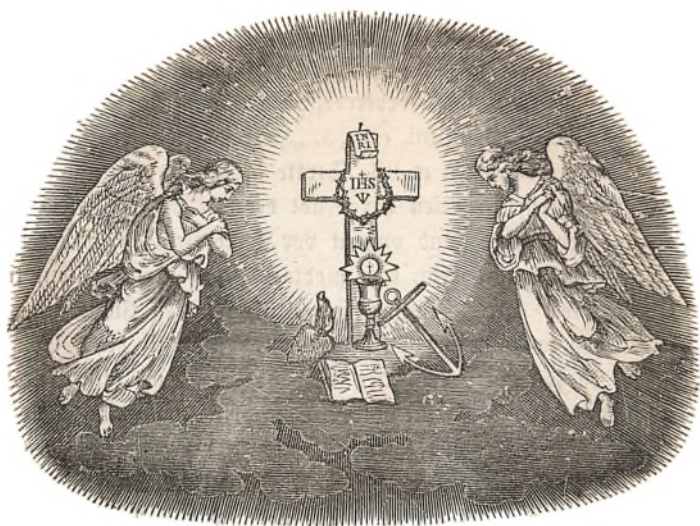
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 5. October. — 17. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dynaelse af en salig Død.
- Søndagen d. 12. October. — 18. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 6 (Tirsdag, Torsdag og Lørdag i Sct. Josephsøstrenes Huuscapel paa Toldbodveien) 7, 8 $\frac{1}{4}$; om Torsdagen sidste h. Messe med Afstilling af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirkeblade“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. H. Blanckenhainer, Store Njebmagergade 7, og i alle Bogstader; i de danske Stater paa de hgl. Postcontoirer. Prisen er 3 R. Kvartalen, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 21.

Søndagen den 19de October.

1862.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Kirkelige Efterreininger: Berlin. Magdeburg. Memel. Hannover. Halberstadt. Köln. Fra det Oldenburgske. Osnabrück. Lyon. Spanien. Italien. Afrika. Nordamerika.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Efter nogle andre Spørgsmaal, som Enkelte rettede til Præsten, ønskede ogsaa en af de Tilstedeværende at vide Aarsagen til, hvorfor den h. Hostie bliver brækket i Stykker under Messen og en Deel af den nedlagt i Kalken.

Pr. Dette fører os til den tredie Hovedafdeling af Messen,

den h. Communion, hvortil de nu følgende Handlinger og Bønner allerede maae ansees som Forberedelse. Med den til Menigheden rettede Hilsen: Pax Domini, etc., o: „Herrens Fred være altid med eder“, kommer Præsten et lille Stykke af den h. Hostie, efterat han umiddelbart i Forveien har brudt denne i Stykker, i Ralken, og han beder derved Gud om, at vor Herre Jesu Christi Legeme og Blod maa bevare dem, som modtage den h. Communion, til det evige Liv. Denne Hilsen staaer ligesom en Indledning i Spidsen for de nu følgende Forberedelsesbønner til den h. Communion, og Folket svarer atter derpaa: „Dg med din Aand.“ Brydelsen af den h. Hostie finder Sted, efter som Jesus Selv i den sidste Nadvere med Sine Apostle gjorde det, og denne Handling blev senere bibeholdt saa samvittighedsfuldt ved den h. Nadvere, at den i Apostlenes Gjerninger af den Aarsag kaldes „Brødet's Brydelse.“ Brydelsen havde iøvrigt oprindeligen endnu et andet Siemed; Hostierne vare nemlig langt større end de nu ere, og lignede hine usyrede Brød, som Jøderne endnu pleie at nyde ved deres Paaske. Ligeledes vare de og ere endnu for Tiden usyrede ligesom disse. En saadan Hostie deelte nu Præsten, for deraf at annamme et Stykke ved sin egen Communion og uddele det andet, brækket i mange Stykker, til de Troende. Ved Siden deraf tjente Brydelsen af Hostien ogsaa til billedlig at fremstille Christi Legemes Hengivelse for os, hvorfor den ogsaa endnu altid bliver bibeholdt, uagtet den foransførte Aarsag ikke mere bestaaer. Ogsaa at en Deel af den h. Hostie bliver nedlagt i Ralken, hidrører oprindeligt derafra, at man i Østerlandet pleiede at nyde Brødet snart tørt, snart dhyppet i Viin. Men hvad der oprindeligen var Skik i det daglige Liv, blev ligeledes i den h. Messe til et betydningsfuldt Sindbillede, og betegner, at omentstjøndt Brød og Viin ere blevne forvandlede hver for sig, er dog det ene det Samme som det andet, nemlig det hele og udeelte Gudmenneske Jesus Kristus.

Thom. Men hvorfor bruger man ikke almindeligt, men usyret Brød ved den h. Messe, da jo dog Kristus indstiftede denne ved den sidste Nadvere, idet Han vistnok tog af det Brød, som netop fandtes paa Bordet?

Pr. Det skeer netop for derved at efterligne Christi Exempel. Da Frelseren indstiftede Alterets hellige Hemmelighed ved det jødiske Paasfemaaltid, som Han holdt med Sine Disciple, havde Han paa Vordet ogsaa kun usyret Brød, saaledes som Jøderne nøde det ved deres Paasfemaaltid. Foruden dette Christi Exempel har Kirken endnu nogle andre Grunde til at holde sig til Brugten af det usyrede Brød. For det Første fremstiller et reent Brød, som er bagt uden Gjør og Suurdei, paa en smukkere og naturligere Maade Christi rene Legeme; for det Andet er det usyrede Brød os en passende Erindring om, at vi (efter Apostelens Ord) før den h. Communion skulle bortstaffe Suurdeien, de gamle Laster og andre Vaner, fra vore Hjertes, for at vi skulle blive en reen og ny Dei (1. Cor. 5, 7.). Dog vilde det h. Messjeoffer ikke være ugyldigt, om det ogsaa blev frembaaret i syret Brød, og den østerlandske Kirke betjener sig virkelig af det syrede Brød. Til dets Gylbighed hører kun, at det er bagt af Hvedemeel, fordi Christus ved Indstiftelsen ogsaa betjente sig af Hvedebrødet, ligesom Jøderne gjorde det ved deres Paasfemaaltid.

Thom. Men hvorfor bruger man ikke mere hine større usyrede Brød, men smaa tynde Hostier?

Pr. Den naturligste Aarsag dertil er, at saadanne Hostier bedre lade sig opbevare, uden at de ere udsatte for at fordærves; dernæst ogsaa, fordi den tynde, lille Hostie lettere og med mere Grefrygt kan nydes, uden at man behøver at thygge den med Tænderne, hvad Børn og svage og syge Personer ikke engang kunne gjøre. Som tredje Aarsag kan endnu anføres, at Hostierne efter deres nærværende Bestaafenhed, ere mest egnede til billedligen at fremstille vor Herre Jesu Christi rene Legeme, saaledes som det, ved den Helligaands Overskyggelse, er frengaaet af det jomfruelige Skjød. Intet er saa passende til billedligen at fremstille Christi forherligede Legeme, i hvilket Synden, Umaadeligheden og Lidenskaberne ikke foranledigede den ringeste Uorden, end en reen Hostie. Indtil det tolvte Aarhundrede pleiede man forøvrigt at consecrere meget store Hostier, omtrent i Form af de saakaldte Mandat-Hostier, som man paa mange Steder pleier

at uddele paa Skærtorsdagen. De bleve paa Alteret lagte paa store og brede Fade, brækkede i Stykker og saaledes uddeelte til Folket i den h. Communion. Men efterhaanden som det blev Skik ogsaa at række Folket den h. Communion udenfor den h. Messe, indførte man de nu brugelige smaa Hostier i Stedet for hine store. Dermed bleve tillige de store fordums Offerfade omblyttede med de nuværende smaa Tallerkener, som man kalder Patener. En Erindring om hiin gamle Skik, ved den h. Messe at betjene sig af store Fade, findes endnu ved vore høitidelige Høimesser; Subdiaconen holder nemlig fra Offertorium indtil det Dieblit, hvor Hostien bliver brækket i Stykker, Patenen i Haanden, fordi det ogsaa forudum stete saaledes og nødvendigviis maatte skee saaledes, for at Fadet ved sit store Omfang ikke skulde genere Præsten ved Alteret.

Simon. Hvad følger nu?

Pr. Agnus Dei, hvori Præsten (og de Tilstedeværende skulle gjøre det Samme) tre Gange henvender sig til Frelseren med de Ord: „Guds Lam, Du Som borttager Verdens Synder;“ to Gange tilspier han den Bøn: „Forbarm Dig over os,“ tredie Gang beder han „Skjenk os Freden.“ Af disse sidste Ord tager han strax Anledning til endnu at henvende en Bøn til Gud, som lyder: „Herre Jesus Christus, Du Som har sagt til Dine Apostle, Fred lader Jeg eder, Min Fred giver Jeg eder; see ikke paa mine Synder, men paa Din Kirkes Tro, og værddiges at skjenke samme efter Din h. Villie Fred og Enighed; Amen.“ Falder der eder ved disse Bønner ikke en Lære ind, som Frelseren engang har udtalt i Sit Liv?

Simon. Jeg veed ikke, hvilken De mener.

Pr. „Naar Du offerer din Gave paa Alteret, og kommer ihu, at din Broder har Noget imod dig, saa lad din Gave blive der for Alteret, gaa hen og forliig dig først med din Broder, og kom da og offer din Gave.“ (Matth. 5, 23. 24.) Denne Jesu Christi Formaning følge vi, naar vi staae i Begreb med, ved den h. Communion, at tage Deel i Hans uendeligt kostbare Offer. Efterat vi, som det tør forudsættes, allerede have forsonet os med vor Næste, førend vi endnu overskrive

Tempelets Dørtrin, saa bede vi nu til Gud, at Han ogsaa vil udslette de sidste Spor af Evedragt, som er imellem os og Andre, og opholde hele Christenheden i hellig Eendragtighed. Fordum lode de Troende sig ikke nøie med denne Bøn, men Alle, som bivaanede den h. Messie, tilligemed Præsten, omarmede hinanden og sagde: „Fred være med dig,“ hvorpaa de Andre atter svarede: „og med din Aand.“ Ogsaa endnu den Dag idag bliver denne Skik iagttaget, hvor der ere Geistlige i større Antal tilstede ved en høitidelig Frembærelse af det h. Messieoffer. Men om denne Skik end maatte affattes paa Grund af de tilstedeværende Troendes store Antal og de mulige Misbrug og Forstyrrelser, som kunde finde Steb iblandt dem, saa bør det dog være eder en Erindring om, hvilke Følelser I skulle vække i eders Hjertes, naar I staae i Begreb med at modtage den h. Nadvere eller ogsaa ved at bivaane den h. Messie kun tage aandelig Deel i Præstens Communion. — Hvad der nu følger ere nogle ret smukke og kraftige Communionbønner. De lyde saaledes: „Herre Jesus Kristus, den levende Guds Søn, Du Som efter Faderens Villie under den Helligaands Medvirkning ved Din Død har givet Verden Livet, frels mig ved dette Dit høihellige Legeme og Blod fra alle mine Synder og fra alt Ondt. Lad mig altid følge Dine h. Bud, for at Intet maa skille mig fra Dig, Du Som lever og regjerer med Gud Fader og den Helligaand i al Ewigheid.“ Et smukkere Baand kan vist ikke binde os til Gud og Hans evige Rige, end naar vi holde ligesaa fast ved Kristus, som Han er forbunden med Sin himmelske Fader og den Helligaand. „Herre Jesus Kristus, gid Dit Legemes Nydelse — saaledes hedder det videre — som jeg Uværdige vover at antagme, ikke maa vorde mig til Dom og Fordømmelse, men efter Din Misfærdighed til Beskyttelse for Legeme og Sjæl og til deres Helbredelse: Du Som lever og regjerer med Gud Faderen i den Helligaands Eenhed, Gud fra Ewigheid til Ewigheid, Amen.“ Saaledes forberedt til at nyde vor Herres h. Legeme og Blod, tager nu Præsten den h. Hostie med de Ord: „Seg vil tage Himmelbrødet og paakalde Herrens Navn,“ og han siger tre Gange: (Domine, non sum dignus) „Herre,

jeg er ikke værdig, at Du indgaaer under mit Tag, men siig kun eet Ord, saa bliver min Sjæl helbredet!" Med Betsignelsesbønnet: „Vor Herre Jesu Christi Legeme bevare min Sjæl til det evige Liv!" nyder han det allerhelligste Sacramente. Og saa Menigheden istemmer hans Ord ved Psalmen —

Simon. Jeg er ei værdig, Herre,
 Skjøndt til Dit Bord jeg gaaer;
 Du gjør mig værdig, Herre;
 Mit Suk Du jo forstaaer!
 Stil Du, min Sjælebrudgom,
 Min Trang saa inderlig,
 Og lad mig værdig nyde
 D Soneoffer, Dig!

Pr. Efterat nu Præsten har tilbragt en kort Tid i stille Bøn og i Betragtningen af den guddommelige Velgjerning, som han er bleven værdiget, giver han sine Følelser atter Ord: „Hvorned skal jeg gjengjelde Herren for Alt, hvad Han har tildeelt mig" — saaledes siger han med Psalmisten (Ps. 115, 12 ff.), og gjør sig nu færdig til at annamme det h. Blod, idet han beder: „Jeg vil annamme Frelsens Kalk og paakalde Herrens Navn; med Lovprisning vil jeg paakalde Herren, og jeg vil blive reddet fra alle mine Fjender." „Vor Herre Jesu Christi Blod bevare min Sjæl til det evige Liv, Amen." Umiddelbart efter, medens han er beskæftiget med at aftoe Kalken, udgyder han sig i Taksigelser for den modtagne Guds gave og i Bønner om, at han maa bevare den reen og i rigeste Maal blive deelagtig i dens Frugter. „Hvad vi have nydt med Munden," saaledes lyder hans Bøn, „lad os, o Herre, modtage det med et reent Hjerte, og denne timelige Gave worde os til et Middel til den evige Frelse. Dit Legeme, o Herre, som jeg har nydt, og Dit Blod, som jeg har druffet, gennemtrænge mit Underste; lad ingen Syndeplet blive tilbage i mig, som de rene og hellige Hemmeligheder have vederqvæget: Du som lever og regjerer fra Evighed til Evighed, Amen." — Præsten beder derpaa igjen et kort Vers af en Psalme eller af en anden Deel af den h. Skrift, der forud var længere og blev sunget af Folket,

medens de enkelte Tilstedeværende gif til Communionbordet for at modtage den h. Nadvere. Ogsaa endnu for Tiden bliver dette Vers, ved latinske Sangmesser, sunget af Menigheden.

Simon. Det maa have været et smukt og opløftende Syn, naar alle Tilstedeværende modtog den h. Communion tilligemed Præsten.

Pr. Og det vilde være at ønske, at vi ogsaa i vore Dage endnu kunde nyde dette Syn. Selv da Folket allerede havde ophørt med at indfinde sig til Herrens Bord med den forduus Flid og Iver, anvendte Kirken et Middel, for endnu at bevare en Skygge af hiin gamle Skik: der blev nemlig foruden hiint Brød, som bliver forvandlet under den h. Messe, ogsaa blot benediceret eller velsignet en Deel andet Brød, og dette blev uddeelt til dem af de Tilstedeværende, som ikke vilde annamme den h. Communion selv. Disse velsignede smaa Brød kaldte man Eulogier; de bleve indviiede efter Forvandlingen, umiddelbart før Herrens Bøn, og tjente i det Mindste til at opfordre Folket til en inderlig aandelig Deeltagelse i den h. Nadvere, saavel som til billedlig at fremstille de forsamlede Netroendes Gendrægtighed og Samfund. Ogsaa endnu i vor Tid blive disse Eulogier uddeelte paa mange Steder, i det Mindste paa visse Dage i Maret og ved høitidelige Keiligheder.

Simon. Hvad følger der nu efter Communionen?

Pr. Efterat Præsten atter har henvendt sig til Forsamlingen med den bekjendte Hilsen, siger han høit eller synger i sit og hele Menighedens Navn en eller ogsaa flere Bønner, som afvegle efter de forskjellige Dage, og i hvilke Gud takkes for den Naade, som er bleven de Troende tildeel ved at annamme den h. Communion eller ved at bivaane det h. Messeoffer. Paa Hverdagens i Fastetiden tilføies endnu en særegen Bøn, som bliver kaldet „Bøn for Folket“ og hvortil Præsten opfordrer med de Ord: „Jdmhyger eders Hoveder for Gud.“ Hensigten med denne Bøn er, i disse Bodens Dage ivrigere at bede Gud om mere at beskytte det troende Folk mod Satans Efterstræbelser og mod Synden og desto eftertryffeliger at anbefale det til den guddommelige Beskyttelse. — Efter disse Bønner hilser Præsten

paany og bortsender Folket med de Ord: *Ite, missa est*, o: „Gaaer, Messen er endt!“ hvorpaa Folket eller Messetjeneren i dets Navn svarer: *Deo gratias*, o: „Gud, vi takke Dig!“ nemlig for den Naade, som Du atter har værdiget os ved at høre den h. Messe.

Simon. Men ofte siger Præsten ogsaa: *Benedicamus Domino* i Stedet for *Ite, missa est*?

Pr. Det vil sige: „Fader os prise Herren,“ og var i gamle Dage en Opfordring til Folket til endnu ikke at forlade Kirken, men at bivaane den efter Messen følgende Bøn. Saadanne Bønner efter Messen bleve forrettede paa alle Fastedage og i Advent; derfor retter Præsten ogsaa endnu paa disse Dage, ved Slutningen af den h. Messe, hiin Opfordring til Folket.

Simon. Men hermed er den h. Messe dog ikke til Ende endnu?

Pr. For sin egen Person beder nu Præsten endnu en anden kort Bøn, i hvilken han bønfaller om, at den hellige treenige Gud med Velbehag vil optage hans ydmyge Tjeneste og finde Behag i det Offer, som han uværdigen har frembaaret den guddommelige Majestæt og lade det blive heldbringende for Alle, for hvem det er frembaaret. Men Folket har imidlertid endnu ikke bortfjernet sig, det staaer omkring Præsten, som om det vilde sige til ham, ligesom engang Erkefaderen Jacob sagde til Engelen: „Seg slipper Dig ikke, førend Du har velsignet mig;“ og Præsten gjør sig færdig til at opfylde Folkets Forventning. Han kysser Alteret, for paa en billedlig Maade at forene sig med Kristus, Som han jo faa Minutter i Forveien har aannammet i den h. Communion, og næret med Kristus og opfyldt med Hans Naade, opløfter han Dine og Hænder til den Korsfæstedes Willede, vender sig derpaa om til Forsamlingen og siger: *Benedicat vos etc.*, o: „Velsigne eder den almægtige Gud, Fader, Søn og Helligaand.“ Efter endnu engang at have hilset Folket læser han den h. Johanne's' Evangelium (Joh. 1, 1—14), hvis ikke et andet særegent er foreskrevet for den Dag. Dette Evangelium indeholder nemlig fortræffelige Hentydninger paa den Høitidelighed, som nu er fuldbragt, og paa den Communion, som Præsten,

og maaskee ogsaa de Tilstedeværende, have annammet. „I Ham er Livet — saaledes hedder det i samme — og Han er det sande Lys, som oplyser alle Menneſter; de som annammede Ham, dem gav Han Magt til at vorde Guds Børn. Ordet er blevet Kjød og har boet iblandt os, og vi have ſeet Hans Herlighed, en Herlighed, ſom den Eenbaarnes af Faberen, fuld af Naade og Sandhed.“ Endnu engang ſiger Folkets Stedfortræder: „Gud være lovet,“ og den h. Messe er endt. — Men ligesom Præſten, henimod Enden af den h. Messe, fremdeles beſkæftiger ſig med Erindringer om den h. Hemmelighed, ſom han har fuldbbrødet, ſaaledes gjør ogsaa Menigheden det med de Ord:

Bort Lam, Det er nu ſlagt, og
 Og Dffret er fuldbbragt!
 Vi have nu betragtet
 Guds Kjærlighed og Magt;
 Vi have nu med Smerte
 Fulgt Jezu Dfferdød,
 Mens Herren i vort Hjerte
 En Strøm af Naade god!

Men lader os nu slutte for idag, jeg har allerede opholdt eder længe; I ville maaskee endnu ſpørge om Meget og forlange mangan en Forklaring. Det ſkal være mig en Glæde ved vor næſte Sammenkomst at give eder al den Oplyſning, ſom I ønske.

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Berlin. I den nye katholiſke St. Michaelskirke blev St. Michaelsfeſten feiret paa den høitideligſte Naade. Om de berlinſke Katholikers kirkelige Liv og Virksomhed vidner den Omſtændighed, at „Märk. Kirchenbl.“ indbød Medlemmerne af de i Berlin beſtaaende fem og thve Foreninger til at deeltage i hin Feſt, nemlig: Michaels-, Vincents-, Bonifacius-, Franz-

Kaverius-, Afholdenheds- og Rosenkrands-Foreningerne, den Mariaustke Sodalitæt, Tjenestepige-Foreningen og Maria Hjertes Broderskab, Foreningen til den evige Vøn, til Bønnen for de Afsdøde og til Jesu Barndom, den eucharistiske Forening, Svend- og Dreng-Foreningerne, de unge Messeres Forening, Svendeforeningens Academi, Væseforeningen, Vorromæus-Foreningen, den christelige Kunstforening, Svendeforeningen og Sangforeningen, 2c.

Magdeburg. Ligesom i Mannheim har nylig ogsaa i Magdeburg den „frireligiøse“ Menighed opgivet Nadveren og istedetfor indrettet Aftenselskaber, til hvilke enhver Deeltager selv medbringer Maden, medens Een bærer Omsorg for Drikkevarerne. Af religiøse Acter have disse stakkels Folk ikke mere tilbage end den saakaldte Confirmation paa Palmesøndagen, hvorom Magdeburger „deutsch-kathol. Sonntagsbl.“ bemærker: „Det ligger vel i en levende Menigheds Væsen, at neppe noget kan være mere høitideligt for den, end naar dens Sønner og Døttre træde frem og give Haandslag paa, at de ville være og blive brave Mennesker.“ „Wiener Sonntagsbl.“ gjør hertil den skarpe, men træffende Bemærkning: „Maaskee kunde denne christeligste af alle christelige Menigheder ogsaa opgive Confirmationen og istedet derfor indføre en fælles Frokost med Turnøvelser, saa at Confirmationerne efter endt Frokost kunde staaende paa Hovedet give det Løfte med Fødderne, at de ville være og blive brave Mennesker.“

Memel. 3 Memel blev den 10de f. M. Grundstenen lagt til en ny katholisk Kirke, til hvis Bygning der af milde Gaver er indkommet over 20,000 Thlr.

Hannover. Katechismusstriden. Den protestantiske Katechismus, som skulde indføres i Hannover og vakte en stor Storm i hele Landet, saa at Kongen saae sig nødt til at tilbagefalde Befalingen til dens almindelige Indførelse, indeholder under Overskriften: „Hverledes man skal lære de Enfoldige at skrifte“ følgende Veiledning til Skriftemaal:

Hvad er Skriftemaalet?

Skriftemaalet bestaaer af to Dele: 1) at man bekjender Synderne; 2) at man modtager Skriftefaderens Absolution eller Tilgivelse, som af Gud Selv, og ikke tvivler paa, men fast troer, at Synderne derved ere tilgivne af Gud i Himmelen.

Hvilke Synder skal man da skrifte?

For Gud skal man anklage sig for alle Synder, ogsaa for dem, som vi ikke erkjende, saaledes som vi gjøre det i Faderens; men for Skriftefaderen skulle vi alene bekjende de Synder, som vi kjende og føle i Hjertet.

Hvilke ere de?

Betragt din Stand efter de ti Bud, om du er Fader,

Moder, Søn, Datter, Herre, Frue, Karl eller Pige, om du har været ulhdig, utro eller doven, om du har gjort Nogen Fortræd med Ord eller Gjerning, om du har stjålet, været forsømmelig eller skjodesløs eller har gjort nogen Skade.

Kjære, siig mig en kort Naade at skrifte paa.

Du skal siige til Skriftefaderen: Værdige, kjære Herre, jeg beder Dem om at vilde høre mit Skriftemaal og give mig Absolution for Guds Skyld.

Begynd:

Jeg arme Synder bekjender mig for Gud skyldig i alle Synder; i Særdelesshed bekjender jeg for Dem, at jeg er Tjenestekarl (Pige) zc. Men jeg tjener desværre min Herre utro, thi der og der har jeg ikke gjort, hvad han har befalet mig; jeg har fortørnet og givet Anledning til Vandens; jeg har været forsømmelig og afstedkommet Skade; jeg har ogsaa været uanstændig i Ord og Gjerninger; jeg har skjendtes med mine Pige, knurvet imod min Frue (Herre) zc. Alt det gjør mig ondt, og jeg beder om Naade; jeg vil forbedre mig.

Derpaa skal Skriftefaderen siige:

Gud være dig naadig og styrke din Tro. Amen.

Videre:

Troer du ogsaa, at min Tilgivelse er Guds Tilgivelse? Ja, kjære Herre.

Derpaa siger han:

Som Du troer, saa skee dig. Og jeg, paa vor Herre Jesu Christi Befaling, tilgiver dig dine Synder i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands, Amen.

Gaae bort i Fred.

Men de, som have store Samvittighedsnag eller ere bedrøvede og ansegtede, dem vil Skriftefaderen nok vide at trøste med flere Sprog og vække deres Tro. Det skal kun være en almindelig Naade at skrifte paa for de Enfoldige.

I Henseende til Alterens Sacramente fastholdes, at Alterens Sacramente er vor Herre Jesu Christi sande Legeme og Blod, givet os Christne til at spise og drikke, indstiftet af Christus Selv." En Veiledning er tilføjet, hvorledes man Morgens og Aften skal velsigne sig med det h. Kors, bede Morgens- og Aftenbønnen, anbefale sig til den h. Engel og før og efter Vordet bede Benedicite og Gratas. Retfærdiggjørelsen er opfattet i gammellutherisk Mening, med den Tilfætning, at denne Retfærdiggjørelse ogsaa gjør os dygtige til gode Gjerninger. Kirken bliver betegnet som „den levende Guds Huus og Forsamlingen for de til Frelse i Christo Kalbete, som ved Ord og Sacrament blive byggede i sand Tro til Salighed". Paa Spørgsmaalet: Hvorfor bekjender du en enig Kirke? svares: Fordi

der udenfor Guds sande Kirke ikke er nogen Frelse, og til den høre alle Helgener, som ere eet Legeme og een Mand." Katechismen lærer altsaa ogsaa en alene saliggjørende Kirke.

For Protestantismen ligger betydningsfulde Værdomme i den store Opposition, som Katechismen har mødt. Mangelen paa Autoritet i aandelige Ting viser sig atter paa den føleligste Maade. Man bestrider, at den kongelige Magt har Ret til at befale Katechismer og det med Ret. Gud har adskilt den aandelige og menneskelige Magt; Luther kunde ikke forene dem; de virke fælles, men hver selvstændig paa sit Gebeet. Men ogsaa den geistlige Autoritet ville Katechismens Modstandere ikke indrømme og fremhæve med stor Uvillie, at Prædikanterne vilde i Katechismen tillægge sig en Autoritet, som handlede de i Christi Sted.

Kort og tildeels ubevidst siger Hannoveraneren: Vi have Prædikanter, men ingen retmæssig Vielse, ingen indviende Præster, derfor ingen Christi Stedfortrædere; derfor erkjende vi heller ingen Autoritet, ingen Magt, som kun kunde give en retmæssig Indvielse. Vi vide ikke hvad Prædikanterne kunde indvende imod denne simple og rigtige Slutning. — Mest fortrydelig er man over, at de protestantiske Hannoveranere skulde veiledes til Skriftemaal. „Privatskriftemaal uden Cølibat“ udraaber man i en Brochure: . . . Er det ikke betænkeligt, yderst betænkeligt? — Der staaer skrevet: 3 Mænd, eller eders Hustruer! Men hvad er Kjærligheden? som befjendt to Sjæle og een Tanke, to Hjerter og eet Slag! Og . . . og . . . nu ja, det Videre kan Enhver tænke sig!“ Hvo vilde mistjende, at den eftertænkende Hannoveraner her har truffet Sommet paa Hovedet. Han bestrider Prædikanterne Syndsforlælsens Magt, fordi de ikke have annammet den Helligaand; han siger, at Privatskriftemaalet ikke kan praktisk gennemføres, fordi Cølibatet mangler. — Mange Indvendinger imod Katechismen — andet lader sig ikke vente — fremgaae af den reneste Bantro, naar man s. Ex. offentlig protesterer imod Djævelens Tilværelse, Arvesyndens Følger, Naadens Nødvendighed, Daabens Virkninger &c. Det er overflødigt at gaae videre ind derpaa.

Halberstadt. Den 30te August sidstl. indtraf vor høiærv. Biskop Konrad hertil, for den følgende Dag at uddele Confirmationens h. Sacramente og gjøre et Indblik i vore kirkelige Tilstande. Høitidelighederne vare de sædvanlige og vilde ikke give os nogen Anledning til en Fæstberetning, naar vi ikke maatte constatere den allevegne og saaledes ogsaa her gjorte Erfaring, at det protestantiske Folk tager hjertelig Deel i alle vore Glædesdage, saalænge ikke fanatiske Prædikanter ophidse Lidenskaberne. Katholikerne ere ved lignende Leiligheder her

endnu aldrig optraadte saa aabent som ved dette Mars Confirmation: men vi have af de Anderledestroende, i hvis Midte vi boe, ikke hørt nogen som helst Yttring af Mishag eller Hadefuldhed. Den høitidelige Modtagelse paa Banegaarden under stor Sammenstemning af Folk og den smukke Procession med brændende Vørllys, Faner og Baldakin fra Sognehuset til St. Katharine-Kirken skete frem og tilbage uden nogen som helst Forstyrrelse. Det glimrende Fakkeltog den 31te August, som det katholske Borgeriskab bragte den høie Oberhyrde, satte næsten hele Staden i Bevægelse, men foregik alligevel i saadan Ro og Orden, at Politiet ikke i et eneste Tilfælde var nødt til at skride ind, omendstjøndt det ved saadanne Folkefester sjelden pleier at mangle paa Forstyrrelser af Roligheden og en saa eclatant Manifestation af katholsk Trofskab endnu aldrig var fremkommen her. Sid den Velsignelse, som den høierov. Herres Ord, Exempel og Haandspaalæggelse bragte os, maa blive en vedvarende, for at det katholske Kirkevæsen i denne gamle Bispestad maa voxe udadtil og altid mere styrkes indadtil. Den 1ste September om Eftermiddagen reiste Biskoppen videre, for ogsaa at bringe de øvrige Sogne i Commissariatet Magdeburg sin apostoliske Velsignelse.

Köln. Det for to Aar siden afholdte rhinske Provindsialconcilium, i hvilket Biskopperne af Paderborn, Trier og Münster og Biskopperne af Hildesheim, Osnabrück og Breslau deeltog, har nu i Trykken udgivet sine Beslutninger og proclameret dem som bindende for sauntlige Deeltagere. De meget smukt udstyrede offentliggjorte Forhandlinger og Beslutninger omfatte de første 83 og de sidste 153 Sider, hvortil der endnu er føiet et Appendix af Brever, Encycliker ic. Beslutningerne falde i to Hoveddele. Den første (Kæren) handler i ni Titler om Religionen og Troen i Almindelighed, om Gud og Treenigheden, om Mennesket, om Kristus, Frelseren, om Kirken, Naaden, Sacramenterne og det andet Liv. Den anden Deel (Disciplinen) handler om de Geistlige af enhver Rang, om de geistlige Forretninger og om Klerkernes Liv og Sæder. Alt fængsler Kæseren ved Form og Indhold, og for alle Tider ville disse „Acter og Resolutioner“ blive et smukt Mindesmærke for Cardinal v. Geissels erkebiskoppelige Regimente.

Fra det Oldenburgske. Den høierov. Biskop Johann Georg af Münster har nu endt sin Confirmationsreise i Kredsens Kloppenburg, ved hvilken Leilighed han ogsaa indviede den nye pragtfulde, i gothisk Stil byggede Kirke i Lostrup. Overalt blev han af Landets Katholiker modtagen med den største Ære, for derved at takke ham for Dioceses værdige Repræsentation

i Rom. Men de største Gresbeviisninger modtog han i Beetha, Sædet for det erkebiskoppelige Officialat, hvor ikke alene Staden, men ogsaa hele Landets katholske Geistlighed og talrige Rægsfolk fra alle 34 Sogne bragte ham et glimrende Fakkeltog.

Osnabrück. Decanaten Osnabrücks Geistlighed har overrakt vor Biskop en Adresse, i hvilken de udtale deres Bifald med den Hs. Hellighed Paven af de i Rom forsamlede Biskopper overrakte Adresse. Efter Sigende forberedes lignende Adresser ogsaa i de øvrige Decanater. — Et biskoppeligt Drengeseminar er i dette Efteraar blevet aabnet her.

Lyon. Offervillighed for den h. Fader. Der bliver os meddeelt fra Lyon et Træk af Fromhed, som er meget hæderligt for vor Tid. „En fattig Kone havde som eneste Hjælpefilde en Høne. Hønen lagde dagligen et Æg og hver Uge fik Sognepræsten de Penge, der indkom for de solgte Æg, som Peterspenge. Imidlertid gjorde Hønen fra Tid til anden smaa Excursioner til en Ager nær ved Hytten, som tilhørte en velhavende Mand. Opbragt over den Skade, som disse Excursioner foranledigede, dræbte Manden den fattige Kones Høne. Stor Sorg for Konen! Hvorledes nu bidrage til Peterspengene? — den nidkjære Christeninde bliver ikke modfalden; hun er endnu temmelig stærk. Hun gaaer hver Dag ud i Skoven og samler Dviste; disse sælger hun og bringer Udbyttet deraf til Sognepræsten. Dog den kjære Gud vilde prøve hendes Vedholdenhed og Gæmildhed. Hun blev syg og saae sig fængslet til et elendigt Leie. Hvorfra skal hun nu udfinde et Middel til at fortsætte sit Kjærlighedsværk? — Nært af Medlidenhed over hendes Svagheit og Mangel paa Alt, bringer Naboerfken hende daglig et Glas Vin. Hvad gjør vor heltemodige Syge? Hun kommer Vinen i en Flaske, og naar Flasken er fyldt, lader hun den sælge og Udbyttet er endnu steds for Peterspengene.“ En saadan fattig Kones Hjerter veier mere paa Retfærdighedens Vægtstaaal end Vægten af en Udsætnings-Armee. Hvis dette ophviiede Træk af en ædelmodig Opoffring tilhørte de første Aarhundreders Historie, vilde man endog finde det sat i Rækken af de Fortællinger, som Børnene i Skolen maae lære udenad.

Spanien. Et Madriider Blad, Echo del Paëde, forsikkrer, at det protestantiske Bibel-Selskab i London har tilsikket de spanske Blade, der vilde være virksomme for Selskabets Dimeb, Understøttelser af 40,000, 50,000, ja endog 100,000 Realer; alle Blade have afviist Andragendet.

Italien. Hvorledes man gjør Protestanter. Det er os magtpaaliggende — skriver Corresp. de Rome —

ligesaagodt at omtale Protestantismens Erobring, som Kirkens Gjenvordigheder i Italien. I Lucca have Protestanterne i Gaden „Della fratte“ kjøbt et Slags Boutik, hvor de nu sælge forskjellige Gjenstande og tillige prædike Evangeliet for deres Kunder. Men da Tilhørernes Antal ikke formere sig, tog man sin Tilflugt til en nimodstaelig Beviisgrund: man betaler dem. De ere deelte i tre Klasser: Incipienti, Proficienti, Perfetti (Begyndere, Viderekomne og Fuldkomne); de første faae dagligen 1 Franc, de andre 1 Fr. 68 Cents., de sidste 2 Fr. 80 Cents. Paa denne Maade kan den første den bedste Dervisch gjøre Proselyter overalt, hvor der gives Ledig-gængere og Tøsser.

Afrika. Kongen af den store I Madagascar, Radama II., har skrevet følgende Brev til den h. Fader: „Helligste Fader! Jeg underretter Dig om min Moders Død den 16de August 1861, saavel som om min Thronbestigelse. Der dannede sig en stor Sammensværgelse imod mig, for at forhindre, at jeg skulde følge min Moder i Regjeringen; dog Forslynet vaagede over mig og kuldstæbte alle de Ondes Planer. Jeg har tilgivet Alle efter Jesu Christi Exempel; ikke en eneste Draabe Blod blev udgydt. Jeg har givet Alle Friheden, ogsaa de Ulykkelige, som vansmægtede i Fængsler og Kænter. — Jeg har kun eet Ønske, helligste Fader, og det er, at see mit Folk lykkeligt og civiliseret. Jeg troede, at det sikreste Middel hertil vilde være, at jeg lod det undervise i den christelige Religion. Allerede er den ærverdige P. Jouen ankommen til min Hovedstad med 6 Medarbeidere, for at anlægge Skoler og Hospitaler, som skulde bestyres af Søstre, som han har besørget for mig. — Helligste Fader! jeg er en endnu meget ung og uerfaren Konge, og trænger meget til at blive understøttet, for værdigen at forvalte det høie Embede, som Gud har betroet mig. Jeg vover at bede om Deres Helligheds Forbøn og Velsignelse, og det med al en Søns Uerfrygt for sin Fader.“ Naar Radama holder sig paa Thronen, og Englændernes Indflydelse ikke fortrænger Franskmændenes, saa er der de bedste Forhaabninger forhaanden for den katholske Religions Udbredelse paa Madagascar. Kongen er meget gunstigt stemt imod Missionairerne, og han er uden Tvivl allerede døbt. Allerede som Kronprinds besøgte han med Livsfare Missionairerne i Fængslet, dengang hans Moder forviste dem fra Den; han tog grædende den sømteste Afsted med dem og var neppe til at trøste. De engelske Agenter indsaae nok, at Prindsen kun holdt af de katholske Missionairer, hvorfor de opbøde Alt for at forhindre hans Thronbestigelse og vilde udraabe en anden Prinds til Konge. Omvendstjøndt dette ikke lykkedes dem, bestræbe de sig dog endnu altid for at gjøre deres Indflydelse gjel-

bende, hvad der nok kunde lykkes dem ved den Frygt, som deres nære Magt paa Den Bourbon indgyder. Ogsaa her hedder det for Katholikerne: „Beder!“

Nordamerika. En Agent for den affyhelige Mormonsect har i Paris udgivet et Skrift, betitlet: „En Mormons Memoirer“, hvor han med fræk Pande aflægger følgende Tilstaaelse: Ved Tællingen i Aaret 1858 forefandttes i Mormon=Staten 3617 i Fleerkoneri levende Mænd; deriblandt 387, som havde syv og flere Koner, 750, som havde fem Koner, 1100, som havde fire, 1400, som havde mindre end fire, men mere end een Kone. Dertil fører den subjective Fortolkning af Bibelen.

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen den 19de Octbr., Efterm. Kl. 4.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 19. October. — 19. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messie (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Broderskabsandagt med dansk Prædiken.

NB. Søndagen d. 19. October finder den fjerde Kvartals=Indsamling af Peterspengen Sted; til den Ende vil der i Kirken under Orgelet være opstillet en Bøsse med Paastrift: „Peterspenge“, „Denier de St. Pierre“, i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaels=Broderskab kunne nedlægge deres Kvartals=Contingent.

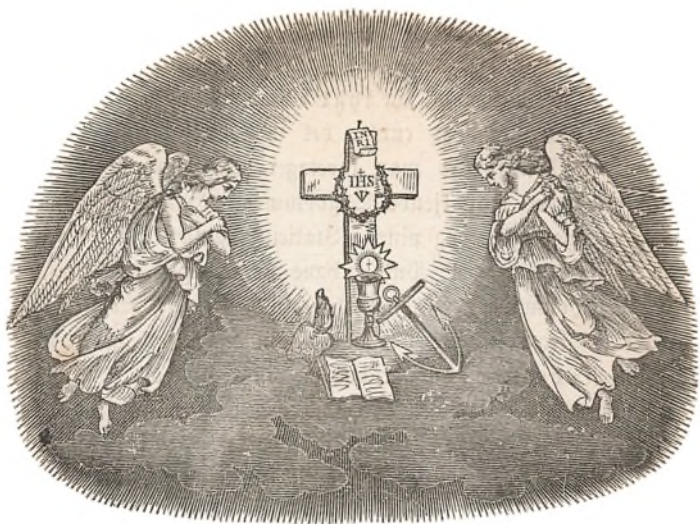
Søndagen d. 26. October. — 20. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese.

Paa Søndagene stille h. Messie Kl. 6 (Tirsdag, Torsdag og Lørdag i Oct. Josephsstrenges Huuscappel paa Toldbodveien) 6½, 7, 8¼; om Torsdagen sidste h. Messie med Udskilling af det h. Sacramente. Over Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Følligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hort Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirke Tidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blankesteiner**, flere Kjøbmagergæde 7, og i alle Bogstader; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Friis's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 22.   Søndagen den 2den November.   1862.

Indhold: Det nye „Kongerige Italiens“ Sygdomme. — Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Tre lærerige Sindbilleder. — Vagt dig for uretfærdigt Guds. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Neapel.

Det nye „Kongerige Italiens“ Sygdomme.

At „Kongeriget Italien“, omendstjønndt ungt, alligevel er haardt sygt, det indsee ogsaa de, som ellers ikke forstaae sig noget paa Lægekunsten; det bekjende endog selve „Staliansissimi“. Førend Matteucci blev Minister for den offentlige Underviisning, skrev han til Massimo d'Azeglio, at „Kongeriget Italien“ var „daarlign til Fods“ og maatte helbreedes ved en chirurgisk Cuur, og

for nogen Tid siden skrev femten italienske Deputerede og undersøgte det, „at Italien er saa sygt i sine sydlige Lande, at det er absolut nødvendigt at curere det med virksomme og hurtige Midler.“ Men førend man foretager en Cuur og anvender Lægemidler, maa man kjende Sygdommen. Hvilket er nu det Onde, som nedtrykker og piner „Italien“ og sætter det i Fare? Idet vi føle paa dets Puls, have vi opdaget ikke een, men flere Sygdomme i det. For at begynde fra Fødderne af, saa har det en skrækelig Been sygdom, som man for Tiden pleier at kalde Røveruvæsen; det har en Nervesygdom, som hedder Desertion; det har en Sygdom i Blodet, som man kalder Bankerot; det kan kun gaae med to Krykker, af hvilke den ene hedder Frankrig, den anden England; det phantaserer meget hyppigt og viser i Underviisningsfager, at dets Hjerne ikke er i sin rette normale Tilstand; det er meget svagt paa Kræfter, det har Naseri, at det altid vil tale og skrive for meget, har „ingen No hverken Nat eller Dag“ og sover ikke alene ikke, men lader heller ikke dem sove, som boe i dets Nabolav. Dets Hjerte er fordærvet, Blodet raaddent, Hovedet vaklende, Venene brukne. Og af alle disse mange Gjenvordigheder er især een den værste af dem alle: den Mængde Læger, som omgive det, som ville curere, læge og gjøre det sundt, men ikke gjøre andet end aarelade, som mæste sig selv, idet de ombringe den høie Syge.

Been skaden synes incurabel. I de neapolitaniske Provindser, sige de 15 Deputerede i deres Memorandum, hersker „almindelig Utilfredshed“ og derfra (ikke fra Rom, ikke fra Civitavecchia, ikke fra Malta, ikke fra Triest, men derfra, det vil sige, fra denne almindelige Utilfredshed) hidrører det Røveruvæsen, som foruvoliger Provindserne; deraf opstaae Attentaterne paa Stæderne, de i Smug offentliggjorte Smudsblade, de daglige Snigmord, de latterlige Underkrifter til Gunst for fremmede Kronprætendenter, enhver Yttring af frihedssjendiske Anslag, begunstigede af den feberagtige Uro, som er fulgt paa de første Garibaldienske Tidens begejstrede Era.

Dertil kommer fremdeles Nervesygdommen. En

Stats Nerver ere dens Hær, især i Tider, hvor hele Net-
ten bestaaer i Magten og den Stærkere altid har Net. Men
i den „italienske“ Hær, hvor der gives mange Tappre, gives der ogsaa
mange Deserteurer, mange, som blive behandlede uretfærdigt.
De Krigsministre, som følge paa hinanden, forsøge kun Virvaret
og Uretfærdighederne, og medens den ene deserterer her og den
anden smører Hæser der, er det kommen saa vidt, at Urban
Natazzi bad Nationalgarden om at følge Soldaterne, for at
disse ikke skulde flygte! Og vi troede, at denne Nationalgarde
skulde føre os til Rom og Venedig! Istedet derfor maa den
besørge hiint Militaivs Arrestation, som bliver grebet i Deser-
tion. Sagen maa være meget alvorlig, naar ikke mere de
andre Soldater og Gensdarmere ere tilstrækkelige, men man tager
sin Tilflugt til Nationalgardens active Medhjælp.

Ligesaa svær er Sygdommen i Blodet. Staternes
Blod er Penge, og ligesom den stakkels Syge ingen Blod
har i Aarerne, saaledes har Kongeriget Italien ingen Penge
i sine Kasser. Finantsministeren Bastoggi har søgt atter at
fede det en Smule ved nogle Paalæg, men det var kun en
Draabe i Havet. Hans Efterfølger Sella veed ikke hvad han
skal sige. Der gives ingen Statshuusholdning, som er istand
til at frembringe Penge, hvor der ingen findes. Den berømte
Statshuusholder Cavour havde en vis Theori, som tjente
ham, hvor det alene angik Piemont; den bestod i at fordoble
Skatterne og forsøge Laanene. Men der er nu bleven gjort
saa mange Laan, at det er vanskeligt at contrahere nye, uden at
fremsthynde Finantsernes totale Ruin, og naar det gik let med
Skatterne hos de gode Piemontesere, gaaer det vanskeligt dermed
hos de urolige Lombarder, hos de knarvorne (brontoloni)
Toscanere, hos de truende Umbrier, hos de neapolitaniske „Rø-
vere“ og fyrige Sicilianere.

Den Hjertesygdom, som plager det stakkels „Kongerige
Italien“, er Usædeligheden, Foragten for alt Helligt, Krigen
imod Katholicismens Hoved, de exilerede og processerede Vi-
skopper, den tøilesløse Presse. Der circulerer i Italien heelt
obscøne Billeder og Malerier, og dem sjenker man Ungdoms-

men. Det er den skrækkeligste Sygdom af alle Sygdomme. Et Rige med et af Ugudelighed og Frækhed fordærvet Hjerter kan aldrig holde sig paa Fødderne. Det kan snarere holde sig uden Solbater, uden Penge, uden Beskytter, men uden Sædelighed og Religion kan det aldrig holde sig. Og for at helbrede det nye „Kongerige Italiens“ saa fordærvede Hjerter, — vide I hvad de piemontesiske Ministre have gjort? De have i Sinde at forelægge en Lov, for ogsaa at indføre det reent borgerlige Egtefskab i Italien.

Endelig kommer Kongeriget Italiens sidste Sygdom, Hovedsygdommen, Uordenen i Underviisningsvæsenet, Universiteternes Forfald, ved hvilke der nu er flere Professorer end Studenter; Sammenblandingen af og Forvirringen i Love, Decreter og Forordninger. Denne Sygdom i Hovedet, som plager det nye „Kongerige Italien“, maa man tilskrive dets Forfængelighed, dets Uergjerrighed og dets Fordringer; Gesandtskabet til Persien, Udstillingen i Florents og hundrede forrykt udfastede og endnu mere forrykt udførte Projecter. Cerebrum non habet (den har ingen Hjerne), sagde Ræven.

(Efter Armonia.)

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Femte Capitel.

Om den hellige Messe. Fortsættelse.

Pr. Nu see I mig beredt til at besvare Alt hvad der forrige Aften mulig endnu var at spørge om; og er der faldet eder ret meget ind, hvorefter I ønske Oplysning, saa vil jeg betragte det som et Beviis paa eders særdeles Opmærksomhed.

Simon. Allerede sidste Gang stod jeg i Begreb med at spørge om, hvorfor Præsten i den h. Messe læser Noget høit og Noget sagte, som f. Ex. navnlig den saakaldte Canon eller „stille Messe“?

Pr. Præsten læser i Almindelighed hine Bønner høit, i hvilke Folket udtryffeligt skal deeltage og ligesom istemme; det som han beder med sagte Stemme ere Ord, hvormed han enten blot ledsager de under den h. Messe forekommende, forskjellige Handlinger, eller hvormed han beder til Gud for sig alene, eller endelig saadanne, der for den større Høitideligheds Skyld eller for at opvække større Erfrygt for deres Indhold, blive læste sagte af Præsten. Dette Sidste er navnlig Tilfældet med Canon eller den „stille Messe“, og allerede i de ældste Tider forholdtes saaledes dermed. En ældgammel romersk Liturgie eller Messeorden, der sandsynlig allerede blev skreven i det 7de Aarhundrede, indeholder allerede den Forskrift: „Efterat Choret har sunget Sanctus, staaer Biskoppen op og begynder i Stilhed at læse Canonen.“ Alle, selv de ældste Messeordener stemme overeens med denne Forskrift. Fremdeles tjener denne Præstens stille Bøn ogsaa som et Sindbillede paa, at han nu ligesom trækker sig tilbage fra Folkets Midte til det Allerhelligste, for der at samtale med den Almægtige i sit eget og alle Tilstedeværendes Navn. Ligesom engang Moses stod alene paa Bjerget for Guds Naahyn, og en tæt Sky indhyllede hele Bjerget, saaledes staaer Præsten, ligesom indhyllet i stille Andagt, ved Alteret, for med Gud at forhandle om Religionens mest ophøjede Hemmeligheder og Folkets vigtigste Anliggender.

Simon. Jeg troede kun, at det vilde være til større Opbyggelse for de Tilstedeværende, naar Alt blev læst høit af Præsten.

Pr. Hvor stor den Opbyggelse end kan være, som vi kunne øse af en høi og fælles Bøn, saa er dog ogsaa den Erfrygt opvækkende Stilhed særdeles skikket til at opvække vor Andagt, befordre vor Opbyggelse og formane os til Eftertanke over den h. Hemmelighed, som bliver fuldbyrdet ved Forvandslingen. Detop denne dybe, lydløse Stilhed egner sig mere her-

til, end den skjønneste, høit forrettede Bøn. Derfor er den paa mange Steder herskende Skik meget passende, at ved Høimesser ikke alene Sangen, men ogsaa Orgelet aldeles tier under Forvandlingen, paa hvilken Maade der ogsaa gives de Troende Leilighed til, i lydøs Stilhed, kun i deres Sjæls lønligste Indersite, at tilbede den paa Alteret nærværende Frelser.

Thom. Den sagte Bøn i den stille Messe kan være ganske tjenlig til det anførte Niemed; og jeg tilstaaer gjerne, at ogsaa en periodisk Stilhed har noget Majestætisk ved Gudstjenesten; men det er dog endelig eet og det samme, om Præsten enten læser sine Bønner høit eller sagte, saa længe han forretter dem alle i det latinske Sprog. Hvorfor bliver i det Mindste ikke det, som Præsten læser høit, læst i Modersmaalet? Have da ogsaa Apostlene hos deres Troende holdt Gudstjenesten i et dødt, for Folket uforstaaeligt Sprog?

Pr. Dermed forholder det sig lige saaledes som med det, som jeg sagde om den præstelige Klædning. Den var oprindelig Folkets almindelige Dragt; men efterat Moden i Klædebragten havde forandret sig, bibeholdt Præsterne den engang valgte Paa-klædning, som var helliget ved Traditionen og Alderdommen. Saaledes vare ogsaa det hebraiske, græske og latinske Sprog dem, som i Apostlernes Tid bleve talte af de forskjellige Folkeslag, og i hvilke Herrens Sendebud feirede den h. Messe; i det hebraiske og græske Sprog vare ogsaa det gamle og nye Testaments samtlige Skrifter affattede, og i det latinske Sprog bleve de allerede oversatte i de tidligste Tider. Men omendstjøndt disse Sprog efterhaanden bleve forældede og de forskjellige Folkeslag ikke mere betjente sig af dem som deres Modersmaal, bibeholdt Kirken dem alligevel i den h. Messes Bønner. Som jeg allerede tidligere har omtalt, høre nemlig Ordene Hosanna, Meluja, Amen til det hebraiske, Kyrie eleison m. fl. til det græske Sprog. Disse blander og forbinder Kirken med de latinske Ord i Messen, og man skal næsten troe, at ligesom Titelen paa Korset ikke uden særegen Hemmelighed var skreven paa Hebraisk, Græsk og Latin og billedlig fremstillede den ved Herrens Død bevirkede Forløsning for alle Folkeslag, saaledes

er det ogsaa skeet, at den hemmelighedsfulde Gjentagelse af Korsofferet, den h. Messe, blev fremstillet i de samme tre Sprog. At netop det latinske Sprog er vort Kirkesprog, hidrører fra, at Troesprædikanterne, som omvendte hele Vesterlandet, alle kom middelbart eller umiddelbart fra Rom.

Thom. Det forklarer vistnok, hvorledes det latinske Sprog i Begyndelsen kunde blive til Kirkesprog; men hvorfor skal det ogsaa bibeholdes endnu og ikke hellere omblyttes med Modersmaalet?

Fr. Naar man bibeholdt den gamle Skik, saa skete det 1) af den Grund, som jeg allerede har anført, nemlig for at ære den gamle Tradition og for ved Gudstjenesten at bevare hiint Sprog, hvoraf mange af de ældste Troesprædikanter og Aposteldisciple allerede betjente sig. 2) Er det et Udtryk for Taknemmelighed imod den romerske Moderkirke, som altid har frembaaret det h. Messesoffer i dette Sprog og af hvilken vi have modtaget dette, saavel som Underviisningen i den christelige Tro overhovedet. 3) Endelig, og det er uden Tvivl den vigtigste Grund, holder Kirken stadig fast ved det gamle, latinske Sprog, for derved billedligt at fremstille alle katholske Nationers Eenhed og Enighed i Troen, og ligeledes for ved den almindelige Lighed og Gensformighed i Sproget, især i en saa vigtig Sag som Alterets h. Offer er, at vedligeholde denne Eenhed og Enighed i Troen. Hvor smukt betegner det ikke Katholikernes Gendrægtighed, naar vi nær eller fjern i vort eget eller i et fremmedt Land træde ind i et katholsk Tempel og vi der see det h. Messesoffer at blive frembaaret med de samme Ceremonier og i det samme Sprog, som hjemme hos os selv! Hvor forstyrrende maatte det derimod ikke være og hvor lidet vilde det ikke passe til den mest ophøiede Gudstjenestes Værdighed, naar vi ved at overskride vort Laands Grændser, hvergang hvor man taler et andet Sprog, ogsaa hørte Præsten ved Alteret at tale i et andet Tungemaal. Selv den Nytte, som Brugen af Moderssproget kunde have, vilde da igjen være tabt for os, da vi jo overalt udenfor vort eget Land dog igjen vilde møde et fremmedt, et for os dødt Sprog ved Alteret. Den katholske Kirke

er uforanderlig og overalt i hele Verden den samme, en sand Verdenskirke, derfor bør ogsaa Kirkens officielle Sprog være uforanderligt og overalt i Verden det samme, et sandt Verdenssprog; og dette kan kun et dødt Sprog være. Alt, hvad jeg siger her om den h. Messe gjelder paa samme Maade og i Regelen ogsaa om Uddelingen af alle hh. Sacramenter; thi ogsaa disse blive jo efter katholsk Skik og Forskrift uddeelte i det latinske Kirkesprog.

Thom. Jeg miskjender ikke Betydningen af alle disse Grunde, men det bliver dog en afgjort Sag, at Folket i et og samme Land i det Mindste vilde have større Nytte af, naar det kunde høre og forstaae Præstens Bønner i dets eget Sprog.

Pr. Hvori skal da denne formcentlige større Nytte bestaae? Mon Præstens Bønner skulle tjene Folket til Lærdom og Underviisning? Messe og Sacramenter paa den ene og Prædikenen paa den anden Side ere to heelt forskjellige Ting. Selve Messecofferet er en Religionsøvelse, som udtryffeligt og ubelukkende kun har Guds Ære og Tilbedelse, men ikke Folkets Underviisning til Siemod; Sacramenterne ere bestemte til at rense os fra Synden og opfylde os med Guds Naade; Prædikenen har derimod det Siemod, at gjøre os bekjendte med Religionens Sandheder og opmuntre os til et ægte christeligt Liv. Skulde nogenjinde en Fordeel gaac tabt for Folket ved Brugen af det latinske Sprog, saa kan dette rigeligen erstattes ved Prædikener, Katechisationer og gode Bøger, uden at der derfor behøver at skee noget Skaar i den Nytte, som fremgaaer af Brugen af det latinske Kirkesprog. Det er aldeles ikke Kirkens Hensigt og Dnske, at de Troende skulde være uvidende om Indholdet af de latinske Bønner under den h. Messe og Sacramenternes Forvaltning; i den sidste store Kirkeforsamling, som fandt Sted for omtrent 300 Aar siden i Trient, blev det endog udtryffeligt gjort Sjælsfjergerne til en streng Pligt, at de skulde undervise og oplyse deres Sognebørn derom, saavel som om Betydningen af de forskjellige Stikke og Ceremonier. Jeg selv efterkommer kun dens Befalinger, idet jeg nu i længere Tid har talt med eder i vore Aftenmøder om den katholske

Kirkens Ceremonier. For dem, som have en alvorlig Villie, mangler det overhovedet ingenlunde paa Veilighed til denne Underviisning og Oplysning; i mange Bøger findes de smukkeste Forklaringer over alle disse Ting; ligeledes gives der mange gode Bønnebøger, som efter Meningen og i Hovedsagen indeholde de samme Messesebønner i Modersmaalet, som Præsten læser paa Latin ved Alteret. I have selv seet forrige Aften, hvorledes eders almindelige Messeseptalmer ogsaa kun ere et kort Udtog af det, som Præsten læser under Messen. Hvo som benytter denne mangfoldige Veilighed til sin Underviisning og Oplysning, vil blive langt bedre bekendt med Indholdet af de kirkelige Bønner, end han vilde være i Stand til at gjøre sig bekendt dermed i Kirken, hvor Præsten fra Alteret, især naar han har en svag Stemme, neppe vilde kunne gjøre sig forstaaelig for en stor Forsamling. Men om Noget ogsaa for Diebliffet endnu er ubekendt med Betydningen af alle de enkelte Ceremonier og med Indholdet af Bønnerne, kan han alligevel høre den h. Messe paa en ret god og fortjenstlig Maade, naar han kun paa sin Viis og saa godt han kan og forstaaer, derved betragter Christi Lidelse, til hvis levende Ihukommelse dette allerhelligste Offer jo fornemmeligen er indstiftet.

(Fortsattes.)

Tre lærerige Sindbilleder.

Den h. Eneboer Arfenius laa engang en Nat søvnløs i sin Celle paa sit Leie, og tænkte over, hvorfor dog saa mange Menneſter i denne Verden ikke blive frie for Synden, altsaa ikke kunne komme i Guds Rige.

Han sov endelig ind og Marsagerne bleve ham, ligesom fordm de gamle Propheter, antydede i et tredobbelt Drømmesyn.

En Stemme raabte: „See!“ og han saae en Morian, som i Skoven fældede Træer med en Øxe, samlede en stor Dragt

deraf og derpaa forsøgte at bære den bort. Men da Byrden var ham for stor og tung, gik han hen, huggede mere Brænde, og lagde det paa det andet og gjorde saaledes Byrden endnu større og tungere. Synet forsvandt.

Atter raabte Stemmen: „See!“ og han saa en Mand, som stod ved en Sø, øste Vand og kom det i et stort Kar; men Karret var overalt utæt, fuldt af Revner, og alt Vandet flød ud paa Siderne og ned paa Jorden, og al Mandens Møie, for at fylde Karret, var forgjæves. Ogsaa dette Syn forsvandt.

For tredie Gang raabte Stemmen: „See!“ — og han saa et Tempel, hvis Port stod aaben; to Mænd bære en lang Bjelke ved begge Ender paa deres Skuldre og vilde gaae ind med den i Templet; men de stredes om, hvem der skulde gaae først ind; den ene vilde ikke give efter for den anden og saaledes kunde de formedelst Dværbjelken ikke komme ind.

Arfenius tænkte over disse tre Syn, og det blev ham forundt, at forstaae deres Betydning.

Møren, som fældede Træerne og gjorde sin Byrde, der syntes ham for tung, endnu tungere — ligner Vanesynderen, som nok vilde gjøre God og forbedre sig, men hvem dette falder for svært og som derfor atter gaaer hen og synder, og saaledes hober Synder paa Synder.

Manden ved Søen, som vil fylde et bestadiget Kar med Vand og forgjæves plager og afkræfter sig — ligner det Menneske, som vel gjør mangehaande gode Gjæringer, men ikke omhyggelig søger at undgaae alle svære Synder og Feil og at forbedre sig, og derfor hver Gang igjen tilintetgjør det Gode, som han gjør.

De to Mænd med den tunge Bjelke paa Skuldrene, som vare stolte og hoffærdige og strede om Forrangen og derfor ikke kunde komme ind i Templet — ligne hine Mennesker, som vel have taget et strengt Livs Lag paa sig, men ere indbildske, stolte og hoffærdige, vredagtige og trættesjære, og ikke vandre paa vor Herre Jesu Christi Vej, Som siger: „Rarer af Mig, thi Jeg er jagtmødig og ydmyg af Hjertet, saa ville I finde Hvile for eders Sjæle.“

Vogt dig for uretfærdigt Guds.

En rig Mand befalede paa sin Dødsfeng sine tre Sønner at tilbagebetale nogle fattige forældreløse Børn en Sum Penge, som han havde bedraget dem for.

Sønnerne lovede det; men da Faderen var død, aftalte de sammen, at de skulde beholde Pengene, da Ungen vidste noget om det begaaede Bedrageri.

Medens de endnu vare samlede i den Dødes Værelse, traadte en gammel, ærværdig Eneboer ind. De bleve bange; imidlertid bade de ham om at sætte sig ned og spurgte ham: „Naa, fromme Fader, hvad godt Nyt kan du fortælle os fra Draken?“

„Intet Godt!“ sagde den alvorlige, gamle Mand. „I det jeg vandrede igjennem den eensonnige Drken, var det som om jeg fra det rædsomme Dyb af en mørk Hjelbkløst hørte en Stemme, som hylende raabte: „O vee mig! En riig Nagerkærlis Sjel, som jeg allerede i mange Aar har havt i mit Garn, er undsluppen mig. Han befalede sine tre Sønner, at tilbagegive det Guds, som han uretmæssigen havde erhvervet sig.“ En anden Stemme slog en høi Latter op og raabte: „Vær ikke bedrøvet; glæd dig snarere! Istedetfor een Sjel faae vi nu sandsynligviis tre Sjæle i vor Magt.“

„Disse tre Sjæle ere vi!“ sagde den ældste Søn forskædet; „de to Stemmer, som du har hørt, kom fra onde Aander. Men vi skulle nu nok fuldbyrde vor afdøde Faders Befaling og tilbagegive det uretfærdige Guds.“

„Ja,“ sagde hans to Brødre, „det ville vi gjøre ufortøvet.“

„Gud være lovet!“ sagde nu Eneboeren. „Eders salig Fader betroede mig kort før sin Død, hvad han havde befalet eder; ligeledes har han paalagt mig at efterforske, om I havde udført Befalingen. Udfør den nu! Giver de fattige forældreløse Børn deres Eiendom tilbage, og redder eders Sjæle. Thi hvo som med sit Vidende tilbageholder uretfærdigt Guds, kan ikke blive salig, men bliver et Bytte for Helvede.“

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Mærkværdige Ytringer af den h. Fader Pius IX.'s Mund. (Af Casonis nyeste Værk „Rom og Paris“.) I en Samtale imellem denne Bogs Forfatter og Pius IX. udtalte den Sidste sig bl. A. saaledes: „Ikke det materielle Tab af mit Land er det, min Søn, som smerter og nedtrykker mig mest, men det moralske Tab af saa mange Sjæle og Hjerter, som en ugudelig og vantro Presse foraarsager. Det er den værste af alle Smerter, som trykke mig, den største af alle Ulykker, som ramme det stakkels Italien. Jeg beder Gud bestandig om, i Sin Barmhertighed at gjøre Ende paa et saa stort Onde; men jeg frygter for endnu ikke at blive hønhørt saa snart. Jeg undlader ikke at gjøre de Gesandter og Diplomater, som besøge mig, opmærksomme derpaa og anbefaler dem stadig at sige deres Souveræiner og Regjeringer, at man, naar man lader Revolutionen seire, ikke alene skader mig, min Throne og Kirken, men tilspør Netsfærdigheden, Religionen, Moralens og endelig alle Europas Throner endnu større Skade.“ Jeg vovede nu at gjøre et andet Spørgsmaal. „Vil Deres Hellighed tillade mig at spørge, hvorledes De midt i saa mange Sorger og saa stor Smerte kan bevare et saa unntert Sind og en saa beundringsværdig Sindsro.“ — „Alt det, min Søn,“ var den h. Faders Svar, „er en Gave af Gud. Og saa i mig yttres Mennesket sig i sin hele Lyngde og i sin hele Svaghed. Meget ofte er jeg bedrøvet og nedslaaet og udgyder bittere Taarer, som Smerten udpresser mig. Men neppe har jeg atter hemendt mig til Gud, neppe er den Tanke opstegen i mig, at det ikke er mig personligt, men at det er Paven og Jesu Christi Kirke, som man har erklæret Krig og vil tilspøie Skade — førend mit Sind voblikkelig beroliger sig, og jeg føler i mig et Mod og en Kraft, som gjøre mig stærk og uroffelig, saa at jeg ikke frygter nogen Fjende og er i Stand til at bære ethvert Offer for at opfylde min Pligt. Dog ikke alene paa denne Maade hjælper Gud mig, jeg har ogsaa andre vægtige Trøstegrunde, som give mit Hjerte en saa stor Styrke og holde mig opreist i denne lange og besværlige Prøvelse, som Gud har paalagt mig. Hele det katolske Episcopat kappes i Kjærlighed og Hengivenhed for den h. Stol. Hele Geistligheden, paa saa Undtagelser nær, er sin retmæssige Hyrde hengiven, den mest udvalgte og udmærkede Deel af Kæglfolk, Katholiker og Protestanter, viser den mest levende Hengivenhed og dybeste Grefrygt for min Person og Værdighed. De kan ikke gjøre Dem noget Begreb om, hvor mange Beviser paa Kjærlighed og Grefrygt jeg stadig modtager af Personer af enhver Art. Naar jeg vilde fortælle alle disse Træk af rørende

Fromhed og Kjærlighed, som dette Bærelse har været Vidne til, saa maatte jeg tale derom i flere Dage. Endnu igaar forestillede sig for mig en ung Adelsmand fra Belgien, som vil træde ind blandt Souaverne. Da jeg saae hans magre og spinkle Skikkelse, sagde jeg til ham, at Militærtjenesten uden Tvivl vilde være skadelig for hans Sundhed, og at han neppe var i Stand til at udholde Soldaterlivets Strabadser. Endvidere tilføjede jeg: Hvad vil De gjøre for mig? De seer dog, ærligt talt, at jeg selv ikke formaaer at gjøre mere? Hvad vil De altsaa kunne gjøre for at forsvare min Person og min Throne? Veed De, hvad han svarede mig? — „Der er endnu noget tilovers for mig at gjøre.“ — Og det er? — „Alt døde ved Deres Helligheds Fødder, naar jeg ikke kan døe paa Valpladsen.“ — Hvilken Trost, hvilken Begeistring for den helligste af alle Sager.“ Hs. Hellighed reiste sig og udtog af en Casette en smuk Sølvmedaille med sit Portrait og gav mig den. Jeg udtrykte min Taknemmelighed for denne Foræring og bukkede mig, for at kysse Pavenes Fod. Men Hs. Hellighed reiste mig op og rakte mig Haanden. „Hellige Fader,“ sagde jeg herpaa, „førend jeg rejser bort, ønskede jeg endnu at spørge Deres Hellighed, om vi Katholiker skulle haabe eller frygte, glæde os eller være bedrøvede?“ „Deres Spørgsmaal er lidt besynderligt,“ svarede Paven smilende. „Men alligevel siger jeg Dem, at Christi Kirke og den h. Stol i denne Time ere underkastede en haardnakket og smertelig Prøve. Dog frygt intet, Gud hjælper og forsvarer Sin Kirke. Den ubesmittede Jomfru Maria vil være os den fasteste Støtte og virksomste Beskyttelse. Frygt intet, gjentager jeg, men haab, haab altid, og naar De vil have en Erindring om mig, saa giver jeg Dem den med de Ord: Veed og haab.“

Kjøbenhavn. En Søde, som uden Hensyn til Religion udtaler sig om Pavenes verdslige Magt, characteriserer og brændemærker Romstormerne og deres Haandlangere saavel som deres character- og tankeløse Eftersnakkere paa en Maade, at man kan betragte hans Skrivelse desangaaende som et af de mærkværdigste publicistiske Actstykker, og det saa meget desto mere, fordi det er en Søde, som udtaler sig saaledes. Hr. Cohen, Medlem af det israelitiske Consistorium i Paris, er Medarbejder af Bladet France. Derover havde Redacturen af Temps, Hr. Neffzer, en Protestant, udladt sig i gjentagne Stiklerier, som have foranlediget Hr. Cohen til at rette en Skrivelse til France, hvori han paa en hyist characteristisk Maade optræder for den h. Faders verdslige Herredømme, hvorfor vi her gjengive de vigtigste Steder af samme. Efterat Hr. Cohen har forudskiftet den Bemærkning, at det her ikke

dreier sig for ham om hverken et politisk eller religiøst Spørgsmaal, siger han: „Den pavelige Regjering er en retmæssig bestaaende, af hele Europa anerkjendt Regjering, som sender sine Gesandter til de forskjelligte Magter og staaer i diplomatisk Forbindelse med alle Stater. Jeg spørger nu mig selv om, med hvilken Ret man opfordrer denne Regjering til at frasige sig den sidste Rest af et Gebeet, som den er bleven berøvet til Trods for alle Moralens og Hæderlighedens Love. Man svarer mig: „i Nationalitetens Rets Navn.“ Jeg veed intet om, at denne politiske Nyhed har fundet Indgang i de moderne Nationers Lovbog, og jeg finder ingensteds „Expropriationen til Gunst for Nationaliteten“ autoriseret i den. Paven er Herre i sit Huus. Man kan kritisere hans Politik og hans Handlinger, men Ingen i Italien eller andensteds kan paa retmæssig Maade gjøre Fordring paa Rom for den „italienske Eenhed“ og ligeoverfor Paven bringe den berøgte Lære i Anvendelse: „Eiendom er Tyveri.“ — Paa den Dag, da denne sidste Krænkelse af Souverainitetsretten bliver fuldendt ved Revolutionen, vil der ikke mere gives noget Helligt, noget fast Bestaaende i Verden; alle Lande, alle Riger, enhver Eiendom ville blive et Bytte for den tjukke Magt . . . Tusinde af mine katolske Medborgere forfærdes ved den Tanke, at Kirkens Overhoved kunde blive tvungen til at forlade den evige Stad og med Pilegrimsstaven i Haanden slaffe omkring i det moderne Selskab; kompetentere end jeg og de Revolutionaire, som bekæmpe den, paastaae de, at den h. Stols Uafhængighed er uundværlig for den katolske Verdens Samvittighedsfrihed. Og de have aabenbar Ret: thi man maa ikke stusse sig, bagved den politiske og saakaldte italienske Kamp om Rom nærer den religiøse og sociale Revolution, som begyndte med Luther og i Maret 1793 fandt et saa strækkeligt Udtryk, det glødende Luste at gjøre en Ende paa Katholicismen. Ja, den katolske Religions og maaskee Christendommens Bestaaen er ved den italienske Krigs i Fare, og jeg begriber alle oprigtige Katholikers Ophidselse over saa strækkelige Ting, som tilsigtes. Hvis Revolutionen triumpherer, da gives der ikke mere nogen Sikkerhed for nogen Religion eller Kultus. Naar man har besejret Katholicismen, vil man angribe Jødismen, styrte Protestantismen, og den moderne Socialisme vil paany under Dødsstraf paa tvinge alle Mennesker Fornuftens Gudinde. Ja, det gjelder for Tiden om Samvittighedsfriheden. Man maa være blind, for ikke at see det. Og troer man da, at denne storartede Institution, som kaldes Pavedomme, denne omfattende, religiøse, moralske og politiske Orden, kunde falde, uden at der vilde opstaae en umaadelig Forvirring

i hele Verden? Rom denne Dag, saa vilde den betegne en Tidsalder for en forfærdelig moralsk og religiøs Forvirring, de religiøse Lidenskaber vilde ophidses, blodige Kampe opstaae paa alle Jordens Punkter, og hvo veed, om de dissiderende Cultusser ikke vilde være de første Offere for denne skrækelige Omvæltning. Nei, jeg vil ligesaa lidt et religiøst, som et socialist Demagogie." — Saaledes skriver en Jøde, hvis skarpe Blik og hæderlige Tænkemaade fortjener vor udeelte Anerkjendelse, dobbelt ligeoverfor hiin giftige og skamløse Christenpresse, som overalt synes at have gjort det til sin nærmeste Op-gave, at forhæane Pavedømmet og hele Catholicismen.

Kapel. En Gudsdom. En lignende Gudsdom, som ramte Biskop Caputo, meldes fra Lizzano i den neapolitanske Provinds Lecce. Den h. Philomene's Fæst blev fejret der. Prædikanten, som var bleven anmodet om at holde Lovtalen over denne h. romerske Jomfru, var en Munk, en god Taler, en Liberal af den næste Vand, en „Italianissimo" fra Top til Taa. Eftersom Stakkelen vilde forevige sig, havde han indstuderet et Stykke af udmærket Veltalenhed, som han, efter Sædvane, gjemte til Slutningen af sin Tale. Efter at have talt et Par Ord om det skrækelige Spørgsmaal angaaende „Pavens verdslige Magt", raabte han med Hestighed: „Hvo var Konge af Rom i den h. Philomene's Tid? Paven? — Nei, Diocletian. — Tænkte Paven dengang kun paa den verdslige Magt? Nei! Følgelig —" Slutningsfølgen var klar som Vand —: Dengang Paven ingen verdslig Magt havde, regjerede Diocletian, og man slagtede Christi Tilhængere! Munken gled imidlertid suilodt hen over denne logiske Slutningsfølge og udslængede en knusende Philippica imod Paven og Cardinalerne. Herpaa besvor han Garibaldi, „at han maatte komme paa Bindens Vinger og ordne Alt og gjøre Rom italiensk een gang for alle". Apostrophen endte med Indvielsesordene: „Rom eller Døden!" som han brølede af fuld Hals. De vakkre Tilhørere, der neppe vare fattede paa at see Garibaldi bragt i Forbindelse med denne Sag, bleve vrede derover og forlode i største Hast det hellige Sted med det Forsæt, at give Munken Rom eller Døden. Og virkelig, da han traadte ud af Kirken, fik han en Hagel af Spark, Slag og Brygl; hundrede kraftige Arme løstede ham op fra Jorden og væltede ham omkring i Snavset. Da Munken var en stærk Mand, værgede han sig saa godt han kunde, saa at han undgik den skrækelige Tugtelse og sprang bag en Stalddør, som han slog i Laas. En Piquet Vønder holdt Stildvagt udenfor Døren Dag og Nat, for at forhindre hans Flugt. Efter otte og fyrgetyve Timer, da de vare trætte af at vente, sloge de Døren ind — den Ulykkelige

havde aflivet sig selv. Folkets Forbittrelse var endnu saa stor, at man ansaae Riget for excommuniceret og vilde brænde det og strøe Asken paa Møddingen; dog Biskoppen af Vecce, som blev underrettet om det Forefaldne, sendte strax Erkepræsten d'Alcaia til Lizzano og paa hans Forestilling lod man Riget i Fred. Men da Liigvognen kjørte ud af Landsbyen begyndte Spektaklerne paany: Stenene fløi saa tæt, at Erkepræsten og Sacristanen løb derfra af alle Livsens Kræfter. Hesten, som ogsaa blev truffen, løb løbsk, hvorved Riget faldt ud af Kisten. — En meget kraftig Lectie!

Kirkelig Erindringsliste.

- Løverdagen d. 1. November. — Alle-Helgensfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vejverandagt.
- Søndagen d. 2. November. — 21. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Aflyngelse af den fjerde Bødspsalme - Miserere - som Forberedelse til
- Mandagen d. 3. November. — Alle-Sjælensdag. — Kl. 6, 7 og 8 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Sjælmesse.
- Fre dagen d. 7. November. — Form. Kl. 6, 6½ og 7 stille Messe, Kl. 8¼ høitidelig Messe for de levende og afdøde Medlemmer af Broderskabet til Jesu guddommelige Hjerte, og om Aftenen Kl. 7½ Andagt til dette allerh. Hjerte med dansk Prædiken.
- Søndagen d. 9. November. — 22. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese.
- Paa Søgnedagene stille h. Messe Kl. 6, 6½ (denne sidste Messe læses om Tirsdagen, Torsdagen og Løverdagen i Sct. Josephskstrenes Huuscapel paa Toldbodveien) 7, 8¼; om Torsdagen sidste h. Messe med Udskilling af det h. Sacramente. Hver Løverdags Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdags Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søgnedagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirkevidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Hr. Konghandler **C. A. Blaufelder**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Byglæder; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Qvartalen, enkelte Nummere à 8 p.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 23. Søndagen den 16de November. 1862.

Indhold: Om de Hellige — Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Ungarn. England. Portugal. Schweiz. Tyrkiet. Ostindien.

Om de Hellige.

(Indsendt af en norsk Protestant.)

Blandt de Dogmer, der paa det heftigste blive forkastede af Protestanterne og paa det eftertrykkeligste lagte den katolske Kirke til Last, er især ogsaa Læren om de Hellige, thi naar Talen bliver ført hen paa dette Gemne, er al Fred brudt og Striden for Alvor erklæret. Vi ville nu i de efterfølgende Linier

i al Korthed og saa klart som muligt fremstille dette Dogma og tillige faste et Blik paa Protestanternes Fordomme i denne Henseende.

Kirken lærer, at vi bør ære de Hellige, som regjere tilligemed Christus, samt at disse Hellige frembære Bønner for os hos Gud, at det derfor er godt og gavnligt at paakalde dem (Conc. Trid.). Naar Kirken lærer, „at man bør ære de Hellige“, modsiger den dermed paa det Bestemteste dem, som paastaae, at man i den katholske Kirke „tilbeder“ de Hellige, thi Kirken lærer høit og klart, at man kun ene og alene maa tilbede den treenige Gud Fader, Søn og Helligaand, som alle Tings Ophav og Endemaal.

Den Ære derimod, som man viser de Hellige, bestaaer kun i at man i dem seer og anerkjender Guds høitbenaadede Venner og Christi trofaste Efterfølgere; og hvad man seer i de Hellige og ærer hos dem, er ikke deres Storhed som Mennesker, men kun den Storhed, som de have opnaaet ved Guds Naade og Barmhjerlighed. Man seer i de Hellige levende Beviser for at vi alle, naar vi kun ikke selv modsætte os Guds Naadefald, kunne naae til den samme Ære og Hæder, som hine Guds udvalgte Venner for Tiden allerede nyde i Herrens saliggjørende Beskuelse.

Endvidere udstrækker den Ære, som man er de Hellige skyldig, sig ogsaa derhen, at man ophænger deres Billeder i Kirkerne, samt ærer deres Levninger (Reliquier). Men at man af sidstnævnte Grund høit og høit tør paastaae, at „Afguberi“ gaaer i Svang i den katholske Kirke, er dog at drive Fanatismen vel vidt; og dog bliver denne Beskyldning oftere gjentaget og det selv af Mænd, hvem et bedre Kjendskab til Sagen burde være magtpaaliggende.

Men naar Verden reiser Billedstøtter for sine store hedengangne Aander, eller med Ærefrygt gjemmer deres Levninger, uden at den Ære, der saaledes bliver den store Krieger, Digter eller Statsmand tildeel, kaldes Afgudsdyrkelse, hvorfor skal man da med en uuhildet Aand beskyldte Verdens mest storartede Religionsfamfund for Afgudsdyrkelse? Ene og alene fordi dette Sam-

fund med Omhu og Erhøbdighed værner om sine kjære, forherligede Børns Afse, og blot fordi dette Samfund ikke veed at pryde sine Gudshuses Vægge med bedre Zivater end med Billederne af dem, der ogsaa vare svage og skrøbelige som vi, men som ved Guds Naade og egen fast Villie have sounget sig op til Gud, deres Alpha og Omega? I Sandhed! Jeg begriber ikke, hvorledes en eensidig og blind Partiaand har kunnet vove, at kaste Stenk paa de mest ophøjede og christelige Tanker!

Den bedste og velsignelsesrigeste Gæve, som kan vises de Hellige, er imidlertid den, at vi med stadigt Hensyn paa Christi Lære i Tro, Haab og Kjærlighed efterfølge de Helliges Liv og Exempel. I denne Naade at ære de Hellige paa, ligger der en stor, slyng og christelig Tanke, den nemlig, — at hvad du lider, have Tusinde lidt før dig, hvad du troer, haaber og elsker, have Helgenernes og Martyrernes uoverskuelige Skarer troet, haabet og elsket før dig og ofte beseglet med deres dyrebare Hjerteblood! Indenfor den samme Kirke, af hvilken du er et Medlem, have de virket: skulde da du med disse Exempler for Die ikke modig kæmpe for Seirens Krone, som hine allerede besidde?

See! Dette er den retteste og bedste Naade, en god Katholik kjender at ære sine Helgener paa, med deres Exempel for Die at vandre stadig frem paa Fuldkommenhedens Vej. En stadig Opmuntring dertil hde ham saavel de Helliges Billeder i Kirkerne, som en from og andægtig Læsning af deres Levnet og øvrige Værker.

Den katholiske Kirke lærer fremdeles, „at disse Helgener frembære Bønner for os til Gud og at det er godt og gavnligt at paakalde dem.“

Denne Lære udleder Kirken af selve det apostoliske Symbolum, nemlig af Ordene „jeg troer paa de Helliges Samfund“, idet den inddeler Kirken i den lidende i Skærilsden, den stridende paa Jorden og den seiersfulge i Himmeien, og den bekjender, at disse Afdelingers Foreningsbaand er — Bønnen og Kjærligheden.

Kjærlighed er Christendommens Grundprincip og intetsteds

kommer denne skjønnere tilskue, end naar vi betragte „de Helliges Samfund“, noget som Grev de Maistre saa smukt udtrykker i sine „Abendstunden von St. Petersburg Bd. II., 10. Unterhaltung“, hvor det hedder: „Hvilket ophøiet Maleri frembyder dog Landernes umaadelige Stat i dens Afdelingers bestandige Vexelvirkning! Den stridende Kirke rækker den ene Haand til den lidende, medens den med den anden omfatter den triumpherende. Tak, Bønner og Fyldestgjørelser, Hjelp, Tro, Haab og Kjærlighed, Alt strømmer som en levende Kilde fra den ene til den anden.“ — Ja, det er kun den broderlige Forbøn, udsprungen af og grundet paa den christelige Kjærlighed, som vi ønske af de Hellige, men intet, der griber forstyrrende ind i Guds og Christi Virksomhed; thi det er kun lav Velslydningsaaud, der vil paadigte Kirken, at den venter Syndernes Forladelse og det evige Liv af Helgenerne; nei, dette venter Kirken kun af Jesus Christus alene, og den Dag oplever Protestantismen ikke, da den kan overbevise Kirken om en anden modsat Være!

Hvad der hidtil er sagt om de Hellige i Almindelighed, det gjelder ogsaa i Særdeleshed om den allersaligste Jomfru Maria.

Paa Grund af den særegne Naade og det Fortrin, der er bleven hende tildeel, betragter en god Katholik gjerne og med Andagt hendes Liv og Virksomhed paa Jorden og med et særeget Haab og en særegen Tillid anbefaler han sig til hendes Forbøn, hende, som Engelen Gabriel hilsede med de Ord: „Hil dig, Maria, fuld af Naade, Herren er med dig,“ hende, hvem Elisabeth prisede og sagde: „Velsignet er du iblandt Qvinderne, og velsignet er din Livsfrugt,“ ja hende, som selv spaaede: „Og alle Slægter skulle prise mig salig.“ Der hersker et eget og helligt Kjærlighedens Forhold mellem den fromme Katholik og den hellige Jomfru Maria, et Forhold, som vi uden Guds Naade aldrig kunne udgrunde, men vel kunne vi føle, at et saadant Forhold er til, selv om vi kun flygtigt kaste et Blik ind i det katholske Landsliv. Det er derfor saa langt fra at den Tre og Kjærlighed, som ydes Maria, er **afgudisk**, at den tværtimod er den gudeligste, den christeligste og yndigste, man kan

tænke sig; thi dersom Kirken behandlede hende, hvem selv Englen prisede salig, med Kulde, Uigegyldighed eller Ringeagt, da kunde man hadle Kirken, men ikke naar den med Kjærlighed ærer og priser vor kjære Herre Jesu sande Moder og sømme Pleierinde under Hans jordiske Løbebane.

Dette er nu i al Korthed den katholske Kirkes Lære; vi ville nu gaae over til Protestantismens Opfatning og Behandling af dette Æmne.

Der hersker indenfor den protestantiske Kirke en forunderlig Ubestemthed og Usikkerhed i Bekjendelsen af Dogmet om „de Helliges Samfund“. Biskop troer man, at et saadant Samfund er til, men en nærmere Redegjørelse om dette Samfunds Stilling og Virksomhed er aldrig bleven rigtig forkyndt og fremsat; hvad den uvidende Hob med en vis Virtuositet veed at fortælle er, „at Katholikerne tilbede deres Helgener, men at Protestanterne paa Grund af deres „rene Evangelium“ blot holde sig til Kristus!“ Man er selv saa haardnakked i sin Blindhed for Katholikerne virkelige Opfatning af Dogmet, at man endnu gaaer omkring med den gamle Tirade, at der i den katholske Kirke hersker „den grueligste Tilfidsættelse af Kristus, den mest afgudiske Tilbedelse og grueligste Overtro med Hensyn til Jomfru Maria og de Hellige.“ Men hvorledes er det dog muligt, at man kan tale saaledes, da dog den katholske Kirkes Bønnebøger og Lærebøger ligge til Enhvers Tjeneste, som kan og vil læse dem; men jeg er bange for, at det just er paa den gode Billie, at det styrter hos de fleste af mine Troesfæller, thi ellers var det umuligt, at man kunde være saa uvidende om Sandheden!

Dog, hvorledes kan man vente en Forandring i Tingenes Orden, naar netop den protestantiske Geistlighed selv, der ellers roser sig af sin Oplysning, som oftest er uvidende nok til at kunne betragte Katholicismen som: „Satans Yngel, fuld af mørk Vildfarelse?“ hvor vil man vente Sandhedens Erkjendelse hos Mennesker, der ikke skamme sig ved at paastaae, at „den katholske Lære om de Hellige er lig den græske Mythologie“?

Dog mellem hine forvirrede Raab og Declamationer træffer man stundom ogsaa paa en veemodig Stenning hos de mere Besindige, der forresten heller ikke ere ganske frie for en eensidig Betragtningssmaade af Sagen. Blandt saadanne Yttringer træffer man en i Dr. H. N. Clausens Udvikling af de christelige Hovedlærdomme, Side 488; Ordene ere en Betragtning over Luthers Udsagn, at naar man lærte Folket at ringeagte Helgenerne, vilde snart Ingen bryde sig om dem. Hertil siger Clausen: „Denne Prophetie er kun altfor vel gaaet i Opfyldelse i den protestantiske Kirke, — til ikke ringe Brøst for det christelige Samfundsliv. Medens Bevidstheden om en kirkelig Nidtid, Ihukommelsen af Kirkens Lærere, Udbredere og Martyrer vedligeholdes frisk og levende i den katholske Kirke, medens Billedet og Historie af Kirkens Heroer, og igjennem dem Billedet af Kirkens historiske Liv gjennem alle Tidsaldre træder Folket allevegne imøde og deres Virksomhed og Bedrifter ere det velbekjendte, er det derimod i den protestantiske Kirke, som om den hele Række af Aarhundreder imellem Apostlene og Reformatorerne var udslettet eller agtes den uvedkommende. Men til hvor fattig en Tilværelse har vor Kirke ikke derved draget sig tilbage! hvilken Nidgdom af skjønne og frugtbare Livsbilleder har den ikke derved bortkastet! paa hvilket Middel har den ikke givet Afkald til at vække og nære en kirkelig Almeenaand, der, liig den nationale Almeenaand, bliver kraftigt oplivet ved Bestuelsen af saadanne Personligheder, i hvilke Samfundets Aand i største Reenhed og Styrke er kommen til Udtryk.“

Naar man læser disse Linier, maa man inderlig bedrøves paa Protestanternes Vegne, man maa, enten man vil eller ikke, ynkes over, at dette Samfund maa undvære de Skatte, som uafsladeligt og i saa rigeligt Maal tilstrømme den hellige katholske Kirke af „de Helliges Samfund“.

I Protestanter, som læse disse Linier, lader os ret overveie det og forske vel, om vi virkelig staae i det rette „hellige Samfund“, som vi dog have bekjendt i vor Daab; og I Katholiker! stræber stedse mere og mere at træde i eders salige Helgeners Fodspor, og vogter eder vel for, ved Ord eller Gjerning

at vancere eller ringeagte hiint ophøiede „Samfund“, som udgør en saa herlig Deel af den evige Stads Indvaanere, hvortil Gud engang give eder Afgang for Jesu vor Frelfers Skyld. Amen.

Christiania, den 24de October 1862.

Den katholske Kirkes Stjånhed.

(Fortsat.)

Simon. Jeg har en Forklaring over den h. Messe i min Bønebog, hvorefter Præstens enkelte Handlinger, fra Begyndelsen til Enden, skulde billedligen fremstille Christi Lidelse efter alle dens enkelte Dele.

Pr. Det var rigtignok ikke vor h. Kirkes Hensigt, saaledes i Præstens enkelte Handlinger just at fremstille Christi Lidelse; imidlertid kan det dog ingenlunde dables, naar man ved at høre den h. Messe, forestiller sig den paa en saadan Maade, og derved forener sig med den lidende og døende Frelser, hvilket jo altid bliver Hovedsagen ved den h. Messe. Saaledes kan da Præsten ved Foden af Alteret, under Trinbønnen, meget godt symbolisere Christus ved Oliebjerget og Præstens Haandvaskning minde om Pilatus' Haandvaskning. Jeg skal gjerne selv give eder en fuldstændig Veiledning til, paa denne Maade at bivaane det h. Messesooffer og under de enkelte Dele og Cereemonier at ihukomme de enkelte Dele af den guddommelige Frelfers Lidelse:

Præsten gaaer med Messetjeneren til Alteret; Kristus gaaer med Sine Disciple til Oliebjerget. Joh. 18, 1.

Præsten beder nede ved Foden af Alteret og bøier sig dybt; Kristus beder paa Oliebjerget, Luc. 22, 41. og falder paa Sit Ansigt, Matth. 26, 39.

Præsten kysker Alteret; dette minder om, hvorledes Judas forraadte Christus ved et Kys. Marc. 14, 45.

Præsten gaaer hen paa Epistelsiden; Christus bliver ført til Annas. Joh. 18, 13.

Præsten læser Introitus (Indgangen) med høi Stemme; Christus taler for Annas og Kaiphas om Sin Lære. Joh. 18, 20—22.

Præsten beder gjentagende Kyrie eleison; Christus besvarer Uppræstestens mangehaande Spørgsmaal. Matth. 26, 34.

Præsten læser Epistelen; Christus staaer for Pilatus' Domstol, og bliver adspurgt angaaende Jødernes Bestyldninger. Joh. 18, 33--39.

Præsten gaaer hen paa den anden Side, for at læse Evangeliet; Christus bliver ført fra Pilatus til Herodes. Luc. 23, 7.

Præsten vender tilbage fra Evangeliesiden; man fører atter Christus fra Herodes tilbage til Pilatus. Luc 23, 11.

Præsten afdækker Kalken og hæver den blottede Patena og Kalken med Brød og Viin til Dffring op i Beiret; Christus bliver berøvet Sine Klæder, bunden til en Støile og hudstrøgen. Joh. 19, 1.

Præsten tildækker Kalken; Christus bliver kronet med Torne. Joh. 19, 2.

Præsten bøier Hovedet, og velsigner Brød og Viin; Soldaterne bøie spotviis Hoved og Knæe for Christus, give Ham Kindhefte og slaae Ham med Røret paa Hovedet. Marc. 15, 16 ff.; Joh. 19, 3; Matth. 27, 29. 30.

Præsten vasker Hænderne; Christus bliver erklæret for uskyldig ved Pilatus' Haandvaskning. Matth. 27, 24.

Præsten siger: Orate fratres; Christus bliver tilligemed Morderen Barrabas fremstillet for Folket til Valg, og Pilatus siger: Ecce homo, o: „Seer, hvilket Menneske!“ Joh. 18, 30; 19, 5.

Altertjenernes Svar paa Orate fratres erindrer om Folkets rasende Skrig og Forbring paa, at Pilatus skal frigive Barrabas og forskæfte Jesus. Joh. 18, 40.

Præfationen symboliserer Christi Dømsfælbelse til Korsbøden;

Den „stille Messe“ eller den saakaldte Canon, at Jesus bærer Korset til Nætterstedet.

Præsten læser „Memento“ (Zhuommelsen) for de Levende; Kristus henvender Sig til Qvinderne, som grædende møde Ham paa Veien til Calvariebjerg, og siger til dem: „I Jerusalems Døttre, græder ikke over Mig, men græder over eder selv og eders Børn.“ Luc. 23, 28.

Præsten velsigner Brød og Viin; Kristus bliver naglet til Korset.

Præsten løfter den h. Hostie og Kalken i Veiret; Kristus bliver opreist med Korset og viist Folket. Luc. 23, 33.

Korstegnene over Kalken og den h. Hostie efter Forvandlingen symbolisere de Skriftkloges og Phariseernes Stjeldsord og Bespottelser imod den Korsfæstede.

Præstens „Memento“ for de Uldøde erindrer om den korsfæstede Frelvers Bøn for Hans Tjender og Bødler. Luc. 23, 34.

Præsten siger: Nobis quoque peccatoribus, o: „vær og saa os Syndere naadig;“ Kristus forjætter den bodfærdige Røver Paradiset. Luc. 23, 43.

Præsten læser Fadervor, som bestaaer af syv Bønner; Kristus taler de syv Ord paa Korset.

Præsten bryder den h. Hostie; Kristus opgiver under et høit Skrig Sin Mand. Luc. 23, 46.

Præsten nedlægger en lille Deel af den h. Hostie i Kalken; Christi Sjæl stiger ned i Forhelvede. Eph. 4, 9.

Det tredobbelte „Agnus Dei“ hentyder paa Høvedsmandens og Andres offentlige Bekjendelse om Christi Guddom. Matth. 27, 54.

Præsten flaaer sig for Brystet; Mange føle Anger efter Christi Død.

Præsten communicerer; Kristus bliver lagt i Graven. Matth. 27, 60.

Præsten renser Kalken og tilbækker den igjen; de hellige

Øvinder salve Christi Legeme med Krydderier og indsvøbe Det i reent Liined. Joh. 19, 40.

Præsten gaaer atter fra Midten af Alteret til Epistelsiden; Kristus staaer op fra de Døde.

Præsten vender sig om til Folket med Hilsenen: „Herren være med eder;“ Kristus viser Sig for Sine Apostle og siger til dem: „Fred være med eder.“ Joh. 20, 19.

Præstens sidste Bønner eller Taksigelser betyde Christi gjentagne Aabenbarelser efter Sin Opstandelse, og den Underviisning, som Han meddeelte Apostlene og Disciplene i de 40 Dage før Sin Himmelfart.

Præstens sidste Hilsen: „Herren være med eder“ tyder paa Afskeden, som Kristus tog med Sine Disciple.

Præsten siger *Ite missa est*; Kristus sender Sine Apostle ud i al Verden, idet Han siger: „Gaaer hen og lærer alle Folk.“ Math. 28, 19.

Betsignelsen, som Præsten giver Folket, symboliserer den Betsignelse, som den til Himmelen opfarende Frelser meddeelte Sine Apostle med opløstede Hænder. Luc. 24, 50.

Den h. Johannes' Evangelium erindrer om, hvorledes Apostlene efter Christi Himmelfart oppebiede den Helligaands Komme i Jerusalems Sal. Apost. Gj. 1, 4.

Præsten og hele Folket høre deres Rnæ ved de Ord: „Ordet er blevet Rjød;“ den Helligaand kommer over de forsamlende Disciple og Apostle. Apostl. Gj. 2, 1. ff.

Præstens og Folkets Tilbagevenden fra Alteret symboliserer endelig Apostlenes Fordeling i al Verden til Evangeliets Forkyndelse. Og dermed er den hele h. Handling af Messeseofferet til Ende.

Simon. Hvo som med en saadan Betragtning af Jesu Christi Lidelse og Død bivaaner den hellige Handling, kan vistnok ikke andet end høre den h. Messe med stor Nytte.

Pr. Jeg vil give eder endnu en anden kortere Udlæggelse, som endog indeholder de vigtigste Begivenheder i hele Forløsningshistorien:

Indgangen til den h. Messe og det ofte gjentagne Kyrie

eleison symboliserer den Bængsel, med hvilken de gamle Fædre ventede Christus og sukede efter Ham saavel som Propheternes Spaadomme om Messias' Komme.

Gloria er jo selv Englenes Lovsang ved Herrens Fødsel.

Det første Dominus vobiscum symboliserer, hvorledes Christus viste Sig og aabenbarede Sig for de Vise fra Østland og den fromme Simeon.

Ved Epistelen kan man forestille sig den h. Johannes den Døber, hvorledes han prædikede ved Jordans Bredder og forberedede Menneskene paa Guds Søns Ankomst.

Graduale eller Psalmen efter Epistelen forestiller den offentlige Bod, som Folket gjorde som Følge af Johannes' Prædiken.

Evangeliets Læsning betyder Christus i Hans offentlige Læreembede, og Credo symboliserer, hvorledes meget Folk sluttede sig til Ham som Følge af Hans Vidundere og h. Lære og erkjendte Ham som Guds Søn.

Ved Offertorium eller Hostiens og Kalkens Indvielse kan man erindre sig, hvorledes Christus i Sine Bønner og i den fortrolige Omgang med Sin himmelske Fader ofte har tilbudt og hengivet Sig som et villigt Slagtoffer for den menneskelige Freløsning.

Sanctus er et Sindbillede paa Christi høitidelige Indtog i Jerusalem, hvor Folket strøede Palmer for Ham og raabte Hosanna.

Ved den „stille Messe“ eller Canon tænker man paa den sidste Nadvere, som Christus holdt med Sine Apostles fortrolige Skare.

Dølpøstelsen af den h. Hostie og Kalken symboliserer Korsfæstelsen.

Pater noster, Christi syv Ord.

Naar Præsten siger Agnus Dei og tre Gange slaer sig for Brystet, saa kan det erindre os om den guddommelige Moder Maria's og den elskede Discipel Johannes' Bedrøvelse og store Smerte.

Præstens Communion tyder hen paa Christi Gravlægning,

og Dominus vobiscum efter Communionen paa Christi Gjenopstandelse og Omgang med Sine Apostle.

Itē missa est og den præstelige Velsignelse forestiller os billedligen Christi Himmelfart, den Helligaands Komme og Apostlenes offentlige Prædiken i Jerusalem.

Simon. Og saa denne Udlæggelse tiltaler mig.

(Fortsættes.)

Rirkelige Efterretninger.

Rom. En interessant Meddelelse findes i en Correspondents i „Genfer Journal“. Ifølge samme skal Cardinal Antonelli have yttret til den franske Gesandt, Marquis Lavalette: „De paaftaaer, at Paven ikke vil blive 14 Dage i Rom, naar Franskmændene undbrage ham deres Bestyttelse. Dette er ikke rigtigt, i det Mindste ikke saa længe som Garibaldianerne ikke blande sig i Sagen; thi vor Befolkning er godt stemt og vil ikke vide noget af Piemonteerne. Jeg vender Argumentet om og paaftaaer, at Victor Emmanuel ikke vil blive 3 Uger endnu Konge af Italien, ja at han maaskee endog vil miste sin Krone af Sardinien, hvis Franskmændene vilde forlade ham. Til Venstre vilde Victor Emmanuel blive kastet overbord af Revolutionen og til Høire trykket af Østerrig. De franske Vaabens Intervention til Gunst for Paven er derfor kun tilshueladende, medens de i Virkelighed gjelde Kongen af Sardinien.“ Denne Yttring er, saaledes paaftaaer den nævnte Correspondent, tagen af en diplomatisk Depeche, som endnu ikke har naaet Offentligheden.

— Den Brudgave, som den h. Fader har gjort sit Gubbarn, Prindsesse Pia af Sardinien, bestaaer i et gyldent Dobbeltblad i Form af et Album og indeholder to kostbare Reliquier: et Stykke af den h. Jomfrues Slør og en Torn af Frelserens Tornekrone. — Saligertkæringen af den i A. 1836 afdøde Dronning af Neapel, Frans II.'s Moder, er i det sidste Consistorium bleven discuteret af Cardinalerne.

Kjøbenhavn. Om den piemontesiske Regjerings og Revolutionspartiets Begjærlighed efter at komme i Besiddelse af Rom, hedder det i en Artikel i Wiener-Bladet „Der Bottschafter“, der er intet mindre end ultramontant, men bliver redigeret af en erfaren og ærlig Mand, Democraten Julius Fröbel: „Strikget efter Rom røber ikke nogen Fornødenhed, men en Sygdom. Det nuværende Italien er for Tiden allerede mere uenigt, end nogenfømhelst europæisk Stat. „„Det vil gaae i Stykker uden Rom!““ (d. e. hvis ikke Rom bliver indlemmet i det) saaledes lyder Angestkriget fra Turin. „„Det vil knuses med Rom!““ (d. e. hvis det indlemmer Rom), det er det Svar, som lyder tilbage. Var Italien i Sandhed Et, holdt Nord og Syd hinanden fast omslyngeede i politisk Omarmelse, saa vilde det ubetydelige Gebeet, som blev Paven tilovers, ikke kunne adskille, hvad der vilde være forenet. Victor Emmanuel's Throne vilde ikke behøve at gribe til en ny Voldsgjæring til at støtte sig paa. Udstoppet med saa mange Uretfærdigheder, med Troløshed af enhver Art, med Familieran og Kirkeran, vilde det være hiin Eiermand værdigt ogsaa uden Rom. Men Italien vil fra hinanden. Skylden ligger i Forholdene, som Ingen formaaer at ændre, i Voldshandlinger, som altid aale nye, i Land og Folk, i Jorden, i Luften . . . .

— Om Pavedømmets Uforgængelighed indeholder samme Artikel følgende træffende Ord: „Forfaldent er endnu ikke det andet Verdensrige, som søgte Rom til sit Midtpunkt. I tidligere Aarhundreder var det Religionens, Moralens og Civilisationens Brændpunkt, og det er endnu den Dag idag det Brændpunkt, om hvilket selv de fjerneste Landes høieste Interesser gruppere sig. Vel kunde Pletter sees paa det, saavel i tidligere som i vore Tider, men det var Pletter i en Sol, som trods dem udbredte sit Lys over Verden. De største Tænkere og Historieforivere have betegnet den Vhguing, der reiste sig paa det romerske Verdensriges Ruiner i den evige Stad, som den mærkværdigste og varigste i Verden.“

Ungarn. Til Udvidelse af Jesuitercollegiet i Calocza i Ungarn har den derværende Biskop Kunskzt stjenket 30,000 Gylben.

England. Ifølge engelske Blade er for Tiden en Bog under Presken, som vil gjøre overordentlig Opsigt i kirkelige og læge Kredse, da den i ugubelig Driftighed langt overgaaer de for deres nøgne Vantro berhyggede „Essays and Reviews“, og dog har en (anglicansk) Biskop til Forfatter. Denne Biskop er Dr. Colenso, Biskop af Natal i Sydafrika. Værket er en

rationalistisk Kritik over de fem Mose Bøger og Josua Bog. (Af Dr. Colonso kan heller ikke ventes Andet. For nogle Aar siden udtalte han sig ganske aabent for, at man ikke behøvede at paalægge de Hedninger, som skulde omvendes, at de som Betingelse for Daabens Modtagelse skulde opgive det hos dem forhaandenværende Fleerkoneri.)

Portugal. I Portugal kan det desværre siges om mere end een eller to Overhyrder, at de af Kjærlighed til Bequemmelighed og af forsængelig Menneskefrugt ere mere end forsømmelige i Opfyldelsen af deres hellige Embedes Pligter og kun altfor meget opføre sig som saadanne, som i den h. Skrift blive kaldede „stumme Hunde“. Den h. Fader har derfor under 3. Juli rettet en apostolisk Skrivelse til Cardinal-Patriarchen af Lisabon, Erkebiskopperne af Braga og Evora, saavel som til samtlige Suffranbiskopper i Landet, hvilken Skrivelse det Lisaboner legitimistiske Blad a Nacao (Nationen) offentliggjør under 10. Sept., lige førend Kongens forestaaende Formaling. Hs. Hellighed beklager deri de sørgelige Tilstande i den portugisjiske Kirke og opfordrer Kirkefyrsterne til med større Iver og mandigere Bestemthed at opfylde deres Embedes høie Pligter. Ganste særdeles Opmærksomhed skulle de henvende paa Genoprettelsen og Vedligeholdelsen af den kirkelige Disciplin iblandt de Verdens- og Klostergeistlige, men navnlig virke i Seminarierne for Uddannelsen af en dygtig, sædelig og videnskabelig høitstaaende Geistlighed. Med Hentydning til Regjeringens Indgreb i Kirkens Retsgebeet giver den h. Fader Biskopperne at betænke, at det vistnok er godt at adlyde den verdslige Øvrighed, saalænge denne ikke forlanger noget, som strider imod de guddommelige Bud og Samvittigheden; men at kraftig Modstand i det sidste Tilfælde ikke alene er tilladt, men en for deres apostoliske Embede hellig Pligt. Men netop den nødvendige apostoliske Frimodighed og Bestemthed troer han, til sin Smerte, hidindtil at have savnet hos de portugisjiske Biskopper og seer ogsaa et Beviis paa denne Mangel i den Omstændighed, at ikke en eneste har fulgt den øverste Hyrdes Indbydelse til de japanesjiske Martyrers Canonisationsfest i Rom, hvad der dybt har bedrøvet hans faderlige Hjerte; hvis uovervindelige Hindringer have modsat sig en saadan Reise, havde det dog været Biskopperne muligt, skriftligt at bevidne deres Bifald til Episcopatets Adresse. Vaade Tone og Holdning i den apostoliske Skrivelse er rolig og bestemt og derhos saa forsonlig og hjærlig, som kun de delicate Forhold, der foranledigede den, til-
lade det.

Schweiz. Indtægterne af det ophævede Benedictinerkloster *Reinaus'* Godser i Canton Zürich, skulde, som det hedder, anvendes til at forbedre det protestantiske Universitet i Zürich. Til det skammelige Kan kommer nu altsaa ogsaa den nedrige Forhaandelse af al katholsk Følelse.

Tyrkiet. De til den katholske Eenhed tilbagevendte Bulgarene i Tyrkiet vise uagtet de største Hindringer, en mærkelig Standhaftighed. I Kleintyrnovo ere 140 Familier uden Kirke og Præster og udsatte for alle Schismatikernes Rænker og Forsølgelser; alligevel bevare de modigen deres Tro. For Tiden er her Tale om at bygge dem et Capel. I Constantinopel er i den sidste Tid de omvendte Bulgarenes Antal steget i den Grad, at en ny Kirke vil blive nødvendig. Udenbort vilde Bulgarene vende endnu talrigere tilbage til den katholske Kirke, hvis ikke Regjeringen havde befalet, at Menigheder, som blive romersk-katholske, ikke mere tør benytte deres gamle Kirker. De Nyomvendte maae saaledes selv bygge sig nye Kirker.

Ostindien. Mindelser om det beklagelige Schisma. Som bekendt anmaadede Erkebiskoppen af Goa (i det portugisiske Ostindien) sig Jurisdictionen over hele Ostindien, medens den romerske Stol udtrykkeligt og udelukkende havde overdraget de apostoliske Vicarer (i Madras, Calcutta &c.) samme over alle ikke portugisiske Besiddelser. Hiin Erkebiskops Præventioner fremtalte i A. 1844 et formeligt Schisma, Kilden til mange Forvildelser og Forargelser. Da den h. Fader ønskede at udjævne disse Differentser, undertegnede han for nogle Aar siden et for Portugal gunstigt Concordat, der skulde komme til Udførelse saasnart den nye Erkebiskop af Goa var ankommen til Ostindien. En Erkebiskop, Johan Chrysostronus d'Amorim Bessoa, blev derfor udnævnt i Marts 1861; men Udnævnelsesbullen blev ham først tilstillet i April d. A., fordi den portugisiske Regjering i Begyndelsen ikke vilde finde sig i nogle Udtryk i samme, som havde Hentydning til Schismaet. Det var aftalt imellem den h. Stol og Portugal og skriftligt lovet ved Portugals Gesandt i Rom, at den nye Erkebiskop først skulde indfinde sig i Rom, førend han tog sin Stol i Besiddelse. Da den betræffende pavelige Bulle blev sendt til Lisabon i April d. A., lod den h. Fader Erkebiskoppen erindre derom og forbød ham udtrykkeligt at tiltræde sit Embede, forinden han havde opfyldt hiin Betingelse. Hvad gjør Erkebiskoppen? Uden paa nogen Maade at underrette Rom derom, tager han sin Stol i Besiddelse ved en „Procurator“, som han paadrager at forvalte Dis-

ceset under Titel af en „Administrator“. Han lader det ikke blive derved; han affatter sin Hvrbeskrivelse saaledes, at Publicum ikke kan finde anden Mening deri, end at „Administratoren“ besidder Jurisdictionen over hele Ostindien, saaledes som dette var Tilfældet for 150 Aar siden. En saadan Fremgangsmaade maatte gjøre Opsigt. De katholicke Blade i Indien, Bombay-Catholic-Examiner og Madras-Examiner, berettede de ovenanførte Kjendsgjerninger og dablede skarpt Prælaten, som saa aabent driver Spot med de helligste Forpligtelser og den skyldige Lydigheid imod den h. Fader. Propaganda-Congregationen i Rom blev underrettet derom, og den har nu under 18. Juli d. A. ifølge den h. Faders Ordre tilstillet de apostoliske Vicarer i Ostindien en Skrivelse, hvori den bittert beklager Erkebiskoppens Fremgangsmaade. De Erkebiskoppen tilsendte Buller ere vedlagte og skulle offentlig oplæses, for at Præster og Troende kunne være underrettede om de Erkebiskoppen tilstaaede Mættigheder.

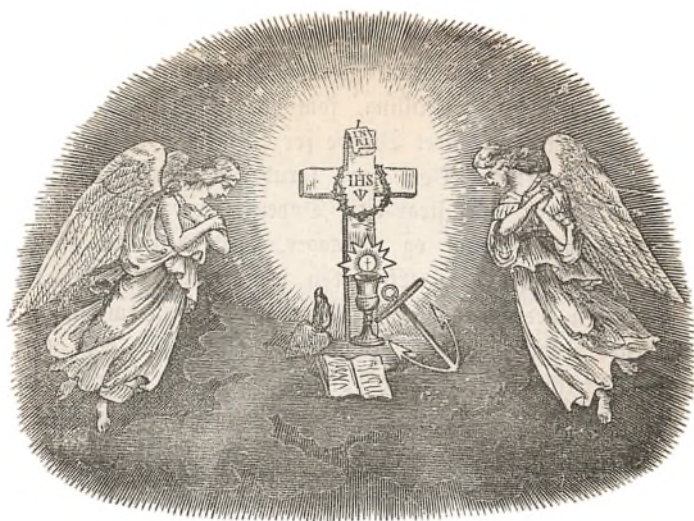
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 16. November. — 23. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messfe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Broderstabsandagt til Maria's h. Hjerte, med Katechese.
- Søndagen d. 23. November. — 24. Søndag efter Pintsfe; sidste Søndag i Kirkeåret. — Maria's Dffringefest. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messfe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dynaaelse af en salig Død.
- Paa Sognedagene stille h. Messfe Kl. 6, 6½ (denne sidste Messfe læses om Tirsdagen, Torsdagen og Lørdagen i Sect. Josephstrenes Husecapel paa Toldbodveien) 7, 8¼; om Torsdagen sidste h. Messfe med Udstillning af det h. Sacramente. Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Sognedagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Scandinavisk Kirkevidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende mottages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedredactionair, Sr. Kunsthandler **C. U. Blankensneider**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladre; i de danske Stater paa de hgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

10de Aargang.

Nr. 24.

Søndagen den 30te November.

1862.

Indhold: Tanker i Advent. — Hvo bærer den største Skyld? — Den lille Marie. — Kirkelige Efterretninger: Tyrol. Breslau. England.

Tanker i Advent.

I.

Den særskilte Dom.

Den mest storartede Begivenhed, om hvilken de hellige Bøger tale og som de Christnes Tro forventer, er uden Tvivl Verdensdommen, d. e. hiin Dom, som paa den yderste Dag bliver afholdt over den hele Menneskeslægt, ja, over saunt-

lige fornuftige Skabninger, Englene med iberegne. For derom at gjøre os en Forestilling, som stiller os et tydeligt og faauidt muligt et afrundet Billede for Die, maa en Beskrivelse over den særskilte Dom gaae forud. Den katholske Kirke lærer, at enhver Sjæl strax efter Døden bliver stedt for den guddommelige Domstol og modtager, hvad den har fortjent under sit jordiske Liv. Efter den almindelige Udtryksmaade kommer den hedengangne Sjæl altsaa for Guds Domstol. Den Alvidende prøver dens frie Handlinger og afgjør over deres Værd eller Uværd, over deres Løn eller Straf og lader de sidste strax fuldbyrde. Vi maae ved denne Forklaring ikke overse, at der her ikke kan være Tale om en Underfølgelse eller Prøvelse i den Forstand, som om den langsomt stulde gaae for sig og Gud og Sjælen dvæle en Stund ved ethvert Punkt. Sjælen, som bliver dømt, er traadt ind i Evigheden, og dermed er den Maade, hvorpaa den handler og hvorpaa en Handling fuldbyrdes paa den eller i den, bleven en ganske anden. Tidens gradvise Forløb er ikke mere nødvendigt, for at Sjælen kan komme til Bevidsthed om sig selv og andre Ting og danne Tanker, Domme og Fornemmelser i sig. Et Dieblif er tilstrækkeligt — og Dommen er fuldbyrdet. Schubert fortæller i sin Selbviographie Pag. 77 en Begivenhed, som mødte den engelske Admiral Beauafort, da han svævede i stor Fare for at drukne, hvoraaf vi omtrent kunne gjøre os en Forestilling om en hedensfaren Sjæls Tilstand, der indtræder med Dødens Dieblif. Beauafort beskriver den i et Brev med følgende Ord:

„Fra det Dieblif af, da Anstrengelsen havde ophørt, som Følge af en rimeligviis fuldstændig Dvælning, overvandt en rolig Følelse af den fuldkomneste Ligemodighed de tidligere, stormende Fornemmelser; man kan kalde den Sløvhed, men viselig ikke Resignation; thi at drukne forekom mig ikke længere som en Ulykke; jeg tænkte ikke mere paa Nedning, heller ikke følte jeg legemlige Smerter. Tværtimod, mine Fornemmelser vare snarere af en behagelig Art, omtrent som hiin Følelse af Mæthed og Tilfredsstillelse førend man sover ind efter et stort Arbeide. Sandferne vare døde paa denne Maade, men ikke

Anden, hvis Virksomhed meget mere syntes forhøiet paa en ubefrivelig Maade; thi den ene Tanke opstod efter den anden, i saa hurtig Rækkefølge, at den, som ikke har befundet sig i en lignende Stilling, sandsynligviis slet ikke kan gjøre sig nogen Idee derom. Rækken af disse Tanker kan jeg ogsaa endnu forfølge: — Uheldet, som nylig havde truffet mig, Ubehændigheden, som foranledigede det, den Uro, som det bevirkede, det Indtryk, som det vilde gjøre paa min Fader, Maaden, hvorpaa han vilde underrette de øvrige Familienmedlemmer derom og tusinde andre Omstændigheder, som stode i inderlig Forbindelse med Hjemmet, vare den første Række af de i mig opstigende Betragtninger. De toge derpaa et videre Løb: vort sidste Pilegrims-tog, en tidligere Reise og et Skibbrud; Skolen, de Fremstridt, som jeg havde gjort i den, den Tid, som jeg havde bortodstet; mine Streger og Tildragelser i mine Dreungeaar. Saaledes syntes enhver Begivenhed i mit Liv at stryge i omvendt Tidsorden hen over min Huskommelseevne, dog ikke i blotte Omrids, som jeg her optegnede dem, men som Malerier, fuldstændiggjorte med alle nok saa ubetydelige og middelbare Enkeltheder, kort, min hele Levetid syntes at være stillet for mig i en Art af Panorama-Overblik, og enhver Gjer-ning deraf syntes ledsaget af en Bevidsthed om Ret eller Uret eller af en Betragtning over dens Uarsag og Virkning. Og virkelig trængte saa mange ubetydelige Tildragelser, som jeg for længe siden havde glemt, sig atter saa levende frem for min Forestilling, som om jeg først nylig havde oplevet dem."

„Kan ikke alt dette være en Antydning om en næsten uendelig Styrke af Huskommelsen, med hvilken vi ville vaagne i en anden Verden og blive tvungne til at betragte vort fuldendte Liv? Eller kunde det ikke i en vis Grad berettigt til hiin Slutning, at Døden kun er en Forandring eller Omskiftning af vor Tilværelse, i hvilken hverken nogen Standsning eller nogen Afbrudelse finder Sted? Det være som det vil, een Omstændighed var i ethvert Tilfælde høist mærkværdig, nemlig den, at de utallige Ideer, som opstode i mig, alle vare tilbage-gaaende; jeg var ganske fordybet i Fortiden."

„Længden af den Tid, som hengik under den nhs bestrebne Strøm af Tanker, eller snarere Kortheden af den Tid, i hvilken de vare sammentrængte, kan jeg ikke mere angive med Bestemthed; men sikkerlig kunde der ikke være hengaaet to Minuter fra Obelningens Dieblik indtil jeg blev reddet.“ — Saa vidt Beaufort.

Naar en Sjæl fuldstændigt har løst sig fra Forbindelsen med Legemet, saa vil hiin Bevidsthed, paa hvilken vi nylig saae et Exempel, indtræde endnu mere levende, og slet ingen Tid vil da være nødvendig, for i et Nu at lade den blusse op i Sjælen. Vi kunne som Følge deraf foreløbig udkaste os et Billede af Sjælens Forhold ligeoverfor det forbigangne Liv. — Men ved Dommen komme endnu flere andre sjælelige Forhold i Betragtning; -- Sjælen træder derved ogsaa i et bestemt Forhold til Fremtiden; til Bevidstheden om det forbigangne jordiske Liv knytter sig Bevidstheden om Tingenes høiere, aandige Orden, med hvilken den kommer i Berøring. Vi ville ikke paastaac, at disse tvende Billeder af det timelige og evige Liv følge hinanden efter et vist Tidsmaal, vi troe snarere, at de hos den virkelig hedengangne Sjæl begge forene sig til eet Billede, sammensmeltet til een Bevidsthed, saa at ikke alene det naturlige Menneskes medfødt Samvittighed optræder dømmende, men at ogsaa Troens høiere Bevidsthed samtidig vaagner til en ikke anet Klarhed og Kraft, og at Sjælen derpaa i et og samme Blik stuer den hele Fortid og tillige ogsaa klart erkjender, om og hvorledes denne har ladet sig paavirke og gjennemtrænge af Troen, saa at altsaa først Troen er den høieste og afgjørende Maalestof, efter hvilken den maaler sig og bedømmer, i hvilket Forhold den nu staaer til Gud og til Virkeligheden hiinsides Graven. Vi ville forsøge, ogsaa at gjøre denne Fremgangsmaade anstuelig i en oplevet Begivenhed.

Engang overrasfede en varm Sommernat mig paa een af de høieste Toppe af de Bjerge, der som troe Bogtere omgive Rhinen paa begge Sider. Ligesom Dødens Time nærmede sig, og Myrket sig, og Myrketheden laa som en Afmagt, der bedøver Sandserne, paa By og Land, paa Dal og Bjerg og Flod.

Kun denne sidste bruste i Dybet. Det var Naturens sagte, langsomme Landedræt, hvormed den gav tilkjende, at den ogsaa i Sønnen levede endnu. Havde den havt en Sjæl og i denne Sjæl en Sukommelse, saa vilde maaffee Billederne fra Dagens udsulte Liv med Tankens Hurtighed have gledet forbi den efter Evi-ghedens Tidemaal, ligesom Beaufort's Erindringer i Schubert's Bog. Da begyndte Stjernerne at tiindre. Snart hist, snart her brød en Straale af den himmelske Sol frem igjennem det sorteblaa Forhæng, der skjuler Stuepladsen for en hemmelighedsfuld Verden. Saaledes maa det være for en Døende, tænkte jeg ved mig selv. Sandserne svigte deres Tjeneste; Diet seer ikke mere, Dret hører denne Verdens Toner kun endnu som i en lang Fraastand. Sjælen vender sin Virksomhed indadtil. Maaffee er dette det Dieblik, hvor allerede Samvittigheden be-ghynder at lyse i et aandeligt Lys og belyser Livets oprullede Bog. Men for den ydre Verdens Bevidsthed frembryder der et Slags Aftendæmring. Dødens Skygger blive fortere, Bevidstløshedens Slør spinder sig altid tættere om den sandfelige Fornemmelsssevne og de Bækkelser, som udgaae fra den. Ende- lig indhylls Sjælen i dybeste Nat; det jordiske Lys er ud- slukt; Verden er forsvunden for den; Synet af den aan- dige Verden endnu ikke opgaaet. Da bryde paa engang Skjæ- rene af et andet Lys i enkelte Straaler frem igjennem Bedø- velsens Nat. Aldrig seete Skikkelser vise sig i ubestemte Om- rids, aldrig hørte Toner lyde rundt omkring i brudte Tone- bølger. Men alligevel ere disse Skikkelser og Toner bekendte: de ligne Troens Sandheder og Verdomme, der vise os den høiere Virkelighed som i et Speilbillede. De synes at svæve nærmere og nærmere herved; thi Sjælen løser det dødelige Kjøds Forhæng mere og mere. Guds Billede opgaaer for Sjælen, den føler sig i Ham, baaren og opholdt af Hans Magt, den erkjender Hans Villie i Hans Hellighed, Retfærdig- hed og Gødhed som den indvortes, med uimodstaaelig Magt herstende Lov for enhver fornuftig Skabning, Hans Styrelse som den bevægende og skabende Kraft i alle Ting, den seer alle Skabninger skabte efter Hans Billede og væsentlig og inderlig

bestemte til vidunderlig Liighed med Ham og til Opnaaelsen af Hans Hensigter og Diemed. Da Legemet er afslagt og den sandfælige Verden død, saa fatter Sjælen nu ligesom i et Syn- glimt hvad den ofte ikke forstod i sin jordiske Tilværelse: at Gud alene i Sit fuldkomne Livs Fylde og i Sin Meddelelse til Skabningerne er dens høieste Gode. Troen viser sig i sine Sandheder, Love og Raadegaver som hiin Meddelelse fra Him- melen til Jorden, der ved tilsvarende Begreber og Forestillinger gjør det guddommelige Væsen, den guddommelige Virksomhed og Styrrelse bekendte og ligesom hjemlige i Menneskets Tænk- ning og opfylder og gennemtrænger den jordiske Erkjendelse med Ideerne om den aandige og overjordiske Tilværelse; som hiin Meddelelse, der øver og leder dets Villie efter de udbødelige Manders evige Lov og i deres væsentligt sande Liv; endelig som hiin Meddelelse, der borttager det Vanhellige og ved Indgydelse af den manglende Kraft og Kjærlighed hæver den menneskelige Svaghed til Deeltagelse i Englenes Liv.

Hvilket Dieblif for den arme Sjæl! Enten føler den sig inderlig forenet med den nyopgaaede Verden, seer i dette første Moment af den høiere Tilværelse, at den ved sit Livs inder- ligste og fasteste Baand er forbunden med det guddommelige Liv, eller den finder i sig intet Samfund med det guddom- melige Rige, finder sig adskilt fra Gud, finder, at der i dens henfvundne Tilværelse har dannet sig en blivende Mod- sigelse imod det evige Liv, imod den eneste Sandhed, imod det alene Skjønne og Gode. Denne Selvdøm fuldbyrder enhver Sjæl i det Dieblif, hvor den jordiske Formørkning viger fra den og den i sin egen Bevidstheds og den høiere guddommelige Verdens Speil ganske seer sig faaledes som den skulde være og kunde være.

Men denne Selvdøm er ikke faaledes at forstaae, som om den fuldbyrredes uden Guds dømmende Virksomhed. Vi vilde modsige vor Kirkes Lære og den christelig oplyste Tænkning, naar vi vilde betragte og fremstille den særskilte Døm, der fin- der Sted strax efter Døden, som en Tildragelse, der alene op- staaer i Sjælen og forbliver affluttet i den, uden at Guds

umiddelbare Virksomhed træder til. Vi vilde i det Følgende gjøre et Forsøg paa ogsaa at gjøre os denne sidste anstuelig. Vi have i Begyndelsen afviist den Tanke, som om der ved den særskilte Dom fandt en Undersøgelse Sted af Menneskets Fortid, Punkt for Punkt i Tidsfølge, og have derimod antaget, at Dommen bliver fuldbyrdet ved et eneste Blik af Sjælen paa sig selv og paa Gud og en Sammenligning imellem sig og Gud. I Henseende til Guds Virksomhed ved Dommen maae vi heller ikke troe, at Gud ligesom tager de enkelte Sjæle for efter hinanden. Denne høist ufuldkomne og indskrænkede Maade at handle og dømme paa, er kun os Mennesker egen; Gud tilkommer en anden Handlemaade. For at der i Gud kan indtræde en Virksomhed, behøves der ikke nogen foregaaende Opmærksomhed, ikke noget Forsæt, ikke nogen Beslutning. Med Anvendelse af en bekjendt Vignelse kunne vi sige: Ligesom det er naturligt for Solen at lyse og varme, og at frembringe disse Virkninger i og paa alle Ting, som falde indenfor dens Straalers Omraade: saaledes er det ogsaa aldeles naturligt for Gud og koster Ham hverken Opmærksomhed eller Anstrengelse, at virke paa enhver skabt Ting, som findes i hele Skabningens Omraade. Han er ethvert Væsen uudsigeligt nær og staaer til ethvert i en levende Forbindelse. Derved, at Han er det ene nær og virker paa samme, ophører Han ikke, samtidigt ogsaa at staae i en virkelig, factisk Forbindelse til det andet. Lader os anvende dette paa den særskilte Dom. Sjælen, løst fra Legemet og dets Organer, staaer for Gud i Hans h. Allestedsnærværelse, og det fra sin Side langt nærmere og umiddelbarere, end i sit legemlige Liv. Een Sjæl staaer saaledes for Ham og tusinde Sjæle staae for Ham. Enhver er Ham nær, enhver staaer i en levende personlig Forbindelse med Ham. Gud behøver ikke først ved en særlig Beslutning at sætte sig i Forbindelse med enhver. Det ligger tværtimod i Hans guddommelige Væsen, det er aldeles naturligt for Gud, ligesom at berøre enhver Sjæl og virke paa den. Hvad Han er for den enkelte Sjæl, det er Han samtidigt for alle. Enhver staaer derfor, strax efter at have forladt Legemet, i et nødvendigt Forhold til Gud — lige meget om

den alene forlader Verden i dette Moment eller tusinde tillige med den. Og da udgaaer der fra Gud — paa hvilken Maade, det er skjult for vort svage Die — en Virksomhed, hvorved Han bestemmer og bedømmer dens sædelige Fortids Værd eller Uværd, og det saaledes, at Sjælen veed, at Dommen kommer fra Ham. Menneskets Virken med fri Selvbestemmelse er bleven affluttet med Døden, den foreligger aaben som et affluttet Heelt, hvorfra der væsentligt ikke mere kan tages noget og heller ikke væsentligt tilføies noget. Gud dømmes derover, bestemmer og uddeler strax Løn eller Straf, til tusinde i samme Moment, hvad enten Døden rammer den eensomme Vandringsmand i Orkenen, hvor Ingen døer med, eller i det blodige Slag, hvor Tusinder af Sjæle gaae ind i Ewigheden paa een Gang. Saaledes finder Mennesket i sin naturlige Samvittighed, i Troen og i Guds dømmende Virksomhed imod ham en tredobbelt Dom, hvoraf de tvende første blive fuldkommede og stadfæstede ved den tredje.

Troen paa en særskilt Dom berøver altsaa paa de to Sandheder: at Sjælen ved sin Indtrædelse i den anden Verden vaagner til klar Bevidsthed om sig selv og om den nye Verden, i hvilken den er indtraadt, og at der med denne Bevidsthed nødvendigen er forbunden en Selvdom; dernæst derpaa, at Gud, paa Grund af den levende Forbindelse, hvori Han staaer til enhver Sjæl, udtaler Sig over den, saasnuart den som ulegemlig Aand er stedet for Ham, og det saaledes, at Sjælen veed, at denne Dom udgaaer fra Gud.

For nu at vinde det fuldstændige og rigtige Begreb om den særskilte Dom, maa vi paany udelukke al Forestilling om Tidsfølge. Dommen finder ikke saaledes Sted, at først kommer Selvdommen og derpaa først Guds Dom og Afgjørelse. Begge falde sammen i Et, saaledes, at Sjælen paa den ene Side finder den guddommelige Doms Retfærdighed stadfæstet i sin egen Bevidstheds Vidnesbyrd, og paa den anden Side, at Gud ved Sit Udsagn giver Sjælen den Visshed, at dens Selvbevidsthed er et tro Billede af den selv, og at dens Selvdom er sand. Naar vi ovenfor først have befrebet den rene

Selobevidstheds Oprindelse blot i Henseende til det forbigangne Liv, og derpaa fremstillede, hvorledes den aaudige Verden forekommer Sjælens Blik, og da endelig lode indtræde Guds Dom, saa er det kun sleet, fordi vi vilde vise, hvilke enkelte Momenter den særskilte Dom indbefatter.

Den menneskelige Sjæl er en personlig fri Aand, hvis Selobestemmelse enten for eller imod det Ewig-Gode fuldender sig med Livets Ophør. Resultatet af denne Selobestemmelse erkjender Mennesket selv strax klart i sin Bevidsthed hiinsides, og ligesaa kan der ligeoverfor denne Menneskets Bestemthed og Fasthed ikke heller fra Guds Side bestaae eller tænkes nogen Ubished eller Ubestemthed. „Det er let for Herren, at gjengjælde Mennesket paa Dødsdagen efter dets Wandel; ved Menneskets Endeligt blive dets Gjerninger aabenbarede.“ Sir. 11, 27. 28. „Det er Mennesket bestiftet, eengang at døe, og derpaa følger Dommen!“ Hebr. 9, 27.

Hvo bærer den største Skyld?

(Et Vink for Forældre og Opdragere.)

Forældres Tillid til deres Børn er desværre ofte en saa ubegrændset, at Lærere og Tjenestetyende ikke sjældent skaffe sig større Ubehageligheder paa Halsen ved den mindste Tvivl om et Barns Dyd, end om de tvivlede om Guds Tilværelse og Hellighed. Saadanne Forældre elske i Barnet ikke Guds Villette, hvorom de burde vide, at det først skal uddannes og at den christelige Opdragelse ikke er andet, end den alvorlige Bestræbelse for at føre de Smaa til Liighed med Jesu barnet. Derved maae Forældrene ligeoverfor deres Børn bevare en saadan Narvaagenhed, jeg kunde næsten sige en saadan forsigtig Mistro, som vor Sjæl maa bevare ligeoverfor vort eget Kjøb og Blod — ellers bliver Tilliden selv til Friistelse og til Hovedaarlag til de fleste Lærere, som Forældre græde over

deres Børn. Til Advarsel hidfætte vi følgende Exempler af „Kreuzzeitung“:

1) En Dreng af god Familie, velopdragen og flittig, begynder at besøge Skolen uregelmæssigt; først forsummer han nogle Eftermiddage, derpaa een, to, tre hele Dage, hvergang medbringer han en Undskyldningsfeddel med Faderens Under- skrift og Segl; Faderen beklager deri, at Sønnen formedelst Sygdom eller andre Uarsager har maattet forsumme Skolen; i selve Skolen har man ingen Mistanke imod den stikkelige Dreng, men beklager kun, at hans Fremskridt hemmes. Endelig an- tage Forsømmelserne altid større Dimensioner; der indløbe vel i saadanne Tilfælde i Tide skriftlige Anmeldelser med Faderens for- seglede Underskrift til Skolebestyreren, men Tiden til Dyrkning nærmer sig, og det seer betænkeligt ud med vor Drengs Dp- ryrkning. Tilfældig træffer Faderen sammen med Skolebestyreren og spørger om, hvorledes det gaaer med Sønnen, især med hans forventede Dp- ryrkning. Bestyreren beklager, at Sønnen er sat meget tilbage ved de hyppige Skoleforsømmelser, og at der der- for ikke er at tænke paa nogen Dp- ryrkning. Faderen bliver bange, og det mere over Grunden, end over det feilslagne Haab, thi han veed slet ikke noget af Sønnens Forsømmelser. Han beder at see Undskyldningsfedlerne og seer til sin smertelige Overraskelse, at hans Søn, som han hidtil ikke havde troet i Stand til nogen Usandhed eller Utroskab, har drevet et slemt Bedrageri. Tilslige anklager han sig selv som Forsørger, fordi han af altfor sorgløs Tillid, har havt den slemme Bane at lade sit Signet ligge uforværet paa Skrivebordet, da jo Jagen turde komme ind i hans Arbejdsværelse, uden hans Rone og Børn.“ —

2) „En anden Fader havde en endnu værre Bane; af Be- quemmelighed lod han altid Nøglen blive siddende i sit Penge- skab. Skabet stod ogsaa i det Værelse, til hvilket kun hans Rone og Børn havde Adgang; hvad skadede det altsaa? Dog hør, hvad der skete! — Manden var meget velhavende og havde tre Sønner. Den yngste af disse, et Gemyt som Vog, finder paa Skolen snart en slet Ven, fuld af Begjerlighed og For- slagenhed, men af et behageligt ydre Væsen, saaledes som saa- danne Naturer allerede ere det i Drengesaarene. Den flette Ven finder Adgang til hiin Drengs Huus, ligeledes til Faderens Værelse, bemærker Nøglen i Skabet og han har snart fattet den Plan, at gjøre Sønnen til Thy. Han lokter ham først til at tage nogle Smaapenge ud af Pengeskabet; men neppe er den første Synd begaaet, førend den Forsørte ogsaa er i sin Dje- vels Magt. Fra nu af forlanger Forsøreren af sit Doffer altid nye og større Dyerier af Faderens Skab, og naar den be- daarede Dreng vægrer sig, gaaer den ende Dreng — man vilde neppe troe det, hvis man ikke selv havde oplevet det — saa vidt,

at han truer den Forførte med, selv at underrette hans Forældre om alle hans tidligere Lysterier. Saaledes driver en falsk Skam for at opdaget den bedragne Dreng til altid nye Misgjerninger. Skam, Anger, Angest nage hans Hjerte; hans forstyrrede Bæsen er paaafaldende hjemme og i Skolen; men Ingen aner Grunden. Hjemme begynder man at mærke Grebene i Faderens Kasse; Mistanken falder paa dette eller hiint Tjenestehende, men ikke den fjerneste paa Sønnen. Hvorledes kunde man ogsaa ansee sine egne Børn for utroe?! Dog endelig formaaer den Ulykkelige ikke længere at bære sin Brøde; han tilstaaer den for Moderen; denne, for at bevirke Forførelserens retfærdige Straf, anmelder det for Skolebestyreren."

Men hvo er her den egentlige Forfører? Nøglen, som sad i Pengeeskabet!

Den lille Marie.

Marie var fem Aar gammel, havde en fattig Moder og ingen Fader meer. Hun havde tilbragt hele Eftermiddagen med at forfærdige en Hat til sin Dukke, som hun kaldte sin „lille Therese“. Da hun var færdig med dette Arbejde, sagde hun: „See, kjære Moder, hvor smuk min lille Therese er! men det stakkels Barn og jeg: vi ere meget sultne, giv os blot et lille Stykke Brød!“ Moderen græd bitterlig, thi hendes Brødsfab var tomt. „Mit Barn, min lille Marie, hvor gjerne vilde jeg ikke give dig Noget, men jeg har ikke Noget! Jeg kan heller ikke mere bringe Noget til Assistentshuset; Alt er allerede blevet udsat, og os selv vil man imorgen jage ud af Huset, fordi jeg ikke kan betale Huusleien.“ Sultende støttede den fattige Enke sit Hoved paa Armen. Barnet klyngede sig med sit blege Ansigt stille og hungrende op til Moderen og slumrede ind. Dagen efter saae man i Assistentshuset paa den Time, da Taxatoren pleiede at komme, mange blege Stikkelfser, der ønskede at udfætte Noget, for at faae nogle Penge til det Allernødvendigste. Mængden trængte og larmede; da raabte Taxatoren med barst Stemme: „Kun stille! kun Taalmodighed! Til Enhver kommer Touren!“ Han begyndte sit Arbejde. Efter nogen Tids Forløb lader en ganske fin, blød Stemme sig høre: „Ak, kjære Herre, tør jeg nu komme ind?“ Taxatoren seer op: o Him-

mel, et lille Barn trænger sig igjennem den brogede Brimmel!
 „Figebarn, ogsaa du vil udsætte Noget? Vil du maaskee for
 Pengene kjøbe dig Kosiner eller Mandler eller andre Slikke-
 rier?“ „Nei, kjære Herre, jeg vil kun kjøbe Brød til Moder!“
 „Brød? — saa lad os engang see dit Pant!“ Figen træder
 nærmere, hun svøber ud af sit Forklæde, hvad? -- sin „lille
 Therese!“ Og idet hun overrækker Duffen til Taxatoren,
 svømme hendes Tine i Taarer og hun hvister: „Jeg beder, jeg
 beder Dem om, kjære Herre, at De vil laane mig en Daler paa
 min Duffe, den er jo et saa nydeligt Barn!“ Taxatoren, den
 haarde Mand, staaer forbauset der og en Taare vil trille ud
 af hans Tine; og Mængden kan heller ikke modstaae en dyp
 Rørelse. Endelig siger Taxatoren: „Mit Barn, din Duffe kan
 du beholde; men jeg skal nok sørge for dig, at du ikke mere
 behøver at sulte. Løb hurtig til din grædende Moder, og stig
 hende det.“ Marie bortfjerner sig; Mængden ledfager det gode
 Barn og tilbyder hende rigelige Gaver for Moderen. Sagen
 rygtedes vidt og bredt og den fattige Enkes Nød var for stedse
 afhjulpen.

Tro Kjærlighed til Forældrene belønnes af Gud!

Airkelige Efterretninger.

Tyrol. Bladet „Tyroler Stimmen“ fortæller følgende
 smukke Træk af en katolsk Præst fra den sidste Overvøm-
 melse (6. Sept.) i Passierdalen i Tyrol. Alle Vildbække, saa-
 vel som selve Dalens Hovedbæk Passer, havde bortført alle
 Broerne i Dalen og affaaret Forbindelsen inellem dens Sider.
 Saaledes var ogsaa Menigheden Moos i Wagpassier i to Dage
 skilt i to usammenhængende Dele, indtil den rasende Stormflod
 havde sat sig og Broer atter vare byggede. Paa begge Sider
 af den høitgaende Rabensteiner Vildbæk stode Menighedens
 Mænd, for at dæmme for det vilde Element. De rullende Steen
 i Bækken og det vildt oprørte Vand's Brusen overdøvede et-
 hvert Ord, som blev raabt fra den ene Bred til den anden.
 Hurtig kom en Bende løbende ned af Bjerget og saae for-
 gjæves efter den gamle Bro og efter et andet Overgangssted

over den vilde Bæk, som kunde føre ham til Præstegaarden. Han klager og jamrer: „Den Syge derhjemme kæmper med Døden og længes efter de Døendes Sacramenter; jeg kan ikke komme over til Sognepræsten og Sognepræsten ikke over til mig!“ Raadvild stod den Ulykkelige ved Bredden af den oprørte Bæk. Endelig blev man enig om at opskrive Efterretningen om den Syges Fare og Kængsel paa et Stykke Papir og binde det med en Steen i et Tørklæde og kaste det over paa den modsatte Bred, for at de derværende Arbejdere kunde bringe det til Sognepræsten. Hvilken Opfordring, hvis Udførelse syntes umulig! Dog, den gode Hyrde hengiver sit Liv for sine Faar. Overvældet af Bligtens Følelse befalede den værdige Præst at lægge den lange Kirkefeste over den stormende Bæk og over den blev der skudt et langt Bræt. Den dødsforagtede Menneskeven og Præst binder Kalken, som indeholder det Allerhelligste, om Livet, og iler under Dets Beskyttelse til den improviserede, vakkende Bro. Her bandt man ham endnu, til ingen Nytte, et Reb om Livet; thi hvis den ædle Daad var mislykket, vilde Rebet ikke have reddet ham ud af Hvirvlen og de rullende Steen. Skridt for Skridt gik den Vædle frem over Stigen, som bøiede sig under hans Tyngde og næsten berørte det rasende Element, som hvirvlede sine Vølger høit i Veiret. Midt paa Stigen svævede nu Præsten, midt i Vildbækken omgiven af de vilde Vølger, omtonet af de imod hverandre rullende Steen, fulgt af de ængstelige Tilskuernes Blik og i Ryggen holdt ved Rebet. Den Vædle stod under Guds Beskyttelse, og derfor kunde den ædle Daad udføres. Gangen over Stigen blev lykkelig fuldbendt. I from Bevidsthed om en fuldbragt ædel Daad, ilede nu Herrens Tjener hen til den Døende og styrkede ham med de h. Sacramenters Kraft paa Vandringen til det Hiinsides. Kort efter døde denne. Hans sidste Blik var henvendt paa den hjælpende Fredens Engel, den heltemodige Præst. Den Af dødes Liig maatte blive liggende i længere Tid, indtil den Bro, som fører til Kirkegaarden, atter var opført. — Denne brave Mand i Passeier er den nidkjære Sognepræst af Moos, Johann Hofer, en Slægtning af Helten fra Aaret 1809.

Breslau. Afsigte 6. Octbr. lagde Domdechante og Generalvicar Neukirch, efter at have fejret en Høimesse i den gamle Sognkirke til St. Michael og efter Ordre af Fyrstbiskop Heinrich, Grundstenen til den nye St. Michaelskirke, som bliver bygget for de Penge, som Fyrstbiskoppen prisvot har sammensparet til dette Niemed. Som vi erfare, skal Fyrstbiskoppen ogsaa have i Sinde, efter St. Michaelskir-

kens Fulbendelse at constituere en religiøs Munkeorden ved samme, for hvilken Dioceset og Staden Breslau virkelig har stor Trang, medens de yderst fordringsløse græde (Elisabeths-) Søstre ere bleven uundværlige for den ambulante Sygepleie, Søstrene af den gode Hjrde i det af Prelat Dr. Sauer oprettede Huns byde et Asyl for forspømte Pigebørn og Hede-vigssøstrene have udvidet og fast grundlagt deres storartede Nedningsanstalt for forspømte Børn paa St. Laurentiuspladsen. Den christelige Kjærlighed har her fuldt op at bestille; from Lediggang findes ikke, og hvor den vilde gjøre sig gjeldende, kunde en Paramentforening staae den Arbeide nok, eftersom der er Leilighed nok til at forsyne fattige Landsbykirker med de fornødne kirkelige Prydelser.

England. Velgjørenhed og Kirkebygninger. Fra England tilskrives Monde: Forstanderskabet for Vincentiusforeningen i England har udstedt et Optraad til den store katholske Familie, for at komme de ved Conferentserne i Manchester og Preston understøttede fattige Arbeidere, som ere komne i Elendighed ved Bomuldsnöden, til Hjælp. Den ved hiin Krijs hidførte Elendighed føles mest i de mest katholske Dele af England og rammer fornemmelig de fattige Irændere, som endnu ikke have boet længe nok i de betræffende Districter, for at have lovligt Krav paa Statens Fattigunderstøttelse. Fortvivlende om de Børnes Omvendelse, benytter den fanaticke Protestantisme altid saadanne locale Undtagelsestilstande, for at kjøbe de stakkels Børns Sjæle. De katholske Forældre modstaae da vanskeliggere Fristelsen til ikke blot at opholde deres eget, men ogsaa deres Børns Liv. — Et Asyl for syrgethve Katholiker af begge Kjøn, i en Alder af tredjindstyve Aar og derover og tilhørende anstændige Familier, er af den katholske Familie Harrison blevet grundlagt i Clapton, en nordøstlig Forstad af London under Navn af St. Scholastica-Asylet (S. Scholasticas Retreat). Curatorerne for denne Stiftelse have indbudt Englands katholske Biskopper til at deeltage i Valget af de fire første Personer. Anstalten er af Stifterne bleven underlagt de saak. Barmhjerlighedens Fædres aandelige Ledelse. — Den 14. Septbr. har Cardinal Wiseman assisteret ved Høimesssen i Kathedralkirken til den h. Michael og Englens ved Benedictinerklosteret Oshanger des Hereford. Dioceset Newport og Wenevia, som omfatter den sydlige Halvdeel af Wales, er af den h. Stol bleven betroet til Benedictinerne, som ogsaa danne Diocesens Capittel. Benedictinerne i England udgjøre en Special-Congregation af deres Orden, som efter Klostrenes Ophævelse under

Henrik VIII. har indviet sig til Missionerne og Sogne=Sjælefor-
 orgen. De besadde i Lambethspring i Tydskland indtil den franske
 Revolutionstid et Abbedi, og vendte paa denne Tid ligesom
 Fleertallet af de religiøse Samfund tilbage til England. Des-
 uagtet besidde de endnu et Priorats-Collegium i Douai, hvor
 der tidligere befandt sig et stort Antal engelske katholske An-
 stalter, takket være Philip II., Konge af England og Spanien,
 den franske Dronning Marias Gemal. -- Den 23. Septbr.
 lagde Biskoppen af Shrewsbury Grundstenen til en Kirke for
 Capucinerfædrene i den gammelromerske Stad Chester, den
 anden katholske Kirke, som har veist sig i denne mærkværdige
 Stad, siden Kathedralen og de andre af vore Fædres byggede
 Kirker bleve beslaglagte af Protestantismen.

Bekjendtgjørelse.

Udkommet er og faaes hos Hr. Lærer Reinken (i Kirke-
 bygningen 1. Sal):

Kort Omrids af Religionshistorien.

Priis 12 p.

Dette lille Skrift giver paa 52 Sider et klart Overblik over
 Religionshistorien i det gamle og nye Testamente og udkaster for
 Læseren et anstueligt Billede af den vidunderlige Maade, hvorpaa
 Gud har styret Sit udvalgte Folk baade før og efter Kristus. Det
 Hele er inddeelt i 3 Hovedafdelinger: Historien før Kristus —
 Jesu Christi Historie — Historien efter Kristus; det første fortæller
 i et sammentrængt Udtoget af det gamle Testaments Skrifter først
 Historien fra Adam til Moses og saa fra Moses til Kristus; det
 andet beretter Frelserens jordiske Levnetsløb efter de hh. Evangelier;
 det tredje omfatter Kirkens Historie i tre Afdelinger: 1. fra Christi
 Død til Keiser Constantins Omvendelse; 2. fra Keiser Constantins
 Omvendelse indtil Reformationen i det 16de Aarhundrede; 3. fra Re-
 formationen i det 16de Aarhundrede indtil vore Dage. I den sidste
 Afdeling bliver især Reformationen og den franske Revolution ud-
 sørligere behandlet. — Slutningsordet udleder i 8 Sætninger
 af hele Historien de fatteligste og uimodsigeligste Beviser for Chri-
 stendommens Guddommelighed. — Da der paa Foden af hver Side

ere aftrykte korte Spørgsmaal, hvis Besvarelse resumerer Textens Indhold, saa egner Bogen sig ogsaa især for Forældre til at examinere deres Børn over hele Religionshistorien. Vi kunne derfor ikke noksom anbefale alle Kirketidendens Læsere denne lille, men meget indholdsrige Bog, som man med Interesse kan læse flere Gange og hver Gang med ny Nytte. — Den overordentlig billige Priis — kun 12 p R. M. — vil ogsaa lette dens Anskaffelse for de mest Ubemidlede.

Skand. Kirketidendes Red.

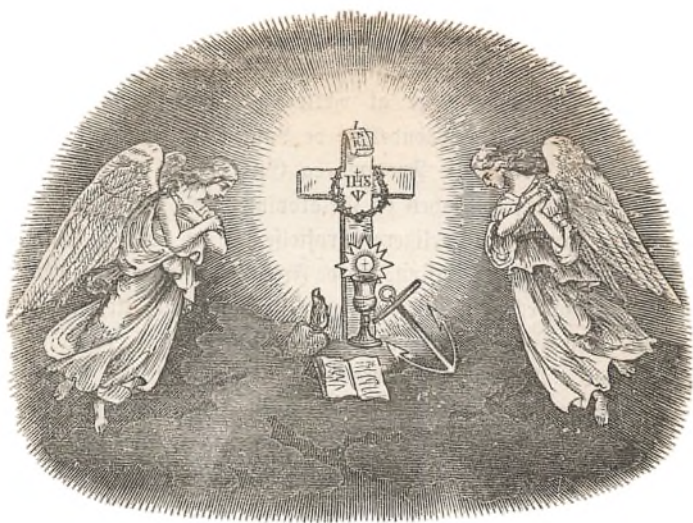
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 30. November. — Kirkearets Begyndelse. — 1ste Adventsøndag. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Poimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese.
- NB. Alle Onsdage og Fredage i Adventstiden ere befalede Faste dage.
- Fredagen d. 5. December. — Form. Kl. 6, $6\frac{1}{2}$ og 7 stille Messe; Kl. $8\frac{1}{4}$ hvitidelig Messe for de levende og afdøde Medlemmer af Broderskabet til Jesu guddommelige Hjerte, og om Aftenen Kl. $7\frac{1}{2}$ Andagt til dette allerh. Hjerte med Betragtning.
- Søndagen d. 7. December. — 2. Adventsøndag. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messe (Kl. 12 med fransk Læsning). — Kl. 10 Poimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechese.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 6, ($6\frac{1}{2}$ i Sct. Josephsøstrenes Huuscapel paa Lødbodveien) 7, $8\frac{1}{4}$; om Torsdagen sidste h. Messe med Udskilling af det h. Sacramente. Hver Loverdag Aften fra Kl. 5—8, og Søn- og Helligdag Form. fra Kl. 7—1, samt paa Søndagene fra Kl. 6—9 Form. bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blaufenstein**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Priis er 3 R. Qvartalet, enkelte Nummere à 8 p .

Kjøbenhavn.

B. Friis & Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 25.

Søndagen den 14de December.

1862.

Indhold: En Mission. — Tanker i Advent. — En kristelig Beskjenderinde. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Vaden. Nordamerika.

En Mission

for den katolske Menighed i Kjøbenhavn.

Til Søndagen den 21. December ville de to ærværdige Fædre af Jesu Selskab, Pater Zurstrassen og Pater Koh, indtræffe hertil, for paa bemeldte Dag at aabne en Række af Missionsforedrag i det tydske og franske Sprog. Hensigten med denne kirkelige Mission er: ved en Cyklus af nøie og logisk

sammenhængende Foredrag af de vigtigste og indflydelsesrigeste Troes- og Frelses sandheder at vække og anspore Synderne til grundig og alvorlig Omvendelse, de Lunke og Rigegyldige til ny og hellig Iver og de Fromme og Gudfrygtige til en højere Grad af christelig Hellighed og Fuldkommenhed. Vi afholde os forsættligen fra en udførligere Drøftelse af de særlige Enkelt- heder ved en saadan Mission, thi de Frelsesgjerninger, som Guds Naade fuldbyrder i en Mission, egne sig ingenlunde til en logisk Analyse, men kunne bedst vurderes af dem, der erfare dem hos sig selv. Vi indbyde derfor kun slet og ret alle Troende til at komme og see; den egne Erfaring vil allerbedst over- tyde dem om, hvilke gavnlige og heldbringende Virkninger en Mission kan frembringe for hver enkelt Sjæl af hvilkensomhelst Stand saavel som for en heel Menigheds kirkelige og religiøse Liv. Denne overmaade velgjørende Virkning af en saadan ka- tholsk Mission have selv Underledestroende maattet anerkjende og indrømme. Den berømte protestantiske Historie- grandfater Wolfg. Menzel afgiver derom følgende Vidnes- byrd: „De katholske Missioner have deels som Billeder af den gjenbundne Sjælefred en høi, uforlignelig Tiltræknings- kraft, deels aabenbarer der sig i dem saa megen religiøs og mo- ralsk Kraft midt i Nutidens sædelige Corruption, at ingen Til- stedeværende, selv om han maatte være lidkommen med For- domme, var istand til at modstaae en vis hellig Gysen. Ogsaa Tilhørere af den protestantiske Bekjendelse blive dybt grebne deraf og tilstaae, at der her ikke forekommer Noget, som er dem fremmedt eller fjendligt, men at der her aabenbarer sig en i Sandhed evangelisk Aand i apostolisk Kraft og Simpelt. Man seer, hvorledes den gamle Moderkirke har Fordelen, eftersom den kan holde saadanne Meetings uden mindste Frygt for at affsteie eller gjøre sig latterlig. Den dybe Alvor, som ligger i dens Bods- sacrament, maa faae enhver Spot og enhver Forbrydelse til at vige.“ (Teutsche Vierteljahrschrift von Wolfg. Menzel Nr. 52.)

Det er rigtignok meget at beklage, at Missionsforedragene ikke ogsaa kunne holdes i det danske Sprog og at saaledes de kun dansk talende Troende maae undvære en stor Deel

af Missionens Betsignelser; imidlertid tør vi vel nok antage, at den langt overveiende Deel af Menigheden idetmindste forstaaer saa meget enten af det tyske eller af det franske Sprog, at den godt kan drage Nytte af de i disse Sprog holdte Missionsforedrag, og ialfald vil der ogsaa for dem, som kun ere det danske Sprog mægtige, bydes Leilighed til at aflægge deres Skriftemaal hos en af de nævnte ærbærdige Jesuiterfædre, idet Pater Zurstræben, som endnu lever i frisk og kjærligt Minde hos en stor Deel af Menigheden, haaber endnu ogsaa at kunne høre Skriftemaal i det danske Sprog, medens Pater Roh er villig til at høre Skriftemaal i det tyske, franske og italienske Sprog.

Det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at det er en uskattedelig Naade og Velgjerning, som ved denne Mission tilbydes vor herværende Menighed af den guddommelige Barmhertighed, og vi haabe derfor, at alle dens Medlemmer ogsaa ville vide at paastjønne og benytte den. Naar Verdens Børn til enhver Aarstid kunne faae Tid nok til deres farlige og høist bekostelige Forlystelser i Casino, Theatre, Tivoli, til Skov- og andre Lyttoure, — skulde saa de troende Christne i Løbet af høist 14 Dage ikke kunne faae dagligen en eller anden Time tilovers, for engang ret grundigen og alvorligen at tænke paa det „ene Fornødne“, af hvis gode eller daarlige Besørgelse deres lykkelige eller ulykkelige Ewigheid afhænger? Sid da ikke Een af Menigheden maatte udelukke sig selv fra denne overordentlige Velgjerning, saa at hine Dage, fra 21. Decbr. af, i Virkelighed maae blive en sand Naadens og Frelsens Tid for hele Menigheden! Det give Gud paa den allersaligste Tomfrues, den h. Josephs og den h. Augustinus' mægtige Forbøn!

Dagsorden i Missionstiden.

Daglig:

- Form. Kl. 6, 7, 8½, 9½ og 11 stille Messe. Kl. 10 Missionsforedrag i det tyske Sprog.
 Midtdag Kl. 12½ Missionsforedrag i det franske Sprog.
 Aften Kl. 8 Missionsforedrag i det tyske Sprog.

Lauler i Advent.

II.

Verdensdommen.

Den særskilte Dom afgjør ethvert enkelt Menneskes Skjebne. Gjennem alle Aarhundreder forlade Menneskenes Slægter uophørlig denne jordiske Skueplads og møde for den evige Dommers Throne, for at modtage deres Løn eller Straf, alt efter som de have levet herneben. Saaledes samler sig den anden Verdens Menneskehed fra alle Tider, af alle Nationer og Stammer. Saaledes fuldbyrder sig i Tidernes Løb en uophørlig Adskillelse og Deling af vor Slægt; thi hvo som er gaaet gennem Dødens Porte, hjemfalder til den særskilte Dom, og denne er afgjørende enten for den evige Salighed eller for den evige Fordømmelse. Menneskeheden træder altsaa lidt efter lidt ind i sine forskjellige Tilstande: uophørlig voger de Udvalgtes Tal, altid tættere blive de Fordømtes Rækker. Saaledes fuldføres Menneskehedens Deling og Adskillelse i sine enkelte Lemmer indtil den hyderste Dag. Er saa omsider det sidste Menneske dødt, er Menneskeheden fra alle Aartusinder samlet og traadt ud af Prøvelsens, ud af Timelighedens Tilstand over i Evighedens, Fuldbendelsens Tilstand, er saaledes dens Skjebne afgjort for Evigheden, og den selv derfor deelt og adskilt, alt efter hiin Skjebnes Forskjellighed: da har ogsaa Dødens Time flaaet for hele den synlige Natur; thi ogsaa den synlige Natur maa indtræde i hiin Adskillelse, ogsaa den maa antage Menneskehedens forskjellige Tilstande paa sin Maade. Skabt for Mennesket og inderlig forbunden med dets Skjebne bliver ogsaa Naturen enten forherliget eller fordømt med Mennesket. Ved Opstandelsen ville de Salige erholde herlige, forklarede Regemer, de Fordømte derimod hæslelige, affhyelige Regemer. Men denne Opstandelse indtræder samtidig med hele Naturens Adskillelse; thi Opstandelsen er jo Begyndelsen til den nye Era, den nye Verdensalder. Ved den synlige Naturs Forstyrrelse og Adskillelse bliver nemlig paa dette Skabningens laveste Trin kun det samme fuldbyrdet,

som hos Englene allerede skete før Begyndelsen af den menneskelige Historie og som paa Menneskeheden bliver fuldendt umiddelbart før Verdens Undergang, nemlig Adskillelsen i hine to forskjellige Tilstande, som skulle vedvare for al Ewighed. Aanderiget har da sine himmelske og sine infernalske (djevlelske) Hærskarer, Menneskeheden sine Fordømte og sine Salige; og denne Adskillelse af begge Skabningens høieste Riger, som paa de enkelte Engle og Mennesker er bleven fuldbyrdet ved disses frie Bestemmelse og Guds paafølgende Dom, bliver da paa den ufrie Natur fuldbyrdet ved en Gjerning af den guddommelige Almagt. Men denne saa at sige særskilte Dom over den synlige Natur kan ogsaa allerede ligesom kaldes den første Act af den almindelige Verdensdom, af Dommen over hele Skabningen, den synlige og den usynlige; thi naar Naturen indtræder i sine evige Tilstande, naar der bliver en „ny Himmel og en ny Jord“, naar Legemerne opstaae enten til Forklarelse eller til Fordømmelsens Vederstyggelighed, saa er det allerede Begyndelsen af den nye, tilkommende Verdensalder, af Overgangen til den evige Verdensorden, med eet Ord: Verdensdommens Begyndelse.

Den særskilte Dom er altsaa Forspillet til den almindelige Verdensdom. Den særskilte Dom har afgjort Skjebnen for de enkelte Væsener i Skabningens forskjellige Riger og ligeledes fuldbyrdet den paa den Enkelte. Men saalænge endnu Naturen befandt sig i sin usfulte Tilstand, saalænge Menneskeheden endnu ikke var fuldstændig traadt ud af sin Prøvetid over i Ewigheden, saalænge Guds Rige i denne Verden endnu var et kæmpende og stridende, saalænge Djævelene endnu havde Magt til at forføre: saalænge var ogsaa Guds Rige og den Ondes Rige ligesom endnu i en Jordens Tilstand og den evige Verdensorden kunde endnu ikke indtræde. Først efter at begge Riger, det Godes Rige og det Ondes Rige, have fundet deres Fuldbendelse, naar Kampens og Prøvelsens Tid er forbi, først da kan Verdens blivende og evige Orden vorde grundlagt og Verdensdommen indtræde. Var det Godes Rige i det Mindste her paa Jorden ikke synlig adskilt og ubsondret fra det

Ondes Rige, blev det anseet og angrebet af dette: Verdensdommen vil udtale og fuldbyrde den evige Adskillelse af det Gode og det Onde, have det Godes Rige til evig, feierrig Herlighed og nedstyrte det Ondes Rige til skjenselsfuld og afmægtig Fordømmelse. Var Menneſkeheden under ſin Prøvetid givet til Priis for de infernalſke Aanders Indflydſer, for de fjendtlige Angreb af en mangefold fordærvet Natur og for tusinde andre Lidelſer, ſom den ſelv beredede ſig, var ſaaledes Guds og Hans gode Aanders Indflydſe i ſtadig Kamp med Djævelens Indflydſe; vare ſaaledes det Gode og Lykken altid blandede med det Onde og Ulykken: Verdensdommen vil foretage den ſtore Adskillelse, den vil for evigt befrie dem, ſom have beſtaaet Prøvelsen, fra Djævelens Anfald, fra fordærvede Menneſkers Angreb, fra al Legemets og Sjælens Ulykke; thi den vil styrte Djævelen tilligemed hans Tilhæng ned i Afgrunden, den vil forene de Udvalgte til et evigt, ſaligt Gudsrige. Var endelig Naturen, der nødvendig altid deler Menneſkets Skjebne, i den ſamme uſondrede Tilſtand, ſom Menneſkeheden under Prøvetiden: Verdensdommen vil adſtille den; forklaret, fornyet vil den ſtraale i de Udvalgtes Legemer, vederſtyggelig og forførdelig vil den i de Fordømtes Legemer fare ned i Dybet. Verdensdommen er ſaaledes den ſtore Adskillelse af hele Skabningen, og den indtræder, naar i Tidernes Løb de enkelte Væſeners Afgjørelſe for deres evige Tilſtand er fuldbyrdet.

Verdensdommen er den ſtore Adskillelse af den ſtabte Verden. Denne dens Charakter hænger ganſke nøie ſammen med Aandernes og Menneſkehedens Syndefald og med Menneſkehedens Forløſning. Efter Guds oprindelige Plan ſkulde hele Skabningen udgjøre eet ſtort Heelt, alle Verdens forſkjellige Væſener ſkulde være forenede til et høiere Livſamfund. Men allerede med Aandeverdenens Fald blev en Deel af Englene udfilte af dette Samfund. Da ſenere ogſaa Menneſkeheden affaldt fra Gud og Naturen ved den og med den kom i lignende Uorden: da indtraadte atter de faldne Engles Forbund med Menneſkeverdenen og Naturen, og det blev et Forbund og et Samfund af høiere

Magt og Herredømme, efterfom den rene Aand jo overhovedet staaer i et overordnet Forhold til den synlige Verden. Forvendelsen af den oprindelige Verdensorden var saaledes bleven en almindelig; Djævelen var bleven denne Verdens Fyrste, Skabningen var løsreven og adskilt fra Skaberens. Forløsningen ved Jesus Christus har gjenoprettet den oprindelige Verdensorden, Mennesket kan gjenvinde sit rigtige Forhold til Gud, til de rene, gode Aander og til Naturen. Men Menneskeheden som saadan eksisterer kun samlet i alle de mange paa hinanden følgende Slægter; Forløsningen bliver kun til Virkelighed under stadig Kamp med Synden, den udbreder sig kun efterhaanden over den hele Menneskehed. Saa mange som der nu i Sandhed blive forløste, saa mange som der blive gjenfødt for den oprindelige Verdensorden, saa mange indtræde ogsaa atter i det rette Livsforhold til Gud, til de rene Aander og til Naturen. Men saalænge Kampens Tid varer, saalænge endnu det Gode og det Onde stride om Herredømmet paa Jorden, saalænge kan heller ikke Forløsningen, nemlig Gjenoprettelsen af den oprindelige Verdensorden, være fuldendt. Kun efterhaanden kan jo Christendommen overvinde den gamle arvesyndige Tilstand paa Jorden, altid paany trænger den gamle Fordærvelse ind i alle Forhold, og jo mægtigere Christendommen udbreder og befæster sig, desto kraftigere reise ogsaa Mørkets Magter sig imod Guds Rige. Først naar denne store Kamp er fuldendt, naar Christendommen feierrig omslutter alle Lande og Folkelag, naar den gamle Fordærvelse derpaa for sidste Gang reiser sig imod Forløsningens Værk i sin frygteligste Skikkelse, i Antichristen: først da er den Tid kommen, hvor Forløsningen er fuldendt. Verdensdommen er Forløsningens Fuldbendelse, den fuldstændige Gjenoprettelse af alle oprindelige Livsforhold. Den hele Skabning bliver atter hiint inderligt forbundne Samfund, hiint store Hele, som i den fælles Forening med Gud omslutter alle sine forskjellige Lemmer i Kjærlighedens og Salighedens Samfund. Verdensdommen gjenopretter atter den oprindelige Orden imellem de rene Aanders Rige, Menneskeheden og Naturen. Er saaledes Verdensdommen Forløsningens Fuldbendelse, da er den ikke

mindre ogsaa Fordømmelsens Fuldbendelse. Hvad der af Menneſkeheden ikke er bleven gjensødt for den oprindelige Verdensorden ved Forløsningen, det hjemfalder meer eller mindre til det Ondes Rige og finder, i Stedet for Orden og Samfund, kun Forstyrrelse, Adspjittelse og Tvedragt i den ved Frasaldet fra Gud forvøndte Verdensorden. Men dette det Ondes Rige er da ogsaa fuldkommen adskilt fra ethvert Samfund med den forløste Skabning, det kan ikke mere med sin adskillende og fjendtlige Magt angribe den, det kan ikke mere lokkende og forførende søge at formere de Fordømtes Skarer; thi det er dømt, det er evindeligt stilt fra det salige Gudsrige. Verdensdommen er den sidste store Adskillelse af det Gode og det Onde og saaledes Forløsningens Fuldbendelse.

En christelig Bekjenderinde.

I Begyndelsen af Aaret 1851 var en nestoriansk Familie paa tre Personer, en fattig Enke, ved Navn Nassimou, med sin Søn Nunjié og sin Datter Schimuni, kommen fra Armadia og havde nedfat sig i Arbil (i Kurdistan). Da Naboskabet var beboet af chaldæiske Katholiker, opstod der snart imellem dem og den nestorianske Familie et venstabeligt Forhold, som havde til Følge, at disse tre Personer vendte tilbage til den katolske Kirke.

Da nu den unge Schimuni en Dag hentede Vand ved den offentlige Brønd i Arbil, kom en Muselman, ligesaa bekjendt for sine Laster som for sit Had imod de Christne, til hende og gjorde hende det Forslag, at hun skulde blive Muhammedanerinde. Uden at svare, flygtede Schimuni forfærdet og forstrækket tilbage til sin Moder. Men Tyrken lod hende ikke i Fred. Da hans første Forsøg var mislykkedes, forbandt han sig med en muselmansk Qvinde, hvem han foreskrev sin Rolle, og den følgende Morgen blev denne Usling, tilsløret efter Landets Skik, ført udenfor Nassimou's Huus. Her tiltalte Tyrken hende i to Vidners Dørværelse, og hun erklærede, at hun var Schimuni og agtede at bekjende sig til Islam (den tyr-

fifte Religion). Bedrageren førte nu Vidnerne strax til Kadien (Dommeren), for at bekræfte den Erklæring, som de utylik havde hørt, og Kadien befalede da, at Pigen skulde føres frem for ham. Nu mødte den virkelige Schimuni for Retten, hvor man lykønskede hende formædelst hendes tilsigtede Træfald. Guld af Harme og Forbauselse, svor hun her, at hun ikke vidste noget om den hele Sag; men Vidnerne udsagde, at hun havde erklæret for dem, at hun frivillig vilde skifte Religion. Dette var nok for Dommeren: det lovlige Beviis forelaa, og han erklærede hende derefter for Tyrkinde. Forgjæves protesterede hun imod Dommen; hendes Standhaftighed forstørrede kun hendes Ulykke. Kadien befalede nemlig, at hun skulde kastes i Fængsel og saa længe pines, indtil hun havde tilstaaet Sandheden af det hende paadigtede Udsagn. Hun blev nu virkelig kastet i Fængsel, dømt til Vand og Brød og hendes Hænder og Fødder belagte med Lænker; desforuden fik hun ogsaa tre Gange Bastonade (Stokkeprygl), med fem Dages Mellemrum.

Men al dette hjalp dog ikke noget, og den modige Sonfru havde fast besluttet, hellere at døe, end at fornegte sin Gud. Paa den anden Side vare heller ikke Muselmændene uden al Betænkelse for Følgernes Skyld; thi de vidste, at den franske Consul i Bagdad havde udrevet tyve christne Fruentimmer af deres Hænder, som Beyen (Gouverneuren) af Navandouce havde gjort til Slavinder, og de frygtede for, at han, naar han fik Underretning om den nye Voldsbehandling, vilde med vanlig Energie atter stride ind, og at Forfølgelsen da vilde ramme Ophavsmandene. De toge derfor Lænkerne af Schimuni og sloge hende ikke længere, for nu at forsøge at forføre hende ved Bøfter. Men hun modstod ogsaa disse, ligesom hun tidligere havde modstaaet Smerterne. Da hun imidlertid nu nød nogen større Frihed, tænkte hun paa at flygte, og da hun havde hørt, at den franske Consul i Mossul, Hr. Benni, beskyttede alle Undertrykte, undveg hun hemmeligen og ankom den 8de Juni til Mossul, hvor hun stillede sig under Consularagentens Beskyttelse.

Consulen modtog hende som sit eget Barn, roste hendes Standhaftighed og indgød hende Mod. Men medens hun atter begyndte at aande frit under hans Beskyttelse, traf hende en ny Ulykke, idet Kadien af Arbil havde ladet hendes Broder Nunjié holde tilbage som Gidsel, da hendes Flugt var bleven bekjendt. Consulen forlangte imidlertid ogsaa hans sieblikkelige Frigivelse, som han virkelig ubvirkede, hvorpaa ogsaa dette andet Offer flygte til Mossul.

Ulykkeligviis befandt Beziren Mohamet Pascha sig dengang i Mardin. I hans Fraværelse havde Statholderen i Mossul ligeledes sat sig i Hovedet, at bringe Schimuni til Træfald. Han

lod derfor Vidnerne komme fra Arbil og opfordrede den 29de Juni Viceconsulen til at udløse Pigen. Men Viceconsulen afviste energisk denne Fordring, og istedetfor sin Protegée mødte han selv for Divanet (Raadet), hvor han forlangte, at Processen skulde aldeles hæves eller idetmindste udsættes indtil Paschaens Tilbagekomst. Dette afflog Dommeren. Frygtende for, at Mohamet Pascha vilde vise Pigen Retfærdighed, viste de enhver Opsættelse tilbage, stormede, da de havde Magten i Hænderne, uden Hensyn til en fremmed Magts Repræsentant, Consulens Huus og bortførte den ulykkelige Schimuni, der, altid uforsagt og sin Gud tro, høit udraabte, at hun vilde før lade sig hugge i Stykker end lade sig forlede til Frafald.

Fra Tribunalet blev hun ført til et affkædet Fængsel, som de Christne ikke turde nærme sig. Men Viceconsulen forblev heller ikke uvirksom. Den første Surreer, som han havde affendt til Beziren, blev vel opnuget af Araberne i Orkenen, men en anden var heldigere og bragte et gunstigt Svar tilbage. Men det brød Statholderen i Mossul sig kun lidet om. Da Depecherne ankom, sammenfaldte han Divanet stevne den franske Agent for samme, og istedetfor at meddele ham de Befalinger, som han havde modtaget, oplæste han Viceconsulens Brev, i hvilket denne havde anlagt Embedsmændene i Mossul formedelst deres Volds handling. „See,“ udraabte han rasende, „saadanne Klager vover en Rajah (Kke-Tyrk) at forebringe imod os! Gjører med ham, hvad I ville, og naar I troe, at hans Død kan udfone den eder tilføiede Fornærmelse, saa giver jeg ham til Priis for eders Hevn.“

Imidlertid vovede man dog ikke, paa denne Raade at gaae til det Yderste. Derfor maatte den stakkels Schimuni undgjelde. Hun blev paany fremstillet for Statholderen, og med ny Kraft tilbageviste hun Vidnernes løgnagtige Udsagn. Men man vilde bringe Sagen til Ende med hende. „I vore Loves Naavn“, sagde Dommeren, „erklærer jeg dig herved for en Muselmandinde.“ — „Og jeg,“ udraabte Fangen, „erklærer, at jeg er en Christen, at jeg altid har været det og vil være det til min Død.“ Nu befalede Dommeren, idet han sprang op fra sit Sæde, at slaae hende, og hun fik paa denne ene Dag hændt hundrede Stokkepryg; desforuden rev man hende med Haarene hele Stykker blødende Hud af Hovedet. Da nu Komfruen under denne Mishandling sagde med en af Smerte qvalt Stemme hen for sig: „Saalænge der endnu er en Gnist af Liv i mig, skal den tilhøre Jesus Kristus,“ vendte Radien sig om til Raadstuetjenerne og jagde til Statholderen: „Disse Folk gjøre ikke deres Skyldighed. Seer Du ikke paa deres lette Slag, at de ere bestukne af Viceconsulen? Lad mig engang raade, og jeg forpligter mig til at tugte denne Christinde saaledes som hendes

Haardnakkethed fortjener det." Og han lod hende slæbe hjem til sig paa en Bærebør, for der efter Hjertenslyst at pine hende eenfom og forladt af al menneskelig Trøst.

Fri for enhver Control og uden Bidner, belagde han nu sit Offer med Vænger, gav hende under denne glødende Himmel til Priis for Solens lodrette Straaler og lod hende sidste hver Dag, foruden at han unddrog hende næsten al Næring. Den Ulykkelige kom som Følge deraf i en skrækkelig Tilstand, og en Læge, som saae hende, meente, at hun ikke kunde leve i fire og thye Timer endnu. Ja, Kadien fortalte hende uophørlig, for at forhøie denne Dødskamp til formelig Fortvivlelse, at han, naar hun ikke blev Tyrkinde, vilde give hende til Priis for den tyrkiske Pøbels Mishandlinger. Gud tillod imidlertid ikke, at denne skrækkelige Trudsel blev til Virkelighed. Det blev nemlig bekjendt i Moskul, at det franske Generalconsulat i Bagdad allerede havde indgivet en Klage i Constantinopel; ogsaa Viceconsulen havde paany skrevet til Beziren, og en gjentagen Befaling fra Mohamet Pascha paalagde Stattholderen at opsætte hele Sagen indtil hans Tilbagekomst. Saaledes maatte man nødtvungen give efter. Efter halvserde Maanedes Fraværelse vendte Mohamet Pascha endelig tilbage til Moskul, og netop paa den Dag den chaldæiske Kirke feirede Festen for Schimuni's Navnepatronesse, blev den heitemodige Convertit tilbagegivet sin Moder. De vendte begge tilbage til Armadia, deres Fødested, for der i Fred at ende deres Dage i Religionens uforstyrrede Udøvelse og i Trofskab imod Troen, som de næsten havde beseglet med deres Blod. Jeg var selv nærværende ved deres Tilbagekomst til Staden.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Om den Modtagelse, som blev den h. Fader tildeelt den 27. Octbr., skrives udførligen Følgende: „Som et Deviis for det egentlige romerske Folks Sindelag imod den h. Fader, maa jeg berette Dem en Begivenhed, som nylig har tildraget sig. Efter gammel Skik feire Skomagerne i Rom den h. Crispin's, deres Skytspatrons, Festsdag den sidste Mandag i October Maaned og tage derfor sædvanlig, efterat de først have holdt et Festsmaaltid, ud med deres Venner til Stadens Omegn, hvor der da bliver sunget lystigt indtil Aftenen og dandset til Guitarren eller Mandolinen o. s. v. Paa denne Eftermiddag havde den h. Fader just begivet sig ud til Engelsporten og gjort en Spadsferetour til Monte Mario, hvorfra han, da det lakkede mod Aften, atter vandrede tilbage til Staden. Veien, som han

fulgte, syntes øde, kun hørte man Lyden af Musik og Viser, som Mænd og Fruentimmer sang af fuld Hals, at tone fra en nærliggende stor Viinbjergshave. Glædende sig ved sit Folks Glæde og Munterhed gif den h. Fader videre, da pludselig nogle Folk, som befandt sig paa Veien, bleve ham vaer og høit raabte: „Der er Paven!“ Paa dette Raab fløi Efterretningen som en Løbeild igjennem det hele Raabstæb, hvor Folket var forsamlet; Alle ilede ud paa Veien og omringede den h. Fader, hilsende ham med entusiastiske Tilraab. Under en uendelig Jubel ledsagede de ham lige indtil Staden, og saa tæt omgiden var Pius IX. af Mængden, at han neppe kunde komme frem. Guitars og Mandolinpillerne drog i Spidsen og søgte at gjøre sig hørlige trods Mængdens idelige Jubel, som uophørlig raabte: „Paven tilhører os, og Død ramme den, som ikke vil have ham!“ Da de saaledes havde naaet Staden, bad Paven Folkemassen om, nu at lade ham stige ind i sin Vogn og takkede dem med bevæget Stemme for denne improviserede hjertelige Demonstration, hvorpaa de endnu fordoblede Raabet: „Paven leve!“ — Man kan heraf atter see, hvorledes det egentlige romerske Folk i sit Underste hænger ved den h. Fader; og det maa især endnu fremhæves, at denne Folkemængde bestod af lutter Haandværkere og Arbeidere, altsaa netop af hine Klasser, blandt hvilke de Revolutionaire søge at hverve de fleste Rekrutter for deres Siemed. Virkelig ere Revolutionsmændene ogsaa blevne rasende over denne Begivenhed og sige, at Folket „ikke er ophyst nok endnu.“

Kjøbenhavn. „Piemontesernes Intriguer, Løgne og Røverier i Italien“ blive af en Fransmand, ved Navn Saucieres, skildrede i et i Leipzig nylig udkommet Skrift, som giver et høist interessant og lærerigt Indblik i den bundløse Ulykke, hvori Revolutionen har styrtet det ulykkelige Land. Forfatteren har benyttet diplomatiske Actstykker, Dagspressen og de parlamentariske Forhandlinger i Turin og Paris og giver en belærende Fremstilling af de Intriguer, ved hvis Hjælp den piemontesiske Regjering siden 1848 har ført Italien til Afgrundens Rand. Til Belæring for vore Piemonteservenner tillade vi os at anføre her nogle Talstørrelser. Samtlige Landsdele, som udgjøre det med Titelen „Kongeriget Italien“ kronede Land, Lombardiet, Toscana, Parma, Modena, Romagna, Marken, Umbrien og begge Sicilierne, betalte under de fordrevne legitime Regjeringer i Skatter af enhver Art 24,522,411 Frcs. Det gjenfødte og til sin Lykke (!) annekterede Italien betaler 76,123,850 Frcs., altsaa kun en Bagatel af 51,600,439 Frcs. -- mere! Dg intet „Smertenskrig“ fra det høihjertede England!? Neapels Banks contante

Beholdning var d. 27. Aug. 1860 endnu 19,316,295 Ducater, — den 2. April 1861, kun 6,983,724. — Den 27. Febr. 1862 befandt sig i Neapels Fængsler 12,000 politiske Fanger, hvoriblandt 4000 Fruentimmer, de fleste med Diende ved Byrsted. I Kongeriget 17 Provindsjer steg de politiske Fangers Antal til 47,760. I hele Italien beløber Antallet af de politiske Fanger siden Krigen i 1859 sig i det Mindste til en halv Million, som i de tæt opfyldte Fængsler blive bortrevne af Typhus. Og intet „Smertenskrig“ fra det højhjertede England!? Efter en officiel Angivelse af 27. Febr. d. A. ere i Løbet af Aaret 1861 i det Hele 15,666 Personer, Mænd, Kvinder og Børn, blevne skudte som „Briganter“ (Røvere) eller som Venner af disse. Befolkningen i 10 Landsbyer og Fletter ere paa aaben Mark blevne nedskudte med Kardætser. Mitten Landsbyer og Flækker ere som reactionaire blevne plyndrede og derpaa lagte i Aske. De piemontesiske Generalers Proclamationer foreligge. — Og dog intet „Smertenskrig“ fra det højhjertede England!? Til Slutningen erindrer Forfatteren om Depecher af 28. Septbr. og 17. Octbr. 1860, i hvilke Minister Thouvenel betegner Italiens Eenhed som „et bedragerisk Phantom“ og siger: „Kongstaben raader Kabinetterne til ikke at blande sig i Italiens Anliggender, indtil Halvøen, trættet ved sine Agitationer, føler Trang til at anraabe Europas Voldgift.“

Baden. Ende paa Kirkestriden. Ved de nyeste Love og Overenskomster imellem den badenske Regjering og Erkebiskoppen af Freiburg ere foruden Egttestabs- og Skolespørgsmaalet alle i Kirkestriden omtvistede Punkter blevne ordnede. Saaledes kunne nu Præbenderne og de høiere geistlige Embeder blive befatte i Overensstemmelse med de kirkelige Bestemmelser, Synoder kunne herefter afholdes, Forbindelsen imellem Kirke og Stat vedligeholdes, Geistligheden opdrages af Erkebiskoppen i Seminarierne, Concursprøverne til Sogneembedernes Besættelse udføres frit af Erkebiskoppen, den kirkelige Kettergang udføres i kirkelige Sager og Religionsunderviisningen bliver meddeelt af Kirken. Kirkeformuen især kan efter de nyeste Overenskomster under Regjeringens Control af de kirkelige Autoriteter forvaltes efter Kirkelovene og efter Bestemmelserne i hiin Overenskomst. Overstiftelsesraadet, som fører det nærmeste Tilsyn med Forvaltningen, er nu efter Forslag fra Erkebiskoppen udnævnt af Regjeringen og det erkebiskoppelige Ordinariat. Saafort denne af kirkelige Tilidsmænd bestaaende Post begynder sin Virksomhed, vil det berøgtede Overkirkeraad ophøre. Gid det maatte være den modige Kampen, den 90aarige Erkebiskop Hermann v. Vicari foruudt, endnu længe at see de

velsignelsesrige Frugter af hans tjaarige udholdende Kamp for Kirkenes Frihed at trives. (Eml. St. Kirket. 1854 Nr. 29.)

Northamerika. Intolerants i Staten Rhode-Island. I nogle af de ældre af de Forenede Stater — i de saakaldte Ny-Englands Stater — bliver ingen Katholik ansat i noget Embede, blot fordi han er Katholik. Katholiske Mænd tør nok være Soldater og hengive Blod og Liv for saadanne Stater; men naar de komme til deres Hjem, ophøre alle Kættigheder, fordi de ere Katholiker og derfor ikke duelige til Noget. For kort siden troede man endnu, at de hengjælte Fanatikere vilde blive noget liberalere, da de for Tiden dog trænge saa meget til Katholikernes Tjeneste, og virkelig blev ogsaa en Ansøgning indaivet til Kammeret af Rhode-Island, om dog ogsaa at tilstaae Katholikerne en Borgers Kættigheder, og man talte allerede om, at Ansøgningen vilde blive bevilget, især i Betragtning af Tidsumstændighederne; men man tog feil. Som vi nu see af N. Y. Tablet er Andragendet næsten eenstemmig blevet forkastet; Katholiken og Udlandingen have ingen Ret, ja staae i Rhode-Island endnu under Negrene. Det er Frihed og Lighed efter de Radicales Hoved, efter Abolitionisternes Hoved (Modstanderne af Slaveriet i Sydstaterne): thi vel at mærke, netop denne Stat er Hovedredsen for Abolitionismen, idet dens Gouverneur jo selv vil rykke i Felten i Spidsen for en Negerbrigade. „Negernes Frihed, men Katholikernes Trældom!“ er derfor disse Radicales Løsen. Da dette Spørgsmaal debatteredes i Kammeret, kunde jo naturligtviis de vanlige amerikanske Taler ikke undgaaes, og en vis Mr. Updike sagde endog, at man ikke kunde stole paa en Katholiks Sed og at man for at føie dem, ikke vilde forandre Statens Constitution; og denne Rhode-Islands Statsconstitution formener enhver Katholik Borger- og Stemmeret. Det er amerikansk Frihed og Ligeberettigelse! Den almindelige Landsconstitution garanterer Religionsfriheden; men hvad nytter denne Garantie, naar enhver enkelt Stat atter har Ret til at gjøre Love i ligefrem Modstrid til den almindelige Constitution, hvorved alle Garantier ere blevene forkastede? Ordet „Frihed“ er altid i de Radicales Mund og staaer skrevet paa deres Banner, men det er netop kun Frihed for dem selv, Frihed for Raahed, Vold og Fanatisme. I Forbigaaende være det her bemærket, at nylig i Rhode-Island selv de Geistlige af alle Confessioner ere blevene erklærede for vaabenpligtige og de katholske Præster derved bragte i den vanskelige Stilling, enten at handle imod Kirkelovene, eller, da de ikke vilde gjøre dette, at udsætte sig for Følgerne af deres Vægning og udholde de uretfærdige Tvangsmidler, der vilde blive anvendte imod dem, som Martyrer for deres Kaldspligter.

— 3 Jefferson er Hr. Campe fra Bernburg, tidligere lutherisk Præst i Tydskland og Universitets-Commiliton af den til den katolske Kirke overtraadte lutheriske Prædikant Laake i Fehrbellin, traadt over til den katolske Kirke. — Fra 15. til 18. Septbr. d. A. blev Benedictinerordenens amerikanske Congregation's Generalcapitel afholdt i St. Vincents. Foruden Abbed P. Bonifaz Wimmer vare fem Priorer tilstede. Abbedvalget fandt ikke Sted, fordi Benedictinerne i Texas og Virginien ikke kunde indbydes formedelst Krigen. — Jesuiten de Smet, den berømte Indianer-Missionair, havde nylig været i Baltimore. Siden sit sidste Besøg der, for omtrent 6 Maaneder siden, havde han tilbragt 3 Maaneder blandt Indianerne i Klippebjergene; han stod nu i Begreb med at reise til Washington i vigtige Forretninger, som angik hans Indianer-Mission. — Den 2. Septb. fandt den 13. Aabning af det af Jesuiterne ledede St. Franciscus-Kaverius-Collegium Sted, som nu er udstyret med alle et Universitets Privilegier; ved samme Leilighed blev den nye Bygning høitideligt indviet. Denne nye Bygning (120 Fod lang og 60 Fod bred) danner blot en Fløi af det paa-tænkte Collegium, saa at den, naar den er fuldenbt, vil kunne kappes i Skjønhed med Landets første Bygninger. — 3 de tydste Skolejstres Moderhuus i Milwaukee aflagde den 12. August fem og tredive Novitsinder deres Ordensløfter. — 3 San-Francisco er Naadefirke, hvis Bygning har kostet 80,000 Dollars, bleven aabnet den 28. Septbr. Sammensteds blev for kort siden Grundstenen til St. Marys Colleg lagt af Erkebiskop Alemany. Det nye Colleg skal rumme henved 600 Dreng og vil komme til at koste 200,000 Dollars, som ere sammenstude af Guldgraverne og de ivrige Troende i Californien.

Til Fordeel for de Fattige

have de herværende Sanct Josephsøstre, understøttede af flere andre ædelteknende Damer, foranstaltet en Samling af alle Elags Haand-arbejder og ønske nu at bortsalge dem til Eyges og Fattiges Understøttelse i denne kolde og næringsløse Narstid. Til denne Ende ville samtlige Arbejder fra førstkommande Torsdag d. 18. indtil Søndag Aften d. 21. Decbr. være udstillede i Klosterbygningen Toldbodveien Nr. 14, hvortil Afdagen i disse 4 Dage staaer aaben for Enhver fra Kl. 9 Form. til Kl. 6 Efterm. Bi ere overbeviste om, at der kun behøves en simpel Henvisning til denne Foranstaltning's menneskekjærlige Diemed og til den ualmindelige Nød og Trang, som for Tiden hersker iblandt de lavere Samfundsklasser, for at

formaae Enhver, der har Gyne dertil, til en virksom og høimodig Medvirkning til Siemedets Opnaaelse, og vi haabe derfor, at Udstillingen vil glæde sig ved et ret talrigt Besøg af ædle Belgjører og Belgjørerinder.

Kjøbenhavn, d. 12. Decbr. 1862.

Skand. Kirketidendes Red.

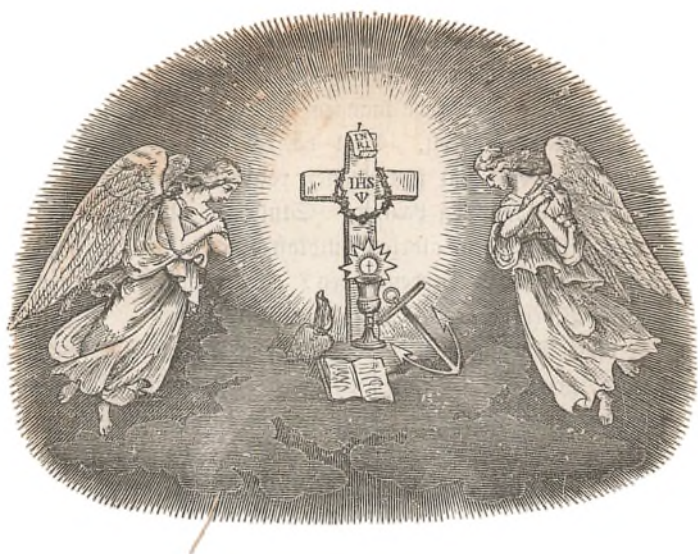
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 14. December. — 3. Adventsøndag. — Mariæ ubesmittede Undfangelse. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Esterm. Kl. 3 Fastaandagt med Katecheje.
- Torsdagen d. 17., Fredagen d. 19. og Lørdagen d. 20. December ere kirkelige Faste-dage.
- Søndagen d. 21. December. — 4. Adventsøndag. — Form. Kl. 7, 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse og Aabning af Missionen ved Hoiarr. Pater Zurstrassen, paa Tydsk. — Midd. Kl. 12½ Missionsforedrag paa Fransk af Hoiarr. Pater Roh. — Aften Kl. 8 Andagt og Missionsforedrag af Hoiarr. Pater Roh.
- Mandagen d. 22., Tirsdagen d. 23., Onsdagen d. 24. og Lørdagen d. 27. December Form. Kl. 6, 7, 8¼, 9½ og 11 stille h. Messe. — Kl. 10 Missionsforedrag paa Tydsk. — Kl. 12½ Foredrag paa Fransk og Aften Kl. 8 paa Tydsk.
- Onsdagen d. 24. December er befalet Vigilie-Fastedag til
- Torsdagen d. 25. December. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Fødsel i Kjødet. — Iste Juledag. — Form. Kl. 5 første Hoimesse og efter den læses hver halve Time en stille h. Messe indtil Kl. 10. — Kl. 10 Levitmesse med tydsk Prædiken. — Kl. 12 stille Messe og fransk Prædiken. — Aften Kl. 8 Andagt og tydsk Prædiken.
- Fredagen d. 26. December. — St. Stephan's Fests. — 2den Juledag. — Form. Kl. 7, 8, 9 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse og tydsk Prædiken. — Kl. 12½ fransk Prædiken. — Aften Kl. 8 Andagt og tydsk Prædiken.
- De Hoiarr. Patres Zurstrassen og Roh ere til enhver Tid af Dagen villige til at høre de Troendes Skriftemaal; Pater Zurstrassen til Skriftestolen til Hoiere (paa Dansk og paa Tydsk); Pater Roh i Skriftestolen til Venstre (paa Tydsk, Fransk og Italiensk).

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Svævecommissiönare, Hr. Kunsthandler **C. A. Blancksteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boghuder; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rtl. Quartaler, enkelte Nummere à 8 f.

Kjøbenhavn.

Z. Zrier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

10de Aargang.

Nr. 26.   Søndagen den 28de December.   1862.

Indhold: Rom i A. et 1862. — Kirkelige Efterretninger: Kjøbenhavn. Elberfeld. Østerrig. Tyrol. England. Schweiz. Italien. Neapel. Nordamerika. Sydamerika.

Rom i Aaret 1862.

(Af et Diensidne.)

Menneskets Forstand formaaer ikke at skjønne, hvilke Følger Forsynet vil knytte til Vintsefesten i Naabens Aar 1862.

Gud har ført os til Rom, for ved denne Høitidelighed at forunde os Trøst og Styrke. Dette var nødvendigt for alle Katholiker. See vi ikke i de sidste tre Aar det onde Princip

i feirende Triumph og de Gode slagne med uophørlige Nederlag? Derfor følte allerede mangen En sit Bryst beklemt og sit Hjerter forfagt og modløst. Skal da evigt Dyden ligge under og Laften forgubes, skal kun Vognen raade og herfke og Sandheden fukke i Baand og Lænker? Stulle da alle Begreber om Ret og Retfærdighed aldeles fuldkastes og Gud vor Herre trænges ud af denne Verdensorden? Skal det Onde blive til systematiff Videnskab og til hele Livets Rettefnor?

I disse Trængfslens Dage minder Kirken om fin fordums Herlighed, pryder 27 af sine Helte med de fjkønneste Trestroner og fremkalder en Fæst, om hvilken selv de tilkommende Aarhundreder ville tale med Beundring. Og ved de japanesiffe Marthrerers Heltemod tændes paany Modet hos Alle dem, fom ere kaldede til i disse Dage ogsaa at kæmpe for Guds hellige Sag. Prøvelsernes Tid er endnu ikke forbi; thi først maa det endnu komme til en afgjørende Kamp.

Vi have Alle feet Rom fom det er. Vi faae den evige Stad i dens Storhed og i al dens Skjønhed, og vi have heller ikke luftet vort Die for det, fom er mangelfuldt og flet. Alle Skuffelser om Rom ere forsvundne og Taagebillederne have opløst fig; fra nu af ville vi være i Stand til at bedømme og ftedfe paany at brændemærke Kirkens Tjenders endeløse Vøgne, der dagligen flynge ud i Verden, og med forenet Kraft ville vi forebygge, at Katholikerne altid kun faae falske Efterretninger om Christenhedens Middelpunkt. Sandt er det, vi have ikke fundet Rom fom Birmingham, hvor de røg- og ildsprudende Kaminer paa Søgnedagene fuldstændigt fortrænge Solens Lys: Fabrikkerne paa den romeriffe Janiculus' Høi ere ubetydelige ligeoverfor de engelfte uhyre Etablisfementer; ei heller fandt vi i Rom et Liverpool, hvor 10,000 Dokkearbeidere, afhængige af Vind og Veir, længfelffuldt fee ny Bosning imøde: hvor lille er ikke den romeriffe Ripa grande ligeoverfor Liverpools 23 Døtter med sine halvøgne Skibsfolk? Vi fandt Rom heller ikke fom London, hvor de høiefte Interesseser concentrere fig i Thee, Kaffe, Bomuld, Bankfædler, Skibe og Maskiner, og hvor man med det vundne Guld forfkafter fig den fuldkomnefte Comfort

til Livets høieste Nydelse. Rom er Sjælens Stad, den præstelige Tempelstad, Fredens Borg. Her indtage alle reent materielle Interesser en meget underordnet Rang; her mangler endog ofte Færdighed til, i det Materielle at kunne opnaae den forønskede Fuldkommenhed. Derimod drages her den omhyggeligste Omsorg for alle høiere og aandelige Interesser, for de evige Gøder, og det med en Visdom, som er kommen ned fra Himmelen. Rom er Bønnens og Spægelsens Stad, en Stad, hvor der frembæres Herren de fleste personlige Offere og hvor den triumpherende Kirke staaer den stridende nærmest. Alt i Aarhundreder ydes der her i de 40 Timers Bøn*) den i det allerhelligste Sacramente thronende Gud en evig Tilbedelse med Lovpriisning, Taksigelse og Afbigt, Dag og Nat, fra Kirke til Kirke. I den h. Fastetid bliver Folket daglig opfordret og formanet til Bød og Bedring i 60 Kirker, i 100 Kirker holdes Foredrag hver Søndag, og for vore Dine blev den yndige Mai-Andagt fejret i omtrent 300 Kirker og Kapeller med en Kjærlighedens Ild, som i det koldere Norden er ukjendt. Hvor mange og inderlige Bønner om Barmhertighed og Naade opsendes ikke til Himmelen af de Rene og Ustydige i de 72 Nonneklostre! I 40 Klostre blive evige høitidelige Vøfter afslagne til Gud, — hvilken stor Kapital af Kjærligheds Offere i Herrens Dine! Hvilke Bøds gjerninger øves ikke i de 55 Congregationer af Mænd, efter som de fleste af dem med Frelseren vandre den ujevne Korsvei! Og saa i Rom gjør den christelige Kjærlighed faade Vidundere, ligesaa godt som i Paris; man maa kun vide at finde dens for Mennesker skjulte Stier! I 16 Seminarier uddannes Ynglinge fra alle Verdensdele til Christi Soldater, idet de vænnes til Lydighed, Bøn, Betragtning og til alvorligt Studium. Rom beder uophørlig for den hele Verden. Ved de yndige Hvilesteder af Guds Helgener nedkalde gudindviede Sjæle Jesu Christi Venners mægtige Hjælp over alle Nationer. Ved at omgaaes disse hellige, ofte høitbenaadede Mænd lærer man først ret at forstaae saa mange af

*) See Skand. Kirketid. 1855 Nr. 23 Side 334 flg.

Roms evige Harmonier. Rom angiver Grundtonen for den øvrige katholske Verden, saa at den overalt gjenlyder i den skønneste Harmoni. Rom er Solen, om hvilken alle Verdens Metropoler som Stjerner bevæge sig i en Freds.

I Rom viser Helgenernes mægtige Forbøn hos Gud sig paa det Diansynligste, her aabenbarer Gudsmoderen sig hyppigst, her opdrager Frelseren de udvalgte Sjæle til en vidunderlig Fuldkommenhed og Hellighed. I Rom finder man ikke blot i Klostre, men ogsaa iblandt Lægfolk, ved Skjuleiet, iblandt de meest Forladte sande Naadens Vidundere, udvalgte Rebstaber, der alene kunde være tilstrækkelige til at aflægge Vidnesbyrd om Kirkens Hellighed og om Christendommens Guddommelighed. Ligesom man i Roms Kirker hyppigere end i andre Stæder seer den Helligaands Billede især over Altrene og fra Kugelhvelvingerne, saaledes er ogsaa her Tilbedelsen af denne tredie Person i den treenige Guddom folkeligere og indeligere end andensteds, og saaledes glæder Rom sig stedse ved den Helligaands særegne Bistand i alle Kirkens Anliggender. Hans Bistand mangler aldrig, ja Hans Indflydelse viser sig ofte virksom tværtimod Menneftenes Villie. Om denne den Helligaands øiensynlige og følelige Indflydelse vide Aandens Mænd i Rom at fortælle os. Ogsaa Pilegrimene have erkjendt Hans Fjerser ved dette Aars store Verdensfest, som fortrinsviis bør kaldes Hans Værk.

Idet vi betragtede Ruinerne af Roms Keiserpaladser og saae det seierrige Kors prange over alle Hedendommens Monumenter, da vandt Instrumenterne, med hvilke Guds Søn blev myrdet, en ophøiet Betydning for os i Kirken St. Croce, vi erkjendte, at Gud alene var og er og vil være Kirkens Sværd og Skjold, efterat Tyrsterne have forladt den. Katakomberne og Martyrernes Hvilesteder minde os om, at vor Tro er kjøbt med Blod, og at vi med Stolthed og Glæde tør kalde os Katholiker.

I Rom findes der en solid, sandfærdig Fromhed; blandet med Kraft og Zuhed bevarex den alligevel hiin mandige Charakter, som den i Paris, i Frankrig, for største Delen har mistet.

Aldrig tør en Kvinde betræde Kirken med blottet Hoved, hun tør kun een Gang om Aaret betræde visse særdeles hellige Steder. De kronede Somfruier, der ledsage Processionerne paa Christi Legems Fæst, gaae endog med tilfløret Mund, for at minde om, at Kvinden efter Apostelens Formaning bør tie i Kirken. Man seer kun sjelden romerske Nonner paa Gaden, og de, som vise sig offentlig, høre meest Frankrig til; ogsaa de franske Geistliges lange Haar vilde i Rom neppe taales. Denne alvorlige, mandige Charakter af romersk Fromhed gjorde et velgjørende Indtryk paa os Alle.

Rom er en særdelig Stad; hvo som har seet andre store Byer, ham bliver det allerede strax i de første Dage indlysende. Rom opretholder Autoritetsprincippet og dømmer mellem Ret og Uret ligeoverfor den brutale Vold. Rom beskytter ogsaa det moderne Samfund mod Hedendom og Barbari, som true at bryde ind tilligemed Civilisationen. Rom vil frelse Italien, hiint Italien, som opdage de en ny Verden og tre Gange gav den gamle Verden den almindelige Dannelse. I den hellige Faders Nærhed er dette Rom's Redningshverd blevet os Alle klart og indlysende.

Folket i Rom have vi forresten fundet som overalt. En stor Mængde forbliver stedse ligegyldig ligeoverfor det Hellige, saaledes som man ogsaa seer det paa alle Balsfartssteder; den benytter sig ikke af de rigelige Naadegaver og henlever sine Dage i doven Træghed og uden al Eftertanke. Andre drive selv Misbrug med Naaden og blive saaledes værre end de Værste andensteds; disse forbande Pavedømmet, Præsterne og Kirken og ere meget velkomne Nedsfæber for de Revolutionaire. Denne egentlige Pøbel er ogsaa beredt til at forsøge alle Skjændselsgjerninger. Men utallige Andre følge trolig Naadens Drift, finde Frelseren, tjene Herrens Moder og ere lykkelige i det vidunderlige Samkvem med Guds kjære Helgener. Der er ogsaa Mange iblandt Vægfolk, som paa denne Bane stribe fremad mod Himmelen, og som vide at hellige alle deres jordiske Arbejder og Syssler. For de Døde er den pavelige Regjering altfor moderlig. Sjelden straffer den, atter og atter seer

den igjennem Fingre med den Skyldige og lader Naade gaae for Ret. Som en Følge deraf gif hos en stor Deel af Rømerne den strenge Retsfølelse aldeles tabt. En streng Retspleie vilde i Rom snart blive udraabt for grændseløs Uret. Rømerne have det allerede i lang Tid **altfor godt** under Arumstaven! derfor vise de sig slet ikke modtagelige for de sunde „Reformer“, som Pius IX. gjentagne Gange har tilbudt dem. Men det er ogsaa den eneste Bebreidelse, der med Rette kan gjøres Kirkestatens Regjering: nemlig den, at den er **altfor mild**, **altfor skaansom** og **overbærende**. Men det hidrører for en Deel af dens geistlige Charakter. Iøvrigt var det sandelig ei nogen Ulykke for de tre Millioner Italienerne, at leve under Verdens hpperste Hyrde! De vare frie for Conscriptionen, nøde den største personlige Frihed, betalte ikke den tredie Deel Skatter af hvad de nu i de usurperede Provindsfer maae betale Piemonteserne, og de behøvede heller ikke at frygte for at skydes ihjel eller at sendes til et Cayenne. Hvor i al Verden er et Folk fuldkommen fornuøiet, hvilken Regjering har ikke begaaet nogen Feil? Hvilke himmelraabende Synder har Historien ikke optegnet, som alene i vort nærværende Aarhundrede bleve forøvede af Tyrster og Kabinetter imod Folkene? Hvorfor glemmer man dem, medens man udfaster en saa mørk Skilbring af Kirkestaten? Hvor gamle ere da overhovedet alle vore ordnede Tilstande? vore Friheder? Hvor er selv nuomstunder Borgen for deres Bestand og Varighed? Hvorfor opsøger man idelig kun den pavelige Regjeringsskyggesider og fordunkler forsætlig dens klare og lyse Sider, som om Italienerne i de sidste 25 Aar havde været aldeles uden Skyld? De sidste Aars sædvanlige Begrebsforvirring om Pavedømmets verdslige Magt er der nu een Gang for alle for Katholikernes Vedkommende gjort en Ende paa ved dette Aars Pintsefest og Biskoppernes Adresse til den h. Fader.

Saalænge engelske Statistifkere og Socialpolitikere paavise os af de paalideligste Rilder, at 20,000, skriver thye tusinde Mennesker i England om Aaret døe af **Sult**, at fem Syvendedele af Mandkjønnet i London, Birmingham,

Manchester, Liverpool og andre store Stæder staae i Forbindelse med Prostitutionen; saalænge Lordmayoren af London i Meetingerne maa tilstaae, at kun et eneste Hospital i hele England optager de ulægelige Syge, medens alle de andre Hospitaller afvise disse Ulykkeligste af alle Ulykkelige; saalænge man kan læse paa Londons Gadehjørner, at 80,000, skriver firfjindsthye tusinde Underfaatter om Aaret døde af Drukkenskab, og saalænge man kan paavise, at de protestantiske Skotlændere drikke fem Gange saa meget som de katholske Irlændere, at al Grundeendom, samtlige Fabriker, samtlige Skibe og samtlige Værdie-Papirer i England ere i Hænderne af 36,000 Mennesker, medens alle de øvrige 29 Millioner leve i den yderste Afhængighed: — saalænge have Ministrene af St. James endnu ikke Ret til at taste Brag paa Pavedømmet. Og mon i Rusland Sammenstemningen af den verdslige og geistlige Magt ikke udøver et unaturligt Tryk og nedværdiger 60 Millioner til Slaver? Hvor i Verden er A delen mere raadden, Embedsstanden mere bestikkelig, Geistlighed mere nedværdiget og Folket ulykkeligere, end i Rusland? Eiheller har man i Rom en saa skandaløs og uforstammet Bøbel som i Berlin, hvis Raahed og Kaadhed ere blevne til Ordsprog ligesom de engelske Touristers Frækhed.

Rom byder Folket de skjønneste Fester, som der gives paa Jorden: tre Gange saae vi inden kort Tid Belysningen af St. Pederskuppelen, og den var saa udmærket og pragtfuld, at man alene derfor kunde rejse til Rom; to Gange saae vi, hvorledes den berømte Girandola til Ære for den h. Petrus blev afbrændt i Paasyn af 100,000 Mennesker, som stode paa Piazza del Popolo, — ligeledes et Fyrværkeri, som ustridig er det rigeste og mest majestætiske paa Jorden. Hvor ofte saae vi ikke Staden i brilliant Belysning, hvad enten den nu gjaldt den h. Fader eller Apostelfyrsterne eller den h. Jomfru. Idet vi desuden saae det jublende Folk ved den h. Faders høitidelige Udfarter, saae dets Zubel stedse voxe og tilsidst i Prætorianerleiret gaae over til den høieste Enthusiasme: gjorde dette Syn en stærkere og mere vedholdende Virkning paa os, end alle de urigtige og

falste Skilbringer af Rom i vore Aviser, og vi skiltes fra Rom med de Ord: Under Krustaven er det godt at leve.

Saaledes have vi fundet Rom: som vort Hjem, som den Verdensstad, der tilhører alle kristelige Nationer. London, de germaniske Nationers Verdensstad, har sat Lasten og Synden paa Thronen og forgifter Folkene; Paris, de tyranniserede romaniske Nationers Verdensstad, har prydet sig som en bolerst Dvinde, til hvis Tryllemagt Millioner ere hjemfaldne, som, ouklamrede ligesom af Bernarme, uden Redning gaae til Grunde; Petersborg, Trældommens Verdensstad, lader den djævelske Lyst beholde det frieste og videste Spille- rum. Kun i Rom har Dydten grebet Scepteret!

(Efter Niedermaiers „Das Fingstfest in Rom“.)

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. For at „forsone“ den h. Fader med „Italien“, d. v. s. med det rovlystne Piemont, har Keiser Napoleon som bekjendt tilbudt ham, at Europa skal „garantere“ den pavelige Stol dets nuværende Gebeet. Det fortræffelige Turiner Blad „Armonia“ ugleder meget sandt af de græske Tilbræggelser følgende Moral med Hensyn til denne Garantie: „Kongeriget Grækenland og Otto's Kongeværdighed vare ogsaa garanterede ved Stormagterne England, Frankrig og Rusland. Hvor til nyttede denne Garantie? Et Dpløb var tilstrækkeligt, for at forjage Kong Otto fra sit Kongerige, og de tre Magter skynde sig nu med at erklære, at Grækerne handlede rigtigt, og at fremfor Alt Kong Otto ikke maa tænke paa atter at bestige sin Throne. Alt det paa Grund af „Ikkeindblandelses-Principet“! Stillingen er derfor ganske simpelt følgende: Europa garanterer, og naar den garanterede Sag gaar tabt, saa erklærer Europa, at det ikke vil indblande sig! Med to Ord: Europa garanterer, at det Intet garanterer. Dette omtrent tilbød

man ogsaa den h. Fader, og „France“ undrer sig over, at Paven ikke modtog dette „Forsøningsmiddel“!

Elberfeld. (Aabenhjertig Tilstaaelse.) For nogen Tid siden valte en fravalben katolsk Præst ved Navn Chiniqui Protestanternes Forhaabninger i Canada (Nordamerika); ligesom i sin Tid Johannes Ronge (af sørgelig Uukommelse!) i Tyskland. De offentlige Blade samlede for Chiniqui, selv Borgerne i Elberfeld ikke undtagne. Chiniqui kom selv til Europa, for at samle Penge, ja med andægtig Deeltagelse hørte man den Efterretning, at Chiniqui havde oprettet et Seminar for Missionaiver, som allerede talte 36 haabefulde Elever. Og nu komme paa eengang sørgelige Efterretninger: Chiniqui er i Chicago bleven anklaget for meget slemme Ting, et Seminar og 36 haabefulde Elever eksistere slet ikke — altjaa Chiniqui er en Bedrager. Haller protestantiske „Volksblatt“ gjør hertil den oprigtige Bemærkning: „Det er en mærk- værdig Kjendsgjerning, at det i Regelen ere aandeligt fremra- gende og hjerteligt gudelige Mænd og Qvinder, som fra den protestantiske træde over til den katolske Kirke, og at det tværtimod ligesaa ofte er langt mindre rene Bevæggrunde, som føre Katholiker over til vor protestantiske Bekjendelse.“ Nu, kjære „Volksblatt,“ denne „mærkværdige Kjendsgjerning“ bliver meget simpelt forklaret: Man kjender Træet paa dets Frugter: Tilbagegang til den sande Tro og Frasalb fra den er noget heel forskjelligt og bærer netop derfor ogsaa heel forskjel- lige Frugter!

Østerrig. Det theologiske Facultet ved Universitetet i Inns- bruck tæller i dette Semester 144 Candidater, otte Gange mere end ved Facultetets Gjenoprettelse og dets Overgivelse til Jesuiterordenen for sex Aar siden. Blandt hine 144 Candidater ere 70 Udkændinge. I det theologiske Convict boe 66 Alumnier, som ere fra 23 forskjellige Diøcefer.

Tyrol. En Tilstaaelse. En engelsk Protestant fortæller i Londoner Ugeblad „Spectator:“ „Jeg havde ventet, i Tyro- lerne at finde Folk, som holdt meget paa Religionens blot ydre Former og Ceremonier; i det Mindste fortalte enhver Reisehaandbog det om dem. Men jeg var overrasket over den overordentlige Indslydelse, som deres christelige Tro udøver paa hele Livet. Man kan ingensteds i Tyrol reise en Miil vidt, uden at finde et helligt Billede, for det Meste opstillet paa Landeveien, ofte midt paa Marken. Alle dem, som jeg saae, bare tydelige Spor af et omhyggeligt Tilsyn; mange vare endog

pryde med friske Krandsje. I alle de Landsbyer, hvor vi overnatte, blev om Morgenen Kl. 5 eller 6 ringet til stille Messje, og overalt var Kirkegængernes Antal stort i Forhold til Indvaanernes. Man fortalte mig fremdeles, og jeg troer det, at der i alle Huse, selv i Vertshusene i dette Dioces, bliver holdt fælles Gudstjeneste om Aftenen til en bestemt Tid, sædvanlig Kl. 7. Staldknegtene pleie ligesom i England at klistre Billeder paa Stalddøren; men alle de Billeder, som jeg saa i Tyrol, vare med Undtagelse af et eneste, af religiøs Charakter. Kort sagt, for en Engländer, som i sit Fædreland er vant til ikke at see Religionen at træde udvortes frem, er Modsatningen, som Tyrol frembyder, meget paafaldende. Naar en Hindu eller anden intelligent Hedning pludselig blev hensat midt i et engelsk Grevskab, saa kunde han reise i mange Dage, uden at erkjende, om vi Englændere overhovedet havde nogen Religion; i Tyrol vilde det slet ikke være muligt. Hvillen af begge Tilstande er nu den bedste? Jeg troer, at Dronningen af England blandt sine Underaatter ikke har nogen strammere Protestant end jeg er; men jeg tilstaaer, at Reisen i Tyrol har givet mig noget at tænke over. Vore Regninger vare i Tyrol de billigste, som jeg nogensinde have modtaget, og jeg har aldrig bemærket noget Forsøg paa at bedrage os for det Mindste. Paa Frugtmarkedet i Wien Werau traadte jeg hen til en gammel Kone, som solgte Figen. Hun forstod ikke mine Ord; jeg gav hende derfor en Tirkuejerjeddell og betydede hende, at jeg vilde have Figener for den. Da hun havde givet mig 8 à 10 Stykker, vilde jeg gaae, fordi jeg havde Hastværk; men hun holdt mig tilbage ved heftige Gesticulationer, indtil jeg havde faaet det fulde Tal, 3 eller 4 Stykker mere. Duntrent saaledes har jeg fundet det hos Tyrolerne overalt. De ville maaskee nok ogsaa endnu komme til at lære den Kjøbmandsgrundsetning: kjøbe billigt og sælge dyrt; men hidindtil synes de ikke at ane noget derom. Der er maaskee nogen Fare for Overtro (??) derved, naar man saaledes anbringer Crucifixer og Helgenbilleder paa Vandeveiene og paa Stalddøren; men paa den anden Side er det dog heller ikke usandsynligt, at naar en fattig Mand overalt seer den Korsfæstede Billede for sig, er dette meget vel egnet til, om det ikke gjør mere, at bevare ham fra mange Synder, hvortil han mest bliver fristet. Han vil f. Ex. nok tage sig i Agt for at gaae beskjenket forbi det! Og naar Staldknegte engang skulle klistre Billeder paa Stalddøren, saa er et Billede af den Korsfæstede eller den smertefulde Moder i ethvert Tilfælde bedre for dem, end et Billede af Nævekæmperen Tom Sathers eller af en Hest, som har vundet Prisen ved det sidste Væddeløb! Mig lød paa min Reise gjennem Tyrol altid Beriset af hiin middelalderste Sang i Dreene:

Fac me pie tecum flere,
Crucifixo condolere,
Donec ego vixero.*)

Jeg vil aldrig finde et Land, i hvilket det gjør mig mere godt at reise.“ — Saaledes den protestantiske Engländer.

England. Slagsmaalet imellem Irlændere og Garibalbianere. Angaaende de Slagsmaal, som for en Tid siden fandt Sted i London imellem Irlændere og Garibalbianere og ligesom ved et Trylleord ophørte ved Cardinal Wiseman's og Biskop Grant af Southwarck's Hyrdebrev, tilskrives „Mainzer Journal“ Følgende fra London: „Cardinal Wiseman kalder i sit Hyrdebrev, som han har udstedt, for at opfordre de herværende Irlændere til Rolighed og Maadehold ligeoverfor de garibalbianiske Englænderes mageløse Provocationer, Irlænderne paa en meget hjertelig Maade for sine „dear Irish children“ (sine dyrebar irske Børn). Var Cardinalens berømligende Hyrdeord ikke traadt imellem, saa vilde det ikke have været til at forudsæe, hvilke Dimensioner denne Gadekamp vilde have antaget; og sandelig hvis vore i deres helligste Tølelser dybt krænkede fattige Irlændere havde givet deres retfærdige Brede Lust paa behørig Maade, saa kunde man heller ikke have taget dem det altfor ilde op; thi der gives jo ikke noget Verre, end en saadan ved Garibalbi-Meetings og antipapistiske Tractater fanatiseret Pøbel, der ikke lader nogen Leilighed gaae forbi, uden paa enhver tænkelig Maade at lægge sit fanatiske Had imod os Katholiker for Dagen.“

— Fem Patres af Redemptoristernes berømte Orden sluttede midt i afvigte September Maaned en Mission i St. Patrickskirken i Liverpool; 5295 Personer modtog under samme den h. Communion. — Cardinal Wiseman synes for Tiden at være aldeles rask; i Begyndelsen af October uddeelte han i Passionisternes Kirke i Highgate Confirmationens h. Sacramente til nogle og thve Convertiter. —

Schweiz. Præstefeminariet i Chur, som tidligere kun talte 14 til 20 theologiske Candidater, har under den berømte Kapuzinerpater Theodosius' Ledelse i de sidste Aar hevet sig i den Grad, at det for Tiden tæller 57 theologiske Candidater, hvorel blandt 8 fra Tydskland.

*) Lad med dig mig bittert græde,
Og Hans Kors med Laarer værde
Indtil Livets sidste Stund!

Italien. Den saak. liberale italienske Geistlighed. Ex=Jesuiten Passaglia har som bekjendt siden dette Aars Begyndelse samlet Underskrifter blandt de italienske Geistlige til en Adresse til den h. Fader, i hvilken Hs. Hellighed bedes om at vilde gjøre Afkald paa sit verdslige Herredømme til Gunst for Italiens Eenhed. Allerede i April Maaned d. A. hed det, at Abbate Sjaia, en af Passaglias Meningsfæller, allerede havde erholdt 10,000 Underskrifter til denne Adresse og haabede at opnaae 30,000. Havde man havt et saadant imponant Antal Underskrifter, saa havde Festsigheden ved Pintsefesten og den dengang af Biskopperne til Paven indgivne Adresse været den bedste Veilighed til at offentliggjøre en imod Pavens verdslige Herredømme rettet Erklæring. Først for nogle Uger siden offentliggjorde Passaglia sin Adresse med 12,000 Underskrifter, men havde nu det Uheld, at den ene Geistlige efter den anden erklærede i „Armonia“ og andre Blade, at han slet ikke havde underskrevet Adressen, og at hans Navn derfor ved et gemeent Bedrageri var kommet blandt Underskrifterne. Nu udkommer endelig Adressen, istedetfor med 30,000 eller dog med 12,000 eller 10,000 Underskrifter, som allerede stulde have været der i April Maaned, kun med 8,943 Underskrifter, som blive classificerede paa følgende Maade: 76 biskoppelige Vicarer (i ethvert Tilfælde ere Capitular-Vicarer i vacante Diøcefer meente, thi der ere i Italien henved 100 Diøcefer vacante ved Dødsfald eller Landsforviisning), 1095 Canonici af Dom- og Collegiatkirker, 783 Erkepræster og Sognepræster, 317 Capellaner, 861 Sognevicare, 343 Doctorer, Prædikanter og Professorer, 167 geistlige Lærere, 4,533 simple Præster og 757 Ordensgeistlige. Interessant er desangaaende følgende Notits i det piemontesiske Blad „Subalpino:“ „Blandt Adressens Undertegnere ere 375 suspenderede Præster, 689 Præster, som ere udtraadte af den geistlige Stand og 857 Munkte, som ere udtraadte af deres Kloster, fremdeles 914 Personer, som ikke ere Præster (vel altsaa Geistlige med de lavere Indvielser) og 339 reent opdigtede Navne. — Men saameget bliver sandt: selv om ikke 30, 12 eller 8 tusinde italienske Præster have underskrevet Passaglia's Adresse, saa have dog nogle tusinde underskrevet den. Hele den italienske Geistlighed bliver anslaaet til 80,000 Præster og Ordensgeistlige — Forræderiet er altsaa her numeriff repræsenteret noget stærkere end i Apostlenes Collegium! Undres kan man ikke derover; der gives i Italien mange Geistlige, for hvem Drømmebilledet om Italiens Eenhed staaer høiere end Kirkens Frihed og saadanne, som ikke gjennemskue den egentlige Tendents af de saak. „liberale Bestræbelser.“ I ethvert Tilfælde vil Demonstrationen ikke have nogen Indflydelse paa den h. Faders Holdning. Det kommer nu an paa, om de „Passaglianske“

Præster ville gaae et Skridt videre — indtil aabenbart *Schisma*. Efter en Correspondents i Times er den italienske Regjering tilbøielig til at give Exemplet i denne Retning: den vil, uden at tage Hensyn til Rom, udnævne Biskopper og Baskaglia er bestemt for et af de høieste Kirkeembeder (for Erkebiskopstolen i Mailand) &c. „Det maa afventes — sige „Køln Blätter“, af hvilke vi udbrage ovenstaaende Notits — om den piemontesiske Regjering virkelig vil betræde denne Vej. Paa Medstaber dertil vilde det ikke mangle blandt „Baskaglianerne“, omenskjøndt vi troe, at Baskaglia selv endnu ikke er falden saa dybt, at han skulde hige efter den sørgelige Ære, som er forbunden med at stifte en Sect eller at staae i Spidsen for et *Schisma*.”

— „Foreningen af liberale Geistlige“ i Mailand (*Baskaglias Tilhængere*) har opløst sig. Da Capitular-Vicaren i Diøceset fordrede Opløsningen, svarede Foreningens Præsident, Provst Metti, strax, at han vilde adlyde sin Forefatters Befaling. Den 12te Novbr. fandt det sidste Møde Sted; af de mere end 200 Medlemmer, som Foreningen talte i sine skjønne Dage, vare 91 tilstede; med 53 imod 38 Stemmer besluttedes, at Foreningen siebliffelig skulde opløses.

— Kong Victor Emanuel indtraf den 14de Octbr. atter til Turin. „Rongen blev i alle (annecterede) Stæder, gjennem hvilke han kom, modtagen med Enthusiasme“ — saaledes for-sikre piemontesiske Beretninger. Efter andre Beretninger derimod var Kongens Indtog i Mailand intet mindre end entusiastiff; Gaderne vare kun sparsomt prydede med Faner, Bivatraabet, som kom fra nogle Gadedrenge, fandt ingen Gjenklang, og paa Dompladsen høertes endog Piben, da Rongen lod sig see. Autoriteterne lode Markedspladsen og Theatret festligt illuminere — ikke et eneste Huus fulgte deres Exempel.

— „Armonia“ offentliggjør en Liste over alle de i Italien siden Undehavernes Død ikke gjenbesatte Bispesæder: i Sardinien 14, Lombardiet 2, Parma 1, Toscana 6, de annecterede Provindsers af Kirkestaten 6, Kongeriget Neapel 6, i det Hele 34 Sæder. Regner man dertil de landsforviste eller fængslede Biskopper, saa ere omtrent 100 italienske Diøceser berøvede deres Hyrder. Det er „den frie Kirke i den frie Stat“!

Neapel. „Patrie“ tilskrives fra Neapel under 16de October: „Man taler i Neapel kun om Biskop Cenatiempo's Undvigelse. Denne Prælat blev som bekjendt i f. A. bestyldt

for at have stiftet en Sammensværgelse til Gunst for Kong Frants II. og dømt af den piemontesiske Overret i Neapel, ligesom Grev v. Christen og Ridder Caracciolo, til femten Aars Fængsel. Alle tre befandt sig i Santa = Maria = Apparente, Fængslet for politiske Forbrydere. Den 14de October bleve ti af Fangerne enige om at fejre Kong Frants' Fødselsdag ved et Middagsmaaltid, men som blev udsat til en anden Dag, for ikke at opirre Fængselsdirecteuren. Maaltidet var glimrende. Man havde bestilt de udsøgteste Retter og en Mængde fremmede Vine fra de bedste Aargange og ladet dem bringe til Fængslet i flere Kurve, hvoriblandt een af usædvanlig Størrelse, som een af Neapels kraftigste Lastdragere havde paa Skuldrene. Efter Desferten, da flere af Fangevogterne vare halv drukne, lykkedes det Misgr. Cenatiempo ubemærket at ombytte sine Klæder og og at smutte ned i den store Kurv, som omhyggelig blev til-dækket med Servietter og Duge. Lastdrageren tog den derpaa atter op paa sine Skuldre og gik ud af Fængslet uden at vække Slutternes Mistanke, af hvem han selv lod sig give Ild til at tænde sin Pibe og derfor tilbød ham to Cigarer. Saaledes er Sagens sande Sammenhæng. Som man forsigfrer, vare alle Forberedelserne snildt truffne og en med otte Matroser bemanded Baad ventede den Fangne ved Stranden ved Puzzolis. Man troer, at det er lykkedes Misgr. Cenatiempo at naae de pavelige Stater."

Nordamerika. En ædel Handling. Paa Dampstibet „Golden Gate“, som sidstafvige 24de Juli forlod San Francisco i Californien og den 27de s. M. opbrændte paa Søen, hvorved over 200 Mennesker tilfattede Livet, befandt sig ogsaa, som det sidste Numer af „San Francisco Monitor“ melder os, fire katholske Præster, henhørende til Dioceset Guadalajara, nemlig P. P. S. Cardenas, Miguel Arnao, Juan Parga og Marcellino Blanco. De vare komne til San Francisco, for af Erkebiskop Alemany at modtage Præstevieslen, da deres egen Biskop jo er landsforviist, og skulde nu vende hjem til deres eget Dioces. I hiint skrækkelige Dieblit, da Passagererne betroede sig til Vølgernes Barmhertighed, meddeelte de alle dem, som vare Katholiker, Absolutionen. Da det var dem umuligt at komme i Redningsbaadene, besluttede de at svømme ind til Kyften; lykkeligviis naaede de alle Land, og nu bestræbte de sig ædelmodigen fer at redde mange Andre, der af Udmattelse bleve drevne frem og tilbage af Brændingen, uden at de kunde fæste fast Fod. Til Redacteuren af Monitor have de mexicanske Generaler Alfaro og Haro fortalt, at Pater Cardenas alene har reddet 24 Menneskeliv paa denne Maade.

— For kort siden meldte vi, at Katholikerne i Boston havde i Løbet af nogle Uger kjøbt to protestantiske Kirker. Nu skriver „Wahrheitsfreund“ fra Cincinnati, at Katholikerne der atter have kjøbt en protestantisk Kirke. Alle tre Kirker ville om kort Tid blive indviede til den katholske Gudstjeneste. Det synes, som om de protestantiske Kirker i Amerika altid blive tomme, medens Katholikerne neppe kunne tilfredsstille Trangen ved de mange nybyggede Kirker, hvad ethvert Nummer af de derværende kirkelige Blade beretter. — Den h. Fader har ved en egenhændig Skrivelse til den høierov. P. J. K. Weniger, Jesuiterordenens berømte Missionair, behaget at udtale sit høie Bifald til hans berømte Værk „Protestantism and Infidelity“ (Protestantisme og Bantro). Af Bogen er allerede udkommet sex Uplag. — Den berømte P. de Smet af Jesu Selskab, hvis kæmpenæssige Arbejder til de vilde Indianeres Omvendelse ere bekendte, fortsætter dem altid endnu. I en Skrivelse fra St. Louis af 6te September d. A. melder han, at han befinder sig fuldkommen vel. „I min Mission,“ siger han, „blandt Indianerstammerne i Over-Missouri havde jeg den Trøst, at døbe henved 900 Børn og et stort Antal Vorne. Mine Medbrødre og Medarbejdere, P. P. Giorda og Imoda døbte i Løbet af forrige Vinter over 700 af „Sortføddernes Stamme“. Krigen, i hvilken Sioux var Skyld, hindrede mig fra at besøge disse Stammer, som tælle 30—40,000 Sjæle.“

Sydamerika. Dictatoren Mosquera i Ny-Granada har ladet alle Kirker lukke, forviist Præsterne og Nonnerne og confisceret alt det Kirke- og Klostergods, som af Regjeringen er blevet udbudt til Salgs.

— Concordat for Venezuela. Erkebiskop Misgr. Guèvara af Carracas' Tilbagekomst fra Rom gav Anledning til en offentlig Glædesfest. En uhyre Mængde forsamlende sig for at modtage Prælaten og modtage hans Betsignelse. Han medbringer et Concordat, som Præsidenten, General Pæz, ved hans Wellemkomst har afsluttet med den h. Stol. Den h. Fader har udtalt sig meget gunstigt over Republikken Venezuelas Regjering (Republikken tæller 1 Mill. Indvaanere paa 18,360 □ Mill) og dens Præsident og haaber Meget for Kirken i dette Land, medens Tildragelserne i den imod Vest tilgrændsende Republik Ny-Granada, hvor Frimurer-Generalen Mosquera tyranniserer Kirken, maac opfylde hans Hjerte med største Bedrøvelse.

Marieforeningens

ordentlige Møde afholdes Søndagen den 28de December,
om Aftenen Kl. 7.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 28. December. — De uskyldige Døds Fæst. — Form. Kl. 7, 8, 9 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Kl. 12 $\frac{1}{2}$ fransk Prædiken. — Aften Kl. 8 Andagt med tydsk Prædiken.

Indtil Missionens Slutning hver Søndag: Kl. 6, 6 $\frac{1}{2}$, 7, 8 $\frac{1}{4}$ og 9 $\frac{1}{2}$ stille h. Messe. — Kl. 10 Missionsforedrag paa Tydsk. — Kl. 12 $\frac{1}{2}$ Foredrag paa Fransk og Aften Kl. 8 paa Tydsk. (Den sædvanlige Nytaars-Aftenandagt Kl. 6 bortfalder i Mar.)

Torsdagen d. 1. Januar 1863. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Dødsfærelse. — (Nytaarsdag.) — Form. Kl. 7, 8, 9 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Kl. 12 $\frac{1}{2}$ fransk Prædiken. — Aften Kl. 8 Andagt med tydsk Prædiken.

Fre dagen d. 2. Jan. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ høitidelig Messe for de levende og afdøde Medlemmer af Broderskabet til Jesu guddommelige Hjerte og om Aftenen Kl. 8 Andagt til dette allerh. Hjerte med tydsk Prædiken.

Søndagen d. 4. Jan. — Ligesom Nytaarsdag.

Tirsdagen d. 6. Jan. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Aabenbarelse (Epiphani) eller de hh. tre Kongers Fæst. — Ligesom Nytaarsdag.

NB. Henimod Slutningen af Missionen vil den h. Korsvei — Via crucis — blive høitideligen oprettet i Kirken. De dertil hørende Bønner findes „Lille himm. Beviser“, S. 85, samt i en særskilt udgiven Andagtsbog, Via crucis, som sælges ved Kirkens Indgang for 8 h.

Paa Søndagene efter Missionens Slutning: stille h. Messe Kl. 6, (6 $\frac{1}{2}$ i Sct. Josepfsstrenes Huuscapel paa Tolbodveien) 7, og 8 $\frac{1}{4}$; om Torsdagen sidste h. Messe med Udstilling af det h. Sacramente.

Med næste Nr. følger Indholdsfortegnelsen og Titelbladet til 10. Aargang af Skandinavisk Kirketidende.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. U. Blaufensteiner**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladre; i de danske Stater paa de fyl. Postconoirer. Prisen er 3 Rkr. Kvartaler, enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

E. Trier's Bogtrykkeri.